

Giới thiệu Rồng Bay Phượng Múa

Truyện Rồng Bay Phượng Múa là câu chuyện xuyên không cổ đại rất hấp dẫn và vui nhộn được thể hiện qua tài năng của tác giả Minh Nguyệt Thỉnh Phong sẽ có những tình huống bất ngờ và lời cuốn.

Phượng Trữ hơi nhíu mày, chống cằm làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa, “Ai, ta vốn không muốn dạy người tuyệt chiêu này, bất quá thấy người khó xử như vậy, ta sẽ nói cho người.” Nàng thò người qua, làm ra vẻ thần bí nói, “Người chỉ cần đưa cho phu nhân người một cây kéo lớn, vận dụng thích đáng, chỉ một chiêu là đủ.”

Các bạn thử đọc sẽ hiểu ý của tác giả như thế nào qua từng chương truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Long Tam phu nhân (1)

Từng chút từng chút ý thức xâm nhập đầu óc của nàng, nàng vừa tỉnh lại, nhất thời chỉ cảm thấy đau đầu kịch liệt, bên đầu còn vọng lại tiếng vo ve: Nàng cố gắng mở mắt ra, ánh trắng trong trời đến chói mắt, trước mắt cũng là một mảnh mơ hồ: Nàng giống như đang nằm ở một nơi lạnh như băng, giật giạt ngón tay, đụng đến nước lạnh như băng cùng bùn đất ẩm ướt, mũi còn ngửi thấy hương vị của cỏ xanh: Nàng dường như ở một bờ sông hoang dã:

Nàng thở hắt hắt, trên đầu là từng đợt đau đớn, nàng theo bản năng nâng tay lên muốn sờ lại phát hiện cánh tay rất nặng, hơn nữa mới xoa đầu, trên tay dính cái gì ướt ướt giống như máu:

Nàng ngẩn ngơ, nàng bị sao vậy?

Một nam nhân chạy tới bên người nàng, sốt ruột hốt hoảng hỏi, “Người thế nào? Người có khỏe không?”

Nàng không thể đáp lại, đau đớn làm giảm đi thể lực của nàng, trên đầu nàng tựa hồ còn chảy máu, nàng cố gắng muốn nhìn tình hình, muốn nhìn nam nhân ở trước mặt này, đáng tiếc chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng:

Nam tử kia không có kiên nhẫn chờ nàng thanh tỉnh, hần kéo nàng tới trên bờ, thân thủ sờ soạn xiêm y nàng, miệng la hét, “Vật kia đâu?”

Vật kia? Cái gì vậy?

Xa xa tựa hồ truyền đến tiếng vang, tai nàng ong ong, nghe không rõ, nam nhân tìm kiếm sờ soạn trên người nàng cũng nghe được, vì vậy hần nhanh chóng đứng lên, xoay người chạy đi:

Rất nhanh, một đám người chạy tới giữ thân thể của nàng, bọn họ giờ được, lớn tiếng ồn ào, đây được rất sáng, đâm vào mắt đã nhắm lại của nàng, bọn họ rất ồn ào nhưng nàng nghe rất rõ, “Nàng ở đây, rìm được rồi, tìm được rồi...”

Tìm được nàng? Ai tìm nàng?

Nàng đau đầu quá, không biết đã xảy ra chuyện gì, sau đó, nàng lại chìm vào bóng tối:

Lại mở mắt, nhìn thấy đỉnh giường màu xanh đen, nàng giật giật, phát hiện trên người có cái chăn mềm mại, mà nàng đang nằm trên giường: Đầu tựa hồ không đau nữa, nàng lấy tay sờ sờ, trên đầu có vài quần quanh, nguyên lai là bị băng bó: Nàng cẩn thận, chậm rãi quay đầu, đánh giá căn phòng này:

Chính giữa phòng có đặt bàn tròn, trên bàn chỉ có một cái khay gỗ, một cái ấm trà, bốn cái chén: Dưới bàn là bốn cái ghế, có một cái kéo đến trước bàn, hiển nhiên lúc trước có người ngồi qua: Cái ghế tỏ vẻ người này rất nhanh trở lại, chén trà mở ra trên bàn không tỏ vẻ người này là hạng phó dịch:

Xiêm áo trong phòng đặt ở một cái bàn gần cửa sổ, gương đồng, lược son, hộp trang sức trên bàn đặt chỉnh tề: Sát tường có cái tủ đứng lớn, cái tủ ra vẻ đây là đồ vật của nữ nhi: Nơi này vừa thấy liền biết là khuê phòng nữ nhi:

Dụng cụ bài trí cùng gia cảnh trong nhà không sai biệt lắm, phòng trong lạnh lẽo, vật phẩm đơn điệu, nàng đoán chủ nhân của phòng này không được sung: ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, nàng không biết làm sao nên nhanh chóng nhắm mắt lại, trong đầu nháy mắt đã đem vị trí của phòng cửa sổ nhớ kỹ, nàng ngằm giật giật, thử xem thể lực chính mình đã có thể hoạt động hay chưa:

Nàng theo bản năng nghĩ rằng đây là phòng mình, đầu óc nàng có chút mơ hồ, dường như có chuyện gì không thích hợp: Nhưng là cái gì, nàng nhất thời không nghĩ ra:

Cước bộ nhỏ nhẹ bước vào là nha hoàn, nàng nghe ra được, nha hoàn này không có võ: Nàng lặng lẽ mở mắt, nhìn bộ dạng của nha hoàn kia, không biết: Ngay tại giờ phút này, rốt cuộc nàng biết chỗ nào không thích hợp, nguyên lai là đầu nàng, trong trí nhớ của nàng cái gì cũng không có:

Nha hoàn đang đứng trước giường, nhìn thấy nữ tử trên giường mở to mắt liền nói: “Phu nhân đã tỉnh.”

Phu nhân? Nói như vậy nha hoàn này biết nàng? Nữ tử trên giường ân một tiếng, lại bị âm thanh ngẹn ngẹn của chính mình dọa nhảy dựng: Nàng làm sao vậy, rốt cuộc nằm đã bao lâu?

Nha hoàn kia là người nhanh nhẹn, thấy thế rót nước lại đây, một bên thân thủ nâng đầu giúp nàng uống nước: Nàng nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy đầu trống trơn, chịu đựng đau đầu ngồi dậy, nàng quan sát về mặt nha hoàn kia, lại giống như quen biết nàng: Nàng bất động thanh sắc nhìn, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra:

Nha hoàn kia thả cái chén xuống, quay đầu đối diện ánh mắt của nàng, nói: “Phu nhân bị thương, vẫn là nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Bị thương? Nữ tử trên giường dùng sức hồi tưởng, đáng tiếc vì sao bị thương một chút ấn tượng đều không có, bao gồm chính nàng:

Dưới loại tình huống này nếu hỏi “Ta là ai” có phải là dọa người hoảng sợ lắm hay không? Vẫn nên chọn vấn đề an toàn tốt hơn, vì thế nàng hỏi, “Ta tỉnh, người không đi thông tri người sao?”

Lời này tựa hồ làm cho nha hoàn kia kinh ngạc, nàng ngần ngại đáp, “Nhị gia có việc, không tới được: Thiết quân sự thay Nhị gia ra ngoài làm việc: Đại phu nói, phu nhân đừng phải đầu, đã dùng qua được, nghỉ ngơi nhiều đúng giờ uống thuốc là được.”

“Ý của người là, đại phu nói không có việc gì, cho nên mọi người không cần lại đây xem cũng được, phải không?” Nha hoàn kia sừng sốt, tựa hồ không biết nên trả lời như thế nào mới tốt:

Nữ tử trên giường dùng sức nghĩ Nhị gia, thiết quân sự tên tự là gì, vẫn không nghĩ ra được, chính nàng là ai cũng không nghĩ ra được: Như vậy đi, dù sao cũng giấu không được, hỏi rõ ràng “Người tên là gì?”

Quả nhiên nha hoàn nhíu mi, “Phu nhân bị đánh đến hồ đồ sao? Nô tỳ là Tiểu Thanh.”

“Nga, là Tiểu Thanh à.” nàng hỏi tiếp: “Ta là ai?”

Tiểu Thanh giật mình mở to mắt, lắp bắp, “Phu, phu nhân, đầu óc bị đánh hỏng rồi, không nhớ sao?”

“Đúng vậy, bị đánh hỏng rồi.” nàng thần nhiên lại còn thật sự đáp:

Tiểu Thanh ngậy người, lùi về phía sau từng bước, nói, “Phu, phu nhân, đừng nghĩ đến chủ ý ngốc nghếch này, Nhị gia vốn đã tức giận, nếu người cứ bướng bỉnh giả bộ ngu ngốc, hẳn sẽ phạt nặng người.”

Phu nhân, Nhị gia? Nữ tử trên giường lại suy nghĩ, đem suy đoán trong lòng nói ra, “Người bảo ta phu nhân, lại luôn nói Nhị gia, hẳn là tướng công của ta sao?”

Lần này nha hoàn không phải giật mình, là kinh hách, nàng xoay người tông cửa xông ra, lớn tiếng kêu, “Người đâu mau tới a, mau gọi Trần đại phu... mau đi gọi Trần đại phu...”

Trong phòng chỉ để lại một nữ nhân mất trí nhớ ngồi yên ở trên giường, nàng sờ sờ vài quần trên đầu, lẩm bẩm, “Được rồi, ta đã biết hẳn không phải là tướng công của ta, người cũng đâu cần phải phản ứng kịch liệt như vậy?”

Nàng đợi hơn nửa ngày Trần đại phu cũng không có tới, nhưng thật ra có một lão phụ nhân mang theo bốn năm nha hoàn, tiền hô hậu ủng xông vào: Nói sấm*, quả thật là vì nàng bước vào khí thế quá mức lỗ mãng:

Nói sấm: cái này đúng ra là sấm ngôn, là lời nói hoặc điềm báo trước việc lành hay dữ sẽ xảy ra

“Nghe nói phu nhân xảy ra chuyện, lão thân có ý đến xem” Ánh mắt nàng lợi hại, nói nhưng môi không nhếch tí nào, thoạt nhìn đúng là nghiêm khắc:

“Đa tạ quan tâm, xin hỏi người là ai?” lão phụ này mặc dù một thân sạch sẽ, nhưng dấu không được phong trần mệt mỏi, bộ dạng mệt mỏi, chắc là vừa trở về không lâu: Mới về liền đến thăm nàng, không biết cùng chính mình có quan hệ gì?

“Hừ, thật đúng là không nhớ? Ta là Dư nương.” Về mặt lão phụ biểu tình như người đang giả ngu, nhưng vẫn đáp, “Là quân sự trong phủ.”

Nha hoàn vừa rồi nói thiết tổng quân, bây giờ lại có một quân sự, xem ra nơi này rất lớn: Nữ tử ở trên giường lại sờ sờ đầu mình, hỏi, “Vậy ta là ai?”

“Người kêu Phượng Trữ là phu nhân của Tam gia chúng ta.” Dư nương lại nhăn mày:

“Tam gia?” khó trách nha hoàn kia chạy trốn nhanh như vậy, nguyên lai là nàng đem nhị bá nhận sai tướng công, thật có chút khác người:

“Phu nhân muốn nói cho ta biết, cái gì cũng không nhớ rõ sao?”

Phượng Trữ không đáp, hỏi tiếp: “Ồ đây là đâu?”

Dư nương lạnh nhạt nói, “Long phủ ở kinh thành.”

Phượng Trữ lại hỏi: “Ta bị làm sao vậy?”

“Người bị đụng vào đầu.” Dư nương cười lạnh một tiếng, “Va chạm này làm phu nhân choáng váng, tạm thời không nghĩ ra.”

“Người cảm thấy ta già ngu?” thái độ lão phụ rõ ràng không tốt, Phượng Trữ muốn xem nhẹ cũng không được: Nàng lắc lắc đầu, trong óc vẫn là một trận đau đốn:

Dư nương đứng ở bên giường lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, Phượng Trữ nhắm mắt lại, chờ trận đau đốn kia đi qua, nghĩ nghĩ lại hỏi, “Tướng công của ta đâu?” Vấn đề này chắc có thể hỏi đi, cái này cùng việc nàng già ngu hay không không quan hệ:

“Cái gì?” trong mắt Dư nương lộ vẻ kinh ngạc:

Chẳng lẽ nàng hỏi tướng công, cũng là chuyện của người khác? Phượng Trữ cảm thấy kì quái, “Không phải nói ta là Tam gia Tam phu nhân sao? Ta bị thương, hấn mặc kệ ta sao?”

Lão phụ nhìn chăm chăm Phượng Trữ, sau đó ngậm miệng không nói:

Phượng Trữ thần nhiên nhìn lại nàng, nhớ tới khuê phòng trong trẻo nhưng lạnh lùng này, không có nửa dấu vết nam tử trụ qua, càng nghĩ càng quái, “Nơi này là phòng của ta ở Long phủ sao?”

“Đúng vậy.”

“Ta bị chồng ruồng bỏ sao?”

“Vẫn chưa hừ.”

“Tướng công ta đã chết sao?” Cho nên nha hoàn lúc nào cũng cung kính nói Nhị gia, Nhị gia, chẳng lẽ Tam gia mất sớm?

“Không có.” Dư nương thật mất hứng, “Chuyện này không được nói lung tung.”

“Tướng công ta ở đâu? Ta muốn thấy hấn.”

Dư nương nghe vậy híp mắt lại, nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, quay đầu dặn nha hoàn phía sau, “Đi gọi Trần đại phu tới.”

“Trần đại phu biết tướng công ta đi nơi nào đúng không?”

Lão phụ “Hừ” một tiếng, ngồi xuống ghế, không đáp:

Phượng Trữ cảm thấy đầu cũng không còn đau như vậy, nghi vấn cũng càng lúc càng nhiều, nàng tiếp tục hỏi, “Đại nương, vì sao ta bị đánh vào đầu?”

“Cái này hấn nên là người nói cho ta biết.” ngữ khí Dư nương thật không tốt, hiển nhiên không kiên nhẫn:

“Cho nên các người đem ta về, không biết tại sao ta bị thương?” đột nhiên trong đầu Phượng Trữ nhớ tới nước lạnh như băng, bùn ẩm ướt, còn có ánh trăng chói mắt cùng cây đuốc: Nam nhân kì quái kia ở trên người nàng tìm cái gì vậy?

Dư nương không trả lời, Phượng Trữ lại tiếp tục hỏi, “Bình thường là ai chiếu cố ta?”

Dư nương cũng không đáp, là Tiểu Thanh đáp, “Là Tiểu Thanh phụ trách phu nhân.”

“Nhà mẹ đẻ ta ở đâu? Ta giả lại đây đã bao lâu?”

Phượng Trữ hỏi rất thẳng thừng, Dư nương cũng không kiên nhẫn, nàng dùng sức vỗ cái bàn, hướng nha hoàn phía sau hạ lệnh, “Đi xem, như thế nào thỉnh cái đại phu cũng lâu như vậy?”

“Đại nương a, người đừng có gấp, đại phu cũng phải đi bằng hai chân, cũng không thể nào bay đến, đừng có gấp: Chúng ta tiếp tục tâm sự, vừa nói chuyện vừa chờ.” Phượng Trữ không nhìn thấy gương mặt Dư nương đen lại, tự nhiên khuyên nàng:

“Ta không phải là đại nương.” Dư nương rất tức giận, đại nương là xưng hô ở phố phường, người phú quý người ta cũng chỉ xưng lão phụ, nàng là quản sự ở Long phủ, làm sao có thể gọi là đại nương:

“Nga, vậy thì là Dư nương.” Phượng Trữ thuận theo sửa lại xưng hô, lại hỏi, “Dư nương, là tâm tính người căn bản không tốt, hay là người không thích ta?”

Vấn đề này Dư nương không tính đáp, phàm là có chút so đo, cũng sẽ không ngốc đến đem thái độ của người khác nói trắng ra như vậy, tam thiếu phu

nhân này, lại tính quý kẻ gì đây?

Ai ngờ Phụng Trữ lại hỏi: “Vì sao nghĩ ta già ngay già đại?”

Dư nương rót cuộc không nhận được nữa, vì thế nói thẳng, “Loại chuyện này người làm được:”

“Như vậy a.” Phụng Trữ cũng không tức giận, chỉ lẳng lặng suy tư: Nhìn cái phòng này, gương mặt quân sự cùng bọn hạ nhân, quả thật nàng một chút ấn tượng cũng không có, nàng thật sự ở nơi này? Nàng thật sự gặp qua bọn họ?

“Cảm phiền lấy cho ta cái gương.” Yêu cầu của Phụng Trữ làm cho bọn hạ nhân há hốc mồm, vừa bị Dư nương nói như vậy, cư nhiên còn muốn cái gương?

Gương lấy đến, Phụng Trữ cầm cái gương soi trái soi phải, trừ bỏ miếng vải băng bó chói mắt trên đầu, diện mạo của nàng vẫn làm chính nàng vừa lòng, mày liễu loan loan, mắt to trong suốt, cái mũi thẳng khéo léo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đại mỹ nhân a: Trong lòng nàng cảm thấy, nàng nên là như vậy: Nhưng cảm giác xa lạ khi đối mặt với những người này...:

Nàng nhìn lại nhìn, rót cuộc nói, “Các người nói ta là Tam gia phu nhân, lại ngay cả gia cũng chưa thấy, ta nào biết các người nói thật hay giả? Có thể hay không là các người thấy đầu óc ta chưa tốt nên gạt ta?”

Cái này thật sự là mọi người ngây ngốc nhìn nàng, Dư nương giận dữ cười, “Đã hồi lâu không thấy người, nhưng người luôn nghĩ trên mặt mình dát vàng, xem ra Tiểu Thanh chiều cổ người tốt.” Nha hoàn tên Tiểu Thanh nghe xong, sợ tới mức quý trên mặt đất, Dư nương cũng không thèm nhìn, vẫn nói tiếp, “Người nói như vậy, chỉ bằng người, chúng ta lừa người thì được cái gì? Vạn nhất, chúng ta lừa người, bộ dáng hiện nay của người như thế, có thể làm gì được?”

Tức giận của nàng biểu hiện rõ ràng, xem ra thật là bị nghi ngờ của Phụng Trữ làm cho tức giận, nàng thì làm được gì? Nàng ngay cả chính mình cũng không biết là ai, trời đất bao la, nàng bắt quá chỉ là một người bé nhỏ, nàng có thể làm gì? Nghĩ nghĩ, nàng cảm thấy đối bụng:

“Nếu không, trước để cho ta ăn chút gì, ta ăn no, lại ngủ một giấc: Tỉnh lại nói không chừng đầu óc tốt lên.”

Cái này ánh mắt mọi người không phải xem ngốc tử, mà là ánh mắt xem đại ngốc tử:

Không đầy một canh giờ, Long phủ truyền ra một tin: Long Tam phu nhân bị đánh đến hư đầu óc:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Long Tam phu nhân (2)

Trần đại phu vội vàng chạy đến, hẩn kiểm tra vết thương trên đầu Phụng Trữ xong, xác nhận ngoại thương chuyển biến tốt, tính mạng không có nguy hiểm: Nhưng va chạm này làm hỏng đầu óc, chứng trí nhớ bị đè nén này, hẩn cũng không dám nói tiếp: Bệnh này thật kỳ quái, thật là hiếm thấy, hẩn làm sao có thể nói Tam phu nhân giả bộ? Có khả năng không phải giả, lại như thế nào giải thích biểu hiện của nàng khác hẳn với bình thường:

Phụng Trữ cũng thật bất đắc dĩ, nhưng may mà nàng có cơm ăn: Ăn no rồi ngủ, nàng cảm thấy thoải mái hơn, vì thế nằm ngả xuống giường lại ngủ:

Nàng cảm thấy những người ở đây sợ là không nói dối, bởi vì một người diễn trò rất dễ dàng, nhiều người cùng diễn trò có vài phần khó khăn, từ đại nương đến tiểu nha hoàn đến đại phu kia, tất cả đều biết nàng, biểu tình giết mình của bọn họ thật sự cũng giống, trên mặt mỗi người nhìn không ra sơ hở:

Cho nên nàng ở đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Đù loại biểu hiện, nàng cũng không phải người được hoan nghênh, có thể mọi người không thích nàng, nàng cũng có tướng công đi, thân là tướng công, nên che chở nàng, đối với nàng có cái công đạo đi: Nếu không, nàng cũng có nhà mẹ đẻ đi, phu gia không thương nàng, nàng đi về nhà mẹ đẻ:

Trong lòng Phụng Trữ kì thật là có chút hoảng sợ: Nàng bị bệnh, đầu óc trống trơn, cái gì cũng không nhớ nổi, đây đúng là thời điểm cần che chở, cô tình vừa mở mắt, thân lại ở trong một hoàn cảnh chẳng tốt lành gì, nói nàng một chút cũng không khô sở, quả thật là gạt người: Nàng cũng không còn cách nào a, nàng không biết nàng đã từng ở nơi này làm cái gì, cũng không biết những người này đối với nàng đã làm cái gì, cho nên trước mắt, nàng trừ bỏ cố gắng dưỡng thương cho tốt, yên lặng xem xét bên ngoài, thật đúng là không còn cách nào khác:

Nàng nghĩ, chờ vết thương của nàng tốt lên, nàng có thể hiểu được:

Sự tình cũng không đơn giản như Phụng Trữ nghĩ, từ khi nàng tỉnh lại, trừ bỏ Tiểu Thanh ở một bên chiếu cố, liền không có nửa người đến thăm nàng, ngay cả Dư nương nghiêm khắc kia cũng không có đến: Hỏi Tiểu Thanh, Tiểu Thanh chỉ nói Nhị gia có việc, Tam gia cũng có việc, đại gia không ở nhà, thiết quân sự có việc, Dư nương có việc, tất cả đều có việc:

Nhiều người như vậy, cư nhiên không có một người có việc đến thăm nàng? Phụng Trữ cảm thấy thực mất mát, nàng thì có năng lực gì? Nàng bị thương nghiêm trọng, động một chút liền đau đầu kịch liệt, chỉ có thể một mình đứng trong phòng này, đợi đa số thời điểm cũng buồn chán ngủ trên giường:

Tiểu Thanh đúng hạn đưa đồ ăn cho nàng, đưa thuốc, dẫn trần đại phu đến tái khám, nhưng chỉ giới hạn trong bốn phạm: Phụng Trữ có rất nhiều thời gian chính mình ngậm ngùi, vì thế nàng miễn man suy nghĩ, nàng làm nhiều người ghét lắm cho nên toàn gia này mới đối với nàng phản cảm như thế:

Tiểu Thanh nói cho nàng biết, nhà mẹ đẻ nàng là Phụng gia ở hồ châu, tổ tông Long Phụng hai nhà có giao ước, cho nên lão gia từ kia sinh oa nhi, Phụng Trữ gả lại đây đã ba năm:

Cũng là hai nhà có giao ước, vì sao chán ghét nàng như thế? chẳng lẽ là nàng ba năm không sinh được, cho nên phu gia không vui? Phụng Trữ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy khả năng này rất lớn:

Hon một tháng sau, Phụng Trữ có thể xuống giường đi lại: Một tháng này, trừ bỏ Tiểu Thanh cùng Trần đại phu, nàng không gặp ai bên ngoài: Bất quá nàng đã thử, vẫn là từ Tiểu Thanh hỏi ra manh mối:

Nguyên lại phụ mẫu Long gia cùng mất đi, đại ca Long gia làm quan đương triều, là võ tướng, một năm có đến nửa thời gian không ở nhà, Long đại đã cưới vợ, vợ chồng hai người tình cảm thâm hậu, cho nên long đại xuất môn, đều mang theo, lúc này hai người cũng không có ở nhà: Long Nhị chủ quản gia nghiệp, nói trắng ra là người làm ăn, sản nghiệp Long gia đều do hắn quản, tỷ như điền sản, cửa hàng, tửu lâu, đều là Long Nhị quản sự:

Vậy tướng công Long Tam của nàng thì sao? Phụng Trữ tò mò, hai ca ca lợi hại như vậy, tướng công nàng hẳn cũng không kém? Phụng Trữ tuy là không có trí nhớ, nhưng một lòng vẫn hướng về tướng công của mình: Chỉ là Tiểu Thanh chỉ nói cho nàng: “Cụ thể Tam gia làm cái gì, nô tỳ cũng không rõ lắm: Dù sao cũng không thường xuyên ở nhà, bất quá bằng hữu của Tam gia đặc biệt nhiều, thường tiếp đón những người này đến trong phủ làm khách.”

Thường không ở nhà, còn thường tiếp bằng hữu đến làm khách? Nghe qua như thế nào cũng giống cái phá sản: Phụng Trữ tự giễu a, nàng không được hoan nghênh, không chừng cùng tướng công nàng có quan hệ?

“Cảm tình ta với tướng công như thế nào?” Lời này mặc dù hỏi ra có chút cổ quái, bất quá Phụng Trữ một chút cũng không xấu hổ, nàng không nhớ rõ nha, đương nhiên phải hỏi:

Cũng may mặc dù Tiểu Thanh không tính là thân cận, nhưng trong khoảng thời gian này ở chung, tựa hồ cũng không phải chán ghét nàng, Tiểu Thanh nói phu nhân trước đây và sau khi bị thương rất khác nhau, cho nên đối với vấn đề Phụng Trữ hỏi, nàng vẫn nguyện đáp lại, “Phu nhân cùng Tam gia cũng không tính là thân cận.”

“Không thân cận đến mức ta bị thương hẳn cũng không đến xem ta?”

Chuyện này thực làm cho Phụng Trữ oán niệm rất sâu:

Giọng nói của nàng mang theo cô đơn cùng bị thương làm Tiểu Thanh có chút không đành lòng, một bên nói, “Tam gia bị thương trước phu nhân, vẫn hôn mê bất tỉnh, sau là Dư nương mang Tam gia đi Bách Kiều thành cầu thầy thuốc mới chữa khỏi.”

Phụng Trữ quýnh lên, đánh gãy lời của nàng, “Hắn bị thương ở đâu?”

“Tam gia bị ác nhân bên ngoài gây thương tích, lập tức ngã xuống đụng đầu.”

Phụng Trữ mày liễu khinh giương, nghe qua đúng là vợ chồng đồng mệnh a, nàng cũng bị đánh vào đầu:

“Hắn còn nhớ đi: Còn nhớ rõ ta không?”

“Phu nhân không cần lo lắng, Tam gia đã tốt, có thể chạy nhảy, đầu óc không tổn hao gì: Ngày phu nhân tỉnh lại, Dư nương cùng Tam gia mới về, cho nên có nhiều việc phải xử lý.”

Trong lòng Phụng Trữ đối với tướng công chưa từng gặp mặt này rất là để ý, trong đầu cái gì cũng không có, tình cảnh thê lương cỡ nào, Long phủ lớn như vậy, nàng ngay cả một người thân cận cũng không có: Có cái tướng công, nguyên bản là nên làm bạn, nháo nửa ngày tướng công lại là bại gia tử cả ngày đi ra ngoài, gây chuyện sinh sự không nói, ngay cả thăm nàng cũng chưa từng:

Nếu cảm tình bọn họ lúc trước không tốt, nàng vì sao còn muốn ở nơi mọi người đều chán ghét nàng này? Nàng cảm giác hiện tại chính mình không nên nén giận như vậy: Chẳng lẽ Long gia sợ tổn hại thanh danh, cho nên lãnh đạm đối với nàng, mà không muốn lưu thê cho nàng hồi hương? Hoặc là, nhà mẹ đẻ cũng không dung nàng, nàng không có chỗ để đi? (mất trí mà cũng khôn dừ:)

Dưới chuyện này Phụng Trữ càng muốn đi dạo nơi nơi: Gần nhất nếu nàng gặp người có tâm sự, hiểu chuyện của mình cũng tốt, hai là nếu hiểu được cấu tạo trạch lý địa hình nơi này, bố trí sân, có thể đại khái hiểu được quan hệ người cảm quyền nhà này cùng người: Nếu hỏi người không được, có thể từ vật nhìn ra được gì đó:

Phụng Trữ cũng không biết tại sao chính mình cho là vậy, dù sao nàng theo bản năng ra sân, lại phát hiện tiểu viện nàng ở đặt trong tích giác, theo như cái này, thì quả nhiên nàng bị chồng ruồng bỏ a:

Nàng đi dọc theo hành lang thạch lộ viên đi một đường, rất nhanh phát hiện bố cục tòa nhà này, nàng chậm rãi đi tới, đi thành thói, thậm chí đá một ít lá rụng, ném một ít hoa tươi, nàng bị nhốt ở trong vườn thật lâu, hiện tại, cảm thấy nghiễm nhiên thật bình thường:

Trên đường chạm vào một ít phó dịch, bọn họ thấy nàng chỉ thân nhiên hành lễ tiếp đón, cũng không nói một câu vô nghĩa nào xoay người bước đi: Phụng Trữ lắc lắc đầu, xem ra nàng hoàn toàn không được hoan nghênh: Nếu muốn tìm người nói chuyện phiếm, sợ là có chút khó khăn:

Bước được hai bước, Phụng Trữ rốt cuộc phát hiện nàng bị theo dõi, không phải một người, là mấy người, nàng đi một đoạn liền đổi người theo dõi, như vậy không dễ bị phát hiện: Nhưng đây không phải nhà nàng sao? Nàng cư nhiên bị giám thị: Trong lòng Phụng Trữ thực không thoải mái, ác ý nghĩ bị giám thị có đủ hay không, muốn đem nàng ra hay không:

Cước bộ nàng nhanh hơn, hôm nay quyết tâm muốn dạo hết tòa nhà này: Phía trước là đại tạp viện, nhìn giống kho hàng cùng phòng của đầu bếp trong phủ, còn chưa tới giờ cơm, bất quá tại nhà bếp bay ra một trận mùi hương của bánh bao: Phụng Trữ bỗng nhiên cảm thấy bụng thăm thì reo lên, nàng đi vào phòng bếp liền thấy, di, không có người, trên bàn quả thật có cái lồng hấp bay vu vu nhiệt khí, Phụng Trữ mở ra nhìn, trong cái lồng có cả đồng bánh bao mập mạp tròn trịa dùng sức hướng nàng phiêu tán hương khí dụ hoặc chờ mong có người thưởng thức:

Nếu như thế, Phụng Trữ thành thật không khách khí bỏ ra chén lớn, trước bắt cái tiểu bánh bao một bên ngửi một bên chép miệng, bánh bao nóng, hương vị thơm làm cho nhãn tình nàng sáng lên: Ngoài cửa xa xa nghe được thanh âm có người nói chuyện, là hướng bên này đi tới, Phụng Trữ mau chân lẹ tay đem cái lồng bánh bao chỉnh lại, cái lồng hấp một lần nữa được bao phủ, sau đó người bên ngoài tiến vào:

Vào cửa trước tiến ra cửa sau, cái gã sai vặt kia khí bất lưu thần bị người bỏ rơi: Phụng Trữ bước nhanh hơn, đem người hoàn toàn bỏ xa, sau đó nàng ôm bát bánh bao, tâm tình tốt lắm:

Vội vã đến trước một hành lang hai tầng, xem mái đình uốn cong, thủy trúc vây xung quanh, hoa cỏ lay động: Phong cảnh nơi này thật là tuyệt đẹp a!

Phụng Trữ liền thích nơi này, nàng nhìn trái nhìn phải, phía trước sân nhà có núi giả canh giữ ở bên trái, phía sau hồ nước tiểu đình đứng ở bên phải, một cái độc kính thông trước lâu, nàng không biết làm sao chính mình hiểu được, nhưng nàng biết cảnh đẹp này là phương pháp bố trí y kỳ trận, ở sau tiểu đình núi giả là trang bị phòng vệ, ngày thường nhìn xinh đẹp, chỉ khi nào có địch xâm nhập, kiến trúc cùng trang sức bài trí đó, cũng là cơ quan đòi mạng:

Phụng Trữ cầm một cái bánh bao đưa lên miệng cắn, vì sao nàng biết? Cái nàng nên biết là tên của nàng, nơi nàng đến, bằng hữu, tướng công nàng là người như thế nào, nhà mẹ đẻ nàng ở đâu, trên người nàng đã xảy ra chuyện gì? Nhưng một chút nàng cũng không biết:

Nàng đang ngẩn ngơ, tự hồi tiếc, phía sau đột nhiên toát ra một thanh âm lạnh lùng, “Chỗ này không phải nơi ngươi có thể đến!”

Phụng Trữ ôm bát bánh bao quay đầu, dùng sức ăn ăn, đem một miệng đầy bánh bao nuốt xuống: Nàng nhìn thấy, người vừa nói chuyện với nàng là người trẻ tuổi khoảng hai mươi mấy, lông mi tinh mục, thân hình thon dài, mặc áo dài màu lam, đai lưng trắng, thắt lưng đeo ngọc dương chi, có chút phong độ của người trí thức, ánh mắt sáng ngời, lộ ra khôn khéo: Giờ phút này trên mặt đầy vẻ mất hứng:

Phụng Trữ lui từng bước, trong đầu rối rắm tuếch không có nửa điểm ấn tượng với người này, nhưng hiển nhiên hẳn biết nàng: Phụng Trữ theo bản năng ôm chặt bát bánh bao, còn thật sự đánh giá đối phương:

Trong mắt đối phương hiện lên kinh ngạc, hiển nhiên không dự đoán được Phụng Trữ lại là tính tình này, chưa từng gặp qua người nào ôm bánh bao lắc lư nơi nơi? Còn hoảng sợ:

Phụng Trữ trầm mặc đánh giá làm cho nam tử kia híp mắt lại, còn nói một lần, “Nơi này không phải nơi ngươi có thể đến!” Phụng Trữ mờ mịt mà chống đỡ, nam tử kia nhìn nàng ôm bát, chậm rãi nói, “Như thế nào, quả thật là không nhớ?”

Phụng Trữ nhìn ánh mắt hẳn nhìn nhìn bánh bao, trả lời: “Đôi bụng phải ăn thì nhớ rõ, nhưng người trong phủ cùng chuyện lại quên!”

Nam tử cẩn thận đoan trang nhìn biểu tình của nàng, giống như muốn xác định thật giả, “Ngươi cẩn thận ngắm lại ta là ai, nếu trả lời, ngươi hướng ta dò xét cái gì đó, sẽ lo lắng!”

Trong giọng nói hẳn có hướng dẫn, có vô cùng thân thiết, còn nói nàng cùng hẳn dò xét này nọ, Phụng Trữ trong lòng vui vẻ, lớn tiếng nói, “Là tướng công của ta?” sắc mặt người nọ lập tức trầm xuống, trong mắt tràn đầy chán ghét cùng châm chọc:

Phụng Trữ hiểu được, “Nga, nguyên lai không phải!” trong lòng nàng tức giận, ồ ào, “Nhị bá thì nhị bá, làm sao cố lộng huyền hư, không tôn trọng đệ muội như vậy!” nàng nhìn không được trừng hẳn liếc một cái:

Long Nhị cười lạnh: “Đệ muội trọng thương mới khỏi, nhưng thật ra tinh thần không sai!”

Trong lòng Phụng Trữ thực không thoải mái, “Hoàn hảo, trừng người không cần khí lực!”

Long Nhị bị ghen, đối với phản ứng của nàng có chút kinh ngạc, nghĩ nghĩ, ngữ khí bằng phẳng nói, “Vẫn là hảo hảo dưỡng thương cho thỏa đáng, lúc trước ta đã nói với ngươi, nơi này không thể tới!”

“Ta muốn tìm tướng công!” Phụng Trữ cảm thấy cả đầu nghi vấn, vô luận như thế nào, tướng công nên là người nàng thân cận nhất, cho dù cảm tình không tốt, nhưng tốt xấu cũng là vợ chồng, nàng trước cùng tướng công nói rõ ràng, thương lượng nên làm cái gì mới tốt:

Long Nhị lại ngẩn ngơ, cúi đầu nói, “Ngươi cùng lão tam tình cảm không hợp, trước khi bị thương thường tìm ta nói chuyện. ...”

Hắn chưa nói xong đã bị Phụng Trữ đánh gãy, “Nhị bá muốn nói ta không tuân thủ nữ tắc, bị người câu dẫn? Cho nên người trong nhà này không vui về với ta, là vì cái này?”

Nàng nhăn mày, nói đến cùng cũng là đem Long Nhị trấn áp: Tốt, người này bị đánh đến choáng váng, nói chuyện cũng không có đầu óc sao? Vẫn là giả ngây giả dại mưu tính cái gì? Còn có, ngốc thì ngốc đi, chính nàng nói nàng không tuân thủ nữ tắc, dựa vào cái gì nói là bị hắn câu dẫn, hắn nhìn qua giống nam nhân không so đo sao? Nếu hắn coi trọng nàng, sẽ không để lão tam thú nàng:

Phụng Trữ quan sát vẻ mặt của hắn, xác nhận không có chuyện như vậy, vỗ ngực: “Hoàn hảo, hoàn hảo, ta không phải nữ nhân xấu xa: Nhị bá về sau nói chuyện nên suy nghĩ một chút, làm hỏng danh dự cô nương gia sẽ không tốt lắm!”

Long Nhị khoe mắt căng ra, rốt cuộc là ai nói chuyện không có đầu óc:

Phụng Trữ thấy Long Nhị không có ý dẫn nàng đi gặp tướng công, cũng không bắt buộc, nói, “Nhị bá tiếp tục đi dạo, ta đi nói khác tìm tướng công.” Nói xong ôm bát đi, vừa đi một bên lại nhét cái bánh bao vào miệng, còn lẩm bẩm lầu bầu: “Có chút lạnh, thực đáng tiếc, hương vẫn thơm!”

Đội nàng đi xa, một tên thị vệ nhảy ra cúi đầu thỉnh tội với Long Nhị, “Nàng chạy vào phòng bếp, Lý Kha lạc mất nàng!”

“Nàng làm cái gì?”

“Chính là đi dạo khắp nơi, không tiếp xúc với ai, sau đó vào phòng bếp, sau cùng là nơi này!”

Long Nhị trầm ngâm một lát, thấy thị vệ kia muốn nói lại thôi liền hỏi, “Còn có chuyện gì?”

“Nhị gia, bánh bao điểm tâm người muốn không có, canh trừ nói, chờ bột lên men cùng nhân bánh, sợ là đến thời điểm com chiều bánh bao mới có thể xong!”

“Không có?” Long Nhị nhớ tới Phụng Trữ kia ôm bát bánh bao, hiển nhiên nàng ăn thật sự vui vẻ:

“Dạ, canh trừ nói, hắn chỉ đi khó phòng sửa sang lại đôi chút, lại hỏi phòng bếp chờ bánh bao sôi, vừa mở ra liền phát hiện không thấy!”

Long Nhị khoe mắt lại căng ra, nữ tử này, đầu óc bị đánh choáng váng, cư nhiên lại dám trộm bánh bao của hắn:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Phụng Trữ hồn nhiên không biết chính mình chọc vào cái đại phiền toái gì, nàng dạo toàn bộ tòa nhà, không chạm vào bất cứ ai có thể cùng nàng nói chuyện, đương nhiên cũng không tìm được tướng công Long Tam: Kỳ thật không tìm được là đương nhiên, nàng lại không thể lơ đãng cứ mỗi một gian phòng lại đá cửa đi vào a:

Nàng này Long Tam phu nhân như cô hồn đi dạo, nhìn nhóm nha hoàn phó dịch đủ loại ánh mắt, nàng đoán rằng ý tứ sau nó, đương nhiên là đã từng làm khó người ta, trong lòng Phụng Trữ có chút cảm giác chua xót, may mà có bánh bao hương vị vô cùng tốt an ủi nàng đỡ thương tâm: Nàng tự nổi giận, sau đó quay về tiểu viện của chính mình:

Tiểu Thanh đang sốt ruột xoay quanh, phải biết rằng phu nhân lại đi lang thang một lần, chọc cho chủ tử phiền toái: Đang nghĩ tới có nên bẩm báo lên trên hay không, Phụng Trữ đã trở lại:

Tiểu Thanh chạy ra đón nàng: “Phu nhân đi nơi nào?”

Phụng Trữ đem bát không giao cho nàng, đặt mông ngồi trên bậc thang, hỏi, “Tiểu Thanh a, người có thể nói cho ta, lúc trước ta làm sao chọc người ghét?”

Tiểu Thanh sùng sốt: “Ta cũng vừa đến chiều cô phu nhân không bao lâu, lúc trước luôn ở viện khác làm việc!”

“Trước người, là ai chiều cô ta?”

“Là nha hoàn hồi môn của phu nhân, bắt quá trước lúc phu nhân gặp chuyện không may một chút, nha hoàn kia sinh bệnh nặng, đã chết!”

Phụng Trữ ngẩn ngơ, “Đã chết?”

“Đúng, Trần đại phu xem qua nàng, thật là vì bệnh mà chết!”

Phượng Trữ lại ngẩn ngơ, “Tiểu Thanh a, người cường điệu là chết vì sinh bệnh thật, ý tứ có phải là lúc trước nghi ngờ nàng không phải chết vì bệnh, đúng không?”

Tiểu Thanh hoảng, cẩn thận nói, “Phu nhân lo lắng quá.”

Phượng Trữ chống đầu than thở: “Ta nghĩ có nhiều điểm.”

Tiểu Thanh không nói nữa, Phượng Trữ lại nói: “Bình thường trong nhà, chuyện không thiếu nhất chính là một tin tức nhỏ, người ở viện khác làm việc, chắc cũng nghe được chút thanh danh, người chó sợ, dù sao ta cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ muốn biết trong nhà xảy ra chuyện gì, nếu là ta từng làm chuyện xấu, ta sẽ nghĩ cách bồi thường.”

Tiểu Thanh nhìn Phượng Trữ nửa ngày, cuối cùng lắp bắp nói, “Ta chỉ nghe nói, nhà mẹ đẻ gả phu nhân lại đây, không có ý định hào tâm, cho nên nhất đại gia tử bên này đối với phu nhân cũng không chào đón.”

“A? Nhà mẹ đẻ ta không có hảo ý, sao Long gia vô dụng cũng đồng ý cưới?”

“Nghe nói là tổ tông lập hôn ước, không cưới không được.”

Phượng Trữ sùng sốt, trong lòng khổ sở không nói nên lời, nàng đứng lên đi trở về phòng, thanh âm chua chát, “Vây, ta về nhà mẹ đẻ được không?”

Tiểu Thanh nói, “Cái này nô tỳ không làm chủ được, có thể hỏi Nhị gia hoặc Dư nương.”

“Tiểu Thanh, vì sao chuyện của ta luôn phải hỏi Nhị gia?”

“Nhị gia là chủ nhà nha.”

“Người ta gả là Tam gia, ta có tướng công, nhị bá quản mọi người, ta cùng tướng công không tính là một gia đình nhỏ hay sao?”

Tiểu Thanh nhìn nàng, trong mắt có đồng tình: “Phu nhân, Tam gia trước đây không quản chuyện của người, hẳn lại thường xuất môn không có ở nhà: Chi phí ăn mặc ở trong phủ của người, tất cả đều dựa vào Nhị gia an bài, có việc cũng đều hướng Nhị gia bẩm báo.”

Phượng Trữ nghe xong, trong lòng càng tối nghĩa, tướng công của nàng cư nhiên mặc kệ nàng, nàng tại trong phủ, không tính là thực khách thì là cái gì? Nàng cảm thấy buồn, ngã vào trên giường nói, “Tiểu Thanh, nơi này không thích ta, ta cũng không thích nơi này, ta muốn về nhà.”

Tiểu Thanh nhìn nàng sau một lúc lâu, cuối cùng nói, “Đề nô tỳ thay phu nhân bẩm báo Nhị gia đi.”

Cũng không quá hai ngày, Phượng Trữ không đợi Nhị gia đáp lời liền chủ động đi tìm hấn: Nguyên nhân là từ sau ngày cùng Tiểu Thanh nói chuyện, bắt đầu ngày hôm sau điểm tâm, hàng hóa đưa cho Phượng Trữ đã nhẹ lại càng nhẹ: Tiểu Thanh cũng không biết tại sao lại thế này, hỏi gã sai vặt đến đưa cơm, chỉ nói là phòng bếp an bài, bếp nói là Nhị gia phân phó:

Phượng Trữ thấy một bữa cơm đều là hai bàn thức ăn chay một chén cơm, đồ ăn hương vị tuy không sai, nhưng nàng ăn không no liền khó chịu, nhất là khi khó chịu liền tức giận, nàng nghĩ cho dù không muốn nàng gả lại đây, cũng không thể không cho nàng ăn cơm no a: Nàng không cầu phu gia khác, chỉ muốn được cơm ngon ăn no nha:

Nàng nổi giận dửng dưng đi tìm Long Nhị, không biết hấn ở đâu liền hướng hành lang cảm địa kia chạy, đến trước tiểu lâu, quả nhiên có người ngăn đón nàng, nàng đứng lý hợp tình nói: “Ta muốn tìm nhị bá.”

Long Nhị nghe, chậm rì rì nói, “Đệ muội a, chuyện người muốn về nhà mẹ đẻ ta đã nghe nói, nhưng cho người về cũng vô dụng, tướng công người không ở trong phủ, về nhà mẹ đẻ là việc tư của các người, chờ tam đệ trở về ta cùng hấn thương lượng.”

“Ta tới tìm người không phải vì cái này.”

“Nga, vậy vì chuyện gì?”

“Ta ăn không đủ no.” nàng lớn tiếng, một gã sai vặt đứng bên cạnh nhìn không được bật cười:

Long Nhị cũng kinh ngạc nhướng mi, tựa tiểu phi tiểu lặp lại, “Ăn không đủ no?”

“Đúng.” Phượng Trữ dùng sức gật đầu: “Ta sai cái gì, vì sao ta phải đói bụng?”

Biểu tình của nàng có chút trẻ con, làm cho Long Nhị nhìn không được cũng nhếch miệng nở nụ cười, nhưng hấn không phủ nhận là hấn dặn thay đổi hàng hóa của nàng, “Ta kêu phòng bếp làm cho người chút đồ ăn chay nhẹ, cho người hạt cải dầu bởi vì trước đây bị thương đã bồi bổ, sợ là tràng vị chịu khổ sở, ta chỉ là săn sóc thân mình đệ muội: Chừng này đồ ăn cũng đủ một người ăn, đệ muội làm sao có thể nói ta làm người đói bụng?”

“Chỉ có một chén cơm, làm sao mà đủ ăn: Xưa nay đều là hai chén cơm, một mâm thịt, một chén canh, hai bàn gà, hiện tại lượng cơm lượng đồ ăn chỉ còn một nửa, bụng của ta liền đói một nửa: Nhà chồng nếu không vui mừng vì con dâu được gả tới, vậy cho ăn cơm no đi.”

Long Nhị dẫu không được kinh ngạc, “Ngươi ăn nhiều như vậy?”

“Đúng.” Phụng Trữ không đỏ mặt gật đầu: Long Nhị nhìn không được rốt cuộc cười ha ha: Phụng Trữ chống thắt lưng, “Đừng nói ta trước giờ làm gì để các ngươi chán ghét, ta bị bệnh không ai tới thăm cũng không sao, tướng công không quan tâm ta cũng nhin, chỉ là làm ta đói bụng, tuyệt đối không được.”

Long Nhị thực cảm thấy buồn cười, đói bụng, đây là cái chuyện mới mẻ gì? Hắn cố ý làm khó dễ nói, “Đã dặn phòng bếp rồi, bây giờ phải làm như thế nào?”

Phụng Trữ dùng sức trừng hắn, uốn éo đầu, xoay người bước đi:

Vừa rồi khí thế mười phần, nay lại vô thanh vô tức bước đi? Long Nhị nghĩ nghĩ, vẫy vẫy tay, làm cho thị vệ đi theo nàng, chính mình quay lại thư lâu tiếp tục xem hồ sơ:

Không phải là Phụng Trữ thấy Long Nhị như vậy liền bị đánh bại, nàng cúi đầu thẳng hướng phòng bếp mà đi, việc này chính chủ nhân đều làm được: Nhóm phó dịch đang tụ tập trong tiểu viện dùng cơm trưa, vừa thấy Tam phu nhân không có người quan tâm trong truyền thuyết kia tiến vào, đại gia hòa đều là sùng sốt:

Phụng Trữ xem bọn hắn có một người đang cầm cái bát to, trong bát tràn đầy cơm, trong phòng liền hâm mộ: Nàng hừ một tiếng xoay người bước vào phòng bếp, phòng bếp còn chưa thu thập sạch sẽ, nàng tùy tay lật lật, không thấy có đồ ăn gì, trong lòng rất là thất vọng:

Một gã nam nhân trung niên mập mạp tiến vào, lớn tiếng la hét: “Phu nhân làm cái gì vậy, nơi này là phòng bếp, cũng không phải là nơi để phu nhân chơi đùa.”

“Ngươi là ai?”

Mập mạp ưỡn ngực, “Ta là chủ trì canh ninh, mọi người gọi ta Canh trù.”

Phụng Trữ vỗ bả vai hắn, Canh trù trong lòng chấn động, chẳng lẽ phu nhân là vì bữa cơm hắn chuẩn bị tìm hắn phiền toái? Tuy rằng đồ ăn đơn giản, nhưng hắn cũng là dụng tâm làm, nếu phu nhân soi mói không tốt, hắn sẽ không thuận theo:

Kết quả, Phụng Trữ nói là : “Canh trù, ngươi làm cơm ăn ngon thật.” Canh trù bị dọa nhảy dựng, này là dùng chiêu gì, tiên lễ hậu binh?

“Nhưng là...” Quả nhiên, lúc sau lại nhưng là, Canh trù hắn chuẩn bị tốt tâm lý, tuy Tam phu nhân ở trong phủ không có địa vị, cũng phải cẩn thận ứng phó: “Nhưng là cơm ngon như vậy, ngươi chỉ cho có một chút, làm sao ăn no?”

Ăn không đủ no? Canh trù sùng sốt, tuy trước đây nói phân đồ ăn cho Tam phu nhân là hai người ăn, hắn cũng không để ý, ý đến cho nha hoàn cùng ăn, mấy ngày trước Nhị gia có ý phân phó chỉ cấp nàng đồ ăn chay đơn giản đưa đi, hắn còn hỏi là phần một người hay hai người? Nhị gia trả lời một người, hắn còn nói nha hoàn cùng chủ tử cùng ăn cơm không hợp quy củ, Nhị gia không cho, không nghĩ tới hôm nay Tam phu nhân sẽ khởi binh vấn tội:

Phụng Trữ thấy hắn không trả lời, trực tiếp hỏi rõ ràng, “Ta hiện tại ăn chưa no, ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Canh trù cũng không có biện pháp: Đành phải thuận miệng nói, “Bây giờ đồ ăn chỉ còn có đủ cho người hầu trong viện chúng ta ăn, muốn nấu cũng không kịp, chỉ có thể chờ sau giữa trưa.”

Nhắc tới sau giữa trưa Phụng Trữ mắt sáng ngời, “Bánh bao?”

Canh trù lắc đầu, “Bánh bao không được, bánh bao là cho Nhị gia: Nhị gia có thói quen mỗi buổi chiều dùng chút điểm tâm, ngày đó chưa ăn, còn phát ra một chút hỏa.”

Phụng Trữ vừa nghe lời này liền hiểu, “Thì ra là thế?” Cái nam nhân keo kiệt kia, trách không được hàng hóa nhiều ngày nay thay đổi: Nàng nói cảm tạ, xoay người bước đi: Canh trù ở phía sau sờ sờ đầu, thật sự không rõ Tam phu nhân có ý tứ gì:

Chiều hôm đó, Canh trù còn thật sự chung một nồi bánh bao mập mạp, đang chuẩn bị lấy bánh bao thì nghe bên ngoài một trận cách cách động tĩnh, hắn vừa ra ngoài thì thấy đồng củi trong viện không biết vì sao ngã xuống đây, hắn chạy nhanh đi kêu phó dịch xếp lại củi cho tốt, chính mình quay về phòng bếp lấy bánh bao, nhưng vừa mở nắp lồng ra liền ngây người:

Như thế nào cùng ngày ấy giống nhau, tất cả bánh bao đều không cánh mà bay? Trùng mắt cái lồng hấp trống rỗng kia, canh trù mặt đều tái đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ngày này Long Nhị lại không có bánh bao, lại ở đường mòn thư lâu nhặt được một cái bát không: Trong lòng hắn hiểu được, tự nhiên tức giận ở đâu ủa đến: Sau khi nghĩ kỹ, cảm thấy đệ muội này cũng dĩ vãng hành vi cử chỉ đều khác một trời một vực, thật là quý dị:

Hắn tìm đến Dư nương nói, “Nữ nhân Phụng Trữ kia, sau khi bị thương tự nhiên mất trí nhớ, cử chỉ cùng dĩ vãng khác nhau nhiều lắm.”

“Cái này ta biết, nguyên là muốn để im cho nàng, thời gian lâu sẽ lộ ra dấu vết.”

“Ta đã thử qua nàng, phản ứng của nàng giống không biết thật: Nếu là giả, công lực giả ngu thật không kém.”

“Thời cơ mất trí nhớ thật là khéo, bởi vậy, tất cả mọi chuyện đều quên không còn một mảnh.” Hoài nghi của Dư nương đối với Phụng Trữ vẫn không giảm:

Long Nhị gật gù đầu, “Còn có chỗ kỳ quái, nàng nói cái gì cũng không nhớ rõ, đường trong nhà một chút cũng không quên, mấy ngày trước đây nàng đi dạo, ta phải người theo, nàng cũng chưa lập lại đường đi, tìm phòng bếp thật sự chuẩn, còn có thể chạy đến trước thư lâu, ngày ấy khi ta nhìn thấy nàng, nàng đang đứng trước cơ quan, một bước cũng không đi: Cuối cùng nàng về sân của mình, cũng không đi lòng vòng liên tục tìm được, một lối rẽ cũng chưa đi, đây cũng không thể hoàn toàn không có trí nhớ.”

Phải biết rằng bố cục trong Long phủ, trên đường có bài trí, người bình thường tới hạ nhân không có người dẫn dắt xác định sẽ lạc đường: lúc trước Phụng Trữ tới đây một thời gian dài như vậy, cũng nhiều lần lạc đường, nay nàng nói cái gì cũng quên mất, cũng không lạc đường:

Dư nương nghe được chuyện ấy, lại càng kiên định ý nghĩ Phụng Trữ là giả ngu, “Không nghĩ tới vết thương của nàng chưa tốt, liền bắt đầu không an phận, ta phải quan tâm nàng mới được.”

Long Nhị gật gù đầu, nói ra một ý tưởng khác, “Tuy rằng khả năng không lớn, nhưng nếu việc nàng mất trí nhớ không giả, như vậy hành vi cổ quái đó có thể giải thích, vì từ trước đến nay nàng đều giả vờ giả vịt, nay đã quên mục đích nàng giả đến, nàng ngược lại sẽ hiện nguyên hình!”

Dư nương hừ một tiếng, “Tiểu Thanh còn bám ta, nữ nhân kia muốn về nhà mẹ đẻ: Không thể cho nàng về nhà mẹ đẻ, vật nàng trộm đi tuy là giả, chúng ta không biết nàng biết cái gì, tam muội chuyện này cũng không đơn giản, cùng Phụng gia không có quan hệ.”

Long Nhị lại dặn, “Phụng Trữ này giao cho nương đi, ta đã dặn Thiết tổng quản tăng mạnh tra xét trong phủ: Lần này lão tam xuất môn không có chuyện gì, nương đừng lo.”

“Ài, ta có thể nào không lo lắng, ta nhìn các huynh đệ người lớn lên, nay cái gì cũng an ổn, Phụng gia lại cố tình tới: Tam gia cưới nữ nhân như vậy, làm chung thân, ta thật sự đau lòng.”

“Nương.” Long Nhị an ủi, người này giống như mẫu thân, đợi bọn họ thành lão nhân, “Việc Phụng gia, chúng ta nhất định có biện pháp giải quyết.”

Dư nương nghe vậy trả lời, “Nhị gia yên tâm, nữ nhân giả bộ hồ đồ kia, ta chắc chắn làm cho nàng lộ ra dấu vết.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hành tung khả nghi

Phụng Trữ từ trong miệng Dư nương biết được mình không thể về nhà mẹ đẻ, lý do là đầu óc nàng bị đánh thương, đến bây giờ vẫn không tìm được nguyên nhân, còn phải tiếp tục uống thuốc trị liệu: Nếu trở về nhà mẹ đẻ, lạc lối đường xa, ngưng được đối với thân mình không tốt: Hơn nữa Dư nương nói, trên đường nếu xảy ra chuyện gì, Long gia bọn họ hẳn như thế nào cùng Phụng gia công đạo?

Phụng Trữ nghe xong đương nhiên cảm thấy thực thất vọng, nhưng Dư nương nói hợp tình hợp lý, nàng cũng không phản bác cái gì: Dù sao hiện tại mỗi bữa đều được ăn cơm, ăn no ngủ tốt, đối với tình trạng bây giờ nàng tạm thời vừa lòng:

Mất thấy Dư nương lại đây một chuyến không dễ dàng gì, hơn nữa lần này thái độ thân thiết rất nhiều, Phụng Trữ chạy nhanh lẹ kéo nàng ngồi xuống chậm rãi tán gẫu:

“Dư nương a, người nói cho ta biết, ta là như thế nào giả tới?”

Nàng nghĩ người ta sẽ không để ý tới nàng, kết quả Dư nương chậm rãi uống một ngụm trà, còn thật sự cùng nàng nói chuyện xưa:

Nguyên lai hai nhà Long Phụng xem như thân thiết, tổ tông trước kia có giao tình: Lão gia từ hai nhà cùng nhau tung hoành thiên hạ, cùng hoạn nạn, vì triều đình làm không ít chuyện, hộ quốc bình loạn, nổi danh lừng lẫy, ai cũng biết Long Phụng cùng có công: Tại thời điểm kia, lão nhân hai nhà có ước định, cho bọn hậu bối định hôn ước, cùng trao đổi tín vật: Sau lại, hai nhà đều sinh con trai, vì thế việc này không được nhắc lại: Sau đó không biết vì sao, Phụng lão gia đột nhiên từ quan, mang theo cả nhà xuống phía nam, mà Long lão gia thân mình cũng không tốt, cũng buông tay lui về phía nam: Sau hai nhà liền dần dần cắt đứt lui tới, không có tin tức:

Long lão gia từ có con trai độc nhất kêu Long Thắng, kế thừa phụ nghiệp vào triều làm quan, hẳn sinh ba con trai, lão đại Long Đằng, lão nhị Long Dục, lão tam Long Phi, sau khi lão đại Long Đằng cưới vợ, Long Thắng chết trên sa trường, long phu nhân bị thương quá độ, đau buồn mà chết, khi đó trong triều phân tranh hỗn loạn, kẻ thù bên ngoài không ngừng quấy nhiễu biên cương, Long Đằng giống cha hắn, cầm lấy chiến đao, lao tới sa trường: Long Dục ở nhà lo sự vụ, hai đại trưởng bối cố gắng dốc sức bảo trợ gia nghiệp: Long Phi cũng bái biệt sư phụ, chạy về hiệp trợ huynh trưởng: Tuổi của bọn họ cũng đều lớn bao nhiêu, vất vả tất nhiên không cần phải nói, Long gia cây to đón gió, đương nhiên rước lấy quý kẻ không ít, cũng may huynh đệ đồng lòng, qua vài năm, rốt cuộc bình chiến loạn, ổn gia nghiệp, trở về những ngày bình an:

Phượng Trữ nghe thế, giờ ngón tay cái lên khen, “Thật sự là rất giỏi!”

Dư nương nhìn nàng, tựa hồ muốn từ trên mặt nàng tìm được cái gì, Phượng Trữ không để ý, thúc giục nàng nói tiếp: Vì thế Dư nương lại tiếp tục nói, “Tại thời điểm kia, Phượng gia đã chuyển nhà xuống phía nam đột nhiên tìm tới cửa, cầm tín vật chứng từ, mang theo nữ nhi, yêu cầu Long gia thực hiện hôn ước!”

Phượng Trữ thấy kỳ lạ, “Không phải hôn ước đã mất đi hiệu lực sao?”

“Chúng từ kia viết Long Phượng hai nhà kết thân, cũng không có ghi lửa nào, cho nên năm đó hai lão gia từ ý tứ là hậu bối kết thân, nhưng theo chúng từ, tôn bối cũng có hiệu lực!”

“Cho tên Long Tam bị bức phải cưới ta?”

“Ngay từ đầu Phượng gia cố ý phải gả cho đại gia, đại gia đã có thể, không muốn thú nữa, vì thế Phượng gia muốn gả Nhị gia, Nhị gia đương nhiên cũng không muốn, cho nên việc này lúc đó rất ồn ào, sau đó bất quá Tam gia mới nhảy ra nói hấn thú, nếu không lấy có thể dứt đi: Việc này mới lắng xuống!”

Phượng Trữ mở lớn miệng kinh ngạc, “Tam gia thật sự là dùng cảm hy sinh!”

Nàng tựa hồ hoàn toàn không có tự giác mình là đương sự, Dư nương ở trong lòng thầm so đo, không biết nàng ngốc thật hay giả ngốc: Kỳ thật việc Phượng gia bức thân, kỳ quái ở chỗ mục tiêu của bọn họ ở trên người lão đại làm quan cùng lão nhị chương quân, lão tam mặc dù tuần tú lịch sự, nhưng bọn họ cư nhiên lại chương mất:

Năm đó hai nhà mất liên lạc, hiện tại lại đột nhiên cường ngạnh nhét nữ nhi lại đây, thật là làm người ta cảm thấy kinh ngạc: Hai năm này, nữ nhi Phượng gia lộ không ít dấu vết ở Long gia, cuối cùng thật sự không quấy rối được, muốn trộm bí bảo của Long gia, trộm cái giả chạy thoát ra ngoài, bị nắm trở về, lại xưng chính mình mất trí nhớ: Nhưng nào có cái chuyện khéo như vậy?

Phượng Trữ cũng không biết chuyện Dư nương suy nghĩ, nàng lại hỏi, “Cha nương ta có từng đến xem ta?”

“Có!”

“Nương xem, ta cùng cha nương quan hệ có thân cận hay không?”

“Cảm tình không sai!”

“Bọn họ biết ta ở đây quấy nhiễu nên ghét ta sao? Bọn họ cho rằng ta đã làm cái gì sao?”

Lời này làm Dư nương nghẹn nghẹn, sau khi Phượng Trữ đụng phải đầu, ngôn ngữ thẳng thắn thực làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, cũng không biết đây là cái chiêu gì: Dư nương lấy lại bình tĩnh trả lời: “Phụ nhân ở Long gia chúng ta, cũng không quá kém: Long gia chúng ta mặc dù không phải người lương thiện, nhưng chuyện bạc đãi con dâu thực chưa từng làm qua, ở đây ăn ngon mặc đẹp, tự nhận không thấy hổ thẹn với lương tâm!”

Phượng Trữ nhớ tới căn phòng trong treo nhưng lạnh lùng kia, chỉ e mọi người không kịp có thái độ, đều xa lánh, ăn ngon có nơi ở cũng đã làm cho người ta quá vui mừng: Nàn thở dài trong lòng, chỉ có thể tiếp tục hỏi, “Vì sao ta lại rơi xuống sông?”

Dư nương nhú mắt lại, “Làm sao ngươi biết ngươi bị rơi xuống sông?”

“Khi ta tỉnh lại, ta phát hiện mình ở bên bờ……” Phượng Trữ nói một chút, rồi cuộc vẫn là che dấu chuyện nam nhân hỏi nàng cái gì đó, nàng nói tiếp, “Thời điểm ta đụng đến huyết trên đầu mình, sau đó có người giờ cây đuốc lại, ta lại hôn mê!”

“Vậy chuyện trước đó?”

“Không nhớ rõ!”

Dư nương uống một ngụm trà, quyết định thử nàng, “Phụ nhân, lần đó trước khi ngươi bị thương, Long gia chúng ta phát hiện thiếu một bảo vật!”

Phượng Trữ giật mình trừng lớn mắt, chỉ vào cái mũi của mình, “Ý ngươi là, ta trộm?”

Khuôn mặt Dư nương không tốt lắm, đáp lại, “Thời điểm ở bên bờ tìm được phụ nhân, phụ nhân mặc y phục dạ hành: Trước lúc phụ nhân gặp chuyện không may, luôn luôn hỏi thăm nơi đặt bảo vật, lúc trong phủ phát hiện phụ nhân mất tích cũng là lúc phát giác mất bảo vật: Lão thân là hạ nhân, không dám vọng ngôn, bất quá phụ nhân bị đánh thương, đầu óc mất đi trí nhớ cũng thực phiền toái: Nói không chừng phụ nhân biết được vật kia rơi xuống ở đâu thì sao?”

Phượng Trữ ngần ngại, không lo lắng giọng điệu chế giễu ám chỉ của nàng, nàng nhớ tới cái đêm bị thương đó, nam nhân không thấy rõ mặt kia tìm sò soạng trên người nàng cũng hỏi nàng “Vật kia đâu?” Chẳng lẽ chính là chỉ bảo vật của Long gia? Nàng thực sự làm chuyện xấu xa này?

Nàng chống lại ánh mắt của Dư nương, lắc đầu, có chút gian nan phun ra một câu: “Ta thật sự cái gì cũng không nhớ!”

Dư nương không buông tha mỗi một biểu tình của nàng, cuối cùng nói, “Chứng bệnh này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, sợ không phải ở dưới sông đụng phải cái gì, mà là đụng phải ta, ta đi an bài, vì phụ nhân tìm cái cao tăng chọn ngày lành trừ tà!” Phượng Trữ trong lòng cô nghĩ đến việc mình

đã làm chuyện không tốt, cũng không để ý gì đó, “Nga” một tiếng ứng phó:

Từ lúc đó Phụng Trữ cũng không có tinh thần, nằng rầu rĩ ngủ trưa, đây vẫn cảm thấy tâm tình không tốt, vì thế đi đến phòng bếp, lại trộm đi điểm tâm buổi chiều của Long Nhi, lần này không phải bánh bao, là xiu mại gạch cua: (không có tinh thần gớm)

Phụng Trữ ôm một chén xiu mại lớn, lặng lẽ chạy đến cái cây cao nhất trong nhà, nằng bỗng nhiên xúc động muốn lên xem: Nằng lên rồi, lúc trước nằng không biết chính mình có võ, nằng chỉ cảm thấy mình có thể đi lên, dù sao điểm mũi chân một chút, bàn tay vỗ ở thân cây, cả người liền nhẹ bay bay lên đỉnh:

Cái cây này quả thật rất cao, nhánh cây trên đỉnh nhẹ lay trong gió, Phụng Trữ ngồi ở trên lắc lắc, lắc lắc, lại tuyệt không không sợ hãi: Nằng ở trên cao nhìn xuống toàn bộ Long phủ, thậm chí có thể nhìn cảnh phố phường bên ngoài cổng lớn, nằng một bên nhìn, một bên tắc miệng, thức ăn trong bát không có, cảm thấy tâm tình thiếu thứ gì:

Tay nghề Canh trù thật tốt, nằng thầm nghĩ như vậy: Nằng ngăn người nhìn cửa lớn Long phủ, nằng hoàn toàn không có ấn tượng, phong cảnh bên ngoài cửa lớn như thế nào? Ngã tư đường xa lạ, người xa lạ, nằng từng đi ra ngoài sao?

Kỳ thật ngay trong nhà này, người cùng vật cũng xa lạ: Nằng từng nghĩ tướng công có thể giúp nằng, nhưng hiện tại ngay cả mặt mũi cũng chưa thấy: Nằng thất vọng lại thất vọng, nằng cũng không muốn gặp, dù sao ai cũng nói bọn họ không thân cận, theo cách Dư nương nói, thậm chí thú nằng đều là hấn bị bắt buộc, làm sao có thể thân cận được?

Phụng Trữ ngồi trên đỉnh đại thụ hoảng a hoảng, nghĩ a nghĩ, lại thấy không vui, nằng cảm thấy nằng còn cần một chén điểm tâm an ủi, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm nhiều ngày như vậy, chiều nào điểm tâm cũng chỉ có một phần, dường như trừ bỏ nhị bá, những người khác đều không khẩu này:

Nằng thật sự còn muốn ăn một chén, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ? Phụng Trữ nhảy xuống đại thụ, quyết định lại đến phòng bếp coi trộm một chút, vạn nhất có thể có cái ăn:

Kết quả thật sự có! Thịt viên chưng gạo nếp, chính là thịt mật, duẩn đỉnh, nếm hương tạo thành hình dạng thịt viên, bên ngoài lăn qua một tầng gạo nếp đã chưng qua, một đám tròn vo thơm ngào ngạt dụ hoặc nằng: Phụng Trữ không chút do dự, quyết định thật nhanh đem toàn bộ thịt viên đổ vào trong bát, bỏ chạy:

Vừa bước ra phòng bếp, ngoài cửa sổ xa xa có phó dịch công búa muốn tới hậu viện bên này bỏ củi, Phụng Trữ phản ứng nhanh chóng, mũi châm điểm một chút, xoay người nhảy lên nóc nhà phòng bếp: Tục ngữ nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, trong đầu nằng bỗng nhiên toát ra những lời này, chỉ là không nhớ rõ là ai nói cho nằng:

Nằng bụng chén lớn ăn một cách ngon lành: Vừa ăn vừa nghe động tĩnh dưới phòng bếp, nguyên lai là Canh trù cùng một trù công khác đang nói chuyện phiếm, đầu tiên là trù công kia hỏi: “Canh trù, nghe nói thiếu mạch bị trộm, người chuẩn bị lấy cái gì để báo cáo kết quả công tác a?”

Tiếp theo là Canh trù đáp, “May mắn ta có nặn nắm đỉnh hương để làm canh cho bữa tối, chỉ đơn giản lăn thành thịt viên chưng qua, đây cũng là thứ Nhị gia thích ăn.” Canh trù nói xong, cũng là tức giận, “Nếu để cho ta biết vương bát đản là ai, ta làm thịt hấn.”

Phụng Trữ trên nóc nhà sừng sốt, ngay sau đó lại đem cái thịt viên bỏ vào trong miệng, nhất định phải ăn no trước:

Trù công kia nói: “Đừng nóng, lần này sẽ không có vấn đề, không có người nào lại trộm hai nời!”

Canh trù hừ một tiếng, nói, “Sau này ta sẽ chú ý, một khi nấu ăn tuyệt không rời đi phòng bếp: Chuẩn bị điểm tâm, ta cũng phải chuẩn bị hai phần mới được.”

Phụng Trữ nghe xong ở trên nóc nhà liên tục gật đầu, chuẩn bị hai phần thật tốt, hai phần có một phần của nằng: Nằng nghĩ về sau có ăn liền cao hứng, thịt viên chưa chín trong miệng nằng cũng không để ý, cảm thấy hương vị đó hết sức ngon:

Một lát sau, chợt nghe tại phòng bếp một trận rít gào, “Con mẹ nó, rốt cuộc là người nào ngàn đao giết bọn chuột nhắt, ngay cả thịt viên cũng không buông tha? Kia cũng chưng đã chín đâu: Ăn, ăn chỉ có biết ăn thôi... Vậy phải làm sao bây giờ a?”

Trù công kia lấp bắp khuyên, “Nếu không, Canh trù, hay là dùng gạo nếp chưng thành thịt viên xem sao?”

Di, Phụng Trữ nghĩ nghĩ trong lòng, như vậy ăn ngon sao? Đáng tiếc nằng không có cơ hội lấy: Bởi vì canh trù từ sau chuyện đó, lại không rời phòng bếp, nửa cơ hội cũng không cho nằng: Kết quả là, nghe nói lần này Nhị gia tự mình đến phòng bếp xem kỹ một phen, cuối cùng tự mình nhặt được một cái bát không:

Ngày hôm sau, ba bữa cơm của Phụng Trữ, lượng đồ ăn đều tăng gấp nhiều lần, người nào đó còn dặn Tiểu Thanh nói với nằng: “Ăn no, đừng gây chuyện.” Đến thật lâu sau, Phụng Trữ mới tỉnh ngộ lại, té ra Nhị gia nghĩ đệ muội của hấn là có ý giành ăn với hấn:

Chỉ là nằng không để ý, chuyện cái bát không không chỉ bại lộ chuyện nằng có võ, đối với Long gia mà nói, mục đích nằng gả đến Long gia càng ngày càng khả nghi:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Sờ soạn gặp nạn

Nói đến từ sau khi Phụng Trữ bị Nhị gia cảnh cáo, quả thật trở nên thành thật: Dư nương mỗi ngày đều đến thăm nàng, cũng không biết là vì giám thị hay tra tấn nàng, hoặc là bị nàng tra tấn:

Dù sao Phụng Trữ cùng nàng ngồi như vậy cũng không vui vẻ gì, nàng biết Dư nương không vui: Nàng cảm thấy Dư nương không có hứng thú quan tâm đến những việc vặt trước kia của nàng, từ như chuyện nhà nàng, chuyện tướng công của nàng, Dư nương nói không nhiều lắm, trừ bỏ này nọ, Phụng Trữ cùng nàng thật sự không có chuyện nào để nói: Rất nhiều thời điểm, hai người ngồi như vậy:

Bất quá Phụng Trữ không phải người không có lương tâm, nàng luôn thay Dư nương suy nghĩ, tỷ như “Dư nương a, người tuổi đã lớn, ngồi như vậy có phải mệt lắm hay không, nếu không ta cùng người đi dạo đi?” nàng nghĩ vừa đi vừa xem phong cảnh so với ngồi ở đây tốt hơn:

Kết quả Dư nương nói: “Làm con dâu người khác, phải chịu khó, sao có thể ngồi một hồi lại phiền?” Cho dù ngại phiền cũng dám nói nàng già? Dư nương trong lòng mất hứng: Nhưng nói không kinh ngạc là già, Phụng Trữ kia trong lòng có quý, nào dám mình mực trương đảm lộng oai:

Phụng Trữ lại nói, “Dư nương a, ngồi lâu như vậy, người có đói bụng không?” đói bụng liền có lý do đi đến phòng bếp lấy điểm tâm linh tinh đi:

Dư nương chỉ nói, “Dùng cơm trưa mới qua một canh giờ, làm sao mà đói?” Phụng Trữ nâng cằm, nghĩ rằng nàng hỏi sai lầm rồi, nàng nên hỏi nàng có tham hay không? Bất quá hỏi một lão nhân gia nghiêm túc như vậy có tham hay không, có phải không phúc hậu quá hay không?

Thật sự không được, Phụng Trữ đành phải quay lại đề tài “ẹ a, người nói cho ta biết, cái bảo vật bị ta trộm đi là cái gì vậy? Có dạng gì? Lớn bao nhiêu?”

Dư nương uống trà, không đáp: Phụng Trữ lại hỏi: “Ta có thể có đồng lõa hay không? Ta một người có thể trộm được sao?”

Dư nương giữ cái chén một chút, mắt quét qua nàng liếc một cái: Phụng Trữ chống đầu, có chút buồn bã ỉu xìu đùa nghịch cái chén của nàng, nàng chơi một chút, đột nhiên ngồi thẳng dậy, “Mẹ a, không bằng chúng ta liên thủ phá án đi: Ta bị như vậy, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, tâm tình cũng không tốt: Người cũng mệt, không giải quyết được vấn đề, tâm tình cũng không tốt.”

Lần này Dư nương mới nói chuyện, nàng nói: “Người mau đem chuyện quá khứ nghĩ ra, đó là giúp ta một đại ân, nay điên không điên, ngốc không ngốc, phá cái gì án?” nàng không tin nhiệm Tam phu nhân này, không thể cho nàng cơ hội làm những chuyện loạn thất bát tao, “Ta đã phái người đi thỉnh cao tăng, đến lúc đó đi trừ tà.” Nàng cũng không tin uống thuốc, tác pháp, độn người...: vẫn không có tác dụng, chẳng lẽ không có cách thấy bộ mặt thực của nàng:

Trừ tà? Phụng Trữ nghe xong càng cảm thấy không thích phương pháp này, nàng đơn giản nằm úp sấp ở trên bàn giả chết, nàng không vui, nàng không muốn làm bộ vui vẻ:

Qua mấy ngày chịu khổ như vậy, Phụng Trữ rốt cuộc chịu không nổi, nàng quyết định phải không ngừng vuron lên, nếu không có người nguyện ý tin nhiệm nàng, nàng tự đem chuyện của mình nhớ lại, chính mình tìm ra chân tướng được không?

Nàng không cầu gì khác, cho dù bị chuyện xấu quần lấy cũng chịu được, nay chính mình hồ đồ, còn phải xem sắc mặt để sống, cái này nàng sao có thể chịu được:

Qua việc không cho nàng về nhà mẹ đẻ nàng đã thấy rõ ràng, không phải là đối biện pháp giam lỏng mà thôi, nếu nàng trộm bảo vật của Long gia bọn họ, sau đó về nhà mẹ đẻ, bọn họ sợ nàng chạy: Nàng không chạy, nếu là nàng trộm, điều tra rõ chân tướng, còn trở về nhà bọn họ, nàng mặc dù không có trí nhớ, nhưng cảm thấy cần rút, thấy thẹn với lương tâm phải có:

Mấy ngày ở Long gia nàng cũng biết rõ, Long gia xác thực như lời Dư nương nói, cho dù không thích nàng, nhưng quả thật không để nàng đối đến đông lạnh, không đánh không mắng, còn có Tiểu Thanh cô nương tốt bụng chiếu cố nàng: Nàng quan sát nhóm phó dịch làm việc trong phủ, đều cũng có quy có củ, đoan đoan chính chính, Long phủ người ta là chính phái: Cho nên Phụng Trữ phân tích, chính mình gặp chuyện ắt phải có nguyên nhân:

Nghĩ như vậy, khát vọng cởi bỏ câu đố trong lòng nàng càng tăng lên: Nàng suy nghĩ, quyết định bước đầu tiên chính là đi con sông nơi nàng gặp chuyện không may coi trộm một chút:

Ban đêm, trăng lên cao, mây mờ che phủ, đúng là thời điểm tốt để ăn trộm hoạt động: Phụng Trữ tránh thoát thị vệ tuần tra ban đêm, lặng lẽ đến dưới vách tường, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài: Nàng nhìn trái nhìn phải, nghiêng tai lắng nghe, cảm thấy không có ai phát hiện mình, ngẩng người một hồi, ngẫm lại loại tình huống này, chính mình có thể đem này nọ trộm ra ngoài cũng có khả năng:

Nàng xoay người chạy về hướng phố xá, chạy qua hai dãy phố, nhảy lên một nóc nhà, nhảy qua vài cái thì tìm được chỗ cao nhất, nàng dừng lại đưa mắt nhìn bốn phía, thành xây ngay ngắn, tuy rằng rất lớn nhưng cũng tìm được đúng phương hướng, chỗ cửa thành cũng không khó tìm:

Phụng Trữ mới sáng sớm đã hỏi thăm tốt lắm, nơi tìm ra nàng là phía nam sông đào giao hà đạo bảo vệ thành, kêu mạc hà: Phụng Trữ muốn đi đến đó nhìn một cái, nhìn xem có thể tìm được chút ấn tượng, hoặc là tìm được manh mối gì:

Kế hoạch của nàng là, vụng trộm đi, lại vụng trộm trở về: Nếu thật có thể tìm ra cái gì, nàng tra ra chân tướng sẽ nói cho Long gia, bằng không vô luận hiện nay nàng nói cái gì, người Long gia đều cảm thấy nàng có quỷ kế: Nếu không tìm được cái gì, nàng coi như không đi ra ngoài, như vậy Long gia đỡ loạn tướng:

Chỉ là Phụng Trữ không nghĩ tới, nàng đi một quãng đường xa, rốt cuộc tới cửa thành, lại phát hiện cửa thành đóng chặt, binh đại ca giữ cửa thành nói cho nàng, phải chờ tới giờ mẹo, nhóm nông hộ ra bón phân mới có thể mở cửa: Phụng Trữ bỗng nhiên nghĩ ra một kế, chạy nhanh tới binh đại ca cầu tình nói tỷ tỷ gả đến thành lân cận bỗng nhiên sinh bệnh nặng, bên người không có ai chăm sóc, nàng vội đi qua cứu mạng: Binh đại ca cũng không có biện pháp, “Cô nương, thời gian này quân rất nghiêm, người xem nơi này cũng không phải chỉ có mình ta giữ, đừng nói ta không thể thả người, chính là nếu ta mở cửa, nếu thả người đi qua, có khả năng không giữ được bát com: Hiện tại đã gần đến giờ dần, chờ không bao lâu có thể mở cửa, người chờ một chút đi.”

Phụng Trữ nhìn chăm chăm cửa thành trông ngóng, biểu tình thật đáng thương: Xem bộ dáng trong veo như nước của mỹ nhân, binh đại ca tâm mềm nhũn, khuyên nhủ, “Đừng gấp, tỷ tỷ người chắc chắn sẽ chờ đến sáng sớm được: Người một thân nữ tử ra khỏi thành cũng không an toàn, người trước tìm nơi nào đó ẩn ẩn ngồi xuống, một hồi mở cửa, ta cho người đi ra ngoài đầu tiên.”

Phụng Trữ nhìn hẩn khó xử thật, thở dài, gật đầu cảm tạ, xoay người đi: Nàng đi được một đoạn, thấy một kiếm khách trẻ tuổi ôm cánh tay đứng cách nàng không xa, nghĩ chắc là người ta cũng muốn ra khỏi thành, hảo tâm hô một câu: “Bây giờ không ra thành được, người đừng có gấp, phải chờ tới giờ mẹo.”

Kiếm khách trẻ tuổi tựa hồ thật kinh ngạc, Phụng Trữ nghĩ rằng nguyên lai người này cũng không biết quy củ như nàng, xem ra là người bên ngoài: Nàng vẫy vẫy tay, xem như nói lời từ biệt, sau đó chính mình cúi đầu một đường đi một đường nghĩ, hiện tại nên về Long phủ trước, hay là chờ cửa thành mở?

Nàng cân nhắc một hồi, Long phủ giám thị nàng nghiêm như vậy, nàng chạy đi một chuyến thực không dễ dàng, sau này mỗi ngày đến nửa đêm có thể đi ra, cửa thành kia lúc nào cũng đóng, như thế hiện tại nàng đi về cũng không giải quyết được vấn đề, dù sao nếu đã ra, lại còn đi xa như vậy, không thể uống công, hôm nay phải đem sự tình giải quyết rõ ràng mới trở về:

Nàng nghĩ như vậy, liền vội vàng đi đến trước cửa một khách điểm, nơi đó đèn lồng còn đốt, có ánh sáng: Ván cửa khách điểm đều đóng hết, chỉ còn có một nửa tấm ván mở ra, làm cho những người nửa đêm uống rượu hoặc tìm nơi nghỉ trọ biết nơi này còn buôn bán: Phụng Trữ sờ sờ bụng, nuốt nuốt nước miếng, trên người nàng không còn bạc nên không thể vào: Nàng thở dài, ngồi dựa vào bậc thang của khách điểm kia, chờ đến giờ mở cửa thành:

Gió đêm phơ phất, đường dài tối như mực chỉ duy nhất một mình nàng ngồi, đèn lồng trên đỉnh đầu chiếu ra một thân ảnh cô độc, Phụng Trữ nhìn bóng dáng bên người mình, trong lòng có chút khô sở, đầu nàng chôn ở trên đùi, ôm đầu gối cuộn thành một đống: Qua một hồi lâu, đang có chút buồn ngủ, bỗng nhiên một trận mùi rượu dày đặc đánh úp lại, hai nam nhân hỗn loạn giọng thô thiển hướng nàng lại gần:

Phụng Trữ vừa tỉnh ngủ, nàng nhảy dựng lên: Vừa định thần thì thấy nguyên lai là hai hán tử say rượu từ trong khách điểm đi ra, thấy một nữ nhân ngoài cửa, thế nhưng cười ha ha, thần thủ muốn đi qua khinh bạc:

Phụng Trữ lui về phía sau hai bước, tránh đi móng vuốt bản thủ của họ, nhú mi mở miệng muốn mắng, nhưng nghĩ lại vẫn là chạy thì tốt hơn, vì thế bước bình tĩnh mất liếc họ một cái, quay đầu hướng của thành đi tới: Không nghĩ tới hai người kia lại đuổi theo, một trước một sau chặn đường nàng:

Lúc này Phụng Trữ thật nổi giận, nàng nhăn mày nhăn mặt, quát lên, “Muốn như thế nào?”

Hai kẻ say xin trước mặt nàng mặt hơi đỏ, khuôn mặt cười hi ha, ánh mắt hết sức xấu xa, “Cô nương nửa đêm một mình ngồi trên đường, chẳng lẽ không tịch mịch sao?” người phía sau cười ha ha bổ sung: “Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đến tiếp cô nương.”

Phụng Trữ cười lạnh một tiếng, “Xem tính tình hai người các người, heo mẹ gặp các người không hơn.”

Kẻ say xin bị mắng tức giận, “Con mẹ nó, không biết xấu hổ, dám mắng lão tử, biết lão tử là ai không?”

“Trư.”

“Con mẹ người?” Một kẻ say xin khác nắm quyền hướng về mặt Phụng Trữ đánh lại: Quyền hẩn to như cái đầu, kinh lực như gió, nháy mắt đã đưa tới trước mặt Phụng Trữ, dĩ nhiên là người luyện công phu: Quyền của hẩn vừa động, Phụng Trữ theo bản năng cũng liền động, dưới chân nàng nhanh chóng hợp làm một, quyền vừa đến đầu vừa chuyển, bàn tay trắng nõn vừa nhấc, nhanh như tia chớp bắt lấy cái tay của hẩn đè lên cửa:

Kẻ say xin chỉ cảm thấy từng thớ thịt trên cánh tay đau đớn không ngừng, thế nhưng cánh tay không thể động đậy, Phụng Trữ uốn éo tay, dưới chân đá một cái, khiến cho gã say xin thân hình không lồ kia té xuống, miệng nàng quát, “Cút đi cho ta.” Kẻ say xin tất nhiên bị hung hăng đá ngã trên đất, hơn nửa ngày không đứng lên:

Tên còn lại vừa thấy, tỉnh rượu một nửa, hẩn hét lớn một tiếng, giải khai xiêm áo, vây quanh Phụng Trữ rồi đi nửa vòng, sau đó mạnh mẽ nhảy lên, hai quyền từ trên lao xuống đánh mạnh về hướng Phụng Trữ: Phụng Trữ không kịp nghĩ, thân mình theo bản năng cong lại, lưng áo mềm mại không xương xoay qua, dưới chân chà sát, không cần nhảy ra cũng tránh thoát được: Nàng theo thế tiến công của đối phương, cổ tay chuyển theo cổ tay đối phương, chế trụ mạch máu cổ tay, kéo hẩn về phía trước, đồng thời vừa nhấc chân đá vào... của hẩn:

Người nọ kêu thảm một tiếng, quỳ trên mặt đất, ôm bụng cuộn thành một đống, nói cũng không nên lời: Phụng Trữ chống nạnh, lại đá hẩn một cước, học cách nói chuyện như vừa rồi của hẩn, “Không biết xấu hổ, dám khi dễ cô nãi nãi, biết cô nãi nãi là ai không?”

Người nọ giãy giữa ngẩng đầu, thanh âm ngẹn ngẹn hỏi, “Là ai?”

Phượng Trữ ngẩn ra, hần hỏi lại thật? nàng ngẩng đầu lên, “Không nói cho người.”

Nàng giống như nghe được một tiếng cười khê, phát hiện phía sau có người đến gần, quay đầu vừa thấy là kiếm khách trẻ tuổi vừa mới gặp ở cửa thành kia: Nàng đang định nói chuyện, kẻ say xin lúc trước bị ngã trên mặt đất nhân lúc này mà hướng nàng đánh tới: khoe mắt Phượng Trữ chợt lóe ánh sáng màu bạc, vội vàng lui hai bước né tránh:

Kiếm khách kia vung tay lên, nháy mắt rút ra trường kiếm phía sau vung lên, kiếm vù vù một chút hướng kẻ say xin vọt tới, cũng là chuôi kiếm đập một cái thật mạnh lên cổ tay kẻ say xin, đánh rơi chủy thủ trên tay hắn:

Phượng Trữ ngẩn ngơ, trong lòng nghĩ nếu chính mình cũng ra tay như thế, có thể chỉ dùng kiếm đánh người hay không? Nàng không biết, nhưng lại biết kiếm khách này là cao thủ: Kiếm khách kia một đòn đắc thủ, đi tới lấy kiếm của hắn, kẻ say xin kia bị trường kiếm đánh cho ngồi dưới đất, lui về phía sau:

Phượng Trữ cẩn thận đánh giá kiếm khách kia, hai mắt có thần, mặt trong như ngọc, xiêm y sạch sẽ, vừa thấy liền biết đồ dùng là thượng phẩm: Tóc hắn chải chuốt gọn gàng, vỏ kiếm cùng kiếm đều lau sáng loáng, giày dưới chân cũng sạch sẽ, khác hẳn hai kẻ có ý đồ muốn khi dễ nàng: Trong lòng Phượng Trữ biết người này cùng hai người kia xác thực không phải một nhóm, nên sẽ không có ác ý:

Nàng hướng kiếm khách kia ôm quyền, “Đa tạ.”

Kiếm khách kia cũng đánh giá nàng, sau đó hỏi một câu, “Người không sao chứ?” Phượng Trữ lắc đầu, cúi đầu vừa thấy hai người kia muốn chạy, liền to giọng, “Không được nhúc nhích!”

Hai người kia lập tức cứng đờ, ngẫm nghĩ thoáng qua, mạnh dạn trở lại hướng Phượng Trữ muốn lựa thời cơ tiến đến mà chạy trốn: Phượng Trữ không chút hoang mang, dùng tay che lại, kiếm khách kia cũng tiến lên hai bước, chặn đứng một người, hai người hợp lực, không đến mấy chiêu đã giáo huấn cho hai kẻ say xin kia kêu cha gọi mẹ, không dám chạy chỉ quỳ trên mặt đất xin tha mạng:

Phượng Trữ nghĩ nghĩ, nói: “Hai người này không tốt lành gì, không thể chỉ như vậy liền quên đi.” Nàng đi qua đập bọn họ một cước, hung ba ba nói, “Đi đến cái cốc kia.” Bên cạnh phố xá có hai cái cốc gỗ, nên thương gia thường xuyên dừng xe ngựa, đèn treo tường lồng vào nhau, để chờ ngựa buộc vào:

Hai người kia kích động cùng liếc mắt nhìn một cái, đi qua thật: Phượng Trữ lại nói: “Cởi quần áo.” Lúc này thì hai người bất động, Phượng Trữ vừa nhắc tay làm thế muốn đánh, lại hét nữa, “Cởi!”

Hai người run lên, nhanh cởi ra: Phượng Trữ quay đầu nhìn kiếm khách kia, hần cau mày tựa hồ không hiểu dụng ý của nàng, Phượng Trữ hướng hắn nói, “Vị đại ca này, giúp một việc được không?”

Kiếm khách chậm rãi bước qua, Phượng Trữ đem quần áo hai người kia xé thành mảnh vải, giao cho kiếm khách, “Phiền toái đại ca trời bọn họ lại!”

Kiếm khách không nhận, chỉ nhìn hai người kia lại nhìn Phượng Trữ: Phượng Trữ nhún mày, chỉ vào hai kẻ say xin kia, “Bọn họ khi dễ nữ nhân ở bên đường a, cũng may là gặp ta, nếu đổi lại là nữ tử khác, không phải liền gặp tai ương? Hơn nữa, chúng ta gặp họ lúc này, có thể lúc trước bọn họ đã làm qua những chuyện xấu: Làm cho bọn họ ở trên đường biến thành bộ dạng kỳ quái, đây không phải là chuyện tốt sao?”

Hai người kia nghe vậy oa oa kêu to, nói chính mình là lương dân, nay là uống rượu. ...: Kiếm khách kia lại nói, “Ta biết bọn họ là ai, người nói như vậy làm ta nghĩ tới, ta vừa thấy bức họa truy nã bọn họ ở bên ngoài, thật đúng là phạm vào nhiều chuyện xấu.”

Hai người nọ vừa nghe xong lời này run run, Phượng Trữ lại sừng sốt, có chuyện khéo như vậy? Một lúc sau nàng mới phản ứng, đột nhiên nhảy dựng lên, “Ta đây làm chuyện tốt, ta vì dân trừ hại, ha ha...!”

Kiếm khách kia giống như thấy phản ứng của nàng thú vị, buồn cười ngoài ý muốn, thành ra biểu tình có chút kỳ quái: Hắn ho nhẹ hai tiếng, nhìn hai người chỉ mặc trung y* dưới đất, nói với Phượng Trữ, “Người xoay người lại đi, đi xa hai bước:”

Phượng Trữ hồ nghi nhìn hắn, hắn lại vẫy tay thúc giục nàng nhanh chút: Phượng Trữ nghĩ nghĩ, theo lời hắn đi xa hai bước: Sau đó nàng nghe thấy kiếm khách kia nói với hai người kia, “Cởi quần ra:”

Phượng Trữ xì một tiếng bật cười, nghe được thanh âm y y nha nha hai người phía sau giãy giữa chống cự, sau đó lại nghe vài tiếng kêu thảm thiết giống như bị đánh, tiếp theo lại yên tĩnh, sột sột soạt soạt giống như thoát y:

Sau đó, lại nghe kiếm khách nói, “Vươn tay lên:” Phượng Trữ rất ngạc nhiên, tay thì có làm sao đâu? Nàng vụng trộm quay đầu xem, chính mình nhìn thấy kiếm khách kia lấy kiếm chém vào cánh tay hai người một đao: Hắn không nhìn Phượng Trữ, giữa tiếng kêu ngoao ngoao thê thảm của hai người nói một câu: “Bọn họ không có mặc quần, người đừng nhìn lên:”

Phượng Trữ nhanh quay đầu lại, chỉ là khi hắn nói theo bản năng thoáng nhìn đã thấy được bốn cái đùi trắng bóng, nàng một bên dụi mắt một bên nói thầm, “Người không đề cập tới ta cũng đâu có nhìn, tự dưng người lại nói!”

Nàng không muốn chính mình chịu thiệt, vì thế lớn tiếng nói, “Vị đại ca này, giúp ta đá hai chân bọn họ nhiều một chút:” Nàng vừa dứt lời, chợt nghe tiếng chân đá oành oành vãi cái phía sau, hai kẻ say xin lại kêu đau, Phượng Trữ vui vẻ khách khách nở nụ cười:

Nguyên bản là một đêm trăng đầu khỏ, hiện tại lại trở nên thú vị; Phụng Trữ nhìn bóng dáng được ánh trăng chiếu ra của chính mình, tự mình hít vào một hơi, kỳ thật mọi chuyện đều sẽ thuận lợi, nàng có cơ hội tìm về chính mình:

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kiểm khách kia là ai? Mọi người hẳn là biết rồi đi đi đi đi?

Trung y: Quần trong:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhặt được tướng công

Phụng Trữ yên lặng chờ, nghe được kiểm khách đại ca nói với hai người kia: “Ngươi, dùng máu của hân viết trên người ta là súc sinh, còn ngươi, cũng như vậy, dùng máu của hân viết trên người ta là cầm thú.” Phụng Trữ nghe xong, nhin không được cười lại cười, thầm nghĩ người này thật sự là vừa trượng nghĩa vừa ham vui:

Cuối cùng hai kẻ say xin có ý đồ gây rối chân trần, viết chữ tự mắng bằng máu bị cột vào cọc gỗ trên phố: Phụng Trữ ôm mặt theo kẻ ngón tay vụng trộm xem, cảm thấy phương pháp xử trí này thật là giỏi:

“Lại xem?” kiểm khách kia quay người lại phát hiện hành động của Phụng Trữ, dường như không nghĩ nàng nghịch ngợm như vậy, bắt đắ đi nhẹ giọng bài xích nàng: Phụng Trữ cười hi hi, “Vị đại ca này, ngươi thật sự là người tốt!”

Kiểm khách dương dương tự đắc, hân đứng dưới ánh trăng, cả người có vẻ tuấn nhã lại tiêu sái: Bất quá Phụng Trữ đã có gia đình hiển nhiên không chú ý tới, nàng hướng hân vẫy vẫy tay cáo biệt, “Ta có chuyện phải đi rồi, hẹn gặp lại!” Tâm tình nàng đang tốt, nói xong hướng cửa thành mà đi, đứng tại kia một hồi, giờ mẹo đến, cửa thành mở lớn, Phụng Trữ đi theo nhóm nông dân đi ra thành:

Nàng đi một đoạn cũng không tìm được đường, vì thế kéo nông phu hỏi, “Đại thúc, mặc hà đi hướng nào?” nông phu chỉ cho nàng, Phụng Trữ một đường chậm chậm đi: Đi được một hồi lâu, rốt cuộc thấy được một con sông lớn nước chảy xiết:

Phụng Trữ đứng bên bờ sông, nhìn dòng nước chảy xiết kia, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một mảng tối đen, tình cảnh nước sông lạnh như băng cuốn nàng đi, nàng nhắm mắt lại, thâm hình hơi lung lay, một chút choáng váng đánh úp lại: Nàng nhanh ngồi xuống, vùi đầu ôm gối, chờ trận mê muội kia đi qua: Khi trợn mắt đã thấy cảnh vật không thay đổi, nhưng hai chân nàng có chút nhũn ra, nàng đặt mông ngồi trên đất, nhìn dòng sông dùng sức hồi tưởng: Đáng tiếc, lần này cái gì nàng cũng không nhớ:

Bốn phía âm u dọa người, trời còn chưa sáng, chỉ có ánh trăng chiếu xuống chỗ này trắng bạch, Phụng Trữ cảm thấy trong lòng mình cũng trắng bạch:

Có ai đó đến gần, Phụng Trữ quay đầu lại nhìn, lại là kiểm khách đại ca kia, nàng cười cười, “Ngươi sao lại ở đây?”

Kiểm khách ngồi xuống cách nàng một khoảng, “Nơi này cũng không phải chỗ an toàn!”

Phụng Trữ ôm đầu gối nhìn hân, “Đại ca, ngươi thật là người tốt: Ta không sao, vừa rồi ngươi cũng thấy được, người xấu không khi dễ ta được!”

Kiểm khách kia hỏi: “Ngươi đến đây làm gì?”

“Nghe nói ta xảy ra chuyện ở đây, ta đến xem!” Phụng Trữ nói thật ra, không biết sao nàng cảm thấy vị kiểm khách này rất hợp ý nàng, cùng hân nói chuyện không thấy không được tự nhiên:

Có lẽ vì có người làm bạn, nàng cảm thấy có tinh thần vì thế nhảy dựng lên, chạy dọc theo đường sông: Kiểm khách kia quả nhiên cũng đứng lên đi theo nàng: Phụng Trữ ôm hai tay, một đường đi một đường nhìn, kiểm khách kia nhẹ giọng hỏi, “Đang tìm cái gì?”

Phụng Trữ đáp: “Ta tìm chính mình!” Đáp án không đầu không đuôi như thế, thế nhưng kiểm khách kia không truy vấn nữa, Phụng Trữ nghĩ rằng người này thật sự tốt: Nàng cần có người làm bạn, nếu không cũng phải có người đề hỏi:

Đi đến một rừng cây bên bờ, bờ sông rất thấp, Phụng Trữ nhìn nước sông vẫn có chút sợ, nhưng vẫn ngồi xổm bên bờ nhìn nhìn, bần như vậy thật là có thể làm cho người một nửa ném ở trong nước, một nửa nằm ở trên bờ:

Cỏ trên bờ xanh xanh, bùn đất ẩm ướt, cùng mùi hương ngày đó nàng ngửi được là giống nhau: Lúc này chân trời đã hơi sáng, ánh trăng cùng sao sắp biến mất: Phụng Trữ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, bỗng nhiên nằm trên cỏ, nàng thân nhiên xem ánh trăng, nhắm hai mắt lại, lại mở, lại nhắm hai mắt lại:

Nàng nằm hồi lâu, nằm đến lúc trời sắp sáng hết, trong đầu nàng trống rỗng, trừ bỏ cảm giác sợ hãi lúc nàng ở trong dòng nước chảy xiết giã giũa cùng cảm giác tối đen như mực, cái khác, một chút nàng cũng không nhớ ra: Kiểm khách kia không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng:

Phượng Trữ càng nằm càng thấy khó, cái gì nàng cũng không nhớ rõ, làm sao bây giờ? Không có ai thích nàng, không có ai nhớ nàng, không có thân nhân hiền lành, không có tướng công, cái gì cũng không nhớ. Nàng không thích Long phủ, nàng không muốn trở về, nàng có thể làm sao bây giờ? Nàng ngay cả chính mình là ai cũng không biết, nàng còn có thể đi đâu? Nàng nhìn bầu trời trống rỗng, cảm thấy vừa ỳ khuất vừa bất lực:

Nàng ngồi dậy, xoa xoa mắt, cúi đầu cô đơn hướng trong thành mà đi. Kiểm khách kia im lặng đi theo nàng. Phượng Trữ trầm trong cảm xúc thương tâm của chính mình, không nói lời nào với hắn, hai người bọn họ cứ như vậy một trước một sau vào thành:

Binh lính thủ thành trước kia cùng nàng nói chuyện xa xa nhìn thấy nàng đã trở lại, thân còn dính bùn, bộ dáng tràn đầy bi thương, hắn bị dọa đến hoảng sợ, lắp bắp hỏi: “Cô, cô nương, ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ thân thể tỷ tỷ ngươi... thật sự là chờ không được một ngày sao?”

Phượng Trữ lắc đầu, biểu tình nàng thương tâm rất rõ ràng, binh lính kia nghĩ đến thật là đã xảy ra chuyện bi thảm, hối hận không được, “Ai nha, cô nương, thật sự xin lỗi, sớm biết như vậy ta đã liều mạng khăn cầu giúp ngươi, ta nghĩ... ngươi nên nên bi thương a, chớ trách ta, ta thật sự không biết sẽ như vậy.....”

Hắn càng như thế, Phượng Trữ lại càng thấy áy náy, nàng liên tục xua tay, “Binh đại ca, không phải như thế, là ta sai rồi, ta vì ra khỏi thành nên nói dối, ngươi chớ trách ta.” Nàng nói xong, khò sờ xoa xoa hai mắt, “Không phải tỷ tỷ của ta bị bệnh, là ta bị bệnh. Ta không biết nên làm cái gì bây giờ, ta không tìm được, trở về nhất định bị mắng: binh đại ca, là ta sai lầm rồi, là ta không nên dối gạt ngươi, thật sự, chớ trách ta a.”

Binh lính kia kinh ngạc, nhúc nhúc, không hiểu được rốt cuộc là nàng có ý tứ gì, bệnh gì, tìm không được, bị ai mắng, loạn thất bát tao không có trật tự, nhưng ý tứ tỷ tỷ của nàng không có chuyện gì hắn nghe được, xem cô nương này khổ sở như vậy hắn cũng khó mà nói cái gì, đành phải vẫy vẫy tay, “Không trách ngươi, không trách ngươi, ngươi để ý thân mình coi chừng bị cảm lạnh, mau về nhà đi thôi, đừng sợ bị mắng, người nhà vẫn là người nhà, mau trở về.”

Phượng Trữ lại dụi dụi mắt, nói, “Binh đại ca, ngươi thật là người tốt.” Binh đại ca kia hướng nàng khoát tay, hai người xem như cáo biệt:

Phượng Trữ ừ ừ, từng bước lê thê trên phố xá, nhìn cảnh phố xa lạ, cửa hàng không có chút ấn tượng, trong lòng lại thờ dãi. Kiểm khách đại ca kia vẫn đi theo phía sau nàng, nàng đi a đi, bỗng nhiên quay lại nói với hắn, “Đại ca a, trong lòng ta rất khổ sở.”

“A?” biểu tình kiểm khách kia có chút phòng bị:

Phượng Trữ giả vờ không phát hiện, lại nói, “Ta khổ sở nhất là đói bụng. Ta nửa đêm thời điểm chờ thành mở cửa đã khổ sở, cho nên từ lúc đó vẫn đói đến bây giờ.”

Kiểm khách kia lại “a” một tiếng, có vẻ càng kinh ngạc:

Phượng Trữ trấn định lại nói, “Nhưng ta vụng trộm chạy ra khỏi nhà, cho nên trên người không có bạc, rời nhà xa, thật sự đói đến không về được, ngươi cho ta mượn tiền ăn chút điểm tâm được không? Một hồi ta trở về nhà liền đem tiền trả ngươi.”

Lần này kiểm khách không a nhưng miệng mở lớn, có chút há hốc mồm xem nàng, hiển nhiên không nghĩ tới tâm tình không tốt có thể xả ra một đồng thế này. Phượng Trữ chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội nhìn hắn, đối với nàng mà nói đói bụng ăn cơm là một sự kiện đúng lý hợp tình. Kiểm khách kia rất nhanh thu lại biểu tình, gật gật đầu nói: “Được.”

Phượng Trữ cười ra mặt, mắt to tròn tròn, chỉ vào một cái sạp, “Chúng ta đi thôi.” Nàng chính là ngắm mục tiêu tốt lắm mới mở miệng:

Hai người đi tới trước sạp, bụng Phượng Trữ đã kêu lợi hại làm cho kiểm khách đứng một bên ghé mắt, Phượng Trữ cho hắn một biểu tình “Ngươi xem, ta không nói dối”, kiểm khách ho nhẹ hai tiếng, quay đầu đi chỗ khác nhìn cười:

Quán ven đường kia mở hàng sớm, chỉ có hai cái bàn nhỏ, bàn gì đó có vẽ đơn giản, có vằn thắn, có cháo gạo, bánh nướng, bánh bao. Phượng Trữ kêu một chén vằn thắn, một cháo gạo, sau đó hai cái bánh nướng, một lồng bánh bao. Nàng chọn xong xuôi liền hỏi kiểm khách: “Đại ca, ngươi ăn cái gì?”

Kiểm khách thấy lạ hỏi, “Vừa rồi không phải kêu cho ta?”

“Đó là ta ăn.” Phượng Trữ đối với nét mặt kinh ngạc của kiểm khách trấn định nháy mắt mấy cái, kiên nhẫn hỏi lại một lần, “Đại ca, ngươi muốn ăn cái gì?”

Kiểm khách cũng trừng mắt với nàng, chậm rãi nói, “Một chén vằn thắn, hai cái bánh bao là tốt rồi.”

Phượng Trữ quay đầu nói với chủ sạp đại nương: “Đại nương, lại thêm một chén vằn thắn, hai cái bánh bao.” Cuối cùng lại thêm một câu: “Vị đại ca này sức ăn nhỏ.”

Kiểm khách quay đầu nhìn về chỗ khác, hai vai nhẹ run run tiết lộ ý cười. Phượng Trữ cũng mặc kệ, tìm một cái bàn không, thành thật không khách khí ngồi xuống. Điểm tâm rất nhanh mang lên, Phượng Trữ mặt mày hớn hờ ăn, một bên to mồm nói với kiểm khách, “Mọi sự đều có chừng, có cơm ăn no là tốt rồi.” nói xong chính nàng cũng sững sờ, “Dì, lời này là ai nói với ta?”

Kiểm khách nhìn nàng hỏi: “Ngươi không nhớ?”

Phượng Trữ lắc đầu, “Ta có bệnh, không nhớ rõ. Bất quá đại ca là người tốt ta nhớ rõ, thiếu người tiền ăn ta nhớ rõ, ta nhất định nhớ.” Nàng tiếp tục cúi đầu cố gắng ăn, ăn ăn lại quay nửa đầu nói với đại nương, “Đại nương, ngươi nấu ăn ngon thật!”

Nàng vừa khen ngợi vừa ăn, biểu hiện điểm tâm này thật sự rất ngon, vài người đi đường đi ngang qua cũng không nhận được, nghĩ chân mua chút đồ: Chuyện này làm đại nương vui vẻ, nàng dùng lá sen gói hai cái trứng gà, “Cô nương, đại nương mời người ăn trứng gà, gói tốt, có thể mang về ăn không sợ hư.”

Phượng Trữ cười đến sáng lạn, nói cảm tạ, đặc ý hướng kiểm khách chớp mắt: Sau khi ăn no, kiểm khách đi thanh toán tiền, trở lại bàn nhỏ, Phượng Trữ nhỏ giọng nói: “Đại ca, người đem tiền trứng gà đưa cho đại nương đi: Nàng làm lưng vất vả, còn nuôi đứa nhỏ, hai người ăn mặc nên gia cảnh không tốt, không thể nhận không của nàng.”

Kiểm khách cũng học biểu tình nghiêm túc của nàng, nhỏ giọng nói, “Ta đưa cho nàng, nàng không cần.”

Phượng Trữ cũng càng nhỏ giọng, giống như làm ăn trộm, “Vùng trộm để lại, nàng lại đây thu bát sẽ thấy được.” kiểm khách liếc qua đại nương một chút, gật đầu, theo lời làm việc: Hai người vừa mới đi khỏi, lại nghe đại nương gọi: “Cô nương...” Phượng Trữ nhìn lại, thấy đại nương phát hiện đồng tiền, dương tay gọi nàng: Phượng Trữ vội kéo kiểm khách kia chạy đi, chạy xa đến khi nhìn không thấy mới ha ha cười:

Nàng cao hứng phấn chấn bước đi, vừa đi vài bước liền bị kiểm khách kéo lấy tay áo, “Không phải về nhà sao? Như thế nào lại đi tới cửa thành?”

Phượng Trữ sững sờ, hét to một tiếng, “Ai nha, không xong: Đã quên mua điểm tâm.”

Kiểm khách kia bị dọa sợ, giọng cũng lớn, “Vây vừa rồi người ăn là cái gì?” Tật xấu không nhớ chuyện của nàng sẽ không nghiêm trọng như vậy đi?

“Không phải, không phải: Ta nghĩ là, bình đại ca giữ cửa thành vất vả như vậy, có thể mua thỉnh hán ăn: Lúc này ăn cao hứng quá nên đã quên việc này.” Phượng Trữ nhìn kiểm khách vẻ trông mong, “Đại ca, người yên tâm, tiền ta thiếu nhất định nhớ, người lại giúp ta đi mua bánh bao được không?”

“Không được.” kiểm khách đại ca trả lời thực rõ ràng, “Vừa rồi đi lên lút như vậy, lại trở về thực mất mặt, ta đưa tiền cho người, tự mình đi.”

“Không cần, da mặt ta mỏng, trở về thực ngượng.”

“Da mặt ta đây dày chắc?”

“khẳng định, so với ta dày hơn.” Phượng Trữ trơ mặt ra cười, “Ta nói là, đại ca người vừa nhìn là biết ngay người yên lặng, chất phác, kiến thức nhiều, từng trải qua không ít chuyện: Quay đầu mua bánh bao khẳng định làm giỏi hơn ta, người đi đi.” Nàng chấp tay hành lễ, thành ý khẩn cầu, “Đi thôi, đi thôi, tình ta nợ người, nhất định còn.”

Kiểm khách đại ca sắc mặt có buông lỏng, Phượng Trữ bắt lấy cơ hội, giúp hắn trở về, “Đi thôi, đi thôi, hoàn toàn dựa vào người, người là người tốt: Đại nương cùng tiểu tôn tử sớm thu quán về nhà nghỉ ngơi, bình đại ca trông coi cửa thành có đầy bụng hay không, hoàn toàn dựa vào người.” Nàng nói chuyện mua bánh bao là chuyện đại sự, kiểm khách đại ca rút cuộc bất đắc dĩ bị nàng bức trở về quán:

Phượng Trữ trốn trong một cái góc, nhìn kiểm khách đại ca về mặt xấu hổ trở về mua bánh bao, đại nương kia quả nhiên thôi thúc đẩy đẩy không muốn lấy tiền, Phượng Trữ thấy được kiểm khách đại ca đỏ mặt, sau đó tựa hồ không thể đồng ý, hất một phen đoạt lấy bánh bao, bỏ lại tiền nhanh chạy trốn:

“Công tử, công tử...” lần này đại nương là kêu kiểm khách đại ca: Phượng Trữ nhìn không được đứng cười ha ha, kiểm khách đại ca đi ngang qua, một phen bắt lấy nàng cùng nhau trốn, một bên trốn một bên oán nàng, “còn cười! còn cười!”

Hai người trực tiếp chạy tới cửa thành, Phượng Trữ cầm bánh bao đưa cho bình đại ca, còn nói bù lại việc nói dối, vài bình đại ca thấy có người đưa điểm tâm, cao hứng liên tục nói lời cảm tạ: Phượng Trữ an tâm, tâm tình tốt, nàng vẫy tay cáo biệt cùng các bình đại ca, xoay người chạy tới hướng kiểm khách đại ca bên này:

Nàng cười đến sáng lạn, ánh mặt trời chiếu vào phía sau nàng, làm thần thái nàng nhiễm vài phần chói mắt: kiểm khách hai tay ôm ngực chờ ở kia, hân híp mặt lại, dường như đang suy nghĩ:

Phượng Trữ vui vẻ chạy đến bên người hắn, hào sảng nói, “Đi thôi, người theo ta về nhà, ta lấy bạc trả người.” Nàng không tìm được vẫn vui, hai tay chấp lại sau lưng dưới ánh mặt trời thoáng thả bước: Nàng một thân bản như chuột, lại hoàn toàn không để ý, giống như con mèo sau khi ăn no cảm thấy mỹ mãn bước đi:

Im lặng một hồi lâu, bỗng nhiên Phượng Trữ nói: “Đại ca, hiện tại ta không hề khổ sở: Người xem, ta rời nhà đi một đêm, lại gặp người tốt như người, còn có bình đại ca giữ cửa thành cũng là người tốt, đại nương mở cửa bán sớm cũng là người tốt, trên đời nhiều người như vậy, thật tốt: Có người đã dạy ta, chỉ cần lấy thật tình đối đãi, nhất định sẽ có hồi đáp, ta cảm thấy lời này đúng: Nhà chồng ta tuy rằng không thích ta, có thể do trước đây ta làm những chuyện không tốt, nhưng hiện tại thì khác, ta hảo hảo đối bọn hắn, bọn họ nhất định cũng đối khác với ta, đúng không?”

Kiểm khách không nói chuyện, Phượng Trữ lại nói, “Ai nha, ta bỗng nhiên nhớ lời này, lại không nhớ là ai nói với ta: Người dạy ta lời này, nhất định là người tốt: Đại ca, ta muốn tưởng niệm người, lại lại không biết tưởng niệm ai, cái loại cảm giác trống rỗng này thật sự không tốt.”

Nàng cũng không trông cậy hắn trả lời nàng, nàng nói không đầu không đuôi, người ta nghe hiểu mới là lạ: Nhưng chỉ cần bên người có người nghe, để mặc cho nàng nói, nàng liền cảm thấy trong lòng thư thái: Nàng nói liên miên vài câu đã thấy Long phủ ngay trước mặt, đột nhiên nhớ ra kiểm khách đại ca không thể treo tường:

Nàng cảm thấy có chút khó khăn, nàng ngừng cước bộ, cúi đầu đá đá vào tảng đá, nhỏ giọng nói, “Đại ca, ta nói với người, nhà chồng ta chính là ở đây:

Chỉ là trước mắt bọn họ không thích ta, cho nên lát nữa ta dẫn người vào, nếu không lấy được tiền, người đừng trách móc ta, ta sẽ theo chân bọn họ nói, bọn họ sẽ cho: Nếu không, ta cũng có chút trang sức, nhất định có thể bù tiền điểm tâm kia.”

Kiểm khách còn chưa kịp trả lời, Phụng Trữ lại hỏi: “Đúng rồi, lâu như vậy còn chưa hỏi danh tính đại ca.”

“Ta họ Long.”

“Ai nha, thật khéo!” Phụng Trữ kinh hô, “Nhà chồng ta cũng họ Long.”

Kiểm khách thờ dãi, “Ta biết.”

“Ngạ.” Phụng Trữ cúi đầu, “Người cũng biết nơi này là Long phủ a, nhà hân rất nổi tiếng đi. Ta, ta không phải là người xấu, thật đấy.” nàng không biết nên nói như thế nào, đành phải buồn rầu hướng đại môn đi tới, “Đi thôi, dù sao sớm muộn gì cũng phải về.”

Còn chưa đi tới cửa, đại môn bỗng nhiên mở ra, có đến mười cái thị vệ phó dịch đi ra, người cầm đầu nhìn thấy Phụng Trữ, quát to một tiếng, “Không cần tìm nữa, đây không phải là Tam phu nhân sao? Nàng ở đây.”

Phụng Trữ hân không thể đào cái hố để tiến vào, như vậy thật mất mặt: Nàng đang muốn xoay người giải thích với kiểm khách đại ca, bỗng nhiên nhóm thị vệ phó dịch cung kính cúi đầu hành lễ, Phụng Trữ bị dọa đến ngẹn, lại nghe bọn họ lớn tiếng tiếp đón, “Tam gia!”

Phụng Trữ ngây ngốc trừng bọn họ, sau một lúc lâu chậm rãi xoay người lại, thấy kiểm khách đại ca về mặt thần nhiên nhận mọi người hành lễ: Hân chống lại biểu tình Phụng Trữ mở to hai mắt tròn vo cùng mở lớn miệng kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “Ta chính là Long Tam.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tìm được đồng minh

Phụng Trữ giống như ngốc tử trừng mắt nhìn hân, nhìn nửa ngày mới ngơ ngẩn hỏi: “Người là Long Tam?”

“Đúng.”

“Đại danh Long Phi?”

“Đúng.”

“Đại ca người kêu Long Đăng, nhị ca kêu Long Dược?”

“Đúng vậy.”

“Nhà người còn có một Dư nương quân sự hung ba ba?”

“Àn.”

“Người cưới vợ, kêu Phụng Trữ?”

“Àn.”

“Chính là ta?”

“Đúng vậy.”

“Người nhận ra ta sao?”

“Nhận ra.”

“Vì sao gặp ở cửa thành, người cái gì cũng không nói?”

“Ta vốn định nói nhưng người chưa cho ta cơ hội.” Kỳ thật hân ngẫu nhiên gặp lại ở cửa thành, nghĩ rằng vừa vận tróc nàng hiện hình, chờ xem nàng kinh ngạc bối rối che giấu, nhưng không dự đoán được nàng thần nhiên tiêu sái vung tay lên, nói cho hân cửa thành chưa mở phải chờ, trái lại làm hân kinh ngạc một phen: Nhưng trước mắt không thể nói cho nàng, bowirvif nhìn qua nàng có vẻ bị hân lừa gạt nên khổ sở:

“Sau đó nhiều thời gian như vậy, người cũng không có cơ hội nói?”

“.....” Long Tam hơi nhếch môi, không biết nên đáp như thế nào, hấn ngay từ đầu chờ nàng lòi đuôi, bời nàng cùng đùa: Sau khi nàng đi ra cửa thành, bắt lực như vậy, hấn bỗng nhiên tin nàng không có trí nhớ, khi đó đột nhiên nói hấn là Long Tam có thể dọa đến nàng hay không: Sau lại thấy nàng vui vẻ như vậy, hấn lại không nghĩ nói cho nàng: Tóm lại, không có thời cơ thích hợp:

Phượng Trữ trừng hấn, hốc mắt đỏ lên, thanh âm ngẹn ngẹn nói, “Ta bị thương sinh bệnh, người cũng chưa từng đến nhìn ta:”

Long Tam không được tự nhiên, sẽ không phải là muốn đứng tại cửa nói chuyện này đi?

Phượng Trữ về mặt khô sở yếu ớt, “Vì sao người không để ý tới ta?”

“.....” Long Tam bất đắc dĩ, chỉ có thể như cũ không nói gì mà chống đỡ: Hấn vừa muốn khuyên nàng về nhà bàn lại, đã thấy tiểu nữ nhân bi thương kia biến đổi về mặt, tư thái giương nanh múa vuốt hung ác xông lên hung hăng đá vào bụng hấn một cước, “Người này đại hỗn đản! Đại kẻ lừa đảo!” đá cùng mắng xong đã nhanh chóng quay đầu quăng hấn lại đi vào trong:

Một đồng phó dịch còn đứng ở kia mở lớn miệng kinh ngạc nhìn Long Tam, Long Tam nhìn lại bọn họ, sa sầm nét mặt, nhẹ giọng hỏi, “Rảnh lắm sao?” mọi người đều lắc đầu, nhanh chóng rời khỏi:

Long nhìn bóng dáng bọn họ, lại thở dài, cái nữ nhân kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Long Tam vừa đi vào nhà, vốn định về sân của mình trước, ngẫm lại vẫn là đi qua chỗ Phượng Trữ kia: Tiều viện của Phượng Trữ hấn đã lâu không có tới, dĩ vãng mọi người ở tại một tòa nhà lớn, mỗi người một sân, cơ hội gặp mặt cũng không nhiều:

Hấn còn chưa đi đến từ xa xa đã nghe thanh âm Dư nương, “Người thật sự không biết điều, một thân làm vợ, đường đường là Tam gia phu nhân, có lý nào nửa đêm chạy ra lặc lư đi dạo: Người lên lút ra ngoài đến tột cùng là vì chuyện gì?”

“Ta ra bờ sông, muốn nhìn một chút có thể nhớ lại chút gì hay không?”

“Hừ, lời này ai tin? Muốn đi bờ sông nhớ lại, hay là nửa đêm đi ăn trộm đi?”

Long Tam đi vào sân, chính mình nhìn thấy bộ dáng Phượng Trữ ủy khuất ngậm miệng lặc lặc đầu không đáp, hấn đi qua hô một tiếng “Nương”: Dư nương thấy hấn đã trở lại, cao hứng lôi kéo tay hấn xem, “Rốt cuộc đã trở lại, có gặp phiền toái gì không, đầu có còn đau hay không?” nàng dường như thay đổi hoàn toàn, mặt mày hiền lành, là thật lòng quan tâm Long Tam:

Long Tam theo bản năng nhìn thoáng qua Phượng Trữ, nàng nhìn giống như trông mong, vừa giống như hâm mộ, thấy hấn nhìn lại tốc tốc xoay bả đầu qua một bên: Long Tam giật mình, nói với Dư nương, “Ta không sao, vết thương sớm đã tốt, nào có chiều chuộng như vậy:” Sau đó lại nói với Phượng Trữ, “Người vào nhà trước đi:”

Phượng Trữ một chút cũng không do dự, hỏa tốc hướng phòng chạy đi, nàng trải qua khó khăn, không ai tin nàng, không ai quan tâm nàng, đây rốt cuộc có phải người một nhà hay không?

Nàng tức giận bỏ nhào vào trên giường ra sức đánh, cảm giác sung sướng ở phố xá về đến nhà đều bị tiêu hao nửa điểm cũng không còn: Long Tam bên ngoài cùng Dư nương nói vài câu việc nhà, sau đó kéo nàng rời đi, nói có việc cần bàn: Phượng Trữ nghe được câu này, biết là muốn nói với mình, nàng đi đến bên cửa sổ vụng trộm nhìn bóng dáng Long Tam mang theo Dư nương rời đi, bỗng nhiên hấn xoay đầu lại nhìn, chống lại ánh mắt của nàng, Phượng Trữ theo bản năng trốn, ngồi xồm xuống dưới cửa sổ:

Nàng ngồi một hồi lâu lại nhìn lên, bên ngoài đã không có ai: Chính nàng nằm úp sấp lên cửa sổ buồn bực hồi lâu, than thở mắng Long Tam “Đại kẻ lừa đảo:”, cuối cùng cảm thấy không có ý nghĩa, quyết định trước đi bỏ cái thân: Dù sao nàng khổ sở cũng không thay đổi được cái gì, hoài nghi vẫn là hoài nghi, chán ghét vẫn là chán ghét:

Phượng Trữ đang ngủ cũng không biết đi một chuyến đến bờ sông thật sự hữu ích, nàng nằm mơ, trong mơ tối đen vô biên vô hạn cùng nước lạnh như băng, một luồng sức mạnh kéo nàng đến chỗ sâu nhất, nàng thờ không ra hơi, nước theo miệng, mũi nàng đi vào, nàng ra sức cử động tứ chi nhưng một chút sức lực cũng không có:

Nàng hít thở không thông, ngực đau muốn nổ tung, thống khổ vô biên vô hạn, không biết sao, nàng bỗng nhiên có thể nói được, nàng liều mạng kêu, “Cứu mạng.....” nàng vừa kêu không khí từ trong cổ họng cũng theo đó tiến vào, nàng tỉnh lại:

Cái cảm giác hoảng sợ trong lồng ngực còn không có tiêu tán, chỉ thấy cửa bị mở ra, Long Tam đi đến, “Làm sao vậy? Người kêu cái gì?”

Phượng Trữ kinh ngạc nhìn hấn, theo bản năng đáp: “Cứu mạng...”

Long Tam hơi hơi nhủ mi, đến gần bên giường, “Thấy ác mộng?”

Mộng? Phượng Trữ nhắm mắt, rốt cuộc tỉnh táo lại, nàng thờ phảo nhẹ nhõm, may mà chỉ là mộng: Long Tam cũng không trông cậy nàng đáp lại, lại nói, “Người muốn đứng lên hay không, chúng ta cùng nói chuyện:”

Phượng Trữ tròn mắt nhìn hấn, “Dư nương không tới, đôi người sao?”

Long Tam dương dương tự đắc, “Ta đi đem nàng đổi trở về?”

Phượng Trữ tức giận nói: “Đa tạ tướng công!”

Long Tam cũng gạt đầu, “Không cần khách khí!” Người cũng đứng yên không nhúc nhích, hiển nhiên không tính đi đem Dư nương tới:

Phượng Trữ nhìn hần, nghĩ nghĩ nói, “Các người thảo luận xong rồi, quyết định đổi mỹ nam kế xui khiến ta xưng tội sao?”

“Chiêu này có tác dụng với người?”

Phượng Trữ còn thật sự suy nghĩ một chút, “Cho ăn ngon đại khái còn dùng được chút.”

Long Tam không biết nên khóc hay nên cười, vừa muốn nói chuyện Phượng Trữ đã mạnh mẽ ngồi dậy, “Ai nha, nguyên lai là thật sự đối bụng!”

“Người bỏ lỡ cơm trưa?” Long Tam hảo tâm phân tích giúp nàng nguyên nhân đối bụng:

“Cơm trưa?” Phượng Trữ lớn giọng, “Chuyện trọng yếu như vậy, vì sao không có ai kêu ta dậy?”

Long Tam nhớ tới sức mạnh khi ăn điểm tâm của nàng, còn có Long Nhị lên án nàng nhiều lần ăn trộm điểm tâm có chút buồn cười: Phượng Trữ nhìn thấy hần tươi cười càng không hài lòng, “Cả nhà các người đều rất xấu, thừa dịp ta không nhớ khi dễ ta, ta không nói dối các người cũng không tin, cho dù không tin, ta cũng không thể cưỡng cầu các người đều thích ta, nhưng không thể để cho người ta đối bụng nha...”

Nàng nói liên miên cần năn, Long Tam chen ngang vào, “Ta tin tưởng người!”

“A?”

“Ta tin người không nhớ thật?”

Phượng Trữ chấn động, “Thật sự?” Long Tam gạt đầu: Phượng Trữ lập tức có chút kích động, “Là thật? Ta không nói dối, thật sự không nói dối, chỉ là Dư nương cùng nhị bá không tin ta!”

Long Tam lại nói, “Chuyện này không thể trách bọn họ, nếu không phải ta ở ngoài gặp được người, ta cũng sẽ không tin!”

“Người còn nói chuyện với bọn họ?” Phượng Trữ ném cái gối qua, “Ta mới là nương tử của người a!” vừa thấy biểu tình Long Tam có chút bị dọa đến thất kinh, thế mới thấy không đúng, nàng tuy là nương tử của hần, nhưng nghe nói cũng không thân cận lắm, chỉ là thuận tay ném mà thôi:

Nàng xấu hổ ngây ngô cười hắc hắc, đem gối đầu nhất trở về để lại chỗ cũ: Sau đó biểu tình đoan chính một chút, thanh thanh cổ họng, “Cái chuyện kia, ta đã biết, là ta trộm cái gì đó ở nhà các người, Dư nương có nói: Ta thật sự không biết đã đem nó đi đâu, ta cam đoan nếu ta nhớ ra, ta nhất định sẽ trả lại cho các người!”

“Được!”

“Vậy, hiện tại chúng ta là một, đúng không? chúng ta đều muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, cho nên sẽ liên thủ tìm ra chân tướng, đúng hay không?”

“Đúng!”

Phượng Trữ lại cao hứng, nàng xốc chân nhảy dựng lên, mặc xiêm y vào, “Vậy người nhất định phải giúp ta nga, ta nhất định không nói dối, người cũng không thể lại gạt ta, nhất định phải nói thật với ta!”

Long Tam vừa thấy động tác của nàng liền quay đầu chạy nhanh ra ngoài, “Ta hiện tại liền nói thật với người, ta cùng người không thân cận, cho nên hiện tại người thay quần áo ta ở đây không tiện!”

Hần sai bước đi ra ngoài phòng, đợi một lát thì thấy Phượng Trữ thu thập thỏa đáng đi ra, nàng trừng mắt nói với hần: “Ta cũng nói thật với người một lời, ta thực không thích nơi này, chờ ta nhớ lại, đem này nợ trả lại cho các người, ta sẽ về nhà mẹ đẻ!”

Long Tam sáng khoái đáp ứng, “Tốt!”

Nhưng Phượng Trữ lại mất hứng, “Người một chút cũng không giữ ta lại?”

Long Tam nhún nhún vai, “Người nói không được lại nói dối với người!”

Phượng Trữ khoanh hai tay trước ngực, nghiêng đầu, “Vậy được rồi, ta chỉ khảo nghiệm người một chút, không phải muốn người giữ lại thật!” Long Tam bị biểu tình của nàng làm cho nở nụ cười, Phượng Trữ lại nói: “Nhưng người như vậy vẫn làm ta thương tâm, cho nên người phải bồi thường ta!”

Long Tam thu lại tươi cười, trong lòng thầm phòng bị, hần hỏi, “Bồi thường như thế nào?”

Phượng Trữ cười đến hai mắt tròn xoe cong lên, lời kéo hần, “Theo ta đi!” Nàng lôi kéo hần một đường chậm chậm chạy, đúng là vụng trộm đến phòng

bếp ở hậu viện: Long Tam vừa thấy, nhớ tới chuyện Long Nhị oán hận, nhanh thanh thanh cổ họng nói, “Ta mang người ra ngoài đi ăn, người đi dạo nói không chừng có thể nhớ ra được chút gì đó.”

Phượng Trữ vừa nghe nói liền vui vẻ cực kỳ, dùng sức gật đầu, “Người nói có lý.” Nàng trừ bỏ đêm qua vụng trộm ra ngoài, còn lại thật sự không thể hảo hảo ra ngoài chơi đùa, hiện nay có thể quang minh chính đại đi ra ngoài, đương nhiên là cầu còn không được: Long Tam thoáng yên tâm, nhưng ngay sau đó Phượng Trữ nhanh chóng lặn xuống dưới cửa sổ xem xét một chút, chạy nhanh về nói với hắn, “Canh trù đang giữ ở bên trong sao? Người đi gọi hắn ra tán gẫu vài câu đi.”

Long Tam một phen lòi kéo nàng, lại hạ giọng nói, “Không phải ta đã nói mang người đi ra ngoài ăn sao?”

“Đi ra ngoài một chút ta cũng muốn, hiện tại điểm tâm này ta cũng muốn.” Phượng Trữ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

“Vậy cũng không cần phải trộm a.”

Phượng Trữ hai mắt sáng lên, “Nếu người nguyện ý làm chỗ dựa cho ta, ta có thể đi tranh giành a.”

Long Tam thật sự là vừa buồn cười vừa giận, hắn nói, “Đừng nghịch ngợm!” đang định bắt nàng đi thì thất lưng nàng né tránh khỏi bàn tay hắn, nhân đó mà chạy trốn, đảo mắt liền lặn xuống dưới cửa sổ phòng bếp, sau khi quan sát trong phòng bếp thì xoay người hướng hắn vẫy tay, ý bảo hắn dẫn canh trù ra:

Kỳ thật lúc nhỏ Long Tam cũng là tiểu quỷ gây sự, bằng không cũng sẽ không bị cha mẹ đưa ra bên ngoài học võ, giờ phút này xem Phượng Trữ vui vẻ huyền ảo, tâm hắn cũng muốn chơi đùa, hắn nhin cười, lớn tiếng gọi Canh trù:

Quả nhiên Canh trù nghe được thanh âm liền chạy ra, Long Tam mắt thấy khi Canh trù xuất môn trong nháy mắt Phượng Trữ đã nhảy từ cửa sổ vào, thiếu chút nữa hắn kinh ngạc ra tiếng, hắn nói với Canh trù, “Ta muốn hỏi một chút, nghe nói gần đây khẩu vị Phượng Trữ không bình thường, không biết Trần đại phu có dặn bỏ cái gì vào đồ ăn hay không.....”

Phượng Trữ nghe được thanh âm của Long Tam, nàng một bên nhanh chóng đem mứt táo tồ trên bếp đồ hết vào trong bát, một bên nói thầm, “Người mới không bình thường, đại lão gia các người ăn như vậy mới dọa người!” nàng từ cửa trước lên ra ngoài, qua đến góc tường hậu viện bên kia, ném cục đá tới sau lưng Long Tam, sau đó chính mình ôm bát chạy trước:

Một lát sau, Long Tam chạy ra, kiểm cả buổi, cuối cùng tìm thấy Phượng Trữ miệng nhét đầy điểm tâm, hắn đi qua nói, “Người lấy đá chơi ta làm cái gì?”

“Đó là tín hiệu đã đắc thủ, mau bỏ đi.”

Long Tam đặt mông ngồi bên cạnh nàng, thân thủ cũng lấy điểm tâm ném vào miệng, vừa ăn vừa nói, “Ăn cái này có gì ngon?”

Phượng Trữ cầm cái chén ôm vào trong ngực, “Vậy người còn ăn?” Nàng lại nhanh chóng tiêu diệt một cái nữa, lại nói, “Vậy khi khác người đem ta đi ra ngoài sống phóng túng đi.”

“Không phải đi sống phóng túng, phải đi tìm manh mối.”

Phượng Trữ vẫy vẫy tay, hảo phóng với câu hắn vừa nói, Long Tam lại nói, “Ta sẽ hảo hảo nói với người một ít chuyện lúc trước, để xem người có nhớ được chút gì hay không.”

Phượng Trữ lúc này mới thật cao hứng, “Vậy nói nhiều một chút: Đừng giống như Dư nương, nói một chút lại giấu một chút, hại ta nghĩ không ra.”

“Người nghĩ không ra còn trách người khác, ta đem chuyện ta biết nói cho người là tốt rồi.”

Phượng Trữ gật đầu, sau đó lại lo lắng xác nhận, “Người dẫn ta ra ngoài, khẳng định là mua cơm cho ta ăn đi?”

“Bạc mua điểm tâm người nợ ta đâu?” Long Tam đùa nàng:

“Còn cái gì mà còn? Người là đại lừa đảo, ta còn chưa tìm người tính sổ!” Phượng Trữ lườm hắn một cái, “Làm cho vợ ăn no mặc ấm là trách nhiệm của đàn ông, tuy rằng nhà người không muốn ta, ta cũng như vậy đối với các người, nhưng trách nhiệm làm chồng vẫn là chồng.”

Long Tam thân thủ lại giành một cái trong bát của nàng, “Với sức ăn của người, nuôi một mình người bằng nhà người khác có thể nuôi ba người, thật đúng là không biết xấu hổ.”

Phượng Trữ đang muốn tranh luận, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Long Nhị đi tới, người chưa tới trước mặt đã thấy âm thanh, “Hai người các người...”

Lúc trước Phượng Trữ đã trải qua mấy lần giao thủ, sớm đã có kinh nghiệm, nàng nhanh chóng nhảy dựng lên, một phen vô cùng lo lắng kéo Long Tam chạy trốn, “Đi mau!”

Long Nhị cau mày trừng bóng dáng hai người, thì thảo tự nói, “Lão tam cũng điên theo, quả nhiên là đầu cũng từng bị đánh: Phượng Trữ này kỳ quái, cũng không biết chỉ dựa vào biện pháp của hắn có được không?”

Chương 8: Phải làm sát thủ

Long Tam đi theo Phượng Trữ một đường chạy đến đại môn, Phượng Trữ bỗng nhiên nói, “Ài nha, không nên chạy, ta hiện tại có núi để dựa vào.”

Long Tam trả lời: “Ăn trộm này nọ dựa vào núi? Cái kia tuyệt đối không phải ta.”

Phượng Trữ tức giận trừng mắt, Long Tam lại nói, “Mua này nọ ta còn có thể miễn cưỡng làm.”

“Hừ.” Phượng Trữ nói, “Ta đây miễn cưỡng dựa vào ngươi cho khỏe.”

Long Tam cười cười, mang Phượng Trữ hướng phố xá sầm uất ở phía đông mà đi. Phượng Trữ chưa đi dạo qua nên đối với cái gì cũng rất ngạc nhiên, vừa đi vừa xem, một hồi thấy thích tượng đất nặn, nói với Long Tam, “Ta muốn cái này.” Một hồi lại thích cái con ốc bằng gỗ, còn nói, “Ta muốn mua cái kia.” Bằng không chính là thoải mái chọn cái điều rồi nói với Long Tam, “Đưa bạc.”

Long Tam kỳ thật trong lòng có chút không được tự nhiên, hắn không phải tiếc tiền, mà vì nữ nhân này đem hắn làm tướng công, nhớ ngày trước hai người đứng trong phòng nói không được mấy câu, hiện tại nàng không có trí nhớ, một chút cũng không để chuyện quá khứ ảnh hưởng, người cũng toàn bộ thay đổi, chỉ là hắn, à không, hắn còn nhớ rõ mỗi một chuyện của nàng, nếu nói hắn không hề có khúc mắc, sợ là không có khả năng.

Nhưng Phượng Trữ trước đây hoàn toàn không giống với Phượng Trữ cười vui vẻ như bây giờ, đơn thuần lại thẳng thắn, giống như một đứa trẻ: Quan trọng nhất là trên người nàng có bí mật, nàng che giấu, mắt kín đáo, đúng là cơ hội để đào ra bí mật nàng giấu trong người:

Hắn đang nghĩ thì chợt nghe Phượng Trữ nói, “Tướng công, trước kia ta thích đi đâu chơi?”

“Ta không biết, ta chưa từng đi với ngươi.”

Phượng Trữ ngây người ngẩn ngơ, “Không phải nói ba năm sao, sao một lần đều không có?”

Long Tam cúi đầu “ân” một tiếng, nói, “Lúc trước ngươi đi dạo cùng nha hoàn hồi môn của ngươi.”

Phượng Trữ hiểu được, nàng đem tất cả những thứ vừa mua được ôm chặt, miễn cưỡng cười nói, “Vậy lần này, vừa vặn bù lại.”

Hai người có chút xấu hổ an tĩnh lại, đi được một đoạn, Long Tam thấy từ lâu, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra nói với Phượng Trữ, “Trần vị lâu này, là nơi có danh tiếng trong thành, chúng ta vào đây đi.” Phượng Trữ tất nhiên sẽ không cự tuyệt, đi theo phía sau hắn:

Long Tam hiển nhiên rất quen thuộc với nơi này, tiểu nhị cùng chương quầy đều nhận biết hắn, hắn vừa thấy liền chạy nhanh đến tiếp đón, “Long Tam gia.”

Long Tam muốn lên nhả gian ở lầu hai, bên cửa sổ vừa vặn có rừng xanh hồ quanh co, cảnh trí cũng coi như đẹp: Phượng Trữ buông các đồ lật vật trong tay, dạo qua một vòng trong phòng, nghe Long Tam giới thiệu phong cảnh đẹp nên đến cửa sổ, vừa nhìn thấy hồ nước trong vắt, mấy chiếc thuyền lững lờ ở trên mặt hồ, thật là thoải mái: Phượng Trữ nhìn hồ nước lại lập tức cảm thấy hoa mắt choáng váng, nàng ôm đầu ngồi xuống thật mạnh:

Long Tam hoảng sợ, lấy tay nâng nàng lên, “Ngươi làm sao vậy?” Phượng Trữ buồn rầu nửa ngày, rót cuộc nằm úp sấp trên bàn, còn cố ý đưa lưng về phía cửa sổ, “Ta không thể thấy nước, sẽ choáng váng.”

Long Tam hiểu ý, hắn nhớ tới khi cùng nàng đến mạc hà kia, nàng cũng là đứng ở trên cao nhìn xuống nước sông sau đó bỗng nhiên ngồi xổm xuống, nghĩ đến cũng là vì tật xấu này:

Lúc này tiểu nhị vừa vào, rót chén trà nóng, đưa khăn nóng để lau tay, nhìn nhìn Phượng Trữ sau đó cười có chút xảo trá hỏi Long Tam, “Tam gia, vị cô nương này là?”

Long Tam tiếp nhận thực đơn từ trong tay hắn, thật tự nhiên chuyển đề tài, “Nhiều ngày không tới, chỗ các ngươi có chút đồ ăn gì mới không?”

Tiểu nhị là người biết xem sắc mặt, hắn làm như chính mình không có hỏi qua, chạy nhanh đi hỏi: Phượng Trữ đương nhiên cũng nghe ra, ngay cả cái danh “Long Tam phu nhân” của mình cũng không có ai biết: Trong lòng nàng tức giận, đánh gãy lời nói của tiểu nhị, “Đừng hỏi, trước tiên ngươi chọn mười món quý nhất mang lên, cùng với sáu rau hăng bốn cái mề gà, không đắt tiền không ăn.”

Tiểu nhị sững sờ nhìn Long Tam, Phượng Trữ lại hỏi, “Nhìn cái gì vậy, sợ Tam gia không có bạc trả?”

“Không, không, ta đi liền, ta đi liền.” tiểu nhị thấy cô nương này không dễ chọc, thấy Long Tam không có ý kiến liền chạy nhanh xuống:

Phượng Trữ “Hừ” một tiếng, mắt húng nằm oằn lên bàn: Long Tam thờ dài, “Việc người và ta thành thân cũng không có nói với bên ngoài, bằng hữu của ta ở trong thành không ít, nếu hôm nay nói ra việc này chỉ sợ là không thiếu người truy vấn, chuyện này đương nhiên phải giải thích, người lại không nhớ gì, lỗ lú lụy xuống dưới, chuyện phiền toái không ít, cho nên không nói là tốt nhất.”

Phượng Trữ quay đầu lại, lại “Hừ” một tiếng, nàng mắt húng, còn nói được đạo lý gì: Long Tam thấy thế cũng không quan tâm, may là bàn rau trộn rất nhanh được bung lên, sắc mặt Phượng Trữ thế mới hòa hoãn, cầm chiếc đĩa lên mới bắt đầu tươi cười:

Long Tam thấy nàng có ăn liền cao hứng, liền đem đĩa đồ ăn thứ hai đến trước mặt nàng chê cười, “Quý đầu thai chết đói!”

Phượng Trữ cũng không thèm nhìn hấn, lại “Hừ.”, sau đó hướng đĩa rau gấp vào trong miệng: Long Tam xem xét nàng, lại nói: “Lại hừ, sau này không cho ăn nữa.”

“Không được, đâu có ai dẫn ta đi ăn?” Phượng Trữ vừa nghe thấy lập tức có phản ứng:

“Bữa cơm này của người tốn ta bao nhiêu bạc? Còn dám hừ ta?”

“Không hừ thì sẽ không hừ.” Phượng Trữ đem cái “Hừ.” kia tăng mạnh một chút, kỳ thật xem như hừ hấn hai lần: Sau khi cảm thấy mình chiếm tiện nghi thì vụng trộm vui vẻ: Bỗng nghĩ tới không phải đây là việc hấn nên làm sao, “Khẳng định trước kia người không mang ta đi ăn, cho nên hiện tại ta phải ăn bù lại: So đo cái gì? Keo kiệt!”

Hấn nói trước kia không cùng nàng đi ra ngoài, đương nhiên sẽ không dẫn nàng đi ăn, không có trí nhớ cũng có thể bắt được nhược điểm của hấn, vì thế đảo đạt đắc ý, biểu tình như rồng mây chu miệng thật sự phong phú, Long Tam nhìn không được thân thủ gỡ cái đầu của nàng:

Phượng Trữ ôm đầu trừng hấn, sau đó lại dùng bữa: Kỳ thật trân vị lâu này đồ ăn ngon thật, tốc độ ăn cũng nhất nhanh, Phượng Trữ một ngụm lại một ngụm, ăn rất vui vẻ:

Sau khi mỗi thứ ném một chút nàng mới bắt đầu nói đến chính sự, “Long Tam, Người thật tâm giúp ta tìm chân tướng đúng không?”

“Long Tam?”

“Người không muốn nghĩ ta là phu nhân, ta gọi người là tướng công cũng mệt: Hơn nữa, không phải là người muốn giấu giếm sao, kêu tướng công thì lộ ra mất: Ta cũng không phải người nhà người, cho nên sẽ không gọi người là gia đâu.”

Long Tam bị ngẹn, chỉ có thể đáp, “Được, tùy người kêu:”

Phượng Trữ lại truy vấn, “Là thật tâm giúp ta hay là có âm mưu quỷ kế với ta?”

“Âm mưu quỷ kế gì?”

“Cái gì ta cũng không nhớ rõ, nào biết các người sẽ có âm mưu quỷ kế gì: Cho tới bây giờ, trong Long gia cũng chỉ có người tốt với ta: Tuy rằng người là tướng công của ta, nhưng ai cũng nói ta với người không hòa thuận, cho nên người đột nhiên tốt với ta, có điểm hoài nghi cũng là bình thường, đúng không?”

“Cũng đúng, chúng ta cũng hoài nghi như người:”

Phượng Trữ theo dõi ánh mắt hấn, Long Tam thần nhiên nhìn lại, Phượng Trữ hỏi, “Các người nói ta trộm này nọ, là cái gì?”

“Là bảo vật ông nội ta lưu lại, một cái bản đồ, đặt trong một cái hộp nhỏ: Khi lâm chung có dặn thứ này phải truyền qua mỗi thế hệ, không được làm mất:”

“Bản đồ?” hai mắt Phượng Trữ sáng lên, “Cát giấu bảo tàng rất đáng giá?”

“Kỳ thật bên ngoài đồn đãi cái gì cũng có, nói là bảo tàng, là binh khí, cũng có người nói là bí tịch:”

“Vậy đến tột cùng là bảo bối gì?”

“Chúng ta không biết, cũng không tính đào ra: Chỉ là không biết sao việc này lại rơi vào trong tai nhiều người, vì thế liền đưa tới một số người mơ ước:”

“Vậy lúc đó, cùng với thời gian ta được gả tới có tương ứng hay không? Ý ta là, ta gả lại đây vì muốn trộm bảo vật của các người sao?”

“Đồn đãi nhiều nhất là ở một năm trước, khi đó người muốn gả lại đây:”

Phượng Trữ nói, “Ta đây khi nào thì biểu hiện đối với bảo vật có hứng thú? Hay là các người không phát hiện, cho nên ta đắc thủ?”

“Bắt đầu từ ngày người gả lại đây liền có hứng thú đối với tài phú quyền thế của Long gia, hoặc là, Phượng gia các người có hứng thú với chuyện này:”

Phượng Trữ tuy có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn thờ dài, “Cho nên các người vẫn không thích ta:” Long Tam không nói lời nào, bởi vì sự tình thật là như thế:

Phượng Trữ nghĩ nghĩ, lại nói, “Long Tam, nói không chừng ta có thể giúp ích: Hôm ta trốn đi rồi bị thương, lúc tỉnh lại ở bờ sông có một nam nhân chạy tới, hấn hỏi ta vật kia ở đâu, còn tìm kiếm trên người ta, sau khi Long gia đến hấn liền bỏ chạy.”

“Chúng ta cũng cho rằng người có người giúp đỡ.”

“Ta không thấy rõ mặt hấn, hơn nữa ta nghĩ không ra, nếu hấn là người giúp đỡ ta, vì sao không cứu ta, khi người Long gia chưa tới, hấn có thể dẫn ta đi. Nhưng hấn không làm vậy, hấn bỏ chạy.”

Long Tam nhíu mày, chuyện này thật kỳ quái: Sau khi tìm được Phượng Trữ trở về, mọi người cùng tìm ở bờ sông lân cận nhưng cũng không tìm được vật bị mất, bọn họ cho rằng nó rơi vào sông rồi bị cuốn đi. Nhưng không tìm ra hung thủ, bọn họ khó có thể yên tâm.

Phượng Trữ còn bổ sung, “Còn có, vô luận thứ này là do ta trộm hay là cùng với người kia trộm, hiện tại không tìm thấy vật đó, bọn họ chắc sẽ có bước tiếp theo đi?” nàng bỗng nhiên có chút chờ mong. “Có lẽ bọn họ không biết ta mất trí nhớ, có thể sẽ liên hệ với ta, đến lúc đó vừa vặn có thể bắt sao?”

“Nếu bọn họ đã lấy được vật nọ, hoặc là biết người mất trí nhớ thì sao?” Long Tam nhắc nhở, “Bọn họ có thể giết người diệt khẩu hay không?” khả năng này không phải không có, lúc trước người nọ bỏ lại Phượng Trữ ở bờ sông, nay đương nhiên cũng có thể quyết tâm hạ độc thủ với nàng.

Long Tam nhìn Phượng Trữ kinh ngạc tròn tròn mắt, đang muốn nói chuyện thì nghe được một trận tiếng bước chân ở bên ngoài, cũng là hướng tới nhà gian này, Long Tam vội nói, “Chúng ta trở về, khi khác nói sau.”

Hấn vừa dứt lời thì có người đẩy cửa mà vào, một nam tử cao giọng nói, “Long Tam, tiểu tử nhà ngươi thật không biết suy nghĩ. Trở về kinh cũng không báo một tiếng.” vừa nói, một đôi nam tử vừa tiến đến:

Phụ thân nhìn thấy cảm y ngọc đới, trang phục đẹp đẽ, vừa nhìn biết ngay là người phú quý. Nữ nhân kia vừa đi vào, nhìn thấy Long Tam, ánh mắt dò không ra, nàng nện hô “Tam công tử.” Âm thanh nàng mềm mại ngọt ngào, ngữ khí thẹn thùng, bộ dáng đỏ mặt, ngọc tử cũng biết là nàng có ý gì:

Phượng Trữ lập tức không thoải mái, dù cho nàng không thân cận thì đó cũng là tướng công của nàng, khi nào thì đến loại nữ nhân khác dùng ánh mắt này nhìn hấn:

Phượng Trữ hung hăng liếc Long Tam một cái, trong lòng thầm mắng nam nhân này là loi ong bướm: Long Tam ở dưới bàn nhẹ chạm vào tay nàng, làm cho nàng an tâm một chút chớ xao động, sau đó liền đứng dậy ôm quyền hướng hai người kia, “Tần huynh, Tần cô nương, thật là khéo.”

“Thật khéo, muối muối của ta nhớ người nào đó, vừa đến đây ăn cơm tự nhiên nghe được tiểu nhị nói người nào đó hôm nay đã ở đây, người nói chuyện này có khéo hay không, xem ra thật sự là duyên phận thâm sâu a.” nam tử trẻ tuổi nói xong còn cười ha ha, chọc nàng kia dậm chân hờn giận:

Long Tam nhột nhột cười, không tiếp lời này, ngược lại vì hai bên giới thiệu, “Tần Khai, Tần Nhã Âm, vị này là Phượng Trữ.”

Huynh muội Tần gia ngồi xuống, cùng Long Tam hàn huyên vài câu, nghe qua liền biết hai bên thân quen, Phượng Trữ đương nhiên chen không lọt, tự bản thân nàng tiếp tục ăn: Không nghĩ tới một lát sau, Tần Nhã Âm chuyển đề tài lên trên đầu nàng, “Phượng cô nương thật lạ mặt, lúc trước chưa từng thấy qua.”

Long Tam vừa muốn trả lời đã bị Phượng Trữ đoạt trước, “Cô nương đương nhiên là chưa thấy qua ta, ta vừa đến Long phủ.”

“Nga? Không biết cô nương cùng tam công tử.....” dù bỏ bớt đi câu không biết là quan hệ như thế nào nhưng ý tứ muốn biết trong lời nói của Tần Nhã Âm đã rõ ràng: Phượng Trữ lại giành trả lời trước, “Ta là sát thủ Long gia mời đến bảo tiêu.”

Hai chữ sát thủ đề rất nặng, Tần Khai một miệng trà thiếu chút nữa phun ra, Long Tam thỉnh sát thủ? Hấn nhìn về phía Long Tam, biểu tình Long Tam trấn định nhìn Phượng Trữ, Phượng Trữ hướng hấn cười, tiếp tục ăn đồ ăn:

Tần Nhã Âm bị đáp án này hù một phát, nhất thời không biết nên đáp lời như thế nào, sững sốt lặp lại, “Sát thủ?”

“Đúng.” Phượng Trữ dùng khăn lau miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Nhã Âm, cố tình làm ra vẻ thần bí nói, “Tam gia nhiều phiền não lắm, giải quyết không được, cho nên đành phải bỏ ra một số tiền lớn mời ta đến...” nàng quay đầu hướng Long Tam cười ngọt ngào, quay lại nhìn chằm chằm Tần Nhã Âm, “Thay hấn đem nhóm nữ nhân quần lấy hấn giết hết!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Cùng heo bãi đường

“Giết hết!” hai chữ này nói ra cực khí thế, thậm chí Phượng Trữ còn dùng tay khoa tay múa chân một cái tư thế chém người dễ tăng mạnh hiệu quả, Tần Nhã Âm tròn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu nói không nên lời: Tần Khai một miệng trà thiếu chút nữa ho không ra:

Đối với phản ứng của hai người bạn họ Phụng Trữ phi thường vừa lòng, nàng cười ngọt ngào, tiếp tục dùng bữa: Chỉ có Long Tam bị nàng nháo vẫn không biết nên nói gì, cái gì cũng không nói, chỉ xem xét nàng:

Tần Nhã Âm ở một bên ngáy người suốt nửa ngày, rốt cuộc lấp bắp nói, “Phụng, Phụng cô nương thật hay nói giỡn.” cái này chỉ có thể miễn cưỡng xem như vậy:

Phụng Trữ hướng nàng nhếch miệng cười xấu xa, để tự nàng tưởng tượng đi: Tần Khải sau khi bình tĩnh lại, cảm thấy càng nghĩ càng buồn cười, nhìn muội muội lại nhìn Phụng Trữ, vui vẻ cười ha ha, “Long Tam a, người kiếm được cô nương thú vị như vậy ở đâu?”

“Nhật ở ven đường.” Long Tam nghiêm trang đáp, bắt gặp một ánh mắt xem thường của Phụng Trữ:

Tần Khải cười to, “Làm sao nhật được, ta cũng muốn nhật một cái.”

“Tần công tử cũng không thiếu phiền não sao?” Đây là Phụng Trữ hỏi:

Tần Khải đoan đoan chính chính ngồi thẳng, ho nhẹ một tiếng, “Người nhìn ta tuần tú lịch sự như vậy, đương nhiên cũng không thiếu.”

“Tần công tử đã cưới vợ chưa?”

“Đã có thể thất.” Vấn đề này làm cho Tần Khải thật hứng thú, hắn nói một cách mờ ám, bộ dáng lơ đãng chờ Phụng Trữ tiếp tục:

Phụng Trữ còn thật sự nói, “Vậy Tần công tử không cần phải vất vả ở trên đường kiểm sát thù như vậy, trọng trách này giao cho quý phu nhân, khẳng định so với sát thù chúng ta làm còn tốt hơn.”

Tần Khải nhìn thoáng qua Long Tam, thấy hắn đối với chính mình cùng Phụng Trữ trêu đùa cũng không hờn giận, nghĩ rằng cô nương này cùng hắn không thân cận, vì thế yên tâm tiếp tục nói, “Phu nhân ta yếu đuối, không thể sánh bằng tư thế oai hùng hiên ngang của Phụng Trữ cô nương, sợ là không đối phó với nhiều người như vậy.”

Phụng Trữ hơi nhíu mày, chống cằm làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa, “Ài, ta vốn không muốn dạy người tuyệt chiêu này, bất quá thấy người khó xử như vậy, ta sẽ nói cho người.” Nàng thò người qua, làm ra vẻ thần bí nói, “Người chỉ cần đưa cho phu nhân người một cây kéo lớn, vận dụng thích đáng, chỉ một chiêu là đủ.”

Lúc này đổi lại là Tần Khải há hốc mồm, sau một lúc lâu nói không nên lời, Tần Nhã Âm ở một bên thấy không hiểu được mới hỏi, “Có ý tứ gì?”

Tần Khải thật không có cách nào giải thích, cuối cùng lấp bắp nói, “Puongi, Phụng cô nương thật là hay nói giỡn.”

Lần này Long Tam trấn định không được, đầu tiên là hắn cúi đầu xuống, sau đó bắt đầu dùng bữa, dù sao làm cho chính mình có việc không đứng lên là được rồi:

Tần Nhã Âm tuy rằng không hiểu nhưng xem tình hình cũng biết là lời này không có gì hay, nàng mới vừa kinh ngạc xong liền bắt đầu cảm thấy bị trêu chọc nên tức giận, “Ca, ta thấy hôm nay không tiện, hay là ngày khác chúng ta thỉnh một mình Tam công tử gặp nhau đi, đến lúc đó không có tạp vụ mới nói chuyện được.”

Phụng Trữ mạnh mẽ gạt đầu, “lời này được, không có tạp vụ, nói chuyện mới được: Vậy Tần công tử cùng Tần cô nương đi thông thả.” Tần Nhã Âm ngậm miệng mất, cùng Tần Khải cáo từ rời đi:

Hai người vừa đi, Phụng Trữ lập tức hạ mặt, “Hừ” Long Tam ba tiếng liên tiếp, Long Tam nói, “Người còn hừ, người nói bậy cái gì, cái gì cây kéo lớn, đó là lời mà nữ nhân nên nói sao?”

Phụng Trữ lớn tiếng nói, “Hắn đùa giỡn ta, người không thấy sao? Người không che chở ta, còn oán ta.”

Long Tam còn chưa kịp oán giận thật sự đã bị Phụng Trữ đẩy trở về, hắn vừa muốn mở miệng Phụng Trữ đã quăng đầu, “No rồi, ta muốn về nhà.”

Xem nàng giận loạn lên, Long Tam cũng không thoải mái, không để ý nàng, nguyên bản định nói cũng không nói lời nào, chính mình ăn cơm tiếp: Phụng Trữ ngồi ở một bên trừng hắn, một hồi nói, “Ta đi về trước.”

“Tùy người.”

Phụng Trữ đã đi rồi, một lát sau lại quay trở về, nói với Long Tam, “Cho ta chút bạc.”

“Làm cái gì?”

“Mua cây kéo lớn.”

“.....” Long Tam không nói gì, hắn còn chưa thấy qua nữ nhân nào có thể không làm người ta bết lo như vậy, hắn buông chiếc đầu, đang muốn giáo huấn nàng, Phụng Trữ lại làm ngáo ộp, “Ta giận người.” Rồi quay người chạy đi:

Long Tam nhìn cửa, nghĩ nghĩ, quyết định tiếp tục ăn com của hân: Đợi khi hân ăn uống no đủ, đi ra sân vì lâu đã thấy Phụng Trữ ở cách đó không xa, hân làm như không nhìn thấy, tự đi về phía trước, Phụng Trữ thấy hân đi ra cũng đi theo sau hân:

Hai người không nói lời nào, một trước một sau đi được một đoạn, Long Tam hỏi, “Mua cây kéo lớn?”

Phụng Trữ ngậm miệng không đáp, nhìn trộm hân đang cầm những đồ chơi nàng mua trên tay, lúc nàng đi nóng nảy nên đã quên chúng:

Long Tam lại hỏi, “Không phải rất giận sao? Nói tức giận liền tức giận, nói đi là đi, như thế nào qua hồi lâu còn ở đây?”

“Hừ.” Phụng Trữ trả lời, “Đương nhiên là có chính sự.”

Long Tam dùng cước bộ, xoay người lại đối mặt nàng, “Lần sau lại âm ỉ như vậy, ta sẽ không mang người ra ngoài nữa.” Phụng Trữ cắn môi, vẻ mặt quật cường lắc lắc đầu, Long Tam nhìn chăm chăm chờ nàng nói, nàng không có biện pháp khác, cuối cùng quay đầu tức giận nói, “Ta đây còn làm phu nhân của người một ngày, người phải che chở ta một ngày: Nếu là ngày sau ta cùng người xa cách, ta sống hay chết đương nhiên là không cần người quản, nhưng ta còn ở Long phủ các người, người sẽ không thể để người khác khi dễ ta.”

Nàng chỉ yêu cầu như vậy mà thôi, ánh mắt nàng thẳng thắn nhìn Long Tam làm hân giật mình, không tự chủ được gật đầu đáp ứng, “Hảo.”

Phụng Trữ nhìn hân không giống hủ người, rốt cuộc nở nụ cười: Tay nàng giành lại đồ chơi trên tay hân, vui vẻ nói, “Chúng ta tạm thời coi như hòa hảo.”

Long Tam đem nàng cùng đồ chơi này nọ hướng Long phủ mà đi: Phụng Trữ đi được một hồi lại hỏi, “Long Tam, trước kia ta sợ nước sao?”

“Chắc là không.”

“Chắc? Có nghĩa là người cũng không xác định?”. Phụng Trữ nói, “Ta đi đến bên hồ đứng một hồi vẫn choáng váng, tay chân như nhũn ra, tim đập gia tốc, ta rất sợ nước.”

Long Tam trả lời, “Người trước kia rất thích đi dạo hồ cùng người người thích, cho nên ta đoán người không sợ nước, nay tình trạng như vậy, chắc là vì sự cố chết đuối.”

“Cùng người ta thích dạo hồ? Ai?” nàng ở trong này cũng có bằng hữu sao?

Long Tam ngừng cước bộ, liếc nhìn nàng một cái, đáp, “Nhị ca của ta.”

Phụng Trữ giật mình mở to mắt, hơn nửa ngày mới lắp bắp ra tiếng, “Nhị, nhị bá?”

Long Tam gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Phụng Trữ ngây ngốc hỏi, “Vì sao thích hân?”

Long Tam kiên nhẫn đáp, “Cụ thể người nghĩ như thế nào ta không biết, ta chỉ biết nhị ca ta là chương gia, nhà người mới đầu cũng không nguyện ý gả người cho ta.”

Phụng Trữ đứng tại chỗ ngây ngốc, Long Tam tiếp tục đi, nàng ngây người một lát rồi yên lặng đi theo sau hân: Hai người dọc đường đi cũng không nói gì nữa, sau khi trở lại Long phủ, Long Tam trở lại sân của hân, Phụng Trữ cũng đi theo sau:

“Long Tam, Long Tam...” nàng cùng hân vào thư phòng, khẽ sờ hỏi, “Có phải ta không tuân thủ nữ tắc hay không?”

Long Tam thở dài, “Phụng Trữ, chúng ta điều tra rõ mọi chuyện là tốt rồi, người truy cứu chuyện đã qua cũng vô dụng: Ta tin tưởng nay người đối với nhà chúng ta không có ác ý, ta cũng cam đoan chờ việc này chấm dứt sẽ để người về nhà mẹ đẻ: Người chỉ cần nhớ ra việc liên quan đến trộm bảo vật là được, cái khác, bất quá chỉ thêm phiền não, người đừng truy vấn làm gì?”

“Đương nhiên phải hỏi, tất cả các người đều biết ta đã làm những chuyện gì, người không cần biết, nhưng ta đương nhiên có quyền được biết chính mình là người như thế nào, đã làm những chuyện gì: Còn có, việc ta gả người với chuyện ta trộm bảo vật nhà người có thể có liên quan.” Phụng Trữ thông thả đi qua đi lại, “Tỷ như, người với ta hợp mưu đoạt gia sản, người không tiện ra mặt, vì thế phái ta đi trộm, người với ta làm bộ bất hòa, dấu không cho người khác biết: Lại tỷ như, ta ngẫu nhiên biết bí mật không thể cho ai biết của nhị bá, vì thế hân nghĩ ra một kế, giả là ta hồng hạnh ra tường, câu dẫn hân không được nên biểu hiện giả dối, làm cho mọi người ghét ta, sau đó tạo cái bẫy, đưa ta vào chỗ chết: Tỷ như.....”

“Phụng Trữ.....” Long Tam càng nghe càng há hốc mồm, nhanh đánh gãy nàng, “Đừng giả thiết, chuyện người nói không thể có.” Phụng Trữ dừng lại, nhìn hân trông mong, Long Tam nhuần, “Người thật đúng là chuyện gì cũng dám nghĩ.”

“cùng một ruột với nhau thôi.”

“Không bao gồm những chuyện người nói, ba huynh đệ chúng ta tình cảm sâu vô cùng, sẽ không có chuyện như vậy.”

Phụng Trữ chu miệng, đặt mông ngồi trên ghế, có chút khó sở nói, “Đúng vậy, các người sẽ không làm chuyện như vậy, chỉ có ta là người xấu, ta cũng hiểu được ta sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng đối với các người là chính ta làm, không phải các người đem ta bắt tại trận sao?”

“Phượng Trữ, vì sao ngươi làm như vậy, chúng ta cũng muốn biết chân tướng, cho nên hai chúng ta mới ngồi một chỗ thảo luận.”

“Vậy trước tiên ngươi nói cho ta biết, ta đã làm chuyện gì?” Không đợi Long Tam mở miệng, Phượng Trữ lại bổ sung, “Tốt xấu gì, tất cả đều phải nói!”

Long Tam trầm ngâm một hồi, rồi cuộc gât đầu nói, “Vậy ngươi cũng phải đáp ứng, chuyện đã qua, ngươi không thể tức giận.”

“Được.” Phượng Trữ sáng khoái đáp ứng Long Tam mới bắt đầu nói:

“Lần trước khi nhà ngươi tìm tới cửa, chúng ta không đồng ý thực hiện hôn ước, nhưng cha mẹ ngươi thái độ cường ngạnh, sau một hồi cảm chứng từ cùng tín vật của gia gia, muốn thành hôn với đại ca: Lúc ấy đại ca đã thành hôn với đại tẩu, đại ca đương nhiên là không muốn, nhưng nhà ngươi lại muốn đại ca hưu thê, sau khi không thể gâ, lại nói làm bình thê* cũng được.”

Phượng Trữ nhũu mày, như thế nào lại có cha mẹ không quý trọng con như vậy?

Long Tam nói tiếp, “đại ca làm việc luôn luôn cường ngạnh, cự hôn rất kiên quyết: Nhà ngươi không có biện pháp nên đi đến trước mộ phần của nhà ta nháo, nhị ca ra mặt giải quyết, bọn họ phát hiện nhị ca của ta mới là đương gia*: Vì thế lại yêu cầu nhị ca thú, nhị ca đương nhiên cũng không nguyện: Lúc ấy thái độ của nhà ngươi làm chúng ta cảm thấy rất khác thường, chúng ta cho rằng các ngươi là vì quyền thế của Long gia mà đến: Sự tình đang giằng co, lúc ấy ta nghĩ nhà ngươi không thật lòng muốn thực hiện hôn ước, vì thế ta nói ta thú, nếu không việc này quên đi, không nghĩ tới cuối cùng nhà ngươi lại đồng ý.”

Phượng Trữ nói, “Ngươi cho là vừa nói như vậy nhà ta sẽ bỏ đi?”

“Ta thật đã xem nhẹ.” Long Tam nói tiếp, “Sau khi định hôn sự, Dư nương tức giận phi thường, cảm thấy Long gia chúng ta bị bắt nạt: Trước hôn kỳ, ta có việc phải đi một chuyến, vì thế nàng nói hôn sự để nàng xử lý, định làm cho việc này bất thành.” Hắn nói đến đây thì ngừng lại một chút, hình như có chút chần chờ:

Phượng Trữ cũng không buông tha, nàng truy vấn, “Sau đó thì sao, Dư nương làm việc này bất thành như thế nào? Không phải cuối cùng chúng ta cũng thành thân sao?”

Long Tam đành phải trả lời, “Dư nương điều ba huynh đệ chúng ta đi rồi, sau đó ở ngày cử hành hôn lễ, nói chúng ta có đại sự không thể ra mặt thành thân, đành phải đem heo ra cưới, nếu Phượng gia bất mãn, việc này coi như không có.”

Phượng Trữ há to miệng cả kinh nói, “Heo?”

Long Tam có chút xấu hổ, gât gât đầu: Phượng Trữ lại lớn tiếng hỏi, “Là heo thật?” Long Tam lại càng xấu hổ, không biết nói gì để chống đỡ: Phượng Trữ vỗ cái bàn, “Chuyện như vậy các ngươi cũng làm được?”

“Phượng Trữ....” Long Tam muốn nói cái gì lại bị Phượng Trữ khí thế khoát tay ngăn lại, nàng đứng lên thông thả đi qua đi lại, lớn tiếng làm bầm lầu bầu, “Cha nương ta nghĩ như thế nào mà chuyện như vậy cũng đáp ứng? Ta đâu? Làm sao ta có thể đáp ứng? Còn bái đường? Ta hẳn là một đao đâm nó, vớt trên hi đường, làm cho nó máu tươi ba thước, máu chảy thành sông, cho các ngươi lau một tháng cũng lau không sạch: Ta làm thế nào có thể để các ngươi khi dễ ta như vậy?”

Nàng ồn ào đủ, trừng mắt nhìn Long Tam, “Ta có đâm con heo kia không?”

“Không có?”

“Bái đường?”

“Đã bái.”

Phượng Trữ tức giận đập cái bàn, “Ta vô dụng như vậy sao?”

Long Tam lại nói, “Ngươi cũng hiểu được không thể kháng nghị, chắc là hiểu được chúng ta biết nguyên nhân ngươi gả vào không đơn thuần.”

Phượng Trữ nói, “Ta không thể kháng nghị là, ta cư nhiên không đem heo tương công cùng người tương công làm thịt hết!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phát hiện manh mối

Long Tam trừng mắt nhìn Phượng Trữ, Phượng Trữ cũng trừng mắt nhìn lại:

Long Tam nói, “Rốt cuộc ngươi còn muốn nghe hay không?”

“Muốn.” nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

Long Tam vừa muốn mở miệng nói, Phụng Trữ lại cướp lời hỏi, “Vậy heo tướng công sau này ngủ cùng một phòng với ngươi sao?”

“Phụng Trữ!” Long Tam rống lên:

Phụng Trữ ‘đăng’ một tiếng đứng lên, lớn tiếng nói, “Cửa viện của ngươi như thế nào không treo cái bảng viết hai chữ ‘chuồng heo’?” nàng chính là không nuốt nổi khẩu khí này:

Long Tam nóng nảy, cũng vỗ cái bàn đứng lên, “Vừa mới rồi là ai đáp ứng chuyện cũ không giận, cũng không truy cứu?”

“Là nương tử của heo, ngươi không hải lòng thì tìm heo nói lí đi.” Phụng Trữ lớn giọng, “Ai dự đoán được nợ cũ phản kích như vậy? May ta mất trí nhớ, bằng không còn bị các ngươi giáp mặt là uốn ván nắn đi, Phụng Trữ ta là người dễ khi dễ sao? Chuyện ta làm sai ta sẽ nhận, còn các ngươi luôn bày ra bộ mặt bị hại: Hiện nay ta hiểu được, ta làm chuyện gì cũng có lý do, các ngươi đối xử với ta như vậy, chẳng lẽ ta không trả lại một chút?”

“Ngươi không biết phân biệt phải trái?”

“Đúng.” Phụng Trữ dùng sức gặt đầu, sau đó mới thật sự giảng đạo lý, “Chính ngươi nói, ngươi cười ta, không thích cũng không vui, sau khi thành thân, ngươi rất tốt với ta sao?”

“Long Tam sùng sốt một chút, ngây ngô nửa ngày mới nói, “Việc ăn ở đều không bạc đãi ngươi, lại có hạ nhân hầu hạ...”

Phụng Trữ vung tay lên, đánh gãy hấn, hỏi tiếp “Ngươi có biết ta thích mặc xiêm y màu gì?”

“.....” Hấn nhìn lại nàng, hiện tại nàng mặc là màu xanh lam nhạt:

“Ngươi có biết ta thích ăn cái gì không?”

Trong đầu Long Tam hiện lên đồ ăn vừa rồi ở trên vị lâu, lúc trước ở trong phủ, hấn quả thật là chưa từng chú ý nàng:

Nhìn hấn nói không ra lời, Phụng Trữ “Hừ.” một tiếng, lại hỏi, “Ngươi có biết ta thích đồ chơi gì sao?”

Long Tam cúi đầu, nhìn trên bàn bày ra điều cùng con ếch bằng gỗ, Phụng Trữ lớn tiếng hướng hấn âm ỉ, “Ngươi cái gì cũng không biết, ngươi vẫn là tướng công của ta, ngươi làm tướng công của ta như thế nào? Ngươi thật không biết xấu hổ, ta xấu hổ thay cho ngươi.”

Nàng càng nghĩ càng giận, quay đầu chạy: Thời điểm xuất môn vừa vặn gặp phải Long Nhị, nàng hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, làm cho Long Nhị không hiểu đầu đuôi ra sao:

Long Nhị đi vào cửa liền hỏi, “Nữ nhân điên kia lại làm sao vậy?”

Long Tam còn có chút không hoàn hồn, rõ ràng là nàng đang xin lỗi hấn, như thế nào trở thành nàng xấu hổ thay hấn, trọng yếu nhất là, những lời nàng nói ra hấn cảm thấy không thể phản bác: Hấn gương mặt nhìn Long Nhị, nhún nhún vai có chút bất đắc dĩ, “Nàng giận.”

“Ta biết nàng giận, giọng thật lớn, từ xa cũng nghe được.”

“Ta nói cho nàng biết chuyện bãi đường, nàng giận.” Long Tam cầm con ếch gỗ trên bàn lâm vào trầm tư, là căn bệnh gì có thể đem một con người hoàn toàn thay đổi?

Long Nhị thật mất hứng, “Biện pháp này của ngươi được không? Nữ nhân kia hiện tại thật kỳ quái, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì: Hôm nay Dư nương nói với ta, muốn mời người đến xem, rốt cuộc là mắc phải tà chứng gì: Ngươi cùng nàng gần gũi, đừng tỏ rõ tâm tư, đừng để đến cuối cùng bị nàng bị nàng nắm lấy.”

“Trong lòng ta đều biết.” Long Tam đi giang hồ đã từng trải qua không ít chuyện, tự nhận thấy rõ lòng người: Hấn đẩy con ếch gỗ kia ra, xem nó ngã trên bàn, nói, “Khi nàng không biết ta là ai, nói còn nhiều hơn lúc cùng ngươi và Dư nương ở trong phủ đầu: Ngươi không thấy biểu tình khi đó của nàng, nàng nói là nếu thật tâm đối đãi, nhất định sẽ có hồi báo, ta xem nàng là thật tâm muốn cùng ở trong nhà này.” Hấn ngẫm lại, nhíu nhíu mày, lại đi chọn con ếch gỗ kia, “Ít nhất Phụng Trữ hiện tại là thật tâm.”

Long Nhị nhắc nhở, “Chỉ sợ nàng nhớ lại trước đây, lại có ý xấu: Tóm lại ngươi cẩn thận một chút, phòng nàng có giấu điều gì.”

“Đây là đương nhiên, không phải chính chúng ta cũng có chuyện giấu giếm sao?”

Long Nhị gật gật đầu, ba huynh đệ bọn họ đều có sở trường riêng, Long Tam đi giang hồ cùng nhiều người giao tiếp, có đôi khi chuyện quý dị này hấn xử lý còn tốt hơn bọn hấn: Hấn nói với Long Tam, “Việc này tự ngươi làm đi, ngày mai ta muốn xuất môn, phỏng chừng mười ngày nửa tháng mới trở về, ta nói trước với ngươi một tiếng, trong phủ có chuyện gì ngươi tự xử lý.”

Long Tam đáp ứng, hai huynh đệ lại hàn huyên tán gẫu vài câu, Long Nhị cáo từ rời đi: Long Tam nhìn con ếch bằng gỗ trước mặt, gọi gã sai vặt, “Đi

qua viện Tam phu nhân nói một tiếng, về sau thời điểm ta ở trong phủ, phu nhân đều đến trong viện của ta dùng cơm: Phòng bếp không cần đưa cơm qua chỗ nàng.”

Gã sai vật linh mệnh đi rồi, Long Tam lại chọc con ếch gỗ kia, cắn răng nói, “Lại hung ba ba, không cho người ăn cơm.”

Sáng sớm hôm sau, Long Tam còn đang luyện công Phượng Trữ đã tới rồi: Hắn kinh ngạc hỏi: “Như thế nào tới sớm vậy?” Phượng Trữ còn giận, bĩu môi ngồi ở ghế đá trong sân, “Không phải nói được đến đây ăn cơm sao?”

Long Tam kinh ngạc nhìn nàng, nhìn nhìn lại cười ha ha, quả nhiên chỉ có việc ăn cơm mới là biện pháp tốt để trị nàng a:

“Cười cái gì mà cười?” Phượng Trữ thực mắt húng:

“Còn tức giận?” Long Tam thu lại kiếm, vào phòng thay xiêm y ra thấy nàng vẫn còn giận:

“Người báai đường cùng trư thử xem?”

Long Tam xoa xoa thái dương, “Được rồi, ta chịu tội với người!”

Phượng Trữ hừ một tiếng, hỏi, “Khi nào thì có cơm ăn?” Lời chuyển đề tài này làm Long Tam nhin cười không được, Phượng Trữ lại trừng hắn, “Còn cười? Ta nói cho người, nếu không phải vì phần ăn hai người phong phú hơn một chút, ta còn không muốn ngồi một bàn với người đâu.”

“Đúng, đúng, ta thật hãnh diện, ta nhất định kêu bọn họ làm nhiều đồ ăn tốt hơn, thực ăn phong phú hơn một chút.”

Phượng Trữ than thở, “Vậy còn được.”

Hôm nay điểm tâm dưới sự thúc giục của Long Tam rất nhanh được mang lên, quả nhiên là so với khi Phượng Trữ một người ăn tốt hơn rất nhiều, Phượng Trữ ăn no, rõ ràng tâm tình tốt lên, nàng nói với Long Tam, “Ta nói với người nga, ngày sau ta muốn người mỗi ngày đều ở nhà.”

Hiện tại Long Tam đã thích ứng với phương thức tư duy của nàng, hắn chưa kịp nở nụ cười Phượng Trữ đã tiếp lời, “Người ở nhà, ta có thể cùng người ăn cơm.”

“Đúng, đúng” Long Tam đáp lời, nhin không được vẫn là bị biểu tình của nàng chọc cười:

Sau khi ăn cơm xong lại ngồi trò chuyện đề tài ngày hôm qua chưa nói xong: Nguyên lai sau khi Phượng Trữ thành thân, tộc trưởng Phượng gia ở lại một tháng đã đi rồi: Phượng Trữ ở Long gia cũng không tính an phận, nàng thường xuyên cùng nha hoàn hồi môn ra ngoài đi dạo, lại thường xuyên hỏi thăm chi tiết gia nghiệp Long gia, nhưng bởi vì trước khi thành thân hai nhà huyền áo một hồi, cho nên Long Tam trốn nàng, Long Nhị phòng nàng, long đại mang nương tử đi nơi khác ở, Phượng Trữ vẫn dò xét không được:

Phượng Trữ vừa ngồi một bên ăn vặt vừa đánh giá, “Ta có cảm giác không an phận là chính nhà các người thì có, nói không chừng, ta không có xấu xa như vậy.” Một hồi lại nói, “Thấy các người không để ý tới ta, ta chỉ có thể làm vậy, nói không chừng là vì muốn các người chú ý, là thật quan tâm nhà người.”

Long Tam tịch thu đồ ăn vặt của nàng, “Người còn muốn nghe hay không?” Đồ ăn đều không rời miệng, thật sự là uống công mua cho nàng:

“Muốn nghe, người tiếp tục nói.” Phượng Trữ cướp lại đồ ăn vặt ôm ở trong người, ngược lại tiếp tục tiến công mâm nhô bên cạnh:

Vì thế Long Tam tiếp tục nói: Sau một thời gian, Long Tam thường xuyên không có ở nhà, Phượng Trữ mất kiên nhẫn, vì thế nàng bắt đầu hướng tới Long Nhị, tự tay làm điểm tâm, tự tay pha trà đem qua, còn thường xuyên cùng hắn ra ngoài đi chơi, nhưng sắc thái Long Nhị vẫn không tốt hơn, sau đó Phượng Trữ mới an phận một chút, về nhà mẹ đẻ hơn nửa năm:

Phượng Trữ về nhà hơn nửa năm, Long gia còn kỳ vọng một chút, hy vọng nửa năm không ở Long phủ làm nàng đánh mất ý niệm trở về, nhưng không nghĩ tới là, Phượng Trữ ở nhà đường béo tốt, lại trở lại:

Lần này trở về, hành vi của nàng có thu liễm một chút, nhưng lại thích ra bên ngoài, đối với sản nghiệp Long gia cùng bí mật gia truyền có hứng thú: Vào thời điểm bên ngoài bắt đầu truyền miệng chuyện Long gia có bảo tàng, Long Tam ở bên ngoài cũng gặp phiền toái, vì thế lực chú ý của mọi người đều dồn ra bọn trộm bên ngoài, bỏ qua tình huống trong nhà: Vì thế vào một đêm nọ, Phượng Trữ trộm bảo tàng của Long gia trốn đi, may mà người Long gia phát hiện sớm, một đường truy tìm, cuối cùng tìm được ở bên bờ sông:

Chuyện sau đó thì Phượng Trữ đều đã biết: Long gia cứu nàng ở bên bờ sông lên, nàng bị đụng phải đầu, mất trí nhớ: Nàng suy nghĩ rồi lại hỏi, “Long Tam, các người hoài nghi là nhà ta phái ta đến trộm bảo tàng sao?”

Long Tam trầm ngâm một lát, “khả năng này rất lớn: Người gả lại đây, một chút chuyện tốt cũng chưa thấy, có thể nhà người sợ sẽ thất vọng: Người về nhà một thời gian dài như vậy, sau khi trở về Long gia thì chuyện bảo tàng ngay khi đó bị truyền ra ngoài, thời cơ này thực khéo.”

“Thời điểm kia, người bắt đầu gặp phiền toái sao?”

Long Tam gật gật đầu:

“Phiền toái như thế nào?”

“Ám sát: Ta bị tập kích mấy lần, nhưng không phải mỗi lần đều có liên quan đến chuyện này.” Dù sao trước đó hắn cũng gặp nhiều phiền toái, điểm ấy hắn vẫn tự hiểu được:

“Nga.” Phụng Trữ nhớ đến Tiểu Thanh từng nói Tam gia bị tập kích đánh vào đầu, “Việc nguoi bị tập kích có manh mối gì không?”

“Thật ra là có.” Long Tam lấy ra một cái hộp, lấy ra một cái dây thắt nút, “Đây là một lần giao thủ, ta lấy được từ tay của tên thích khách cầm đầu. Một lần đó, ta cảm thấy hắn là hướng về phía Long gia mà đến.”

Phụng Trữ tiếp nhận rồi nhìn kỹ, sợi dây thắt nút kia được bện từ dây thừng, giống phụ tùng, hay là tín vật? Làm như nhìn ra suy nghĩ của nàng, Long Tam nói, “Trên tay những người khác không có cái này, chỉ có người nọ có. Chắc không phải là tín vật của tổ chức hay gì đó.”

Phụng Trữ gật đầu, nàng lại nhìn kỹ, càng thấy vật này giống như nữ nhân đan ra để tặng cho tình lang. Long Tam nói, “Không giấu gì nguoi, Dư nương vẫn cảm thấy ta trọng thương lần đó cùng nguoi có liên quan, nàng tra xét qua mọi vật trong phòng nguoi nhưng cũng không tìm được chứng cứ gì, thế mới buông tay.”

“Khó trách nàng không thích ta như vậy.” Phụng Trữ bĩu môi, trong lòng thực mất hứng: Nàng làm sao có thể làm chuyện xấu như vậy, trộm này nọ cũng không sao, cùng người khác tư thông làm ra chuyện độc ác như vậy, nàng chắc chắn không làm được:

Nhưng mấy ngày nay Phụng Trữ không ngủ được, nàng cân nhắc một sự kiện: Không phải nàng vì sao trộm, vì ai trộm, mà là nàng trộm như thế nào?

Nàng càng nghĩ càng thấy không đúng, nếu nàng tìm hiểu chỗ cất bảo tàng, có phải nên có bản đồ hay công cụ gì hay không, nàng có võ, vậy vũ khí của nàng là cái gì? Trong phòng này ngay cả chủy thủ cũng chưa thấy qua, sạch sẽ y như phòng của một phu nhân bình thường:

Nàng xoay người ngồi dậy, đứng lên đi tìm kiếm trong phòng, một người nếu chủ mưu đã lâu, không có khả năng ở trong phòng một chút manh mối cũng không lưu lại. Mặc dù Dư nương không tìm được, nhưng nói không chừng là nàng giấu tốt: Nàng lặng lẽ tìm mọi góc ngách, từ ngăn tủ cho đến cái giường đều lục lọi, nhưng cái gì cũng không có:

Phụng Trữ đánh giá khắp nơi, bỗng nhiên ánh mắt dừng lại trên hộp trang sức, nàng đi qua mở nó ra, chỉ là một cái hòm đơn giản có bốn ngăn, bên trong vài kiện phụ tùng, Phụng Trữ cầm lên lắc lắc, sức nặng cũng không có gì không đúng, nhưng tìm khắp phòng cũng chỉ có cái hộp này chưa xem qua: Vì thế nàng đồ tất cả mọi thứ bên trong ra, lấy tay sờ sờ, lật xem cao thấp, phát hiện màu đế hộp có chút không bình thường, nàng lấy tay móc ra, quả nhiên có thể tháo cái cột ra: Một chút dây thừng nhè nhẹ từ bên trong rơi xuống:

Phụng Trữ vừa thấy liền ngây dại:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hết giận lại khóc lóc om sòm

Dây thừng kia bằng sợi bông, nhưng màu sắc lại giống với dây thừng ngày đó nhìn thấy ở trong phòng Long Tam. Phụng Trữ giống như nhìn thấy quỷ, nàng trừng mắt nhìn sợi dây này, tâm cuồng cuồng nhảy dựng lên:

Không phải nàng, nàng làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Nhưng một chút này cũng đã rõ ràng, xác thực ngay trước mắt nàng, vài sợi dây thừng thậm chí còn tết thành nút thắt để ghi nhớ cách thức, tựa hồ là kết quả luyện tập lúc trước:

Chân Phụng Trữ mềm nhũn, “Đông” một tiếng ngồi ở trên ghế, làm sao có thể, làm sao nàng có thể bí mật xã giao với người khác? Làm sao nàng có thể giết chồng? Làm sao nàng có thể là nữ nhân âm ngoan ác độc như vậy?

Phụng Trữ chỉ cảm thấy mồ hôi hột rơi xuống dưới, sau lưng từng trận rét run: Dư nương nói đúng, nàng có trực giác của lão nhân gia, cho nên nàng không thích nàng, đối xử lạnh lùng nghiêm khắc với nàng, tất cả đều có nguyên nhân:

Phụng Trữ cố gắng hồi tưởng lại, Long Tam nói nàng thích mang nha hoàn của hồi môn ra ngoài đi dạo, Tiểu Thanh nói nha hoàn của hồi môn của nàng trước đó vì một trận bệnh mà chết, hoàn toàn trước khi nàng gặp chuyện không may. Nói cách khác, nếu là nàng ra ngoài tư thông cùng tình lang, nha đầu của nàng hiển nhiên là biết, trước khi nàng muốn trộm bảo tàng trốn đi, đương nhiên trong phủ này chỉ có duy nhất người chết là biết:

Nhưng sao lại khéo như vậy? Khéo đến đáng sợ:

Phụng Trữ hoàn toàn không dám tưởng, không phải là cái chết của nha hoàn kia có liên quan đến nàng đi? Tiểu Thanh nói nàng kia là chết vì bệnh là thật, Trần đại phu từng nghiệm qua, đây là sự thật, sẽ không có liên quan đến nàng đi?

Phụng Trữ bụm mặt, chỉ cảm thấy chuyện này thật là tình thiên phích lịch, rung động so với khi nàng mất kí ức còn mạnh hơn, nàng trừng mắt nhìn sợi

dây thừng kia cho đến khi trời sáng:

Hôm nay là lần đầu tiên Long Tam thấy nàng không có hứng ăn cơm, hẳn nhìn bàn thức ăn, rõ ràng toàn là những món nàng thích ăn, mấy ngày trước đây không phải thấy ăn mất còn sáng lên sao, sao hôm nay lại giống như không ngửi được mùi vị, chỉ nhét vào miệng cho có:

“Ngươi làm sao vậy? Lại không thoải mái?” nàng gắp ác mộng, lại oán hận chuyện bái đường cùng hắn, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng khẩu vị, hôm nay sợ là gặp phải chuyện gì, Long Tam suy nghĩ, trên mặt chưa động thanh sắc:

Phượng Trữ thả đũa, hốt hoảng nói, “Long Tam, ngươi nói lần trước đụng vào đầu bị bất tỉnh nhân sự, lại đụng một lần nữa sẽ tốt, ta đây nếu bị đụng một lần nữa có phải tốt lắm hay không?” nàng rất muốn biết trước kia đã trải qua chuyện gì, rất muốn biết trước kia mình không phải nữ nhân xấu xa như vậy:

Long Tam cũng thả đũa, nói, “Ta không ngại ngươi làm thử, nhưng trước đó làm phiền ngươi viết di thư, nói là chính ngươi muốn đánh vào đầu, như vậy nếu ngươi không về, ta cùng nhà ngươi có thể nói lý:”

Phượng Trữ bữu môi đứng lên, “Ngươi làm người như thế nào vậy, ít nhất ngươi cũng nên khuyên nhủ ta, quan tâm ta một chút:”

“Vậy đừng đi, bị đánh đến choáng váng, ta còn phải nói chuyện trước kia với ngươi một lần nữa, như vậy cũng rất mệt mỏi:”

Phượng Trữ không nói lời nào, dùng sức trừng hắn:

Long Tam thờ dài, thả tay, “Vậy ngươi nói đi, đến tột cùng phải làm thế nào?”

Phượng Trữ đương nhiên cũng không nói được gì, sau một lúc lâu chỉ có thể trừng mắt, “Ta nghĩ ra lại đến nói cho ngươi:” Sau đó quay người lại bỏ đi:

Long Tam nhìn đồ ăn thừa trước mặt, phát hiện chính mình thế nhưng lại lo nữ nhân điên này ăn không no:

Trong đầu Phượng Trữ để ý toàn là dây thừng, không chú ý mình ăn rất ít: Nàng vừa thẹn lại vừa kích động, nguyên lai làm chuyện đuối lý là như thế này: Nàng không dám đem chuyện phát hiện dây thừng nói cho Long Tam, thật vất vả mới có người đối xử tốt với nàng, nếu nàng nói ra, chẳng phải là muốn hấn hận nàng?

Nàng càng nghĩ càng khổ sở, nàng vẫn không thể tin chính mình có thể là người xấu xa như vậy: Nhưng biện pháp lại đánh vào đầu này quả thật rất nguy hiểm, dùng không tốt, Dư nương lại kêu cái cao nhân kia: Chỉ là được nàng cũng đã uống, chỗ cũ cũng đi, cũng chẳng thấy tiến triển gì:

Trong lòng Phượng Trữ đầy buồn bực, đi hết tòa nhà lại thấy hoảng sợ, nhìn thấy cái gì cũng nghi ngờ: Phó dịch né tránh ánh mắt của nàng, có phải bọn họ biết được sự tình gì hay không? Nha hoàn kia vừa thấy nàng là bỏ chạy, có thể biết được bí mật gì hay không?

Phượng Trữ nhủu mắt lại, nha hoàn kia thấy nàng là bỏ chạy, người này nàng chưa từng thấy qua:

“Ngươi đứng lại!” Phượng Trữ rống một tiếng, đem nha hoàn vội vội vàng vàng bỏ chạy kia giữ lại: Phượng Trữ bước nhanh qua, “Ngươi là người ở viện nào?”

“Nô tỳ, nô tỳ là nha hoàn ở y phòng:”

“Y phòng?” Y phòng là nơi lo liệu vải vóc, may vá, giặt quần áo, trong lòng Phượng Trữ lộp bộp một chút, lớn tiếng nói, “Ngươi vừa thấy ta, sợ cái gì?”

“Nô tỳ, nô tỳ chính là nhớ tới trong viện có việc chưa làm xong, sốt ruột trở về, không phải là nhìn thấy phu nhân liền kích động:”

“Tên ngươi là gì?”

“Hạ nhi:”

Phượng Trữ nhìn chằm chằm nàng không nói gì, hạ nhi kia cũng không dám nâng đầu, hoảng hốt nói, “phu nhân nếu không có việc gì, nô tỳ trở về làm việc:” Phượng Trữ bình tĩnh “Ân:” một tiếng, hạ nhi vội vàng thi lễ rồi xoay người chậm chậm đi:

Phượng Trữ quay lại phòng mình, gọi Tiểu Thanh tới, “Ta muốn làm hai bộ đồ mới, việc này ai sẽ quản?”

“Trước đây đồ mới của phu nhân đều là do bình nhi tìm người bên ngoài may, bẩm Dư nương lấy tiền:”

Lúc trước Tiểu Thanh có nói qua, bình nhi chính là nha hoàn của hồi môn đã chết của nàng: Nàng thờ dài, nhà này xem ra thật sự là không bạc đãi nàng: Tiểu Thanh thấy nàng không nói lời nào lại hỏi, “Phu nhân muốn may đồ mới sao?”

“Ân, muốn thay đổi hình thức một chút, ngươi biết trước đây ta may đồ ở đâu sao?”

“Biết, chính là Bích y các ở phía đông thành, nơi đó rất nổi tiếng:”

“Nga:” Phượng Trữ đáp, “Vậy xiêm y của các ngươi thì sao?”

“Xiêm y của bọn hạ nhân tất cả đều do y phòng làm?”

“Bao gồm binh nhi đi?”

Tiểu Thanh không hiểu vì sao lại hỏi như vậy nhưng vẫn đáp, “Đúng vậy, lúc trước xiêm y của binh nhi đều do y phòng làm: Còn có may vá thêu hoa, chuyện tịnh y khiết, tất cả đều là y phòng.”

Phượng Trữ nghĩ, nếu nói như vậy, nha đầu ở y phòng cùng bọn nha đầu trong viện có quan hệ với nhau, ai mà không muốn có xiêm y tốt a, tối thiểu thì các nàng cũng có cơ hội tiếp xúc:

Ngày thứ hai, Phượng Trữ cầm xiêm y làm cho nó bị rách một chút, cầm theo chỉ thêu tự mình đến y phòng một chuyến: Sân ở y phòng không lớn, lộ vẻ đơn sơ mộc mạc, vài nha hoàn đang ngồi trong một gian phòng làm việc, thấy Phượng Trữ đến đều lập bấp kinh hãi: Phượng Trữ tinh tế nhìn, cái người tên hạ nhi đã ở kia, nàng ta vừa thấy nàng thì trong mắt hiện lên vẻ bối rối:

Phượng Trữ cười, đi thẳng đến chỗ nàng, “Ngươi kêu hạ nhi đi, chúng ta vừa gặp hôm qua, ta có một kiện xiêm y bị hỏng, Tiểu Thanh lại không ở đây, cho nên tự ta đưa đến, ngươi giúp ta sửa lại được không?”

Hạ nhi lấy lại bình tĩnh, tiếp nhận xiêm y rồi đáp ứng: Phượng Trữ làm như không có việc gì ở trong phòng nhìn rồi sờ sờ, nói chuyện phiếm với bọn nha hoàn vài câu, quân sự đại nương nghe tiếng vào đến, Phượng Trữ khách sáo hỏi vài câu làm việc có vất vả hay không, tất cả mọi người trong phòng xấu hổ không đáp lời nàng:

Hạ nhi rất nhanh đem xiêm y của Phượng Trữ sửa lại tốt lắm, Phượng Trữ cười tán dương nàng khéo tay, cảm tạ rồi cầm xiêm y rồi đi: Đi tới cửa, Phượng Trữ bỗng hốt hoảng xoay người lại nói, “Đúng rồi hạ nhi, ta còn có chuyện:” Rõ ràng nàng nhìn thấy vẻ mặt hạ nhi nhanh chóng phòng bị, nàng nhẹ nhàng cười, “Ta muốn may hai bộ đồ mới, lúc trước đều là binh nhi thay ta chọn, ngươi cùng nàng quen biết, chắc ngươi biết ta thích gì, hướng hồ ngươi lại khéo tay, nhìn qua là biết thợ khéo, không bằng ngươi đi theo giúp ta được không?”

Sắc mặt hạ nhi trắng bệch, Phượng Trữ lại nói, “Ngày mai được không?” Nàng nhìn về phía quân sự đại nương, đối phương cuống quýt gật đầu đáp ứng, Phượng Trữ thế mới vừa lòng rồi khỏi:

Nàng vừa ra y phòng thì sắc mặt trầm xuống: Phi thường tốt, nàng nói hạ nhi cùng binh nhi có quen biết, không ai biểu lộ vẻ kinh ngạc, xem ra thật là như thế: Như vậy, từ trên người hạ nhi có thể đào ra chút bí mật gì:

Nhưng ngày hôm sau, Phượng Trữ không thể lôi hạ nhi ra khỏi cửa, nguyên nhân là hạ nhi ngã bệnh: Nàng bệnh thật đột ngột, hôm qua còn khỏe mạnh, bất quá mới qua nửa ngày liền sốt cao:

Người bị bệnh một mình ở trong phòng dưỡng bệnh, để tránh lây bệnh cho những người khác: Cho nên hạ nhi chuyển tới phòng nhỏ, thân phận của Phượng Trữ không tiện đi vào, nàng chỉ có thể sai Tiểu Thanh đi thăm: Tiểu Thanh báo cáo lại, nói là bệnh rất đáng sợ, uống thảo dược cũng không ngăn chặn được, Dur nương đã muốn mời Trần đại phu qua xem bệnh cho nàng:

Phượng Trữ cảm thấy việc này thật cổ quái, chẳng lẽ là hạ nhi cố tình bị bệnh, muốn trốn tránh nàng: Ý nghĩa sau giả thiết này làm Phượng Trữ thực uể oải, chẳng lẽ là nàng hạ độc thủ thật?

Nàng rầu rĩ không vui, vừa nghĩ đến việc này vừa đi cùng Tiểu Thanh đến Bích y các nơi nàng thường may đồ: Bích y các quả nhiên là cửa hàng nổi tiếng, vài dệt cùng các loại xiêm y rực rỡ muôn màu, khăn tay cùng trang sức cũng đầy ngăn tủ, các phu nhân cùng tiểu thư ở cửa hàng chọn qua chọn lại:

Phượng Trữ đứng ở cửa, đối với nơi này một chút cũng không có ấn tượng, nhìn người cùng người ở cửa hàng, nàng cũng không có hứng vào trong dạo, đang định hồi phủ lại nghe một thanh âm của nữ tử, “A, khéo như vậy, sát thủ cô nương đã ở nơi này?”

Phượng Trữ vừa quay đầu thì nhìn thấy Tần Nhã Âm, nàng gật gật đầu tiếp đón, “Tần cô nương hảo:”

Tần Nhã Âm cười đến sáng lạn, nhắc cao cổ tay, “Xem, Long Tam công tử đưa cho ta:” Đó là cái vòng tay bằng ngọc bích, Phượng Trữ cũng không muốn thức, nhưng tư thái thị uy của tần cô nương kia càng làm cho tâm tình nàng tệ thêm: Nàng thô lỗ kéo cổ tay nàng ta lại xem, Tần Nhã Âm cười cười, đang muốn nói chuyện thì bị Phượng Trữ giương mắt đánh gãy, Phượng Trữ gần từng tiếng một, “Cô nương đeo vật này đẹp lắm, ta thay Tam gia làm, đây là tín vật giết người: Cô nương cứ đứng chờ, đừng sợ, ta sẽ cho ngươi thông khoái:”

Nàng nói xong thì lạnh lùng cười, cũng không nhìn tới biểu tình cứng ngắc của Tần Nhã Âm đã xoay người vênh váo tự đắc rồi đi:

Phượng Trữ về tới Long phủ, chuyện đầu tiên muốn làm chính là vọt tới trong viện của Long Tam: Long Tam đang cùng hai thủ hạ nói chuyện, thấy nàng đến tất cả đều ngừng nói chuyện, Phượng Trữ cũng mặc kệ bọn họ phòng bị hay không phòng bị, nàng vọt thẳng tới trước mặt Long Tam, chân liền cho hấn một đá, miệng còn mắng, “Đồ phá sản, phong lưu...:”

Nàng ra tay nhanh chóng, hành động hoàn toàn ngoài dự kiến của Long Tam, bị đá còn không hiểu được tại sao thì Phượng Trữ hành hung xong đã chạy đi: Nàng chạy ra khỏi phòng, đi ngang qua bàn tròn trong viện, lại thuận tay xốc cái bàn một phen, cái bàn ngã xuống đất nổ một tiếng nàng đã biến mất ngoài cửa viện:

Long Tam nghiêm mặt, hét lớn một tiếng, “Phượng Trữ!” Đáng tiếc người ta ngay cả bóng dáng cũng không lưu lại cho hắn:

Tiểu Thanh chạy chậm, chạy về đã thấy Phượng Trữ hướng tiểu viện của mình đi, nàng lo lắng tiến lên khuyên, “phu nhân...:” Phượng Trữ xoay người

lại, tinh thần phấn chấn nắm chặt quyền, “Xả hết giận.”

Sau khi khóc lóc om sòm tâm tình thật tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bị người ám toán

Làm một trận như vậy tâm tình Phượng Trữ đã tốt lên, cũng không chờ nàng kiêu ngạo được lâu, cái tướng công “phá sản phong lưu” kia đã rất nhanh đến đây: Long Tam cũng không phải là người dễ man, hẳn đương nhiên sẽ không mắng, người cũng không đánh, hẳn chỉ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm Phượng Trữ:

“Ngươi nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Có cái gì mà có, Phượng Trữ quay đầu sang một bên, đánh chết cũng không thừa nhận là chính mình lấy hấn giận chó đánh mèo: Trên thực tế, Long Tam lại đây khôi phục vẫn tội Phượng Trữ đã bắt đầu thấy chột dạ: Hiện tại nàng là người mưu hại phu quân, là thẹn với người ta, chỉ là chuyện kia không thể nói, nàng bực bội khó chịu:

Long Tam khoanh hai tay trước ngực, lại nói, “Ta thừa nhận ngươi khác so với ngày xưa, cảm thấy ngươi không có ý xấu, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể ở Long gia tính khóc lóc om sòm: Vô duyên vô cớ đi đến sân của ta nháo, ngươi nghĩ ngươi là ai?”

Ngữ khí của hắn như bình thường, mặt không tức giận, nhưng Phượng Trữ biết hắn đang tức giận: Trong lòng nàng đang kích động nhưng nàng càng không dám nói chính mình đến tội cùng là làm sao, manh mối nàng phát hiện thật khó nói nên lời, nàng cắn môi, quật cường không nói lời nào:

Long Tam nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, lạnh nhạt nói, “Không muốn người khác làm phiền ngươi cũng đừng cố tình gây sự.”

Lời này của hắn giống như dao nhỏ đâm vào lòng của nàng, nàng không biết nên nói cái gì hắn đã xoay người đi rồi:

Phượng Trữ nhìn bóng dáng của hắn, chợt thấy tinh thần không còn như lúc đầu: Tội nay không có người cùng ăn với nàng, đồ ăn đưa đến tiểu viện của nàng, Phượng Trữ không dám ghét bỏ đồ ăn đơn giản, nàng giống như đứa nhỏ làm sai chuyện gì, đứng ngồi không yên:

Phượng Trữ là người giấu không được tâm sự, ban đêm nàng không ngủ được, nàng nghĩ hai ngày này nàng đã làm sai, nàng cùng Long Tam đã nói không giấu giếm, muốn cùng nhau tìm ra chân tướng: Nay nàng có manh mối, nàng lại gạt hắn, nàng là người không được tín nhiệm, điều này làm tâm tình nàng tích tụ: Chính nàng gây sự không tính, còn chạy về lấy hấn làm nơi trút giận, nàng nghĩ lại, có phải nàng làm hắn mất mặt trước bọn hạ nhân hay không?

Phượng Trữ càng nghĩ càng cảm thấy mình đã làm sai, nàng cảm thấy mình nên làm chút gì để挽回 quan hệ của nàng cùng Long Tam: Nghĩ vậy, nàng ngủ không được, nàng mặc xiêm y chạy đến sân của Long Tam, gõ cửa phòng của hắn:

Long Tam chỉ mặc áo đơn, hiển nhiên hắn đang ngủ: Thấy Phượng Trữ đến, biểu tình không giận nhìn nàng, “Chuyện gì?”

Phượng Trữ khẽ cắn môi, nói “Ta đến để chịu tội.”

Long Tam “Ân.” Một tiếng, trả lời “Ta đang nghe.”

Hắn khoan dung như vậy làm cho Phượng Trữ rất không cao hứng: Nàng cúi đầu, nhìn hắn không mang hài chân trần rất muốn tiến lên, nhưng nàng giật giật mũi chân, vẫn nhìn lại: Nàng than thở, “Ta không nên làm loạn, không nên ở trước mặt hạ nhân làm người mất mặt, không nên đá người, không nên xốc cái bàn của người. ...”

Nàng thành khẩn nhận sai có chút ngoài ý muốn của Long Tam, hắn nhìn chăm chăm nàng, ho khan hai tiếng rồi nói, “Vậy ngươi nói đi, tại sao cố ý gây sự?”

Phượng Trữ ngẩn người, xin lỗi còn phải có lý do sao? Chỉ là nguyên nhân nàng giận không thể cho ai biết, làm sao bây giờ? Nàng giương mắt nhìn Long Tam, hắn đang nhìn chăm chăm chờ nàng nói, nàng lắp bắp, cuối ùng nói sang chuyện khác, “Ta ghen tị, ta đi Bích y các, gặp Tàn Nhã Âm, nàng đem vật đính ước người tặng khoe ra, ta...ta đương nhiên sẽ tức giận, giận đến nỗi đầu óc nóng lên, đầu óc nóng lên liền đi tìm người:cho nên...”

“Vật đính ước?” khòe miệng Long Tam gọi lên chút cười xấu xa, “Thật là vì ghen?”

Trong lòng Phượng Trữ vừa buồn lại không thoải mái, nhưng cái này chỉ là muốn tốt, cũng chỉ kiên trì nhận lấy, “Ân.” Nàng ngẩng lên rồi bỏ sung, “Tiểu Thanh cũng thấy được, nàng có thể làm chứng:Cho nên ngươi tha thứ cho ta đi, lần tới ta không làm loạn nữa.”

Long Tam ý cười càng sâu, hắn đi qua lấy tay nâng mặt Phượng Trữ, đầu ngón tay âm áp ma sát da thịt nàng, Phượng Trữ chỉ cảm thấy được hấn yêu

thích đến phát run, đa gà đều nổi lên, thân mình nàng cứng ngắc không dám động đậy:

Long Tam nhìn phản ứng của nàng rồi cười khẽ, hần ôn nhu khẽ sát bên tai nàng nói, “Khi nào nguoi nguyện ý nói thật lại đến tìm ta.” Hần nhẹ đẩy nàng rời đi, đóng cửa phòng lại:

Phượng Trữ kinh ngạc nhìn hần đóng cửa phòng, tròn tròn mắt: Hơn nửa ngày mới biết rằng lời nói dối của mình bị hần thấy được, trong lòng uể oải nói không nên lời, đứng tại chỗ cách một cái ván cửa nói, “Nguoi không cần keo kiệt như vậy, ta chỉ có một mình nguoi là bằng hữu. ...”

Đáng tiếc bên trong không có người ứng nàng, Phượng Trữ đứng ngơ ngác một hồi rồi khẽ sờ cúi đầu đi:

Hai ngày sau đó, Long Tam quả nhiên đứng như lời hần nói, không tái kiến Phượng Trữ, Phượng Trữ đầu sắp phát hỏa, không quen vắng vẻ nên đương nhiên là không thoải mái: Nàng trái lo phải nghĩ vẫn cảm thấy không nên nói việc này cho Long Tam, nàng quyết tâm tự mình điều tra, vạn nhất sự tình không xấu như nàng nghĩ, kỳ thật hung thủ chỉ có một người, nàng có thể không cần Long Tam giúp: Vì thế, nàng hết sức lưu tâm động tĩnh của hạ nhi, tính khi bệnh của nàng chuyển tốt có thể xuống giường phải đi tìm nàng nói chuyện:

Không nghĩ tới sự tình không như nàng ý nàng, chạng vạng hôm sau, Phượng Trữ chợt nghe tin tức nói bệnh của hạ nhi vẫn không tốt lên, nhà nàng đến đón nàng về tĩnh dưỡng: Tiểu Thanh còn nói cho Phượng Trữ, nghe nói lần này người nhà hạ nhi đã đem tiền đến chuộc khế ước bán mình của hạ nhi:

Phượng Trữ hoảng sợ chạy nhanh đến cửa hông Long phủ, nơi đó có một chiếc xe ngựa đơn sơ đang dừng lại, một nam tử tuổi còn trẻ đánh xe, một lão phụ chờ ở cửa xe, hạ nhi cùng vài nha hoàn đứng một chỗ, giống như đang nói lời từ biệt: Phượng Trữ vội vàng tiến lên lại không biết nên nói thế nào cho phải, tình hình như vậy thật sự là không nên tìm tòi nghiên cứu chuyện gì:

Mọi người nhìn thấy Phượng Trữ đến đều lấp bắp kinh hãi, mọi người không thém nói lời nào, lão phụ lại đẩy thúc giục hạ nhi lên xe, Phượng Trữ nhìn nam tử đánh xe lại nhìn lão phụ cùng hạ nhi, thật tìm không ra có gì để giữ người, chỉ có thể tiến lên hai bước kêu: “hạ nhi...” Vài nha hoàn thật cẩn thận nhìn nàng, làm như sợ nàng làm khó hạ nhi: Phượng Trữ nghĩ nghĩ, cuối cùng chỉ có thể nói: “Bệnh của nguoi chưa khỏi hẳn, bảo trọng thân mình!”

Hạ nhi xoay người thì lễ, nhẹ giọng nói, “Đa tạ phu nhân quan tâm.” Nàng đứng dậy, chân mềm nhũn lao đảo suýt nữa ngã quỵ. Phượng Trữ theo bản năng đưa tay ra đỡ lấy, nàng vạn lần không nghĩ tới, một khắc nàng đưa hai tay ra đỡ hạ nhi, một câu nói nhỏ cực nhanh bay vào trong tai, “Nguoi không phải Long Tam phu nhân, chạy mau!”

Phượng Trữ còn chưa kịp phục hồi tinh thần, hạ nhi đã lùi về phía sau hai bước, lão phụ kia đỡ nàng lên xe, nam tử đánh xe rất nhanh ra roi thúc ngựa, ba người nhanh chóng rời khỏi: Vài nha đầu đến tiễn đưa bắt đầu khóc lóc, xoay đầu đi vào phủ, Phượng Trữ ngây ngốc đứng ở kia, nhìn bóng dáng xe ngựa biến mất, hừ hừ thực thực nghĩ đến câu nói kia là ảo giác:

Nàng không phải Long Tam phu nhân? Vậy nàng là ai? Nàng không phải Long Tam phu nhân, vậy mọi người ở trong phủ nói dối sao? Điều này làm sao có thể?

Phượng Trữ giống như du hồn lê bước hướng trong phủ đi tới, đi tới đi tới, thế nhưng lại nghe được tiếng cười sang sảng của Long Tam, chói tai là, ngoài tiếng cười của hần còn có tiếng nữ nhân cười duyên: Phượng Trữ vừa nhấc đầu, nguyên lai là nàng đến hành lang hoa viên, Long Tam đang dẫn một nữ tử còn trẻ tuổi đi ra ngoài, hai người nói nói cười cười, thoạt nhìn thật sự vui vẻ:

Phượng Trữ đi theo phía sau, thấy Long Tam đưa nàng kia đến đại môn rồi ôm quyền thi lễ, “Như vậy phải làm phiền đến viên Viên nữ hiệp!”

“Tam công tử yên tâm, ta nhất định không phụ nhò và.” Viên nữ hiệp gì đó cũng ôm quyền cáo từ rồi đi:

Long Tam vừa quay người lại thì nhìn thấy xa xa Phượng Trữ ôm cây cột ở hành lang nhìn hần có vẻ trông mong, hần đi tới thêm vào một câu: “Bàn đá trong viện của ta đã đổi cái khác, nguoi có muốn đi qua xúc lên lần nữa hay không?”

Phượng Trữ đối với trêu chọc của hần cũng không vui mừng gì, nàng bĩu môi trả lời, “Nếu nguoi nguyện ý hòa giải, ta có thể đi đến xúc thêm lần nữa.”

“Nguoi ngay cả nói thật cũng không tự nguyện, hòa giải như thế nào? Nguoi muốn làm Tam phu nhân chịu vắng vẻ như trước kia thì tùy nguoi!” Long Tam nói xong, tiêu sái rời đi:

Phượng Trữ đứng dựa vào cây cột ở hành lang, trong lòng nghĩ nếu nói thật ra, đừng nói là hòa hảo, sợ là ngay cả liếc mắt hần cũng không nhìn nàng: Huống hồ hạ nhi nói nàng không phải Long Tam phu nhân, thế là có ý gì?

Phượng Trữ lặng lẽ hỏi thăm nơi hạ nhi đến sau khi rời Long phủ, nhưng nghe nói nàng là người huyện khác nên trực tiếp rời kinh: Nàng lại lôi kéo Tiểu Thanh đi dạo khắp thành, muốn nhớ lại một chút chuyện, đáng tiếc mọi nơi đều xa lạ đối với nàng:

Nhưng Phượng Trữ không nghĩ tới là, hai ngày sau có một cơ hội tốt đến: Phượng Trữ nhận được một phong thư, mặt trên có viết, “Muốn biết chân tướng: Giờ Dậu gặp ở mạc hà: Ta mạo hiểm viết thư, chớ lộ ra.” Thư kí tên là hạ nhi:

Phượng Trữ thầm ở trong lòng tính toán, giờ Dậu trời còn sáng, nàng đi sớm về sớm, có thể đi kịp giờ cửa thành mở để trở về: Hạ nhi không có võ, nàng sẽ không làm gì được, nếu có cái gì không thích hợp nàng cũng có thể bỏ chạy:

Vì thế Phượng Trữ lấy cơ mình không thoải mái đi ngủ sớm, kì thực nàng vùng trộm trèo tường ra khỏi Long phủ: Nàng một đường chạy đi đến cửa thành, vừa vạn gặp được bình đại ca ngày hôm đó, cùng hần nói vài câu rồi đi qua:

Phượng Trữ nhớ đường thì không kém, tuy chỉ đi qua có một lần nhưng nàng nhớ rõ ràng, còn chưa tới giờ Dậu nàng đã đứng trên bờ đê cao cao ở mạc hà: Tiếng nước vỗ vào bờ làm nàng nghe xong đều choáng váng, nàng không dám quay đầu lại nhìn, chỉ đứng rất xa nhìn xung quanh tìm người:

Nhìn nửa ngày chỉ thấy vài người đánh cá cồng túi trúc vác cần câu hướng cửa thành mà đi, bóng dáng một cái nữ tử cũng chưa thấy: Phượng Trữ nghĩ nghĩ, chạy dọc theo bờ sông đi xuống, có phải nơi hạ nhi chờ nàng không phải ở đây? Nàng đi được một đoạn cũng không thấy người, đang muốn quay đầu thì chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai không rõ của nam hay nữ, ngay sau đó ở trên bờ đê đầu nguồn lại có người kêu: “Người đâu, mau tới a, có cô nương rơi xuống nước, mau tới.”

Người đầu tiên mà Phượng Trữ nghĩ đến chính là hạ nhi, nàng không kịp nghĩ, theo bản năng hướng nơi phát ra tiếng kêu mà chạy, trong sông, một nữ tử trẻ tuổi liều mạng giẫy giụa, nhưng càng giẫy giụa lại càng chìm xuống, kia đúng là hạ nhi: Phượng Trữ nhìn thấy cảnh này liền choáng váng, giống như nước sông đang dâng lên muốn cuốn nàng xuống dưới: Toàn thân nàng cứng ngắc đứng tại chỗ, không kịp dõng đi tìm mắt cũng không kịp làm cái gì, phía sau một cổ sức lực đánh úp lại, hung hăng đẩy nàng vào trong con sông kia:

Phượng Trữ kêu không kịp kêu lên đã bị nước sông lạnh như băng ngập đầu, trong mũi, miệng, lỗ tai tất cả đều là nước sông dưng mênh tràn vào, nàng không thở được, ngực muốn nổ tung, tứ chi không khống chế được giẫy giụa lung tung, từ bên trong nhìn xuyên qua nước sông mờ hồ thấy được một thân ảnh nam tử bị nước gợn vụn vụn, rất nhanh biến mất ở trên bờ:

Phượng Trữ không muốn chết, nhưng nước sông lạnh như băng kéo nàng xuống, cái loại sợ hãi khắc cốt này gắt gao vây quanh nàng, tứ chi nặng dần, đầu choáng váng, cả người giống như bị nước sông cắt thành từng khối, thống khổ ngày càng nặng, ý thức tiêu tán, nàng chỉ cảm thấy thân thể mình muốn vỡ ra, một mảnh tối đen bao vây lấy nàng:

Đột nhiên một đôi cánh tay vươn đến, kéo nàng lên khỏi mặt nước, không khí lập tức tiến vào phổi của nàng, Phượng Trữ theo bản năng há to miệng dùng sức hô hấp, tứ chi ra sức cử động, nàng nghĩ nàng không cần chết không minh bạch như vậy: Một giọng nói vang lên ở bên tai nàng, “Phượng Trữ, là ta, là ta, ngươi đừng sợ, đừng hoảng hốt.”

Đầu óc Phượng Trữ cũng chưa thanh tỉnh, không cần biết người tới là ai, nàng chỉ biết giờ phút này nàng là người sắp chết bất được miếng gỗ di động, nàng nhanh ôm chặt đôi phượng, ra sức hướng lên trên ngửa đầu, nàng không cần lại vào trong nước, nàng thực sợ hãi:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tìm được đường sống trong chỗ chết

Phượng Trữ theo bản năng muốn sống chi phối, sức lực thật lớn, người tới cứu nàng tay chân bị trói buộc muốn thi triển cũng không ra, hai người chặt vật dính thành một cái bị nước sông một đường cuốn xuống dưới: Hai người ở trong nước nặng nề di động, đều bị uống mấy ngụm nước:

Phượng Trữ sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, người nọ bị nàng kéo cũng chìm vào trong nước, bất đắc dĩ phải dùng sức đẩy nàng ra, đem cánh tay nàng nắm đến phía sau, đem đầu nàng nhấc lên khỏi mặt nước, lớn tiếng rống bên tai nàng, “Ngươi bình tĩnh, đừng sợ, là ta, đừng sợ, ta đến đây.”

Phượng Trữ run run cố gắng nhìn, rốt cuộc thấy được tới cứu nàng là Long Tam: Hốc mắt nàng nóng lên một chút, lớn tiếng kêu, “Long Tam, Long Tam, đừng bỏ ta lại, đừng bỏ ta lại.”

Long Tam chống đầu nàng, nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng nói, “Đừng sợ, ngươi nghe ta nói, chúng ta lập tức bơi vào bờ có được không?”

Phượng Trữ cũng không rõ trên mặt là nước hay là lệ, chỉ nói, “Ta nghe lời ngươi nói, nghe ngươi nói, đừng bỏ ta lại, đừng bỏ ta lại, ta sợ nước, ta sợ.”

Long Tam lại lớn giọng, “Ta sắp buông ngươi ra, ngươi đừng giẫy giụa, đừng đá ta, bình tĩnh lại, ta sẽ không để ngươi chìm xuống, nghe hiểu không?” Phượng Trữ bối rối gật đầu:

Long Tam thấy nàng có vẻ hiểu được, buông cánh tay nàng ra, đem nàng ôm vào trong ngực, “Ôm vai của ta, ta mang ngươi bơi tới trên bờ.” Phượng Trữ không run rẩy nữa, nàng giống như đứa nhỏ nhanh ôm chặt vai hắn, không dám chậm chạp dù chỉ một chút:

Long Tam ở giữa dòng nước chảy xiết ra sức ổn định thân mình hai người, hắn cũng nuốt không ít nước, một cánh tay hắn nâng Phượng Trữ, một cánh tay đẩy nước, hai chân dùng sức đạp, cuối cùng gian nan đem Phượng Trữ cứng ngắc như hòn đá thả lên bờ:

Hai người chặt vật không chịu nổi ngã vào trên bờ, Long Tam khụy vài cái, rốt cuộc cũng ho ra nước: Chứng sợ nước của Phượng Trữ thật lợi hại, nàng ôm chặt hắn không chịu buông ra: Long Tam thấy nàng run rẩy thật thảm, chỉ có thể nửa tha nửa ôm nàng rời xa nước sông, xoa sau lưng cùng cánh tay nàng dỗ dành, “Không có việc gì, đã lên bờ, không có việc gì.”

Phượng Trữ giống như cái gì cũng không nghe thấy, vùi đầu ở một bên vai hắn run lên, tay chân cùng sử dụng để dính chặt lấy hắn: Long Tam không có biện pháp, chỉ vỗ nhẹ lưng của nàng, kiên nhẫn chờ nàng bình tĩnh lại:

Một lát sau Phụng Trữ còn chưa nguyên buông tay thì hai tên thị vệ đã chạy tới nói với Long Tam: “Tam gia, không đuổi theo?” Phụng Trữ chấn động, nâng đầu, Long Tam nói với nàng: “Là cái người đẩy người vào sông kia, không đuổi theo hắn.” Hắn nói xong quay lại hỏi tên thị vệ kia, “Nô tỳ kia đâu?”

“Chìm xuống, không cứu!” Đáp án này làm Phụng Trữ sợ tới mức hai tay căng cứng, đem Long Tam ôm chặt:

Long Tam không có biện pháp, chỉ có thể dặn dò một tên thị vệ, “Hồi phủ đi, đem xe ngựa đến, tìm hai bộ quần áo sạch sẽ.” Người nọ lĩnh mệnh đi, Long Tam lại kêu tên còn lại nhóm lửa:

Phụng Trữ vui đâu, nhỏ giọng nói với Long Tam, “Ta nhớ ra rồi, chính là người nọ.”

“Người nào?” Long Tam một bên hỏi một bên muốn kéo nàng ra để bọn họ đứng lên: Nhưng hắn vừa động Phụng Trữ lại dùng sức bò lên, “Đừng bỏ ta lại.”

Long Tam bắt đắc dĩ ngồi ở trên bùn, ôm Phụng Trữ một thân bùn một thân nước cùng đầu tóc rối bay, tuyệt không biết chính mình hiện tại nên làm cái gì:

Phụng Trữ hai lần sắp chết đuối, sợ tới cực hạn, Long Tam chỉ phải dời đi lực chú ý của nàng, hắn hỏi lại, “Người nói người nào?”

“Cái người kêu có người rơi xuống nước để làm ta chú ý, chính là người ở thời điểm ta bị đánh vào đầu hỏi ta vật kia đâu: Thanh âm của hắn, ta nhớ ra rồi.”

“Người có thấy bộ dáng của hắn không?”

Phụng Trữ lắc đầu, nhớ tới tình huống lúc chìm ở trong nước lại hoảng hốt:

Long Tam giương mắt nhìn sắc trời, một bên thị vệ đã nhóm lửa xong, Long Tam vỗ vỗ Phụng Trữ, “Người buông tay đã, chúng ta ngồi lại kia sưởi ấm, không thì cảm lạnh mất.”

Phụng Trữ vừa nghe lại nhanh siết tay, lắc đầu, “Không cần, chờ đi, người làm cho đồng lửa lại đây tốt hơn.”

Long Tam âm thầm cắn răng, nàng nghĩ đồng lửa còn có thể chạy đi đâu: Hắn dùng lực ngăn nàng, Phụng Trữ sợ tới mức oa oa kêu to, “Người muốn bỏ ta lại, người mặc kệ ta.....” Long Tam hung hăng dùng sức giãy ra khỏi trói buộc của nàng, hắn đẩy nàng ra rồi xoay lại, ôm ngang lấy nàng chuyển đến bên đồng lửa: Một mặt còn chê cười nàng: “Người xưa nay hung hãn như cọp cái, rơi xuống nước liền thành phế vật.”

“Người cứ thử ở trong nước đụng vào đầu lại chết chìm đi.” Phụng Trữ nhỏ giọng nói thầm, ôm cánh tay Long Tam, ngồi cạnh đồng lửa ấm hờ hờ, rốt cục lấy lại được bình tĩnh:

“Người có một đồng tật xấu, lại không nhớ chuyện, lại sợ nước, lại ăn nhiều, chờ ngày nào đó mọi chuyện trôi qua, ta mang người đi Bách Kiều thành xem bệnh đi.”

“Đó là chỗ nào?”

“Là nơi chữa bệnh nổi tiếng, ở đó có rất nhiều đại phu: Thành chủ Nhiếp thừa Nham là bạn tri kỉ của ta, nhất định có thể chữa khỏi cho người.”

Phụng Trữ bĩu môi, “Bạn tốt của người thật nhiều, nơi đó cũng có mấy cái hồng nhan tri kỉ đi?”

“Nói thật là có.”

“Hừ.” Phụng Trữ bắt đầu khôi phục tinh thần, cãi lại, “Vậy cái người bạn tri kỉ Nhiếp thừa nham của người, sao không đem cái bệnh phong lưu của người trị đi?”

“Thực không nên kéo người lên.” Long Tam búng cái trán của nàng, “Ta thật là tự tìm phiền toái.”

“Vì sao hắn muốn giết ta?” nhắc đến chuyện này trong lòng Phụng Trữ lại hoảng sợ, “Không phải hắn là đồng lõa của ta sao? Ta nhớ rõ ngày đó hắn hỏi ta vật kia đâu: Nếu hắn tìm không được, giết ta không phải là càng tìm không thấy sao?”

“Chỉ có thể nói, lưu lại người để tạo thành uy hiếp so với tìm không thấy vật kia hậu quả còn nghiêm trọng hơn.”

“Hắn sợ ta làm phản đứng về phía các người sao?” Phụng Trữ cảm thấy khả năng này rất lớn, “Nhất định là ta giữ bí mật không thể cho ai biết của hắn.”

Long Tam không nói gì, hắn cạy đồng lửa làm cho lửa thiêu càng vượng, tên thị vệ kia thật tình ý ân thân đến nơi khác, để lại chỗ này cho hai bọn họ nói chuyện:

Phụng Trữ nhìn động tác của Long Tam, hỏi, “Sao người lại đến đây?”

“Nhiều ngày nay người cổ cổ quái quái, ta đương nhiên phải người để ý hành động của người: Người không có bằng hữu, đột nhiên nhận được một

phong thư lại nói muốn ngủ sớm, tất nhiên là có vấn đề: Khi có người báo ta người chạy mất, ta đến hỏi binh đại ca, may mà hắn có thấy người, ta liền chạy đến nơi này.”

Phượng Trữ cắn cắn môi, lại nói, “Là thư của hạ nhi đưa cho ta: Ngày đi nàng có nói cho ta, ta không phải Long Tam phu nhân: Trong thư giao hẹn hôm nay đến đây, nói là muốn cho ta biết chân tướng.”

“Người không phải phu nhân của ta?” Long Tam hỏi lại

“Nàng nói như vậy, còn kêu ta chạy mau.”

Long Tam hí mắt lại nhìn kỹ biểu tình của nàng, “Người tin?”

“Nàng nói có chút cổ quái, ta đương nhiên muốn nghe đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra.” Phượng Trữ nghĩ đến mà sợ, “Không nghĩ tới tình cảnh là như thế này.”

“Người không phải là phu nhân của ta?” Long Tam lại nhắc tới câu này, nhìn chăm chăm Phượng Trữ:

Phượng Trữ sờ sờ mặt mình, “Các người đương nhiên sẽ không nhận sai người, đúng không?” so với hạ nhi, từ đáy lòng nàng càng nguyên tin tưởng Long Tam, huống hồ muốn tất cả mọi người trong nhà giấu giếm sơ hở quả thật không có khả năng:

Long Tam tà nghệ liếc nàng một cái, “Người hỏi như vậy, chẳng lẽ ta còn không biết mặt vợ mình?”

Phượng Trữ lại hừ một cái, nói “Chuyện này thì có gì lạ, dù sao chuyện của phu nhân người cái gì cũng không biết, đã quên hình dạng như thế nào cũng có khả năng.”

“Nói cũng đúng.” Hắn cố ý hòa theo nàng, rước lấy cái trừng mắt của Phượng Trữ: Nàng một thân chặt vật, khí thế trừng người cũng không có, cổ tình còn hất xi một cái: Long Tam nhin cười không được làm Phượng Trữ thẹn quá thành giận, “Hừ” một tiếng buông hắn ra, ngồi xa xa:

Trời bắt đầu lạnh, không có ánh trăng, ở trên bờ chỉ thấy ánh lửa, Phượng Trữ ngồi một hồi lại nhin không được lại hướng về phía Long Tam hỏi, “Theo người, hạ nhi nói câu kia là muốn gọi lên trí tò mò của ta, dẫn ta đến nơi này, đúng không? Nàng cũng không thật sự muốn nói ta không phải Long Tam phu nhân, đúng không?”

Long Tam trả lời, “Người chưa dịch dung, lại cùng một thời gian xuất hiện tại nơi này, có người truy vấn người nơi bảo vật rơi xuống, lại dùng nha hoàn dẫn người cắn câu, người không phải Phượng Trữ thì là ai? Người không phải Phượng Trữ, hắn giết người làm cái gì?”

“Nói như vậy cũng đúng.”

Long Tam lại hỏi, “Chuyện hạ nhi không phải là trọng điểm, người còn chuyện giấu giếm ta đúng không?”

Phượng Trữ cúi đầu không nói lời nào, trong lòng lại nói thầm bại gia tử thông minh như vậy làm gì, đáng ghét:

Long Tam lại nói, “Phượng Trữ, người ở đây từ cổ vô thân, người có việc lại không nói, chúng ta làm sao giúp được người, nếu lại có phiền toái, người làm sao bây giờ?”

Phượng Trữ trầm mặc thật lâu, cuối cùng nhỏ giọng trả lời, “Ta lần tới không gần nước nên sẽ không choáng váng, ta có thể tự bảo vệ mình.”

Long Tam trầm mặt xuống, “Cho nên người vẫn không muốn nói?”

Phượng Trữ khổ sở nói, “Ta không muốn người ghét ta.” Biểu tình của Long Tam làm cho nàng biết hắn đang chán ghét, Phượng Trữ cân nhắc nửa ngày mới nói, “Vậy người đáp ứng ta, những chuyện ta đã làm, vô luận là chuyện gì, người cũng không cần tính lên đầu ta.”

Long Tam gật đầu, Phượng Trữ mới nói, “Vậy chờ người hỏi phủ, ta cho người xem vật này.”

Nhưng Phượng Trữ không nghĩ tới, một ngày kinh hách ngoài ý muốn này cũng chưa chấm dứt: Nàng cùng Long Tam trở về phủ, nàng mang hắn về phòng mình, khế cắn môi, quyết định thành thật, “Ta phát hiện manh mối, cô lẽ cùng chuyện người bị tập kích lúc trước có liên quan.” Nàng dừng một chút, nhìn Long Tam lại cường điệu, “Là ta trước đây nga, không phải hiện tại.”

Nàng vừa nói vừa mở hộp trang sức ra, nhưng nàng không nghĩ tới, bên trong tường kép chẳng có gì cả:

Phượng Trữ choáng váng một chút, “Rõ ràng là ở trong này: Tối hôm đó ta tìm khắp nơi, cuối cùng tìm thấy dây thừng trong tường kép, giống như cái người cho ta xem vậy.”

Long Tam hiểu được, “Người cảm thấy hung thủ có quan hệ với người? Cho nên không dám nói cho ta biết, muốn chính mình điều tra?”

Phượng Trữ gật đầu, “Nha hoàn của hồi môn của ta thời cơ chết khéo như vậy, cho nên ta nghĩ nàng có biết chút chuyện, biểu tình khi hạ nhi thấy ta thực kích động, cho nên ta thử nàng một chút, kết quả nàng thật sự có vấn đề, không nghĩ tới cuối cùng lại hại nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Dây dưa không rõ

Long Tam đứng nửa ngày không nói gì, hần nhìn khắp phòng rồi kêu Tiểu Thanh tiến vào, “Phu nhân ở nơi này, có những ai tới?”

Tiểu Thanh nhìn sắc mặt Long Tam có chút khẩn trương, “Không có ai cả, chỉ có Dư nương ngẫu nhiên đến xem, Trần đại phu đến xem bệnh, còn có gã sai vặt đến đưa cơm, còn nữa thì, chính là hai ngày trước hạ nhi lại đây tặng khăn tử.” Tiểu Thanh dừng một chút lại bổ sung, “Chính là đưa khăn tử.”

Nhắc tới hạ nhi, Phụng Trữ giật mình, chẳng lẽ dây thừng kia cũng là nàng lấy đi? Sắc mặt Long Tam vẫn như thường, lại dặn Tiểu Thanh kêu nhóm phó dịch chuẩn bị nước ấm, nói Phụng Trữ ở bên ngoài rơi xuống nước bị kinh hách, chuẩn bị nước ấm giải cảm. Tiểu Thanh lĩnh mệnh đi, Long Tam lại nói với Phụng Trữ, “Ta sẽ an bài hai thị vệ đến đây, ngày thường đừng đi ra ngoài, ta sẽ tra rõ trong phủ một phen, trừ bỏ hạ nhi có lẽ còn có những người khác mai phục.”

Phụng Trữ vừa nghe trong lòng lại cảm động, nàng chính là người muốn giết hần, còn có thể thông đồng với nam nhân khác, nhưng hần lại không trách nàng, còn che chở nàng, Phụng Trữ đi qua ôm lấy Long Tam, “Cảm ơn người.”

Nơi này đối với nàng mà nói vừa xa lạ lại hung hiểm, tương lai khó lường, may mà còn có hần:

“Ta không bao giờ giấu giếm chuyện gì với người nữa, đều do ta không tốt.” nếu nàng sớm nói ra, có Long Tam là chủ tử, nói không chừng hạ nhi kia không thể đi được, nay sợ là có chuyện gì đều hỏi ra được, cũng sẽ không làm cho nàng vô duyên vô cớ mất mạng, mà chính nàng cũng không chịu khổ:

Khi đang nói chuyện thì có hai nam phó nâng cái bồn gỗ đựng nước ấm đi vào, Tiểu Thanh cùng một nha hoàn khác cầm đồ dùng tắm rửa theo sau, Phụng Trữ thấy thế đang muốn buông ra Long Tam, không ngờ Long Tam lại ôm chặt nàng, ngữ khí vô cùng thân thiết cùng lớn tiếng, “Được rồi, đừng hoảng hốt, mọi chuyện đã qua, có ta ở đây: Nay ta cái gì cần biết đều biết, ta sẽ thay người làm chủ.”

Phụng Trữ tâm niệm vừa động, hiểu được, rất phối hợp mềm giọng nói: “Tướng công, người thật tốt với ta.” Nàng diễn lặc lặc làm thân mình Long Tam cứng đờ, vài cái nha hoàn đều ghé mắt nhìn lại:

Long Tam ôm chặt nàng, ở bên tai nàng nói, “Người vẫn là hung hãn một chút mới không dọa người.” Nói xong lại buông nàng ra, lại giả vờ như bình thường nói, “Người hảo hảo tắm rửa, sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai ta lại đến nhìn người.”

Phụng Trữ bị hần trêu chọc trong lòng tức khí, lại không thể phát tác trước mặt hạ nhân, chỉ phải giả cười đưa hần rời đi: Quay người lại nhìn thấy bồn tắm tràn đầy nước có chút choáng váng, trầm nghĩ không xong, chứng sợ nước này đúng là ngày càng nghiêm trọng:

Phó dịch cùng nha hoàn đều lui xuống, Phụng Trữ đứng bên cạnh bồn tắm chậm chạp không dám đi vào, cuối cùng không có biện pháp, đành kêu Tiểu Thanh tiến vào, kéo bình phong làm cho nàng ở bên kia nói chuyện với mình, cứ phân tán tư tưởng như vậy, không ngừng ở trong lòng nhắc nhở chính mình ở trong bồn tắm sẽ không chết đuối, thế mới thuận lợi tắm rửa xong xuôi:

Ban đêm, Long Tam đang ở trong phòng xem mật báo từ giang hồ, nghe được tiếng đập cửa “thùng thùng”, hần ra mở cửa chỉ thấy Phụng Trữ đem áo choàng bao chính mình thành một quả cầu, Long Tam còn chưa kịp nói chuyện Phụng Trữ đã lăn lông lốc theo bên người hần chui vào phòng:

Vừa thấy đèn còn đốt, trên bàn đầy hồ sơ, chần trên giường chính tề, Phụng Trữ nhân tiện nói, “Di, còn chưa ngủ, thật tốt quá.”

Long Tam đang định nói: “Không ngủ cũng không muốn cùng người nói chuyện phiếm” nói còn chưa ra khỏi miệng đã thấy Phụng Trữ đem áo choàng thật dày vung lên, phía dưới áo choàng chỉ có trung y*, hơn nữa nàng cư nhiên còn ôm quần áo cùng gối đầu, khó trách mời vừa rồi cả người tròn vo:

Long Tam nháy mắt mấy cái, còn chưa kịp phản ứng Phụng Trữ đã bay lên giường của hần, kéo chăn ra, nằm xuống:

“Người làm cái gì vậy?” hần há hốc mồm nửa ngày, rồi cuộc tìm về thanh âm của chính mình:

“Ta thấy ác mộng” Phụng Trữ chui vào trong chăn, đem chính mình bao lại thật tốt:

“Thấy ác mộng?” Long Tam đi đến bên giường muốn kéo nàng đứng lên, “Ta mặc kệ người nằm mơ hay không.”

“Đừng đuổi ta đi.” Phụng Trữ chỉ lộ cái đầu ra, mắt to tròn tròn lộ ra vẻ đáng thương, “Nhắm mắt liền thấy ở trong nước, ta sợ.”

“Vài lần cũng sẽ quen.” Long Tam cũng không muốn lo lắng cho nàng, nữ nhân này được một tắc lại tiến một thước:

“Quen không được, thực dọa người, ta tỉnh dậy hai lần đều không thở nổi, ta sẽ chết mất: Ngày mai người sẽ phát hiện có thi thể trong phòng ta.”

“Tìm Tiểu Thanh ngủ cùng người.”

“Nhưng nhìn thấy người ta lại bình tĩnh.” Phụng Trữ còn phủ phủ ngực, nói, “Àn, quả nhiên là không sợ.”

Long Tam thực mắt hứng, “Nếu mỗi lần người gặp ác mộng đều tới gặp ta, ta làm sao mà ngủ?”

Phụng Trữ tròn tròn mắt, “Người nói là hồng nhan tri kỷ của người?” nàng nghĩ cũng không thấy vui vẻ gì, chu miệng phản bác, “Họ không phải là nương tử của người, ta mới là: Ta gặp ác mộng có thể tìm người, các nàng gặp ác mộng tìm nha hoàn của mình đi.” Nàng đem chân trùm lại, ở bên trong ong ong nói ra, “Dù sao ta cũng không đi.”

Long Tam đứng ở bên giường trừng nàng, “Trùm lại coi chừng thờ không được.”

“Người nói đúng.” Phụng Trữ lại lòi đầu ra, “Cho nên đừng đuổi ta, ta sợ nín thở.” Nàng nhìn biểu tình Long Tam cực không vui lại lấy lòng, “Ta sẽ không gây phiền toái thêm cho người, người xem, ta đem theo gối đầu.”

“Chăn đâu?”

“Chăn quá lớn, không có cách ôm lại.”

“Giường đâu?”

“Dù sao người không ngủ, trước cứ làm việc đi, ta ngủ trước: Chờ người làm xong việc rồi kêu ta, ta dậy dỗ lại người ngủ.” nàng nói xong còn ngáp một cái, ánh mắt mê mê man man, thật sự mệt nhọc:

Long Tam cũng còn cách nào khác, nàng còn có thể nghĩ ra phương pháp này, hẳn muốn kéo nàng đứng lên đuổi ra ngoài nhưng Phụng Trữ lại khẩn cầu: “Ta chỉ ngủ một lát, thật đấy, đừng đuổi ta, mệt chết đi.”

Nàng nhắm mắt lại, vờn vai một chút, hẳn thấy vậy liền mềm lòng: Thôi vậy, để nàng ngủ một chút, dù sao hẳn cũng chưa xem xong hồ sơ: Hẳn hung tợn cảnh cáo: “Chỉ cho phép người ngủ một lát, khi ta muốn ngủ người phải đứng lên.”

“Àn.” Phụng Trữ mềm nhũn nhỏ giọng đáp ứng, rất nhanh ngủ: Long Tam đứng bên giường nhìn nàng một hồi, nghe được tiếng hít thở đều đều của nàng, ngẫm nghĩ, rồi xoay người lại xem hồ sơ của hắn:

Xem một hồi lâu, Long Tam có chút hoảng hốt, bỗng nhiên phát hiện chính mình thất thần, hồ sơ cả buổi cũng chưa lật, cái trang này nói cái gì hắn cũng không thấy tiến vào trong đầu nhưng hơi thở của Phụng Trữ hẳn cảm giác hết sức rõ ràng:

Hắn giận, trừng mắt liếc Phụng Trữ một cái, tính nhìn một hồi liền đuổi nàng đi, dựa vào cái gì nàng lại ngủ nhiều mà hắn hơn nửa đêm vất vả ngồi ở ghế dựa cứng ngắc: Hắn lại nhìn nàng một cái, lại phát hiện nàng không thở, hẳn đi qua xem nàng, nàng thật sự không thở, hẳn đang thấy kỳ quái thì nàng thấy nàng vụn vụn giấy giữa, hẳn cả kinh lay nàng, “Phụng Trữ, Phụng Trữ.”

Phụng Trữ mở to mắt, há to miệng dùng sức hô hấp, bộ dáng thật kinh hoàng, nàng theo bản năng tìm tay hắn, đem cánh tay hắn ôm vào trong lòng, “Long Tam, Long Tam.”

“Người gặp ác mộng?” Long Tam nghiêng người, vuốt sợi tóc trên mặt nàng, nhìn ánh mắt trống trỗng của nàng không khỏi lo lắng:

Phụng Trữ thờ phỉ phò, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần nhìn hắn một cái, lại mỗi một nhắm mắt lại, nho nhỏ giọng nói, “Người kéo ta lên, đừng để ta lại rơi vào trong nước.”

Long Tam cau mày, nhẹ nhàng vỗ nàng, “Được, ta kéo người, đừng sợ.”

Một đêm này Long Tam không ngủ được, phải nói là không thể ngủ được, bởi vì cánh tay bị người nào đó ôm không thể động đậy, hắn nghiêng người nằm trên giường, nửa người bị đè đến tê rần:

Ngày hôm sau Phụng Trữ tỉnh dậy, cả người sáng khoái, tâm tình vô cùng tốt, Long Tam lại khổ ra mặt, một cổ giận tích tụ trong lòng không có chỗ phát tác: Chuyện hai người ngủ cùng một phòng rất nhanh truyền ra, biểu tình Long Tam cùng Phụng Trữ bất đồng làm cho trong đầu mọi người hiện lên đủ loại tưởng tượng:

Phụng Trữ nghe được đủ kiểu đồn đãi, bị kích động chạy đi tìm Long Tam, “Người nghe gì chưa?”

“Nghe cái gì?” ngữ khí Long Tam thật không tốt, hẳn nghĩ hẳn vì nữ nhân diện này mà một đêm không ngủ được liền tức giận, hiện nay nàng còn cao hứng chạy đến, điều này làm hắn càng mất hứng:

“Bọn người hầu đều nói, Tam gia bị phu nhân bắt.”

Long Tam ngoài cười nhưng trong không cười, “Chúc mừng người, Long Tam phu nhân.”

“ai nha, cùng vui, cùng vui.” Phụng Trữ hào sảng vỗ vai Long Tam, “Mưu kế của người đã thành thật: Không phải người muốn làm cho mọi người thấy chúng ta thân mật, đem chuyện này rót vào trong tai hung thủ, làm cho hắn khẳng định ta đem bí mật nói cho người, dẫn xà xuất động sao?”

Long Tam không kinh ngạc chuyện nàng hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn, nàng rất thông minh, hẳn biết, nhưng hắn vẫn tức giận, “Mưu kế của ta là

chúng ta chỉ cần đứng gần trò chuyện một chút, cùng nhau đi dạo ăn bữa cơm là có thể thành, không cần ngại đến giành giường của ta.”

Phụ thân nghe Long Tam nói xong, nhìn hần nửa ngày mới phun ra một câu, “Ngươi thật nhỏ mọn.” nói xong liền chạy mất:

Long Tam nhìn bóng dáng của nàng ngẫm hạ quyết tâm, tối nay vô luận như thế nào cũng không mở cửa cho nàng:

Long Tam không biết vì sao mình đoán chuẩn như vậy, ban đêm Phụng Trữ lại tới nữa, nàng gõ cửa, hần không mở, cách cửa lạnh giọng làm cho nàng trở về: Hần vụng trộm nhìn xuyên qua cửa sổ, nàng cũng giống như đêm qua, bọc cái áo choàng lớn, tròn vo, khẳng định lại ôm gối đầu cùng quần áo gì đó:

Phụng Trữ gõ nửa ngày Long Tam cũng không mở cửa, nàng tức giận hướng trước cửa phòng ngồi xuống, nói: “Long Tam, ngươi không mở cửa cho ta, thì vệ của ngươi ở xa xa nhìn lên thật mất mặt!”

“Sợ mất mặt thì về đi!”

“Ngày mai mọi người sẽ truyền tai nhau, Long Tam chỉ cùng phu nhân một đêm đã không còn cảm tình!” Phụng Trữ nói xong lại giống như kẻ trộm nhìn xung quanh, nàng còn tưởng có thể thuận lợi xông vào ngủ giống như hôm qua, kết quả lại khó như vậy:

Long Tam lại còn đáp lại, “Vậy càng tốt, hung thủ sẽ cho rằng ta đã biết bí mật, sau đó một cước đá văng ngươi, càng dễ dàng làm hần tin tưởng!”

“Thật ngoan cố!” Phụng Trữ ôm đầu gối ngồi dựa vào cửa ván, nói, “Long Tam, ngày mai Dur nương mang ta đi tự lý tác pháp trừ tà, vạn nhất ta bị đuổi đi, ngươi sẽ không thể thấy ta!”

“Ngươi là người chứ không phải quỷ, sẽ không bị đuổi đi!”

“Nói không chừng, vạn nhất ta bị trúng tà, hần vừa làm phép liền đuổi ta đi, đến lúc đó ngươi sẽ thương tâm!”

“Đa tạ quan tâm, ta sẽ không thương tâm nên không cần ngại lo lắng!” Long Tam thật sự tức giận, nữ nhân điên này hoàn toàn không để yên:

“Long Tam, chúng ta cách ván cửa nói chuyện cùng ngồi ở trong phòng nói chuyện là như nhau!”

“Ta ngay cả cách ván cũng không muốn nói, ta muốn ngủ!”

“Vậy vì sao ngươi còn nói?”

“.....” Long Tam bị nện không nói gì, hần giả vờ ngó ngán: Được rồi, hần không nói nữa, hần đi ngủ:

“Long Tam, Long Tam.....” Phụng Trữ đợi nửa ngày, bên trong thực không nhúc nhích, nàng khổ sở nói, “Ngươi thật sự không để ý tới ta?” không có người trả lời, nàng lại nói, “Thật sự mặc kệ ta?” vẫn không có ai trả lời:

Qua nửa ngày, nàng lại nói, “Ngươi đang ngủ sao?” trong phòng không có tiếng động, nàng đợi thật lâu, lại nói, “Ngươi có gặp ác mộng hay không, ta ở đây với ngươi, ngươi chớ hoảng sợ a!”

Long Tam tức giận đến nghiến răng, hần chịu đựng không để ý tới nàng: Nhưng một lát sau lại nghe đến thanh âm của nàng, “Long Tam, ngươi hảo hảo ngủ, ta sẽ không quấy rầy ngươi!”

Trong phòng thực sự im lặng, Phụng Trữ tựa vào ván cửa, cảm thấy hơi lạnh, nàng đem chính mình trùm kín lại, còn nói, “Long Tam, sáng sớm ngày mai bọn người hầu ở trước cửa phòng ngươi nhất định sẽ đồn đãi: Khăng định Tam gia thật có mị lực, xem Tam phu nhân kia, đá nàng cũng không đi!”

Nàng càng nói càng trôi chảy, lắm bầm lâu bâu, “Ta nhất định theo chân bọn họ nói, ta thích Tam gia, cả đời này chỉ cùng Tam gia, như thế nào cũng không rời xa!”

Nàng lải nhải mãi cửa phòng rốt cuộc cũng mở, sắc mặt Long Tam đen lại, hần từ trên cao nhìn xuống nàng, “Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

Phụng Trữ đang nói thì ván cửa buông lỏng làm nàng thiếu chút nữa ngã quy, nàng ngửa đầu, ánh mắt đáng thương giống như con nai nhìn lại Long Tam, “Đừng bỏ ta lại a, Long Tam!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Được một tác lại tiến một thước

Long Tam bị giọng nói mềm mại của nàng không ngừng vỗ trong lòng, nhưng rất nhanh lại làm nét mặt hung tợn, nói, “Người đáng ghét như vậy, không đi còn ở đây làm cái gì?”

Phượng Trữ ngồi dưới đất, quay đầu nhìn thoáng qua trong phòng có vẻ khát vọng, đáp, “Ta có võ, ta có thể làm bảo tiêu kiêm sát thủ cho ngươi!”

Khỏe miệng Long Tam cong lên, “Giúp ta đem nhóm nữ nhân quần quít lấy ta giết hết?”

“Nam nhân cũng có thể.” Phụ thân cư nhiên gật đầu:

Thái dương Long Tam đỏ mồ hôi, thật sự muốn nhắc nhở nàng hiện tại người quần quít lấy hắn chỉ có nàng: Phượng Trữ đứng lên, nhìn thấy Long Tam không có ý muốn ngăn cản, nàng bay nhanh chui vào trong phòng hắn:

Y như đêm qua vậy, nàng nhanh chóng bỏ áo choàng ra, dọn xong gối đầu, chui vào trong ổ chăn: Long Tam đóng cửa lại, hai tay ôm ngực đứng ở một bên giường nhìn nàng:

Phượng Trữ cười hi hi lấy lòng, dùng chân gãi mình thật kỹ, một mặt còn nói, “Ta chỉ ngủ một lát.”

“Ngày hôm qua ngươi cũng nói như vậy, kết quả ngủ thẳng đến hừng đông!”

“Vậy vì sao ngươi không gọi ta?”

Long Tam ngẹn lại, vì sao hắn không gọi nàng? Thật sự làm người tốt không dễ: Hắn phụng phịu, “Đêm qua ta bị ngươi huyền não cả đêm không ngủ, hôm nay ngươi lại đến nháo, ngươi nói đi, khi nào ngươi mới không gặp ác mộng? Ngươi cứ như thế này, về sau ta làm sao mà nghỉ ngơi?”

Phượng Trữ lại bất động không nói lời nào, Long Tam vừa thấy liền biết nàng đang cân nhắc nên nói cái gì, hắn chờ xem nàng biện giải như thế nào, lại thấy nàng nghĩ đến cái gì, chậm rãi đứng lên: Nàng như vậy làm hắn cũng khẩn trương, nàng làm sao vậy?

Kết quả Phượng Trữ lại hỏi, “Vì sao ta không thể ngủ ở đây?”

Long Tam cẩn thận ứng phó, “Ngươi ngủ ở đây, vậy ta làm sao bây giờ? Đêm qua ta đã không được ngủ.” Hắn giả vờ đáng thương:

Ai ngờ Phượng Trữ biểu tình so với hắn càng đáng thương hơn, nàng lại hỏi, “Vì sao ngươi không ngủ? Có phải ngươi sợ ta quần quít ngươi? Ta nói rồi, mọi chuyện chấm dứt ta liền về nhà mẹ đẻ, ngươi không thích ta, ta biết, ngươi thù ta vì bị buộc, nhưng tốt xấu gì chúng ta là vợ chồng đã ba năm, chung sống một nhà, ngủ một giường cũng hợp tình hợp lý, ngươi giống như chê ta thực bản.”

Nàng càng nói càng nhỏ giọng, nói xong lời cuối cùng cũng là ủy khuất không chịu được, “Ta biết trước kia ta làm sai, ngươi cũng vì muốn tìm bảo vật về, tìm ra hung thủ mới nguyện ý thân cận với ta: Nhưng hai ngày nay ta thực sự sợ hãi, ngươi coi như làm tròn trách nhiệm của phu quân cũng không được sao?”

Nghe nàng nói Long Tam không biết lấy gì mà chống đỡ, nàng là người không có trí nhớ, nhưng hắn vẫn nhớ rõ những chuyện lúc trước nên khó có thể trả lời, tuy rằng nay nàng giống như mới sinh ra, nhưng hắn nên cùng nàng bảo trì khoảng cách như trước mới là thượng sách:

Thấy Long Tam trầm mặc lại làm Phượng Trữ thêm khổ sở, không khí trong phòng ngưng trọng, da mặt nàng dù dày cũng không thể chịu đối đãi như vậy, thật là tự làm chính mình trở nên dễ tiện: Nàng không nói gì nữa, yên lặng đứng lên, đem áo khoác choàng lên người, ôm bọc quần áo nhỏ cùng gối vào trong ngực, một hồi đã đem chính mình bọc lại thành quả cầu như cũ, sau đó cúi đầu vô thanh vô thức đi ra ngoài:

Cửa “chỉ” một tiếng lại mở ra, sau đó tiếng vang nhẹ nhàng. Long Tam đứng yên ở kia, trong đầu cũng không biết là cái tư vị gì: Nữ nhân này thật đa dạng, thời điểm nổi điên thật làm người ta muốn dùng lực đem nàng quăng ra xa, thời điểm đáng thương lại làm người ta cảm thấy lớn giọng một chút đối với nàng đều không được:

Long Tam không quản được tay chân của mình, chờ hắn khôi phục tinh thần lại hắn đã phát hiện bản thân tự mình mở cửa rồi đi ra ngoài tìm Phượng Trữ: Ở dưới ánh trăng sâu thẳm, thân ảnh tròn vo kia hết sức đáng thương, nàng cô đơn tiêu sái ở trên con đường mòn, hướng sân chính mình mà đi:

Long Tam đi theo phía sau nàng, nhìn nàng đi đi, lại ngồi ở trên một cái ghế đá, hắn cũng ngừng lại, muốn nhìn một chút rốt cuộc nàng tính làm cái gì, kết quả đợi hơn nửa ngày thấy nàng vẫn không nhúc nhích: Hắn hết kiên nhẫn, tự mình đi qua:

Hắn đi đến bên cạnh nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu: Hắn hỏi, “Sao không trở về trong viện của mình?”

“Ta muốn tìm Đur nương.” Thời điểm hắn đợi hồi lâu không thấy nàng trả lời, nàng nói chuyện:

“Đur nương?”

Phượng Trữ nho nhỏ giọng đáp, “Đur nương có vẻ rất khí thế, cùng nàng ngủ, đại khái sẽ không có ác mộng.”

“Vậy sao không đi, ngồi ở đây làm gì?”

“Đur nương không thích ta, cũng không thân cận như ngươi: Ta đang nghĩ nên nói như thế nào với nàng mới tốt, bằng không khẳng định nàng không giữ ta.” Nàng cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm, “Ta nghĩ đã lâu cũng không nghĩ ra, giờ này nàng đã ngủ rồi đi, ta đi gõ cửa nàng sẽ tức giận hay không?”

Long Tam nhìn mái tóc lộ ra ngoài cái áo, trong lòng thầm thờ dài, hần nhẹ nhàng kêu, “Phượng Trữ...”

Nàng quật cường không ngẩng đầu, mang theo hờn dỗi trả lời, “Ta không quấy rầy người a, ta ngồi ở đây cũng không làm phiền người.”

Long Tam thật sự thờ dài một hồi, hần ngồi xồm xuống, chống lại ánh mắt của nàng, ánh mắt của nàng có chút ướt át, trong mắt lộ ra khổ sở cùng ủy khuất, Long Tam lại thờ dài, tay nắm lấy tay nàng:

Tay nàng lui ở trong áo choàng, khi bị hần đụng tới co rút lại, không muốn để hần nắm. Long Tam cũng không ép nàng, tay hần đưa ra trước mặt nàng, “Đur nưong hoặc ta, người chọn ai?”

Phượng Trữ cắn môi, nhìn bàn tay của hần, do dự lại do dự, cuối cùng vẫn cứng rắn nói, “Là người đuổi ta đi.”

“Thật nhỏ mọn.” Long Tam học ngữ khí thâm oán của nàng:

Phượng Trữ bĩu môi, trong mắt lộ chút ý cười, nhưng trên mặt cố nghiêm túc, lại nói, “Hiện nay là chính người tới tìm ta?”

“Đúng.” Long Tam âm thầm cắn răng

Phượng Trữ rút cuộc nâng mắt, chống lại ánh mắt của hần, nàng nhìn kỹ, xác nhận hần không đùa nàng, cắn cắn môi, do dự một hồi, cuối cùng đặt tay vào trong tay hần:

Thái độ nghiêm túc khác thường, làm cho hần có cảm giác bị phớt lờ, hần kéo nàng đứng lên, nắm hướng sân của mình mà đi. Tâm tình Phượng Trữ lập tức tốt lên, nàng lại có tinh thần: Nàng cao hứng cười híp mắt, quay đầu nói với Long Tam, “Người cầm giúp ta gói đầu được không?”

“Không được.”

“Vậy cầm quần áo.” Một tay nàng bị nắm, một bàn tay ôm này nọ, có chút lao碌:

Hần liếc nàng một cái, thấp giọng thâm oán, “Được một tắc lại tiến một thước.” Nhưng thân thủ lại cầm lấy cái bọc nhỏ: Phượng Trữ giống như không nghe thấy, chỉ mỉm cười ngọt ngào, một đường cười cho đến khi trở lại phòng hần:

Lần này vào phòng, nàng cũng không làm như đánh giấc, nàng từ từ lên giường, còn dọn gối đầu, sau đó hỏi, “Ta không cần ngồi trên ghế cả một đêm, đúng không, ta có thể ngủ trên giường, đúng không?”

“Ân.” Long Tam một bên đáp một bên từ tông ngăn tủ lấy ra một cái chăn mới, ném tới bên giường, vừa vặn trúng nàng, “Mau ngủ, đừng dài dòng.”

“Có chăn.” Phượng Trữ từ trong nhô đầu ra, vui vẻ cười hi hi, “Thật tốt, ta muốn cái mới, người cái cũ.”

Long Tam không quan tâm tính tình trẻ con của nàng, bản thân tự đi rửa mặt, trở về thì thấy Phượng Trữ đã chia giường xong, nàng gói thành một bọc ngủ bên trong, để lại nửa chiếc giường bên ngoài cho hần:

Long Tam cởi áo ra rồi thối tắt đèn lên giường, cố gắng làm cho chính mình thật tự nhiên, hần cũng đem chăn gói chính mình thật kỹ lưỡng, không chạm vào người nọ: Hần nằm xuống một hồi chợt nghe Phượng Trữ nói nhỏ, “Long Tam, người thật sự là người tốt, ta sẽ nhớ rõ, về sau nhất định báo đáp người.”

Long Tam tức giận nói, “Ta chờ.”

“Người đừng không tin, tôi thiếu ta cũng đồng ý rồi người, không bám lấy người, ta sẽ hảo hảo nói với người nhà, đến lúc đó người đi thú cô nương người thích, không cần chịu trách nhiệm với ta.”

Long Tam nhắm mắt lại, buồn ngủ, nói, “Mau ngủ.”

Hần nghe được Phượng Trữ cười nhẹ, nghe được tiếng hô hấp vững vàng của nàng, sau đó chính hần cùng tiến vào mộng đẹp: Cũng không biết qua bao lâu, Long Tam cả kinh tỉnh lại, hơi hơi hoảng hốt, nhưng hần rất nhanh biết được là cái gì nhiều hần: Phượng Trữ ở bên cạnh đang giãy giụa dùng sức thờ:

Hần phi thân qua, đang muốn gọi nàng, Phượng Trữ đột nhiên quát to một tiếng, ngồi dậy: Long Tam hoảng sợ gọi nàng, “Phượng Trữ...”

Phượng Trữ mờ mịt quay đầu lại, hơi thờ không đều, hiển nhiên còn chưa tỉnh táo lại: Long Tam lại gọi nàng, chạm vào vai nàng, Phượng Trữ thuận thế ôm lại, tiến vào trong lòng hần: Long Tam vỗ vỗ lưng nàng hỏi, “Lại chết đuối?”

Phượng Trữ gật gật đầu, lại lắc đầu, “Ta nhìn thấy hần.”

“Ai?”

“Nam nhân đẩy ta rơi vào trong nước.”

“Không phải người nói chỉ nghe giọng, không thấy mặt sao?”

“Không phải cái kia, là người đánh vào đầu ta, ta ở trong mộng thấy hấn: Ta chạy qua bờ đê, hấn đuổi theo, sau đó chúng ta đánh nhau, ta chỉ thấy qua một chút khuôn mặt của hấn, mặt hấn chữ điền, mắt tam giác, miệng có khoan...” nàng tựa hồ đang mệt mỏi, giọng càng nhỏ dần, Long Tam nhẹ vỗ lưng nàng, nàng trầm tĩnh lại, mí mắt hơi khép:

“Còn có gì nữa?” Long Tam đỡ nàng nằm xuống, kéo chăn lại:

Phượng Trữ nhắm mắt mấy cái, cuối cùng buồn ngủ, nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói, “Hấn còn có cái mũi to, nhìn thật xấu.”

Long Tam kéo chăn xong cũng nằm xuống, nghe Phượng Trữ ở một bên nói mê man, “Ta biết hấn, hấn biết ta, nhưng hiện tại lại không nhớ rõ.”

“Không sao cả.” Long Tam xoa xoa mi tâm của Phượng Trữ, “Không nhớ thì không nhớ, từ từ sẽ rõ.”

“Ân: Ta buồn ngủ quá.” Phượng Trữ cảm thấy chính mình sắp ngủ, nàng nắm tay hấn, cảm thấy không sợ hãi, vì thế kiên trì đem những gì trong mộng nói ra hết, “Vóc dáng hấn rất cao, từ trong rừng cây đuổi theo ta đến bờ đê, hấn sử dụng ám khí, thời điểm ta né tránh, tảng đá dưới chân bán ta một chút, hấn đánh ta một chưởng, bờ đê rất cao, ta té xuống...” nàng càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng ngủ thiếp đi:

Long Tam đem những gì nàng nói ra nghĩ qua một lần, ngũ quan người này rất đặc biệt, có thể phóng tin tức tìm hấn: Hấn nhắm mắt ngủ, tính thời điểm thức dậy sẽ an bài việc này:

Chỉ là có chuyện gì đó không thích hợp, hấn cân nhắc một chút vẫn không nhớ, nhưng tại thời điểm hấn sắp ngủ, linh quang chợt lóe, Phượng Trữ nói nàng từ rừng cây chạy đến bờ đê, rừng cây là chỗ hạ du, bờ đê lại ở thượng du: Phương hướng này không phải ra khỏi thành, mà ngược lại, chính là hướng trong thành chạy đến:

Long Tam cảm thấy sự tình ngày càng khó đoán, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho Phượng Trữ chạy đi lại chạy về?

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chọc người vương bận

Vấn đề này không làm khó được Long Tam cho lắm, không nghĩ ra cũng không cần nhất thời nóng nảy: Đây chỉ là chuyện nhỏ, vì thế hấn tiếp tục ngủ: Tay hấn còn bị Phượng Trữ nắm, ở dưới chân hai bàn tay một lớn một nhỏ nắm lại thành một, hấn xem nhẹ việc này nên rất nhanh tiến vào mộng đẹp:

Một đêm này hấn bị Phượng Trữ thấy ác mộng quấy rầy hai lần nhưng sáng sớm thức dậy vẫn cảm thấy ngủ rất ngon: Tinh thần Phượng Trữ lại sáng láng, cười đến thực vui vẻ: Nàng cảm thấy muốn lập tức cùng Dư nương đi phúc linh tự ở ngoại ô, làm cho các cao tăng ở nơi đó vì nàng làm phép trừ tà, đây là việc Dư nương đã an bài, không thể cự tuyệt:

Long Tam có thể nhận thấy bất an của nàng, hấn không nói ra nhưng lại làm chút chuyện phân tán sự chú ý của nàng:

Hấn cùng nàng ăn điểm tâm, lại đem cái nam nhân nàng nói tới qua về lại, Phượng Trữ nhìn, cau mày cả nửa ngày không nói: Chỉ là nàng nghĩ tới một vấn đề khác, “Long Tam, người nói dây thừng kia sẽ không phải là của hấn đi?”

Long Tam nói: “Lần đó người nọ che mặt, ta không nhìn được mặt hấn.”

Phượng Trữ há hốc mồm thờ dốc, cũng lại không nói chuyện, Long Tam hỏi: “Làm sao vậy, người lại nhớ ra cái gì sao?”

Phượng Trữ lắc đầu, Long Tam nhìn chăm chăm nàng, nàng chợt dạ mới lắp bắp nhỏ giọng nói: “Ta đang nghĩ, ta cùng hấn không thể có cái gì tư thông đi? Hấn quá xấu.” nói đến chuyện thông đồng với nam tử khác, Phượng Trữ vẫn cảm thấy áy náy khổ sở, nếu thật xảy ra chuyện kia, nam tử này tương mạo ghê tởm, vừa nhìn là biết người không lương thiện, nàng sẽ không tư thông cùng kẻ như vậy đi? Nàng vừa nghĩ đến khả năng này liền thấy ghê tởm, bĩu môi, một bộ tiêu thụ không nổi:

Long Tam nhìn không được sờ sờ mặt mình, may mà hấn không kém, hơn nữa với ánh mắt hoan nghênh của nữ tử, hưởng thụ không ít ánh mắt hâm mộ, hấn cũng không đến nỗi nào đi:

Hấn vừa nhắc mắt liền chống lại ánh mắt trong suốt của Phượng Trữ, hấn giả bộ đang hoang lại, chà xát cằm tự hỏi: “Xem xét toàn bộ chuyện này cũng không hấn như vậy, hơn nữa dây thừng kia người không nhớ rõ, cũng không hấn là có liên quan đến nhau.”

Phượng Trữ cúi đầu, “Long Tam, người là người tốt, người đang an ủi ta.” Loại chuyện này đối với nam nhân là cực vũ nhục, nàng thật sự không thể hợp với hấn:

Kỳ thật, dù nàng có đem toàn lực ra để nhớ lại, hy vọng mau biết đã phát sinh ra chuyện gì, nhưng đầu óc dùng sức hồi tưởng liền đau, nhưng nàng lại sợ bị người ta nói là giả vờ vì thế thời điểm đau đầu liền nhịn, may mà chứng đau đầu này cũng không lâu lắm, không tính là khó qua:

“Việc này cứ giao cho ta, ngươi cứ yên tâm đi cùng Dư nương đi.” Long Tam nói xong, thấy Phụng Trữ gật gù đầu, trở về phòng lấy nọ chuẩn bị cùng Dư nương xuất phát: Trước lúc xuất phát nàng có giao cho Long Tam một phong thư, dặn Long Tam đừng nhìn, chỉ nói chờ nàng trả lại đem thư giao cho nàng: Long Tam không rõ cho lắm nhưng vẫn gật đầu đáp ứng:

Dư nương sai người đến thúc giục, Long Tam vừa đưa Phụng Trữ tới cửa, quả nhiên xe ngựa đã đứng chờ ở kia, nha hoàn cùng Dư nương đang đứng ở một bên:

Long Tam dặn dò Phụng Trữ vài ba câu, đến chỗ kia không được tùy hứng câu kinh, đó là chốn phật môn, phải nghe lời Dư nương, Phụng Trữ gật gù đầu: Long Tam lại nói Dư nương tuổi đã lớn, đừng ở bên đó gây sự làm nàng tức giận, Phụng Trữ lại đáp ứng:

Sau đó Phụng Trữ hỏi: “Vậy sau ba ngày, ngươi sẽ đến đón ta sao?”

Long Tam sững sốt, theo bản năng kháng cự, nói: “Ta nhiều việc bề bộn, ngươi cùng Dư nương tự trở về.” hai ngày này hẳn cùng Phụng Trữ thân cận quá đáng, thực tại không nên:

Phụng Trữ có chút thất vọng, rầu rĩ nói một câu: “Nga” sau đó xoay người cùng Dư nương lên xe ngựa: Long Tam đang muốn quay về phủ, chợt thấy Phụng Trữ mở cửa xe chạy xuống đến:

“Long Tam, Long Tam, ngươi có thể giúp ta nói với Dư nương, ta ở trong tự mấy ngày này muốn ngủ cùng một phòng với nàng.” Thấy thương chuyện nàng còn gặp ác mộng, Long Tam bất đắc dĩ phải tiến lên nói với Dư nương, Dư nương thật kinh ngạc, nhìn Long Tam lại nhìn Phụng Trữ, cuối cùng vẫn đáp ứng:

Phụng Trữ lại một lần nữa lên xe ngựa, Long Tam đứng ở cửa phủ nhìn, chờ các nàng đi: Kết quả xa phu vừa giờ roi, Phụng Trữ lại mở cửa xe chạy xuống:

“Long Tam, Long Tam, vạn nhất cơm bố thí ở chùa không đủ no làm sao bây giờ? Ngươi có thể nói giúp ta, làm cho các hòa thượng cho ta nhiều đồ ăn một chút được không?”

Long Tam thở dài, kêu: “Phụng Trữ!”

“Ân” Phụng Trữ đáp lại, ánh mắt thật vô tội, nàng thật sự không muốn gây phiền toái:

“Chỉ có ba ngày, ngươi không đói, cũng có thể ngủ ngon, chỉ là nghỉ thức làm phép trừ tà mà thôi, chung quanh chùa cũng không có sông, còn có thị vệ đi theo các ngươi, ngươi nữa điểm nguy hiểm cũng không có: Không được náo loạn nữa, ngoan ngoãn đi theo Dư nương đi.”

“Nga.” Trong giọng nói của Phụng Trữ lộ vẻ thất vọng rõ ràng: Nàng buồn bã cúi đầu hướng xe ngựa đi, đi được vài bước rồi lại quay đầu, “Long Tam, nếu ta không trừ tà được, ngươi chớ trách ta, không phải ta nguyện ý.”

“Ân, không trách ngươi.” Long Tam đáp lời, thầm nghĩ cũng không phải quý quai, làm sao trừ tà:

Phụng Trữ nhếch miệng, xoay người chuẩn bị đến xe ngựa, còn chưa cất bước lại quay đầu, “Long Tam, chỉ ba ngày mà thôi, ngươi không thể đi cùng chúng ta sao?”

“Phụng Trữ...” Long Tam lại kéo dài thanh âm cảnh cáo:

Phụng Trữ rất nhanh quay đầu hướng xe ngựa chạy đi, “Ta đã biết, đã biết.” Nàng nhảy lên xe ngựa, dùng sức hướng hán vẫy tay cáo biệt: Lần này rốt cuộc xe ngựa thuận lợi lên đường, tốc độ càng lúc càng nhanh, dần dần biến mất trước mặt Long Tam:

Long Tam trở vào phủ, nghĩ nghĩ đi đến phòng Phụng Trữ: Nha hoàn giữ cửa thấy hán đến thực kinh ngạc, Long Tam vẫy vẫy tay nói không có việc gì, đây nàng đi chỗ khác:

Phòng ở thu thập thật sạch sẽ, nọ cũng không nhiều lắm, đồ chơi hán mua cho Phụng Trữ cùng con ếch gỗ bày đầy trên bàn, điều treo trên tường, nhưng nhìn kỹ thì lại thấy căn phòng này rất thú vị: Long Tam chọc chọc con ếch gỗ kia, nhìn nó nghiêng ngả, nghĩ chính mình rất ít khi mua nọ cho nàng:

Hắn vói tay cầm cái hộp trang sức kia, mở cái ngăn kép, lần này phát hiện bên trong có một tờ giấy, giống một phong thư:

Long Tam giật mình, chẳng lẽ là của cái người thần bí kia truyền tin tức cho Phụng Trữ? Hắn lấy thư mở ra, vừa thấy liền chấn động: Đây là thư Phụng Trữ viết để đưa cho chính mình:

Nguyên lai nàng thật sợ hãi, nàng sợ lần này đi trừ tà không biết chính mình sẽ phát sinh chuyện gì, dù sao những chuyện nàng trải qua thời gian này quá thật không thể tưởng tượng: Nàng sợ lần này đi sẽ đem chính mình đánh mất, cho nên viết thư nhắc nhở:

Trong thư nói, nếu nàng không nhớ rõ thời gian này phát sinh chuyện gì nhưng khi nàng khôi phục thành Phụng Trữ kia nhất định sẽ nhớ rõ trong hòm có ngăn kép, nàng hy vọng Phụng Trữ kia hảo hảo nghe mình nói chuyện:

Nàng nói không cần biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thời gian nàng ở Long gia này, có thể xác nhận Long gia là người tốt, nàng hy vọng Phụng Trữ kia

vô luận đã làm cái gì hoặc toan tính cái gì, trước tiên phải hỏi lương tâm chính mình, đừng phạm sai lầm:

Nàng nói nàng cảm thấy chính bản thân mình không là nữ nhân xấu xa, cho nên nàng tin tưởng vô luận trước đây làm cái gì, cũng đều có nguyên nhân, nàng khuyên chính mình nếu thật khó xử, không bằng công bằng cùng Long gia hảo hảo nói chuyện, tin tưởng có thể hiệp thương giải quyết:

Thậm chí nàng còn viết, Long Tam đối xử rất tốt với nàng, tất cả là nhờ có hấn nàng mới có thể tại nơi xa lạ này tìm được cảm giác an toàn cùng một chút sung sướng, nàng nói tuy Long Nhị hay giận, là người âm hiểm ác độc, Dư nương mặc dù nghiêm khắc cũng không hấn là người không tốt, thiết tổng quản nhìn thấy nàng cũng rất ít khi nói chuyện, kỳ thật cũng là người trung hậu: Nàng nói chính mình mất đi ký ức, ngược lại có thể từ một góc độ khác đối đãi với những người này, hy vọng chính mình cũng có thể buông thành kiến, hảo hảo cân nhắc làm việc:

Trong thư còn viết, nàng đã muốn đáp ứng việc rời xa Long Tam, trả lại tự do cho hấn, hy vọng Phụng Trữ không cần hủy đi hứa hẹn của mình, ở thời điểm thích hợp, thuyết phục nhà mẹ đẻ, cùng Long gia chấm dứt:

Cuối cùng nàng viết ở trong thư, nói: nếu là lấy thật tình đối đãi, nhất định có thể có hồi báo: Người cũng là ta, nhất định biết ý nghĩ trong lòng ta, đừng phạm sai lầm, người hiền lành nhất định sẽ được đối đãi tử tế:

ở dưới cùng còn có một hàng chữ nhỏ: chính bản thân làm chứng, ta ấn dấu tay vào đây, nếu người nghi ngờ xuất xứ của bức thư này, thỉnh dùng dấu tay đối chiếu có thể biết chân tướng: Bên cạnh hàng chữ này rõ ràng có một dấu tay:

Long Tam xem xong thư trong lòng không hiểu là cái tư vị gì, Phụng Trữ này, thoát nhìn tùy tiện vô tâm không phải luôn hồ nháo lại thích ăn lại thật trọng như thế:

Hấn ngồi trong phòng nàng một hồi lâu, nghĩ nghĩ, đem thư nàng giao cho hấn cũng lấy ra, quyết định vụng trộm xem một cái: Nội dung trong thư này đại khái cũng giống bức thư trong hộp, chính là mở đầu nói nàng lo lắng mình sẽ quên chuyện phát sinh trong thời gian này, cho nên viết một phong thơ nhờ Long Tam chuyển giao:

Long Tam tự nhiên cảm thấy chính mình biết Phụng Trữ đã làm cái gì, hấn động thủ lật phòng ở của Phụng Trữ, ngăn tủ của nàng, trong rương cùng phía dưới đệm chăn, quả nhiên đều có thư với cùng một nội dung:

Long Tam thờ quái, Phụng Trữ này đúng là nữ nhân cổ quái, cá tính thẳng thắn, tươi cười đơn thuần, có khi hành vi thô lỗ, tùy tiện, nhưng ẩn giấu tại đây là bất lực cùng bàng hoàng, nàng đối với xung quanh là cẩn thận lấy lòng cùng thử, bất quá trong tâm chỉ cầu ấm no: Long gia bọn họ chán ghét nàng, phòng bị như thế nào, vô luận là nàng muốn gì, sau khi mất đi trí nhớ nàng chỉ có thể không có sự lựa chọn nào khác ngoài đón nhận:

“Người chớ trách ta, không phải ta nguyện ý.” Long Tam nhớ đến những lời này của Phụng Trữ, trong lòng có chút thương tiếc:

Một bên hấn đem thư thả về nguyên trạng, vừa nghĩ may mà người này là Phụng Trữ, nếu đổi lại là người khác, gặp phải tình huống như thế sợ không phải là khóc đến chết cũng là làm mọi người xung quanh phiền đến chết: Mà Phụng Trữ, trong đầu hấn nhớ nhất là nàng lúc nào cũng kiêu ngạo đắc ý cùng nghịch ngợm cười hi hi:

Trong lòng Long Tam càng phiền chán, nữ nhân này không phải là đi một chuyến phúc linh tự về lại biến trở về như trước đi? Hấn không hy vọng nàng trở lại như lúc trước:

Long Tam thông thả đi tới đi lui, không chút an tâm: Một hồi lại nghĩ Dư nương làm việc thỏa đáng, sẽ không làm cho Phụng Trữ gặp chuyện không may, một hồi lại nghĩ đến hung thủ, có thể biết được chuyện này mà làm cho nàng gặp nạn? Một hồi lại nghĩ nếu Phụng Trữ trở lại như lúc trước, hấn nên đối đãi thế nào cho phải? Thậm chí hấn còn suy nghĩ, có nên đến chùa cùng nàng về hay không?

Cuối cùng hấn cảm thấy quả nhiên Phụng Trữ này là cao thủ quỷ rối, người không ở đây cũng có thể làm biến hấn thành kẻ khản trương hề hề, hấn còn nhiều việc phải làm, cũng không thể lại loạn thất bát tao không đúng mực:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Phải hưu

Bỗng nhiên tâm Long Tam lại hung ác, không thêm nghĩ Phụng Trữ ở phúc linh tự đến tột cùng là như thế nào nữa, nơi đó có Dư nương cùng hộ vệ, Phụng Trữ cũng biết vô, xung quanh không có sông, an toàn của nàng không đáng lo: Hấn thu tâm, bắt đầu an bài chuyện về tranh tìm hung thủ:

Ngày thứ hai Long Nhị đã trở lại: Hai huynh đệ chạm trán, đem sự tình kể rõ: Một là, lần nay Long Nhị xuất môn, đem chuyện phiền toái xung quanh phần đất bên ngoài Long gia chấm dứt, hấn xác nhận chuyện này cùng Phụng gia có liên quan: Hai là, chuyện mất trộm bảo vật ở trên giang hồ không có tin tức, nghĩ đến chắc không phải mất ở trong sông, chính là đối phương phát hiện là đồ giả: Ba là, Long Tam tìm người đi đến Phụng gia, xem động tĩnh sắp tới của bọn hấn, nhưng cũng không có tin tức gì đối với chuyện trước khi mất đi bảo vật bị tập kích: Bốn là, Phụng Trữ hai lần sắp chết đuối, hấn không phải là cùng một người gây nên:

Long Nhị nghe được chuyện này liền nhủ mảy, “Chuyện Phượng Trữ chọc vào xem ra không chỉ có một.”

“Nàng nhớ tới người nọ, bức họa ta phát ra ngoài, hôm qua cũng đi hỏi thăm những nơi Phượng Trữ từng ở trước đó cũng không có ai gặp qua hắn: Với tính nết của Phượng Trữ cũng không thể đối với tướng mạo của người nọ động tình, đây thùng này, sợ không phải cho hắn: Thân phận cụ thể, chúng ta đợi có tin tức rồi xem xét.”

“Nói đến động tình, chính ngươi cũng chú ý chút đi.” Long Nhị dặn dò, “Ngươi giao tiếp cùng Phượng Trữ, vẫn nên đề phòng chút: Đánh chết cái nết không chừa, nàng lúc trước có thể cùng người tư thông, đã không thể là cái nữ tử trung trinh gì: Nay mất trí nhớ, ngươi đối xử tốt với nàng như vậy, nàng lập tức niêm lên, có thể nói được tính tình của nàng.”

“Nhị ca, nói như thế nào ta cũng là tướng công trên danh nghĩa của nàng, thời gian này nàng sợ hãi cùng bất lực, đương nhiên phải tìm người dựa vào, đòi lại ý lại vào ta cũng là chuyện có thể.”

“Ta chính là lo lắng điều này.” Long Nhị thẳng thắn nói: “Ngươi bắt đầu vì nàng nói chuyện: Lão tam, ngươi biết là chỉ cần có tâm, hành vi nào cũng có lý do để biện giải: Nhưng Phượng Trữ này, thời điểm chúng ta chuẩn bị đến đã kích Phượng Trữ chuyện trộm bảo vật nàng liền mất trí nhớ, mất trí nhớ liền thành người khác: Vật bị trộm vô tung vô ảnh, vô thanh vô thức, hiện tại cũng có thể chứng thực, nàng cùng chuyện ngươi bị tập kích có liên quan: Hết thảy thời cơ đều quá mức khéo léo: Ta mặc kệ nàng hiện tại biến thành cái dạng gì, nếu là uy hiếp đến người nhà chúng ta, ta sẽ không bỏ qua cho nàng.”

“Nhị ca, ta không hề phòng nàng, chính là như ngươi nói, nàng thật thay đổi thành người khác, đối với nàng quá mức đối địch cũng không hợp: Nàng hiện tại xác định không có ý xấu, ngươi yên tâm đi, ta sẽ xử lý thỏa đáng.”

Long Nhị nói: “Theo ta thấy, thừa dịp này nên hưu nàng hồi Phượng gia đi, vừa vặn đem chuyện Phượng gia chấm dứt.”

Long Tam không đáp ứng, trong lòng hắn có chút do dự:

Long Tam nhíu mày, hỏi: “Như thế nào?”

“Nhị ca, đợi điều tra xong chuyện Phượng gia rồi an bài đi.”

“Ngươi hưu nàng cùng chuyện Phượng gia có quan hệ gì? Vô luận chi tiết chuyện mất trộm bảo vật cùng ngươi bị tập kích như thế nào, tóm lại đều là chuyện tốt của Phượng Trữ làm ra, nàng phạm vào bảy điều, hưu nàng là đúng tình hợp lý: Nhân cơ hội chúng ta có nhược điểm của Phượng gia trong tay, vừa vặn chấm dứt chuyện này.”

“Nếu Phượng gia cũng đối xử không tốt với nàng?” Long Tam vẫn là lo lắng cho Phượng Trữ, “Nay nàng không có trí nhớ, vốn là không có chỗ dựa vào, dễ dàng sợ hãi kích động, thật vất vả mới quen được chúng ta đã bị hưu về nhà, vạn nhất Phượng gia giận chó đánh mèo, hoặc là không đối xử tử tế với nàng, nàng gặp tình cảnh kia nên làm thế nào cho phải?”

“Lão tam!” Long Nhị hỏi, “Ngươi đây là lo lắng cho nàng?”

Long Tam không nói, nữ nhân này mỗi ngày đều có thể làm ra chuyện đến ép buộc hắn, nói chuyện cũng làm hắn giận, nhưng hắn lại lo cho nàng?

Long Nhị nói: “Ngươi cứ yên tâm đi, Phượng Trữ này có muốn về nhà mẹ đẻ hay không thì thế nào, nhà mẹ đẻ rốt cuộc cùng thân hơn so với nhà chồng: Trước hưu nàng, sau đó chân tướng mọi sự tình như thế nào chúng ta chậm rãi tra, hiện tại thời cơ vừa vặn.”

Long Tam vẫn không nói chuyện, hắn nghĩ đến Phượng Trữ mỉm cười ngọt ngào bao dung, nàng tự ghi thư cho chính nàng nói muốn đồng ý rồi xa hắn, lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn, nói với hắn: “Đừng bỏ ta lại a, Long Tam.”

Thời điểm nàng vừa mới thích ứng với nhà này lại đem nàng tiến bước, như vậy thật sự thích hợp?

Cuối cùng Long Tam cùng Long Nhị nói chuyện trước đây không thể hưu, bởi vì còn ngại hôn ước tổ tông định ra, bọn họ khó mà nói cái gì: Hiện tại bắt được vài cái nhược điểm, thất điều toàn phạm, còn muốn giết chồng, nói ra chuyện này đừng nói đến hưu, bầm báo nhà môn cũng có thể:

Nhưng Long Tam không tỏ thái độ, Long Nhị cũng khó mà nói cái gì, có thể trong lòng hắn cực không hài lòng:

Phượng Trữ rồi đi đến ngày thứ tư, vốn nên trước giữa trưa Phượng Trữ cùng Dư nương đã về đến nhà nhưng đến giờ vẫn chưa thấy về: Long Tam không thể không thừa nhận, hắn phi thường lo lắng: Hắn sai người đi tìm, rốt cuộc sau hoàng hôn, Dư nương cùng Phượng Trữ trên xe ngựa chạy về:

Phượng Trữ nhảy xuống xe trước, nhìn thấy Long Tam đứng ở cửa liền cao hứng chạy vội tới, “Long Tam, Long Tam, ta đã trở về.”

Long Tam gật gật đầu tính đáp lại, lại thấy Dư nương bị gã sai vặt giúp đỡ xuống dưới, hắn kinh ngạc hỏi: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Long Tam nghe tiếng thì chạy ra, vừa thấy Dư nương bị thương, nhủ mảy liếc Phượng Trữ một cái: Phượng Trữ lắc lắc đầu, “Cũng không phải ta làm, là nương trật chân.”

Long Nhị lại lạnh lùng liếc nàng một cái, không nói chuyện, sai người đi gọi Trần đại phu, sau đó chính mình đi qua giúp đỡ Dư nương đi vào phủ:

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Trữ cũng nhíu, “Nhị bá sao lại hung như vậy?”

“Ngươi lại nghịch ngợm?” ngữ khí của Long Tam cũng không tốt hơn là mấy:

Phượng Trữ chu miệng, nhỏ nhỏ giọng thừa nhận, “Không phải nghịch ngợm, miễn cưỡng có thể tính là không khống chế được tính tình:”

“Rốt cuộc là làm sao?”

“Ta cùng lão hòa thượng cãi nhau, Dư nương đi lên kéo ta, kết quả té ngã, đụng phải chân:”

Long Tam chỉ cảm thấy muốn giận cũng không được, chỉ có thể nói, “Ngươi như thế nào cùng hòa thượng cãi nhau?”

Phượng Trữ cảm thấy chính mình rất ủy khuất, “Hắn không cho ta ăn no, nói cái gì thiếu thức ăn lại cấm nói, này đó ta đều nhịn, nhưng hắn làm ta đói bụng hai ngày, làm phép một chút cũng chưa dùng, cuối cùng vẫn không cho ta ăn nhiều, lại nói cái gì đi lên phong đài làm phép một lần, hắn nói ta ở trong nước trứng gà, tắm ở trong nước, nghe bọn hắn niệm cái gì kinh pháp, cái bồn kia vừa lớn vừa sâu như vậy...” Phượng Trữ vừa nói vừa khoa tay múa chân, “Ta đương nhiên không muốn, liền nói vài câu:”

Phượng Trữ nói nhỏ, nghĩ đến lúc nàng chất vấn ngữ khí không tốt lắm, hiện tại ngấm lại có chút chột dạ, sau đó lại nói, “Lão hòa thượng liền giáo huấn ta, ta sốt ruột liền lớn giọng: Dư nương thấy chúng ta náo nhiệt liền chạy lên xem, kết quả làm lâm chân...”

Phượng Trữ thấy Long Tam nhìn chằm chằm càng nói càng nhỏ giọng, sau đó không nói nữa, giả bộ đáng thương nhìn hắn: Long Tam có chút tức giận, nữ nhân này, đi ra mới có ba ngày liền gặp rắc rối: Phượng Trữ nhìn hắn lộ vẻ không do dự cũng không cao hứng mới nhẹ reo lên, “Ta đói bụng, buổi tối cũng không ngủ được, Dư nương ngáy, sau đó bọn họ còn muốn quăng ta vào trong nước, ta đã muốn nhẫn nại, chuyện này không thể trách ta:”

Long Tam không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ có thể lắc đầu, xoay người đi: Phượng Trữ đi theo phía sau, “thật sự không nên trách ta...” Nhưng Long Tam không có trả lời nàng, hắn đi đến trong viện của Dư nương xem thương thế của nàng, Phượng Trữ ghé vào cửa xem xem, quyết định trước nên trốn đã rồi nói sau:

Trong phòng Dư nương, Trần đại phu cẩn thận xem thương thế của nàng, dù sao lớn tuổi không thể ngã, bất quá may mà không có chuyện gì, hai huynh đệ Long Nhị, Long Tam nghe vậy mới thở ra:

Long Tam nói với Dư nương, “Nương, ngươi chớ trách Phượng Trữ, ta sẽ hảo hảo nói chuyện với nàng:” Long Nhị liếc hắn một cái, Long Tam tránh sang chỗ khác:

Dư nương trả lời, “Nha đầu kia a, mỗi ngày điên điên vui vẻ, trừ tà còn không đi, còn phải ngấm lại nên làm thế nào:”

Long Tam há hốc mồm, nhìn vào mắt Long Tam chịu đựng chưa nói ‘đem người hưu đi:’

Long Tam chuyển hướng sang Trần đại phu, “Còn có biện pháp trị liệu nào khác hay không?”

Trần đại phu lắc đầu, “Tam gia, vết thương trên đầu phu nhân không có gì đáng ngại, thân thể cũng không có vấn đề, chỉ là chứng mê muội cùng nằm mơ của nàng có thể uống thuốc điều trị, cái khác, lão phu thật không có biện pháp: Chuyện mất trí nhớ này, lão phu cũng là lần đầu tiên thấy:”

Đáp án này mặc dù Long Tam đã dự đoán được nhưng cũng làm cho hắn có chút thất vọng: Hắn cùng với Dư nương hàn huyên tán gẫu, sau đó trở về viện của mình: Lúc hắn gần đi thì Dư nương nói: “Tam gia, Phượng Trữ thật là khác trước nhiều, nhưng việc này quá mức cổ quái, ngươi cùng nàng thân cận, vẫn nên phòng bị cho thỏa đáng:”

Long Tam gật đầu đáp ứng, xem biểu tình của Long Nhị cùng ý tứ của Dư nương, hắn buồn rầu đi ra: Hắn đứng ở cửa viện, cuối cùng quyết định vẫn là trở về phòng của mình:

Phụ thân đi ba ngày, hắn có chút muốn gặp, nhưng nay gặp lại, hắn có chút không muốn thấy nàng: Thấy nàng, hắn sẽ nghĩ đến chuyện có nên đem hưu nàng hay không, việc này làm hắn suy nghĩ rất nhiều:

Nhưng hắn chưa chủ động tìm nàng, Phượng Trữ cũng đã chủ động đến: Quả nhiên, đêm đến, Phượng Trữ đã ôm gối lại đây:

“Long Tam a, ta nói với ngươi cái này nga, ba ngày nay ta thật khổ, bát trong chùa thật nhỏ, cơm cũng chỉ có một chút, rau xanh đậu hũ ăn vào dễ đói bụng: Còn có a, ta ngủ cũng không ngon, Dư nương ngáy thật vang:” Nàng giống như đã quên một hồi vừa rồi không thoải mái, nói liên miên cần nhẫn nại trạng với hắn:

“Vậy chính ngươi ngủ, sẽ không nghe tiếng ngáy:”

“Không được, ta thà rằng nghe tiếng ngáy còn hơn chết đói:” Phượng Trữ dọn xong gối đầu liền nằm xuống, “Ta muốn ngủ, mệt mỏi quá, mệt mỏi quá:”

Long Tam nhìn nàng yên lặng ngủ, cũng không rõ trong lòng mình đang suy nghĩ cái gì: Hắn không biết nếu nàng khôi phục trí nhớ sẽ trở thành cái dạng gì, hắn không biết nàng rời xa Long gia sẽ như thế nào, hắn cũng không biết sau này thời điểm nàng một mình một người gặp ác mộng, ai có thể giúp nàng:

Thật sự nên tiến bước nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: muốn hưu thư

Long Tam không rõ chính mình đang nghĩ gì, hần cứ như vậy ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn Phụng Trữ: Nhìn nhìn, bỗng nhiên như thế nào lại cảm giác có chút gầy? Không nên nha, nàng mới đi ba ngày, ba ngày này dù có bị đói như thế nào cũng không thể liền gầy: Đây chắc hẳn là ảo giác của hần:

Phụng Trữ ở đối diện đang ngẩn ngơ, phút chốc lại mở mắt, hai người mắt đối mắt, giật nảy mình:

“Người lại gặp ác mộng?” Long Tam che dấu chính mình đang xấu hổ, nhanh mở miệng hỏi:

Phụng Trữ còn chưa phục hồi tinh thần lại, vừa mở mắt liền nhìn người đang nhìn mình chăm chăm, tóm lại là không rõ tình huống đi, nàng trừng mắt nhìn, lại chớp chớp, dường như thanh tỉnh lại, rốt cuộc thành thật nói: “Long Tam, ta đói bụng.”

“Đói bụng?” Long Tam kinh ngạc nhìn nàng, hần bức bối như vậy, nữ nhân này dù ngủ cũng nhớ nhớ thương thương đến ăn:

“Àn: Đói đến độ tỉnh.” Phụng Trữ bĩu môi, tỉnh lại lại càng thấy đói bụng:

Long Tam thật không hiểu nên lấy phản ứng gì đối với nàng mới tốt, này là quá đói đến nỗi ác mộng đều chạy mất: Hần quay đầu nhìn xung quanh phòng mình một chút, xác nhận thật sự không có thức ăn, vì thế lắc đầu, “Quá muộn, không có thức ăn.”

Phụng Trữ thất vọng cúi đầu xuống, suy nghĩ một chút, bỗng dưng mắt sáng lên, “Long Tam, chúng ta đi phòng bếp đi.” Nàng thuộc phái hành động, lời còn chưa dứt liền nhảy ra khỏi ổ chăn đứng lên mặc quần áo:

Lần này Long Tam đúng là bị dọa đến nhảy dựng, hần đã quên nói nàng không tiện thay quần áo khi hần ở đây, chỉ vội vàng hỏi: “Hiện tại? Hơn nửa đêm, đi phòng bếp?”

“Àn.” Phụng Trữ dùng sức gạt đầu, tinh thần sáng láng, không hề giống cái người một đến không nháo được muốn ngủ:

“Nhưng mọi người ở phòng bếp đều đã ngủ.”

“Cũng không phải bọn họ ăn, bọn họ cứ tiếp tục ngủ ngon.”

“Ai làm đồ ăn cho người ăn?”

“Com thừa đồ ăn nóng nóng là được.” Phụng Trữ đã mặc xong, lời kéo ngoại bào của Long Tam theo:

Long Tam đi theo nàng đến phòng bếp, cũng không suy nghĩ nàng kiếm ăn hay làm chuyện gì: Nhưng cái loại hơn nửa đêm đi tìm đồ ăn giống con chuột này thật sự rất mất mặt, hần lại khuyên: “Nhà bếp đều tắt đèn, làm sao có đồ ăn nóng, người nhìn một chút, sáng sớm đã có điểm tâm ăn.”

“Nhưng thật đói, thật khó chịu: Ở chùa không có đồ ăn có thể nhịn, ở nhà còn muốn ta nhịn a?” Phụng Trữ có phần đáng thương, Long Tam bị cách nói ‘ở nhà’ của nàng làm cho trong lòng run lên, nàng đã đem nơi này thành nhà mình:

Hần đang hoảng hồn đã bị Phụng Trữ kéo vào nhà bếp: Phòng bếp không đốt đèn, tối như mực, không thể thấy năm ngón tay, cũng không biết Phụng Trữ lấy nến ở chỗ nào, giống như tranh công hướng Long Tam cười:

Long Tam bắt đầu đi, tay tiếp nhận nến, nhìn Phụng Trữ tìm kiếm có vẻ quen thuộc, thật không nghĩ ra nàng đến tốt cùng làm sao quen thuộc với phòng bếp như vậy: Qua một hồi lâu, Phụng Trữ cái gì cũng tìm không ra, chu miệng oán giận: “Làm sao có thể ăn sạch sẽ như vậy, cái gì cũng không thừa lại.”

Long Tam thở dài, “Đây là chuyện đương nhiên, phòng bếp không được lưu đồ ăn qua đêm, bọn người hầu đều quét tước sạch sẽ mới được nghỉ ngơi, đây là quy củ.”

“quy củ này không tốt.” Phụng Trữ ôm chặt bụng sốt ruột, “Thật sự rất đói, Long Tam, ta đói bụng.” đôi mắt to lộ ra vẻ đáng thương, “Ta đói liền khó chịu, khó chịu liền ngủ không được: Long Tam, người nói vì sao trở về nhà còn phải chịu đói a?”

Nàng kêu oa oa không chịu để yên, Long Tam chịu không nổi: “Được rồi, được rồi, đừng âm ỉ: Để ta xem xem trong này có gì hay không.”

Phụng Trữ trong phút chốc ngừng miệng, nhìn Long Tam, “Người biết nấu ăn?”

Long Tam không trả lời, chỉ lật lật mấy quả trứng trên bàn, quay đầu hỏi nàng: “Trứng gà cũng được đi?”

Phụng Trữ mừng rỡ cười đến híp mắt, dùng sức gạt đầu nói được: Long Tam tức giận phân phối nhiệm vụ, “Người đi đốt lửa nhóm bếp, nấu nước.”

“Đạ, Tam gia.” Phụng Trữ sáng khoái đáp ứng, lấy đá lửa mài nhóm bếp: Long Tam cũng rảnh tay, cầm bột mì đặt sang một bên, lại động thủ đánh trứng, quay đầu nhìn thấy Phụng Trữ đang dùng sức hướng lỗ thông gió thổi lửa ra sức thổi, trên mặt có vài vết đen, bộ dáng thật sự đáng yêu:

Một người nghe được động tĩnh chạy tới coi, gặp Tam gia ở phòng bếp làm đồ ăn, hoảng sợ, vừa muốn nói chuyện, Long Tam đã hướng hấn khoát tay, người kia lại nhìn thấy Tam phu nhân đang ngồi ở dưới, ngấm lại gật gật đầu lui xuống:

Phụng Trữ đốt lửa tốt lắm, quay đầu chạy tới giám sát tiến độ của Long Tam một chút, nhìn bột mì đặt ở một bên, cao hứng ‘oa’ một tiếng, khen: “Long Tam, ngươi thật lợi hại, bột mì này nhìn có vẻ rất ngon.”

Long Tam rót cuộc nhện không được nở nụ cười, “Ngươi lợi hại hơn, nhìn bột mì liền biết nó ăn rất ngon.”

Phụng Trữ nâng đầu cao cao, “Đó là do tướng công ta làm, khẳng định ăn ngon.” Nàng nói xong liền nhìn thấy trong giỏ tre lộ ra một cái đuôi hành, nhanh như chớp chạy tới, lưu lại Long Tam vì cái câu ‘tướng công ta’ của nàng mà cảm khái:

“Long Tam, Long Tam, có hành.” Phụng Trữ cạch cạch chạy tới, ném hành lên bàn, “Đây nữa này.” Nói xong lại chạy

Long Tam nhìn nàng xoay quanh phòng bếp, trong lòng thở dài, vứt bỏ suy nghĩ lung tung, đem bột mì cắt lát thành mì sợi: Còn chưa cắt xong đã nghe Phụng Trữ hoan hô một tiếng, “Có thịt, có thịt...” nàng giờ thịt chạy tới, “Bỏ này vào, có vị.”

Long Tam cuối cùng nhện không được dùng tay áo lau vết đen trên mặt nàng, dặn: “Ngươi nói nhỏ chút, đừng âm ỉ làm người khác tỉnh.”

“Đúng, nói nhỏ chút: Người khác tới, chừng này không đủ chia.” Phụng Trữ còn gật đầu:

“Chỉ biết có ăn.”

Phụng Trữ cười hi hi, tay cũng lau bột mì dính trên trán Long Tam, nhìn gần hấn, đột nhiên nói: “Long Tam, bộ dáng ngươi nhìn rất đẹp.”

Long Tam tức khắc cảm thấy mặt nóng lên, hấn khụ một tiếng, “Bộ dáng ta đẹp còn cần ngươi nói sao: Đừng tưởng võ mông ngựa có thể làm cho ngươi ăn, nói cho ngươi biết, chỉ một lần này.”

“Hừ.” Phụng Trữ không hài lòng, “Lấy tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc, đem sự tình nghĩ sâu xa như vậy, thật không nghĩa khí.”

Lời này giống như kim đâm vào lòng Long Tam, hấn chưa kịp đáp lời, Phụng Trữ lại lôi kéo ống tay áo hấn, “Nước sôi, nước sôi, mau, mau, mỳ sợi, mỳ sợi...”

Long Tam thật sự không biết nên khóc hay cười, được rồi, kỳ thật ở trong lòng nàng, vẫn là đồ ăn quan trọng nhất đi: Bộ dạng hấn có đẹp hay không, có phiền não hay không, nàng căn bản không đặt trong lòng:

Đĩa thịt trứng gà rất nhanh chín, Phụng Trữ vừa lòng ôm chén lớn vui đầu ăn, tướng ăn của nàng không tao nhã cũng chẳng đoan trang, nhưng cũng có thể làm cho ngón trỏ người ta cử động. Long Tam nhìn cũng thấy đói bụng: Hấn cầm bát lại, cắt bớt của Phụng Trữ gần nửa bát, lúc đầu Phụng Trữ ôm bát liêu chết không theo, sau bị Long Tam trừng mắt nhìn mới không tình nguyện giao ra, một mặt nhìn Long Tam gấp, một mặt oa oa kêu: “Được rồi, được rồi, gấp nữa ta sẽ không có...thịt ngươi cũng muốn sao? Không được đâu: Đề ta phụ trách thịt cùng trứng được rồi, không phiền toái ngươi...đừng gấp, lòng ta đau...thật sự, thủ hạ lưu tình a...”

Nàng càng âm ỉ, Long Tam càng gấp vào bát của mình, Phụng Trữ gấp đến độ không chịu được, cuối cùng không đành lòng đùa nàng, ngừng tay, Phụng Trữ nhìn bát của mình, lại nhìn hấn, xác nhận bát có vẻ nhiều thể mới một lần nữa tiếp tục ăn:

Long Tam chưa bao giờ biết đồ ăn mình làm có thể ngon như vậy, hấn thường đi giang hồ, nấu cơm giặt giũ tự mình làm đương nhiên là không thành vấn đề, nhưng hấn lần đầu tiên ăn bát mỳ ngon đến vậy, khó trách khuôn mặt Phụng Trữ khi ăn phấn khích, vẻ mặt vừa lòng, điều này làm cho Long Tam có chút đặc ý:

Sau khi ăn no, hai cái ngốc tử ở tại phòng bếp nhìn hai cái bát không cười: Phụng Trữ sờ sờ cái bụng, thờ dài, “Ăn no, thực thỏa mãn.”

Long Tam nhìn nàng tươi cười đơn thuần, bỗng nhiên nghĩ, nếu nàng không khôi phục trí nhớ thì thật tốt:

“Phụng Trữ, ngươi còn chút ấn tượng nào với cha mẹ không?”

“Ân?” Phụng Trữ nghiêng đầu, “Không có, không nhớ rõ: Long Tam, ngươi nói, phụ mẫu ta là cái dạng gì?”

Long Tam không đáp, lại còn hỏi: “Hồ châu cách nơi này xa lắm, ngươi biết không?”

Phụng Trữ ngồi thẳng, còn nhìn hấn hơn nửa ngày bỗng nhiên nói: “Long Tam, ngươi muốn đưa ta về nhà mẹ đẻ sao?”

“Còn ngươi, không phải muốn trở về sao?”

“Nhưng là, này nọ còn chưa tìm được, còn có hung thủ giết người cũng chưa tìm được.”

Long Tam cúi đầu, chịu đựng không nói cho nàng biết vật bị trộm là giả, hỷ thật bọn họ không phải muốn tìm này nọ về, tìm hung thủ, đào ra mục đích

cùng chân tướng của đối phương, kỳ thật là muốn đem nàng đuổi về Phụng gia:

Hắn không nói lời nào, Phụng Trữ cũng hiểu được, “Ta ở trong này, tác dụng không lớn, có phải không?”

“Phụng Trữ...” hắn thật không biết nên nói như thế nào mới tốt:

Phụng Trữ cố cười nói: “Ta đáp ứng rồi, ta biết.” Nàng nhìn Long Tam, muốn nói nhưng không được, nàng cũng giống vậy, chỉ là nàng nhìn hắn bỗng nhiên cảm thấy chính mình có chút yếu ớt, cuối cùng nàng thu tươi cười, thành thật thẳng thắn: “Nếu ta sợ hãi, phải làm sao bây giờ? Bây giờ ta chỉ biết các ngươi, chỉ có ngươi tốt với ta, chỉ có ngươi nguyện ý nghe ta nói, ngươi giúp ta đánh người xấu, chơi với ta, thời điểm ta gặp ác mộng liền cùng ta...” Nàng càng nói càng nhỏ giọng, “Có thể chờ một chút hay không, chờ ta nhớ chút gì nữa rồi đề ta đi?”

Long Tam có chút ngưng ngẫm, “Cũng chưa nói hiện tại sẽ đưa ngươi đi.”

Phụ thân cúi đầu, “cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Long Tam há hốc mồm, cuối cùng không nói gì, nàng nói đúng, đây là chuyện sớm hay muộn:

Bỗng nhiên Phụng Trữ nhắc đầu, cười nói: “Long Tam, ta có biện pháp, các ngươi không cần lo lắng ta khôi phục trí nhớ lại đi làm mấy chuyện xấu hoặc không đi, ngươi cho ta một phong hưu thư đi, trước đem việc hưu thê chấm dứt, sau đó ta có thể thẳng thắn ở lại nhà ngươi.”

Long Tam nói: “Đầu ngươi nghĩ gì vậy? Bị hưu, ngược lại có thể thẳng thắn ở lại, đây là đạo lý gì?”

“Ai nha, ngươi thực ngốc: Trước đem ta hưu, các ngươi an tâm, về sau nếu muốn ta đi, các ngươi có thể đúng lý hợp tình đuổi người: Hiện tại ta cầm hưu thư, đương nhiên có thể ở lại, chờ ta giúp các ngươi tìm bảo vật về, bắt lấy hung thủ, đến lúc đó khẳng định cũng không sợ hãi, ta cũng sẽ tự đi.”

Long Tam há hốc mồm, “Ngươi nghĩ một chút xem, hưu thư là cái gì ngươi biết không? Ngươi cho là tùy tiện viết một phong hưu thư dùng để làm chứng cùng nhắc nhở sao?”

Phụng Trữ nhíu mắt lại, “Long Tam, ngươi xem thư của ta:”

“Ồ trên lại không viết không được xem? Ta cứ nghĩ là lưu cho ta.” Long Tam bình tĩnh thông dong mà nói dối:

Phụ thân bị ghen, phản bác không được, tính tình phát hỏa, “Mặc kệ, dù sao cứ lấy hưu thư đến.”

“Không cho.”

“Ta đã viết, ta hưu ngươi.”

“Ngươi thử xem?” Long Tam nhíu mày, “Xem ai hơn ai?”

Phụng Trữ tức giận nhảy dựng lên, “Long gia các ngươi khi dễ người!”

Long Tam cũng đứng lên, “Vậy thì sao?”

“Ta mặc kệ, ta sẽ viết hưu thư.”

Long Tam không để ý tới nàng, xoay người đi ra phòng bếp, Phụng Trữ đuổi theo phía sau hắn, “Long Tam, Long Tam, ngươi đối với ta tốt nhất, ngươi để ta có thể thanh thản ở đây đi, ta sẽ không làm phiền, thật đấy: Sự tình xong rồi ta sẽ đi, hiện tại đừng đuổi ta, ta thà muốn hưu thư.”

Long Tam quay phắt đầu, cái mũi chống lại cái mũi nàng, “Hưu thư cùng ba bữa cơm no, ngươi chọn cái nào?”

Phụng Trữ mở lớn miệng, ngậy người sau một lúc lâu mới mở miệng, “Nào có chuyện như vậy, nào có không cho người ăn cơm no?”

Khóe miệng Long Tam hơi hơi cười, lại nói: “Không cần hưu thư cùng không có người cùng ngủ, ngươi chọn cái nào?”

Phụng Trữ cũng không nói nên lời, ngậm miệng nhìn hắn, hơn nửa ngày hướng mặt Long Tam mạnh mẽ đánh qua một quyền, “Oanh! Xem quyền! Trúng thôi, dám khi dễ ta ? Ta đánh ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Uy phong lẫm lẫm

Phượng Trữ ra quyền tốc độ cực kỳ mau, nhưng nàng lớn tiếng ồn ào đã tiết lộ ý đồ, Long Tam thân thủ không kém đương nhiên là phản ứng nhanh chóng, ngừa người một cái, động tác tiêu sái mà né tránh: Phượng Trữ đánh không trúng cũng không chịu ngừng, phi thân lên mà tiếp tục đánh một chưởng, Long Tam nâng cánh tay lên chắn cánh tay của nàng, Phượng Trữ chuyển tay ngược lại, theo cánh tay của hắn mà đổi chưởng thành quyền, hướng ngực hắn mà đánh:

“Ôi, cũng không tệ lắm” Long Tam tán thưởng một tiếng, nhanh như tia chớp lui về phía sau, dưới chân di chuyển đến bên cạnh Phượng Trữ, Phượng Trữ cũng không thèm nhìn tới, nhảy người lên một cước quét về phía hắn:

Hai người người tới ta đi, đến hơn mười chiêu Long Tam mới thâm giật mình, Phượng Trữ này chẳng những biết võ, hơn nữa đúng là cao thủ: Lần đầu tiên hắn thấy nàng là khi nàng động thủ cùng hai kẻ còn đồ, nhưng lần đó nàng giao thủ không nhiều lắm, hắn chỉ nghĩ quyền cước của nàng chỉ đủ để phòng thân mà thôi: Không nghĩ tới lần này còn có thể thật sự đối chiến, thân thủ của nàng thật sự tốt lắm: Nàng hay nói giỡn có thể làm sát thủ, kỳ thật đúng là có thể:

Phượng Trữ càng đánh càng vui vẻ, nàng không biết hoạt động gân cốt là việc sáng khoái như vậy, Long Tam võ nghệ cao siêu, khiến cho nàng có thể buông ra quyền cước, Phượng Trữ cảm thấy phi thường thống khoái:

Nhưng không đợi nàng đánh cho đã ghiền, xa xa truyền lại một trận tiếng bước chân hỗn loạn, Phượng Trữ hoảng hốt, lôi kéo Long Tam nhảy lên, rất nhanh thấy được mấy tên thị vệ chạy tới, hắn là do nghe được động tĩnh mà chạy lại coi:

Long Tam nhìn về mặt Phượng Trữ chột dạ âm thầm buồn cười, nàng thường là một khắc trước đó gương nanh múa vuốt giống như con cọp, ngay sau đó liền thay đổi thành móng vuốt con mèo nhỏ:

ở phía dưới, vài tên thị vệ rất nhanh chia nhau tuần tra một vòng, trừ bỏ tại phòng bếp có dấu hiệu bị động qua, cái khác không phát hiện có gì khả nghi, mới vừa rồi cái người chạy tới phòng bếp có nói qua vài câu, báo trước việc Tam gia dùng phòng bếp, bọn thị vệ là lo lắng có người xâm nhập, vẫn là vòng vo ba lần, tí mĩ tìm một phen:

Phượng Trữ ôm cánh tay Long Tam ngồi trên nóc nhà, chờ chờ, ngáp hai cái, cuối cùng nhin không được giục Long Tam: “Long Tam, ta mệt.”

“Ân” Long Tam giả vờ nghe không hiểu:

Phượng Trữ lại ngáp một cái, nói : “Người đem bọn họ đi thôi, ta phải về ngủ.”

“Tự người đi đi, nếu không phải người làm âm ỉ, lúc này chúng ta đã sớm ngủ say: Tự người nháo ra thế này, chính mình thu thập đi.”

“Nhưng ta là Tam phu nhân a, hơn nữa đêm bị phát hiện trốn trên nóc nhà thật mất mặt.”

“Ta là Tam gia thì sao, hơn nữa đêm bị phát hiện trốn trên nóc nhà càng mất mặt.”

“Vậy tại sao người lại trốn? Đáng ghét.” Phượng Trữ đang khốn đốn, tính tình lại nổi lên

“Là người kéo ta lên.”

“Vậy tại sao người lại để ta kéo lên.” Phượng Trữ vui đầu vào lòng hắn, “Ta mặc kệ, ta ngủ.” nàng đem đầu nhét vào trong lòng hắn, sau đó kéo cánh tay hắn vòng qua đầu nàng, sau đó không quan tâm nữa, nhắm mắt liền ngủ:

Long Tam sững sờ ở đương trường, Phượng Trữ này vĩnh viễn làm ra những chuyện hắn không kịp chuẩn bị, phía dưới bọn thị vệ vẫn làm hết phận sự lại đi tuần tra một vòng, mà chủ tử hắn lại ngốc hồ hồ ở trên nóc nhà ôm một cái nữ nhân cô quái vừa bốc đồng vừa ngủ nhiều lại muốn bị hư:

Hắn bắt đắc dĩ phải cúi đầu nhìn nàng, quả nhiên là nàng đang ngủ, hô hấp vững vàng, đáng thương cho cái tướng công cung cấp nồi cơm cùng bồi nàng đánh nhau hắn, thật sự là nghĩ như thế nào cũng thấy thiệt:

Thật vất vả để cho mọi người rời đi, Long Tam ôm Phượng Trữ trở về phòng, thời điểm đem nàng đặt ở trên giường, nàng mơ mơ màng màng tỉnh, miệng ni non nói vài câu, lật người: Long Tam thay nàng kéo chăn lại, nàng lại nói thảm hai câu, cuối cùng hắn nhin không được nên hỏi: “Người nói cái gì, ta nghe không rõ.”

Phượng Trữ nhắm hai mắt trả lời : “Hưu thư còn phải có cái móng giò ấn lên mới có nghĩa.”

Lời này thiếu chút nữa làm Long Tam giận đến méo mặt, Phượng Trữ không biết gì cả, vẫn nói tiếp: “Các người khi để ta, cha nương ta cũng không che chở ta...” Câu tiếp đó Long Tam nghe không rõ, lại cảm thấy lòng chùng xuống: Hắn phủ phủ đầu Phượng Trữ, thấp giọng nói: “Ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Phượng Trữ cọ cọ tay hắn, sau đó lại ngủ: Long Tam thu thập chính mình, thôi nén, lên giường, một lát sau liền cảm giác Phượng Trữ hướng hắn kề sát lại, tay chân động, hô hấp cũng rối loạn: Long Tam đưa tay qua, nắm chặt tay nàng, “Đừng hoảng hốt, không có nước, không có sông.”

Phượng Trữ theo bản năng nắm chặt tay hắn, hơn nửa ngày hô hấp mới bằng phẳng, giống như đang ở trong mộng nói nhỏ: “Long Tam, đừng bỏ ta lại.”

Long Tam nhìn đỉnh giường, thật lâu không ngủ được:

Ngày kế tiếp, Long Tam bắt đầu trở nên bận rộn, không có cơ hội viết hưu thư, trên thực tế hắn cũng không biết nên kết thúc như thế nào, trong lòng hắn cũng biết không có khả năng cùng nàng tiếp tục, nhưng hắn cũng không đành lòng đem nàng đặt ở phía sau không để ý:

Sau đêm đó Phụng Trữ dường như hiểu được ý của Long gia, nàng đối với những người của Long gia thành thật rất nhiều, không âm ỉ không ngịch ngợm, ngay cả điểm tâm buổi chiều của Long Nhị cũng không trộm:

Nhưng nàng muốn yêu cầu Long Tam mua đồ ăn vặt, muốn Long Tam mua cái đồ chơi gì, ban ngày nếu không gặp được Long Tam, nàng liền tránh ở tiểu viện của mình, chỉ có thời điểm buổi tối, nàng đem tích tụ trong lòng của cả một ngày lại nhai nói với hắn:

Long Tam bất động thanh sắc, cũng là do sự vụ bận rộn, lời kéo Long Tam chạy nơi nơi, giảm bớt cơ hội ở chung của hắn với Phụng Trữ: Thậm chí đối với một số danh viện khuê tú của Long Tam, Long Tam cũng cố tình cố vũ: Long Tam nguyên bản chính là thích kết giao bằng hữu, hiệp khách hào khí, cho nên ban bè cả trai lẫn gái đều không ít, bị Long Tam tác hợp như vậy, không biết làm sao, trên giang hồ bắt đầu đồn đãi, phong lưu tam thiếu gia muốn hồi tâm thành gia:

Dư nương cũng thay đổi thái độ, không còn bỏ mặc Phụng Trữ như trước, bắt đầu yêu cầu những lễ nghi quy củ cuộc sống hàng ngày đối với Phụng Trữ nhiều hơn: Phụng Trữ miệng không nói, nhưng trong lòng hiểu được, bọn họ muốn nàng chủ động xin rời đi:

Ngày này Phụng Trữ đang cô đơn chơi trong sân, tự mình đi tới đi lui, một bên còn nhắc nhở: “Có đi hay không? Đi rồi nếu khổ sở làm sao bây giờ? Không đi càng khó, phải làm sao bây giờ?”

Đang nhàm chán do dự, Long Tam đi thẳng đến đây, hắn đi thẳng vào vấn đề: “Phần đất bên ngoài cửa hàng xảy ra chuyện, chương quầy cùng tiểu nhị đều bị giết: Ta cùng nhị ca đi qua, người ở nhà, đừng xuất môn, nghe lời Dư nương:”

“Nga.” Phụng Trữ buồn bã ỉu xiu, trong lòng còn đang suy tính có nên đi hay không:

Long Tam vỗ vỗ đầu nàng, “Ta đã nói với Dư nương, buổi tối người ngủ với nàng.” Lại giao cho nàng một cái gói to, “Bánh tiểu tô người thích:”

“Àn.” Phụng Trữ lười biếng nhận lấy:

Nàng như vậy Long Tam cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể nói: “Ta đi rồi, người nhớ nghe lời:”

Phụng Trữ gật đầu, Long Tam lại nhìn nàng vài lần, xoay người ra cửa: Mới đi không bao lâu, bỗng nhiên Phụng Trữ đuổi theo, “Long Tam, Long Tam.....”

Long Tam ngừng bước, xoay người lại, Phụng Trữ nói: “Ta đã nghĩ tốt lắm, thời gian càng dài ngược lại càng không muốn đi.” Nàng cắn cắn môi, cúi đầu nhìn giày của mình, tâm Long Tam trầm xuống, nghe được nàng tiếp tục nói: “Lần này người xong xuôi trở về, đưa ta về nhà mẹ đẻ đi: Kỳ thật đi đến chỗ nào cũng giống nhau, lúc trước ta tính lại ở đây, cái gì cũng không biết đấy thôi, gốc lâu tự nhiên sẽ thành thói quen, ta về nhà mẹ đẻ, bọn họ cũng không làm ta đau đâu:”

Long Tam nói không ra lời, Phụng Trữ lại nói: “Ta đi rồi, nếu nghĩ ra cái gì hoặc là biết được cái gì, ta lại viết thư nói cho người: Còn có, ta ta cũng có thể hiểu tình huống trong nhà mẹ đẻ, nếu là bọn hắn không đúng, ta cũng sẽ khuyên bọn họ:”

Long Tam nhìn nàng, hơn nửa ngày chỉ có thể nói: “Người chờ ta trở lại:”

Phụng Trữ dùng sức gật đầu, “Người trở về sớm một chút nga, quyết tâm của ta giữ được không lâu lắm đâu, việc này thật sự làm ta do dự, cho nên vẫn là dao sắc chặt đứt rồi:”

Long Tam gật đầu, xoay người đi, đúng vậy, dao sắc chặt đứt rồi, nàng đều đã quyết tâm, hắn còn do dự cái gì: Phụng Trữ ở phía sau hắn lại lớn tiếng dặn: “Long Tam, người phải mau trở về nga, ta chờ người:” Nàng nhìn bóng dáng hắn vẫy vẫy tay rất nhanh rồi đi không thấy bóng dáng, chột hốc mắt nóng lên, nàng chờ hắn, đúng là chờ để chia lìa:

Phụng Trữ bỗng nhiên thực hối hận, làm sao nàng có thể nhất thời xúc động nói ra những lời này, nàng chờ hắn trở về bàn lại cũng tốt, như vậy còn có thời gian để suy nghĩ, nàng nhanh miệng như vậy làm cái gì:

Nhưng là nàng sợ hãi, nàng luôn luôn sợ hãi: Nàng sợ cô đơn, sợ đói bụng, sợ người khác ghét bỏ, sợ mình là người xấu, sợ chết đuối, nàng sợ cái loại cảm giác mọi người hiểu rõ mình mà chính mình lại hoàn toàn không biết gì cả:

Phụng Trữ nhìn về nơi thân ảnh Long Tam biến mất, hít thật sâu vài hơi, không thể hối hận, nói được làm được: Nàng dùng sức nắm chặt tay, tuy không biết tương lai thế nào, nhưng nếu chính mình dũng cảm đối mặt, nhất định có thể vượt qua:

Phụng Trữ là người nói là làm, nàng chủ động nói dự tính của mình cho Dư nương, hỏi Dư nương một ít chuyện nhà mình ở Hồ Châu: Dư nương kỳ thật đối với chuyện này biết không nhiều lắm, nhưng thấy Phụng Trữ chủ động rồi đi, nàng thấy vừa lòng, đem những chuyện mình biết nói ra, hai người hòa thuận qua hai ngày:

Nửa đêm ngày thứ ba, không biết tại sao Phụng Trữ bỗng nhiên thức dậy, nàng thở phì phò ôm ngực nhớ lại, nàng thấy ác mộng sao? Dư nương đang ngủ sâu, thanh âm nàng ngáy từng chút từng chút vang lên, Phụng Trữ nghe nghe, phất chốc mới phản ứng lại, không phải ác mộng, là động tĩnh bên ngoài truyền đến, có nguy hiểm!

Nàng ngồi bật dậy, đi chân trần đến cạnh cửa, lần này thì nghe rõ bên ngoài có tiếng quát tháo, kêu đi lấy nước: Trong thân thể Phụng Trữ mỗi cái tri giác đều tỉnh ngủ, Long gia quy củ nghiêm ngặt, vật tồn kho không thể để bừa bãi, lại có người thường đi tuần tra, nhiều ngày nay thời tiết ướt át, làm sao lại kêu lấy nước?

Ở thời điểm các chủ tử của Long gia không có ở nhà kêu đi lấy nước?

Phụng Trữ nhanh quay lại, bỏ nhào vào trên giường dùng sức lay Dư nương, “Nương, mau tỉnh lại, có nguy hiểm!” Nàng một bên kêu người tỉnh, một bên thu xếp quần áo của hai người: Dư nương còn chưa kịp phản ứng, đang định hỏi sao lại thế, đột nhiên ở ngoài cửa có một tiếng kêu nhỏ vọng lại:

Dư nương cũng là người đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện, thế nên hiểu được: Nàng rất nhanh mặc quần áo vào, một bên lên tiếng kêu gọi nha hoàn sai vật: Nhưng đáp lại nàng cũng chỉ là tiếng đánh nhau: Xem ra thích khách cùng thị vệ đã bắt đầu:

Phụng Trữ chạy đến bên cửa sổ, muốn mở ra cửa sổ để xem, một mũi tên lửa bắn bỗng nhiên bắn lại đây, Phụng Trữ theo bản năng lách mình muốn trốn thoát nhưng nhớ tới phía sau có Dư nương, dưới tình thế cấp bách, chỉ phải lấy tay chụp mũi tên kia, lửa nóng tấp tay nàng một chút, Phụng Trữ không kịp hô đau, vội vàng đóng cửa sổ:

Tiếng động cùng âm thanh la lối bên ngoài ngày càng lớn, rất nhiều người hô to “Mau cứu hỏa!”, Phụng Trữ lại nói với Dư nương, “Ta đi xem, lập tức quay lại tiếp người!”

Nàng hóa tốc mở cửa phòng ra ngoài, chỉ thấy xa xa có mấy chỗ phóng hỏa, khói đen mờ mịt trời, khói này cùng tiểu viện của Dư nương hợp với người trong đại viện đều là lẫn lộn thành một đồng:

Nhóm thích khách mặc y phục dạ hành, chỉ lộ đôi mắt, có người nhìn thấy Phụng Trữ chạy ra, một cước đá văng hộ vệ Long gia, một đao hướng Phụng Trữ chém tới:

Phụng Trữ quát một tiếng, gơ tay tiếp đón, thân mình nàng lạnh lợi, cẩn thận cân nhắc, trong nháy mắt liền tiến đến trước mặt thích khách kia, né tránh đại đao kia, một chưởng liền đánh vào ngực người kia:

Người nọ lấp bắp kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng Phụng Trữ lại đến trước mặt, thân thủ liền cầm cổ tay hắn, vặn ngược tay hắn, chân đá vào đầu gối hắn, người nọ chỉ cảm thấy đau xót, quỳ cả trên mặt đất, đại đao trên tay cũng bị đoạt đi:

Phụng Trữ hung hăng đá vào đầu hắn một cước, người nọ hừ cũng không hừ, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh: Nàng võ nghệ cao cường, hành động tàn nhẫn, làm cho nhóm hộ vệ của Long gia cùng thích khách đứng ở một bên nhìn đều chấn động, Phụng Trữ liền vung tay lên, đại đao hướng đại thụ vọt tới, một gã bắn tên lên tiếng trả lời rồi ngã xuống:

Phụng Trữ hét lớn: “Mọi người đừng hoảng hốt, chớ phân tán, đi dập lửa cùng phòng vệ, buộc bọn hắn ra khỏi nơi này!” Nhóm hộ vệ đang hỗn chiến giờ phút này cũng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức nghe lệnh làm việc: Phụng Trữ tha nháy ra chắn trước người hai nha hoàn, ba chiêu liền bức thích khách muốn giết các nàng lui ra, cũng hô to: “Không có võ đừng chạy loạn, đi đến phòng Dư nương, phía trước không bị cháy, đem người tập trung lại đó!”

Thích khách cầm đầu hét lớn: “Còn muốn chạy, không có chuyện dễ dàng như vậy: Hôm nay là ngày chết của Long gia các ngươi!”

Phụng Trữ nhắc mũi chân một chút, đá đoản đao lên tay, vọt đến trước mặt đối phương, nàng cùng thích khách kia giao đầu mười chiêu, chiêu chiêu sát khí, chém ngã hai người, bức cả kẻ kia đến chỗ cửa viện:

Trong lúc hai bên giằng co, thích khách kia hí mắt lại đánh giá Phụng Trữ: Phụng Trữ ngẩng đầu mà đứng, uy phong lẫm lẫm chắn phía trước nhóm hộ vệ, cầm đao chỉ vào thích khách: “Bọn đạo chích các ngươi không biết tự lượng sức mình, ngươi cho là Long gia chúng ta không có người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Võ nghệ cao cường

Tư thế của Phụng Trữ không chỉ làm nhóm thích khách kinh ngạc mà còn dọa cho hộ vệ Long gia một cú sốc, Dư nương ở trong phòng cũng thay đổi suy nghĩ: Nàng nắm chặt hai tay, vừa sợ vừa nghi, Phụng Trữ này thế nhưng thâm tàng bất lộ? Ở Long gia ba năm có thể làm người ta không biết nàng là cao thủ:

Lúc này Phụng Trữ hét một tiếng lâm trận, Dư nương nghe được trong lòng run lên, nàng không hiểu lắm cái gì là võ công binh pháp kỳ trận nhưng nàng biết trong đình viện, ốc trạch của Long gia tất cả đều là kỳ trận, để bảo vệ an toàn:

Trong nhà có phó dịch phòng vệ, tuy rằng mỗi người không phải là võ nghệ cao cường nhưng đều được huấn luyện qua trận pháp, đối kháng địch xâm nhập: Trận pháp này kỳ thật cùng kỳ trận bố thạch có lên quan: Nàng ở Long phủ cả đời cũng không phân biệt được cái gì trận này trận kia, nhưng Phụng Trữ lại biết:

Ai ní Phụng Trữ là đơn thuần vô tội, cái gì cũng không biết, Dư nương là người thứ nhất không tán thành: Hiện chủ nhà không có nhà, chỉ mong nàng đừng đột nhiên hồi nguyên hình, thừa dịp làm loạn là may rồi:

Phụng Trữ không biết chỉ cách một cánh cửa nhưng trong lòng Dư nương lúc này có trăm ngàn suy nghĩ, nhưng chính nàng lúc này cũng chợt nghĩ ra được có cái gì không thích hợp:

Nhóm thích khách đó vì sao phải tấn công người cùng nhà cửa? Nơi này không có người quan trọng, không có bảo vật: Hơn nữa kẻ dẫn đầu này công phu không đến nỗi xuất thân nhập quý, nàng nghĩ chỉ cần liều chết một trận cũng có thể bắt hãn: Thứ như vậy cũng dám đến Long phủ?

Phụng Trữ đang còn suy nghĩ thì đối phương đã hét lớn một tiếng: “Lên”

Nhóm thích khách che mặt liền vọt lên, Phụng Trữ nghe được có hộ vệ phía sau kích động khẽ kêu, bỗng nhiên nàng hiểu được, những cao thủ trong phủ cũng không có ở đây, động tĩnh lớn như vậy tại sao họ lại không tới? Sợ là nơi khác còn có chém giết: Mục đích chân chính của thích khách cũng không phải là ở nơi này:

Phụng Trữ giương đao lên, hét lớn một tiếng sát rồi nhảy lên, hướng tên thủ lĩnh kia mà tới, tiếng đao vù vù, nàng một bên đánh còn một bên hướng nhóm hộ vệ kêu: “Đừng loạn, ổn định, che chở nhà.” Dư nương còn ở bên trong, nha hoàn tay không tác sát cùng sai vật cũng trốn ở bên trong, họ cũng là người nhà của nàng, Long Tam không ở đây, bảo hộ người nhà là trách nhiệm của nàng:

Phụng Trữ cũng không biết mình có bao nhiêu năng lực, nàng không nhớ rõ đã tập võ ở đâu, nàng không nhớ rõ sư phụ là ai, nàng cũng không nhớ rõ đã cùng ai giao thủ, nhưng nàng biết võ, mỗi một chiêu thức, mỗi một quyền cước của nàng tự nhiên bật ra trong đầu, đại đao trên tay uy vũ uy phong, nàng không để ý đến người khác, chỉ hướng về tên cầm đầu liều mạng chém giết:

Thích khách cầm đầu bị Phụng Trữ đuổi đánh, hai người chạy đến nóc nhà, lại từ nóc nhà nhảy xuống, người nọ dần dần thiếu kiên nhẫn, hãn vừa ra sức chống đỡ, một bên hướng những tên còn lại hét lớn: “Mau bắn tên, bức người trong phòng ra ngoài!”

Phụng Trữ hiểu được mục tiêu bọn họ nhắm đến là Dư nương, người hầu khác đều không trọng yếu, nhưng Dư nương đối với chủ tử Long gia mà nói cũng là người thân, nếu thích khách ở nơi khác không thể thắng, chỉ cần bắt được Dư nương là có thể làm Long gia đi vào khuôn khổ:

Nghĩ đến đây, Phụng Trữ bỗng tha cho tên thích khách cầm đầu trước mắt, ngược lại chạy tới chỗ tên định đốt lửa: Tên thích khách cầm đầu kia thoát khỏi khốn khổ, cũng cố chạy tới chỗ phòng Dư nương: Nguyên bản kế hoạch rất đơn giản, đối phó một đám hộ vệ cấp thấp, chỉ bằng bọn họ là dư sức bắt cái lão thái bà đó, không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra cái á đàn bà hung tợn như con cọp: Hãn một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ, giết đỏ cả mắt, mắt thấy sắp vọt tới trước cửa phòng Dư nương, chỉ cần đi vào, bắt lấy lão thái bà, thắng bại cao thấp lập tức sẽ hiện ra:

Hắn đá ngã lăn một tên hộ vệ, tay lại chém ngã một tên khác, hãn hung hăng đá ván cửa, nha hoàn cùng gã sai vật trong phòng sợ hãi kêu lên, thích khách thủ lĩnh liếc mắt một cái liền thấy được lão thái bà cũng ở bên trong, trong lòng mừng rỡ, đang muốn tiến lên bỗng nhiên phía sau có một trận gió lạnh thổi tới, hãn vội vàng xoay người nhưng tránh không kịp, trên cánh tay đã bị chém một vết to:

Phụng Trữ cũng không ngừng, vung đao chém nữa, thích khách kia không có biện pháp chỉ phải mau mau tránh xa, nhảy đến trước cửa, thối lui hướng trong viện: Phụng Trữ phi thân mà lên, từng bước ép sát, “Thấy cái mình thích là thèm, không hề phòng bị, ngươi phạm vào điều tối kỵ, chết cũng đáng!”

Dư nương nhìn bộ dạng chém giết của Phụng Trữ, trong lòng nghĩ: ngay cả những lời trên giang hồ cũng nói ra, cái gì mà tiểu thư khuê các hồ châu, quả nhiên là lừa đảo:

Lúc này thích khách bị chém ngã trong viện không ít, lửa cũng ngày càng mạnh lên, Phụng Trữ một bên đem thích khách vây ở một góc, một bên quay đầu hô to: “Mau che chở Dư nương đi!”

Mọi người nhanh ôm lấy Dư nương theo nhóm hộ vệ đi ra khu vực an toàn bên ngoài, thích khách thấy lão nhân đã ra, liều chết hướng phía trước mà đi, Phụng Trữ đi trước làm gương, một đao lại một đao, tả hữu khai chiến, lấy thân bảo vệ phía sau Dư nương, chém ngã hai người, chặn nhóm thích khách trong viện:

Dư nương được mọi người che chắn trốn thoát, nhìn thấy xa xa có hai nam phó cầm côn bổng chạy về hướng này, nàng cầm chặt cổ tay một người hỏi: “Thư lâu có tốt không?”

Nam phó thờ phỉ phò, “Bọn Lý Kha ra sức chống đỡ, đã an bài người ra ngoài thỉnh cứu binh, chỉ có thể chịu đựng được đến thời điểm cứu binh đến là ổn!”

Quả thế, lòng Dư nương trầm xuống, chủ tử Long gia không có nhà, những người này đến đây, thời cơ quả thật khéo: Công kích phủ viện cùng thư lâu, mục tiêu chuẩn như vậy, nếu không có người chỉ điểm, điều này làm người ta tin như thế nào?

Nam phó nói: “Đường thỉnh phòng hộ đã mở, nương nhanh đến kia đi!” Dư nương gật gật đầu, được mọi người ôm lấy bước nhanh hướng chính đường mà đi, nàng biết nàng lưu lại cũng vô dụng, chính đường nóc nhà cùng vách tường đều có cấu tạo đặc thù, có thông đạo cùng mật thất, để khi đại nạn có chỗ tránh né, nay vừa vận phát huy công dụng:

Dư nương chạy tới chính đường, vừa ngồi xuống liền dặn mọi người đi bảo hộ thư lâu, Phụng Trữ mang theo vài hộ vệ chạy tới, nàng xa xa thờ phỉ phò kêu: Mọi người đều bình an sao?”

Chạy tới gần liền thấy Dur nung cùng với mọi người an ổn ngồi, nàng cao hứng cười, lau mặt, bắt chập trên mặt dính máu, cười nói: “Mọi người có đi báo quan? Thích khách phóng hỏa, khẳng định mọi người bên ngoài đều biết, mọi người chớ hoảng sợ.”

Dur nung không trả lời, nhưng thấy vài tên nam phó kéo hộ vệ đi trợ giúp thư lâu, Phụng Trữ mới tỉnh ngộ, “Thư lâu bên kia gặp nạn? Đồ trọng yếu trong nhà đều ở kia? Ta đi!”

Nàng đang xoay người định đi, cổ tay lại bị Dur nung kéo lại, Dur nung nói: “Phụng Trữ, ngươi vẫn là ở bên cạnh lão thái bà ta tốt hơn, nếu có chuyện gì có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Phụng Trữ ngẩn ngơ, nàng nhìn vào ánh mắt Dur nung, sừng sốt một hồi, cuối cùng hiểu được, nàng đẩy tay Dur nung ra, trầm giọng nói: “Nung, nay tình hình như vậy, ngươi tin ta một lần đi.” Nói xong cũng không quay đầu lại, thẳng hướng thư lâu mà đi.

Còn chưa đuổi tới, từ xa đã nghe tiếng chém giết, quả nhiên nơi này mới là điểm công kích trọng yếu. Phụng Trữ nhớ lúc trước đã từng nhìn thấy cơ quan, sợ là trong này cất giấu vật Long gia coi trọng. Nghĩ như vậy, nàng gia tăng cước bộ, nàng không thể gạt bỏ mọi chuyện, hiện nay nàng nên vì Long gia làm chuyện tốt, Long Tam đối xử tốt với nàng như vậy, nàng không có cách gì báo đáp, cũng nên vì hắn mà liều chết bảo hộ nơi này:

Nàng nhảy đến núi giả, nhìn thấy thi thể nằm sấp, trước thư lâu có mười tên hộ vệ Long gia nhìn quen mắt cùng nhiều thích khách chém giết, Phụng Trữ nhìn nhìn địa hình cơ quan, đang chuẩn bị đi qua, một ánh sáng bạc ở dưới ánh trăng bên hồ lóe ra, đâm vào ánh mắt Phụng Trữ:

Chân Phụng Trữ mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã quỵ, nàng vội vàng cúi thấp người, choáng váng ôm lấy đầu, nhưng hình ảnh bên hồ đã chui thật sâu vào trong đầu, nàng từ từ nhắm hai mắt, tứ chi căng thẳng, mồ hôi lạnh xõng ra:

Phụng Trữ ở núi giả không hề động đậy, ở trước thư lâu tình hình chiến đấu cũng rất căng thẳng, Phụng Trữ nghe được tiếng đao kiếm va chạm thảm thiết, trong lòng gâ đến độ chịu không được:

Nàng cắn răng, trong lòng tự đấu tranh với chính mình, “Không có việc gì, sẽ không rơi vào trong hồ, sẽ không rơi vào....”

Lúc này, một tên thích khách hô to một tiếng: “Mở ra, chúng ta đi vào!” Âm thanh kia làm cho Phụng Trữ chấn động, giống như đã từng nghe qua, hơi giống cái nam nhân muốn đẩy nàng vào chỗ chết kia:

Phụng Trữ nắm chặt tay, mạnh mẽ hướng thư lâu đi đến, nàng cố ý không nhìn tới cái hồ kia, trong lòng nói với Long Tam: “Long Tam, ngươi phải che chở ta a.”

Nơi này đương nhiên không có Long Tam đáp lại, đảo mắt Phụng Trữ liền vọt tới trước thư lâu, hộ vệ cùng thích khách đang hùng hực khí thế, Phụng Trữ không để ý tới họ, trực tiếp vào phòng đang mở rộng cửa:

Thư lâu rất lớn, vài cái kệ sắp xếp sổ sách, hai cái bàn học, nhưng trong hòng lại không có ai, Phụng Trữ âm thầm đề phòng, thật cẩn thận đi lên cầu thang, ba tên hắc y nhân đang sờ soạng một mặt tường, trên tường ‘sưu sưu’ bắn ra vào đạo ám khí, bọn họ lách mình tránh thoát:

Phụng Trữ nghe được người kia nói: “Quả nhiên là ở trong này.” Hai người còn lại gạt đầu một cái, lại sờ soạng cơ quan trên tường. Phụng Trữ không buồn hé răng, rút đao liền hướng người nói chuyện chém tới, người nọ thấy phía sau có người tập kích, lẩn một vòng hiểm hiểm tránh đi, tên còn lại rút kiếm ra, chặn đứng Phụng Trữ:

Phụng Trữ không nói hai lời, đao ‘lả tả’ chém hai nhát, đánh với người nọ: Tên còn lại thấy thế muốn tiến lên hỗ trợ, người né tránh lúc này lại nói: “Đừng để ý nàng, tìm nọ quan trọng hơn.”

Phụng Trữ âm thầm cảnh giác, công phu người này có thể sánh bằng kẻ cầm đầu bên kia, xem ra ba người này không dễ đối phó, nhưng nàng tuyệt không thể để họ lấy đi vật này nọ của Long gia. Phụng Trữ liều mạng, người nọ lại e ngại, hai người công phu không kém, đấu pháp giống như đòi mạng, cũng không muốn sống, thắng bại lập tức hiện rõ:

Phụng Trữ một đao chém thất lung hắn, lại xoay người lật đao, bỏ về phía vai hắn, người nọ bại tướng đã lộ, chỉ phải ngã xuống đất lăn một vòng, một hắc y nhân khác thấy thế vội vàng xông lên, chém ngang một đao, chế trụ võ công của Phụng Trữ. Phụng Trữ cũng không ngừng, đao thức sắc bén, một trận tiến công:

Lúc này một hộ vệ của Long gia chạy lên, thấy một tên hắc y nhân đang muốn mở tường ra, người mới vừa bị Phụng Trữ chém thương lại hét lớn một tiếng, hướng hộ vệ đánh tới: Song phương liều mạng vài hiệp, chỉ nghe một thanh âm ‘đang’ vang lên, vách tường mở ra, hắc y nhân thân thủ tìm kiếm bên trong. Phụng Trữ lòng nóng như lửa đốt, nhân lúc đối phương không để ý, chém một đao về phía người đang mở ngăn tủ:

Người nọ lách mình tránh thoát, hắc y nhân phía sau Phụng Trữ cũng lại đây, Phụng Trữ bắt đắc dĩ phải xoay chân, mũi chân kiễng một chút nhảy lên trên, người này lại tiến về phía trước, lần này tìm được một cái hộp, hắn vừa mở ra liền kêu lên: “Chính là nó, tìm được rồi, rút lui!”

Phụng Trữ nóng nảy, hét lớn một tiếng: “Ai cũng đừng nghĩ đi!” Nàng không để ý kiếm đã đâm tới trước mặt, giữa người tiếp nhận kiếm đi qua, nàng nhanh chóng vọt đến trước mặt người nọ, chém liền một đao, muốn lấy lại cái hộp kia:

Lúc này hộ vệ của Long gia cũng một cước đá ngã lẩn hắc y nhân, hướng thích khách cầm hộp công kích tới, thích khách kia bị hai người đánh, bắt đắc dĩ giờ kiếm chống lại hộ vệ Long gia, bên này một cước đá Phụng Trữ. Một hắc y nhân khác giờ kiếm hướng Phụng Trữ bổ tới, Phụng Trữ cúi thấp người, lấy tay chống đỡ, né tránh thế công kia, trong nháy mắt cả người đã chống ngược, một cước đá trúng cổ tay người nọ, cái hộp nhỏ bay lên, chân

Phượng Trữ lại đá, đá trúng thất lung hắc y nhân, mụon thể trượt ra ngoài, tiếp được cái hòm

Động tác của nàng thật khéo léo, nhưng người khác còn đang ngỡ ngàng đã rơi vào trong tay Phượng Trữ: Hắc y nhân Phượng Trữ nhận biết giọng kia hốt hoảng hét lớn một tiếng: “Ngươi vì bọn họ liều mạng? Ngươi nghĩ ngươi thật sự là Long Tam phu nhân?”

Phượng Trữ ngỡ ngàng, không phản ứng lại lời này, nhưng cũng xác định: “Quả nhiên là ngươi?” lời này của Phượng Trữ cũng làm hộ vệ Long gia inh ngạc, “Các ngươi quen biết?” Hắc y nhân liền nháy mắt, ba người cùng hướng hắc y nhân xông tới, hộ vệ kia cả kinh, giờ kiểm nghiệm chiến, Phượng Trữ đứng xa một chút, muốn trợ giúp hắc y nhân cũng không kịp, hộ vệ kia gần không được, dưới sự liên thủ của ba người, bị một cước đá lăn xuống cầu thang:

Phượng Trữ thấy thế vội chạy lại trước cửa sổ, tính nhảy từ trên cửa sổ xuống, cùng hợp sức với hộ vệ, nàng cầm đồ vật của Long gia, hợp sức cùng mọi người mới là chính đồ:

Nhưng cửa sổ vừa mở, hai đạo ám khí ‘sưu sưu’ bắn ra, Phượng Trữ tránh khỏi một cái lại bị một cái khác lướt qua bả vai, hơi hơi đau, nàng cố nén đau, bỏ nhà xuống cửa sổ, ngoài cửa sổ ánh trăng sáng ngời, mặt hồ xinh đẹp dị thường, Phượng Trữ lại nhìn không được hết thảy một tiếng, ngã xuống đất:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Lưu lạc chạy chổi chết

Phượng Trữ mới ngã xuống, ba người kia hoảng sợ, không biết nàng ra như thế nào: Bọn họ đang sững sờ, dưới lầu lại có hai thị vệ vọt lên, thích hách cùng hộ vệ động thủ thì Phượng Trữ lại ở dưới thờ hồn hèn:

Nàng cố gắng đứng dậy, trước tiên đem hộp nhỏ ôm vào trong lòng, hắc y nhân kia thấy thế liền đánh úp lại, Phượng Trữ cắn răng, khỏe mắt thoáng nhìn hộ vệ bị trúng kiếm ngã xuống đất không dậy nổi, tên còn lại cũng bị bức đến chân cầu thang: Lúc này, một tên hắc y nhân từ dưới lầu vọt lên, hộ vệ Long gia chỉ có thể xoay người ngăn cản, Phượng Trữ bên này nháy mắt thể cục đã thành một địch ba:

Thân thể Phượng Trữ cứng ngắc, không có một chút niềm tin, trước nàng có địch, sau lưng không đường lui, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy bản thân đang ở đường cùng: Nàng lui từng bước về phía sau, quay lưng về phía cửa sổ: Ba tên hắc y nhân giờ kiểm ngăn trước mặt nàng, Phượng Trữ trừng mắt nhìn bọn họ, trong đầu trống rỗng:

“Đem vật đó giao ra đây?” Cái người Phượng Trữ nhận biết giọng lạnh lùng nói

Phượng Trữ theo dõi ánh mắt hắc y nhân, không nói lời nào: Một tên hắc y nhân bên cạnh có chút khàn trương nhìn hồ bên cửa sổ, nếu bọn họ tiến về phía trước chỉ sợ là Phượng Trữ dưới tình thế cấp bách nhảy vào trong hồ, nếu là chìm xuống thì càng thêm phiền toái:

Phượng Trữ mặt không chút thay đổi, hít vào thật sâu mấy hơi, nàng cố gắng không thêm nghĩ đến phong cảnh ngoài cửa sổ, nàng nghĩ đến biểu tình của Long Tam khi nói ‘ta tin tưởng ngươi’, ánh mắt hắc y nhân kia rất thành khẩn:

Hắc y nhân hít mắt lại, lại không chịu nổi, nhanh như tia chớp hướng Phượng Trữ đâm tới, trong nháy mắt, Phượng Trữ hét lớn một tiếng, cầm đao quét về phía ba người, hắc y nhân vội vàng lui lại nửa bước muốn trốn, Phượng Trữ nhân cơ hội này quăng đao đi, xoay người hướng cửa sổ nhảy đi, lớn tiếng hô: “Ta chết cũng không cho các ngươi!”

Phượng Trữ nhảy như vậy, không chỉ ba tên hắc y nhân bị dọa một cú sốc, chính nàng tim cũng ngừng đập mấy nhịp: Nàng nhảy ra ngoài cửa sổ liền nhắm chặt hai mắt, hai mắt không nhìn thấy nên chỉ có thể dựa vào cảm giác cùng trực giác làm việc, hai tay vồ ở khung cửa sổ, mụon lực làm thân thể hướng về phía trước, nhảy lên nóc nhà:

Mắt nàng không nhìn thấy nên hai tay sử dụng lực không đúng vị trí, thiếu chút nữa đánh lên mái hiên, đầu ngón tay bị cắt thương, ngón tay cũng thấy xước gây đau đớn, nhưng nàng bất chấp điều đó, chân chạm vào nóc nhà liền mở hai mắt: Dưới chân nàng chưa ổn, thân thể lung lay mấy cái, thiếu chút nữa ngã xuống, nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh, ổn định cân bằng, không khỏi cảm thấy may mắn:

Phía sau là hồ, thân thể Phượng Trữ cứng ngắc, không dám quay đầu lại xem, vì thế chạy về phía trước, đang muốn đi xuống cùng những người khác tụ họp đã thấy hai hắc y nhân dưới lầu cầm kiếm chỉ vào nàng oa oa kêu, chắc là phát hiện tung tích của nàng nên lớn tiếng cảnh báo cho những kẻ khác: Lúc này, ba tên hắc y nhân phía sau cũng đuổi theo, Phượng Trữ không có thời gian do dự, chỉ phải thay đổi phương hướng, hướng đình cây đại thụ ở một bên nhảy lên:

Hắc y nhân không từ bỏ đuổi theo, Phượng Trữ tay không có binh khí, sau cũng không ai giúp, lại sợ nếu gặp hộ vệ Long gia võ nghệ không tốt, liên lụy đến thân họ thì biết làm thế nào cho phải:

Nàng phi nước đại, phía trước là thành Long phủ, Phượng Trữ quay đầu nhìn lại, có sáu bảy tên hắc y nhân truy ở phía sau, nghĩ đến bọn họ trong lòng nàng có chút hồi hộp: Phượng Trữ cắn răng, kiễng mũi chân một chút nhảy ra ngoài:

Ngã tư đường tối om lạnh tanh, Phượng Trữ chạy sai hướng, quan sai trợ giúp Long phủ cùng cầm vệ hoàng gia ở hướng ngược lại, nàng không gặp ai giúp đỡ, cả thành to như vậy cũng không có chỗ để đi, hắc y nhân bám chặt phía sau không tha, nàng chỉ có thể liều mạng chạy như điên, rẽ trái rẽ phải tránh, vòng quanh lần quần trong thành, sau đó trốn vào một cái nhà bỏ hoang, thế mới có thể thở:

Phượng Trữ nghĩ trời sắp sáng, vài tên hắc y nhân không thể ở ban ngày mặc như vậy gặp người, bọn họ nhất định tản ra đổi y phục, nàng có cơ hội đem vật này trở về: Nhưng lại cân nhắc, phải làm sao để đưa vật này về? Thiết tổng quản không ở nhà, Long Tam cũng không có, hộ vệ một đêm thương vong cũng không ít, nhóm thích khách này ở dưới chân thiên tử cũng dám ban đêm tập kích phủ tướng quân, nếu không phải có chút thế lực, làm sao dám làm vậy?

Mục tiêu của bọn họ chính xác, đối với vị trí giấu cái hộp này cũng rõ ràng, lại biết thân phận Dư nương, đối với bố cục của Long phủ cũng thành thực, muốn nói không có nội ứng, đánh chết Phượng Trữ cũng không tin: Nàng nghĩ tới hạ nhi, sợ là hạ nhi không phải là nội ứng duy nhất ư? Nhưng nàng đánh bậy đánh bạ chạy ra phủ, nay chỉ sợ là trong phủ còn có những người tâm hoài bất quý, nàng đem vật này đưa về, nếu bị đoạt đi thì phải làm sao bây giờ?

Phượng Trữ ở trong lòng hò hét suy nghĩ, tốt nhất bây giờ nên giấu, chờ Long Nhị cùng Long Tam trở lại, tự tay giao cho bọn họ tốt hơn:

Nàng tính đi tính lại, quyết định trước hết không trở về phủ, tính vụng trộm lặn ra ngoài thành, ở ngoại ô ngày ngốc hai ngày, đợi Long Tam trở về nói sau:

Cuối cùng trời cũng sáng, Phượng Trữ nghiêng tai lắng nghe, không có âm thanh truy theo liền lén lút đi ra: Chỗ này hẻo lánh, bốn bề vắng lặng, Phượng Trữ nhìn xem chính mình, toàn thân vừa là máu vừa là bùn, đêm qua chỉ mặc sơ sài, áo quần không chỉnh tề, tất cũng không mang, bộ dáng so với hắc y nhân đi đêm cũng không tốt hơn là bao:

Vì thế Phượng Trữ quyết định trước tiên chỉnh sửa chính mình: Nàng lên vào một nhà nông, bên trong không có người, chắc là đều đi làm rồi đi: Ở trên bàn tìm được cái gương, hảo hảo chiếu chiếu, vừa nhìn một cái liền hoảng sợ, mặt mày bẩn, tóc tai tán loạn, thật sự là vô cùng thô thảm:

Nàng tiến vào một cái phòng có cái chum đựng nước, rửa mặt rửa tay, lấy quần áo của nữ nhi nhà người ta mặc, búi sơ tóc, lại tìm cái đai lưng, đeo cái hộp nhỏ buộc bên người, lại khoác áo ngoài, nhìn giống như một cô nương bình thường nàng mới vừa lòng:

Nàng nói với cái phòng trống không: “Ta trộm xiêm y của người là do bất đắc dĩ, ngày sau sẽ trả lại gấp đôi, đa tạ đa tạ!” xoay người muốn đi, bỗng nhiên đi đến gần cửa lại thấy đói bụng, không được, nghĩ nghĩ, lại vào trong phòng nói với không khí: “Đã vậy, cho ta mượn chút tiền đi?”

Nói mượn liền mượn, Phượng Trữ động tay lật lật cái hộp đựng tiền nhà người ta, lấy ra hai dây đồng tiền: Phượng Trữ thầm nghĩ mình thật thích hợp để làm ăn trộm, giấu tốt như vậy cũng có thể đào ra: Nàng hướng cái hộp vỗ tay nói cảm tạ, đang chuẩn bị đi lại quay lại, nhà người ta cũng sẽ đói bụng đi, nàng cảm đi hết, người ta làm sao bây giờ? Ngấm lại thật áy náy, lại quay đầu, đem một dây tiền trả lại chỗ cũ, lại nghĩ, nhà này có vẻ nhiều người, nàng lại chỉ có một mình, nàng do dự, lại đếm đếm, một dây tiền đủ mua bao nhiêu cái bánh bao? Cuối cùng cắn răng một cái, đem nửa dây để lại chỗ cũ:

Nàng đem tiền để về chỗ cũ xong lại nói: “Chờ Long Tam trở lại, ta hỏi hắn xin bạc, nhất định trả lại gấp đôi cho các người, chớ trách ta a.” Nói xong, cuối cùng cẩn thận cẩn nứa dây đồng tiền đi:

Phượng Trữ chỉ mặc vài thô, bộ dáng giống như thôn nữ, không có nhiều tiền, bánh bao thịt ăn không nổi, chỉ có thể mua vài cái bánh bao trắng ăn, một bên cắn một bên hướng nơi nhiều người đi, tính xen lẫn trong đám người đi ra khỏi thành:

Khi nuốt xuống ngụm bánh bao cuối cùng, nàng nói thầm trong lòng: “Long Tam, ta chịu đói, người trở về nhất định phải mời ta đi ăn đồ ngon.” Vừa nói xong liền nhìn thấy hai nam tử áo xanh rất khả nghi, bọn họ đứng ở cửa thành mà không ra, đánh giá khắp nơi: Ánh mắt cùng thần thái không hề giống người lương thiện:

Phượng Trữ hoảng hốt, định tâm lại, bước nhanh đến bên người một hán tử: Một đứa nhỏ theo sát bên cạnh hán tử kia, tay nắm chặt, chắc là đứa nhỏ của người này: Phượng Trữ nhìn đứa nhỏ, cúi xuống cười với hắn, tiểu hài tử kia cũng không sợ, gặp cô nương xinh đẹp cười, hắn cũng cười lại, Phượng Trữ một bên đi cùng hắn, một bên ôn nhu phủ đầu hắn, cảnh này ở xa xa nhìn lại giống như một nhà ba người:

Phượng Trữ cứ công khai đi qua bên người mặc áo xanh như vậy, thuận lợi ra khỏi cửa thành: Nàng vừa muốn chậm rãi thờ ra, kết quả một thôn phụ chở ở bên ngoài cửa thành lớn tiếng nói với hán tử bên người nàng: “Cha của đứa nhỏ, rốt cuộc người cũng đến: Di, nàng là ai?”

Giọng của thôn phụ này lớn, rúc lấy mọi người chung quanh ghé mắt, Phượng Trữ thầm nghĩ hồng rồi, quả nhiên hai người áo xanh kia nghe thấy liền nhìn lại đây, Phượng Trữ chống lại ánh mắt bọn họ, quay đầu bỏ chạy, quả nhiên là thích khách đêm qua, thấy nàng chạy liền đuổi theo:

Phượng Trữ không nhìn đường chỉ có thể ra sức chạy về phía trước, ngẫu nhiên nhìn lại, đuổi theo không chỉ có hai người, nàng thầm kêu khổ, trừ bỏ bỏ trốn ra không còn biện pháp nào khác:

Phượng Trữ bị đuổi đến trán lấm nháy, còn không thể nghỉ ngơi một chút lại bị đuổi giết đến thành tiếp theo: Phượng Trữ đánh một trận, lại chạy một trận, trên người sớm không có tiền, chỉ phải trộm quần áo mặc, trộm cơm canh ăn, nàng sợ hồ nên không thể rửa mặt chải đầu, chỉ tìm cơ hội khi tác tức nông gia dùng chậu nước lau lau: Nàng cứ một đường ăn ngủ như vậy, rất thê lương:

Một ngày nọ, nàng lên đến một phòng bếp của tửu lâu trộm cơm ăn, nghe được đầu bếp cùng sai vặt nói chuyện phiếm, nói mỗ gia cái gì nghi nan nghi chứng, trị ở Bách Kiều thành, Bách Kiều thành này lợi hại ra sao, uy phong như thế nào: Phượng Trữ nhớ tới Long Tam có nói qua, thành chủ Nhiếp thừa nhậm là bạn tri kỉ của hắn:

Phượng Trữ cân nhắc một chút, không bằng đến gặp Nhiếp Thừa Nham, đem hòm này giao cho hắn, chính mình đem người đuổi giết nàng rời đi, như vậy sẽ không cần lo lắng hòm này rơi vào trong tay bọn họ, mà Nhiếp Thừa Nham cũng có cách thông tri đến Long Tam, vậy thì Long Tam có thể đến nhận hòm cùng thuận tiện tiếp nàng:

Một thời gian lưu lạc này, kỳ thật Phượng Trữ nghĩ rất nhiều, nàng nhớ đến tình cảnh ngày đó, ánh mắt ngơ ngác vô căn cứ của Dư nương, biểu tình kinh ngạc của nha hoàn cùng hộ vệ khi biết nàng có võ, còn có một trận chiến ở thư lâu, hộ vệ Long gia hỏi nàng cùng ác đồ kia có quen biết hay không, lúc ấy nàng không nghĩ nhiều cho lắm, bây giờ cẩn thận cân nhắc lại cảm thấy thật ỳ ạch: Khẳng định Long gia lại nghĩ nàng giờ trở, nghĩ nàng liên hợp người ngoài đến trộm này nọ:

Ngẫm lại cũng đúng, vật là nàng cầm đi, nhưng nàng không đưa Long gia, lại mang theo nó chạy trốn mất dạng, hơn nữa những chuyện nàng làm trước kia, để bọn họ nghĩ tốt cho nàng cũng thật khó:

Phượng Trữ càng nghĩ càng khổ sở, chỉ có thể tự an ủi chính mình, mọi việc rất nhanh sẽ trôi qua, chỉ cần nàng đem vật này an toàn trở về Long gia, hết thảy chân tướng sẽ rõ ràng: Nàng không cần biết người khác nghĩ như thế nào, chỉ cần cố gắng làm việc tốt nhiều hơn: Huống hồ Long Tam sẽ không bỏ mặc nàng, Long Tam nhất định sẽ tin tưởng nàng, sẽ đến tìm nàng:

Nàng co quắp dưới đại thụ, dựa vào đồng lúa sườn ảm, một bên cầu nguyện ác nhân có thể để cho nàng nghỉ ngơi, đừng đuổi theo nữa, vừa nghĩ ngày mai nên đi nơi nào tìm đồ ăn:

Trước khi ngủ, nàng thì thào lầm bầm: “Long Tam, ta đói bụng, ta không có xiêm y để đổi, vừa bẩn vừa thối, không có ai nói chuyện với ta, không có ai để ý ta...: Long Tam...:ta nhớ ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Vợ chồng gặp lại

Phượng Trữ nghĩ kỳ thật không có sai, Long gia bởi vì nàng mang theo cái hộ nhỏ biến mất đã muốn nổi tung, Phượng Trữ lại lưu lại những điểm rất đáng ngờ, Dư nương có thể kể ra vài chuyện, hơn nữa có tên hộ vệ bị thương nặng kia làm chứng, Phượng Trữ thật đã nói với hắc y nhân một câu “Quả nhiên là ngươi.” Hiển nhiên là hai bên phải quen biết:

Long Nhị cùng Long Tam chạy về Long gia cũng không có giận công tâm, bọn họ gặp đại sự ngược lại càng bình tĩnh: Chỉ là mọi người nói ra một việc, Long Tam liền phân bác một việc, hắn nói: “Nếu Phượng Trữ có tâm trộm vật, lấy thân thể các ngươi cùng nàng, ta cùng nhị ca vừa ra khỏi phủ liền động thủ, làm gì cần phải đợi người ngoài đến cùng nhau diễn tuồng?”

Long Nhị ngẫm lại cũng hiểu được việc này không thông, nếu Phượng Trữ có ác tâm, nàng chỉ cần bắt lấy Dư nương là được, không cần mạo hiểm như vậy:

“Nhưng vì sao nàng cầm vật kia đi còn không trở lại?” Long Nhị cảm thấy khả năng nội ứng ngoại hợp không lớn nhưng thừa dịp loạn đoạt bảo vật thì có thể:

Long Tam liếc nhìn hắn một cái, “Rõ ràng trong nhà có nội ứng, Phượng Trữ đương nhiên biết mọi người không tin nhiệm nàng, lúc này cầm vật nợ trở về, bị một người ẩn từ nơi nào đó đoạt đi, nàng lại không thể nói lý.”

Long Nhị nói: “làm sao ngươi biết được?”

Long Tam đáp: “Đừng đem nàng hưởng những việc xấu xa, tự nhiên hiểu được.”

Long Nhị bị ghen, chỉ có thể nói: “Xem ra ngươi không tính dùng giang hồ đi tìm nàng, vậy ngươi tính làm thế nào?”

“Trong nhà giao cho ngươi.” Long Tam trả lời, “Tự ta đi tìm nàng, nếu nàng bình an, nàng nhất định sẽ có biện pháp làm cho ta tìm được.”

Cứ như vậy, Long Tam an bài thỏa đáng rồi xuất phát: Hắn một đường tìm, không thuận theo Phượng Trữ tìm, cũng là tìm những vụ trộm cổ quái, bị người đuổi giết, tránh những nơi có nước, cứ như vậy nhưng cũng bị hắn tìm ra tung tích:

Nói đến Phượng Trữ bên này, nàng quyết định đi Bách Kiêu thành, vì thế dừng chân tại Thanh phong thành nghỉ ngơi trước, thanh phong thành này cách Bách Kiêu thành chỉ một khoảng không xa không gần, Phượng Trữ đã tìm hiểu tốt lắm, quanh thành này giao thông trung chuyển các nơi, bốn phương thông suốt, cô về dễ dàng bỏ lại những kẻ đuổi giết nàng: Như vậy có thể tranh thủ chút thời gian, lén lút đem vật này giao cho Nhiếp thừa Nham, sau đó lại quay lại, đem bọn hắc y nhân này dẫn ra chỗ khác: Nhiếp thừa Nham chắc chắn thông tri cho Long Tam đến lấy hộp, đến lúc đó nàng lại chạy trở về, đi theo Long Tam, vậy mới an toàn:

Nghĩ thế, nàng bày ra một kè, ở chỗ cửa đông thành nhào một hồi, biểu hiện nàng đã rời đi, nhưng hắc y nhân bị nàng một đường lừa gạt, quả nhiên nghĩ đó là thủ thuật che mắt của nàng, nàng nhất định là trốn trong thành ngay góc một hồi hoặc tính gọi người đến, cho nên bọn hắn không thủ ở chỗ

cửa thành cũng là vào trong thành đi tìm. Nhưng Phụng Trữ thật đã từ cửa đông thành chạy mất:

Nàng một đường phi nước đại, đến Bách Kiều thành thì dừng lại, nàng muốn đi tìm bằng hữu tốt của Long Tam, lại là lấy thân phận Long Tam phu nhân, cũng không thể dọa hấn, một thân vừa bản vừa thối này làm sao có thể đi?

Vì thế, nàng tìm một khách điểm đi vào, rõ ràng trong túi không có lấy một xu nhưng lại ngẩng đầu ưỡn ngực, tài đại khí thô, muốn một gian phòng tốt nhất, lại muốn tiểu nhị đi mua xiêm y, lại kêu rượu và thức ăn đem lên phòng, muốn nước ấm tắm rửa, bộ dáng nàng như vậy, tiểu nhị không hề hoài nghi một chút nào, xem nhẹ nàng một thân không hợp lễ nghi:

Phụng Trữ ăn cơm no, lại tự tắm rửa sạch sẽ, nhìn giống như một phụ nhân xinh đẹp quý phái, thế mới đối với cái gương cười nói: “Long Tam, ngươi xem, ta đối với ngươi thật tốt, cũng không làm cho ngươi ở bên ngoài mất mặt nga.” Đêm đó, Phụng Trữ theo cửa sổ nhảy lên nóc nhà, thoát đi khách điểm, hướng Bách Kiều thành mà đi:

Nàng không hề ngủ, chạy nhanh đuổi chậm, cuối cùng đến nhiep phủ ở Bách Kiều thành: Nhiep thừa Nham không giống như trong tưởng tượng của nàng, ban đầu nàng nghĩ rằng, bạn tri ki có nghĩa là người đó phải giống như Long Tam, chỉ có vẻ phong lưu công tử, kết quả, Nhiep thừa nham đúng là cái nam nhân què vừa nghiêm khắc vừa lạnh như băng:

Hắn ngồi trên xe lạng, bộ dáng cao ngạo, cau mày lạnh giọng hỏi nàng: “Ngươi là Phụng Trữ?”

“Đúng vậy.” Phụng Trữ đáp, nghĩ rằng chẳng lẽ nhiep thừa nham muốn nói với nàng câu ngươi cho ngươi là Tam phu nhân của Long gia?

Kết quả, nhiep thừa nham chưa thấy qua diện mạo thực của Phụng Trữ nên hắn còn đang nghi ngờ, “Ngươi chứng minh như thế nào?”

Chứng minh? Nàng mạo hiểm tính mạng chạy đến, vừa không ngủ lại chịu đói, tại sao đến chỗ nào cũng không có người tin nàng? Nàng đúng lý hợp tình trả lời: “Không biết, muốn chứng minh ra sao?”

Trong ánh mắt của Nhiep thừa nham là Phụng Trữ cực không vui tìm tòi nghiên cứu, Long gia là nhà chồng của nàng, người nhà nàng liền nhện, ngay cả ngoại nhân nàng còn phải xem sắc mặt, nàng đem cái hộp nhỏ lấy ra trước mặt Nhiep thừa nham, ngang tàng nói: “Huynh đệ Long Tam không có trong phủ, Long phủ gặp chuyện, bọn họ muốn cướp cái hộp này, ta trốn ra, cũng không biết đưa ai bảo quản: Từng nghe nói thành chủ Bách Kiều thành là bạn tri ki của Long Tam, cho nên mới tới đây.”

Nhiep Thừa Nham vừa nghe xong liền chấn động, nhưng hắn cự tuyệt yêu cầu rồi đi Nhiep phủ của Phụng Trữ, hắn hứa hẹn sẽ sai người xử trí việc này, còn Phụng Trữ thì ở ngay tại Nhiep phủ:

Phụng Trữ nghĩ như vậy cũng tốt, dù sao sự tình giao cho người có bản lĩnh đi làm là được rồi, giống như nàng trừ bỏ chạy trốn chết ra thật đúng là không làm được gì: Tuy rằng trong ý tứ của Nhiep thừa nham bao hàm cảnh giác cũng không tín nhiệm với nàng, nhưng Phụng Trữ xác nhận người ta lo cơm ăn, cũng liền không thêm đề ý: Dù sao cũng là bằng hữu của Long Tam, nàng vui chơi giải trí chờ Long Tam đến đón nàng là được rồi:

Phụng Trữ ở nhiep phủ ngày người ba ngày, ba ngày này nàng có chút dễ chịu, tuy là nhiep thừa nham có thử hỏi thăm động cơ cùng thân phận thật giả, nhưng Phụng Trữ không làm chuyện xấu, đương nhiên không hề lảng tránh: Ở trong này nàng ăn ngon ngủ đủ, còn có mấy đứa nhỏ cùng chơi với nàng, thậm chí còn vui vẻ hơn so với ở Long phủ:

Bất quá Phụng Trữ hâm mộ nhất, chính là cô nương tên hàn tiểu: Nàng là nha đầu bên người nhiep Thừa nham, hầu hạ uống thuốc cùng việc nhà, tại y thành, nàng kêu là y phó: Phụng Trữ không phải vì người ta làm nô làm phò có gì tốt, mà là thật hâm mộ nhiep Thừa Nham đối với hàn tiểu phân tâm:

Hàn tiểu tuy chỉ là y phó của hắn nhưng hắn đối với nàng nói gì nghe nấy, ngoan ngoãn phục tùng, đương nhiên, luôn xem nhẹ thời điểm hắn phát giận, tóm lại Phụng Trữ cảm thấy mặc kệ là thân phận gì, đời này nếu có một người toàn tâm toàn ý như thế đối đãi, thế là đủ:

Hàn tiểu học y, đối với Phụng Trữ cũng thật khách khí, vừa nghe nói nàng mất trí nhớ liền bắt mạch, muốn vì nàng trị liệu, bất quá bệnh này cổ quái, hàn tiểu đương nhiên là không có biện pháp: Phụng Trữ cảm thấy nha đầu này không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, không kiêu căng không nóng nảy, thật là làm cho người ta thích, chỉ tiếc là Nhiep thừa nham người què xấu tính kia không hề xứng đôi:

Long Tam so với Phụng Trữ tưởng tượng chạy rất nhanh, nàng cũng không biết Long Tam một đường đuổi tới thanh phong thành, vừa vặn chạm vào thù hằn của Nhiep thừa nham, cho nên ba ngày tiếp đó, hắn liền chạy đến Nhiep phủ:

Thời điểm Long Tam tìm thấy, Phụng Trữ đang cùng bọn nhỏ chơi “bịt mắt bắt giặc”, nàng bịt mắt, muốn đi bắt bọn nhỏ trốn đông trốn tây: Nàng cười thật vui vẻ, từ xa cũng có thể nghe được thanh âm, Long Tam đi qua, nhìn nàng chạy đông nhảy tây cao hứng loạn nháo, lòng rút cuộc kiên định:

Một cái đứa nhỏ “hô thùng thùng” hướng Long Tam chạy tới, Phụng Trữ nghe được thanh âm ở sau đầu liền đuổi theo, đứa nhỏ hét ‘oa oa’ chói tai trốn phía sau Long Tam, Phụng Trữ một bên hét lớn: “Xem ngươi trốn chỗ nào?” một bên liền đánh tới:

Một cú đánh liền ôm lấy Long Tam, Phụng Trữ kinh hãi, buông từng tay, “ai nha, bắt sai rồi!” nàng tháo khăn bịt mắt, vừa thấy là Long Tam liền hét ‘oa oa’, thanh âm so với đứa nhỏ còn vang dội, nàng lại chạy qua, hưng phấn mà ôm chặt lấy Long Tam, “Không bắt lầm, không bắt lầm, là Long Tam nhà ta, là Long Tam nhà ta, Long Tam của nhà ta tới đón ta, ha ha ha...:”

Vài đứa nhỏ tò mò vây quanh hai người lớn dính cùng một chỗ, chỉ có hàn tiểu cùng đệ đệ hàn nhạc ‘ai nha’ một tiếng, che ánh mắt chính mình giả vờ giả vịt, “Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn:”

Phượng Trữ một chút cũng không để ý, còn hưng phấn nhảy lên, “Long Tam, Long Tam, người như thế nào động tác nhanh vậy, thật sự là quá nhanh...”

“Được rồi, được rồi!” Long Tam bị nàng chọc cũng nhịn không được nở nụ cười, chỉ là bị một đám đứa nhỏ vây quanh, hẳn vận phần không được tự nhiên, chỉ phải đẩy Phượng Trữ ra, “Đừng ham chơi, nhanh đi rửa mặt chải đầu, ta ở thư phòng a nham chờ người!”

Phượng Trữ không để ý Long Tam không theo nàng, chính mình vui vẻ chạy về phòng, hàn nhạc cũng vui vẻ chạy, hẳn chạy đi hướng thư phòng, có hảo nhiệt xem, hẳn cũng không muốn bỏ qua:

Long Tam cùng nhiếp thừa nham tán gẫu qua, hẳn chứng thực Phượng Trữ này chính là Phượng Trữ kia, hộp cũng là vật quý trọng, “Một lời khó nói hết.” Hẳn nói với nhiếp Thừa Nham, “Tóm lại, nay chuyện phiên toái của ta so với người cũng không thiếu.” hai người liếc nhau, cùng thở dài:

Không bao lâu, Phượng Trữ liền chạy tới, vừa vào cửa liền hỏi: “Long Tam, Long Tam, có phải nhà các người cho ta cùng đám người kia là một, liền thủ cướp vật này nợ của nhà các người?”

“Đứng!” Long Tam thở dài:

“Vậy người trở về phải thay ta giải oan, bằng không Dư nương lại phạt ta!” Phượng Trữ đi kéo ống tay áo của Long Tam, trời đất bao la, nàng là người không có trí nhớ, chỉ có mình Long Tam để dựa vào:

Hàn nhạc ở một bên nghe được tên Dư nương, reo lên: “Cái đại nương hung hung kia!”

“Đi, các người cũng gặp qua?” Phượng Trữ hỏi

Hàn nhạc dùng sức gật đầu, “Nàng cướp tỷ tỷ của ta, gả cho hẳn làm thiếp!” hàn nhạc dùng ngón tay chỉ vào Long Tam, Nhiếp thừa nham cùng Long Tam sắc mặt đen lại, trong lòng đều hận không thể đá văng hẳn ra:

“ai nha!” Phượng Trữ vây quanh hàn tiểu, “Nguyên lai chúng ta là tỷ muội a, vậy người như thế nào lại lưu lạc ở đây?”

Nhiếp thừa Nham sắc mặt khó coi tới cực điểm, quát: “Tiểu tiểu không phải là thiếp của tướng công người!”

Long Tam mở miệng nói với nàng: “Đây là lúc trước Dư nương thấy ta bị thương nặng, nói là xung hi, không phải thật!” Phượng Trữ đồng tình nhìn Long Tam liếc một cái:

“Nếu không muốn hiểu lầm, vẫn nên viết cai hưu thư!” Nhiếp thừa nham làm như giận không thể phát tác, cắn răng nói:

Nói liền viết, hai nam nhân cực kỳ ấn ý, chuẩn bị tốt giấy bút nghiên mực, Long Tam liền viết ‘hưu thư’: Phượng Trữ ở một bên nhìn với vẻ trông mong, nàng hâm mộ không thôi, tại sao người ta muốn hưu thư liền dễ như vậy còn nàng thì không? quả nhiên có núi dựa vào dễ làm việc a, nàng nhịn lại nhịn, cuối cùng chịu không được nói: “Long Tam, nếu không, người cũng viết cho ta một cái đi!”

Tay Long Tam run lên, thiếu chút nữa viết sai chữ, may mà chữ cuối cùng đã viết xong, hẳn bắt đầu ấn, giả không nghe: Phượng Trữ chuyển tới tai bên kia của hẳn, lại nói: “Rất đơn giản, người chiếu theo cái này sao một phần, đem tên của nàng đổi thành của ta là được!”

Long Tam không để ý nàng, đem hưu thư giao, đẩy nàng ra ngoài, “Đi thu thập hành lý của người, mọi người đều chờ chúng ta trở về!”

“Ta không có hành lý, thừa dịp này giấy bút đều có, lại thuận tay viết ra, không phải nói ta phạm hết bảy điều sao? Hưu tốt lắm!”

Long Tam lúc này là kẻ điếc, nói gì cũng không nghe thấy: Hẳn chỉ nói với nhiếp Thừa nham: “Trong nhà có việc, đại mặc bên kia tạm thời không có người giữ giúp người, thám tử ở đâu kia, người tiếp nhận qua đi.”

Nhiếp thừa nham gật đầu, hai người nói nhỏ vài câu, Long Tam quay đầu nhìn nhìn Phượng Trữ, lại nói với Nhiếp thừa Nham vài câu, rồi cuộc cáo từ: Phượng Trữ có chút mất hứng: Long Tam thật bất công, đối với người khác thì rất tốt, đối với nàng không vậy:

Người khác muốn hưu thư, hẳn vui vẻ đáp ứng, nàng muốn hưu thư, hẳn liền giả ngu: Nàng chỉ cần nghĩ đến người Long gia nghĩ nàng xấu xa liền không thoải mái, nếu có hưu thư trong tay, nàng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực: Đều là do cái tên Long Tam xấu xa này không thành toàn:

Long Tam xoay đầu nhìn thấy Phượng Trữ bĩu môi cau mày, nhân tiện nói: “Ta phải đi rồi, người có đi hay không?” Phượng Trữ không có biện pháp, vô tình vẫy tay cáo biệt cùng tỷ đệ hàn tiểu, đi theo phía sau Long Tam:

“Long Tam, trên đường chúng ta trở về, sẽ không đổi bụng đi? Người mang đủ bạc không?” xuất môn bên ngoài có trăm ngàn dạng khó xử, nàng sợ nhất thiếu bạc:

“Sẽ không làm người đói!” Long Tam hứa hẹn làm Phượng Trữ vui vẻ:

“Đi, Long Tam, vì sao không mang hộ vệ?”

“Người không phải sao? Bảo tiêu kiểm sát thù!”

Đáp án này làm cho Phụng Trữ cười khanh khách:

Lại một lát sau, Phụng Trữ không chịu ngồi yên, “Long Tam, chúng ta đi đâu? Đây là đường về nhà sao?”

“Trước không quay về, ta có việc muốn làm”

Phụng Trữ muốn hỏi cái hộp kia làm sao bây giờ? Ngẫm lại không cần quản nó, nàng giao cho Long Tam, hấn muốn làm gì thì làm, không liên quan đến nàng: Dù sao nàng đi theo Long Tam, hấn muốn đi đâu thì theo đó:

Long Tam quay đầu liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng dùng một đôi mắt to sáng ngời thẳng tắp nhìn hấn, hấn cười nói: “Như thế nào, muốn hỏi nữa hay không?”

Phụng Trữ vẫn nhìn hấn, rớt cuộc thật sự hỏi: “Long Tam, người thiếu nữ nhân sao?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lại rơi vào mê cung

Long Tam mang theo Phụng Trữ đến một cái khách sạn khác, lần này chỉ thuê một gian thượng phòng, Phụng Trữ trong lòng có ả ả chút thỏa mãn, vô cùng cao hứng đi vào:

Long Tam cũng không biết từ lúc nào lấy ra một đồng hồ sách, ngồi ở trong phòng chăm chú xem, Phụng Trữ ở trên giường nằm nửa ngày cũng ngủ không được, ôm chần nhìn người nọ dưới đèn, một bụng nghi vấn: “Long Tam, mấy thứ này từ chỗ nào biến ra?” Hấn rõ ràng trừ bỏ công thanh kiếm kia, trên lưng ngựa cũng không thấy treo gì đó:

“Nếu người thường xuyên đi đây đi đó, tất nhiên sẽ phải an trí một vài cái cứ điểm”

“Nga.” Phụng Trữ cũng không muốn nghe kỹ, trong này dường như có an bài bí mật gì đó: Nàng lại hỏi chuyện khác: “Long Tam, trong nhà có phải đang định tội ta không, ta theo người trở về, có phải sẽ không hòa nhã nữa không?” Nàng đá hai chân khỏi chần, nói: “Nếu thật vậy, ta cũng không muốn trở về: Ta nghĩ rồi, nếu mọi người đều không thích ta, ta không cần ở đó gây người: Các người muốn đưa ta về nhà mẹ đẻ, chắc chắn sẽ đưa đi.”

Long Tam ngây người ngẩn ngơ: “Ta đã gửi thư nói rõ ngọn nguồn cho bọn họ hiểu rồi, chắc chắn sẽ không trách người nữa.”

Phụng Trữ thoáng nhẹ người: “Vậy còn chuyện đưa ta về nhà mẹ đẻ thì sao?”

Long Tam quay đầu nhìn nàng, nàng ôm chần mở to mắt to nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh đèn, lộ ra vài phần yếu ớt: Nàng có một thân vô nghệ, lại phải chịu ủy khuất, nhưng tuyệt không có động vô tùy tiện với người bình thường: Nàng một đường chạy nạn, hấn theo ven đường hỏi thăm, trừ bỏ ác phi đuổi giết của nàng khiến xung quanh bị tổn hại, nàng không có làm bị thương bất kỳ một người vô tội nào:

Tính tình như vậy không hề giống với Phụng Trữ trước kia trong đầu hấn: Long Tam nhìn không được đứng dậy đi đến bên giường, sờ sờ đầu của nàng: “Người nếu muốn trở về, ta sẽ đưa người trở về: Người nếu muốn ở lại Long phủ, nơi đó chính là nhà của người.”

Phụng Trữ nhìn thẳng vào ánh mắt của hấn, xác nhận lời hấn nói là thật tâm, khóe miệng nhin không được nâng lên: Nàng chui đầu vào trước ngực hấn: “Đây chính là người nói, ta nếu nguyện ý ngây ngốc, các người sẽ không đuổi ta.”

“Ấn.” Long Tam cũng nhin không được mỉm cười, nàng luôn thực dễ dàng có thể cao hứng trở lại:

“Vậy người cũng phải đáp ứng ta, thời điểm ta về nhà mẹ đẻ, người phải đích thân đưa ta về, nếu nơi đó đối ta không tốt, người sẽ đem ta đưa về nhà, được không?”

“Ấn.”

Phụng Trữ cảm thấy câu trả lời này thực làm cho nàng vừa lòng, nàng khanh khách cười, đặt đầu lên gối, nhắm mắt nói: “Người rất tốt với ta, ta đây sẽ tha thứ những việc người đã làm a.”

Long Tam nhú mày, vì nàng dịch dịch góc chần: “Ta phu nhân khoan hồng độ lượng.”

Phụng Trữ lại vui vẻ, nhần mặt nhần mũi: “Tất nhiên, ta đây rất độ lượng nha, so với Nhị bá nhiều hơn gấp trăm lần.” Nàng chắc chắn Long Nhị là người keo kiệt thủ dai nhất mà nàng từng gặp a:

Long Tam bật cười: “Mau ngủ đi, ngày mai ta mang người đi gặp một người.”

“Gặp ai?” Phụng Trữ tròn mắt, tò mò:

“Là người truy giết người trong mộng, mặt chữ điền, mắt tam giác, miệng rộng, mũi to...” Long Tam còn chưa nói xong, Phụng Trữ liền bật dậy gật đầu: “Đúng, là người này, đã tìm được hấn sao?”

“Thời điểm ta đến trăm kiêu thành thì có tin tức, có người nhìn đến hấn thường lui tới Giang Lăng. Giang Lăng cách nơi này không xa, ngày mai có thể đến được.”

Phụng Trữ nắm chặt tay Long Tam một chút: “Chúng ta hiện tại liền đi ngay đi, lỡ đâu hấn lại chạy đến nơi khác.”

“Đừng nóng vội, người trước háo háo nghỉ ngơi. Ta còn muốn an bài vài chuyện nữa. Có người sẽ thay ta cảm chân hấn, người yên tâm”

Phụng Trữ nhìn hấn nửa ngày, cuối cùng gật gật đầu: “Tốt lắm, ta nghe lời người. Long Tam, chúng ta nhất định có thể bắt được hấn, đúng không?” Nàng nằm đề lên gối, trong lòng hồi hộp lo lắng, nếu bắt được người nọ, hởi thật cận kề rõ ràng, nàng có thể tìm về chính mình hay không?

“Người háo háo nghỉ ngơi, có ta ở đây: Đám hắc y nhân truy giết người, ta đang tra xét, chắc chắn sẽ tra ra manh mối.” Hấn xoa hai mắt của nàng, thúc giục nàng mau ngủ:

Phụng Trữ đưa tay nắm lấy tay hấn: “Long Tam, ta sợ.”

“Sợ cái gì? Long gia chúng ta sẽ không bỏ người không để ý.”

“Nếu ta so với tướng tượng của người còn độc ác, xấu xa hơn, người sẽ còn che chở ta sao?” Phụng Trữ lặng lẽ nhìn hấn: “Nếu ta thật sự đã làm một vài chuyện tình thực đáng sợ, người còn có thể che chở cho ta sao?”

Long Tam trầm mặc, sau một lúc lâu nói: “Ta cam đoan, chỉ cần người một ngày còn là Phụng Trữ như vậy, ta liền bảo hộ người một ngày.”

Phụng Trữ có chút cảm động, nàng dùng sức nắm chặt tay Long Tam: “Đừng gạt ta a, ta ai cũng không biết, ngay cả nương cha là bộ dáng gì nữa đều không nhớ rõ, ta không có bằng hữu không có thân nhân, ta thật sự rất sợ hãi.” Nàng nói xong có chút nghẹn ngào: “Bất luận ta đã làm cái gì, chỉ cần ta một ngày vẫn là bộ dáng hiện tại, người liền phải tốt với ta một ngày a.”

Long Tam gật gật đầu, Phụng Trữ ôm cánh tay của hấn: “Long Tam, đừng bỏ lại ta a.”

Long Tam thở dài: “Hôm nay rõ ràng là có người muốn trộm con ngựa bỏ lại ta.”

“Tại ta lúc ấy tức giận thôi.” Phụng Trữ khịt khịt mũi, xê dịch thân mình, đổi tư thế thoải mái, ôm lấy cánh tay của Long Tam: “Ta đã nghĩ qua, nếu trong nhà ngay cả người cũng đối với ta không tốt, ta liền thật sự bỏ đi. Ta có tay có chân, lại có tuổi trẻ có khí lực, nhất định không khiến chính mình bị đối: Ta nói không chừng còn có thể kết bạn tốt giống như người, bằng hữu khắp thiên hạ cũng là chuyện tốt: Đến lúc đó ta triệu tập nhân mã, còn sợ tìm không ra thân phận bản thân? Có thể về sau ngay cả người thấy ta cũng phải hành lễ, gọi ta là Phụng Nữ hiệp.” Nàng nói xong còn hăng hái đứng lên, như thể chính mình đã là người nhất hô bá ứng danh vọng cực cao:

Long Tam cười nói: “Vâng, vâng, Phụng Nữ hiệp: Chí hướng này thật là vĩ đại nha, vậy sao lại không đi?”

“Lúc đó người đến tạ tội với ta a, ta nếu không cho người một cơ hội, sợ người sẽ khổ sở suốt đời.” Nàng bày ra khẩu khí thi ân, lại đem mặt chôn ở trong chăn, chọc Long Tam ha ha cười:

Cười xong, hai người lại không nói gì, trong phòng trong lúc ấy nhất thời an tĩnh lại: Kỳ thật hai người trong lòng đều hiểu được, chuyện danh vọng như thế làm sao là chuyện dễ dàng như vậy: Hơn nữa nàng lại là một nữ tử, nếu là thực một mình sống qua ngày, nghèo khổ không tiền, không chừng chịu bao nhiêu xem thường, bị người ta tính kế, có bao nhiêu khổ ải đâu:

“Đừng sợ, Phụng Trữ, đừng sợ.” Trong bầu không khí ấm áp an toàn, đây là câu cuối cùng Phụng Trữ nghe được trước khi chìm vào mộng đẹp:

Đêm này nàng ngủ không an ổn, đại hấn mặt chữ điền mắt tam giác kia lại ở trên đề cùng nàng chém giết, nàng nghe được hấn dùng thanh âm khàn khàn đối nàng nói: “Tất cả đều tại người xen vào việc của người khác.”

Nàng cảm giác chính mình lại rơi xuống, nàng biết xung quanh mình là nước sông, nàng liều mạng giãy dụa, kêu to: Có người gọi tên của nàng, kéo nàng lại, nàng không rơi xuống nữa:

Mơ mơ màng màng, trong đầu nhiều đoạn ngắn không ngừng thoáng hiện, Phụng Trữ không rõ chính mình ở nơi nào, có thanh âm đối nàng nói: “Con đường phía trước mờ mịt, tất có quy tắc, người nếu là đối người thật tình tiếp đãi, liền nhất định có điều hồi báo: Tâm phòng người không thể không có, tâm hại người lại càng không được có: Đó là đạo nghĩa giang hồ.”

Phụng Trữ nghe không rõ những lời nói tiếp theo, bốn phía tất cả đều là sương mù, nàng thực sợ hãi, nàng liều mạng hướng về phía trước đi tới, muốn nhìn người đang cùng nàng nói chuyện, nhưng là nàng đi mãi đi mãi, một bóng người cũng không gặp: Nàng nhìn không thấy đường, vừa định lùi lại vài bước, lại rớt xuống vách núi đen, sương mù tan đi, tình cảnh trước mắt lại biến thành con sông lạnh ngoài kinh thành, nàng cứ thế ngã xuống, rơi vào trong lòng sông:

Phụng Trữ kêu to, rồi bật dậy:

Ngoài cửa sổ, trời đã sáng:

Phượng Trữ không có nói cho Long Tam tình hình trong mộng, chính nàng cũng không rõ là chuyện gì xảy ra: Nàng khản trương lại lo sợ không yên đi theo Long Tam tới Giang Lăng, trong lòng không ngừng tính toán cùng tên đáng sợ kia gặp mặt sẽ là tình cảnh gì: Phải, phải

Long Tam đem nàng đến khách điểm xong liền đi ra cửa, một lát sau trở về, cùng nàng nói người nọ vẫn còn đang ở chỗ cũ, cho nàng yên tâm:

“Chỗ cũ là chỗ nào?”

“Là nơi người không có khả năng đi”

“Chỗ nào ta không có khả năng đi?”

Long Tam không đáp, đem vài bao này nọ đưa cho Phượng Trữ, dặn dò: “Ta đi trước tìm hiểu tìm hiểu tình huống, người ở trong này trước nghỉ ngơi, ăn chút thứ lặt vặt, chơi đùa ngắm cảnh gì đó, sau khi ta trở về lại bàn bạc tiếp.”

Phượng Trữ trừng mắt nhìn mấy món điểm tâm ngọt cùng vài món đồ chơi trong bao, ngẩng đầu muốn kháng nghị, Long Tam điểm một chút lên chóp mũi của nàng nói: “Nghe lời.”

Phượng Trữ ngậm miệng, phùng má không phục: Long Tam đi ra ngoài, quay đầu thấy bộ dáng nàng kia có chút bật cười, lại dặn một câu: “Không được nghịch ngợm gây sự, không được trốn đi theo, không được cẩu kinh.”

Phượng Trữ không nói lời nào, đỏ miệng biểu tình mười phần ai oán, nhìn chằm chằm Long Tam ra cửa: Tình hình này nàng làm sao còn có tâm tư ăn rồi chơi chứ? Nàng ở trong phòng đi qua đi lại, ngẫm nghĩ nên làm như thế nào?

Người nọ đang trong thành, cách nàng gần như vậy, nàng có thật nhiều vấn đề muốn hỏi hắn: Hắn vì sao muốn giết nàng, hắn có phải cũng mơ ước bảo vật của Long gia hay không? Hắn cùng với hắc y nhân là một người sao?

Phượng Trữ chuyển suy nghĩ, lại nhìn đến thanh kiếm Long Tam hay mang bên mình dựa bên cạnh giường, nàng hồi tưởng lại bộ dáng hắn lúc xuất môn, trường sam ngọc quan, bộ dạng mười phần công tử: Không mang kiếm tó về hắn không muốn làm cho người ta đề phòng hắn, nơi mà tuần nhã công tử tự nhiên có khả năng ra vào, chỗ ta... Lại là nơi nàng không có khả năng đi:

Phượng Trữ mắt nhắm lại, hiểu ra: Nàng nhìn thanh kiếm kia, nghĩ đến một ý tưởng:

Phượng Trữ thận trọng, sớm phát hiện chỗ chân cánh cửa khách sạn có nét khắc như hình ấn ký, cùng nơi ngày hôm qua bọn họ đặt chân đến giống nhau: Long Tam nói hắn có cứ điểm, Phượng Trữ lớn mật đoán ấn ký này là ký hiệu: Nàng đi tìm chương quây, nói hai ba câu vào vào ra ra, sợ là nơi này thật là nơi cứ điểm của Long Tam: Nàng nói Tam gia có việc giao cho nàng làm, muốn chương quây tìm một bộ trang phục gả sai vật và đạo cụ, lại tìm một cái hộp kiếm xinh đẹp mang đến:

Sau đó nàng hóa trang thành một tiểu đồng giữ kiếm, ôm kiếm của Long Tam ra cửa: Nàng nghĩ nếu như bị người khác bắt lại thì nói là đến đưa kiếm cho chủ tử, nếu như bị Long Tam bắt gặp nói hắn quên cầm kiếm nàng có ý đưa tới cho hắn:

Giang Lăng kỹ viện không ít, nhưng Phượng Trữ nhớ rõ Long Tam nói có người sẽ thay hắn cầm chân đại hán kia, chuyện này cho thấy cho dù là kỹ viện, nhưng cũng là nơi Long Tam có an bài người của mình: Cho nên Phượng Trữ không có lỡ mồm nơi nơi xông loạn, nàng ôm kiếm đến từng nhà từng nhà cẩn thận tìm: Nàng đợi một cái mũi thật to, che lại dung mạo, từ xa xa nhìn đến, nàng rõ ràng chỉ là một tiểu phó đồng:

Thật vất vả, Phượng Trữ cuối cùng tìm được manh mối, một nhà kêu Hoa Lâu kỹ viện, đèn lồng màu đỏ chói mắt, hỗn hợp rượu hương son phấn khiến Phượng Trữ thiếu chút nữa hất xì:

Nàng đi quanh một vòng, ở mặt sau khung cửa sổ lầu hai thấy một chỗ nhỏ nhỏ có vài nét sơn giống như hình vẽ ấn ký: Phượng Trữ hơi trầm ngâm, nhìn thấy nơi không người, thả người nhảy lên nóc nhà: Lại tìm một cái phòng không người, theo cửa sổ phóng vào, lại từ cửa phòng đi ra ngoài, cầm kiếm cúi đầu, cung kính đứng ở góc tường như tiểu phó đang đợi chủ nhân tìm hoan xong:

Phượng Trữ mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, trong lòng cân nhắc nên trước tìm Long Tam hay là trước tìm đại hán kia, vừa nhắc mắt liền nhìn đến một nữ tử cực mỹ kéo Long Tam đi ra khỏi một gian phòng, nữ nhân kia cười duyên tựa vào trong lòng Long Tam, hai người giống như vừa nói xong cái gì, đều cười ha ha lên, giống như đều có cảm giác say, dưới chân bước lảo đảo:

Phượng Trữ chỉ cảm thấy lửa giận chính mình lập tức lên bốc to, không đợi nàng phản ứng chính mình trong lòng là cái gì tư vị, lại nghe cửa phòng gian bên cạnh bỗng “Lạch cạch” một trận tiếng vang, một nữ nhân đánh đồ khay trà, nhìn vào trong phòng hét chói tai:

Phượng Trữ cố không nghĩ đến Long Tam nữa, nàng căng thẳng, chạy nhanh sang, trên sàn trong phòng kia có một người chết trần truồng, gương mặt trắng bệch xanh mét hướng về phía cửa phòng, mấy chỗ vết thương trên người, máu vẫn còn chảy:

Mặt chữ điền, miệng rộng, mũi to, ánh mắt tuy là nhắm, nhưng Phượng Trữ vẫn biết nếu mở to sẽ có hình dạng như thế nào: Phượng Trữ chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lưng chạy ngược lên, đây chính là đại hán muốn giết nàng:

”Tất cả đều tại người xen vào việc của người khác.” Nàng còn nhớ rõ lời nói trong mộng hắn nói với nàng:

Nàng đã tìm được hân, nhưng hân lại trở thành thi thể:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hình như động tình

Phượng Trữ quăng thanh kiếm đang cầm trên tay sang một bên, phóng liền hai bước lại gần đưa tay lên cổ người nọ xem xem, mạch không còn đập, quả nhiên là đã chết: Tuy rằng kết quả này đã dự đoán được từ trước nhưng Phượng Trữ vẫn run lên:

Tiếng nữ tử hét chói tai khiến mọi người vây xung quanh xem, rất nhiều người xúm đen xúm đỏ vây quanh nơi này: Long Tam đột nhiên bước dài tới, ôm Phượng Trữ đang còn sững sờ vào trong ngực, Phượng Trữ còn chưa kịp phản ứng, hơi giãy dụa để thoát ra, Long Tam lại đem đầu nàng ấn ngược trở lại vào trong lòng, kéo sụp cái mũ xuống, che khuất toàn bộ gương mặt của nàng:

Long Tam nói to: “Ai nha, có người chết, dọa chết người: Tiểu phó của nhà ta té xỉu, làm ơn nhường đường một chút, Tiên nhi cô nương, phiền nàng dẫn ta đến nơi khác:”

Phượng Trữ mắt không thể nhìn, chỉ cảm thấy bên tai tiếng người ồn ào, hai tay Long Tam ôm nàng siết chặt: Phượng Trữ hiểu được, nếu kẻ giết đại hân này còn chưa đi xa, nếu hân cùng với đại hân đều có cùng mục đích, nàng vừa rồi xuất hiện tại đây, chính là chui đầu vô lưới:

Phượng Trữ không khỏi có chút phát run, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao liên tiếp có người muốn giết nàng? Vì sao người muốn giết nàng cũng có họa sát thân?

Long Tam ôm nàng vào một gian phòng, Phượng Trữ nghe được thanh âm đóng cửa, sau đó nàng bị đặt ở trên một cái ghế: Nàng tự tay bỏ cái mũ xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn:

Vừa nhắc đầu, liền thấy khuôn mặt của Long Tam vừa nghiêm túc lại ảm ảm tức giận:

“Thời điểm ta xuất môn đã dặn ngươi như thế nào?”

“Không được nghịch ngợm gây sự, không được trốn đi theo, không được cáu kỉnh.” Phượng Trữ có nề nếp đáp, khóe mắt đảo quanh lại thấy nữ nhân vừa rồi cùng Long Tam ôm ấp đang ở cạnh cửa che miệng cười trộm, không khỏi quay đầu trừng nàng:

Cười cái gì mà cười? Bọn họ vợ chồng hai người nói chuyện, nàng này là người ngoài thì có quan hệ gì chứ?

Long Tam đưa tay nâng mặt của nàng lên: “Vậy ngươi vì sao không nghe lời ta nói?”

“Ngươi không nói không thể tới tìm ngươi: Ta sợ ngươi có nguy hiểm, cho nên đưa kiếm đến đây.” Phượng Trữ đáp, nguyên bản một chút chột dạ gặp nữ nhân cười trộm kia không còn sót lại chút gì, trong đầu chỉ còn lại oán khí:

Long Tam trừng mắt nhìn nàng, nàng trừng mắt nhìn nữ nhân kia, cuối cùng Long Tam đành phải nói với người kia: “Tiên nhi, nàng ra bên ngoài xem tình hình như thế nào?”

Nữ nhân tên Tiên nhi kia lại hướng Phượng Trữ cười cười, sau đó mới nhẹ nhàng nhắc bước đi ra ngoài: Cửa vừa đóng, Long Tam đưa tay kéo mặt Phượng Trữ lại, khiến cho nàng tập trung nhìn mình: “Nơi này có bao nhiêu nguy hiểm ngươi có biết hay không?”

“Người nọ ngay tại trong thành này, ngươi mang ta đến đây, tất nhiên ở đâu cũng đều là nguy hiểm.” Phượng Trữ không phục:

“Ta đã an bài ngươi tại chỗ đó, nơi đó an toàn.”

“Người trong thiên hạ bộ dạng giống nhau thường rất nhiều, ta nếu không tự mình đối chiếu, người làm thế nào có thể xác nhận người nọ đến tốt cùng có phải là người ta tìm hay không?”

“Ta đều có biện pháp thử, đến thời điểm cần đến người xác nhận, tất nhiên sẽ cho người gặp.”

“Ôm nữ nhân đó là biện pháp thử sao? Biện pháp này thật là tốt a.” Phụng Trữ chu cái miệng dài đến mức có thể treo cái chai:

Long Tam trừng mắt nhìn nàng, nàng cũng trừng trở lại, Long Tam nhìn thấy trong ánh mắt Phụng Trữ có chút cảm xúc không xác định, hắn đột nhiên thở dài: “Phụng Trữ, chúng ta hiện tại như vậy làm bạn bè là tốt nhất, làm trượng nghĩa hảo hữu, như thế thì tốt, nhưng tiến thêm một bước, đối với ta và người thì đều không thích hợp.”

Lời này nói ra, Phụng Trữ cũng hiểu được, nàng chấn động mạnh, chỉ cảm thấy hốc mắt phút chốc nóng lên, nước mắt thiếu chút nữa trào ra, nàng trừng mắt nhìn nhìn, lại chớp chớp mắt, dùng sức lại chớp chớp mắt, nuốt hết tất cả cảm giác nghẹn chất cùng nước mắt vào lòng:

“Hảo, chúng ta không có, nếu ai thích đối phương thì người đó là heo!” Phụng Trữ đem chữ “heo” nhấn rất nặng, nói năng rất hùng hồn:

Long Tam khẽ cắn môi, đưa tay tính chạm vào mặt của nàng, lời nói trấn an còn chưa nói ra, lại bị Phụng Trữ chụp lấy tay: Nàng nói: “Người kia đã chết, vậy chúng ta bước tiếp theo nên làm thế nào?”

Long Tam nhìn nàng, trả lời: “Nơi này có bằng hữu của ta, có thể giúp chúng ta điều tra tiếp: Chúng ta tạm thời không thể rời đi, trước tiên ở lại nơi này hai ngày: Khách sạn bên kia ta sẽ nhờ người mang hành lý lại đây.”

“Vì sao phải ở lại nơi này?”

“Nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất: Nếu đối phương thật sự là bám theo người, vậy lý do có kẻ giết chết đại hán kia khả năng lớn nhất là vì diệt khẩu, hắn biết hành tung cùng mục đích của chúng ta: Nơi này là hiện trường án mạng, hắn sẽ không nghĩ đến chúng ta trốn ở trong này không đi: Đợi đến lúc chúng ta điều tra rõ tình huống, xác nhận đã an toàn thì mới rời đi.”

“Hảo.” Phụng Trữ không nghi ngờ không phản bác, cũng không ghét bỏ nơi đây là kỹ viện như thế nào có thể ở lại? Nàng sáng khoái đáp ứng, sau đó cúi thấp đầu không hề nhìn hắn:

Long Tam nhìn chằm chằm đỉnh đầu của nàng đen bóng, bộ dáng nàng như vậy, trong lòng hắn cũng khó chịu nói không nên lời, hắn đưa tay chạm vào tóc của nàng, ôn nhu nói: “Phụng Trữ...”

Vừa mới mở miệng, chỉ thấy Phụng Trữ ngẩng đầu lên hung hăng trừng hắn: “Người cũng đừng thích ta, ta đây khiến người thích cũng không phải là ta sai, người nếu thích ta, người chính là heo! Heo mập! Heo bần! Heo ngốc! Heo mất nết! Heo thịt quay...” Nàng trung khí mười phần la heo liên tiếp, Long Tam nhin không được nở nụ cười:

“Cười cái gì mà cười! Heo cười ngu ngốc!”

Long Tam mở to miệng cười ha ha : “Ta cũng không hiểu sao mỗi lần cảm xúc thật tệ, không khí chán nản, người đều có thể chọc ta cười!”

Phụng Trữ dùng sức trừng hắn, trừng mắt, trừng mắt, trừng hắn lại cười, ôn nhu chống lại ánh mắt của nàng: “Người đó, là một cô nương tốt.”

Phụng Trữ cắn răng: “Hắn gạt người!”

“Ai?”

“Có người nói cho ta biết, chỉ cần lấy tâm đối đãi, sẽ có người hồi báo, hắn nói không đúng: Ta lấy tâm đối đãi, những chuyện đã qua, lại không hề có người hồi báo.”

Nàng nghẹn ngào, đỏ hốc mắt: “Ta ngay cả chính mình đã làm chuyện gì cũng không biết, nhưng ai cũng đều bởi vì những việc này mà không thích ta: Có người muốn giết ta, có người chán ghét ta, lại không ai yêu quý ta, ta một hồi lo lắng cho mình là người xấu, một hồi lo lắng cho quá khứ mình đã quên, nhưng là không có ai để ý: Long Tam, đối với ta như vậy không công bằng, ta sẽ sợ hãi, ta thật sự sợ hãi.”

Nàng nghẹn ngào nói mãi, cuối cùng nhin không được, nước mắt mới rơi xuống: “Thật tình đối đãi cũng vô dụng, ta trước kia không tốt, các người tất cả đều nhớ thật rõ, ta hiện tại dù cho làm gì cũng vô dụng, sẽ không có người thích ta.” Nàng càng nói càng thương tâm, oa oa khóc lớn lên:

Long Tam đem nàng kéo vào trong lòng: “Phụng Trữ, không phải như thế.”

“Chính là như thế! Người sợ ta thích người, người sợ ta bám lấy người, người chỉ có thể chiếu cố ta giống như chiếu cố bằng hữu, người đồng tình ta, coi ta như là một người bạn bình thường mà giữ lại: Người chính là có ý này!”

“Phụng Trữ, người nghĩ ta là như vậy?” Long Tam kéo mặt của nàng mặt ra, nhìn vào ánh mắt của nàng:

Phụng Trữ bĩu môi nói: “Người chính là vậy.”

“Người biết rõ ta không phải: Trong lòng người rành mạch.”

“Người chính là vậy.” Phụng Trữ lại đem đầu hướng vào trong lòng hắn mà dụi, nước mũi nước mắt cứ chui hết lên người hắn đi.

“Người nếu như nghĩ ta như vậy, sẽ không đối với ta như vậy.” Long Tam nhẹ nhàng phủ tay lên tóc của nàng, nàng hỏi vấn đề gốc gác này, hắn như thế nào lại không rõ ý tứ?

“Lúc trước ta thấy rõ ràng, người đối với nữ nhân khác đều rất tốt, người luôn đối với các nàng cười, đối với các nàng ôn ôn nhu nhu.” Phụng Trữ vui đầu ở trong lòng hắn nói chuyện:

“Ta sẽ không lo lắng các nàng đối hay không đối bụng, không lo lắng các nàng có thể hay không gặp ác mộng ngủ không được...” Hắn còn chưa nói xong, Phụng Trữ phất chốc ngẩng đầu lên: “Không cho người thích ta, bằng không người chính là heo!”

“Ân, ta biết.” Long Tam cư nhiên đáp ứng: Hai người, người nhìn ta rồi ta nhìn người, không có nói chuyện: Hơn nửa ngày, Phụng Trữ nhu nhu ánh mắt, nàng nghe thấy Long Tam nhẹ giọng nói: “Người đã quên tất cả, đối với ta xa lạ sẽ sợ hãi, ta nhớ rõ chuyện cũ, đối với người xa lạ, cũng sẽ bằng hoàng.”

Phụng Trữ tưởng tượng biểu tình Long Tam sợ hãi vắn vẹo, tự chọc cười chính mình: Nàng suy nghĩ, cảm thấy Long Tam nói cũng có lý, nếu là nàng ở vị trí của hắn, chỉ sợ không được rộng rãi như hắn vậy đi, nàng nhất định sẽ đem người trước kia đá đi rất xa, mặc kệ nàng đi tìm chết: Mà hắn đối nàng không chỗ nào là không phải:

Nàng nghĩ nghĩ, lại gạt đầu: “Chúng ta đây sẽ không ai thích ai, cứ thế hảo hảo ở chung thôi.”

“Ân.” Long Tam đáp ứng, vấn đề này là hắn đề ra, cũng là thỏa mãn điều hắn mong muốn, nhưng hắn lại cảm thấy trong lòng một trận mất mát:

“Long Tam, ngôn ngữ của người nọ nói không phải là tiếng ở Tiểu Quốc.” đề tài của Phụng Trữ xoay chuyển mau, nhưng Long Tam cũng theo kịp:

“Người lúc nào nghe qua hắn nói chuyện? Người nhớ tới cái gì sao?”

“Ta hôm qua lại mơ thấy hắn: Hắn nói đều do ta xen vào việc của người khác: Ta ở trong mộng không để ý lắm, vừa rồi đột nhiên nhớ tới, kia không phải là tiếng ở Tiểu quốc, mà là tiếng Hạ quốc.” Phụng Trữ thực tự nhiên lưu loát nói ra một câu tiếng Hạ quốc, tự dọa sợ chính mình: “Long Tam, ta làm sao có thể biết ngôn ngữ của Hạ quốc? Hạ quốc là ở đâu? Ta tự nhiên biết tiếng ở đó?”

Long Tam cũng vừa sợ vừa nghi hoặc, nhưng hắn nói: “Có lẽ là trong mộng người nghe xong liền nhớ kỹ: Hạ quốc ở bên cạnh Tiểu quốc, tất nhiên có qua lại lẫn nhau, trước đây có thể người từng nghe qua người khác nói rồi: Như ta cũng có thể nói được vài câu, cũng không phải là việc gì quá kỳ lạ.”

“Người vào Nam ra Bắc, tất nhiên không kỳ lạ, nhưng ta là tiểu thư khuê các nhà.” Nàng tuyệt không khách khí khen chính mình, lại chọc cười Long Tam: Hắn cửa cười, Phụng Trữ liền nhìn không được muốn trừng hắn:

Long Tam ho nhẹ hai tiếng, nói: “Việc người vừa nói, ta sẽ nhớ kỹ: Ta sẽ tra lai lịch của người này, còn có nhà mẹ đẻ của người bên kia có cùng người Hạ quốc qua lại hay không?” Phụng Trữ gật gật đầu, Long Tam lại nói: “Lần này người sẽ nghe lời, tuyệt không chạy loạn, đúng hay không?”/rourou/

Phụng Trữ giương mắt ai oán nhìn hắn, Long Tam lại nói: “Ta đi ra ngoài tra việc, thực không thể mang người theo: Phòng ở này khá sạch sẽ, ở đây cũng thanh tĩnh, không có người quấy rầy người.” Hắn cầm kiếm của hắn đem lại đây: “Cầm lấy, kiếm của ta cho người bảo quản, đừng loạn đánh mất nữa, ta thực quý nó.”

Phụng Trữ tiếp lấy thanh kiếm, ôm vào trong ngực, nghĩ lại chính mình vừa rồi tùy tay quăng loạn có chút ngượng ngùng: Long Tam ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt của nàng nói: “Ta rất nhanh sẽ trở về, ân.”

Long Tam đi ra thực nhanh, hắn vừa đi, Phụng Trữ cảm thấy bên người chính mình trống rỗng: Nàng ôm kiếm của hắn, ngồi ở trong phòng ngắm người, trong đầu thực loạn, lại trống rỗng: Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng ần ần nghe ngoài cửa có giọng nữ cao cao nói: “... thực hoạt bát, lượng cơm ăn không ít, thực yêu cười...”

Phụng Trữ nghe không rõ, nàng giật giật, phát hiện chính mình cư nhiên nằm úp sấp ở trên bàn ngủ: Nàng mơ hồ, thấy Long Tam đẩy cửa tiến vào: Nàng xoa hai mắt cùng cơ mặt cứng ngắc, xem vẻ mặt của hắn biết hắn muốn nói cái gì, giành nói: “Ta không có ngủ, ta đang chờ người nha: Có tin tức gì không?”

Long Tam trả lời: “Xác thực là có người hỏi thăm người, ta an bài người đem hắn dẫn tới thành khác, nếu thuận lợi, hắn rất nhanh sẽ rời đi: Chúng ta đây ngày mai liền theo hướng khác rời đi.”

Phụng Trữ cau mày: “Vậy cũng không thể cho ta vùng trộm nhìn hắn một cái sao? Nói không chừng ta có thể nhớ ra cái gì đó.”

“Chỉ sợ bọn họ là có tổ chức, hiện tại không rõ tình huống, vẫn không cần mạo hiểm.” Long Tam giải thích: “Trước mắt không thể khẳng định người đang dò hỏi về người có phải chính là hung thủ giết người tại đây hay không, đã có người theo dõi hắn, có tin tức ta sẽ biết: Mặt khác đại hân hôm nay bị giết xác thực không phải người Tiểu quốc, tạm thời chưa phát hiện hắn còn có đồng lõa khác không, nhưng không thể không phòng: Nếu hết thấy đều như kế hoạch của ta, chúng ta ngày mai liền cải trang rời đi.”

“Long Tam, ta có cái chú ý.” Phụng Trữ cảm thấy kiên nhẫn chính mình mau hết:

“Hiện tại không thể dùng chú ý của người, người của chúng ta không đủ nhiều, ta không có nắm chắc.”

Phượng Trữ đô miệng: “Ta còn chưa nói là chủ ý gì, nguoi như thế nào liền biết không được?”

“Không phải là nguoi muốn dùng chính mình làm mồi nhử, đem người dẫn đến đây sao?” Long Tam thật sự là nhìn thấu ý định trong đầu nàng, hần khuyên: “Nguoi đừng vội, chân tướng chắc chắn sẽ tìm ra, không đáng lấy mạng chính mình ra cược:”

Ngày hôm sau, hết thấy đều như Long Tam sờ liệu, người ngầm hỏi thăm Phượng Trữ bị lừa đi hướng một thành khác, Long Tam an bài người tại trong thành kia cầm chân hần: Long Tam chuẩn bị tốt hành lý, mang theo Phượng Trữ xen lẫn trong thương đội từ một phương hướng khác ra khỏi thành, hần tính đi theo đường vòng, trước đem Phượng Trữ mang về nhà, để nàng ở nơi an toàn, sau mới tính đến chuyện khác:

Lúc hoàng hôn, hai người bọn họ ngồi trong rừng cây, cùng ăn lương khô: Long Tam đem hành lý trên lưng ngựa để xuống, thả ngựa ở trong rừng ăn cỏ, hần trải tấm thảm ở bên đồng lửa, tính đêm nay ở tại đây qua đêm:

Phượng Trữ làm bộ vội vàng ăn cái gì đó, ngầm vụng trộm nhìn hần, liếc mắt một lần, hai lần... khiến Long Tam cả người không được tự nhiên: Hần vọt nhón vài cành cây, hướng dòng suối nhỏ bên cạnh bắt cá:

Hần cởi giày, cuộn ống quần, bước xuống dòng suối: Phượng Trữ thấy hần đưa lưng về phía mình, vì thế mờ mắt to nhìn chăm chăm vào hần: Long Tam chỉ cảm thấy sau lưng hỏa lạt lạt ngứa, động tác nào cũng lỏng lẻo, con cá linh hoạt bơi vòng quanh chân hần, hần đâm vài lần đều đâm trượt:

Phượng Trữ nhìn hần động tác vụng về, oán thầm: “Thực tệ, đổi lại là ta, sớm đã bắt được bảy tám con rồi!” Nàng nhìn chăm chăm Long Tam, càng xem càng cảm thấy hần quá tệ, ha ha cười rộ lên:

Nàng không đắc ý lâu lắm, chợt thấy Long Tam cầm một cành cây, xoay người lại đặng đặng sát khí bước lại gần, Phượng Trữ còn chưa phản ứng kịp, đã bị hần dùng hai tay nhấc cả người lên, hướng về phía con suối:

Phượng Trữ chợt hiểu ra hần tính làm gì, kích động oa oa kêu to, tuy mực nước sông chỉ tới thắt lưng của Long Tam, nhưng trong lòng suối khá dốc, Long Tam khuyên thật lâu nàng mới chịu ngồi cách dòng suối hơi xa xa, nếu không phải vì Long Tam xấn quần lợi xuống suối, nàng sẽ không đòi nào nhìn về hướng con suối đâu: Hiện tại hần muốn đem nàng thả vào đó sao? Nàng sẽ chết mất:

Phượng Trữ oa oa kêu to, hai cái cánh tay ôm chặt gáy của Long Tam, lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Đại hiệp, ta sai lầm rồi, đừng thả ta xuống: Tam gia, ta sai lầm rồi, ta biết sai rồi!”

“Nguoi sai thế nào?” Long Tam tức giận, nữ nhân điên này sẽ quấy rối hần hoài, nếu không hù dọa nàng thật sự là không thể giải được”mối hận” trong lòng hần:

Phượng Trữ mờ to mắt nhìn Long Tam: “Đứng nha, ta là sai cái gì?” Nàng cứng người, cố gắng không thêm nghĩ đến dưới thân chính là nước, xem ra Long Tam cũng không có thực đem nàng thả xuống, nàng ôm chặt Long Tam lại kiêu ngạo hần lên: “Ta cái gì cũng chưa làm, ta là sai cái gì?”

Nàng bày ra bộ dáng vô tội đáng thương thật là linh động đáng yêu, Long Tam nhìn nàng nhưng lại nhất thời cũng nói không nên lời, hai người nguoi nhìn ta rồi lại ta nhìn nguoi, ánh mắt giằng co: Ánh hoàng hôn vàng rực bao phủ khắp nơi, toàn bộ không khí tựa hồ đều ấm áp hần lên:

Một tiếng xé gió đột nhiên vang lên từ phía sau, Long Tam vừa nghe thấy, nhanh chóng quay đầu, một mũi tên nhọn đã bắn tới trước mắt: Nếu ở tại chỗ né tránh, Phượng Trữ chắc chắn sẽ bị rút xuống suối, Long Tam theo bản năng xoay người chắn tên, hai tay ôm chặt Phượng Trữ vào lòng:

“Phập” một tiếng bén ngọt, mũi tên nhọn đâm vào đầu vai hần:

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngao ngao, Long Tam của nhà ta bị thương, mọi người mau tới đau lòng a ~~~

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Là lúc hoạn nạn

Long Tam chịu một mũi tên này, hai chân lão đảo, nhưng vẫn kiên cường tiến về trước hai bước, lúc này mới quỳ rạp xuống đất, thuận thế thả Phượng Trữ rút xuống bên bờ suối: Phượng Trữ thấy hần trúng tên, tất nhiên là rất sợ hãi, nhưng dưới tình huống nguy cấp, nàng cũng nén sợ hãi xuống: Lúc rơi xuống liền nhanh chóng lăn một vòng, bắt lấy cành cây Long Tam vừa mới thả xuống ở một bên, xoay người nhảy lên, dùng cành cây vút vút cản tên, không hề có một khe hở, xoát xoát xoát đánh rơi bốn năm mũi tên phóng tới phía sau:

Long Tam cắn răng đứng dậy, nhờ Phượng Trữ cản tên, nghiêng ngả lão đảo hướng nơi bọn họ nghỉ ngơi dưới tàng cây chạy tới: Phượng Trữ theo hần vừa lùi vừa cản tên, rất nhanh phát hiện động tác của hần không thích hợp:

“Trên tên có độc:”

“Đối!” Thanh âm Long Tam trầm xuống, hai người rất nhanh dẫu mình sau đại thụ, dựa vào thân cây che chở thân mình: Kẻ đánh lên rất nhanh phát hiện bản tên không có tác dụng, bọn họ từ trên cây bên bờ bên kia nhảy xuống tiến đến, làm thành nửa vòng hướng nơi Phụng Trữ cùng Long Tam ẩn thân chậm rãi ép tới:

Long Tam nhanh chóng điểm mấy chỗ huyết vị trên cánh tay chính mình, lại đem một viên thuốc nuốt xuống, định ngăn cản độc tính khuếch tán, nhưng cánh tay phải của hắn đã bắt đầu run lên, đầu thì thấy vừa nặng vừa choáng: Hắn cố gắng tập trung tinh thần, neho mắt quay đầu nhìn thật cẩn thận thì thấy có tới mười người áo xanh đang bao vây xung quanh:

Trong lòng hắn cân nhắc, cầm lấy kiếm rồi nói với Phụng Trữ: “Người đi thả ngựa, sau đó đi trước, người biết tìm cứ điểm của ta như thế nào, tùy tiện đến một chỗ chờ ta: Nếu ta đàm ba bữa vẫn chưa tới, ở nơi đó sẽ có người an bài cho người.”

Phụng Trữ biết đối phương là có chuẩn bị mà đến, nay Long Tam bị trúng tên, nếu chính nàng chạy trước, khá dễ để trốn thoát, nếu mục tiêu của đối phương là chính mình, nếu nàng chạy trước, đối phương chắc chắn sẽ đuổi theo, áp lực của Long Tam bên này cũng sẽ giảm chút: Nhưng việc này cũng không chắc chắn:

Nếu mục tiêu của đối phương chính là Long Tam thì sao? Hắn vào Nam ra Bắc, người đắc tội khẳng định không ít, nếu nàng đi rồi, đối phương muốn giết hắn thì càng dễ dàng: Lại nói nếu độc này không giải được, cho dù Long Tam đào thoát, lúc hắn độc tính phát tác, không có người ở bên chiếu cố, hắn chẳng phải là gặp nguy hiểm sao?

Phụng Trữ suy nghĩ đi suy nghĩ lại, trong lòng trăm ngàn điều không muốn rồi đi chạy trốn, nhưng nếu nàng ở lại đánh bừa, cũng chưa chắc đã là chuyện tốt:

Long Tam nhú mày trừng mắt nhìn nàng, Phụng Trữ khẽ cắn môi, không nói một lời liền hướng nơi buộc ngựa chạy tới: Long Tam nhẹ nhàng thở ra, lấy kiếm chống người đứng lên: Đối phương vừa thấy Phụng Trữ chạy đi, liền lại bắn tên, nhưng trong rừng cây chen chúc, tên bị cản hết: Vài người liếc nhau, ngừng bắn tên, rút kiếm ra tạm thời không dám tới gần, bởi vì trong một lúc, bọn họ không thấy Long Tam cũng không thấy Phụng Trữ, lo lắng trong rừng này có trá:

Đợi một lúc lâu, trong rừng không hề có động tĩnh, tên cầm đầu vung tay lên, mọi người thu nhỏ lại vòng vây hướng cây cổ thụ tới gần: Rồi sau đó mấy người vọt mạnh đến, hướng nơi Long Tam vừa trốn để tấn công: Nhưng khi vọt tới phía sau cái cây, cả đám trợn tròn mắt, nơi đó căn bản không có người:

Không đợi mấy người kia kịp phản ứng, trên đỉnh cây “Sư” bắn xuống dưới một đồng phi tiêu nhánh cây, một vài cái đâm vào thân thể bọn họ, vài người cất tiếng kêu thảm thiết, té trên mặt đất:

Những người khác cảnh giác hơn, nâng tay hướng lên cây bắn tên, Long Tam ở trên cây đánh xuống một chưởng, sau đó nhanh chóng nhảy sang một thân cây khác: Hắn đang hỗn loạn, sức lực dần mất đi, cố gắng dựa vào một tay dùng sức, chống đỡ quả thật cũng không được lâu: Hắn tính kéo dài thời gian, sau đó nhảy lên ngựa chạy ngược hướng với Phụng Trữ vừa đi: Nhưng hai lỗ tai của hắn ong ong, cũng không chú ý tới nàng là hướng bên nào mà chạy:

Đang cân nhắc bước tiếp theo, chợt nghe một tiếng ngựa hí dài, một con tuần mã kéo theo một cành cây đang cháy hướng bên này mà phóng, đám người đang vây quanh bị tách ra, mọi người sợ bị con ngựa đạp trúng đều thối lui vài bước:

Lúc này một con ngựa khác chạy tới, vài người kia cẩn thận đề phòng, lại thấy hoa mắt, một thân ảnh kiêu ngạo tấn công lại, một chưởng đánh bay một người, đoạt lấy kiếm của hắn xoát xoát hai nhát chém ngã một người, bức lui hai người, đúng là Phụng Trữ: Mọi người không kịp phản ứng, nàng nhảy lên cây, lôi Long Tam phóng tới trên lưng con ngựa, kéo dây cương, hét lớn một tiếng chạy đi:

Đại hán cầm đầu kêu to dẫn người đuổi theo, Phụng Trữ cúi người, cầm một vốc bột phấn hướng đám người kia thả qua: Mọi người kinh hãi, dừng lại bị mũi nín thở, chỉ trong chớp lát hai người một con ngựa kia bỏ chạy thật xa:

Long Tam ở trên ngựa xóc nảy, chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, khí huyết bốc lên, hắn mới vừa miễn cưỡng vận công, thực là bị thương càng thêm nặng: Phụng Trữ quấy rầy kế hoạch của hắn, hắn lại không nỡ nói ra lời trách cứ: Nữ nhân điên này, dường như không có lúc nào thật sự ngoan ngoãn nghe lời hắn:

Phụng Trữ mang theo Long Tam một đường phi nước đại, lớn tiếng hỏi: “Người thế nào? Độc này có nghiêm trọng không? Người đang chảy máu, phải chịu đựng chút a.”

“Ân!” Long Tam dựa vào nàng, cố gắng không để cho bản thân ngã xuống ngựa, thật sự là không có tinh thần nhiều lời:

Phụng Trữ quay đầu nhìn hắn một cái, cũng thuận tiện nhìn truy binh phía sau, những người đó cũng sắp đuổi kịp: Phụng Trữ cắn răng một cái, xoay đầu ngựa, hướng đường nhỏ mà chạy, trong rừng rậm rạp, có dốc có đường, có thể công cũng có thể thủ:

Nàng chạy một đoạn, nhìn thấy một cái sườn dốc cao, trong lòng hơi phân vân: Nàng vội vàng kéo ngựa dừng lại, thả Long Tam xuống sườn dốc: Long Tam đi đứng vô lực, thiếu chút nữa đứng không nổi, suy yếu nói: “Ta bây giờ chạy không nổi nữa.”

Phụng Trữ nghe xa xa có tiếng vó ngựa tiến lại gần, trong lòng quỳnh lên, một cước đẩy Long Tam nằm xuống, nàng thấp giọng rất nhanh nói: “Vội lên lên xuống đi, đến đáy dốc, đứng lên tiếng đừng chạy loạn, chờ ta.” Nàng nói xong trên tay dùng một chút lực, giúp Long Tam lăn thẳng xuống đáy dốc:

Tiếng vó ngựa vang lên ngày càng gần, Phụng Trữ không kịp nhìn kỹ tình hình Long Tam, nàng xoay người nhảy lên lưng ngựa, dùng sức thúc ngựa, lại chạy lên: Đám người phía sau đuổi theo Phụng Trữ, lướt thẳng qua sườn dốc vừa rồi: Phụng Trữ chạy khỏi chỗ đó một đoạn xa, đối con ngựa kia nói: “Mã đại ca, xin lỗi người!” Nàng đâm mạnh vào mông ngựa một kiếm, con ngựa bị đau, càng dùng sức chạy nhanh, Phụng Trữ bắt lấy thời cơ, rất nhanh nhảy lên một chạc cây rậm rạp một bên:

Nàng đợi một hồi, mắt thấy đám truy kích kia chạy thẳng về phía trước, xác định đã cách nơi này vô cùng xa, liền trèo lên ngọn cây nghe ngóng, rồi sau đó nhảy xuống, bay nhanh hướng về phía đáy dốc kia:

Long Tam nằm ở lưng chừng dốc, nghe thấy trên đỉnh đầu tiếng đoàn người ngựa chạy ngang qua, hẳn hiểu được tính toán của Phụng Trữ, nhưng hẳn trước mắt thật sự là một chút lực cũng không thể giúp: Độc trên người so với hẳn dự tính còn mạnh hơn, giờ phút này hẳn đã cảm thấy nửa người run lên, hoàn toàn không có khí lực, bên tai chỉ nghe tiếng ong ong: Hẳn nằm ở nơi nào, trong đầu trống trơn, chỉ nghĩ tới lời Phụng Trữ đối hẳn nói: “Người chờ ta!”

Hẳn tựa hồ đợi thật lâu, lại tựa hồ không bao lâu, nhưng hẳn cảm thấy trên người rất lạnh, lạnh đến phát run, bỗng nhiên hẳn nghe được tiếng Phụng Trữ gọi, hẳn nhìn không được muốn cười: Thật sự là kỳ quái, mỗi lần nàng tới gần, hẳn luôn muốn cười:

“Rốt cuộc người vì sao không ở dưới đó? Ta tìm mãi mà không thấy người!” Phụng Trữ gấp đến độ đầy mặt và đầu cổ bị cành cây cào xước, nàng ở dưới đáy vòng vo vài vòng không tìm được người, thiếu chút nữa là khóc, vừa nhắc đầu lên thì thấy người này “an nhàn” nằm ở giữa dốc:

“Nếu có thể, ta đây còn muốn chạy xuống!” Long Tam lúc này còn có tinh thần nói chút thoải mái với nàng, nhưng hẳn như vậy, cũng là trấn an cảm xúc của Phụng Trữ, lo lắng trong lòng Phụng Trữ cũng từ từ từng chút dịu xuống:

Nàng nửa đùa nửa nâng đưa Long Tam xuống tới đáy dốc, dựa vào ánh trăng nhìn vết thương của hẳn, thân tên đã gãy, nhưng đầu mũi tên vẫn còn trong thịt, Long Tam an ủi nói: “May mà không sâu đến xương cốt, không quá đau: Người thay ta rút, trong người ta có kim sang được!”

Phụng Trữ cắn cắn môi, từ trên người Long Tam lấy được, thở sâu, lấy tay đẩy chỗ bị thương ra, nhìn kỹ: Nơi này không có dụng cụ chữa thương, cũng chỉ thấy đau lòng: Nàng sờ sờ, tìm được phần đuôi tên, dùng sức kéo nhanh ra ngoài, “Cạch” một chút trào ra không ít máu, Long Tam thét lớn một tiếng, Phụng Trữ đã thay hẳn đồ thuốc bột:

Long Tam nhắm mắt, điều tức vận khí: Phụng Trữ ở một bên cũng không nhàn rồi, nàng sử dụng kiếm đào cái hố, đem mũi tên dính máu chôn xuống: Nơi này cũng không dừng chân được lâu, đối phương nếu phát hiện có trá, chắc chắn sẽ đi vòng vào điều tra: Long Tam dùng ánh mắt ý bảo tiếp tục đi xuống dưới: Phụng Trữ dìu hẳn từng bước, tiến lên tốc độ thật chậm:

Long Tam hai chân như nhũn ra, thật sự là đi không nổi: Phụng Trữ cắn răng một cái, thanh kiếm đeo lên lưng của hẳn, lại kéo hai tay của hẳn lên vai chính mình, sau đó hạ thắt lưng, để ngực bụng của hẳn áp lên lưng mình, dùng một chút lực, cõng hẳn lên:

Long Tam so với Phụng Trữ cao hơn gần một cái đầu, Phụng Trữ hai tay nhắc người hẳn phải thật cố hết sức: Long Tam nhỏ giọng nói: “Ta rất nặng!”

Phụng Trữ thở phì phò, đi nhanh hướng vào trong rừng rậm, một bên đáp: “Không sợ, ta có khí lực!” Ngẫm lại lại nói: “Ta xưa nay ăn nhiều lắm, đây cũng chỉ là một chút công dụng thôi: Cho nên về sau không cho lại chê cười sức ăn của ta!” Lúc trước nàng bị châm biếm một chuyện vẫn canh cánh trong lòng::

Long Tam bị nàng chọc thật sự muốn cười, nhưng lại không có khí lực cười to, chỉ có thể thở mạnh hai ba tiếng: Nhưng Phụng Trữ vẫn nghe ra, nàng giận: “Cười cái gì mà cười, bị như vậy rồi mà người còn cười!”

“Nơi nào có người, luôn có thể làm cho người ta cười!”

“Vậy người là đang chê cười ta sao?” Phụng Trữ không phục, hướng lên trên phản bác:

“Ta là đang khen người!” độc tính trên người Long Tam phát tác, trước mắt hẳn biến thành màu đen, cảm thấy chính mình gần như sắp xỉu: Nhưng hẳn biết nếu hẳn mất đi ý thức, Phụng Trữ chắc chắn sẽ sợ hãi kích động lên, hẳn cắn đầu lưỡi chính mình, cảm thấy đau xót, cố gắng bảo trì thanh tỉnh:

“Ta nghe không hiểu người là đang khen ta ở chỗ nào?” Phụng Trữ dô miệng, đột nhiên dưới chân bước hụt, suýt nữa đem Long Tam quăng ngã, nàng cố gắng ổn định, nương theo ánh trăng lại phát hiện hình như mình đang đặt chân trên một cái ổ động trên vách đá: Phụng Trữ thả Long Tam xuống, tay đây đây leo ngoài cửa động ra, xác nhận đây thật sự là một cái động không nhỏ, nàng dìu Long Tam vào, tính cả bản thân, động này cũng có thể chứa đủ:

Nàng vội vàng đem chút dây leo lại đây, đứng ở cửa động nhìn vào thấy được che chắn khá tốt, nếu không nhìn kỹ, thật sự là nhìn không ra có thứ gì khác thường: Phụng Trữ mừng rỡ, cửa động giấu khá tốt, đi ra đi vào, cảm thấy nơi này khá an toàn: Cho dù những người đó lại tìm đến, cũng không dễ dàng tìm hai người bọn họ:

Trong động cực kỳ tối, cửa động được che chắn cản hết cả ánh trăng, Phụng Trữ sờ soạng, đụng đến tay Long Tam lạnh như băng, trên người cũng là cực lạnh, Phụng Trữ lo lắng hẳn lên: “Độc kia thế nào?”

Long Tam vận khí thử, cuối cùng đáp: “Không phải là loại độc đòi mạng, là loại có thể làm cho người ta nhất thời mất đi ý thức, nên không có việc gì: Nếu ta không có động tĩnh, người chớ hoảng sợ: Xem tình hình bọn họ là muốn bắt sống, nên không hạ loại độc chết người: Ta hiện tại đã biết, những người này là vì ta mà đến, là ta làm liên lụy người!”

Phượng Trữ nhanh ôm chặt hân: “Ta không sợ.”

“Ân, người có lá gan lớn nhất, lại có khí lực, là một tiểu thư khuê các cực cực tốt.” Long Tam trấn an nàng, cảm thấy ý thức chậm rãi rời xa:

“Vào thời điểm này mà người còn có tâm tư chê cười ta sao?” Phượng Trữ cảm thấy hân càng ngày càng lạnh, trong lòng có chút sợ hãi: Độc tuy không phải loại giết người, nhưng hân lại bị thương, lại phải chịu lạnh trong động ẩm ướt, thân mình làm bằng sắt cũng chịu không nổi a:

Nàng nhanh ôm chặt hân, hân không thể đem nhiệt lượng trên người truyền hết cho hân: “Long Tam, Long Tam, người đừng bỏ lại ta a!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Khỏe như trâu

Mặc cho Phượng Trữ khẩn trương cùng lo lắng, Long Tam vẫn không có ý thức, cũng không đáp lại lời của nàng: Trong bóng tối giờ tay không thấy ngón, Phượng Trữ ôm chặt hân, trái tim “thình thịch” đập loạn, nàng thực sự sợ hân không tỉnh lại, sợ hân sẽ không còn có thể cùng nàng trừng mắt thờ dài nói lời dí dỏm: Nàng ôm chặt hân, ôm thật chặt, rốt cục nghe được tiếng tim đập cùng hô hấp của hân, thanh âm nhỏ bé này cuối cùng cũng trấn an nàng:

Phượng Trữ nằm bên người Long Tam, lẳng lặng, vẫn không nhúc nhích: Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng nghe được tiếng vó ngựa lung tung, trong lòng nàng nhảy dựng, những người đó quả nhiên đã trở lại:

Nàng nghe được xa xa có người to giọng mắng: “Mẹ nó, ở nơi thế này, bọn chúng còn có thể trốn đi đâu?” Tên còn lại nói: “Bên kia có con dốc, đi xuống tìm thử xem” Sau đó, có tiếng bước chân nặng nề, vài người nhảy xuống con dốc, ở chung quanh tìm kiếm:

Trong ban đêm yên tĩnh, thanh âm truyền xa, mặc dù cách một khoảng cách, nhưng Phượng Trữ vẫn nghe được rõ ràng, mấy người kia nơi nơi điều tra, một lát sau lại hướng tới nơi bọn họ đang ẩn thân mà tìm kiếm: Phượng Trữ lo lắng sờ soạng, đụng đến thanh kiếm, nàng nắm ở trong tay, khuyên thân che ở trước người Long Tam bày ra tư thế sẵn sàng đón quân địch:

Có hai người đến gần, bọn họ giong cây đuốc, ánh lửa ở bên ngoài cửa động chói mắt sáng ngời: Phượng Trữ ngừng thở, căng thẳng chờ đợi: Hai người kia bước đến nhìn quanh, cuối cùng hô to: “Ở đây không thấy cái gì hết.” Rồi sau đó đám người kia lại cười ngựa rời đi:

Phượng Trữ lại đợi một hồi lâu, nghe thấy bên ngoài hoàn toàn tĩnh lặng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: Nàng trầm tĩnh lại, xoay người trở lại ôm Long Tam, trong bóng đêm sờ soạng, thấy bản thân mặt dán mặt, đầu đối với đầu của Long Tam: Phượng Trữ sững sờ, thấy tư vị trong đầu chính mình không tốt, nàng chậm rãi dời xuống, dựa đầu lên vai hân:

Dựa một hồi, cảm thấy trên người hân bắt đầu nóng lên, Phượng Trữ cả kinh, nàng biết hân giờ như nàng đoán trước, bắt đầu sinh bệnh: Giờ phút này bên ngoài cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, đám người kia có thể quay trở lại hay không, Phượng Trữ hoàn toàn không nắm chắc: Nhưng cứ để Long Tam như thế này cũng không phải là biện pháp:

Phượng Trữ suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định trước để Long Tam ở đây, chính mình đi trước xem tình hình bên ngoài: Nàng cẩn thận thăm dò quan sát, xác nhận an toàn, đi ra, lại quay đầu đem cái cửa động che giấu thật tốt: Trong lòng thầm nói với Long Tam: “Người chờ ta, ta sẽ rất nhanh trở lại.”

Phượng Trữ thi triển khinh công, một đường phi nước đại, một hơi chạy gần mười dặm, rốt cục nhìn thấy một nông trang nhỏ: Phượng Trữ kiềm chế hưng phấn, lặng lẽ đứng bên ngoài cửa sổ nhà đó xem xét: Trong nhà có một đôi vợ chồng trung niên nhìn thật thà chất phác, bọn họ đang chuẩn bị dọn dẹp đi ngủ, nói chuyện nhắc tới một ít việc vặt cùng chuyện nhà, cảm thấy là người lương thiện, Phượng Trữ lại dạo quanh một vòng, xác nhận vùng phụ cận ở đây không có nguy hiểm: Vì thế nàng quay trở lại chỗ của Long Tam, lại cõng hân lên lưng đưa đi:

Lần này thể lực của Phượng Trữ cũng không có tốt như ban đầu, đã gần nửa đêm, nàng đi tới đi lui lại chạy hơn hai mươi dặm, quan trọng nhất là, cơn chiều nàng căn bản còn chưa ăn no, cho nên cõng Long Tam trên lưng, Phượng Trữ chỉ cảm thấy như có một tảng đá thật lớn nặng trĩu đè nặng chính mình, thiếu chút nữa hai chân mềm nhũn quỵ xuống:

Nàng khẽ cắn môi, hít sâu vài cái, đề khí vận lực, đem hết toàn lực hướng nông trang kia đi nhanh: Nơi đây là vùng hoang vu dã ngoại, bốn bề vắng lặng, trong rừng ngẫu nhiên có vài tiếng động vật gầm rú sột soạt, ánh trăng đêm u khiết, không khí thật sự khá đáng sợ:

Phượng Trữ không dám đi đường lớn sáng sủa, nàng sợ những người đó sẽ tìm đến, nàng chọn những con đường nhỏ mà đi, càng chạy tốc độ lại càng chậm, càng chạy lại càng thờ: Hai cái đùi mệt giống như bị lún vào bùn, mỗi lần nhấc chân đều mệt mỏi:

Phượng Trữ một bên thở một bên tự cổ vũ chính mình, nông trang kia càng gần từng bước, đến kia, còn có phòng ở có thể nghỉ ngơi, có lò hỏa có giường có chăn, nói không chừng còn có cái ăn: Lại cố gắng bước hai bước, lại gần:

Nàng đếm từng bước chân, thỉnh thoảng vấp chân phải đá, nàng vốn đang miễn cưỡng vận lực, giữ thăng bằng không kịp, thế nên trượt té: Cái ngã này khiến bàn tay Phượng Trữ chảy máu, đầu gối thì trầy da, Long Tam cũng bị đau mà tỉnh lại: Hân rên rĩ một tiếng, mở mắt:

Phượng Trữ vừa thấy, quên luôn chính mình đang chảy máu, xông đến lay lay hấn: “Long Tam, Long Tam, người tỉnh, người cảm thấy thế nào?”

Long Tam nhìn Phượng Trữ, híp mắt nhìn tình cảnh chính mình một chút, trả lời: “Té rất đau!”

Phượng Trữ vỗ vỗ cánh tay hấn, nói: “Tỉnh là tốt rồi!”

Nàng nói chuyện theo kiểu ông nói gà bà nói vịt làm cho Long Tam muốn cười, nhưng hấn lại cảm thấy vừa lạnh lại cảm thấy nóng, trên người còn đau, thật sự là cười không nổi: Phượng Trữ dịu hấn ngồi dậy: “Người bị bệnh, không thể ở lâu trong động, ta tìm được một cái nông trang, có thể đến đó ở tạm: Hiện tại muốn đưa người sang đó.”

Long Tam thử đứng lên, nhưng hai chân như nhũn ra, đứng là một chút lực đều không có, Phượng Trữ ngồi trước người hấn, chia lưng cho hấn: “Lên đi, lúc này người chỉ có thể dựa vào ta.”

Long Tam nháy mắt mấy cái, lời nói cảm tạ cuối cùng cũng không nói được, một bên nói thầm “Ta rất nặng”, một bên nằm úp sấp trên lưng Phượng Trữ: Phượng Trữ cắn răng vận lực đứng lên, thiếu chút nữa lại ngã quy: Nàng ráng đứng vững vàng, thở hỏn hên, ôm lấy hai cái đùi của Long Tam xốc xốc lên lên, nhưng hấn khá cao, phần chân còn lại thì tha trên mặt đất: Phượng Trữ oán giận: “Người chẳng những nặng, lại còn cao nữa, công rất là khó khăn!”

Ngờ kị nàng oán giận cuối cùng làm cho Long Tam vui vẻ: “Thật sự là xin lỗi, bởi vì ta quá cao.”

“Không quan hệ, ta đại nhân đại lượng, tha thứ người!” Long Tam tỉnh, Phượng Trữ bỗng cảm thấy khí lực chính mình tăng lên, cảm giác có người cãi nhau thật là tốt:

Nàng đi được một đoạn, lại suýt nữa trượt té, phải dừng lại thở gấp, Long Tam cuối cùng không đành lòng, liền đề nghị: “Không bằng cứ để ta ở đây, người đi tìm người giúp đỡ rồi quay lại giúp ta.”

“Không tốt, không tốt.” Phượng Trữ tiếp tục bước về phía trước: “Không quá xa đâu, sẽ rất nhanh đến: Để người ở đây lỡ đánh mất thì làm sao bây giờ: Ta đã từng đánh mất bảo vật của nhà người rồi, lần trước bảo vệ cái hộp nhỏ kia, xem như là lấy công chuộc tội, nhưng nếu đem người đánh mất, ta lấy cái gì mà bồi thường a?”

Long Tam không nói lời nào, đầu tựa vào bên đầu nàng, hai tay ôm vai của nàng, hai cái đùi nửa tha trên mặt đất: Nàng công hấn vất vả, hấn bị người công cũng vất vả, nhưng trong đêm tối, lòng hấn lại rất an tâm! γουρου!

Phượng Trữ nói: “Long Tam, nói chuyện với người nha, người không cần trả lời ta, trò chuyện là tốt rồi: Người vừa nói, ta liền có khí lực!”

Long Tam nhin không được vui vẻ, hấn nói: “Ta thật sự là không khí lực, người chớ chê cười ta.”

“Làm sao buồn cười!” Phượng Trữ nói thầm, nhưng quả thật tựa hồ đi nhanh hơn được một chút:

Qua một hồi lâu, Phượng Trữ lại có vấn đề: “Long Tam, người từng nghe qua hoa nương xướng tiểu khúc bao giờ chưa?”

“Ân?” Vấn đề này làm cho ý thức Long Tam choáng váng thanh tỉnh được một ít, việc này phải cẩn thận ứng đối, nàng kế tiếp có khi nào lại hỏi hoa nương nào xướng hay, xướng cái gì, hấn kể cho nàng nghe đi?

Quả nhiên Phượng Trữ lại hỏi tiếp, nhưng nàng lại hỏi là: “Vậy người nghe qua nhiều như vậy, bây giờ xướng thử một hai bài đi, ta công người mệt như vậy, người xướng tiểu khúc ta nghe một chút, cho ta đỡ mệt, được không?”

Long Tam ghen lời, hấn rõ ràng bị thương trúng độc, hấn còn đang sinh bệnh chịu đông lạnh, vì sao lại có người yêu cầu hấn xướng tiểu khúc? Hấn lẳng lẳng không nói lời nào, có thể khiến nữ nhân điên này nghĩ hấn lại ngất đi không:

“Long Tam, người nói vài câu đi, ta hiện tại rất mất tinh thần, có thể xướng vài câu không?” Phượng Trữ một bên thờ phì phò một bên còn nói chuyện phiếm với Long Tam:

Long Tam không biết nên làm thế nào cho nàng mới tốt, chỉ có thể tiếp tục suy yếu giả câm giả điếc:

“Long Tam, người sẽ không xướng phải không? Bởi vì nghe quá ít hay vì nghe quá nhiều không chọn được?” Lời này của Phượng Trữ làm cho Long Tam cuối cùng nhin không được quay đầu ở trên tai nàng cắn một cái, hấn khi nào thì nói qua hấn nghe qua rất nhiều hoa khúc?

Một cái cắn cũng không mạnh, Phượng Trữ lại “A” một tiếng dọa người, sau đó nhanh chóng mặt đỏ tai hồng lên, nàng không được tự nhiên, nếu không phải trên người bị đè nặng như vậy, nàng hẳn đã chạy vòng quanh rồi:

“A, a, ta không có tay, ngứa, ngứa...” Phượng Trữ đi quanh không nổi, cũng không dám lắc người, chỉ có thể tại chỗ dậm chân ồn ào:

Long Tam cười đến không thở được, không có khí lực cũng chỉ là thở, đưa tay giúp nàng nhu nhu lỗ tai đang hồng hồng lên: “Đỡ hơn chưa?”

Phượng Trữ lắc lắc đầu ở trên bàn tay hấn cọ cọ: “Đường như còn ngứa.”

Còn ngửa vậy tiếp tục xoa xoa, dưới ánh trắng, thùy tai của nàng mượt mà, vài sợi tóc nghịch ngợm phát ở bên tai, lỗ tai hồng thật là rõ ràng. Long Tam thầm muốn cười, hần xoa nhẹ một hồi lâu, Phụng Trữ cuối cùng cảm thấy thư thái, tiếp tục hưởng về phía trước mà đi:

Hai người trải qua này việc nhỏ này, lại trở nên im lặng. Phụng Trữ lẳng lẳng ra sức đi tới, Long Tam đầu dựa vào đầu nàng, chịu đựng thân thể không khoẻ không muốn tạo ra phiền toái thêm nữa cho nàng:

Nhưng Phụng Trữ thật sự im lặng không được bao lâu, qua một hồi lâu, nàng một bên thở gấp một bên giấy dựa nói: “Long Tam, ngươi vừa rồi như vậy, xem như khinh bạc ta đi?” Nguyên bản lời này ngữ khí, hoặc là nên xấu hổ, hoặc là khó chịu, nhưng Phụng Trữ quá mệt mỏi, thanh âm ngữ điệu đều giống nhân công làm việc cực nhọc đòi nợ: “Đừng nói đến không khí, ngay cả giọng điệu cũng đều trật:

Kỳ thật Long Tam vừa rồi mới cần xong, trong lòng chính xác là hối hận, rõ ràng đều tính toán tốt lắm, bảo trì khoảng cách, lấy lý trí đối đãi nàng, nhưng nàng lại luôn có thể đem tình huống biến thành loạn thất bát tao: Nhất thời xúc động làm ra hành động thân cận, thấy nàng giống như không có phản ứng gì, không xấu hổ không khó chịu, hần lại cảm thấy trong lòng thiếu hụt: Hồi lâu sau mới đến chất vấn, thật sự là có chút ra ngoài dự kiến của hần: Cái quan trọng nhất, khẩu khí mà nàng hỏi, thật sự làm cho hần có chút muốn cười:

Thấy hần không nói chuyện, Phụng Trữ nóng nảy: “Ngươi có phải hay không lại cười trộm? Rõ ràng là ngươi không đúng, ngươi còn dám cười trộm!”

Long Tam lần này là thật nở nụ cười: “Ngươi lúc đầu sai ta xướng tiểu khúc cho ngươi nghe, cũng là đùa giỡn!”

Phụng Trữ nhất thời nghẹn lời, hừ hừ không phục: “Ta đây đùa giỡn thành công sao? Ngươi có xướng tiểu khúc cho ta nghe sao? Ngươi rõ ràng không có: Đối với ta lỗ tai thật là bị cần: Ngươi ta lớn như vậy, lỗ tai còn chưa có bị ai cần qua đâu!” Dù sao tính như thế nào cũng đều là nàng chịu thiệt:

Long Tam thật sự nghĩ nên năn nỉ nàng, đừng làm khó hần nữa, nhưng hần biết năn nỉ cũng vô dụng, vì thế chỉ đành nói: “Cái kia, thật là ta sai rồi, ta với ngươi chịu tội!”

“Hừ: Lỗ tai trọng yếu như vậy, xin lỗi là xong sao?”

“Vậy ngươi là muốn như thế nào?” Long Tam rất muốn làm cho nàng dừng lại để thở đừng cãi nhau nữa, nhưng hần cũng biết tình trạng nàng là đang cố gắng chống đỡ, dừng lại sợ là không nhắc nổi bước chân: Hần khuyên nhủ: “Ngươi trước đừng nói nữa, đợi cho đến nơi lại nắng ta được không?”

“Không được, đừng có đánh trống lảng!” Phụng Trữ thở hổn hển như trâu, cũng không thuận theo: Nàng lao lực nói: “Không thể chỉ xin lỗi không là được! Ngươi trả công đạo lại cho ta, ngươi đã cần qua bao nhiêu cái lỗ tai của cô nương người ta?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lịch kiếp tổ tình

Long Tam dở khóc dở cười, không có biện pháp, thực bình tĩnh không nói lời nào: Phụng Trữ nóng nảy, hồng hộc thở hổn hển: “Ngươi nói đi, đừng có giả câm giả điếc nữa!” Long Tam xê dịch hai tay, nắm thật chặt, đầu tựa vào đầu của nàng, vóc dáng hần cao lớn, như vậy giống như đem nàng ôm vào trong lòng, hần nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng giận, đừng giận!”

Phụng Trữ mặt lại đỏ một chút, không biết nói cái gì cho phải, bực mình quay đầu, không cùng hần nói chuyện nữa: Một lát sau, Long Tam nhỏ giọng gọi nàng: “Phụng Trữ...”

Phụng Trữ “Hừ” một tiếng không để ý tới, Long Tam lại gọi: “Phụng Trữ...”

Phụng Trữ bực mình trả lời: “Đáng ghét, kêu la cái gì?”

Long Tam nói: “Cái nông trang ngươi nói đến kia sắp đến rồi phải không?”

“Di...” Phụng Trữ ngẩng đầu nhìn xung quanh: “Ngươi làm sao mà biết?”

“Nơi này có những viên sỏi nhỏ khá đều, chắc chắn là quanh đây có người hay đi lại!” Long Tam giải thích, phát hiện này thật sự khiến hần cao hứng, nếu còn đi nữa, hần phỏng chừng hai người bọn họ đều không chống đỡ nổi:

Phụng Trữ nhìn quanh, thật là như thế: Lại đi thêm một đoạn, lập tức nhìn thấy nông trang, nàng tìm một nơi ẩn nấp, tạm thời thả Long Tam xuống, nói: “Ta lại đi tìm hiểu một chút, nếu là không có vấn đề gì liền trở về mang ngươi sang!”

Long Tam cũng biết nên như thế, Phụng Trữ không cần dặn dò cũng nghĩ đến thật chu toàn, khá là thông minh, hần gật gật đầu, đem thanh kiếm giao cho nàng: “Ngươi cẩn thận một chút!” Phụng Trữ gật đầu, đi ra hai bước lại quay trở lại: “Kiếm này vẫn là ngươi giữ đi, ngươi hành động không tiện, có cái gì vạn nhất, kiếm có thể phòng thân, ta đây có thể chạy có thể nhảy, không có cũng không sao!” Nàng đem thanh kiếm nhét vào trong tay hần, nhanh nhẹn rời đi:

Long Tam thấy bóng dáng của nàng biến mất ở trước mắt, không khỏi thở dài một tiếng, hấn lại quá cảm tính, hấn rõ ràng đã cảnh báo chính mình, lại luôn vì xúc động mà mất cấp bậc lễ nghĩa: Không đợi hấn ảo não xong, Phụng Trữ lại vội vàng chạy trở về: “Long Tam, chung quanh ta đã xem qua, không thành vấn đề, đi, chúng ta diễn một màn kịch, là có thể có phòng ở để ở rồi!”

Nàng vừa nói một bên nâng Long Tam lên, Long Tam hỏi: “Người tính như thế nào?”

Phụng Trữ hướng hấn cười: “Giả trang đáng thương.” Nàng nói xong, diu Long Tam đi vài bước, bắt đầu kêu ngao ngao: “Cứu mạng a, cứu mạng a...”

Nàng không hề báo động trước mà bắt đầu diễn, ngữ khí kích động kia dọa Long Tam sắc súa, cuồng cuồng ho khan vài tiếng, Phụng Trữ nửa tha nửa ôm kéo hấn về phía trước, một bên lớn tiếng nói: “Tướng công, tướng công chàng thế nào rồi? Chàng phải kiên trì lên, chúng ta nhất định không có việc gì, nhất định sẽ có người cứu mạng...”

Bốn bề vắng lặng, Phụng Trữ diễn đầy nhập tâm, Long Tam nhìn không được lại ho khụ khụ, Phụng Trữ lần này vừa khóc vừa hô: “Tướng công, tướng công, chàng không thể chết được a, chàng chết rồi, ta như thế nào trả lại công đạo cho bà bà? Nữ nhi hai tuổi còn chờ chúng ta trở về nhà? Tướng công, tướng công, chàng nhất định phải chống đỡ... Đồ sơn tặc đáng chết, ta có thành quỷ cũng sẽ không tha cho bọn bay... Tướng công, chàng không được bỏ lại ta, chàng không thể chết a...”

Chỉ có vài câu đã biến hấn thành người trên có mẹ già dưới có con nhỏ, trên đường đi gặp sơn tặc biến lệ quỷ, Long Tam ôm ngực, căn bản hấn không cần phối hợp làm bộ, hấn hoàn toàn bị nàng hù làm cho thương tình tăng thêm, cười không ra ho không nổi, còn có thể nghẹn ra nội thương mới! you!

“Ai nha, tướng công, mau nhìn, có nhà của người ta, ta đi cầu người cứu mạng, người chờ, trăm ngàn đừng chết...” Phụng Trữ còn thật sự diễn tiếp, nàng bỏ lại Long Tam, rất nhanh chạy đến nông trang kia gõ cửa, bên trong đèn lập tức liền sáng, chủ nhà không hỏi tiếng nào đã mở cửa: Thực hiện nhiên, kỳ thật người nhà này sớm bị động tĩnh bên ngoài đánh thức, ở bên trong nhìn lên cân nhắc một hồi:

“Đại thúc, đại thẩm...” Phụng Trữ bày ra bộ dạng nàng dâu nhỏ vừa gặp sơn tặc, nhìn thấy có người mở cửa, cách một tiếng liền quỳ xuống, một phen nước mũi một phen nước mắt: “Ta cùng với tướng công về nhà mẹ đẻ thăm viếng, kết quả trên đường gặp nạn, tướng công ta vì bảo hộ cho ta, bị thương, chúng ta trốn chạy, nhưng ở đây ban đêm lạnh lẽo, tướng công ta mang theo thương thế, bị bệnh, chúng ta đã chạy rất xa, thật sự là cùng đường, đại thúc đại thẩm làm ơn cứu chúng ta một mạng, chúng ta nhất định sẽ bỏ số tiền lớn báo đáp!”

Hán tử nông dân kia trông hơn bốn mươi khoát tay chặn lại: “Đừng nói như vậy, cứu một mạng người, không cầu báo đáp, tướng công của người ở đâu?” Phụng Trữ một bên chỉ một bên liền hướng về phía Long Tam chạy sang: “Tại đây, tại đây: Tướng công, chúng ta được cứu rồi, chúng ta gặp người tốt!”

Nông hán đi theo Phụng Trữ, một trái một phải nâng Long Tam lên hướng vào trong phòng: Nông phụ thấp đèn rồi vội vàng chạy lại thay bọn họ trải chiếu, đi vào trong nhà thấy Long Tam kia một thân bùn một thân máu, còn có sắc mặt trắng bệch, “Ai nha” một tiếng kêu sợ hãi, đối với câu chuyện sơn tặc kia là tin mười phần mười:

Nông hán hạ thấp giọng thương lượng vài câu, nông phụ thấp đèn đi ra ngoài, nông hán lại đây nói: “Nhà của ta còn có một căn phòng nhỏ bên hông nhà, vốn là phòng cũ của con gái ta, từ khi nàng gả cho người ta thì không dùng nữa, hai người trước nghỉ một đêm: Nhà của ta ở nơi hoang vắng, cách trong thôn hơi xa, muốn tìm đại phu phải chờ ngày mai!”

Phụng Trữ cảm tạ, nông hán còn nói: “Ta họ Mã, các người xưng hô như thế nào?”

Phụng Trữ đáp có thứ tự: “Tướng công ta họ Chu, ta họ Dương.” Nông hán cúi đầu nhìn thương thế trên người Long Tam, nói: “Chu công tử này xem ra bị thương không nhẹ a!”

“Tướng công nhà ta vốn làm nghề buôn bán, biết là hành tẩu bên ngoài không dễ dàng, trên người luôn có chút kim sang được linh tinh, cho nên xem như là thoát được một mạng: Chính là vừa này mất máu quá nhiều, lại bị sơn tặc đuổi giết, nơi đây ban đêm lạnh lẽo, liền bị phong hàn: Nếu không có Mã thúc thu lưu, sợ là không qua khỏi tối nay!” Phụng Trữ nói xong lại lau lệ:

Lúc này nông phụ đi đến, Mã thúc nhân tiện nói: “Phòng nhỏ dọn dẹp xong rồi, các người trước nghỉ ngơi đi, một hồi nữa lão bà của ta lại nấu chút nước ấm với vài thứ để ăn, các người cần gì nữa thì cứ việc nói!”

Phụng Trữ đáp ứng, Long Tam lúc này suy yếu gọi: “Phụng Trữ!” Phụng Trữ cúi đầu đi qua nghe, sau từ trong lòng hấn lấy ra chút bạc vụn: “Mã thúc, Mã thẩm, làm phiền mọi người rồi: Chút bạc này là phí ăn uống cùng nghỉ ngơi của chúng ta, xin nhận lấy!”

Mã thúc chau mày, Phụng Trữ đem bạc nhét vào trong tay Mã thẩm, lại nói: “Đây là hai chúng ta muốn trả: Sống đều không dễ dàng, chúng ta phiền nhiều các người, quả thật thêm phiền toái!” Hai người họ liếc nhau, nhận:

Phụng Trữ kéo tay Mã thẩm, lại nói: “Ta còn có một chuyện muốn nhờ, đám sơn tặc này theo lý thì cướp được tiền tài thì thả người vô sự, nhưng lần này tên cầm đầu thêm muốn mỹ mạo của ta, cho nên cướp ta đi, tướng công ta vì thế mới chống cự lại bọn chúng, sau bị bọn chúng một đường đuổi giết: Chúng ta thật sự lo lắng, bọn chúng có thể lại tìm đến đây không? Khi có người hỏi thăm, Mã thúc Mã thẩm làm ơn thay chúng ta giữ bí mật a!”

“Đám kia đúng là đồ vương bát đần!” Mã thúc nghe xong chuyện này, thật sự là tức giận, vỗ ngực cam đoan: “Các người yên tâm, Mã Cẩn ta tuy là người thô lỗ, nhưng vẫn biết nhân nghĩa đạo đức, đã cứu các người, sẽ không đem các người vào hố lửa: Các người cứ ở đây trốn tốt lắm, ta sẽ thay các người che giấu tin tức!”

Mã thăm cũng gạt đầu, vỗ về tay Phụng Trữ: “Yên tâm đi.”

Phụng Trữ lau lệ, đáng điệu đáng thương hề hề nói lời cảm tạ: Rồi sau đó mọi người đem Long Tam đi đến căn phòng nhỏ bên cạnh, lại thu xếp lò sưởi, chăn, gối đầu, chuẩn bị nước ấm: Phụng Trữ thay Long Tam xử lý miệng vết thương, thừa dịp Long Tam ngồi xuống vận công bức độc, lại chạy xuống phòng bếp, dưới sự trợ giúp của Mã thăm nấu một chén lớn cháo khoai lang, nóng hằm hập bụng tiến vào:

“Long Tam, Long Tam, mau tới uống chút cháo nóng: Gia đình người ta đã dọn dẹp, cái gì cũng hết, quá muộn làm gì cũng không tốt, trước ăn tạm chút thứ này đi, ngày mai sẽ có thứ khác ăn.”

Long Tam tuy thương thế vẫn vậy, nhưng thật ra tinh thần tốt hơn không ít, hần tiếp bát cháo cùng muống, bắt đầu ăn: Ăn được mấy muống, ngẩng đầu lên thấy Phụng Trữ đang chăm chú nhìn hần, hần nhìn vào chén cháo trong tay, hỏi: “Chỉ có một chén này?”

“Án.” Phụng Trữ gạt đầu: “Cái chén này khá lớn, người ăn không đủ sao?”

“Vậy còn người?”

“Ta không đói bụng.” Phụng Trữ vừa nói xong, bụng liền thăm thì vang lên, nàng ngượng ngùng hắc hắc nở nụ cười:

Long Tam vỗ vỗ vị trí bên người: “Lại đây.”

Phụng Trữ qua ngồi, Long Tam múc một muống cháo đưa tới bên miệng nàng nói: “Ăn.”

Phụng Trữ nuốt nuốt nước miếng, lắc đầu: “Ta ăn cái này cũng không đủ no, so với hai người đều đói bụng, không bằng để cho người ăn no: Người bị bệnh, nên ăn vài thứ, ta không sao, chờ đến ngày mai sẽ có thứ ăn.”

Tay Long Tam giờ ra vẫn bất động: “Ta chỉ là muốn ăn một chút gì, cho nên bát này hai ta chia đôi.” Phụng Trữ trong lòng ngọt ngọt, há mồm đem cháo nuốt: Nàng tiếp nhận bát: “Để cho ta tự lấy, đừng mệt người.”

“Chân có đau hay không?” Long Tam ăn tiếp một muống cháo, hỏi: Phụng Trữ cúi người nhìn đầu gối chính mình, hắc hắc cười: “Không có việc gì, chân ta khỏe lắm.”

“Người công ta đi đường xa như vậy, ngày mai chân chắc chắn sẽ không đứng nổi.” Long Tam dứt nàng một muống cháo, lại nói:

“Không sợ, chúng ta ở đây có nền có cơm ăn, so với trong động tốt hơn nhiều, người mau khỏe lên đi, chân của ta không có việc gì, cùng lắm thì, ngày mai chúng ta cùng nhau dưỡng bệnh.” Phụng Trữ cảm thấy người một ngum ta một ngum như vậy, cháo khoai lang này so với sơn trần hải vị còn ngon hơn:

Đêm này, hai người dọn dẹp gọn gàng, Mã thăm đưa đến vài kiện xiêm y sạch sẽ, hai người chen chúc trên giường đất cứng mà ngủ: Bọn họ nằm cùng một chỗ, chung giường chung chăn, Phụng Trữ toàn thân mỗi một đau nhức, nhưng chạm vào Long Tam, cảm giác nhiệt độ cơ thể hần đã trở lại bình thường, nàng lại cảm thấy cái giường đất thật sự là ấm áp lại thoải mái: Trong bóng đêm, không có thanh âm khác, chỉ có tiếng hít thở của Long Tam cùng chính mình:

Phụng Trữ lén lút cầm tay Long Tam, không ngờ Long Tam vẫn chưa ngủ, hần đột nhiên nói: “Ta chưa từng nghe qua nhiều hoa cô nương xướng tiểu khúc.”

Phụng Trữ sùng sốt, rồi sau đó không được tự nhiên “Hừ” một tiếng, không nói lời nào:

Long Tam còn nói: “Ta cũng chưa từng cần qua lỗ tai của cô nương khác.” Phụng Trữ lần này “Hừ” không nổi, Long Tam lại nói tiếp: “Chưa có cô nương nào từng công ta.” Phụng Trữ nóng nảy: “Lời này mà nói được, nếu có cô nương khác chia lưng cho người, chắc người cũng táp tới.”

“Các cô nương khác gặp tình hình như vậy, sợ là chỉ biết gạt lệ hoặc là chạy đi tìm viện binh.” Long Tam nắm chặt tay Phụng Trữ: “Các nàng ấy sẽ không ngốc như vậy công một hán tử nặng trĩu đi hơn mười dặm.”

Phụng Trữ chớp chớp mắt, hướng Long Tam xích lại gần một chút: Nàng nghe thấy Long Tam lại nói: “Các nàng cũng sẽ không luôn làm cho ta cười, lúc đói bụng sẽ không đem chén cháo duy nhất nhường cho ta ăn.”

Phụng Trữ cảm thấy thực cảm động, thời điểm nàng làm những việc này đều không suy nghĩ nhiều lắm, cứ vậy tự nhiên liền làm, nay được hần phân tích, lại thấy chính mình thật sự là rất rất giỏi:

“Các nàng cũng sẽ không mắng ta là heo.”

“Hừ.” Phụng Trữ không phục: Long Tam cũng cười:

Hai người lặng im một hồi, biểu tình Phụng Trữ tính nói lại thôi hai ba lần: Long Tam xoa tay nàng: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

“Nói đi.”

Phượng Trữ không muốn nói, nhưng hai chữ Long Tam nói kia lại có lực ôn nhu nàng kháng cự không được, nàng mơ màng làm theo ý tứ của hắn: “Ta là đang nghĩ, nếu chúng ta quên đi quá khứ thì thật tốt.”

Long Tam trong đầu chấn động, hắn vừa rồi, cũng đang nghĩ như vậy:

“Phượng Nhi...” Long Tam xoay mặt lại, nhìn ánh mắt nàng như đứa nhỏ đơn thuần mê mang, hắn nhận không được nâng tay sờ mặt của nàng: “Là ta xin lỗi ngươi, Phượng Nhi.”

Phượng Trữ nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, nói: “Là ta từng làm việc có lỗi với ngươi, cho nên ngươi không dám đối ta rất tốt, đúng không?”

“Ta sợ hãi, nếu ngươi lại trở về con người trước kia, ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Vậy nếu ta vẫn không trở lại được, ta nên làm cái gì bây giờ?” Phượng Trữ gắt gao lôi kéo tay hắn: “Ta cũng sợ.”

“Phượng Nhi...”

Phượng Trữ bỗng nhiên tròn tròn ánh mắt: “Sao tự nhiên gọi ta là Phượng Nhi?”

“Di, ngươi không phải tên là Dương Phượng Nhi sao?” Khả năng chuyển đề tài của Phượng Trữ Long Tam đã quen, hắn cố tình kinh ngạc phối hợp cùng nàng nói chuyện:

“Dương Phượng Nhi?” Phượng Trữ hắc hắc cười: “Tên này cũng không tệ.” Nàng ngẫm lại, lại cười rộ lên:

Long Tam giật nhẹ đầu nàng nói: “Thế còn tên ta đâu? Tính kêu Chu cái gì? Chúng ta bàn trước đi, ngày mai đừng ở trước mặt Mã thúc bại lộ.”

Phượng Trữ nghe xong cười khanh khách càng vui vẻ: Nàng đặc ý dào dạt nói: “Vậy gọi là Chu Long Tam đi.” Chữ Long nàng cố ý lướt nhanh qua, nghe thật giống như là “Trư Tam”, chính nàng nói xong, càng nghĩ càng buồn cười, cười khúc khích không ngừng:

Bộ dáng nàng vui vẻ đáng yêu như vậy, Long Tam nhận không được cũng cười: Vô luận gặp phải cái gì, vô luận bản thân trong hoàn cảnh nào, nàng luôn có thể làm cho hắn cười: Long Tam cảm thấy có một số việc không quay trở lại được, lực phòng ngự của hắn cũng không có lợi hại như trong tưởng tượng của mình:

“Long Tam, chuyện ta đã làm khiến ngươi không thể chịu đựng được là chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thân nhân đoàn tụ

Long Tam trầm mặc một lúc lâu, Phượng Trữ nở to mắt theo dõi hắn: Long Tam suy nghĩ nửa ngày, miệng mở ra lại đóng lại, giống như không biết nên đáp như thế nào, cuối cùng rốt cục nói: “Sự kiện kia, cũng chưa được chứng thật.”

“Chuyện gì?”

“Cũng là chưa được chứng thật, có nói nhiều cũng vô ích.” Long Tam vân đạm phong thanh né tránh đề tài này: Phượng Trữ đô miệng không cam lòng, nàng căn bản là muốn nghe, để xem có cách nào hóa giải hay không, nhưng hắn không chịu nói, nàng cũng không có biện pháp: Chỉ có thể nói: “Việc kia cũng chưa được chứng thật, ngươi làm sao còn để trong lòng mãi?”

Long Tam ghen lời, Phượng Trữ lại nói: “Ngươi đem những chuyện xấu trước đây quên hết, sau đó chỉ nhớ những chuyện bây giờ của ta, được không?” Long Tam trong lòng giãy dụa, cuối cùng khẽ cắn môi, ôm nàng vào lòng: Phượng Trữ trong lòng vui vẻ, dựa vào trước ngực hắn nói: “Ta cũng cố gắng, mãi là Phượng Trữ hiện tại, không trở lại làm Phượng Trữ không tốt trước kia, được không?”

Long Tam ôm lấy nàng, quên đi bất an trong lòng, hắn phải làm sao để nói cho nàng hiểu, có một số việc thật sự rất khó để quên, có những tồn tại không thể nào gạt bỏ: Nhưng hắn chỉ “Àn” một tiếng, xem như đáp ứng:

Phượng Trữ yên lặng dựa vào trong lòng hắn, rồi sau đó ngáp một cái, cuối cùng ngăn không nổi cơn buồn ngủ, tuy rằng còn muốn trò chuyện, mí mắt cũng không mở lên nổi, rốt cục trên giường đất ẩm áp đã ngủ say:

Phượng Trữ lần này ngủ rất sâu, khi tỉnh lại mặt trời đã lên cao, nàng tròn mắt nhìn quanh, Long Tam không còn ở trên giường: Phượng Trữ sợ tới mức “Suru” ngồi bật dậy, hai cái đùi lại đau đến mức nàng nhe răng nhếch miệng, Long Tam quả thực không nói sai, chân của nàng ngày hôm qua vận động nhiều như vậy, hôm nay sợ là phải ném mùi đau khô:

Nàng xốc chăn lên, xắn ống quần thì thấy, chân phù lên thành hai củ cải: Nàng nhếch miệng, chịu đau, kéo hai cái đùi xuống: Nàng nhìn trái nhìn phải, trong phòng không có gì thay đổi, nhưng lại có thêm một bồn nước trong, nàng rửa mặt chải đầu một chút, lại thấy trên bàn có hai quả lê, nàng nở nụ cười, chạy nhanh qua, đem quả lê cắn liền mấy cái:

Vừa nuốt xuống miếng lê cuối cùng, Mã thám đẩy cửa bước vào, thấy Phụng Trữ đã xuống giường, cười nói: “Ngươi tỉnh? Mau lại đây ăn vài thứ:”

Trên tay bà bưng hai cái chén lớn, một chén com bên trên có hai cái bánh bao, một chén lớn đồ ăn, củ sen, rau lang còn có mấy khối thịt muối: Phụng Trữ vừa thấy, bụng đói thăm thì kêu, nhanh chóng cảm tạ, tiếp nhận há mồm ăn luôn:

Mã thám nhìn tướng ăn của nàng, cười rộ lên: “Chu công tử nói ngươi sức ăn rất tốt, hôm qua bị kinh hách, cứu hần còn đi một quãng đường xa, nhất định là đói bụng lắm, nhờ ta chuẩn bị nhiều cái ăn một chút, ngươi xem xem nhiều đó có đủ không?”

Phụng Trữ cười híp mắt, sáng khoái đáp: “Ăn xong cái đã, nếu còn chưa ăn no, sẽ nói cho Mã thám biết:”

Mã thám vừa nghe, đầu tiên là kinh ngạc, sau liền nở nụ cười, tiểu nương tử này của Chu gia thật là thú vị: Phụng Trữ lại hỏi: “Mã thám, tướng công của ta đâu rồi?”

“Lão công của ta mượn cái xe lừa, mang hần đến trấn bên tìm đại phu, mua vài thứ:” Mã thám nói tiếp: “Hôm nay trời vừa tờ mờ sáng, đám sơn tặc mà các ngươi kể thật sự có đến đây, mặc áo xanh, mang đao mang kiếm, hỏi có nhìn thấy một nam một nữ trẻ tuổi hay không?”

Phụng Trữ lo lắng ngừng nhai, Mã thám nói tiếp: “Lão công của ta nói không thấy ai: Đám người kia nói chuyện với nhau, xa như vậy, lại bị thương, chắc chắn là chạy không đến nơi đây rồi, hần còn ở trong rừng trốn tránh: Bọn hần nói thăm một hồi rồi đi:” -o-o-

Mã thám đưa chén nước cho Phụng Trữ, ý bảo nàng tiếp tục ăn, lại nói: “Chu công tử lúc đó cũng đã tỉnh lại, hần đợi đám người kia đi rồi, liền đi ra nói với chúng ta, bọn họ chính là người truy giết các ngươi: Sau lại hần cùng với lão công nhà ta thương lượng, quyết định lên trấn trên trị thương, rồi gửi tin về nhà:”

Phụng Trữ gật gù đầu, lại cảm tạ Mã thám một phen, miệng nàng nói chuyện ngọt ngào, Mã thám trong lòng vui vẻ, ngồi lại cùng nàng nói chuyện nhà chuyện cửa một hồi lâu: Đến khi Phụng Trữ ăn xong, bà còn khách khí hỏi no rồi chưa? Phụng Trữ sờ sờ cái bụng, nghĩ nghĩ, nói: “Còn muốn ăn lê:”

Nàng thành thật không khách khí khiến Mã thám cười ha ha: “Có, có, lê này là nhà chúng ta tự trồng, vừa ngọt lại nhiều nước, ăn ngon lắm” Phụng Trữ phụ họa gật đầu một cái, Mã thám nói: “Chu công tử nói đúng, khẩu vị của ngươi thật đúng là tốt:” Phụng Trữ nghe được hắc hắc cười, Mã thám lại nói: “Hần dặn, ngươi ngoan ngoãn ở yên trong phòng, đừng để cho người khác nhìn thấy: Ta đi hái lê cho ngươi ăn, ngươi đừng ra ngoài a:”

Phụng Trữ cao hứng đáp ứng, Mã thám đưa nàng vài quả lê, sau vội vàng đi làm việc khác: Phụng Trữ ăn no phình bụng, kéo hai cái chân củ cải ngồi lại lên giường:

Đến khi nàng chập chồn tỉnh giấc, nhìn thấy Long Tam ở bên giường nhìn nàng cười, Phụng Trữ nháy mắt mấy cái, mơ mơ màng màng không hoàn toàn thanh tỉnh, đưa cánh tay hướng hần, yếu ớt nói: “Tướng công...”

Long Tam ôm nàng dậy: “Nghe nói ngươi ngủ một ngày:” Hần thật là có chút lo lắng, như thế nào một chút ý tứ phòng bị đều không có, cũng may hần trở về mau chóng: Phụng Trữ dụi dụi mắt: “Ăn no liền buồn ngủ:” Bỗng nhiên nghĩ đến chính sự: “Ngươi đã đi đâu vậy? Sự tình bây giờ như thế nào?”

“Đều đã an bài tốt rồi:” Long Tam đi đến bên cạnh bàn, một bên mở gói thuốc, đổ vào cái chậu, một bên đổ thêm chút rượu vàng, sau đó cầm cối xay bắt đầu nghiền thảo dược:

Một mùi tanh tươi truyền đến, Phụng Trữ che mũi, Long Tam nói tiếp: “Chúng ta tại đây chờ hai ngày, đợi vết thương ổn định rồi mới ra đi: Đám người tập kích chúng ta, trong lòng ta đã có tính toán, việc này để đó giải quyết sau, chúng ta về nhà trước:”

“Là vì muốn cướp cái hòm kia sao?”

“Không phải, hòm kia ta đã sớm an bài người đưa trở về, không ở trên người ta:”

“Vậy thì vì sao?”

“Hai chúng ta dễ nhận ra, không bằng tìm người ít bị chú ý mang đi an toàn hơn:” Long Tam hình như cũng bị mùi hôi kia tác động, lông mày nhăn tít lại:

“Không phải, ta đang hỏi nếu không phải vì cái hòm kia, vậy là vì chuyện gì? Ngươi chọc đến trại người ta?”

“Không phải:”

“Ngươi đoạt bảo vật của người ta?”

“Không phải” Long Tam nghiền thảo dược thành một đồng sền sệt, bỏ thêm thuốc bột vào bên trong, sau đó đem lại đây: Phụng Trữ trừng mắt đồng sền sệt đen tuyền kia, cảnh giác hỏi: “Làm cái gì vậy?”

“Thuốc trị phù chân cho ngươi:” Hần đem chậu thuốc lại gần, ý bảo Phụng Trữ xắn ống quần:

Mặt Phụng Trữ vì mùi hôi mà nhăn nhúm, nhanh chóng trốn vào trong giường co chân lại: “Không, không, chân của ta lại ỉn vài bữa cơm, ngủ hai ba đêm là tốt rồi: Trăm ngàn lần đừng dùng cái kia chạm vào ta.”

Long Tam mặt nghiêm túc, thanh âm bình tĩnh nói: “Đã phù thành như vậy, huyết mạch không thông, không bồi được sẽ để lại bệnh: Chính ngươi thử động đây coi, xem có đau đến chảy nước mắt hay không?”

Phụng Trữ vừa rồi rụt chân lại đã thấy chân so với lúc trước càng đau hơn, nhưng được này quả thật rất hôi: Nhưng hiện tại, khuôn mặt Long Tam kia càng khó chịu hơn: Hắn nói: “Lại đây, ngồi bên giường, xắn ống quần lên.”

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng kỳ quái là luôn có uy nghiêm, Phụng Trữ bủi môi, không dám không theo, nhích nhích người đến bên giường, trong lúc đó hai chân nàng đau muốn chết, sau đó lúc xắn ống quần lên, nàng sợ tới mức lại hít vào một hơi: Đây là chân của nàng sao? Vừa xanh vừa phù, giống như sắp nổ tung:

Long Tam nhìn chân của nàng, con ngươi tối sầm lại, nhanh chóng đem chậu được mang tới dưới chân của nàng, sau đó dùng tay bắt chân nàng lại xoa được:

Phụng Trữ đau đến chân co rút lại, lại bị Long Tam vừa xoa vừa ỉn, mùi hôi bốc lên, làm nàng không dám hít mạnh: Một lát sau, thật sự nhịn không được bắt đầu oán giận: “Long Tam, ta sắp vì hôi mà chết.”

“Chịu đựng.” Mặt Long Tam cách chậu được gần hơn, mùi hôi còn nặng hơn, hắn đã không than thì thôi, nàng còn oán giận cái gì:

“Chết kiểu này rất ngẹn khuất.” Phụng Trữ ngoài miệng không ngừng:

Long Tam thật sự rất muốn nói nàng, hắn còn thấy hôi hơn, hắn không nói tiếp, bình khí, rất nhanh cẩn thận bôi thuốc lên đùi của nàng: Nhưng Phụng Trữ lại một lần nữa phát huy tính thần không bỏ qua, nàng bỗng nói: “Long Tam, ta nhớ ra rồi.”

Lời này làm cho Long Tam ngẩn đầu: “Nhớ tới cái gì?”

“Lúc ta còn rất nhỏ, từng thả một cái rắm thật thật hôi, khiến mọi người trong phòng phải bỏ chạy ra ngoài, mọi người liền đuổi giết ta: Ta liền chạy a chạy, sau đó núp dưới một cái ruộng.”

Long Tam kinh ngạc nhìn nàng, hỏi: “Ngươi là đang nói giỡn với ta sao?”

Phụng Trữ trừng mắt: “Chê cười cái gì, là ta nói thật: Ngươi không phải nói nghĩ ra cái gì thì nói cho ngươi sao? Ta nhớ ra mùi hôi này rồi.”

“Thả cái rắm, sau đó mọi người đuổi giết ngươi?” Long Tam cố gắng không chế biểu tình trên mặt, không dám cười, phải nhịn xuống:

Phụng Trữ gật đầu: “Àn, còn cầm gậy gộc nha: Khi đó vài cái đứa nhỏ chúng ta ngủ chung một phòng, bọn họ làm sao có thể nhìn ra là ta thả nhỉ?” Phụng Trữ chống cằm cố gắng suy nghĩ: “Ta hình như sau đó lại lợi qua ruộng đi trở về: Nơi đó thì làm sao nhỉ? Đường như ta lúc qua ruộng lại thả một cái rắm thối khác.”

Phụng Trữ chìm trong dòng suy nghĩ, Long Tam lại thật sự là nhịn không được “Ha ha” cười ha hả, hắn cười đến đứng không được, đặt mông ngồi ở trên đất, hắn đơn giản liền ngồi như vậy, “Ha ha ha” cười cho đã nghiện:

Phụng Trữ thấy hắn cười, giận: “Ngươi như thế nào lại cười như vậy, ta bị khi dễ, ngươi cứ nhiên còn cười.”

Long Tam thật sự là cười đến cười toe toét: “Vậy muốn ta làm thế nào?”

“Ít nhất tỏ vẻ đồng tình một chút.”

“Tốt, ta thực đồng tình ngươi.”

“Àn, chính là a, ta đáng thương nhiều như vậy, bị đám tiểu đồng đuổi ra khỏi phòng ở nha, ngồi xổm bên ngoài không thể ngủ.” Phụng Trữ nói liên miên cần nhẫn, Long Tam càng nghĩ càng thấy không thích hợp: Phụng Trữ là con gái duy nhất, từ nhỏ gia cảnh giàu có, tại sao theo như cách nói của nàng, giống như là ở nơi nông thôn, cùng đứa nhỏ khác ngủ chung một phòng, lại từng lợi ruộng?

Long Tam cúi đầu tiếp tục rịt thuốc cho Phụng Trữ, trong lòng cũng đang tính toán, thật sự một lúc nào đó cũng nên đi một chuyến đến Phụng gia:

Nhưng Long Tam không thể ngờ, Phụng gia không cần hắn tới, người ta đã chủ động đến cửa:

Mọi chuyện hắn an bài tốt lắm, quãng đường mang theo Phụng Trữ về nhà thật vui vẻ, Phụng Trữ lặng lẽ từng chút từng chút làm xao động trái tim của hắn, hắn có chút cảm xúc không rõ, hắn rốt cuộc nên làm như thế nào:

Phụng Trữ cũng cảm thấy lễ trình lần này thật sự là tốt lắm, nàng không muốn về nhà, chỉ muốn cứ như vậy theo Long Tam một đường đi mãi: Nàng không phải ngốc tử, nàng có thể cảm giác được cảm tình của Long Tam đối với nàng, cũng có thể cảm nhận được Long Tam vẫn còn ngần ngại: Tuy rằng nàng luôn miệng nói chính mình không phải là heo, nhưng không thể phủ nhận, nàng thích Long Tam, càng ngày càng thích, nàng thật may mắn vì tướng công của mình là hắn: Nàng cảm thấy nàng phải cố gắng tranh thủ, Long Tam đối với nàng tốt như vậy, ánh mắt hắn nhìn nàng ôn nhu như vậy,

nàng phải cố gắng lên, nhất định có thể tiêu trừ bản khoán của hấn, quên mất nàng trước đây không tốt:

Trở lại Long gia, vừa mới tiến vào cửa, người gác cổng liền báo với Long Tam báo : “Phượng lão gia, Phượng phu nhân đã tới!”

Phượng Trữ giật mình, nhìn về phía Long Tam, quả nhiên sắc mặt hấn không tốt lắm, hấn đối nàng gật gật đầu nói: “Là cha mẹ của ngươi!”

Phượng Trữ có chút khần trương, nàng kéo tay Long Tam nói: “Ta không nhớ rõ bọn họ, nên làm cái gì bây giờ? Nói cái gì thì tốt? Long Tam, ngươi phải theo giúp ta nga.”

Long Tam vỗ vỗ mu bàn tay của nàng, kéo nàng cùng hấn bước vào trong phủ: Trên đường, đã có gia nhân nhanh chóng báo cho Long Nhị nói Tam gia hồi phủ, Long Nhị cho người lại dẫn bọn họ đi gặp vợ chồng Phượng gia:

Đi đến phòng tiếp khách, Long Nhị cùng vợ chồng Phượng gia đối diện nhau ngồi uống trà, không khí xung quanh không hề hòa hợp, nhưng ai cũng trưng ra khuôn mặt tươi cười: Phượng Trữ nhìn lên, vợ chồng Phượng gia trông hơn bốn mươi, nam diện mạo đoan chính, nhưng chân mày nhũn nhặn nhìn khá nghiêm túc, nữ xinh đẹp như hoa, mặt mày lộ ra vài phần giáo hoạt:

Phượng Trữ nhìn, trong đầu là cảm giác nói không nên lời: Đây chính là cha mẹ của nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Gặp cơn ác mộng

Phượng Trữ suy nghĩ thật lâu, trong đầu vẫn không nhớ chút gì về cha mẹ: Nhưng gương mặt của Phượng phu nhân nàng lại cảm thấy quen thuộc, nàng nghĩ, có thể vì bà cùng nàng vốn là mẹ con:

Phượng phu nhân quay đầu nhìn thấy Phượng Trữ, lập tức cười rạng rỡ, đi tới ôn ôn nhu nhu ôm cổ nàng hô: “Phượng Phượng, con đã trở lại, làm nương lo lắng gần chết!”

Phượng Trữ có chút câu nệ, không biết nên đáp như thế nào, vì thế chỉ dám nói: “Ta không sao: Nương đừng lo lắng!”

Phượng phu nhân buông Phượng Trữ ra, kéo nàng xoay quanh cẩn thận nhìn xem: “Hoàn hảo, hoàn hảo, không có việc gì là tốt rồi!” Một bên Phượng Trác Quân khụ một tiếng, đối thê tử nói: “A Ly, đừng dọa nàng, lại đây ngồi đi!”

Kiều Ly nhu nhu mắt, kéo Phượng Trữ đi qua: “Biết rồi, biết rồi, ta cao hứng đến hồ đồ rồi, đã quên Phượng Phượng bị bệnh, không nhớ chuyện cũ!”

Phượng Trữ quay đầu nhìn thoáng qua Long Tam, hấn gật gật đầu, nàng liền đi theo nương đi qua ngồi, còn gọi Phượng Trác Quân một tiếng “Cha”: Phượng Trác Quân liền thanh đáp lời, nhìn ra được cũng đang cao hứng: Long Tam cùng Long Nhị nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng đi qua ngồi xuống:

Mọi người đều không nói lời nào, Long Nhị chậm chậm uống trà, Long Tam nhìn Phượng Trữ, Kiều Ly cùng Phượng Trác Quân cũng nhìn chăm chăm Phượng Trữ, cuối cùng vẫn là Phượng Trữ mở miệng: “Cha nương vì sao lại đến đây?”

“Chúng ta muốn đến xem con, đến đây lại nghe nói con bị bệnh quên hết tất cả, lại nghe nói Long phủ gặp nạn con chạy đi ra ngoài, cũng may hiền tế tìm được con rồi, chúng ta ở tại đây chờ các con trở về!” Kiều Ly cười giải thích, còn ôn nhu thay Phượng Trữ ấn ấn hai huyệt thái dương:

Phượng Trữ cảm thấy trong lòng ấm áp, lại không có gì cố kỵ, nàng bỏ nhào vào trong lòng Kiều Ly làm nũng: “Nương, ta có thể tưởng tượng ra được, ta nhớ không được bộ dáng hai người, luôn trong đầu cố gắng suy nghĩ, nay cuối cùng cũng thấy, ta thật cao hứng!”

“Nha đầu ngọc!” Kiều Ly ôm nàng cười nói: “Nhớ chúng ta thì cứ gửi thư về, ta và cha con tự nhiên sẽ đến thăm, con xem con cái gì cũng không nói, chúng ta còn nghĩ con ở đây quá tốt chứ!”

Lời này của bà trong bụng có gai, Long Nhị mặt trầm xuống liền muốn phát tác, Phượng Trữ lại nói: “Ta rất tốt, nương yên tâm: Nhị bá, tướng công đều đối ta rất tốt!”

Long Nhị ngượng ngùng ngậm miệng, cúi đầu lại uống tiếp một miệng trà: Bên này Kiều Ly cũng lại nói: “Nếu như thế, nương an tâm, con quá giống cha cái gì cũng đều cường!”

Phượng Trữ trong đầu cảm động, quả nhiên vẫn là cha mẹ luôn đối tốt với mình: Nàng nghe thấy Kiều Ly tiếp theo nói: “Con đứa nhỏ này lúc nào cũng tùy hứng, hiện tại cứ như vậy cùng hiền tế hảo hảo ở chung thì tốt rồi, đừng có lại sợ cái này sợ cái kia!”

Phượng Trữ không hiểu được lời bà nói có ý tứ gì, đành phải đáp ứng: “Vâng, nương!” Kiều Ly lại nói: “Ta và cha con đã bàn bạc qua, không thể cứ để con tính tình đùa giỡn mãi được, cho nên ta đem Bảo Nhi đến, con hảo hảo cùng hiền tế sống chung, tuy là sinh con gái, nhưng cũng là cốt nhục, hiền tế sẽ không để ý, các con đều tuổi còn trẻ, còn nhiều thời gian, sau này cũng có thể sinh đứa con trai nữa!”

Long Nhi lần này ngưng uống trà, hần ngồi thẳng, ngằm đá Long Tam một cước: Phụng Trữ hoàn toàn không chú ý bọn họ bên này, nàng không có nghe hiểu hết lời nói của Kiều Ly, chỉ biết một chuyện rất trọng yếu, chẳng lẽ, nàng còn có đứa nhỏ?

Quả nhiên thấy Kiều Ly quay đầu chỉ phía sau, nơi đó có nha hoàn bế một tiểu oa nhi im lặng: Kiều Ly nói: “Con còn có nhớ nữ nhi con sinh hay không?”

Phụng Trữ cực thông thả lắc đầu, nàng một chút ấn tượng cũng không có, nàng nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ kia không rời mắt: Nàng nghe thấy Kiều Ly nói: “Lúc trước con về nhà mẹ đẻ dưỡng thai, nói muốn sinh xong rồi trở về, kết quả sinh ra con gái, con nói Long gia không thích, nên không mang theo: Sau để lại Bảo Nhi cho chúng ta, tính cùng hiền tể nói chuyện, hoặc là sau khi có đứa con trai khác, lại về nhà đón Bảo Nhi: Nhưng đã hai năm trôi qua, con vẫn không có tin tức, chúng ta lần này đến, cũng là nghĩ không thể để cho con tùy hứng mãi, đứa nhỏ như thế nào cũng nên do cha mẹ dạy dỗ: Con nói có đúng hay không?”

Phụng Trữ nói không nên lời, nàng đứng lên, chậm rãi đi về hướng đứa nhỏ kia, trong đầu từng đợt rét run: Nàng cư nhiên là một mẫu thân ngoan độc như vậy, nàng lúc trước nghĩ gì mà lại quyết định như thế? Nàng làm sao có thể bỏ lại đứa nhỏ của mình mặc kệ? Nếu là nhà chồng không thích nữ nhi, nàng không đem bọn họ đánh cho rằng rơi đầy đất mới là lạ: Nàng làm sao có thể bởi vì nhà chồng không thích con gái liền đem đứa nhỏ bỏ lại?

Phụng Trữ đi đến trước mặt đứa nhỏ, nàng vẫn dựa vào trong lòng nha hoàn ngủ gật: Long mi của nàng vừa dài lại đen, như hai cây quạt nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn phớt nộn hồng hồng, khuôn mặt tròn trịa, cái trán trơn bóng xinh đẹp: Một đứa nhỏ đáng yêu xinh đẹp a!

Phụng Trữ cảm thấy hốc mắt nóng nóng, nước mắt bùng lên, nàng như thế nào lại hư hỏng như vậy, nàng như thế nào lại có thể vứt bỏ nữ nhi của mình: Phụng Trữ thật cẩn thận đưa tay đụng vào, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, thấp giọng nói: “Là hài tử của ta sao?”

Kiều Ly trả lời: “Con quả là nha đầu ngốc, quả nhiên là không nhớ chuyện: Mười tháng mang thai, đau một ngày mới sinh ra, lúc ấy con còn ôm nó oa oa khóc, bây giờ lại một chút cũng không nhớ được:”

Phụng Trữ lại chạm tay lên mặt oa nhi, tiểu oa nhi chớp một chút, tỉnh lại: Nàng mở mắt ra, nhìn thấy Phụng Trữ, còn thật sự nhìn rất chăm chú, sau đó a miệng nở nụ cười: Phụng Trữ lại kích động cao hứng kêu: “Ai nha, nàng tỉnh, nàng đối ta cười!”

Kiều Ly đi qua, ôm lấy đứa nhỏ: “Cười một cái liền khiến con vui thành như vậy, Bảo Nhi của chúng ta đã có thể nói được rồi, ngoan, mau gọi nương:”

Bảo Nhi thanh tú ngáp một cái, lại chăm chú nhìn nhìn Phụng Trữ, nãi thanh nãi khí hô thanh: “Nương...” Phụng Trữ cao hứng rơi lệ, đứa nhỏ này thật đáng yêu:

Kiều Ly nói xong: “Con xem, bộ dạng nàng với con trước đây như cùng khuôn đúc? Nhưng ánh mắt lại giống cha nàng nha:” Phụng Trữ gật đầu một cái, trong lòng nàng mừng như điên, nàng có một nữ nhi đáng yêu như vậy, nàng có nữ nhi của Long Tam, nàng không sợ thành heo, nàng muốn cùng nữ nhi và Long Tam một nhà ba người vui vẻ sống:

Nàng kích động quay đầu hướng Long Tam kêu: “Long Tam, ngươi xem, nữ nhi của chúng ta, nàng thật đáng yêu, đúng không?” Nhưng là phản ứng của Long Tam hoàn toàn ra ngoài dự kiến của nàng, hần không cao hứng, không có kinh ngạc, không có tức giận, hần chính là, mặt không chút thay đổi nhìn hết thảy:

Gương mặt tươi cười của Phụng Trữ chợt cứng lại, tay nàng thậm chí còn đang ở giữa không trung chuẩn bị ôm lấy Bảo Nhi, nhưng nàng bị phản ứng của Long Tam làm cứng ngắt: Nàng quay đầu nhìn Bảo Nhi, lại chuyển qua Long Tam: Nàng nhìn chăm chăm ánh mắt của Long Tam, nơi đó có cảm xúc phức tạp, nàng nhìn không hiểu, nàng không rõ, nàng lắc đầu, mở miệng muốn hỏi, lại phát không ra tiếng, nàng phát hiện nàng không dám:

Trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên lời nói của Long Tam đêm đó, hần nói: Sự kiện kia, cũng chưa được chứng thật, có nói nhiều cũng vô ích:

Phụng Trữ lập tức cảm thấy máu toàn thân đông lại, toàn thân nàng run lên: Nàng vụng trộm sinh đứa nhỏ, nàng tìm lý do để đứa nhỏ ở lại Phụng gia, chính mình giả dạng làm như không có việc gì trở lại Long phủ: Nền Long phủ không có người biết nàng có thai, bằng không đã sớm lấy việc này làm cớ: Cho nên, khả năng lớn nhất chỉ có một...

Phụng Trữ lấy tay che miệng, nàng không thể tin được, nàng một chút cũng không thể tin được: -rou-

Nàng hai bên giấu giếm lừa lọc, gạt Long phủ, lừa Phụng gia: Nhưng mà giấy không thể gói được lửa, luôn luôn có chút tiếng gió truyền ra, cho nên Long Tam nói chuyện đó chưa được chứng thật, nhưng kỳ thật trong lòng mọi người đều có chút ngờ vực vô căn cứ: Cho nên bọn họ mới có thể không thích nàng như vậy, nàng hồng hạnh ra tường, nàng trộm bảo vật... Phụng Trữ nhìn ánh mắt của Long Tam, nhìn mãi, nàng cảm thấy chính mình không thờ nổi, thì ra là thế, dĩ nhiên là như thế!

Hần làm sao có thể quên được, nam nhân khắp thiên hạ không ai có khả năng quên được: Nàng hiện tại dù cho có tốt hơn thì có ích lợi gì, nàng hiện tại khiến hần thích thì có ích lợi gì?

Tuyệt vọng lạnh như băng tràn ngập trái tim Phụng Trữ: Nàng thật sự thích hần, thích hần nói chuyện tiếng nói ôn nhu, thích hần xử sự rộng lượng thỏa đáng, thích hần tươi cười sang sảng, thích biểu tình hần bất đắc dĩ, nàng muốn cùng hần cùng một chỗ, muốn cùng hần sống: Nàng đã quyết tâm sửa đổi hết thảy, nàng đã tính làm lại từ đầu: Nhưng Phụng Trữ trước kia, đúng là một chút đường lui cũng không chừa lại cho nàng:

Phụng Trữ rốt cuộc nhịn không được, cúi đầu chạy ra khỏi phòng, nàng một hơi vọt vào tiểu viện của mình, chạy vào trong nhà, gục ở trên giường lên tiếng khóc lớn:

Nàng hận chính mình, hận mỗi một sự kiện chính mình đã làm, nàng hận chính mình không trình tiết, hận chính mình tham lam, hận chính mình tâm địa ngoan độc: Nàng còn hận chính mình thích Long Tam, nếu không như thế, nàng cũng sẽ không thống khổ như vậy, nàng còn hận chính mình cùng hắn tâm ý tương thông, nếu không nàng đã không nhìn hắn liền hiểu được đã phát sinh chuyện gì, nàng cũng sẽ không biết chính mình là một ác phụ như thế:

Nàng hận, hận tất cả!

Hiện tại không nói Long gia, chính cha mẹ nàng cũng nhất định biết nàng có bao nhiêu hư hỏng, bọn họ nhất định cũng sẽ đối nàng thất vọng xuyên tâm: Nàng mất đi tín nhiệm cùng yêu thích của mọi người, nàng đến tột cùng là vì sao có thể đem chính mình biến thành như thế?

Phượng Trữ trong đầu trống rỗng, nàng chỉ biết oa oa khóc lớn, sẽ không còn bả vai nào cho nàng nữa, chuyện chưa chứng thật kia đã được chứng thật từ đứa bé mang đến từ Phượng gia rồi:

Nàng không còn mặt mũi nào đối Long Tam nói đừng bỏ lại ta, hắn sẽ không cười với nàng nữa, sẽ không ôn nhu nhìn nàng như vậy nữa: Nàng là nữ nhân hư hỏng, là nữ nhân cực cực hư hỏng không sửa chữa được:

Phượng Trữ khóc đến khó thở, khóc đến khi ruột gan đứt từng khúc, khóc đến lúc thiên địa vô sắc, tại đây trong phòng nhỏ, chỉ có nàng một người cô độc phát tiết cảm xúc:

Phượng Trữ không biết chính mình khóc bao lâu, nàng rút cuộc ngừng khóc, dựa vào bên giường ngẩn người, trong đầu nàng trống trơn, hỗn loạn, nàng chỉ cảm thấy vừa bị thống lại tuyệt vọng, nỗi sợ hãi truyền khắp người:

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Phượng Trữ bất động, nàng ai cũng không muốn gặp: Một lát sau, tiếng đập cửa lại tiếp tục, lần này nàng nghe được thanh âm nương nàng đang hỏi: “Nàng đang ở bên trong sao?” Sau đó là thanh âm khác đáp: “Đúng vậy.”

Phượng Trữ nghe thấy nương bảo người kia đi ra, sau đó lại nghe thấy bà ôn nhu cùng cha nói: “Người đừng quản, ta đến cùng nàng nói chuyện.” Phượng Trữ ngồi dậy, dụi dụi mắt, tâm nàng hoang mang cuối cùng cũng có được một ít an ủi: Dư nương từng nói qua, cha mẹ nàng cùng nàng là thân thiết: Phượng Trữ nghĩ bà nói nhất định là đúng: Bây giờ nàng bày ra chuyện bị gièm pha, cũng chỉ có cha mẹ mới có thể quan tâm nàng, tới thăm nàng:

Người bên ngoài lại gõ cửa, thanh âm Kiều Ly vang lên: “Phượng Phượng a, là nương, con đừng khóc nữa, trước đừng khổ sở, con bị bệnh, nhiều chuyện không nhớ rõ, đừng có gấp: Con mở cửa đi, cho nương nhìn con, nương bồi con nói chuyện một chút được không?”

Phượng Trữ xoa xoa mặt, lê bước đi ra mở cửa, trong lòng nàng có cảm động, có ủy khuất, áy náy và xấu hổ vô cùng, nàng sợ hãi gọi: “Nương...”

Kiều Ly gạt gạt đầu, đem nàng kéo vào trong nhà: “Chúng ta vào nhà nói chuyện đi.”

Hai mẹ con vào phòng, Phượng Trữ chuyển ghế dựa cho Kiều Ly, nàng đang nghĩ nên mở miệng như thế nào, vừa nhấc đầu, thỉnh thoảng một bàn tay của Kiều Ly vung đến, đánh thẳng vào mặt Phượng Trữ, khiến hai má nàng đau như thiêu đốt: Nàng như trong mộng, nghe thấy Kiều Ly hung tợn mắng: “Người đứng là đồ không biết xấu hổ!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Nghe lén

Phượng Trữ choáng váng, không biết làm sao, nàng ôm má ngơ ngẩn nhìn Kiều Ly: Làm sao bà ta có thể trở mặt nhanh như vậy được?

Kiều Ly tức giận đến không đứng yên được, ở trong phòng đi qua đi lại hai ba bước, bà dừng lại, chỉ vào Phượng Trữ mắng: “Người nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người lúc nào cũng bảo là làm tốt lắm, vậy mà dám vác cái bụng về nhà mẹ đẻ: Ta đã cảm thấy không thích hợp, nhưng người mở miệng ra cư nhiên dám nói dối, cái gì mà sinh con gái sẽ bị ghét bỏ, đợi sinh con trai sẽ đến đón nàng, ta cư nhiên còn tin người!” Bà ta tức giận run người: “Người nói đi, nghiệt chủng này là của ai?”

Phượng Trữ lắc đầu, nước mắt lại ứa ra: Kiều Ly cả giận nói: “Khóc cái gì mà khóc, người nói đi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Phượng Trữ oa oa khóc lớn, Kiều Ly lại hỏi một hỏi, Phượng Trữ cuối cùng hét to: “Ta cái gì cũng không biết, ta cái gì cũng không nhớ rõ.”

“Hảo, tốt lắm” Kiều Ly cắn răng: “Người một câu không nhớ rõ, không biết, quảng cái cục diện rồi rầm cho ta dọn dẹp?” Bà đi trở lại gần vài bước, nhìn Phượng Trữ mặt nhăn nhó: “Hiện tại Long gia cứng rắn nói đứa nhỏ này không phải của Long gia, giờ nên làm thế nào cho phải?”

Phượng Trữ nghe xong lời này, muốn khóc cũng khóc không được, trong đầu một trận quần đau: Kiều Ly lại nói: “Người ở đây đã ba năm, trong ba năm cũng không bắt được tâm của Long Tam sao? Trong ba huynh đệ tính tình hắn ôn hòa nhất, người lúc trước cũng cam đoan nhất định sẽ ở đây vững chân, lấy được thứ kia, báo thù cho Phượng gia chúng ta: Kết quả thì sao? Ba năm, người cái gì cũng chưa làm được, còn sinh ra nghiệt chủng: Thật sự là được việc không đủ bại sự có thừa.”

Phượng Trữ cúi đầu nức nở không nói lời nào, hiện tại trong đầu nàng một mảnh hỗn loạn, cũng không lưu tâm nội dung Kiều Ly nói đến, trong lòng nàng tràn đầy ảo não cùng xấu hổ, không có nửa điểm tò mò với việc của nhà mẹ đẻ và Long gia:

Kiều Ly ở trong phòng vòng vo nửa ngày, cuối cùng nghĩ ra biện pháp: “Người hiện nay mất trí nhớ cũng là chuyện tốt, chuyện gì đều không cần phải thừa nhận: Long gia không nhận đứa nhỏ này thì chúng ta sẽ mang đi, để lại tội danh bức thê bỏ nữ nhi cho bọn hắn: Ta đem Bảo Nhi đi, người cứ ở lại đây, trong tay chúng ta có hôn ước tổ tông lưu lại, bọn họ không dám bức người đi, người cứ ở lại đây chờ đợi, còn nhiều thời gian, sau này sẽ còn có cơ hội...”

Bà nói còn chưa dứt lời, đã bị Phượng Trữ cắt ngang, nàng lau nước mắt cầu xin: “Nương, ta không còn mặt mũi nào ở lại nơi này nữa, nương dẫn ta về nhà được không? Ta thực có lỗi với Long Tam, ta không thể ở lại đây nữa.”

Kiều Ly tức giận đưa tay lên, cuối cùng kiềm chế không đánh tiếp, bà trừng mắt nhìn Phượng Trữ, nhẫn nhịn nhưng vẫn chỉ vào chóp mũi của nàng, quát: “Người đứng là đồ vô dụng, không thể làm cho Long Tam yêu người thì thôi, lại để tâm trên người hắn: Chính người nói xem, bị đuổi khỏi đây, người còn mang theo con nghiệt chủng, ai còn có thể lấy người nữa?”

“Ta đã phạm vào sai, không dám có ý nghĩ không an phận: Ta không phải vẫn còn cha cùng nương đó thôi, không có người muốn ta, không phải còn có cha cùng nương thôi?” Phượng Trữ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt lã chã, ánh mắt trong suốt để lộ ra tuyệt vọng, huyết mạch thân nhân, nơi tránh gió cuối cùng của nàng:

Kiều Ly nghẹn lời, khẽ cắn môi, cuối cùng chỉ chỉ vào cái trán của nàng: “Người là đứa nhỏ không tiền đồ: Việc này người đừng nghĩ nữa, có nương đây, nương làm chủ cho người, nương tìm Long Tam nói chuyện.”

“Nương...” Phượng Trữ quỳnh lên, lôi kéo tay áo của Kiều Ly: “Nương, đừng đi: Là nữ nhi không tốt, nữ nhi theo hai người về nhà thôi.”

Kiều Ly vung tay: “Người đừng vờ ngớ ngẩn, nương cho dù không thêm nghĩ nữa, cũng phải tính cho sau này của người: Nương lần này tới, chính là nghe nói người sinh bệnh, phạm hồ đồ, nương lo lắng Long gia mượn cơ hội đuổi người đi, mới nghĩ đem cốt nhục của các người mang lại đây, cho dù là không thích con gái, nhưng cũng là thân sinh, người cũng coi như sinh ra đứa nhỏ cho Long gia: Nhưng vạn vạn không ngờ tới người làm ra việc hồ đồ thế này.”

Bà càng nói càng tức, nắm quyền khắc chế tính tình, lại nói: “Ta cũng quá sốt ruột, ta nên cẩn thận suy nghĩ thấy việc này có quái, cách nói của người trước kia làm ta cũng nghi ngờ, nhưng người luôn luôn nghe lời nhu thuận, ta cũng không nghĩ tệ như vậy, chỉ nghĩ là người ở đây gặp áp lực quá lớn: Trước khi khởi hành đáng ra phải cân nhắc, không nên đem đứa nhỏ này theo, cũng không rơi vào cục diện bị động như hôm nay: Ai, ta cũng thật quá hồ đồ.”

Phượng Trữ trong lòng càng khô sớ: “Thực xin lỗi, đều là lỗi của nữ nhi.”

Kiều Ly không kiên nhẫn nói: “Cứ một chút lại xin lỗi thì có ích lợi gì?” Bà trừng mắt nhìn Phượng Trữ: “Cha ruột của đứa nhỏ này, người một chút cũng nghĩ không ra sao?”

Phượng Trữ lắc đầu, nàng chỉ cảm thấy việc này làm cho nàng ghê tởm và sợ hãi, nàng chẳng lẽ không để ý tướng công của mình, mà lưu luyến với người khác? Theo tính cách của nàng, cho dù nàng yêu người khác, cũng không thể làm ra chuyện động trời như vậy: Chẳng lẽ, trên người nàng đã xảy ra chuyện gì? Phượng Trữ nghĩ vậy, lại che miệng khóc:

Kiều Ly nhìn nàng, thở dài: “Phượng Phượng, việc này con cứ hoàn toàn làm như không biết, cho dù nhớ ra cha đứa nhỏ là ai, con cũng không được nói, con chỉ cần nói cho nương biết, nương sẽ vì con làm chủ: Nương hiện tại phải đi tìm Long Tam, dàn xếp chuyện này đã, con chớ hoảng sợ, có nương ở đây: Bọn họ muốn nhân cơ hội này đuổi Phượng gia chúng ta đi sao, không có cửa đâu!”

Bà nói xong, quay đầu liền ra khỏi phòng: Phượng Trữ ngơ ngác đứng, cũng không biết đứng bao lâu, trong đầu nàng rối loạn, nàng cảm thấy nàng phải làm cái gì đó: Nhưng nàng có thể làm cái gì? Muốn làm cái gì? Nàng không biết:

Phượng Trữ như người không hồn bước ra khỏi phòng, nàng cảm thấy chính mình như tội nhân dơ bẩn, không thể ra ngoài sáng, vì thế dán tường, tìm chỗ tối mà đi: Nàng đi tới đi tới, phát hiện bản thân đến trong sân của Long Tam, nàng ngẩng đầu nhìn căn phòng quen thuộc kia, bỗng nhiên muốn nhìn thấy hắn, nghe tiếng hắn nói, nhưng là nàng không dám: Nàng cảm thấy nàng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, vô số vấn đề nàng không đếm được, nàng muốn tìm hắn hào hạo nói chuyện, nhưng nàng không dám:

Nàng cuối cùng lặng yên không một tiếng động đến bên cửa sổ, áp lỗ tai vào, lại nghe thấy trong phòng có người nói chuyện:

“Ta không có chạm qua nàng.” Đó là thanh âm của Long Tam: Thanh âm kia tuy nhẹ, nhưng lại như lưỡi kiếm đâm thẳng vào tim Phượng Trữ: Nàng cứng người, thần thờ đứng tại chỗ:

“Hừ, Phượng phu nhân kia bây giờ cho dù biện hộ như thế nào cũng không được.” Đây là thanh âm của Long Nhị: “Bà ta cho là Long gia chúng ta đều là người chết sao?”

Long Tam không nói gì, Long Nhị nói tiếp: “Cái này gọi là thông minh bị thông minh hại: Bà ta cướp sinh ý của chúng ta bất thành, lại biết Phượng Trữ bị bệnh, đoán chúng ta có thể lấy cơ hội này hù nàng, liền đem đứa nhỏ Phượng Trữ vụng trộm sinh ở nhà mang lại đây: Bà ta chắc là nghĩ muốn dùng đứa nhỏ giữ lấy vị trí Long Tam phu nhân sao? Nhưng bà ta cũng không dự đoán được, Phượng Trữ cũng lừa bà ta một vố.”

“Ta thật không dám nghĩ, lúc trước Bình nhi nói Phượng Trữ về nhà mẹ đẻ vì sinh đứa nhỏ, cư nhiên là thật.” Trong giọng nói của Long Tam có cảm xúc

bi thương làm cho Phụng Trữ nước mắt lại tràn mi:

“Bây giờ chứng thật cũng không muộn.” Long Nhị cảm thấy rất là may mắn: “Chuyện này đã rõ ràng quá rồi: Lúc trước sau khi Bình nhi mất báo không lâu liền sinh bệnh đã chết, ta đã cảm thấy không đơn giản như vậy.”

“Nhị ca...” Giọng Long Tam bi thương cùng vô lực, làm lòng Phụng Trữ thêm đau đớn:

Phụng Trữ không biết bản thân làm thế nào rồi đi cái sân kia, nàng chỉ biết là đời này nàng không còn khả năng thân thiện đối mặt với Long Tam. Nàng đi lang thang vô mục đích trong Long phủ, lẩn tránh trong bóng tối như u hồn: Nàng không biết nàng tóc tai hỗn độn hai mắt sưng đỏ sắc mặt xanh trắng, giờ phút này bộ dáng bên ngoài thật giống như nữ quỷ, tâm nàng tỉnh mạch, mặt không chút thay đổi: Ban ngày ban mặt chợt thấy bên vách tường có thứ như thế, thật đúng là quỷ dọa người:

Phụng Trữ mơ hồ chẳng phân biệt phương hướng đi mãi, một nha hoàn bê một mâm hoa quả đi ngang qua, vừa quay lại thì thấy bóng của nàng đứng ở trong góc, sợ tới mức hét lên một tiếng, hất đổ mâm hoa quả quay đầu bỏ chạy:

Phụng Trữ mờ mịt nhìn bóng dáng của nàng, thì thào nói: “Ta đã tự sát sao? Sao người kia lại như nhìn thấy quỷ... Ừ?” Nàng ngơ ngác đứng một hồi, đầu óc dường như dần dần hoạt động lại, đưa tay hứng lấy ánh mặt trời, lại lẩm bẩm: “Đúng rồi, vẫn chưa là quỷ.”

Cúi đầu nhìn đám trái cây lăn lăn dưới chân, trong đó có lê nàng thích ăn nhất: Phụng Trữ ngồi xổm xuống, nhặt lên một quả xoà xoà, hung hăng cắn một phát thật to, trước đây khi gặp chuyện không vui chỉ cần ăn này nọ, tâm tình sẽ tốt hơn hẳn: Lê thực ngọt, nàng có thể một hơi ăn ba quả, nàng còn nhớ rõ lê nhà Mã thúc trồng, nàng ăn thật sự vui vẻ, nhưng vì sao lê ở Long gia, nàng càng ăn càng chảy nước mắt?

Phụng Trữ không cam lòng, nàng cắn thêm một miếng, lại kiểm thêm một quả lau lau tiếp tục cắn, nhưng nước mắt không ngừng được, nàng cảm thấy chính mình thật ngốc: Bỗng nhiên một thân ảnh nho nhỏ xuất hiện ở trước mặt nàng, là Bảo Nhi:

Bảo Nhi tò mò nhìn hành động của Phụng Trữ, học nàng ngồi xổm xuống: Cúi đầu nhìn thấy đám trái cây dưới chân, cũng cầm lên một quả đào, đưa lên miệng:

“Ai, ai, bản.” Phụng Trữ nhanh tay đoạt lấy, lau lau rồi đưa lại cho nàng: “Tốt lắm!”

Bảo Nhi ngồi xổm không được, đặt mông ngồi ở bên người Phụng Trữ, nàng nâng tay thay Phụng Trữ lau nước mắt, miệng nói không rõ: “Khóc khóc, xấu hổ...” Phụng Trữ ngây ngốc nhìn nàng, nàng lại ôm quả đào cắn:

Tay của Bảo Nhi nhỏ, quả đào kia lại to, vì thế Bảo Nhi dùng hai tay ôm quả đào cắn: Nhưng miệng nàng cũng nhỏ, cắn nửa quả đào kia trông vô cùng thảm: Phụng Trữ nhìn không được nở nụ cười, nàng hít hít mũi, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều: Nàng cầm lấy quả đào, dùng sức bẻ thành hai nửa, lại đưa cho Bảo Nhi, ánh mắt Bảo Nhi vụt sáng lên, vẻ mặt sùng bái nhìn Phụng Trữ: Đưa tay cầm nửa quả đào, có thể cắn được, một bên vừa cười vừa ăn, trên mặt dính toàn nước trái cây:

Một lớn một nhỏ ngồi ở trong góc ăn hết một mâm hoa quả, vẫn không thấy có người đến tìm Bảo Nhi: Phụng Trữ bế nàng lên, Bảo Nhi thực ngoan gọi một tiếng: “Nương...”

Thanh âm gọi nương này khiến Phụng Trữ vừa vui vừa buồn, nàng lấy khăn tay lau miệng cho Bảo Nhi, Bảo Nhi ngọt ngào cười với nàng: Phụng Trữ lúc này thật muốn khóc, làm sao bây giờ? Cuộc sống của nàng một mảnh hắc ám, lão thiên gia vì sao lại cho nàng một oa nhi đáng yêu như vậy?

Hôm nay Phụng Trữ cùng Bảo Nhi trốn trong phòng, nàng ai cũng không muốn gặp, kỳ thật cũng không có người tới gặp nàng: Nàng không thèm nghĩ đến đàm phán giữa hai nhà nữa, không thèm nghĩ đến nàng sau này có thể ra sao, bây giờ nàng chỉ dành thời gian cùng Bảo Nhi vui vẻ ở chung:

Bảo Nhi là một đứa nhỏ thực ngoan, nàng không nói lớn, không khóc không nháo, nhìn cái gì đều cẩn thận, tựa hồ lá gan rất nhỏ, muốn làm cái gì cũng nghĩ trước, thử một chút, sau đó mới làm:

Nha hoàn chiếu cố Bảo Nhi muốn đem Bảo Nhi đi, Phụng Trữ không cho, nàng hỏi cách chăm sóc Bảo Nhi, sau đó sai nha hoàn kia làm việc khác: Bảo Nhi tựa hồ cũng thực thích Phụng Trữ, biết có thể ở lại cùng nàng, cười đến thực vui vẻ: Phụng Trữ cảm thấy, đây là thiên tính mẫu tử, giống như nàng vừa thấy Bảo Nhi liền thích, Bảo Nhi đối nàng, chắc chắn cũng có hảo cảm rõ ràng:

Hai mẹ con cùng nhau ăn cơm chiều, cùng nhau tắm giặt, cùng nhau chải đầu, cùng nhau thay đổi xiêm y, cùng lên giường ngủ: Phụng Trữ ôm Bảo Nhi, nghe nàng kêu “Nương”, nhìn bộ dáng nàng ngủ chảy nước miếng, bỗng nhiên cảm thấy chính mình không còn sợ ác mộng như xưa:

Tại thời điểm này, Bảo Nhi khiến Phụng Trữ không còn cảm thấy tuyệt vọng cùng bi thương nữa, nàng làm cho công việc của Phụng Trữ lu bù lên, nàng khiến Phụng Trữ có thể trốn tránh tình cảnh trước mắt, tuy rằng hết thấy đau xót đều là nàng làm ra, nhưng Phụng Trữ cũng cảm giác Bảo Nhi thật giống mình:

Cùng là cái gì cũng không biết, cùng là cái mầm tai vạ, Phụng Trữ không dám nói chính mình là vô tội, nhưng Bảo Nhi tuyệt đối là vô tội: Nàng chỉ là một đứa nhỏ, không có lý do gì đem chuyện xấu đổ lên người Bảo Nhi:

Phụng Trữ nghĩ, vận mệnh chính nàng nàng không thể cải biến, nhưng Bảo Nhi thì nàng nhất định phải bảo hộ tốt: Nàng không thể lại một lần nữa vứt bỏ nữ nhi của mình, cho dù không vì Long Tam, nàng cũng không thể lại ở lại Long phủ, nàng muốn cùng Bảo Nhi ở chung một chỗ, nàng muốn cùng Bảo Nhi về nhà:

Phượng Trữ vừa nghĩ đến liền muốn hành động, nàng lặng lẽ đứng dậy mặc quần áo, trên gương mặt phần nộn của Bảo Nhi hôn một cái, sau đó đi ra ngoài, tính cùng cha mẹ nói rõ ràng, cho dù như thế nào, nàng sẽ không ở lại Long phủ:

Nhưng khi nàng vừa vụng trộm đứng bên ngoài phòng cho khách, chợt nghe thấy Kiều Ly đối Phượng Trác Quân nói: “Tướng công, ta làm việc này cũng vì Phượng Phượng, vì Phượng gia chúng ta.”

Phượng Trữ giật mình, ngừng tay gõ cửa, chuyển tới bên cửa sổ nghe lén:

Nàng nghe được Phượng Trác Quân nói: “Bảo Nhi là đứa nhỏ ngoan ngoãn, chúng ta nuôi cũng được.”

“Nhưng thanh danh Phượng gia làm sao bây giờ? Không thể để cho người khác đều biết Phượng Phượng sinh ra đứa nhỏ mà không biết cha nó là ai: Tiểu oa nhi còn nhỏ thì còn dễ, nhưng sau này nó trưởng thành, cũng không thể dấu diếm mãi được, không bằng chúng ta gửi nó cho người khác nuôi, ngày sau nó lớn lên, sẽ tìm cái cớ, nói là chất nữ bà con xa đến ở, lại đón trở về: Hôm nay thái độ của Long gia khá cứng rắn, ta thấy việc này không dễ: Nếu bên đó không thuận theo, ta nhất định phải lại nháo đến gà chó không yên: Cho dù Phượng Phượng ở hay không ở lại đây, chuyện Bảo Nhi đều đã định rồi: Ta nghĩ rồi, trước đem Bảo Nhi đưa đến bà cô ở nông thôn, bà ấy không có con, chắc sẽ không bạc đãi Bảo Nhi: Chúng ta cho tiền nuôi dưỡng, Bảo Nhi sẽ không kém”

“A Ly, Bảo Nhi còn nhỏ...”

“Tướng công, người nghe ta: Nếu bị đuổi khỏi Long gia, Phượng Phượng sau này tái giá, Bảo Nhi sẽ là thứ trói buộc, Bảo Nhi ở nhà chúng ta lớn lên, sẽ bị người ngoài chỉ trích, cũng không vui vẻ: Ta làm như thế, đối với bên nào cũng tốt.”

Phượng Trữ nhắm mắt lại, cảm thấy trong đầu lạnh như băng, nàng nghe không nổi nữa, yên lặng xoay người, bước vào trong bóng đêm:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Giã dựa tìm thê

Sau đó vài ngày, Long Tam bề bộn nhiều việc, vội vàng xử lý chuyện xuất môn lần này bị người đuổi giết, vội vàng cùng Phượng gia đàm phán giảng co, vội vàng cùng Long Nhị bàn bạc chuyện gian tế đoạt bảo vật lần trước, hắn còn vội vàng tìm cơ hội vụng trộm nhìn Phượng Trữ:

Phượng Trữ từ ngày ấy cả người đều thay đổi, nhưng không phải biến trở lại thành Phượng Trữ trước kia, mà biến thành Phượng Trữ thứ ba, bi thương, im lặng, quái gở:

Nàng luôn tránh ở trong tiểu viện của nàng, không trở ra làm ẩm ỉ chọc Dur nương tức giận, không hề chạy đến phòng bếp trộm này nọ ăn, không hề chạy đến sân của hân quần quít lấy hân, nàng thậm chí, không hề nhìn hân:

Trong đầu Long Tam có tư vị nói không nên lời, hân biết chuyện này khiến Phượng Trữ bị tác động rất mạnh, dù sao hân đã có chuẩn bị tâm lý, mà nàng không có: Ngày đó hân nhìn nụ cười của nàng như hoa đột ngột biến thành tro tàn tuyệt vọng, hân không biết thống khổ của mình là vì xác nhận bị nàng hoàn toàn phản bội, hay là vì đau lòng nàng bất lực:

Nàng từng tìm đến hân, hân biết: Khi hân nghe được động tĩnh chạy ra cửa phòng, nhìn thấy nàng vừa vận xoay người rồi đi, hân không biết hân cùng với Long Nhị nói chuyện nàng có nghe được không, nhưng bóng dáng của nàng nói cho hân biết, khoảng cách của họ càng ngày càng xa xôi:

“Long Tam, đừng bỏ lại ta a!” Mỗi khi Long Tam nhớ tới biểu tình cùng ngữ khí của Phượng Trữ thời điểm nói lời này, hốc mắt hân đều nóng lên: Hân đúng là vẫn muốn bỏ lại nàng, vì những chuyện cũ mà nàng không nhớ rõ:

Hắn hối hận vì buổi gặp gỡ trước đây, khi hân xong việc nên trực tiếp hỏi phủ, hân không nên đến tửu quán của bằng hữu ở thành nam uống rượu, uống xong rượu cũng không nên vòng đến cửa thành kia, hân cũng không nên tỉnh mất như thế chỉ cần liếc mắt liền thấy nàng:

Nếu không như vậy, hân sẽ không nhìn thấy nàng mạnh mẽ đáng yêu, sẽ không nhìn thấy nàng bất lực cùng thương tâm, hân sẽ không thương hại nàng, sẽ không đổi tâm phòng bị đối với nàng: Hân nên giống như Long Nhị, đem ấn tượng về nàng trước đây khắc sâu trong lòng, sẽ không thấy được một mặt khác của nàng, sẽ không thấy thống khổ như ngày hôm nay:

Mọi người trong giang hồ nói hân Long Tam gia luôn thương hương tiếc ngọc, gọi hân là Phong lưu Tam thiếu, hân quả thật cảm thấy nữ tử nhu nhược đáng yêu nên ôn nhu đối đãi, nhưng hân chưa bao giờ biết, loại nữ nhân điển hình hân nghịch ngợm mới có thể khiến cho hân có ý muốn bảo hộ:

Nhưng hiện tại hết thảy đều đã xong: Rất nhiều sự kiện được làm rõ, hân cùng với nàng coi như ly biệt:

Long Tam từng muốn đi thăm nàng, muốn cùng nàng tâm sự, tuy rằng hân không biết nói cái gì cho phải, nhưng hân muốn cùng nàng trò chuyện, nhưng nàng lại cự tuyệt: Vì thế Long Tam chỉ có thể đứng từ xa xa nhìn nàng, nhìn nàng cầm vài món đồ chơi trước đây hân mua cho nàng cho đứa nhỏ kia chơi, nhìn nàng dạy đứa nhỏ chơi đùa, nhìn nàng ôm đứa nhỏ chạy nhảy khắp sân cười vui vẻ:

Hắn có chút mất hứng, không đúng, hắn là thực mất hứng, đó không phải là đứa nhỏ của hắn, nhưng Phụng Trữ thực thích nàng: Vì thế Long Tam lên lút nhìn nàng hai lần, sau đó không hề vụng trộm nhìn nữa: Hắn cảm thấy vụng tay chặt đứt mới là chuyện tốt:

Bởi vì chuyện của đứa nhỏ, Phụng gia bị đuối lý không cãi được, cho nên chuyện Phụng Trữ bị huơ là kết cục ván đã đóng thuyền: Long Tam lần này rốt cục viết hưu thư, lúc ấy cũng có Phụng Trữ ở đây, nàng cúi mắt nhìn xuống chân, mà Long Tam thì trừng mắt nhìn mặt bàn: Tay cầm bút của hắn run run, nét chữ khó coi vô cùng, nhưng vô luận như thế nào, cuối cùng hưu thư cũng viết xong, hắn cùng nàng điểm chỉ:

Phụng Trữ yên lặng cầm lấy hưu thư bước đi, Kiều Ly cùng Phụng Trác Quân bất bình cũng rời đi, nhưng bọn hắn để lại một câu: “Việc này sẽ không dễ yên đâu, chuyện Long gia các người thiếu Phụng gia chúng ta, một ngày nào đó chúng ta sẽ đòi lại!”

Những lời này Phụng Trữ cũng nghe thấy được, nhưng nàng không quan tâm, cái gì Long gia Phụng gia, cái gì ân oán tình cừ, nàng không quan tâm: Nàng ôm Bảo Nhi, ngồi trên xe ngựa của Phụng gia:

Long Tam trong lòng có ả ả bất an, hắn cùng với Thiết tổng quản tiễn khách, kỳ thật là giám thị đám người Phụng gia ra khỏi đại môn, nhìn bọn họ lên xe ngựa: Long Tam biết kỳ thật hắn không cần đến, có Thiết tổng quản là đủ rồi, nhưng hắn nghĩ đây có lẽ là lần cuối cùng hắn nhìn thấy Phụng Trữ, hắn vẫn muốn nhìn nàng lâu hơn một chút: 1 0 4

Hắn nhìn Phụng Trữ lên xe ngựa, nhìn nàng ôm đứa nhỏ cúi đầu, trong khoảnh khắc khi cửa xe ngựa khép lại, hắn nhìn thấy nàng ngẩng đầu nhìn hắn một cái: Đó là ánh mắt mà Long Tam không thể miêu tả, ánh mắt kia đánh thật mạnh vào ngực của hắn: Mãi đến khi xe ngựa biến mất trước mắt, Long Tam vẫn còn ngơ ngẩn:

Mấy ngày kế tiếp, Long Tam thực làm gì cũng không xong, hắn rõ ràng còn có một đống chuyện phải làm, hắn nên đi ra ngoài, nhưng hắn lại không động đây: Hắn đứng ở trong phòng chính mình, nhớ bộ dáng Phụng Trữ ở trong này nghịch ngợm gây sự, nhớ nàng ăn no rồi ôm quyển sách nằm trên ghế không xem, chỉ chăm chú nhìn về mặt của hắn... Hắn phát hiện, ấn tượng mấy tháng này nàng lưu lại trong trí nhớ của hắn, so với ba năm trước còn nhiều hơn rất nhiều:

Long Tam cảm thấy chính mình cũng bị bệnh, là bệnh ngốc: Nàng rõ ràng đã làm chuyện như vậy, trên đời này không có nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ, nhưng hắn lại lo lắng cho nàng, nhớ nàng:

Trên người nàng có rất nhiều điểm đáng ngờ, hắn liều mạng giúp nàng tìm nguyên nhân, tìm lý do, tìm cớ, hắn nghĩ ra trăm ngàn khả năng, hắn cực kỳ hy vọng nàng không phải là Phụng Trữ, nhưng hết thấy cũng không có khả năng, càng không có chứng cứ:

Hắn không rõ, hắn không nghĩ ra, nàng tràn ngập trong đầu óc của hắn, làm cho hắn không có cách nào sáng suốt phân tích, đi ra khỏi mê cung: Không có nàng bên người quá rồi, hắn liền trở nên ngu ngốc:

Một ngày, Long Nhị cáo trạng với Long Tam: “Phụng Trữ trộm bạc của ta!”

Long Tam há hốc mồm: “Làm sao có thể? Nàng không phải đã trở về nhà sao?”

“Trước khi rời đi thì trộm, hôm đó nàng đột nhiên nói với ta muốn tâm sự chuyện của người: Kết quả cuối cùng nàng cái gì cũng chưa nói, xả một đống vô dụng rồi bước đi: Hôm nay ta mới phát hiện, túi bạc ta đặt ở trong phòng không tìm thấy: Tuy rằng không bao nhiêu, nhưng việc này rất làm cho người ta tức giận!”

Long Tam ngây người ngẩn ngơ, rồi mở ngăn tủ của mình ra, hắn cũng có chút bạc đặt ở đó, tìm kiếm một hồi, cư nhiên cũng không có:

Long Nhị thấy thế giận dữ: “Phụng gia bọn họ sao cứ như đám chuột đục khoét chuyên trộm trướng là sao: Đại bảo vật lấy không được, liền trộm tiểu ngân lượng sao?”

Long Tam nóng nảy: “Nhị ca, ta đi đuổi theo bọn họ!”

“Đừng!” Long Nhị nổi nóng: “Đem bạc của nhà ta đòi về, một cắc cũng không cho bọn họ!”

“Không!” Long Tam đã bắt tay vào thu thập hành lý: “Phụng Nhị chắc chắn không theo bọn họ trở về Phụng gia, nàng trốn ra ngoài!”

“Trốn đi?” Long Nhị sừng sốt: “Người suy nghĩ nhiều quá, nàng muốn trốn đi, ở đây không phải cũng có thể đi sao? Tội gì phải theo đám người Phụng gia rồi đi rồi mới trốn đi?”

“Nếu nàng ở Long gia biến mất, Phụng gia chắc chắn sẽ lấy cớ làm to chuyện!”

Long Nhị không nói, hắn nhìn Long Tam hoá tốc thu thập đồ rồi đi, gọi lại: “Lão Tam, cho dù nàng trốn đi, người ta còn có cha mẹ nhà, người cho là Phụng gia toàn là người chết sao?”

Long Tam quay đầu, nói: “Nhị ca, nếu Phụng gia đối xử với nàng tốt, nàng sẽ không như vậy, nhất định đã xảy ra chuyện gì: Ta không thể để nàng trôi giạt khắp nơi, cuộc sống không tiền!”

Lúc này đây, Long Nhị thật nói không nên lời:

Phượng Trữ thật là rời nhà trốn ra ngoài, nàng trải qua giáo huấn trước kia, biết trong người có tiền là quan trọng nhất, lần này nàng tính mang theo Bảo Nhi cùng đi, cho nên chuyện tiền bạc nhất định phải chuẩn bị:

Nhưng số tiền lớn nàng không dám lấy, sợ khiến người chú ý rồi đuổi bắt, trộm một ít ngân lượng mặc dù bị người ta hận nhưng cũng không đến mức đến phải truy nàng về:

Phượng Trữ đã tính toán tốt trước rồi, nàng bỏ nhiều thời gian chăm sóc Bảo Nhi, đầu tiên là vì bồi dưỡng cảm tình, thứ hai là muốn học cách chăm sóc nàng: Nàng không phải là một thê tử tốt, ít nhất cũng phải làm một mẫu thân tốt: Trên đường trở về Phượng gia nàng tìm cơ hội yêu cầu vợ chồng Phượng gia mua thêm cho nàng cùng Bảo Nhi không ít đồ dùng, chuẩn bị hết thảy đã xong, trên lưng nàng mang hành lý, cầm theo hũu thư, tay ôm Bảo Nhi, bỏ trốn trong đêm:

Hai mẹ con đi vào một thành nhỏ tên là Phú Dương, Phượng Trữ căng thẳng tính toán tiền bạc, nàng thuê một phòng nhỏ, trong viện đó còn có một nhà hai mẹ con kia bán bánh nướng, có một nam tử độc thân bán trang sức dạo trên phố, còn có hai cha con nhà kia làm thuê kiếm sống:

Trong viện có bốn nhà, trừ bỏ Phượng Trữ mang theo Bảo Nhi không có việc làm, ba gia đình khác đều vất vả đi sớm về trễ làm việc: Phượng Trữ cũng tính toán, tiền trong tay nàng không nhiều lắm, ngồi chờ không phải là biện pháp: Nàng nghĩ ngợi, rốt cục quyết định nàng cũng phải kiếm tiền:

“Bảo Nhi a, nương có một chủ ý, nương làm xiếc trên đường, kiếm tiền cho con ăn, được không?”

“Hào: Hào.” Bảo Nhi không biết cái gì là làm xiếc, nhưng nàng thích nói chuyện với người khác:

Phượng Trữ nhìn bộ dáng nàng đáng yêu, nở nụ cười, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái, lại nói: “Trong nhà không có người chiếu cố con, nương lo lắng, nhưng là trên đường nhiều người, con không được rời khỏi nương, biết không?”

“Biết.” Bảo Nhi đáp ứng, ngẫm lại thêm một chữ: “Sao.”

Phượng Trữ ha ha cười, mang theo Bảo Nhi ở trên đường đi dạo mấy ngày tìm chỗ thích hợp, sau dưới sự trợ giúp của Thường đại nương ở đồng viện, kiếm được một chỗ gần quán của Thường đại nương: Như vậy thời điểm nàng làm xiếc, Bảo Nhi có thể nhờ mẹ con Thường đại nương trông hộ, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau:

Nói liền làm, Phượng Trữ mua cái đồng la, mua thanh kiếm cùng trường côn, còn đặt mua một thân trang phục tiên diễm, nàng ở nhà mặc thử, rồi hỏi Bảo Nhi: “Thế nào?”

“Nương, Bảo Nhi cũng muốn giống nương.”

“Người ta không có cỡ nhỏ như vậy: Nương trước kiếm tiền ăn cái đã, sau này kiếm được nhiều tiền, nương nói chủ quán làm một bộ giống vậy cho con.”

Bảo Nhi nghe xong, cái hiểu cái không, nhưng cũng ngoan ngoãn gật đầu:

Cứ như vậy, Phượng Trữ mang theo Bảo Nhi bắt đầu làm việc, nàng mang theo dụng cụ, nắm tay Bảo Nhi, đi đến quán của Thường đại nương, Bảo Nhi theo lời Phượng Trữ dẫn, gọi: “Đại nương, di di.” Thường đại nương cùng Thường tỷ cao hứng đáp lời, muốn ôm Bảo Nhi, Bảo Nhi then thùng nhìn Phượng Trữ, Phượng Trữ gật gật đầu, Bảo Nhi mới đi qua:

Đại nương cười đến toé toét, ôm Bảo Nhi mập mập phần nộn vào lòng, nói: “Phượng Phượng a, người yên tâm, chúng ta ngồi ngay tại đây giúp người trông Bảo Nhi.”

Phượng Trữ cảm tạ, đứng ở một bên gỗ đại la: “Các vị phụ lão hương thân, đại ca đại tỷ, tiểu nữ mới đến, kiếm miếng cơm ăn, dâng lên vũ kỹ, cấp các vị phái phái thời gian, thảo cái vui về: Các vị nếu là cảm thấy hay, liền tùy tâm thưởng tiền: Tiểu nữ vô cùng cảm kích.” Nàng đem lời này nói mấy lần, chung quanh dần dần thu hút được vài người, Phượng Trữ thấy thế đùa giỡn vài chiêu kiếm, vãn ra mấy đoá kiếm chiêu, thân hình thật là xinh đẹp:

Nàng dừng lại lại nói: “Có tiền thì cho tiền, không có tiền thì vỗ tay ủng hộ, tiểu nữ cảm tạ.” Hướng bốn phía một vòng ôm quyền, Phượng Trữ tiếp tục đùa giỡn một bộ kiếm, người chung quanh nhìn có ủng hộ, có người không nói lời nào, Phượng Trữ đùa giỡn xong rồi, đang muốn xin thưởng, mọi người đều tan hết:

Phượng Trữ giờ là thờ dài, Thường đại nương một bên khuyên: “Phượng Phượng a, đừng có gấp, đây chỉ là mới bắt đầu: Ta thấy công phu của người rất đẹp, so với xiếc ảo thuật đầu đường hay hơn gấp trăm lần, chắc chắn có thể kiếm bạc, đừng nhụt chí.”

Phượng Trữ gật gật đầu, quay đầu nhìn Bảo Nhi đang chăm chú nhìn nàng, đi qua hôn nàng một cái: Bảo Nhi ngại ngùng cười, ôm cô Phượng Trữ:

Phượng Trữ hít sâu vài cái, lại đi đến bãi đất trống, đem những lời vừa rồi nói lại một lần, lần này nàng trình diễn vũ bộ côn pháp, thu được một đồng tiền đồng: Nàng đem tiền đồng đưa cho Bảo Nhi cảm, nói: “Bảo Nhi a, đây là tiền tiền nga, là rất trọng yếu đó, để tránh bị mất, con thay nương giữ nhé.”

Bảo Nhi nhìn chăm chú nửa ngày, cẩn thận cầm tiền đồng: Sau đó Thường đại nương cầm sợi chỉ đỏ, xỏ qua đồng tiền, cho Bảo Nhi đeo lên cổ, Bảo Nhi vui vẻ, nhỏ giọng nói: “Không quăng.”

“Đúng, cái này không được quăng.” Thường đại nương thật sự là đau lòng oa nhi này, nhỏ như vậy đã không có cha:

Hôm đó Phụng Trữ vũ năm bộ công phu, thu được tám đồng tiền đồng, một đồng cho Bảo Nhi đeo, còn lại bảy: Nàng trở lại phòng nhỏ, nhìn đi nhìn lại đám tiền đồng, nguyên lai kiếm tiền thật sự là không dễ dàng a:

Phụng Trữ làm xiếc đến ngày thứ năm, Bảo Nhi kiểu gì cũng không chịu cùng ngồi với Thường đại nương, nàng không khóc lớn, chỉ ôm chặt Phụng Trữ, chui vào trong lòng nàng không chịu đi ra: Phụng Trữ không có biện pháp, đành để Bảo Nhi ngồi trên băng ghế nhỏ ở bên người nàng, thời điểm nàng làm xiếc, Bảo Nhi ngồi phía sau, nàng cũng có thể ngó chừng:

“Các vị phụ lão hương thân, đại ca đại tỷ, tiểu nữ mới đến, kiếm miếng cơm ăn...” Phụng Trữ mới nói được đến đây, phía sau liền truyền đến một tiếng trẻ con run run nhỏ bé: “Kiếm miếng cơm ăn.”

Phụng Trữ nhìn lại, Bảo Nhi ôm chặt thẹn thùng đỏ mặt giúp nàng kêu gọi Phụng Trữ đi qua hôn nàng một cái, xoay người lại tiếp tục nói: “Tiểu nữ không có gì đặc biệt, chỉ có chút võ nghệ, múa mấy bộ quyền pháp kiếm pháp côn pháp, mọi người nếu là nhìn thấy hay, có tiền thì cho tiền...”

“Cho tiền...” Bảo Nhi ở phía sau đầu cố gắng nói tiếp:

“Không có tiền thì vỗ tay ủng hộ.”

“Ủng hộ...” Bảo Nhi kéo âm trẻ con thật dài, khiến người chung quanh đều nở nụ cười:

Phụng Trữ cũng cười, nàng quay đầu hướng Bảo Nhi cười cười, sau đó đối với chung quanh liền ôm quyền hiến vũ: Nàng đánh xong một bộ quyền, chỉ thấy Bảo Nhi nhảy xuống khỏi ghế, loạng choạng đi về hướng đám người, hai tay nhỏ bé mở ra xin tiền:

Phụng Trữ sợ nàng đi lạc, chú ý nhìn nàng, lại thấy Bảo Nhi thấy không có người cho tiền, liền chỉ vào chính mình kêu: “Này.”

Những người vây xung quanh cười rộ lên, thấy tiểu oa nhi này thật đáng yêu lạnh lợi, có người lấy tiền bỏ vào, Bảo Nhi nhìn thấy đồng tiền, cẩn thận cảm lấy, thẹn thùng nở nụ cười:

Phụng Trữ múa xong bài quyền, Bảo Nhi đã đi được gần nửa vòng, nàng vui vẻ chạy đến bên Phụng Trữ, tay nhỏ cầm mười đồng tiền đồng: “Nương nương, tiền tiền.”

Phụng Trữ nhận lấy, ôm chầm Bảo Nhi: “Bảo Nhi thực ngoan, Bảo Nhi còn giỏi hơn cả nương.”

Một người khác đi tới, đưa một khối bạc vụn: “Cho đứa nhỏ mua đồ ăn.” Bảo Nhi nhìn chằm chằm khối bạc vụn kia, nhú mồm, có chút sợ hãi nói với người nọ: “Muốn thứ này cơ?” Nàng chìa chìa mớ tiền đồng trên người:

Người nọ nở nụ cười, sờ đầu Bảo Nhi: “Thật sự là bé ngoan.” Bảo Nhi uốn éo, trốn vào sau lưng Phụng Trữ, nói nhỏ bên tai Phụng Trữ cáo trạng: “Ông đó chưa trả tiền tiền, còn sờ đầu của Bảo Nhi.”

Phụng Trữ cười ha ha, ôm Bảo Nhi lên nệm: Hai mẹ con từ hôm nay bắt đầu cùng nhau làm xiếc:

Ngày cứ thế trải qua, một ngày kia lúc Bảo Nhi ôm giỏ nhỏ nhận tiền thưởng, ngẩng đầu thì thấy một nam tử tuấn lãng ôn nhu mỉm cười: Bảo Nhi nhỏ nhỏ giọng nhắc nhở: “Thúc thúc, tiền tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lại không đi

Nam tử kia ngồi xổm xuống, không bỏ tiền, chỉ nhìn Phụng Trữ ở bên kia đang thu tiền, lại quay đầu sang nhìn Bảo Nhi, thở dài, đưa tay sờ đầu của Bảo Nhi:

Bảo Nhi kinh hãi, cọ cọ lui về phía sau, tại sao lại gặp một thúc thúc hư hỏng không trả tiền còn sờ đầu của nàng? Nhưng thúc thúc hư hỏng này so với thúc thúc trước kia đẹp trai hơn:

Thường tỷ nhìn qua Bảo Nhi, nàng vừa thấy tình hình này, vội kéo tay Phụng Trữ: “Phụng Trữ, ngươi xem, bên kia có một đại hiệp nhìn ôn nhu đang cùng Bảo Nhi nói chuyện: Liệu có việc gì không?”

Đại hiệp nhìn ôn nhu? Tuy lời miêu tả rất chung chung nhưng trong lòng Phụng Trữ lộ bộ một chút, nàng chỉ biết một người mà người khác vừa thấy là biết hẳn là hiệp khách: Nàng vội vàng quay đầu, quả nhiên thấy đúng là Long Tam ngồi xổm trước mặt Bảo Nhi, nhưng nàng nhìn không thấy sự ôn nhu như Thường tỷ nói, nàng chỉ thấy trong ánh mắt hắn nhìn chăm chú Bảo Nhi kia đầy thương tâm:

Bảo Nhi cũng không suy nghĩ nhiều, nàng đơn thuần chỉ muốn giúp nương kiếm được nhiều tiền, tuy rằng sợ hãi lùi vài bước, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định lại hỏi một câu: “Có thể cho tiền tiền không?” Nàng nói thật nhỏ giọng, lại là sợ hãi, thanh âm oa nhi lộ ra sự đáng yêu cùng đáng thương:

Long Tam nhìn không được mỉm cười, nhưng hốc mắt của hắn cũng nóng nóng: Bảo Nhi rốt cục quyết định buông tha cho thúc thúc quái dị này, nàng quay đầu nhào vào trong lòng Phụng Trữ, bắt đầu cáo trạng: “Nương nương, thúc thúc kia không trả tiền tiền, còn sờ đầu của Bảo Nhi!”

Phụng Trữ ôm lấy Bảo Nhi, an ủi hai câu, xoay người thu thập các đồ lật vật dùng để làm xiếc, cúi đầu muốn đi: Long Tam tiến lại, đoạt lấy kiểm cùng băng ghế của nàng, nói: “Ta giúp nàng cầm!”

Trước mặt mọi người, Phụng Trữ không dám cùng hắn tranh cãi, vì thế không nói chuyện, ôm lấy Bảo Nhi đi trước: Thường tỷ vội vàng đi lên muốn hỏi, Phụng Trữ lại giành nói trước: “Chúng ta đi về trước!” Thường tỷ ngẩn người, gật gật đầu: Long Tam ở một bên hướng Thường tỷ cười cười, gật đầu xem như chào hỏi qua:

Phụng Trữ ở một bên nhìn trong lòng nồi lửa, cười cười cười, cả ngày gặp nữ nhân nào là hắn cũng đều cười cười với người đó, thật đáng ghét:

Hai người yên lặng đi một đoạn, Phụng Trữ bắt đầu cảm thấy bất an, người này tới đây làm cái gì? Ngẫu nhiên? Không giống: Có ý đi tìm nàng? Không có khả năng: Hưu thư hắn viết, mỗi ngày nàng đều gói đầu lên gối, hẳn còn nóng hổi nha:

Đầu nhỏ của Bảo Nhi gối lên vai của Phụng Trữ cũng vụng trộm nhìn Long Tam, Long Tam bắt đầu hướng nàng cười cười, Bảo Nhi then thùng vào mặt vào vai của Phụng Trữ: Phụng Trữ lấy cớ, quay đầu hướng Long Tam quát: “Tại sao ngươi đùa giỡn nữ nhi của ta?”

Long Tam sừng sốt, rồi sau đó thờ dãi: “Phụng Nhi, nàng đừng nói bừa!”

“Là nói bừa sao?” Phụng Trữ đem Bảo Nhi ra làm chứng: “Bảo Nhi, vừa rồi có phải thúc này sờ đầu con không?”

Bảo Nhi gật đầu, nho nhỏ giọng nói: “Hắn còn chưa trả tiền tiền!”

Phụng Trữ lại hỏi: “Vậy có phải thúc này cười với con không?”

Bảo Nhi lại gật đầu, ngẫm nghĩ xong lại bổ sung một câu: “Hắn còn chưa trả tiền tiền!” Nàng luôn nhớ nương thực vất vả, nhưng thúc này lại không trả tiền:

Phụng Trữ quay đầu sang, định chất vấn Long Tam, nhưng nghĩ nghĩ thì thấy lời này không đúng, vì vậy lại quay đầu hướng Bảo Nhi giáo dục: “Bảo Nhi a, con là nữ nhi, cho dù nam tử có cho tiền, cũng không được để cho người ta cười loạn sờ loạn!”

Điều này làm Bảo Nhi hồ đồ, nàng nhăn đôi mày nhỏ: “Nhưng vài người lúc cho tiền cũng sờ đầu của Bảo Nhi nha!”

Phụng Trữ bị nghẹn một chút, đang nghĩ nên đáp như thế nào, Bảo Nhi lại nói: “Người nào lúc cho Bảo Nhi tiền cũng cười a!” Phụng Trữ lần này không có gì mà chống đỡ, Long Tam ở một bên thờ dãi nói một tiếng: “Bảo Nhi a, nương chỉ đang nói giỡn với con thôi!”

Bảo Nhi quay đầu nhìn Long Tam, Long Tam nở nụ cười, Bảo Nhi lại then thùng đem mặt giấu vào hõm vai của Phụng Trữ: Phụng Trữ bực mình nhìn Long Tam: “Ngươi xem, đều là do ngươi nháo!”

Long Tam vô tội nháy mắt mấy cái, Phụng Trữ “Hừ” một tiếng hướng phía trước tiếp tục đi: Hai người im lặng lại đi thêm một đoạn, Bảo Nhi ngáp một cái, tựa vào vai của Phụng Trữ ngủ:

Phụng Trữ đau lòng Bảo Nhi, không hề đi vòng vèo, mang Long Tam về tới tiểu viện đang thuê: Long Tam thần sắc như thường cùng nàng vào phòng, buông xuống đồng dụng cụ linh tinh dùng để làm xiếc, nhìn Phụng Trữ bế Bảo Nhi lên giường, dỗ ngủ say:

Phụng Trữ dỗ Bảo Nhi ngủ xong, lại lúng túng đi vòng quanh phòng, một chút lại rót nước uống, một chút lại dọn dẹp cái bàn, một chút lại thu dọn quần áo, loanh quanh nửa ngày, ánh mắt nóng như lửa phía sau kia làm cho nàng không chịu nổi xoay người hỏi: “Ngươi đến tột cùng là muốn như thế nào?”

“Muốn gì ư? Nàng không muốn trở về Phụng gia, ta muốn ở đây chăm sóc cho nàng!” Long Tam lần này bôn ba lo âu, đến khi lấy được tin tức của nàng lại rất kiên định: Giấy dựa do dự ban đầu cuối cùng thua vương bận lo lắng về nàng, hắn đối Phụng Trữ nói: “Ta không thể nhìn nàng chịu khổ!”

Đòn sát thủ ôn nhu này của hắn đối Phụng Trữ lần nào cũng đều dùng được, nàng một chút khí thế cũng không còn, than thở nói: “Ai nói ta chịu khổ, ta thật sự tốt a: Ngươi xem, không có ngươi, ta cũng có thể tự do tự tại, ta bây giờ còn kết giao bằng hữu, có nơi mình ở, ta còn có thể kiếm tiền nha...”

Nàng vẫn đang nói, Long Tam đi tới nắm tay nàng, hắn không nói chuyện, chỉ cầm lấy tay nàng cẩn thận nhìn, lại nhẹ nhàng chạm vào vết chai trên bàn tay của nàng:

Phụng Trữ run rẩy, cảm thấy nơi bị hắn chạm vào tê dại, nàng lắp bắp nói: “Ta, ta, ta, vết chai đó là ban đầu đã có, không phải bởi vì gần đây làm việc nên mới có đâu!”

“Àn!” Long Tam không phản bác, nhẹ nhàng đáp lại, sau đó hắn thực tự nhiên hỏi: “Vì sao phải đi?”

Phụng Trữ bĩu môi: “Nương ta thương lượng với cha ta, muốn đem Bảo Nhi đi cho người ta, ta, ta không thể lại bỏ đứa nhỏ này mặc kệ ... Ta hiểu được cảm giác này, không muốn Bảo Nhi phải trải qua!”

“Ta chỉ biết, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không người luôn hy vọng có gia đình như nàng chắc chắn sẽ không chạy trốn như vậy!” Long Tam

ôn nhu nói, từng lời rơi vào lòng của Phụng Trữ: Nàng cúi đầu, che giấu biểu tình thương tâm: Hẳn hiểu nàng, đối xử với nàng tốt nhất, nhưng nàng lại thương hẳn nhất:

“Bảo Nhi là đứa bé, bọn họ nghĩ nàng không hiểu, kỳ thật Bảo Nhi thực thông minh, nàng chỉ là không nói nhiều, nàng hiểu được ai đối nàng tốt, nha hoàn dù chăm sóc nàng, cho nàng ăn ngủ, nhưng sẽ không giống cha mẹ ruột thương nàng, để nàng có thể ở trước mặt nói huyền thuyên: Cha nương ta mặc dù cũng chăm sóc nàng, nhưng nàng lớn như vậy, vẫn chưa thấy qua cha mẹ của chính mình, trong lòng nàng lúc nào cũng sợ hãi: Lần này nương ta nói với nàng sẽ mang nàng đến sống cùng cha mẹ, cuối cùng cái gì cũng chưa làm liền đi trở về, đứa nhỏ ngấm hỏi ta vài thứ, thực lo lắng: Ta không dám nghĩ đến sau khi trở về bị đem cho người khác, nàng sẽ sống sợ hãi như thế nào, ta tuyệt không để nàng như thế, tuyệt đối không bỏ lại nàng nữa.” Phụng Trữ khẽ cắn môi, đem những lời trong lòng nói ra:

“Ân.” Long Tam đáp, tỏ vẻ cũng nghe hiểu, nhưng vẫn cầm tay nàng không chịu buông:

Phụng Trữ lại nói: “Những lời người nói cùng Nhị bá, ta cũng nghe được: Đứa nhỏ này không có khả năng là của người, ta không còn mặt mũi nào gặp người. Cho nên, cho nên...”

“Cho nên nàng liền trộm bạc của ta để bồi thường cho ta?”

“Đó là mượn, là mượn.” Phụng Trữ đỏ mặt: “Ta về sau nhất định sẽ trả.”

“Liền giống như lần trước trốn đi, còn dùng bạc của ta sao?” Long Tam trêu chọc nàng:

Phụng Trữ mặt nóng lên, nhớ tới nàng lần trước trốn đi, trộm một ít bạc cùng vật phẩm, trong lòng nàng băn khoăn, nhưng sau Long Tam cùng nàng vụng trộm trả trở về, khi đó nàng vui vẻ đến cỡ nào, nhưng là lần này... 104

“Ta sẽ trả.” Phụng Trữ mạnh miệng:

“Nàng có biết cha nương nàng vẫn ở đây tìm nàng không?” Long Tam bỗng nhiên chuyển đề tài:

“Ta biết, ta trốn tránh, còn cố ý ở lại thành nhỏ này.”

“Ta nói chuyện với bọn họ, chuyện tìm nàng cứ giao cho ta.” Long Tam luôn có khả năng làm cho người ta tin tưởng:

Phụng Trữ kinh ngạc: “Bọn họ làm sao có thể đồng ý?”

“Nương của nàng còn ước gì được như thế.” Long Tam nói ra tình hình thực tế:

Phụng Trữ đỏ mặt, cảm thấy trong lòng thực không thoải mái, nàng nói thẳng thừng: “Bà ấy mắng ta không biết xấu hổ, như bà ấy cũng có hơn gì đâu: Bà ta nháo các người như vậy, ta cảm thấy quá mất mặt: Long Tam, người đừng để ý bà ấy, ta rời nhà trốn đi, cùng Long gia các người không quan hệ, bà ấy không có lý do gì lại đến nhà người nháo: Mà ta mang theo Bảo Nhi, thật quá tốt: Ta có thể chăm sóc chính mình, ta tuyệt đối không trở về đâu.”

“Ta không để ý đến bà ấy, ta đương nhiên không phải vì bà ấy: Ta cũng không tính đem nàng đưa trở về, bọn họ làm cho nàng không vui, làm cho nàng rời nhà trốn đi, ta làm sao có thể lại đưa nàng trở về?”

Phụng Trữ ngẩng đầu: “Vậy người tìm đến ta làm cái gì?”

“Ta không phải vì nhà của nàng nhờ vả mà đi tìm nàng, là nhị ca phát hiện nàng trộm bạc, ta đoán là nàng tính làm gì đó, ta đuổi theo cha nương nàng, biết nàng bỏ trốn, lúc đó mới nói với bọn họ chuyện tìm nàng cứ giao cho ta.”

Phụng Trữ chớp mắt, cân nhắc ý tứ trong lời nói này: Long Tam lại nói: “Như vậy, bọn họ lại tiếp tục trở về Hồ Châu, không có người tìm nàng nữa, nàng có thể an ổn ở đây vài ngày.”

“Ý của người là sẽ không có người đến ép ta trở về Phụng gia?”

“Ân, ta chuẩn bị tốt rồi, sau một khoảng thời gian sẽ đưa tin tức cho bọn họ, trong thời gian đó sẽ không người sẽ đến quấy rầy nàng: Đám hắc y nhân vốn muốn giết nàng, ta đã tìm hiểu, tạm thời vẫn chưa có động tĩnh gì, nàng cũng đừng lo lắng.”

Phụng Trữ há to miệng, suy nghĩ nửa ngày: “Ta không cản trở về Phụng gia, vậy người tìm ta có chuyện gì?”

Long Tam ngậm miệng, nhìn chằm chằm Phụng Trữ, hẳn vừa rồi đã nói rất rõ ràng ý định của mình, nàng vẫn giả ngu là như thế nào: Hẳn nhìn Phụng Trữ chằm chằm khiến nàng nổi hết gai ốc, cuối cùng đành giả bộ hung ác nói: “Nếu không có chuyện gì, vậy người về đi.”

“Không đi thì như thế nào?”

Phụng Trữ choáng váng, Long Tam gia biết chơi xấu sao? Nàng nắm quyền giờ ra trước mắt hẳn như: “Người đừng cho rằng hai cô nhi quả phụ chúng ta dễ khi dễ, hiện tại ta có Bảo Nhi, ai dám khi dễ chúng ta, ta đánh chết hẳn.”

“Tốt lắm, có ý nghĩ như vậy là được rồi.” Long Tam phụ họa nàng:

Phượng Trữ lần này bị chọc giận: “Ngươi đừng lấy ta làm trò cười, ta tức giận!”

Long Tam thần sắc như thường nói: “Ngươi trộm bạc của nhà ta, tại sao còn kiêu ngạo như vậy? Muốn đuổi ta đi sao, chỉ sợ là không thể!”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

Long Tam nhìn trái nhìn phải, kéo chiếc ghế duy nhất trong phòng đến, ngồi lên: “Ta sợ nàng quyết nợ không trả, cho nên ở đây canh, lúc nào nàng có tiền trả, chúng ta lại bàn đến chuyện ta đi hay ở!”

Phượng Trữ ngây ngốc nhìn hắn, Long Phi Long Tam gia, thật sự biến thành tên vô lại?

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đầu muốn nổ tung

Long Tam quay đầu nhìn Bảo Nhi đang ngủ say, lại quay sang nhìn Phượng Trữ, nói: “Ta ở đây cũng có chỗ tốt!”

“Có chỗ tốt gì?”

Long Tam cười cười: “Lo cơm nước: Đảm bảo hai người luôn có cơm ngon, ăn no!”

Đây vốn là câu nói đùa, nhưng Phượng Trữ lại cảm thấy rất muốn khóc, nàng dùng sức nháy ánh mắt, cắn môi, nỗ lực kềm chế: Long Tam nhìn biểu tình của nàng, đứng lên đi đến bên người nàng, đem nàng kéo vào trong lòng: “Ta còn có thể làm bảo tiêu cho nàng!” Nghĩ nghĩ, lại bồi thêm một câu: “Làm sát thủ cũng được!”

Nước mắt của Phượng Trữ dâng lên, nói trong lòng không kích động vì câu nói kia chắc chắn là lừa chính mình: Nhưng mấy ngày nay nàng suy nghĩ nhiều lắm, nàng bất lực với tương lai, cuộc sống của nàng khủng hoảng, tất cả đều là dựa vào Bảo Nhi mà áp chế, nàng liều mạng nói với chính mình, nàng phải bảo vệ Bảo Nhi, nàng không thể sợ hãi, bởi vì Bảo Nhi sẽ sợ hãi theo nàng, nàng không thể yếu đuối, bởi vì Bảo Nhi sẽ thương tâm: Nàng cho mình rất nhiều áp lực cùng cổ vũ, mới thích ứng được cuộc sống hiện tại: Nhưng khi hắn lại gần nàng, nàng liền cảm thấy chính mình lại lộn xộn:

Nàng sẽ lại ý lại hắn như trước đây, sẽ làm mà không hề để ý chuyện trước sau, sẽ có nhiều tưởng tượng tốt đẹp cùng ước mong, nhưng cuối cùng lỡ như lại tan thành bọt nước thì sao?

Phượng Trữ gục mặt khóc một hồi, ngẩng lên cùng Long Tam nói một câu: “Ngươi nếu không thể lo cơm cả đời cho ta cùng Bảo Nhi, vậy xin ngươi hiện tại cũng đừng quản: Ta không có yếu ớt như ngươi nghĩ, thật sự!”

Long Tam đem nàng ôm thật chặt: “Cả đời dài như vậy, nàng hiện tại liền có kết luận có phải quá sớm không?”

“Vậy ngươi tính quản bao lâu?” Phượng Trữ cảm thấy chính mình sợ hãi cùng hy vọng:

“Nàng muốn ta quản bao lâu thì ta quản bấy lâu, được không?” Long Tam cảm thấy chính mình khẩn trương lại chờ mong:

Phượng Trữ không nói lời nào, Long Tam cũng không nói gì, hai người cứ như vậy ôm nhau, trốn tránh sự thật, tranh thủ hạnh phúc: Cuối cùng khung cảnh bị Bảo Nhi tỉnh ngủ muốn đi tiêu phá vỡ:

“Nương nương, đi tiêu!”

Bảo Nhi khiếp sợ kêu một tiếng, hành động của Phượng Trữ cực kỳ nhanh nhẹn, “Hô” một chút ôm Bảo Nhi hướng nhà vệ sinh mà phóng như có lửa đốt mông, Long Tam còn chưa phản ứng kịp, nhìn vòng tay chính mình trống trơn, nhìn cái giường trống trơn, có chút ngây người, ôm đứa nhỏ đi nhà vệ sinh tại sao phải chạy nhanh như vậy?

Qua một lúc, Phượng Trữ ôm Bảo Nhi trở lại: Bảo Nhi rõ ràng tiểu xong thấy thư thái, cái đầu nhỏ ngáp nhẹ, sau đó lại chui vào vai của Phượng Trữ nhìn lên Long Tam:

Phượng Trữ đặt Bảo Nhi trên giường, cầm hai món đồ chơi đưa cho nàng, nói: “Bảo Nhi ngoan, tự chơi một chút, nương cùng thúc trò chuyện!”

Bảo Nhi nhìn Long Tam thật kỹ, gật gật đầu đồng ý: Phượng Trữ hôn nhẹ nàng, mang Long Tam đi ra khỏi phòng: Không đợi nàng mở miệng, Long Tam giành nói: “Hai người nấu cơm như thế nào?”

Phượng Trữ chỉ phòng bếp trong viện: “Mọi người xài chung chỗ đó!”

“Nàng tự nấu?”

“Ta không biết nấu ăn, đều là ăn chung với Thường đại nương cùng con của bà.”

Long Tam nhú mày, nhưng rất nhanh khôi phục như thường:

“Rửa mặt giải quyết như thế nào?”

“Sau viện có giếng nước, tự mình múc nước, giặt quần áo hay làm gì, cũng dùng cái giếng đó.”

Long Tam nhìn quanh đánh giá viện này, ôn nhu nói: “Cùng ta đến khách điểm ở được không?”

Phượng Trữ lắc đầu:

“Bằng hữu của ta ở đây, ta không muốn đi.”

“Không phải mới vừa nói muốn lo cơm nước sao? Khi nào thì đến ở?”

Long Tam trừng mắt nàng, Phượng Trữ cũng trừng trở lại, Long Tam nghĩ nghĩ: “VẬY ta lo cơm nước, nhưng ta không nấu ăn.”

Phượng Trữ cắn răng không nói lời nào, chắc chắn hẳn ở được hai ngày là bỏ chạy, nàng tuyệt không thể mềm lòng:

“Nàng cho Bảo Nhi uống nước, xong rồi chúng ta đi ăn cơm.” Long Tam phân phó nhưng Phượng Trữ vẫn bất động: Nàng không muốn đi, nàng sẽ dần trở nên yếu đuối, nàng còn phải dựa vào kiên cường nuôi dưỡng Bảo Nhi:

“Vịt bát bảo, thịt viên tứ hỷ, canh cá tươi cải củ, cà tím chiên, bí đỏ luộc mềm, thịt băm hương duẩn, đậu hủ gạch cua...” Long Tam kể ra một đống tên đồ ăn Phượng Trữ thích, trong đầu Phượng Trữ lập tức xuất hiện hương thơm món ăn ngào ngạt nóng hổi hấp, nước miếng đã mau mau chảy ra: Nàng đã thật lâu không có ăn cơm ngon, thậm chí nhiều thời điểm cũng không được ăn no, lúc chạy trốn Phượng gia, nàng cho Bảo Nhi ăn no, nhưng chính mình lại đói bụng: Hiện tại ăn chung với mẹ con Thường đại nương, nàng cũng không dám ăn thỏa thích, tiền trên người cũng không nhiều, nàng muốn tiết kiệm một chút tiền ăn: Long Tam dùng chiêu này đến đối phó nàng, thật là rất ngoan độc:

Long Tam lại nói: “Đây là tiệm ăn tốt nhất trong thành này mà ta đã ăn, đồ ăn được làm vô cùng ngon: Nàng không muốn nếm thử sao? Ta chỉ lo cơm nước thôi, chuyện này cũng không được sao?”

Phượng Trữ cảm thấy nước miếng dâng tràn, quả là một quyết định khó khăn a:

Long Tam lại tiếp lời: “Chỉ lo cơm nước thôi, những chuyện khác nàng muốn thế nào cũng được, ta không can thiệp, ta chỉ lo cơm nước, được không?”

Phượng Trữ vẫn còn do dự, lại nghe Long Tam nói: “Đầu bếp của tiệm ăn đó từng làm ở tửu lâu trong kinh thành, hương vị đồ ăn cũng rất đặc sắc, món sở trường của hắn trong quán là canh thịt viên bao, da bạc hầm đại, mỹ vị nhiều nước: Chỉ là đi ăn cơm, ăn cái gì cũng được, tùy nàng chọn lựa, đảm bảo ăn vừa no vừa ngon, được không?”

“Đi.” Lần này Phượng Trữ lớn tiếng đáp ứng: Nàng nắm chặt tay, có bộ dáng bất cứ giá nào cũng phải thưởng thức: Có ăn mà không nhận là ngốc tử, là đại ngốc tử! Phượng Trữ quyết định, trước có một bữa cơm no rồi tính sau, những thứ còn lại thì mặc kệ nó đi:

Vì thế Phượng Trữ nói với Bảo Nhi hôm nay được ra ngoài ăn, nàng chải đầu cho Bảo Nhi, thay bộ đồ mới: Bảo Nhi chưa từng đến tửu lâu ăn cơm, đối với khung cảnh ồn ào có chút lo sợ, nàng ôm chặt cổ Phượng Trữ không buông tay, đầu nhỏ giấu ở sau vai Phượng Trữ, nhưng cũng tò mò vụng trộm nhìn ngó chung quanh:

Long Tam dẫn hai người vào một nhà gian, Phượng Trữ trước tiên là hỏi tiểu nhị vị trí nhà vệ sinh, Long Tam kỳ lạ hỏi: “Làm sao vậy?”

Phượng Trữ hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi, nói: “Trẻ nhỏ không nín được, hỏi trước tốt hơn.” Long Tam nhìn Phượng Trữ rồi lại nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi nhìn thẳng hắn một cái, lại thẹn thùng hướng vào trong lòng Phượng Trữ trốn:

Phượng Trữ thành thật không khách khí kêu một bàn lớn toàn đồ ăn, Long Tam mặt không đổi sắc nhìn nàng: Phượng Trữ thoải mái ăn uống, Bảo Nhi cũng ăn nhiều hơn so với ngày thường, ăn hơn phân nửa chén cơm, một bàn toàn đồ ăn nàng đều thử một chút, luôn luôn vui vẻ cười cười:

Long Tam không động đũa chút nào, kỳ thật trong đầu hắn bây giờ thực loạn, hắn chưa nghĩ ra sau này nên làm cái gì bây giờ, chuyện phiền toái của Phượng gia, chuyện phiền toái của Long gia, bệnh của Phượng Trữ, manh mối rồi tung của lần đoạt bảo trước, cha của Bảo Nhi, rất nhiều, rất nhiều chuyện phải lo: Ở bên Phượng Trữ, chính là ở bên một đống lớn phiền toái:

Nhưng từ lúc hắn đuổi kịp hành trình của Phượng gia, lại phát hiện đã muộn một bước, Phượng Trữ đã mất tung tích, trong lòng hắn đầy sợ hãi, sợ hãi hơn những gì hắn đã trải qua: Hắn sợ nàng gặp phải chuyện ngoài ý muốn, hắn sợ cuộc sống của nàng lâm vào cảnh đói khổ, hắn sợ nàng không có nơi ở phải bơ vơ lạnh lẽo ngoài đường, hắn sợ nàng phải chăm sóc đứa nhỏ mà mệt mỏi... Hắn sợ, trong cuộc sống của nàng không có hắn:

Nhiều sợ hãi như vậy, so với đau xót cùng phiền toái nàng gây ra cho hắn còn làm hắn nóng lòng hơn, vì thế hắn không muốn làm điều gì khác, ngoại trừ ý nghĩ đi tìm nàng: Gặp được nàng, hắn lại không muốn làm gì khác, hắn chỉ muốn có thể ở lại bên người nàng: Nhưng sau này thì sao?

Long Tam nắm chặt hai bàn tay, chăm chú nhìn hai mẹ con hết ăn lại uống, giờ phút này các nàng vui vẻ như vậy, khiến cho hấn dị thường an tâm: Nhưng hấn lại không dự đoán được, Phụng Trữ ăn uống thoải mái xong, lại bắt đầu quýt nọ:

“Ta quyết định, chỉ cho người lo bữa cơm này thôi: Về sau thì không cần.” Phụng Trữ hôm nay được ăn một bữa thật là thoải mái thỏa mãn, lại trở lại bộ dạng đặc ý tiểu kiều ngạo:

Long Tam trong lòng nhảy dựng, có chút khẩn trương: “Không phải ăn rất ngon sao? Nàng xem Bảo Nhi cũng thích.”

Bảo Nhi ăn thịt người nhu nhúc, lần này đối Long Tam cười, đã hết then thùng: Phụng Trữ hôn nhẹ lên đỉnh đầu Bảo Nhi, đứng lý hợp tình nói: “Lần nào cũng được ăn ngon như vậy, hai mẹ con chúng ta về sau làm sao bây giờ? Cho nên xem như lâu lâu ngẫu nhiên có một bữa ăn ngon là tốt rồi.” Cảm xúc sau khi cơm no đã dần bình tĩnh lại, Phụng Trữ không còn kích động như lúc đầu nữa:

Long Tam thiếu chút nữa không nhìn được, Phụng Trữ lại nói: “Bạc của người, ta tạm thời chưa trả được, phải từ từ dành dụm tiền, người nếu nhàn rồi không có việc gì, cũng có thể nhàn nhả ở đây chờ.” Nàng nói xong, bế Bảo Nhi lên nói: “Bảo Nhi, mau nói cảm ơn với thúc, chúng ta về nhà đi.”

Bảo Nhi thực nhu thuận nói cảm ơn, cùng Phụng Trữ tay trong tay, tung tăng đi về nhà: Long Tam thấy trong lòng đắng nghét, hấn ngồi yên một hồi, lại vội vã đuổi theo hai người, đi theo các nàng về tới phòng nhỏ: Hấn nhìn Phụng Trữ dạy Bảo Nhi dọn dẹp đồ chơi, nhìn nàng nói chuyện phiếm với Bảo Nhi, nhìn Bảo Nhi ôm quần áo nhỏ đi theo nàng đến bên cạnh giếng múc nước giặt quần áo, hấn vẫn nhìn, lẳng lặng không quấy rầy, Phụng Trữ coi như hấn không tồn tại, Bảo Nhi lại luôn vụng trộm đối hấn cười:

Sau đó hai mẹ con nàng sang nhà Thường đại nương la cà, hấn cũng chỉ ngồi ở trong phòng chờ: Đợi cho cuối cùng, chờ đến khi các nàng muốn đi ngủ lộ ra ý muốn trục khách: Khi đó Phụng Trữ chuẩn bị cho Bảo Nhi đi ngủ, Long Tam bước qua không nói một lời ôm lấy Phụng Trữ, Phụng Trữ còn chưa kịp “À” một tiếng, hấn lại nhanh chóng buông ra, ngồi xồm xuống xoa xoa đầu Bảo Nhi, nói: “Thúc thúc ngày mai lại đến.”

Bảo Nhi hé miệng ngại ngại cười, Phụng Trữ dùng sức trừng Long Tam, Long Tam cho nàng một nụ cười ôn nhu, rồi xoay người bước đi: Phụng Trữ oán giận nói thầm: “Xấu quỷ, ta mới không sợ người, xem ai nhào ai!”

Bảo Nhi tắm rửa sạch sẽ, hai mẹ con đi ngủ, Bảo Nhi nho nhỏ nói: “Nương nương, thúc luôn cười với Bảo Nhi.”

Phụng Trữ bĩu môi: “Hấn đối ai cũng cười, thật đáng ghét.”

Bảo Nhi có chút khẩn trương: “Nương nương, nương ghét thúc sao?” Nhưng nàng rất thích thúc này, có nên không?

Phụng Trữ nhìn sang Bảo Nhi, nắm tay nàng đáp: “Không, nương thích thúc, thực thích thực thích, thích nhất hấn trên đời này.”

Bảo Nhi chớp mắt, không hiểu lắm: Phụng Trữ thật vất vả mới có đối tượng để tâm sự, mặc kệ nàng hiểu hay không, đem tâm sự trong lòng nói hết ra: “Nương thực thích thúc, thúc là người tốt, là người tốt nhất trên đời, nhưng là nương đã làm sai chuyện, nương không xứng ở bên thúc: Nương thực sợ hãi.” Nàng nhìn thấy bộ dáng Bảo Nhi có chút lo lắng, nói nhanh: “Nhưng nương có Bảo Nhi, nương có Bảo Nhi nên cái gì cũng không sợ.”

Bảo Nhi nhìn Phụng Trữ chăm chú, sau đó nở nụ cười, tiến vào lòng của Phụng Trữ: “Nương nương có Bảo Nhi, Bảo Nhi có nương nương.” Phụng Trữ ôm lấy Bảo Nhi hôn nhẹ: “Đúng vậy, nương có Bảo Nhi, Bảo Nhi có nương: Thúc thúc ở đây, sau này sẽ hối hận ... Nếu hấn hối hận, ta phải làm sao bây giờ? Dù sao cũng đau, thà đau ngắn còn hơn đau dài...” Phụng Trữ càng nói càng nhỏ giọng, trong lòng thương cảm, Bảo Nhi nghe không rõ phía sau, tiểu oa nhi cũng không hiểu hết, nàng rất nhanh chìm vào giấc ngủ:

Sáng sớm hôm sau, Long Tam trở lại tiểu viện của Phụng Trữ, vừa vào cửa, liền nhìn thấy Bảo Nhi tóc tai tán loạn, xiêm y không chỉnh đứng nhìn xung quanh, nhìn thấy Long Tam đến, cái miệng nhỏ nhắn khóc hoảng: “Thúc thúc, nương nương, đau đau...”

Long Tam kinh hoàng, một tay ôm lấy Bảo Nhi bế vào, liền hướng vào phòng nhỏ của Phụng Trữ, Phụng Trữ ôm bụng cuộn mình trên giường, Long Tam sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, đặt Bảo Nhi lên ghế, đưa tay xoay người Phụng Trữ lại:

Phụng Trữ rên rỉ vì đau, trợn mắt nhìn thấy Long Tam, lập tức yếu ớt không được: “Long Tam, Long Tam, ta không thoải mái, ta ói, bụng ta đau quá.”

Bảo Nhi cũng không ngồi yên, đi xuống ghế, oa oa khóc, thân mình nhỏ bé dựa vào bên giường, đưa tay kéo tay áo của Long Tam, trên mặt một phen nước mũi một phen nước mắt: “Thúc, thúc, nương nương, đau đau...”

Trong lúc nhất thời, trong phòng nhỏ tràn ngập tiếng khóc tiếng la của hai nữ nhân một lớn một nhỏ, Long Tam một tay ôm một người, cái đầu như muốn nổ tung:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Học làm vú em

Đại phu rất nhanh được thỉnh đến, nguyên lai là Phụng Trữ trước đây ăn uống không theo quy luật, lúc no lúc đói, tâm tình lo âu, hư hỏa rất thịnh, tính khí ra rất xấu. Hơn nửa thời gian này lại làm việc mệt nhọc, thân mình hư nhược, hôm qua vừa vui một chút lại buồn bã, lại ăn quá nhiều, thân thể đã kém, vì thế bất bình thường một chút là bệnh: Đêm qua nằng nỏ ối liên tục, nằng hết những gì đã ăn, dạ dày đau, miệng chua, vô cùng đau đớn:

Đại phu hỏi tình trạng, xem mạch, trước cho Phụng Trữ uống một viên tiêu thực, sau đó lại xem mạch một hồi, cho đơn thuốc: Long Tam ôm Bảo Nhi nước mắt lưng tròng ở một bên nhìn, hần một bên nghe đại phu nói, một bên còn phải lo lắng cho Bảo Nhi, đại phu nói Bảo Nhi không nghe hiểu, vì thế Bảo Nhi bám lấy hồi Long Tam, Long Tam giải thích cho Bảo Nhi xong vẫn không hiểu, vì thế nằng càng hỏi nhiều: Long Tam không có cách nào, đành phải tổng kết một câu: “Nưong của con hôm qua ăn nhiều quá, ăn hòng cả bụng, uống thuốc rồi nghỉ ngơi một chút sẽ tốt hơn.”

Bảo Nhi nghe xong, thực không hài lòng với lão đại phu, nằng ở bên tai Long Tam nhỏ giọng cáo trạng: “Thúc, lão bá bá kia nói chuyện không rõ ràng, làm cho Bảo Nhi không rõ.”

Long Tam bắt đắc dĩ, đành phải vuốt vuốt đầu Bảo Nhi: “Bảo Nhi ngoan, bá bá không phải cố ý.”

Bảo Nhi gật gật đầu, một lát sau mặt đỏ hồng, bám vào bên tai Long Tam nhỏ giọng nói: “Thúc, đi tiểu...”

Long Tam sững sốt, rồi sau đó kinh hãi, hần nhanh chóng quay đầu nhìn xem, Phụng Trữ vừa mới khóc mệt, lại mới uống xong thuốc, cơ thể suy yếu buồn ngủ, từ từ nhắm hai mắt lim dim, lão đại phu thì vùi đầu viết phụng thuốc, Long Tam lại quay đầu nhìn Bảo Nhi trên cánh tay, nằng mở to mắt tròn, vô tội lại đáng thương nhìn hần:

Long Tam thanh thanh cổ họng, nói với lão đại phu một tiếng: “Ta mang đứa nhỏ đi vệ sinh, một hồi sau sẽ trở lại.” Lão đại phu gật đầu đáp lại, Long Tam xấu hổ ôm Bảo Nhi đi ra ngoài:

Còn chưa đi đến nhà vệ sinh, chợt thấy trên cánh tay ảm ảm, giống như có chất lỏng chảy lên, Long Tam trong lòng cả kinh, thấy Bảo Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, nằng nhỏ nhỏ thanh khiết vía nói: “Thúc, thúc đi quá chậm!”

Long Tam khóc không ra nước mắt, nhưng lại bị người khác giành trước khóc, hần chỉ đành an ủi: “Là thúc sai rồi, lần tới thúc sẽ ráng đi nhanh hơn, Bảo Nhi ngoan, không khóc.” Bảo Nhi hé miệng gật gật đầu, dụi mắt: “Bảo Nhi không ngoan, Bảo Nhi chảy nước tiểu lên người thúc.”

“Không phải, không phải, là thúc sai rồi: Thúc không có việc gì, Bảo Nhi không khóc, Bảo Nhi ngoan nhất.” Long Tam một bên dỗ, hiểu ra lý do vì sao Phụng Trữ mang đứa nhỏ đi nhà vệ sinh phải chạy:

Hần đem Bảo Nhi trở về phòng nhỏ, đại phu đã viết xong phụng thuốc, thấy hần trở về nhanh như vậy có chút kinh ngạc, đại phu dặn dò Long Tam dưỡng bệnh cần chú ý những gì, sau đó cáo từ: Long Tam đặt Bảo Nhi xuống đất rồi móc túi lấy tiền, cố gắng không để lộ ống tay áo ướt nước tiểu: Nhưng lúc Bảo Nhi thấy hần bỏ tiền ra trả, lại ôm lấy chân hần:

Long Tam kinh ngạc cúi đầu nhìn nằng, thấy Bảo Nhi bộ dáng sốt ruột kéo kéo ống quần, cúi đầu xuống, Bảo Nhi nhỏ nhỏ giọng bên tai nói: “Thúc, bá bá này không làm cho nưong nưong hết đau, tại sao còn muốn tiền tiền?” Sáu chữ cuối giọng điệu lo lắng, theo như nằng thấy, bá bá này không làm gì cả chỉ trò chuyện như thế thì sao lại tốn tiền?

Long Tam dở khóc dở cười, chỉ đành nói: “Uống thuốc xong nưong mới có thể hết bệnh, Bảo Nhi đừng vội!” Hần thanh toán tiền, tiễn đại phu, bắt đầu bắt tay vào thay quần cho Bảo Nhi: Nhưng dạo quanh một vòng không tìm thấy cái quần sạch sẽ nào, Long Tam có chút sốt ruột, sợ Bảo Nhi mặc đồ ướt bị cảm lạnh, đành lấy xiêm y của Phụng Trữ quần quanh người Bảo Nhi, sau đó cởi cái quần ướt ra:

Bảo Nhi nhìn xiêm y, nhắc nhở thúc: “Đây là đồ của nưong nưong!”

Long Tam cảm thấy kiên nhẫn của mình sắp cạn, hần cố gắng bảo trì ngữ khí nhẹ nhàng: “Không thấy quần của Bảo Nhi, cho nên lấy đồ của nưong cho Bảo Nhi dùng trước: Đợi thúc để thúc tìm quần cho con!”

Long Tam muốn đi hỏi Phụng Trữ, nhưng nằng vẫn đang ngủ, Long Tam nghĩ nằng đêm qua khó chịu trong người, chắc chắn không ngon giấc, vì thế không đành lòng đánh thức nằng, chỉ đành tự mình tìm quanh: Mãi mới tìm thấy phần xiêm y tụt dưới đáy tủ, hần thở phào, quay người lại, lại thấy Bảo Nhi khoác xiêm y của Phụng Trữ, đá vạt áo, phất tay áo, phoi mông trắng ra xoay a xoay:

Long Tam tái cả mặt, Bảo Nhi đang chơi vui, thấy Long Tam nhìn mình chăm chăm, mân miệng, nhanh nhanh lấy xiêm y rộng lòng thông bao người lại: Long Tam hít vào thở ra, hít vào thở ra, bình tĩnh bình tĩnh, ngồi xổm xuống khoa tay múa chân cầm cái quần của Bảo Nhi, hướng nằng vẫy tay: “Đến, thúc đổi quần cho con!”

Bảo Nhi đi qua, vịn lấy cánh tay của Long Tam, chân ngăn cho vào ống quần, một bên chỉ đạo, phải mặc như vậy, nưong là làm như thế này, thế này: Long Tam hừ hừ ừ làm theo, hơn nửa ngày rốt cục cũng mặc xong được cái quần:

Sửa soạn hoàn chỉnh cho Bảo Nhi, mặt trời đã cao ba sào, nhìn bộ dáng Bảo Nhi thế này nhất định ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn đâu, Phụng Trữ thì vẫn đang ngủ, mà hần còn phải đi mua thuốc, hần nghĩ nghĩ, quyết định trước mang Bảo Nhi đi ăn điểm tâm đã:

Bảo Nhi không thuận theo: “Nưong nưong bị bệnh, Bảo Nhi không đi!”

“Nưong còn phải chờ Bảo Nhi mang thuốc cùng thúc ăn trở về nha, Bảo Nhi không đi nưong làm sao có thể khỏi bệnh?”

Bảo Nhi cảm thấy thúc thúc nói chuyện có lý, nhưng là nằng còn có một vấn đề: “Nưong nưong nói, chưa chải đầu thì không thể ra cửa!”

Chải đầu? Long Tam lại choáng váng, hấn làm sao có thể chải đầu cho tiểu oa nhi? Bảo Nhi đã tự động tự giác cầm lược đưa cho hấn, Long Tam kiên trì chải chải, nhưng tóc của Bảo Nhi vừa mềm lại mịn, chải thế nào cũng tuột về chỗ cũ, Long Tam cắn răng một cái, cầm dây đỏ tùy tiện cột tóc Bảo Nhi thành một túm đơn giản sau đầu, nhân tiện nói: “Chải xong rồi!”

Bảo Nhi cầm gương xem xem, trái soi phải soi, nói: “Nương nương không cột tóc như thế này!”

“Đây là kiểu tóc mới thúc làm cho con, nương chưa từng làm bao giờ!”

Bảo Nhi còn đang nhú nhú mày tự hỏi, Long Tam rốt cục không chịu nổi xuất tuyệt chiêu: “Bảo Nhi có đói bụng không? Điềm tâm ăn ở quán hôm qua có ngon không? Ở đó còn có gà hầm, đào tâm ướp tỏi, khóa đường phần viên, thúc mang con đi ăn, ăn no rồi thì đi mua thuốc cho nương!”

Bảo Nhi cũng chỉ là tiểu hài tử, vừa nghe ăn ngon mắt sáng rực lên, dùng sức gật đầu, nhưng cũng không quên dặn: “Cũng mua đồ ăn cho nương ăn nga!”

“Ừ!” Long Tam đáp lời, trong lòng nghĩ nghĩ, Phụng Trữ tiêu hóa không tốt, không thể lại ăn nhiều. Hấn ôm Bảo Nhi, đi đến trước hiệu thuốc bắc, để lại phụng thuốc cho hiệu thuốc chuẩn bị, lại ôm Bảo Nhi đến cửa hàng bên cạnh tửu lâu mua cho nàng thêm mấy bộ xiêm y, cũng mua luôn quần áo cho chính mình, cuối cùng cũng thay được bộ quần áo dính nước tiểu, lại tính toán Phụng Trữ đang có bệnh trong người, lại đặt thêm mấy bộ xiêm y, mấy ngày tới sẽ không cần vất vả giặt quần áo:

Đặt hàng xong, dặn dò lúc hoàng hôn tới lấy, Long Tam lại đưa Bảo Nhi về tửu lâu, kêu toàn những món ngon, Bảo Nhi phi thường vui vẻ, vừa ăn vừa hỏi những bộ xiêm y nhiều màu kia là xiêm y cho nàng sao? Để làm cái gì? Long Tam kiên nhẫn trả lời, bắt chước Phụng Trữ ngày hôm qua đút com cho Bảo Nhi, để ý canh giờ, đã thấy đến giờ com trưa:

Bảo Nhi tự ăn được mấy muống, Long Tam cũng đút được thêm mấy muống, một chút com xem như thuận thuận lợi lợi ăn xong. Long Tam đối với oa nhi này, hoàn toàn không có chút tính tình công tử nào, cô nàng này so với Phụng Trữ còn khó đối phó hơn, hấn còn sợ hầu hạ không tốt sẽ khiến Phụng Trữ nổi giận: Bữa com này hấn ăn không được bao nhiêu, hoàn toàn chỉ lo đút cho nàng ăn: Hấn không khỏi cảm thán hôm qua Phụng Trữ thật sự là quá giỏi, vừa đút cho Bảo Nhi ăn no, lại có khả năng tự ăn no căng đến nỗi đau bụng, hôm qua hấn nhìn thì cảm thấy bình thường, hôm nay được tự mình thử qua, thật đúng là tốn nhiều công lực:

Long Tam nhanh chóng đem phần đồ ăn còn lại trên bàn nhét vào bụng, sau đó dẫn chủ quán đưa cháo đến tiểu viện của Phụng Trữ, để lại bạc, mang theo Bảo Nhi qua được quán lấy thuốc, sau đó dẹp đường hồi phủ:

Trên đường về, Long Tam hỏi: “Sáng sớm tại sao con đứng một mình trước cửa viện?”

Bảo Nhi đáp: “Đại nương cùng di không có nhà, trong viện không có người, nương nương đau đến không động đậy, Bảo Nhi sợ hãi, muốn ra cửa tìm người hỗ trợ!”

Long Tam cảm thấy đau lòng, đứa nhỏ còn nhỏ như vậy, lại gặp phải tình huống như vậy, chắc nàng kích động lắm. Hấn ôm Bảo Nhi vào trong ngực thật chặt, tự trách: “Đều là thúc không tốt!” Nếu không phải hấn lấy mỹ thực dụ dỗ Phụng Trữ, Phụng Trữ cũng sẽ không biết tiết chế mà ăn đến đồ bệnh: Nếu hấn không bỏ rơi hai mẹ con nàng, hai người cũng sẽ không lưu lạc đến tận đây, khiến Phụng Trữ đồ bệnh:

Bảo Nhi đương nhiên không biết Long Tam nghĩ gì, nàng lắc đầu nói: “Thúc đã ở đây, Bảo Nhi không sợ, nương nương cũng sẽ mau khỏe: Đêm qua nương còn nói, trên đời này nàng thích nhất chính là thúc!”

Long Tam trong lòng mừng như điên, vội vàng hỏi: “Thật vậy à?”

Bảo Nhi gật đầu, Long Tam lại hỏi tiếp: “Nương con còn nói gì không?”

Bảo Nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên cẩn thận nghĩ nghĩ: “Nương còn nói, thúc lúc nào cũng cười, rất đáng ghét!”

Long Tam ý cười cứng ở trên mặt, tại sao vừa mới là thích, hiện tại lại chán ghét: Bảo Nhi lại nói: “Nương nói nàng sợ hãi, bắt quá có Bảo Nhi, nàng sẽ không sợ!” Nói đến đây, trên mặt tiểu oa nhi có chút đắc ý: “Bảo Nhi rất lợi hại!”

Long Tam cười khỏ, cúi đầu chạm vào chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi: “Đúng rồi, Bảo Nhi rất lợi hại!” Hấn cũng vì tiểu oa nhi này mà trong lòng bất ổn, sâu khổ khó chịu:

Một lớn một nhỏ trở về nhà, Phụng Trữ bị đánh thức, Long Tam thả Bảo Nhi xuống bên giường, cúi người sờ lên mặt của Phụng Trữ: “Có cảm thấy tốt hơn chút nào không?”

Phụng Trữ gật gật đầu, cảm thấy cả người yếu ớt, nhìn không được dùng mặt cọ cọ lên tay của hấn làm nũng: “Làm sao bây giờ? Hai ngày tới sợ là ăn không được này nọ đi?”

“Còn muốn ăn nữa à?” Long Tam trừng mắt: “Chút nữa ta đi sắc thuốc cho nàng, nhất định phải uống!”

Phụng Trữ đỏ miệng mất hứng, lúc này ngoài cửa có người kêu to, là người ở tửu lâu đưa cháo đến, Long Tam đi ra ngoài nhận, quay lại vừa thấy, Bảo Nhi đá bay hài của mình, trèo lên trên giường chui vào chăn nằm chung với Phụng Trữ, hai mẹ con nhỏ nhỏ nói chuyện:

Long Tam vào phòng, chợt nghe Phượng Trữ hỏi Bảo Nhi: “Tại sao không chải đầu đã ra ngoài?” Sau đó Bảo Nhi thành thành thật thật trả lời: “Thức nói đây là kiểu tóc mới...” Long Tam vừa nghe, khụ khụ hai tiếng, cầm lấy gói thuốc cùng ấm sắc thuốc nhanh ra ngoài đến phòng bếp sắc:

Đội hấn bùng thuốc trở về, nhìn đến trên giường chỉ có mình Bảo Nhi, bị dọa nhảy dựng: “Nương con đâu?”

“Nhà vệ sinh?” Bảo Nhi nhanh nhẩu đáp: Long Tam nhú mi, đặt thuốc lên bàn, đi ra ngoài tìm Phượng Trữ, mới ra khỏi phòng liền nhìn thấy nàng bước chậm trở về, cả thân người quần vài lớp áo chỉ chừa lại cái đầu: Nàng không rửa mặt chải đầu thay quần áo, muốn đi nhà vệ sinh đem cũng phải quần thêm mấy lớp áo mới dám đi, Long Tam bước đến bế nàng lên đưa vào phòng, thả lại trên giường:

“Tại sao không để thùng phân trong phòng?” Long Tam thấy Phượng Trữ vất vả như vậy liền tức giận:

“Phòng ở quá nhỏ, thông gió lại không tốt, để thùng phân trong này sẽ rất thối!” Phượng Trữ nhăn nhó cái mũi, giống như nàng đã ngửi thấy được mùi thối: Bảo Nhi ở một bên cũng phụ họa: “Bảo Nhi cùng nương đều không thích!”

Long Tam một bên đưa chén thuốc cho Phượng Trữ, vừa nghĩ, là, hai người đều không thích, chỉ thích tự hành xác chạy đến nhà vệ sinh: Phượng Trữ vừa thấy hấn nghiêm mặt, thuốc có mùi khó chịu cũng không dám than, uống một hơi cạn hết: Long Tam lúc này mới bớt nghiêm, xoa xoa đầu của nàng:

Uống xong thuốc rồi, một phòng hai kẻ lớn nhỏ không có việc gì làm, Long Tam nhìn phần cháo mà tiểu lâu đưa đến, nói với Bảo Nhi: “Nếu đói bụng thì nói với thức, để thức múc cháo cho con ăn.” Bảo Nhi gật đầu, Phượng Trữ ôm chần không phục: “Cháo đó không phải cho ta ăn sao?”

Long Tam kéo ghế dựa ở bên giường ngồi xuống, trừng mắt nhìn nàng: “Nàng yếu như vậy, trước ngủ một giấc đã, thức dậy mới được ăn!”

Phượng Trữ nói nhỏ, nàng lần này thật là cảm thấy bệnh quá tệ, chút sức lực cũng không có, quả nhiên trên đời không có món ngon tự rụng trên trời rớt xuống, cái gì cũng phải trả giá mới có: Nàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi một câu: “Trong cháo có thịt không?” Long Tam “Hừ” một tiếng, lười trả lời nàng:

Lúc này Bảo Nhi có chút nhăn nhó ở trên giường giật giật, Long Tam thấy, rất là cảnh giác: “Bảo Nhi, làm sao vậy?”

Bảo Nhi đỏ mặt, nho nhỏ nói: “Thức, mắc tè!”

Nàng vừa nói ra lời này, uy lực vô cùng, Phượng Trữ mở to mắt, Long Tam “Vèo” đứng lên, một phen ôm Bảo Nhi lao ra bên ngoài, Bảo Nhi “Oa” một tiếng kêu to, bị Long Tam ôm lên, phóng như bay ra khỏi phòng: Phượng Trữ nháy mắt mấy cái, có chút muốn cười, lại vừa muốn khóc:

Làm sao bây giờ? Nàng dường như càng thích Long Tam, hấn nếu thực đi rồi, còn lại nàng cùng Bảo Nhi, nên làm cái gì bây giờ?

Nàng còn đang rối rắm khổ sở, Long Tam ôm Bảo Nhi đã trở lại: Phượng Trữ che giấu tâm sự, cười nói: “Đi tiểu chưa? Có biết dội nước không?”

Bảo Nhi đỏ hồng khuôn mặt nhỏ nhắn, thực nghiêm túc lắc đầu: Long Tam vẽ mặt xấu hổ, đem Bảo Nhi thả lại trên giường, nói: “Nếu lại mắc, con lại kêu thức!”

Bảo Nhi gật gật đầu, sau đó tiến vào chần, đem khuôn mặt nhỏ nhắn giấu ở trong lòng Phượng Trữ: Phượng Trữ cảm thấy kỳ lạ, vội hỏi: “Sao lại thế này?”

Bảo Nhi bám vào bên tai Phượng Trữ nho nhỏ giọng nói: “Thức chạy rất nhanh, như gió vậy đó, vèo một cái!” Bảo Nhi khoa tay múa chân tạo dáng gió thổi qua:

“Sau đó thì sao?” Phượng Trữ hỏi:

Bảo Nhi đỏ mặt: “Bảo Nhi thấy rất vui, đến nhà vệ sinh, lại hết mắc tè!”

Phượng Trữ sùng sốt một hồi, lại giật mình, nhìn không được cười ha ha, nàng cười, lại bị đau bụng, ôm chần thành một đống, Bảo Nhi thấy nương nở nụ cười, cũng bắt chước hắc hắc ngây ngô cười, Phượng Trữ một bên cười, một bên xoa bụng của Bảo Nhi: “Bảo Nhi a, không thể như vậy, nghẹn tiểu là không tốt!”

Long Tam nhìn hai mẹ con ở trên giường cười không ngừng, mặt tái hết: Hấn nào biết chăm sóc tiểu oa nhi lại khó như vậy, đi chậm thì bị tè lên người, chạy nhanh thì lại tè không ra?

Phượng Trữ cười đến thở không nổi, nàng nhìn biểu tình của Long Tam càng cảm thấy buồn cười, nàng bắt chước ngữ khí của Bảo Nhi, thanh thanh cổ họng nói: “Thức, đi tè mà dùng khinh công là không được!”

Bảo Nhi ôm mặt đỏ bừng cười khanh khách, Long Tam trên mặt lúc đỏ lúc trắng, hấn nhìn Phượng Trữ kia đã bệnh còn không chịu an phận, rốt cục một tay đưa qua ôm lấy nàng vào trong ngực mà cù, oán hận nói: “Nàng đúng là quý gây sự!”

Phượng Trữ thét chói tai, ở trong lòng hấn vừa cười lại nháo, Bảo Nhi cũng chui vào giữa hai người, một hồi kêu “Thức”, một hồi kêu “Nương”, trong lúc nhất thời, trong căn phòng nhỏ tràn đầy tiếng cười đùa, trong lòng Long Tam, trong lòng Phượng Trữ, đều đem ưu sầu bi thương, ân oán tình cừ, tri hoãn mê đoàn, tạm thời quăng hết lên chín tầng mây:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Dây dưa không rõ

Buổi chiều ngày hôm sau, Long Tam lấy hiệu suất cực cao hoàn thành chuyện phiền toái nhất hiện nay —— chuyển nhà: Không phải hẳn chuyển đến căn phòng nhỏ của Phụng Trữ, mà là hẳn đưa hai mẹ con Phụng Trữ chuyển đến một tứ hợp viện mới:

Sân không lớn, nhưng cũng khá sạch sẽ, phòng ở so với phòng trước đây của Phụng Trữ to hơn gấp đôi, chia làm ba gian có vách ngăn tách biệt, nhà xí, chỗ rửa mặt, nơi lấy nước, cống ra vào, đều thuận tiện hơn rất nhiều: Trong viện còn có Tào đại nương lo cơm nước cùng một tiểu nha hoàn tên Tiểu Trúc hầu hạ:

Phụng Trữ cùng Bảo Nhi một phòng, Long Tam một phòng, Tào đại nương cùng Tiểu Trúc ở tại phòng nhỏ đối diện, còn một gian, Long Tam cứ nhiên dùng làm thư phòng:

Trong lòng Phụng Trữ tất nhiên là không muốn chuyển, nàng nghĩ đến tương lai ở bên Long Tam mà lòng tràn ngập không yên: Hẳn đuổi theo nàng, hẳn quan tâm nàng, nhưng những chuyện đã phát sinh không thể vãn hồi được, cho dù không thêm nghĩ nữa, nhưng trước mắt Long Phụng hai nhà oán cừu phiền toái, nàng cảm thấy chính mình rất bất lực:

Nàng thậm chí muốn sống an ổn yên vui qua ngày, cho dù khổ chút mệt chút cũng không sợ, nhưng ánh mắt khinh khi, sỉ nhục của mọi người, lòng của nàng rất yếu ớt, chịu không nổi:

Nhưng Long Tam không có cho nàng cơ hội cự tuyệt, hẳn thừa dịp buổi trưa nàng ăn xong uống thuốc rồi ngủ, vụng trộm dụ dỗ Bảo Nhi theo hẳn bé nàng lên xe ngựa đến chỗ nhà mới: Đến khi Phụng Trữ tỉnh lại, đã đang ở trong phòng mới rồi:

Bảo Nhi chạy ra trước chạy ra sau, thật là thích cái sân này, Long Tam thừa dịp Phụng Trữ ngủ say, dụ dỗ làm cho Bảo Nhi cảm thấy nơi chơi thật vui này là nhà mới, Phụng Trữ thấy Bảo Nhi vui vẻ, nghĩ đến trước kia Bảo Nhi theo nàng chịu khổ, trong lòng rồi bời, dù sao cũng không thể nào mở miệng nói Bảo Nhi cùng nàng trở lại cuộc sống cũ:

Thân thể Phụng Trữ luôn luôn khỏe mạnh, nhưng đợt bệnh này lại kéo dài dai dẳng, dưỡng vài ngày mới chuyển biến tốt: Đã nhiều ngày nàng trái lo phải nghĩ, việc cùng Long Tam giải quyết như thế nào mới tốt: Đuổi hẳn đi? Nói thật nàng luyến tiếc, nàng nhớ hẳn nhiều như vậy, hẳn đến đây, trong lòng nàng tất nhiên cũng vui mừng: Hơn nữa đợt bệnh lần này, có hẳn bên cạnh, nàng cảm thấy rất ấm áp: Nàng mang theo Bảo Nhi sống lưu lạc, mỗi ngày đều buộc chính mình phải trụ vững, nàng không dám bệnh, không dám yếu đuối, không dám khóc, nhưng hôm nay có hẳn ở bên, cho dù nàng ở trên giường nằm cả một ngày cũng thực an tâm:

Phụng Trữ nghĩ, có thể nàng đã cố gắng quá sức quá lâu, cho nên lần này bệnh đúng là cảm thấy cả người quá yếu ớt: Nhưng chuyện này cũng làm cho nàng cảnh giác, sự thật chứng minh, hẳn chính là ngọn nguồn khiến nàng yếu đuối: Nàng cố gắng lâu như vậy cũng chưa có chuyện gì xảy ra, tại sao khi hẳn ở bên nàng liền ngã bệnh? Thời gian hẳn ở đây càng dài, nàng có phải sẽ càng yếu ớt hay không?

Phụng Trữ càng nghĩ càng cảm thấy đem Long Tam đuổi đi là đúng đắn: Một ngày thừa dịp Bảo Nhi ngủ trưa, nàng đến thư phòng của Long Tam: Người này ở trong tiểu viện trong thành nhỏ, cũng tự thu xếp một cái thư phòng: Phụng Trữ đứng ở cửa bĩu môi, hẳn tính toán trường kì chiếm đóng ở đây ư, nàng tất nhiên sẽ không để cho hẳn như nguyện:

“Long Tam...” Nàng đẩy cửa đi vào, lớn tiếng gọi một tiếng, cô tình giận dữ:

Long Tam đang cúi đầu xem sổ sách, nghe thấy nàng đến ngẩng đầu cười, hướng nàng vẫy tay: “Đến, tại sao không cùng Bảo Nhi ngủ trưa?”

Hắn cười như vậy, Phụng Trữ trong lòng mềm nhũn, nàng khụ khụ, tìm lại thanh thế, lớn tiếng nói: “Ta là đến cùng người nói chuyện chính sự!”

Long Tam khòe miệng nâng nhẹ, nhìn chằm chằm Phụng Trữ không chuyển mắt: “Tinh thần thật sự là tốt hơn nhiều!”

Phụng Trữ bị hẳn nhìn đến mặt đỏ lên, lại khụ khụ: “Đừng đánh trống lảng, nói chuyện đứng đắn đi!”

“Tốt, nàng lại đây!” Long Tam lại ngoắc, Phụng Trữ lắc đầu: Long Tam lại nói: “Vậy nàng ngồi đi!” Phụng Trữ lại lắc đầu, nàng muốn đứng xa một chút, như vậy không dễ dàng bị hẳn mê hoặc:

Long Tam thờ dài, đành ngồi xuống: “Vậy nàng nói đi!”

Phụng Trữ cắn răng một cái, hỏi: “Người chừng nào thì đi?”

Long Tam hơi hơi hí mắt suy nghĩ, nói: “Nàng nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt rồi?”

Phụng Trữ gật gật đầu: “Àn, đau dài không bằng đau ngắn, đằng nào cũng phải kết thúc!”

“Tốt lắm” Long Tam gật gù đầu, sáng khoái hơn dự kiến của Phụng Trữ, hần tiếp theo nói: “Nàng đi thu thập hành lý, đợi Bảo Nhi tỉnh ngủ thì xuất phát.”

Phụng Trữ có chút vờ ngớ ngẩn: “Còn bảo ta giúp người thu dọn hành lý sao? Đợi Bảo Nhi tỉnh làm cái gì?”

“Nếu nàng nguyện ý theo ta về nhà, đương nhiên cũng mang Bảo Nhi theo, nhưng Bảo Nhi vẫn đang ngủ, không cần đánh thức, đợi Bảo Nhi tỉnh lại thì đi.”

“Ta khi nào thì nói nguyện ý với người về nhà?” Phụng Trữ cả kinh nói lớn:

“Mới vừa rồi không phải chính nàng nói đã nghĩ thông suốt, đau dài không bằng đau ngắn: Còn hỏi ta khi nào xuất phát mà?” Long Tam tỉnh bơ nói:

Phụng Trữ sững sốt, sau thì hiểu ra, tiến lên trước hai bước chỉ Long Tam, giận nói: “Người cố ý xuyên tạc lời nói của ta.”

Long Tam cũng sững sốt: “Xuyên tạc? Chẳng lẽ nàng mới vừa rồi đều là do ta vui vẻ, gạt ta?”

“Ta nào có lừa người, ta rõ ràng là hỏi người đi khi nào?”

“Đối, nàng còn nói nàng nghĩ thông suốt rồi phải không? Nàng nghĩ thông suốt rồi, lại hỏi đi khi nào, kia không phải muốn cùng ta trở về sao?”

Phụng Trữ bức đến độ dậm chân: “Ta là nghĩ thông suốt, ta nghĩ thông việc này không phải do ta, ta không thể luyến tiếc người, dù sao tách ra đều là chuyện sớm hay muộn, kéo dài càng lâu, ngày sau càng thương tâm: Chuyện của chúng ta, không phải chỉ thích là có thể: Còn có Bảo Nhi, còn có những chuyện sai mà ta đã làm, còn có nhà mẹ đẻ của ta, còn có nhà của người, còn có thật nhiều thật nhiều chuyện loạn thất bát tao, cho nên chúng ta ở bên nhau, cho dù có vui vẻ cũng đều là vô dụng, ta...” Nàng càng nói càng lo, lại thấy Long Tam nở nụ cười:

“Cho nên nàng luyến tiếc ta? Nàng thích ta? Nàng ở bên ta cảm thấy rất vui vẻ?” Long Tam chỉ ra trọng điểm, Phụng Trữ nói một tràng dài, nhưng thật ra hần chỉ nhớ vài chỗ:

Phụng Trữ bị hần xoay vòng quanh có chút choáng váng, ngẩn ngơ: “Chúng ta vẫn đang nghiêm túc nói chuyện, đúng không?”

“Đúng.” Long Tam chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói: “Ta thực rất nghiêm túc.”

Phụng Trữ nhìn hần, phục hồi tinh thần: “Đừng có ngắt lời ta, hảo hảo nghe ta nói đã.” Nàng đỏ mặt, không biết là xấu hổ hay là giận:

“Ta vẫn đang hảo hảo nghe nàng nói nha, ta cũng nhớ kỹ nàng nói nàng luyến tiếc ta, nàng thích ta, nàng ở bên ta cảm thấy rất vui vẻ.” Long Tam lại cường điệu thêm một lần:

Phụng Trữ mất nhủ lại, bước một bước xa qua, hướng về phía ngực của hần một quyền, người này, không đánh hần thì không được: Long Tam hình như có chuẩn bị, khoát tay bắt lấy cổ tay của nàng, kéo mạnh, đem nàng ôm vào trong ngực: “Coi chừng một chút.” r o U

Phụng Trữ cổ tay vừa chuyển, khữu tay loan đình đầu, đánh úp về phía ngực của hần, Long Tam trở bàn tay trái lên chắn, kéo cánh tay của nàng sát bên cạnh người, Phụng Trữ không đánh lại, giãy dụa, hốc mắt đỏ lên, oa oa kêu to: “Người khi dễ ta, họ Long các người ai cũng khi dễ người, tất cả đều khi dễ ta, khi Phụng Trữ ta dễ bị khi dễ? Làm cho ta cùng đường, không sống góc đầu lên nổi mới cam tâm sao?”

Long Tam hoảng sợ, ôm nàng dõ: “Lại làm sao vậy? Đây không phải chỉ là đùa thôi sao? Nàng hết bệnh rồi, theo bình thường phải vui vẻ ồn ào có tinh thần chứ.”

“Có như vậy mà đùa ta sao? Vậy người tại sao lại không cho ta đánh người, dựa vào cái gì mà người lại đánh ta a?” Phụng Trữ cố tình nháo, nước mắt cũng rung rung:

“Hảo hảo, để cho nàng đánh: Đến đến, mau đánh ta đi, muốn đánh như thế nào cũng được.” Long Tam chạm vào mặt nàng lau đi nước mắt, một bên dõ:

“Ta mới không thèm đánh người đâu.” Phụng Trữ ồn ào:

“Ta đây rất đáng thương.” Long Tam mỉm cười, một chút cũng không thấy có đáng về đáng thương:

“Dù sao nếu người đi rồi, ta cùng Bảo Nhi cũng có thể tự kiếm sống: Người muốn đòi tiền, chờ ta có bạc nói sau, dù sao một chút tiền này người cũng không để vào mắt, người đừng có lại dùng chiêu này mà bám dính ở đây, dù sao sau này người phải đi, người ở lại đây sẽ khiến ta thương tâm, Bảo Nhi ở cùng người lâu, đến lúc người đi, nàng cũng sẽ thương tâm, ta không thể để cho Bảo Nhi thương tâm.” Phụng Trữ đẩy tay của Long Tam ra, dụi mắt nói một hơi:

Long Tam đem nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu hỏi: “Nàng là nương tử của ta, là con dâu của Long gia, nào có nương tử đuổi tướng công đi? Chúng ta là người một nhà ở cùng một chỗ vui vẻ như thế, làm sao có thể thương tâm?”

Vòng ôm của hần thực ấm áp, thanh âm của hần dịu dàng như vậy, Phụng Trữ ôi ở trước ngực hần, cảm thấy thật muốn khóc: “Nhưng mà ta có Bảo Nhi.”

“Ta sẽ đối Bảo Nhi tốt.”

Phượng Trữ đứng thẳng người, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, Long Tam cũng nhìn thẳng nàng, nghiêm túc nói: “Ta sẽ không làm cho nàng thương tâm, ta sẽ đối Bảo Nhi thật tốt.”

Nhưng Phượng Trữ vẫn lắc đầu: “Nhưng trong nhà của ngươi không có người thích ta.”

“Nàng cũng không phải là gả cho bọn họ: Hon nữa, ta hiểu người nhà của ta, bọn họ chỉ là không đủ hiểu biết nàng, cho họ thêm chút thời gian, tự nhiên ai cũng sẽ thích nàng.”

Phượng Trữ vẫn bối rối: “Nhưng nhà mẹ đẻ bên kia của ta rất phiền toái.”

“Chỉ cần nàng luôn ở bên ta, ta tự nhiên có thể giải quyết mọi phiền toái.”

“Nhưng là mọi người bên đó đuổi ta khỏi cửa.”

“Là ta sai rồi, thời điểm đó là ta chưa nghĩ thông suốt.” Long Tam rất hối hận vì quyết định lúc trước:

Phượng Trữ cắn cắn môi: “Không được, ngày đó ngươi chưa nghĩ ra, cũng có thể bây giờ cũng chưa thông suốt, chuyện này ta cũng không tin được ngươi: Ngày sau ngươi sẽ hối hận, hiện tại chúng ta tránh ở đây, ngươi tất nhiên nói gì cũng dễ dàng, nhưng nếu lại đối mặt với vướng mắc bên nhà của ngươi, bên nhà của ta, còn có những chuyện đã làm lúc trước, hoặc là ta chọc phá thiên hạ khiến phiền toái lại tìm tới cửa, ngươi sẽ không nói nổi những lời hôm nay.”

“Phượng Nhi...”

“Long Tam...” Phượng Trữ ôm vai của Long Tam, đem mặt vùi vào trong ngực của hắn, đáng tiếc lồng ngực này cũng không thuộc về nàng: Nàng nhảy mất mấy cái, nuốt nước mắt vào trong: “Long Tam, trước kia ta chỉ có một thân một mình, tuy rằng cũng biết tương lai mù mịt, nhưng ta dám mạo hiểm, ta dám đi cùng ngươi: Hiện tại lại phát sinh rất nhiều chuyện, có Bảo Nhi, ta không dám, ta không dám để cho Bảo Nhi cũng giống như ta: Ngươi nghĩ gì về nàng? Người nhà của ngươi nghĩ gì về nàng? Cha ta nương ta nghĩ gì về nàng? Thậm chí ngày sau nếu cha ruột của nàng tìm tới cửa, nàng sẽ nghĩ như thế nào?”

Nàng ngẩng đầu nhìn Long Tam: “Nếu là thực sự có người tìm tới cửa, ta thậm chí cũng không biết nên ứng phó như thế nào, ta thậm chí không biết là thật hay là giả: Chuyện như vậy với ta mà nói rất đáng sợ, đối Bảo Nhi mà nói rất đáng sợ, ta thật sự không dám.” Phượng Trữ thấp đầu: “Cho nên ta mới xa chạy cao bay đến một nơi ai cũng không biết chúng ta, chúng ta mới có thể an ổn bình tĩnh sống.”

“Vậy còn ta thì sao?” Long Tam bình tĩnh hỏi: “Nàng cứ như vậy không cần ta sao?”

Phượng Trữ gật đầu: “Ngươi đi đi, Long Tam: Ta biết ngươi tha thứ cho ta, trong lòng ta cũng thoải mái: Ta cùng Bảo Nhi sẽ cố gắng sống tốt, thật đấy: Ngươi trở về tiếp tục làm Long Tam gia của ngươi đi, như thế đối với cả hai đều tốt.”

“Nếu ta có thể sống tốt, cần gì phải vất vả đuổi theo như vậy?” Long Tam vẫn không muốn buông tay:

Phượng Trữ trừng mắt: “Đừng giả bộ đáng thương, lúc trước ngươi ngoan tuyệt quyết tâm viết hưu thư thì thế nào, hôm nay ta đối xử như vậy với ngươi vẫn còn là khách khí: Ta cùng với ngươi hảo hảo nói chuyện, ngươi hảo hảo rời đi, như vậy tất cả đều tốt: Giờ ngươi nói cái gì cũng chỉ là nói suông, ta thì vẫn có hưu thư làm chứng, chúng ta vốn không còn quan hệ, ngươi mau rời đi đi.”

Long Tam nghiêm sắc mặt: “Không có vật chứng thì ta không sợ, muốn đuổi ta đi không dễ dàng như vậy, nàng đem hưu thư lấy ra cho ta xem.”

Phượng Trữ cố tình chống đối hắn: “Ta cũng không sợ ngươi đâu, muốn lưu lại không dễ dàng như vậy, ta vẫn có bằng chứng trong tay a, hưu thư là chính ngươi tự tay viết, vẫn còn dấu tay đỏ thẫm của ngươi đó.”

Long Tam nhìn nàng, một chút cũng không lo lắng, Phượng Trữ quay đầu bước đi: “Ta đem hưu thư lấy đến đây, nếu ngươi còn không đi, ta liền báo quan.” Nàng chạy về trong phòng, nhớ tới hưu thư của nàng vẫn đặt ở dưới gối đầu, chắc đã bỏ quên ở chỗ tiểu viện kia: Nàng vội vàng chạy về nơi cũ, lại thấy phòng nhỏ trước đây nàng thuê đã được thu dọn sạch sẽ, trên giường không còn một cái gì:

Người bán hàng rong ở chung trong viện cũng đang ở nhà, nhìn thấy nàng nói: “Ông chủ nhà đem căn phòng này cho người khác thuê rồi, những thứ mọi người bỏ lại khi chuyển đi, ông ta đem dọn hết rồi.”

Phượng Trữ chạy nhanh sang viện kế bên tìm ông chủ nhà, kết quả người ta nói không thấy được giấy hay tín gì đó, gối đầu đệm chăn trên giường ông ta mang về giặt sạch, cũng không thấy có gì lạ:

Phượng Trữ nghe thấy, đã biết là xong rồi, bọn họ mang chăn gối về giặt trong nước, cho dù hưu thư của nàng có còn thì cũng bị hỏng rồi:

Nàng ủ rũ trở lại nhà mới, tiến vào phòng, nhìn thấy Bảo Nhi đã tỉnh dậy, Long Tam đang giúp nàng chải đầu: Bảo Nhi cầm gương soi soi: “Thức, búi tóc bên này so với bên kia cao hơn, không có được.”

Long Tam cau mày, cố gắng xả ra búi lại thêm một lần, vất vả chỉnh cho hai bên bằng nhau, búi xong rồi lại thấy, tại sao lại so với bên kia nhỏ hơn?

Long Tam thất bại cùng Bảo Nhi thương lượng: “Bảo Nhi a, chỉ búi một búi thôi được không?”

Bảo Nhi lắc đầu: “Nương vẫn búi cho Bảo Nhi hai búi a.”

Long Tam thở ra khí: “Được rồi, thúc lại búi cho con thêm một lần nữa.” lại xả xuống một bên, làm lại:

Phượng Trữ nhìn thấy khung cảnh này, lại cảm thấy mềm lòng, nhưng nàng nhắc nhở chính mình, đau dài không bằng đau ngắn: Long Tam quay đầu, nhìn thấy Phượng Trữ ngơ ngác đứng ở cửa, liền đón chào: “Nàng đã trở lại.”

Bảo Nhi nghe thấy cũng nhìn ra cửa, thấy Phượng Trữ liền nhảy xuống ghé chạy qua: “Nương nương, nương nương, Bảo Nhi đang chải đầu.” Phượng Trữ bế nàng lên, hôn nhẹ, Bảo Nhi cười khanh khách, cũng hôn lại Phượng Trữ:

Phượng Trữ thả Bảo Nhi xuống, kêu Tiểu Trúc lại, nói với Bảo Nhi: “Bảo Nhi để cho Tiểu Trúc tý tý chải đầu cho con nga, nương cùng thúc có chuyện muốn nói.”

Bảo Nhi ngoan ngoãn, đi đến bên người Long Tam, lấy dây đỏ cùng lược trong tay hắn, nói: “Thúc, lần tới Bảo Nhi lại cho thúc chải đầu, lúc này để Tiểu Trúc tý tý chải đầu nga.”

Long Tam đối nàng cười cười, gật đầu ứng: Bảo Nhi xoay người nắm tay Tiểu Trúc, đi ra:

Trong phòng chỉ còn lại có Long Tam cùng Phượng Trữ, hắn hỏi: “Làm sao vậy, không phải nói muốn cho ta xem hủ thư sao?”

Phượng Trữ vịn vẹo hai tay, không nói chuyện: Long Tam nhìn nàng, bỗng nhiên nhú mày cười nói: “Đừng nói là nàng qua loa làm đánh mất luôn hủ thư rồi nha.”

Phượng Trữ bao biện: “Làm gì có, ta chỉ là đột nhiên nhớ ra, ta để hủ thư ở chỗ nương của ta.”

“Nga, như vậy a.” Long Tam gật đầu: “Vậy trên tay nàng hiện nay không có hủ thư, không có hủ thư nàng vẫn xem như là nương tử của ta, nếu vẫn là nương tử của ta, ta đây với nàng ở cùng nhau, thiên hoàng Lão Tử cũng không xen vào, đúng không?”

Phượng Trữ nhìn hắn, nói không ra lời: Long Tam hướng nàng vươn tay, ôn nhu nhìn nàng, Phượng Trữ giống như bị mê hoặc, chậm rãi đi qua, đặt tay vào trong lòng bàn tay hắn: Long Tam kéo nàng lại gần, ôn nhu nói: “Phượng Nhi, chuyện gì cũng đều có biện pháp giải quyết, đừng lo lắng.”

Phượng Trữ trong đầu khổ sở, thì thào hỏi: “Biện pháp gì?”

Long Tam ôn nhu cười cười, một tay đặt lên thắt lưng của nàng, một tay ôm lấy cái gáy của nàng, sau đó cúi đầu, thực vững vàng hôn nàng:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Muốn nhận nữ nhi

Phượng Trữ bị nụ cười của hắn làm mê hoặc tâm hồn, ngây ngốc ngẩn ngơ, sau đó bên hông căng thẳng, sau đầu bị kéo nhẹ, rồi gương mặt tuấn lãng của Long Tam liền đè lại đây:

Phượng Trữ thấy hoa mắt, cánh môi lập tức bị xâm chiếm, đôi môi của Long Tam mềm mại nóng rực cùng của nàng găt gao nhu triền, Phượng Trữ sợ tới mức tím đập ngừng nửa nhịp, đầu óc oanh một chút loạn hoàn toàn: Hơi thở của nàng cùng hắn hòa thành một, nàng nhìn vào ánh mắt của hắn gần ngay trước mắt, ánh mắt như muốn đem linh hồn của nàng hấp thụ hoàn toàn:

Phượng Trữ tiếp theo lấy lại được ý thức đẩy ra, gãy dựa lui nửa bước, vừa mở miệng nói được chữ “Ngươi”, đã bị Long Tam lại bắt trở về, lần này hắn bỏ thêm vài phần lực, không chế Phượng Trữ đến không thể động đậy, ngón tay chạm vào sau gáy của nàng nhéo nhéo, Phượng Trữ bị đau, há mồm định hô, lại bị hắn chạm vào đầu lưỡi:

Phượng Trữ làm sao nghĩ tới loại tình huống chấn kinh này, nàng chỉ cảm thấy máu toàn thân hướng lên mặt, xấu hổ không chịu được: Thử gãy dựa, càng khiến hắn càng dùng sức ôm cùng hôn: Phượng Trữ trong đầu loạn tiếng chói tai, lúc này ngoài Long Tam ra, nàng nhớ không nổi đến cái gì khác: Hắn chậm rãi dụ dỗ, nàng chậm rãi thả lỏng người, cuối cùng dường như nhuyển thành bùn ở trong lòng Long Tam:

Long Tam thả lỏng lực, nhẹ nhàng hôn, Phượng Trữ dần dần đuối kịp nhịp độ của hắn, chạm vào gáy của hắn, kiễng mũi chân đón ý làm theo hắn: Hai người càng dán chặt vào nhau, muốn ngừng mà không được:

Long Tam hôn miệng của nàng, hôn hai má của nàng, hôn đến cái cổ mảnh khảnh, Phượng Trữ chợt mở trừng mắt, ý thức chậm rãi trở lại, rốt cục tỉnh ngộ thấy chính mình lại bị hắn dụ, nàng mạnh mẽ đẩy Long Tam ra, nhìn ánh mắt của hắn mê dục cùng đôi môi ướt át, nàng vừa xấu hổ vừa giận, chỉ vào hắn “Ngươi, ngươi...” Nửa ngày, cũng chưa nói ra được một câu đầy đủ:

Bộ dáng nàng như vậy, Long Tam nhìn nàng cười tà, Phụng Trữ càng giận, cuối cùng ghen ra được một câu mắng chửi người: “Người là con heo!”

Long Tam cười ha ha: “Nàng cũng là heo a.”

“Ta mới không phải!” Phụng Trữ dậm chân, chết cũng không nhận:

Long Tam kéo nàng qua, chạm vào môi của nàng: “Nàng cũng vậy, nàng thích ta, nàng cũng là heo.”

Phụng Trữ òn ào: “Không phải vậy, không phải vậy, ta không có thích người!”

“Vậy ta là heo.” Long Tam ôm chặt nàng: “Ta thích nàng, ta là heo.” Thanh âm của hắn ôn nhu rồi tỉnh rồi mù, quả thực muốn chìm nàng chết chìm:

Phụng Trữ lần này nói tiếp không được “Ta, ta...” Nửa ngày nói không nên một câu đầy đủ: Long Tam cũng hiểu, hắn vuốt lưng nàng, ôn nhu nói: “Ta cũng có sai, không trách nàng được, ta cũng có sai, ta không trách nàng, thật sự.”

Những lời này làm cảm xúc trong Phụng Trữ dâng trào, hốc mắt của nàng nóng lên, chui đầu vào trong lòng của hắn: Long Tam nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Ta cũng có sai, ta không nên vắng vẻ nàng ba năm, ta không nên bỏ lại nàng cô độc mà hàng năm luôn ở bên ngoài, là ta khiến nàng cô đơn chịu khổ, không chỉ mình nàng sai, ta cũng có sai: Nếu ta hảo hảo đối đãi nàng như bây giờ, nàng nhất định sẽ không làm ra chuyện sai lầm như vậy: Nàng ở Long gia đợi đến khổ sở, khiến người khác thừa dịp chi cơ, là ta không có bảo hộ được nàng, khiến nàng chịu ủy khuất, khiến nàng bị người khác khi dễ, đều là ta sai...”

Phụng Trữ “Oa” một tiếng bật ra tiếng khóc, làm sao hắn có thể như vậy, làm sao có thể khoan dung với nàng như vậy, Phụng Trữ xấu hổ vô cùng, cảm thấy đau đến tê tâm liệt phế: “Ta thật hối hận, tuy rằng không nhớ rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng ta rất hối hận, ta thật hy vọng có thể bắt đầu lại từ đầu, ta nhất định phải khiến mọi người nhìn thấy mặt tốt của ta, tuy rằng nhà ta tạo sức ép gả ta vào, nhưng ta nhất định không có ý xấu...” Nàng khóc nghẹn ngào, Long Tam vội vàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của nàng:

“Là ta không tốt, Long gia có thành kiến với nàng: Nàng nói đúng, nếu là lấy tâm đối đãi, tất sẽ có hồi báo tốt, lúc trước Long gia chưa lấy tâm đối đãi nàng, cho nên nàng mới không vui vẻ.” Long Tam nói xong: “Phụng Nhi, chúng ta bỏ lỡ ba năm, hiện tại thật vất vả thấy rõ tâm ý lẫn nhau, chúng ta không thể lại bỏ lỡ, được không?”

Phụng Trữ có chút phát run, nàng không dám, chuyện sinh Bảo Nhi, ấn tượng đối với nàng thật sự quá lớn, không thể nào biến mất, không thể nào làm nhạt đi, cũng không thể dấu diếm Bảo Nhi cả đời, nàng sẽ trưởng thành, sẽ đến một ngày có thể hỏi phụ thân ở đâu? Sẽ để ý ánh mắt chung quanh, thậm chí thân thể của nàng sẽ ảnh hưởng lúc nàng lập gia đình, sẽ hủy cả đời nàng:

Phụng Trữ khóc lắc đầu, nàng vẫn là nên mang theo Bảo Nhi rời xa Long gia, rời xa Phụng gia, tìm đến nơi không có người biết xây dựng cuộc sống mới là chính đạo:

“Phụng Nhi...” Long Tam thấy nàng lắc đầu, có chút nóng nảy:

“Ta không thể ở bên cạnh người!”

“Vì sao không thể? Ta nguyện ý lấy nàng, ai có thể ngăn cản ta?”

“Long gia sẽ không đồng ý cho ta lại vào cửa.” Phụng Trữ tìm cái lý do an toàn nhất:

“Ta đã quyết, tất nhiên sẽ giữ lời: Nếu không như thế, Nhị ca cũng sẽ không để cho ta đuổi theo nàng.”

“Nhưng, Phụng gia cũng không bỏ qua ta a.” Phụng Trữ quệt nước mắt trên mặt: “Ta nhớ ra rồi, nương ta lúc ở Long gia nói với ta Phụng gia thù lớn chưa trả, chẳng lẽ Long Phụng hai nhà có thâm thù đại hận, đây là mục đích bà ép ta gả vào: Long gia thật vất vả mới thoát khỏi ta, nếu lại để cho ta trở lại, nương ta chắc chắn sẽ ép ta làm những chuyện không hay với nhà của người, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng gặp khó khăn khó xử...”

“Phụng Nhi, nương nàng sai nàng làm chuyện bất lợi cho ta, nàng sẽ làm sao?”

“Ta đương nhiên sẽ không: Ta...” Phụng Trữ nhanh chóng đáp lời, nhưng suy nghĩ lại lại ngậm miệng:

Long Tam nắm vai của nàng, nói: “Chúng ta có thể cùng nhau cố gắng, tìm hiểu thù hận của hai nhà rõ ràng, chúng ta cùng hóa giải nó.”

“Nếu hóa giải không được thì sao?”

“Vậy thì coi nó là cái rắm, cùng quên nó đi.” Long Tam ngậm lại lại nói: “Nàng cứ coi như chúng ta cùng trốn qua ruộng, để ý cái rắm kia làm gì.”

Hắn dùng chuyện trước đây của Phụng Trữ ra trêu ghẹo, chọc cười Phụng Trữ, nhưng nàng vẫn còn có khúc mắc: “Vậy, vậy nếu có người tới cửa muốn nhận nữ nhi...”

“Vậy thì vừa vặn.” Long Tam cắn răng: “Đại gia ta đánh hắn!”

Phụng Trữ ngờ ngác nhìn hắn, Long Tam chạm lên mặt nàng: “Hắn không đến tìm, ta cũng phải tìm cho ra hắn, ta không thể cho nàng lo lắng đề phòng cả đời, nếu là hắn khi dễ nàng, ta nhất định phải làm cho hắn sống không bằng chết!”

Phượng Trữ cảm động muốn khóc, nhanh chóng hấp hấp cái mũi lại hỏi: “Vậy nếu ta khôi phục trí nhớ, nhớ tới ta thật đã thích người khác...”

“Ta so với hần kém hơn sao?” Long Tam không khách khí đánh gãy giả thiết của Phượng Trữ: “Nàng cũng thích ta, tất nhiên sẽ thích không được người khác, cho dù khôi phục trí nhớ, ta cũng sẽ khiến cho nàng lại thích ta: Người kia không so được với ta, nàng tự nhiên sẽ chết tâm”

Phượng Trữ nhìn hần, Long Tam cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi của nàng, lại dùng ôn nhu đến mê hoặc nàng: “Bảo Nhi là nữ nhi của chúng ta, ta che chở nàng, cũng che chở Bảo Nhi: Chúng ta cùng đi tìm chân tướng, cùng nhau ở bên nhau cả đời, được không?” ㄟ O ㄟ

Phượng Trữ chuẩn bị mở miệng nói chữ “Được”, nhưng bỗng nuốt trở vào: Nàng phân vân suy nghĩ, giả dụ nói: “Ta, để ta hỏi ý tứ của Bảo Nhi đã, lỡ như mà vạn nhất Bảo Nhi không muốn, ầu, dù sao ta cũng còn muốn suy nghĩ một chút nữa.”

“Hảo, tùy nàng.” Long Tam đem nàng ôm chặt, cúi đầu hôn tiếp: “Tùy nàng tính sao cũng được.” Hần bá đạo mở môi của nàng, tham lam tiến vào trong miệng nàng, hôn nàng thật sâu:

Ấn tượng của Long Tam với người khác vẫn là ôn hòa, đa tình, không chút để ý, nhưng Phượng Trữ từ giờ khắc này cũng bắt đầu hiểu Long Tam căn bản chính là chỉ biết khoe mẽ thôi! Đại sắc lang! Cái vẻ ôn lương khiêm tốn bên ngoài tất cả đều là biểu hiện giả dối, là giả danh!

Nàng rõ ràng nói muốn cùng Bảo Nhi nói chuyện, nhưng Long Tam cũng biết tiên hạ thủ vi cường, trước khi nàng cùng Bảo Nhi nói chuyện, hần đã bắt cóc Bảo Nhi đi dạo phố, lúc trở về mang theo rất nhiều thứ chong chóng gió, tượng đất cùng hộp bánh bát bảo, trên đầu Bảo Nhi còn buộc thêm dây nơ nhiều màu, đính nhiều hoa nhỏ, trên cổ tay đeo vòng bạc, trong lòng ôm một quả cầu nhỏ, ngồi ở trên cánh tay Long Tam vô cùng cao hứng vui vẻ:

Phượng Trữ vừa thấy bộ dạng kia là biết đã bị phá rồi, quả nhiên lúc nàng cùng Bảo Nhi chơi những món đồ chơi mới, Bảo Nhi nói: “Nương nương, để cho thúc làm phụ thân của Bảo Nhi được không?”

Phượng Trữ muốn nổ banh đầu luôn: “Tại sao con lại đột nhiên muốn vậy?”

Bảo Nhi vịn vẹo hai tay nhỏ bé, nhỏ nhỏ giọng nói: “Thúc nói muốn tìm một bé gái làm nữ nhi, thúc sẽ là phụ thân thật tốt: Ần, nương không phải nói, phụ thân của Bảo Nhi đã mất rồi sao, cho nên Bảo Nhi nghĩ, Bảo Nhi không có cha, thúc cũng không có nữ nhi...”

Phượng Trữ giả vờ như không có nghe thấy, không nói lời nào, trong đầu đem Long Tam ra nắn trăm lần, thực giáo huấn, chính hần muốn làm cha, lại đổi hướng dụ dỗ Bảo Nhi muốn làm nữ nhi của hần:

Bảo Nhi cần cần môi đặc biệt mong mỏi nhìn Phượng Trữ: “Nương nương, ai cũng nói Quan Âm Bồ Tát rất thương trẻ con, nếu đứa trẻ nào ngoan, Bồ Tát sẽ ban cho điều tốt: Nương nương lúc nào cũng khen Bảo Nhi ngoan đó thôi, vậy có phải Bồ Tát đưa thúc tới làm cha của Bảo Nhi không?” Đem Bồ Tát ra xin, nương có thể đáp ứng không nhỉ?

Phượng Trữ không biết nên đáp như thế nào, suy nghĩ hồi lại nói: “Bảo Nhi a, việc này phải để cho nương nghĩ lại đã, ý tứ của Bồ Tát, nương phải hỏi kỹ một chút, nếu Bồ Tát không có ý này, Bảo Nhi cũng không thể cưỡng bức thúc làm cha, được không?”

“Vậy, nương đi đâu tìm Bồ Tát hỏi?”

“Bồ Tát là thần tiên, nương tìm không thấy, phải đợi tự Bồ Tát tìm đến nương đã.”

“Nếu Bồ Tát lại tới chậm làm sao bây giờ? Thúc có thể tìm bé gái khác làm nữ nhi không?” Bảo Nhi có chút gấp gáp: “Bảo Nhi so với bé gái khác ngoan hơn, nương nương, nương giúp Bảo Nhi van cầu Bồ Tát đi.”

Phượng Trữ trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, việc nàng phải làm không phải cầu Bồ Tát, mà là đi đánh tên hỗn đản nào đó tên Long Tam một chút:

Bảo Nhi vẫn không biết chính mình bị nương dụ, rõ ràng là muốn hỏi Long Tam có thể làm cha của Bảo Nhi hay không, kết quả lại vòng đến tận Bồ Tát trên cao: Nàng lôi kéo Phượng Trữ đi tìm Long Tam, còn thật sự nói: “Thúc, thúc đừng có gấp tìm bé gái a, đợi Bảo Nhi một chút đã.”

“Chờ Bảo Nhi làm cái gì?” Long Tam ngồi xổm xuống ôn nhu nhỏ nhẹ hỏi, hần đang ở phòng bếp nấu cơm, hôm nay ở trên đường có đáp ứng Bảo Nhi muốn tự tay nấu cơm cho nàng ăn:

Bảo Nhi có chút ngượng ngùng nhìn Phượng Trữ, sau đó cúi đầu nhỏ nhỏ giọng trả lời: “Bảo Nhi cũng muốn làm nữ nhi của thúc...” Long Tam thừa dịp Bảo Nhi không thấy, ngẩng đầu hướng Phượng Trữ cười đắc ý, Phượng Trữ cũng nhân cơ hội dùng sức trừng hần:

Bảo Nhi tiếp theo nói: “Nhưng nương nương còn muốn chờ Bồ Tát đến, hỏi Bồ Tát xem có được không, cho nên thúc chờ Bảo Nhi một chút được không?”

Gương mặt đang đắc ý của Long Tam cứng ngắc, lần này đổi lại là Phượng Trữ nở nụ cười: Bảo Nhi không thấy Long Tam trả lời, sợ hãi ngẩng đầu, hốc mắt đỏ hoe: Long Tam nhẹ nhàng ôm lấy nàng: “Được, thúc chờ Bảo Nhi: Nhưng vì sao lại muốn hỏi Bồ Tát?”

Bảo Nhi ngây người ngẩn ngơ, cảm thấy vừa rồi cùng nương tán gẫu thì hiểu rất rõ, nhưng bây giờ như thế nào cũng nghĩ không ra vì sao muốn hỏi Bồ Tát, nàng lắc đầu, thành thật đáp: “Không nhớ rõ.”

Long Tam ôn nhu cười cười: “Không nhớ rõ cũng không sao, Bảo Nhi thích thúc, đúng không?”

Bảo Nhi dùng sức gạt đầu, Long Tam dùng mặt cọ cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Vây Bò Tát nhất định sẽ đáp ứng, để thúc đi tìm ngài ấy.”

“Nhưng nương nói Bò Tát là thần tiên, phải đợi Bò Tát tự mình tìm đến mới được.”

“Nương con không quen với Bò Tát, nhưng thúc thì quen, cho nên Bảo Nhi đừng sốt ruột.”

Bảo Nhi cao hứng tròn xoe mắt, kinh hi quay đầu hướng Phụng Trữ nói: “Nương, nương, thúc quen với Bò Tát, không cần chờ lâu nữa.” Nàng cao hứng ôm lấy cổ của Long Tam:

Phụng Trữ nhân lúc Bảo Nhi không nhìn thấy, dùng khẩu hình hướng Long Tam nói ba chữ: kẻ lừa đảo! Long Tam cũng đáp lại nàng ba chữ: nàng cũng vậy!

Bảo Nhi không biết bọn họ đang đấu khẩu, đối với việc Long Tam làm cơm rất ngạc nhiên, Long Tam kể tên từng món đồ ăn cho nàng nghe, khiến Bảo Nhi cao hứng không thôi, Phụng Trữ cũng đi qua xem, Long Tam nhân cơ hội hoà tặc ở môi nàng trộm hôn, nhỏ giọng nói: “Nếu phá hư sẽ không cho nàng ăn.”

Không cho ăn cơm? Hấn dám! Phụng Trữ chống nạnh đang định phát tác, Long Tam lại đem Bảo Nhi hết nhìn đông tới nhìn tây thả vào trong lòng Phụng Trữ, Phụng Trữ nhanh tay tiếp được, Bảo Nhi vừa quay đầu, Long Tam lại trộm hôn, Phụng Trữ lần này giận nhưng còn chưa kịp nói thì Long Tam nói chuyện với Bảo Nhi: “Bảo Nhi, hôm nay thúc làm cơm cho con ăn, lần tới để nương con làm điểm tâm cho con ăn.”

Bảo Nhi nói: “Nương nương nấu cơm không thể ăn.” Phụng Trữ một chút cũng không xấu hổ, nói: “Ta không biết làm điểm tâm.”

Long Tam giật mình, nhìn nàng chăm chú, sau đó bắt động thanh sắc xóa đề tài:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mau chóng giải mê đoàn

Mấy ngày sau không có nhiều chuyện ngoài ý muốn đến khảo nghiệm Phụng Trữ, công việc làm xiếc nàng tất nhiên cũng không thể tiếp tục, mỗi ngày cũng chỉ là chơi cùng Bảo Nhi, cùng Long Tam chơi trốn tìm, hoặc là ngăn người can nhắc nên làm cái gì bây giờ:

Nàng phát hiện Long Tam quả nhiên là loại người có khả năng thuyết phục người khác, hẳn luôn có thể khiến cho người ta nhất thời thực khản trương, sau đó lại mất cân bằng, nhanh căng thẳng, rồi buông lỏng, làm cho người ta không biết làm sao, sau đó rất tự nhiên đi theo con đường mà hắn đã vạch sẵn: Phụng Trữ cảm thấy chính mình không thể khinh suất quyết định như vậy, nàng ép bản thân phải tỉnh táo, nhiều sự kiện hợp với nhau không hề sai lệch, dù cho nàng cố gắng lạc quan tích cực, sự thật chứng minh tất cả đều là vờ ngơ ngẩn:

Nàng tin tưởng Long Tam là thật tâm, nhưng chân tình có thể đấu với sự thật tàn khốc nổi hay không? Nàng không biết: Nhưng là suy bụng ta ra bụng người, nàng cũng là thật tâm, nàng hy vọng có thể ở bên Long Tam, nhưng nàng vẫn đang bàng hoàng sợ hãi, cho nên Long Tam nhất định cũng giống nàng: Nếu hẳn lại lung lay thay đổi, vậy lòng của nàng sợ là không còn kiên cường mà mạng Bảo Nhi trốn đi như trước:

Long Tam không ép nàng quyết định, Phụng Trữ cũng phân vân do dự: Nàng cảm thấy chính mình thật ích kỷ, một bên hưởng thụ cuộc sống an nhàn mà hẳn mang đến, hưởng thụ hẳn dung túng cùng yêu thương, trong đầu lại tính toán đường lui để bảo hộ chính mình: Nàng thậm chí còn không dám nghĩ Long Tam sẽ như thế nào, chính nàng cũng không thể kiên định được, nàng cũng thể đoán biết hẳn: Mà việc làm cho nàng đau đầu nhất, kỳ thật lại chính là Bảo Nhi:

Bảo Nhi từ khi nghĩ rằng có cơ hội để có phụ thân, liền đối với Long Tam trăm bàn kỳ hảo: Lúc chài đầu, luôn muốn Long Tam làm cho, quyết không tìm người khác, bởi vì nàng nghĩ thúc thích chài đầu cho nàng nhất: Khi ăn cơm, Long Tam nói không được kiêng ăn, nàng lập tức ăn hết những thứ đồ ăn mà bình thường không thích: Long Tam nói lúc nương nghỉ ngơi không được quấy rầy, nàng có thể cố gắng không bám theo Phụng Trữ:

Hết thấy những chuyện này rơi vào trong mắt Phụng Trữ, nàng bỏ ra nhiều thời giờ chơi với Bảo Nhi, định đem tâm của Bảo Nhi đoạt lại: Nhưng Bảo Nhi vẫn thường xuyên tỉ tê với nàng những chuyện về Long Tam như là hôm nay thúc nói gì đó, rồi thúc làm cái gì đó, mỗi ngày cũng đều hỏi một chút Bò Tát đã đồng ý chưa: Phụng Trữ có chút tức giận, nàng cảm thấy nàng là nương, không lý nào lại thua một thúc thúc mới quen:

Nhưng một ngày Long Tam bỗng nhiên nói hẳn muốn đi xa nhà một chuyến, chuyện này chẳng những khiến Bảo Nhi gấp gáp, Phụng Trữ cũng cảm thấy trong lòng cả kinh một chút:

“Thúc, thúc là muốn đi tìm oa nhi sao?” Đây là Bảo Nhi hỏi:

“Không phải, thúc đã có Bảo Nhi, thúc sẽ không đi tìm oa nhi khác.” Long Tam ôm lấy Bảo Nhi, cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng:

“Vây là đi tìm Bò Tát sao?” Bảo Nhi hỏi tiếp:

“Ân, có thể trên đường sẽ gặp, thúc nhìn thấy Bò Tát sẽ giúp Bảo Nhi hỏi.”

“Bò Tát sẽ cho Bảo Nhi phụ thân, phải không?” Bảo Nhi nhấp nháy mắt, tràn ngập khát vọng:

“Chuyện này chờ thúc trở về thương lượng với nương con đã.”

“Bây giờ thương lượng luôn không được sao?”

“Hảo, bây giờ thương lượng.” Long Tam bế Bảo Nhi giao cho Tào đại nương rồi đi tìm Phụng Trữ:

Phụng Trữ lo lắng đi qua đi lại, thấy Long Tam đến, gợn gàng dứt khoát hỏi: “Ngươi còn trở về đây không?”

Long Tam nở nụ cười, đem nàng kéo qua hôn nhẹ một cái: “Nương tử đứa nhỏ của ta đều còn ở đây, ta không trở lại đây thì đi đâu?”

Phụng Trữ thời gian này đã quen hẳn làm càn như thế, không chút để ý, đẩy ra hẳn trừng mắt: “Nương tử đứa nhỏ nào chứ, là ngươi tự biên tự diễn.”

“Đối, đối: Nàng nói cái gì cũng đúng hết.” Long Tam lại đem nàng kéo vào trong lòng:

“Ngươi muốn đi bao lâu? Làm chuyện gì?”

“Nhanh thì hai tháng, chậm thì ba tháng.” Long Tam thấy nàng truy vấn tựa hồ cảm thấy cao hứng, thông khoái đáp: “Sự việc khá phức tạp, nhất thời không nói rõ được, chờ ta trở lại sẽ nói cho nàng biết.”

Phụng Trữ nhủ mi, nói: “Nếu ngươi bị thương, thiếu tay thiếu chân, hoặc là có cô nương khác cùng trở về, thì đừng tiến vào cửa.”

Long Tam nở nụ cười: “Hảo.”

Phụng Trữ nghĩ nghĩ lại nói: “Nếu vượt qua ba tháng cũng không trở về, vậy cũng đừng tiến vào cửa.”

Long Tam ý cười càng sâu, cái trán chạm trên cái trán của nàng: “Ta đây nếu không tới ba tháng đã trở lại thì nàng phải để cho Bảo Nhi gọi ta là cha nga.”

“Kia không được.”

“Tại sao lại không được? Đã có phạt thì phải có thưởng mới là công bằng chứ.”

“Ai nói chuyện công bằng với ngươi? Ta chưa bao giờ công bằng với ai hết.” Phụng Trữ làm mặt xấu: “Ta chỉ làm những chuyện khiến ta cao hứng thôi.”

Long Tam nghiêng đầu, cũng học ngữ khí của nàng: “Ồ, vậy nàng chờ ta trở về, xem ta làm thế nào để nàng nguyện ý tự mình cao hứng.” Trong giọng nói của hắn ngập tràn ái muội làm cho Phụng Trữ đỏ mặt, hờn dỗi “Phi” một tiếng:

Ngoài cửa Tiểu Trúc gọi: “Tam gia, có người tìm.”

Phụng Trữ mắt nhử lại, giữ lấy vạt áo của Long Tam: “Nếu người tới tìm là nữ nhân, ngươi cũng không cần trở lại.”

Long Tam ha ha cười: “Các nàng biết nơi này có sát thủ nên không dám tới: Đi, ta mang nàng đi gặp bằng hữu của ta.” Hắn lôi kéo nàng cùng đi ra ngoài:

Trong viện có một đại hán cao lớn đang đứng, một thân hắc y, râu ria tua tủa, trên lưng cắm một thanh đại đao sắc bén, uy phong凛凛 đứng nghiêm như cột nhà: Vừa thấy Long Tam liền hô: “Đại ca.”

Âm thanh vang to như tiếng chuông đồng, tiếng gọi đại ca này thật là vang dội, khiến Phụng Trữ chấn động: Nhìn kỹ, đại hán râu xồm này, rõ ràng so với Long Tam lớn tuổi hơn: Long Tam hướng người nọ cười cười: “Chung huynh đệ.” Lại đây Phụng Trữ ra, ôm thắt lưng của nàng hướng đại hán kia nói: “Phụng Nhi, đây là hảo huynh đệ trên giang hồ của ta Chung Bác, đây là nội tử.”

Phụng Trữ đang muốn kháng nghị nàng không phải nội tử, họ Chung kia liền lớn tiếng chào: “Gặp qua tẩu tử.” Lần này so với vừa rồi gọi đại ca còn lớn hơn, Phụng Trữ nghe ong ong cả tai:

Long Tam đối Phụng Trữ nói: “Lần này ta xuất môn, sợ nàng cùng Bảo Nhi ở đây không có người chiếu ứng, cho nên đã nhờ Chung huynh đệ, nếu nàng gặp chuyện khó khăn, cứ nói cho hắn: Chút nữa kêu Tiểu Trúc thu dọn phòng phía tây, để cho Chung huynh đệ ở tạm, mấy ngày ta không ở đây, nàng hảo hảo tiếp đón khách nhân.”

Phụng Trữ há miệng thờ đốc, còn chưa kịp nói gì, Chung Bác kia ôm quyền khom người chào, lại lớn tiếng nói: “Làm phiền tẩu tử.” Phụng Trữ nhủ này, thậm nghĩ người này sao không để cho người khác nói chuyện a, vừa muốn mở miệng, Chung Bác lại nói: “Tại hạ là người thô lỗ, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là ăn cơm hơi nhiều một chút, mỗi bữa ăn ba chén, có thịt thì càng tốt.”

Phụng Trữ nghe vậy thì sững sờ, Long Tam cười ha ha, ôm Phụng Trữ một cái, nói với nàng: “Chung huynh đệ là người ngay thẳng, tin được, nàng ở

nhà hảo hảo tiếp đón người ta: Ta phải đi rồi!” Hấn trở về phòng lấy hành lý, đeo thanh trường kiếm trên lưng, lại đi bế Bảo Nhi nói lời từ biệt, sau đó bước đi:

Chung Bác thấy oa nhi nhìn hấn, cũng ôm quyền nói: “Bảo Nhi cô nương, tại hạ là Chung Bác.” Bảo Nhi nháy mắt mấy cái, trốn ở phía sau Phụng Trữ, nắm chặt thắt lưng của nàng, vụng trộm thăm dò đánh giá thúc thúc cổ quái này:

Phụng Trữ tiễn Long Tam đi rồi, hai tay ôm ở trước ngực, ngang đầu nhìn Chung Bác cao lớn, đang định mở miệng, Chung Bác lại giành trước hỏi: “Tẩu tử có chuyện gì phân phó?”

Phụng Trữ bị cướp lời, thực mắt hửng, nhấp hế miệng tỉnh nói, Chung Bác lại nói: “Có chuyện gì cứ việc nói, ta cùng với đại ca có giao tình sâu đậm, chỉ cần là việc ta có thể làm, nhất định sẽ dốc hết sức.”

Phụng Trữ ngậm miệng, không thêm nhắc lại, chỉ dùng lực trừng Chung Bác, Chung Bác bị trừng cảm thấy mạc danh kỳ diệu, vừa mở miệng hỏi: “Tẩu tử...” Còn chưa dứt lời đã bị Phụng Trữ dùng tay ngăn lại, Chung Bác nhìn nhìn bàn tay kia, rốt cục ngậm miệng:

Phụng Trữ nói: “Ta có thể nói không?” Chung Bác muốn mở miệng, Phụng Trữ lại xua tay ngăn lại, Chung Bác nhìn xem bàn tay kia, ngậm chặt miệng dùng sức gật gật đầu:

Phụng Trữ vừa lòng, để cho Bảo Nhi đi tìm Tiểu Trúc, sau đó hỏi Chung Bác: “Long Tam cho người đến chiêu ứng ta, hay là cho người đến giám thị ta?”

Chung Bác trừng lớn mắt, Phụng Trữ lại hung tợn nói: “Nói thật, bằng không không cho người ăn cơm.” Chung Bác vừa nghe, mắt lại trừng lớn hơn nữa: “Nào có chuyện không cho người ăn cơm?” Phản ứng của hấn làm cho Phụng Trữ cảm thấy thư sướng vô cùng, nguyên lai chiêu này còn có thể dùng để đối phó người khác: Nàng đắc ý nói: “Đây là nhà của ta, ta tất nhiên có thể quyết định cho hay không cho cơm ăn.”

Chung Bác nhíu mi, thanh âm có chút ủy khuất: “Đại ca không nói là giám thị.”

“Vậy hấn nói cái gì?”

“Đại ca nói phải nhớ kỹ tẩu tử đi đâu, làm chuyện gì, ăn ngủ được không, có sinh bệnh hay không, không để cho tẩu tử đi xa nhà, không để cho người ngoài khi dễ tẩu tử: Sau đó muốn đem chuyện mỗi ngày của tẩu tử viết thư nói cho đại ca biết.” Chung Bác một hơi nói hết, một chút cũng không tạm dừng:

Phụng Trữ gật gật đầu: “Àn, tốt lắm, buổi tối kêu Tào đại nương làm chân giò cho người ăn.”

Chung Bác nói: “Tẩu tử, ta không phải vì ăn chân giò mới nói cho tẩu tử biết chuyện này đó, ta là vì tẩu tử hỏi nói mới nói cho tẩu tử: Đại ca không nhắc gì đến chuyện này, cho nên tẩu tử hỏi ta sẽ nói, không phải vì giò: Nếu là đại ca đã dặn là không thể nói, cho dù thực không cho cơm ăn, ta cũng sẽ không nói.”

Phụng Trữ không kiên nhẫn vẩy vẩy tay: “Người nói nhiều như vậy, vậy rốt cuộc có muốn ăn chân giò hay không?”

“Muốn.” Chung Bác đáp trăm nghìn thiết:

Phụng Trữ nở nụ cười: “Cũng là chuyện Long Tam không dặn không thể nói, vậy người nói cho ta biết, Long Tam lần này xuất môn là muốn đi làm cái gì?”

“Đại ca chưa nói.” Chung Bác thành thật trả lời:

Phụng Trữ cau mày, Long Tam, rốt cuộc muốn làm cái gì mà thần bí như vậy?

Long Tam lần này thật là có rất nhiều việc, nhưng hấn về Long phủ một chuyến trước:

“Đệ rốt cuộc đang hoài nghi cái gì?” Long Nhị đặt câu hỏi: Long Tam về nhà một chuyến, Long Nhị thấy không có mang Phụng Trữ về, trong lòng kiên định một nửa, kết quả là Long Tam lại chạy tới hỏi phó dịch phòng bếp, trước khi Phụng Trữ rơi xuống nước bị thương, có phải có đến phòng bếp nấu cơm làm điểm tâm hay không? Đáp án là “Có”: Việc này Long Nhị cũng biết, bởi vì trước kia Long Tam lúc nào cũng không ở nhà, Phụng Trữ kia đã làm vài thứ điểm tâm đưa tới cho hấn, còn cường điệu là chính mình tự mình xuống bếp: Nhưng chuyện này tại sao hiện tại Long Tam lại muốn lời ra?

“Ta bây giờ vẫn không thể xác định: Phụng Trữ với Phụng Trữ mà chúng ta biết có rất nhiều điểm bất đồng, nhưng ta nghĩ mãi vẫn không ra lời giải thích hợp lý: Nhưng rõ ràng là cảm giác không giống nhau, võ công cùng tính tình đều có thể che giấu nguy trang, mà chúng ta cũng vẫn không chú ý sức ăn của nàng là bao nhiêu, nàng yêu thích cái gì, cho nên căn bản không thể so sánh được với Phụng Trữ hiện tại: Nhưng chuyện làm điểm tâm này một chuyện thực, cũng là xác thực quả thật rất bất đồng.”

“Đệ muốn nói Phụng Trữ này là giả sao?”

“Không thể xác định, cho dù làm điểm tâm giống nhau, cũng không thể chứng minh, nàng sinh bệnh, có lẽ chuyện trước kia đã làm có thể đã quên!”

“Nếu nàng là giả, vậy là giả từ khi nào? Vợ chồng nhà Phụng gia chẳng lẽ ngay cả con gái của chính mình cũng nhận sai hay sao?”

“Nếu bộ dạng giống nhau, chúng ta lại luôn nghĩ rằng đây là Phụng Trữ, vợ chồng Phụng gia tự nhiên cũng sẽ tin theo: Dù sao Phụng Nhi bị bệnh, rất nhiều điều không bình thường cũng biến thành hợp lý, bọn họ gay gắt cãi nhau tranh đấu với chúng ta, cũng không có tiếp xúc với Phụng Nhi nhiều lắm.”

Long Nhị nhìn chằm chằm Long Tam, đột nhiên nói: “Lão Tam, đệ là muốn tạo lý do cho chính mình tin tưởng, Phụng Trữ này là người khác, không phải là người làm bại hoại gia phong nhà ta, thất phụ vô đức chỉ chăm chăm vào gia sản nhà ta kia, như vậy trong lòng đệ sẽ không còn áp lực, có thể bên nàng ở cùng một chỗ sao?”

Long Tam nhìn thẳng vào ánh mắt của Long Nhị, nói: “Nhị ca, lúc ta vội vã đuổi theo Phụng Trữ, trong lòng còn có phân vân, mà khi ta nhìn thấy Phụng Nhi tần tần khồ khồ đứng ở đầu đường làm xiếc, Bảo Nhi đáng thương cầm tiểu khuông hỏi: thúc thúc, có thể cho tiền tiền không? Thời điểm đó ta đã quyết tâm, bất luận nữ nhân này là ai, bất luận nàng đã làm cái gì, sau này dù nàng mang nhiều phiền toái đến cho ta, nhưng hiện tại ta chỉ muốn nàng.”

Long Nhị nửa ngày nói không ra lời, cuối cùng nói: “Tâm địa của đệ thật ra rất mềm.”

“Nhị ca, có một ngày, huynh cũng sẽ gặp được một người khiến cho huynh mềm lòng, đến lúc đó, cho dù nàng làm ra chuyện mà huynh không có khả năng dễ dàng tha thứ, tất cả đều không còn trọng yếu vì nàng.”

“Chắc chắn là không có đâu.”

“Huynh chờ coi, nhị ca, chờ coi.”

“Lo cho thân đệ trước đi, nương tử cùng đứa nhỏ do chính đệ chọn, đệ xem rồi làm: Đại ca bên kia ta cũng sẽ không đi nói, chính đệ tự đi giải thích đi: Còn có phiền toái bên Phụng gia, đệ cũng phải tự lo.”

“Vâng, đệ đã biết.”

“Vậy việc này đệ rốt cuộc muốn như thế nào? Hưu thư đã viết, gia phả cũng đã gạch bỏ, hiện tại lại thú trở về sao?”

Long Tam nói: “Ta nghĩ qua, muốn cho Phụng Nhi an tâm, khiến cho nàng nguyện ý đường đường chính chính đi theo ta, tất nhiên là phải giải hết được những mê đoàn này: Nàng từng nhớ ra nam nhân mặt tam giác lúc đánh nàng rơi xuống sông kia nói nàng xen vào việc của người khác, ta nghĩ vẫn là theo manh mối này tra.”

“Nhưng đệ không phải nói người nọ đã chết sao?”

“Người đã chết, nhưng cũng điều tra ra thân phận: Hắn là sát thủ thuộc tổ chức sát thủ Tuyệt Hồn Lâu trên giang hồ, tên là Lô Duyên, Tuyệt Hồn Lâu nghe nói ở gần biên cảnh, nhưng cụ thể ở đâu không có người nào biết: Ta phái người đi tra khoảng thời gian trước khi Phụng Nhi rơi xuống nước tiền, hoạt động hoặc là mục tiêu của Lô Duyên, nếu biết rõ những chuyện này này, vậy Phụng Nhi lúc trước những tay vào chuyện gì đó đưa tới họa sát thân, có lẽ chúng ta có thể từ đây mà suy đoán.”

Long Nhị gật gù đầu, Long Tam lại nói: “Còn có một chuyện muốn nhờ nhị ca.”

“Trừ bỏ chuyện của nữ nhân kia, những việc khác ta đều có thể hỗ trợ.” Long Nhị ra điều kiện trước:

Long Tam lại nói: “Ta hiện tại chỉ quan tâm đến chuyện của Phụng Nhi.” Long Nhị bĩu môi, thật là bất mãn, Long Tam nói: “Muốn thỉnh nhị ca thay ta chu toàn việc với Phụng gia một chút, Phụng Nhi nói, Phụng phu nhân từng nói làm cho nàng đến Long gia là vì báo thù cho Phụng gia: Ta nghĩ qua, năm ấy bị Phụng gia đột nhiên đến quấy rối, chúng ta vẫn tưởng vì ích lợi, cho nên bọn họ cướp sinh ý của Long gia, ép gả nữ nhi, trộm gia bảo của Long gia, nhưng nếu theo như lời của Phụng Nhi, là vì thù hận ngày xưa, lúc trước hướng chúng ta điều tra hoàn toàn sai.”

“Nhưng tổ phụ Long Phụng hai nhà năm đó là giao tình sinh tử, sau hai nhà mất liên lạc, ngay cả cha mẹ cũng chưa gặp qua bọn họ, vậy thì thù hận từ lúc nào?”

“Năm đó bọn họ đột nhiên rời đi, có điều gì kỳ quái hay không?”

Long Nhị ngẫm lại, thở dài: “Được rồi, việc này giao cho ta.”

Long Tam cười cười: “Đa tạ nhị ca, ta chút nữa cũng phải đi.”

“Lại đi đâu?”

“Chuyện của Lô Duyên vẫn chưa có tra được, bất quá ta thu được tin tức, một sát thủ khác của Tuyệt Hồn Lâu cũng không hiểu vì sao bị mất mạng, ta muốn đến xem hai sự kiện này có liên quan đến nhau hay không, hoặc là, có liên quan đến Phụng Nhi hay không.”

Long Nhị nhú mày: “Nữ nhân, chính là phiền toái!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Sợ hãi chân tướng

Long Tam ngày đêm tốc hành đến huyện Cừ Giang: Kim đao bộ khoái nổi tiếng giang hồ Lô Ngọc đang ở nơi này chờ hắn:

“Thi thể đã phân hủy biến dạng, người có đến xem cũng không thu được gì: Chờ người lâu quá, ta đã cho bọn họ an táng trước.” Lô Ngọc dẫn Long Tam đi đến nơi phát hiện thi thể, cùng hắn nói: “Xem xét miệng vết thương trên thi thể so với người tên Lô Duyên mà người kể với ta thì giống nhau, sợ là cùng loại binh khí: Ta tra qua, người chết kêu Cừ Yên, trên người hắn có cùng dấu hiệu giống của Lô Duyên, đúng là sát thủ của Tuyệt Hồn Lâu.”

“Thật có lỗi, trên đường gặp chút phiền toái!” Long Tam giải thích nguyên nhân đến chậm: Hắn tinh tế xem xét bốn phía, chỉ thấy trên thạch bích vết kiếm khắc vào ba phần, để lại vết sâu rõ ràng, nội lực của người ra tay rõ ràng mạnh mẽ: Khắp các nơi đều là vết máu loang lổ, có thể đoán được tình hình chiến đấu ngay lúc đó dị thường kịch liệt:

Lô Ngọc hỏi: “Lại là những người bên Bích Vân Cung sao? Thật ra ta cũng nghe được tin tức, vốn định chờ nếu người không đến, ta liền đến tiếp ứng người a.”

“Đúng là bọn hắn, đã lâu như vậy còn chưa chịu từ bỏ.”

“Nghe nói người lần trước còn bị thương, là do người phụ nữ đáng sợ của Bích Vân Cung kia sao? Xem ra nếu người không theo nàng, nàng sẽ không dừng tay.” Lô Ngọc cười nói: “Diễm phúc từ trên trời rơi xuống này so với tai họa bất ngờ cũng chả khác nhau là mấy.”

Long Tam bắt đầu đi lắc đầu: “Ta thật sự là bị chọc đến phát phiền, nếu không phải thời gian này có chuyện quan trọng, thực muốn thanh toán hết một lần cho xong.”

“Bích Vân Cung làm việc luôn có chấp, người phụ nữ kia sợ là sẽ không dễ dàng dừng tay, người cũng phải cẩn thận một chút.” Lô Ngọc có chút lo lắng cho Long Tam, có đôi khi nữ nhân Phong Ma kia so với sát thủ càng đáng sợ hơn:

“Người yên tâm, ta tự có chừng mực.” Long Tam gật đầu đáp ứng, quay lại đề tài cũ: “Bây giờ đã chết hai người, Tuyệt Hồn Lâu không biết đã bị chọc tức rồi chưa?”

Lô Ngọc cười: “Hình như là có, nghe nói có lời đồn, toàn lâu xuất động, nghiêm trị hung thủ.”

“Cho nên bọn họ đối hung thủ thân phận có mặt mày?” Vậy dò la theo Tuyệt Hồn Lâu có thể điều tra một người tìm không ra manh mối dễ dàng hơn không?

“Không cần thiết, trước mắt chưa thu được động tĩnh gì, nhưng mà nghe nói có dấu hiệu cho thấy bọn họ đã đến huyện này: Nếu có đại sự xảy ra, chúng ta nhất định sẽ biết.” Lô Ngọc đối với sự việc tin tưởng tràn đầy:

“Vẫn là chú ý động tĩnh các nơi, Tuyệt Hồn Lâu luôn luôn thần bí, lần này bắt đầu xuất động, sợ là trên giang hồ sẽ có tình phong huyết vũ.”

“Yên tâm, ta đã thông cáo các nơi, chuyện của người, ta nhất định hết sức.”

“Việc này quả thật đối ta rất trọng yếu.” Long Tam vỗ vỗ vai Lô Ngọc nói lời cảm tạ, lại hỏi: “Lô Duyên hai ba tháng trước đã làm chuyện gì hoặc là tiếp nhiệm vụ gì, người có thể điều tra ra hay không?”

“Tất nhiên là được.” rourou

Long Tam nói: “Thêm cả Cừ Yên, xem hắn cùng Lô Duyên đã làm cái gì?”

“Được.” Lô Ngọc nói: “Kể tiếp người tính như thế nào?”

Long Tam nghĩ nghĩ: “Ta không có thời gian để đợi, như vậy đi, người thay ta tung lời đồn, nói hung thủ giết Cừ Yên ở căn nhà trên núi giết thợ săn, đám bộ khoái đang lùng bắt hắn.”

Lô Ngọc dương dương tự đắc nhướn mi: “Gậy ông đập lưng ông?”

“Để xem có thể câu được những con cá nào.”

Năm ngày sau, nắng sớm chiếu xuyên vào rừng, sương sớm trên cành ngưng tụ thành những giọt nước, nhỏ giọt tí tách xuống bùn: Đao kiếm chạm vào nhau tạo ra âm thanh chói tai đánh gãy rừng cây yên tĩnh: Hai cái người áo xám đang cùng một nam tử áo lam ở trong rừng đánh nhau chết sống, ba người võ nghệ đều không kém, đám áo xám lấy hai địch một, rất nhanh liền chiếm thượng phong, nhưng nam tử áo lam toàn lực phản kháng, nhất thời cũng chống đỡ được:

Ba người nhanh chóng qua hơn mười chiêu, nam tử áo lam dần dần yếu thế, trên đùi trên cánh tay bị thương hai nơi, mắt thấy đã sắp bại trận: Lúc này một kiếm khách áo trắng phiêu phiêu đứng ở ngoài vòng chiến, nhìn bọn họ so chiêu, ba người mạnh mẽ cả kinh, người này đến khi nào, từ lúc nào đứng

ở chỗ đó, bọn họ quả thật không biết:

Hai người áo xám liếc mắt nhìn nhau một cái, người tới chắc chắn là võ nghệ cao cường, chỉ không biết có thể mang đến phiền toái cho bọn hắn hay không: Trường kiếm trong tay một người áo xám run lên, lại hướng đến nam tử áo lam tấn công, một người áo xám khác hướng kiếm khách áo trắng quát: “Bớt lo chuyện người khác đi!”

Kiểm khách áo trắng giương mi, cười cười, nói: “Ta ngẫu nhiên đi ngang qua, chỉ là muốn đứng xem náo nhiệt, người lại cố tình đi khiêu khích, nếu như thế, ta thực thích nhúng tay vào, người muốn làm gì ta nào?”

Hắn lời còn chưa dứt, người đã bay tới trước mặt người áo xám, chữ “nào” còn chưa nói xong, trường kiếm trên lưng đã rút ra, vô thanh vô tức, nhanh giống như tia chớp:

Người áo xám quá sợ hãi, dưới chân đạp một chút, toàn thân hướng về phía sau, nhưng bóng kiếm của đối phương ép sát tới, người áo xám vội vàng giơ kiếm liền chắn, “Đang” một thanh âm vang lên, trường kiếm hai người ở trong không trung giao nhau:

Trường kiếm của kiếm khách áo trắng, thân kiếm mỏng giống như trang giấy, nhưng lực tựa ngàn cân, ép người áo xám lui từng bước: Trong lòng hắn biết rõ rằng lần này gặp cao thủ, sợ là rất khó ứng phó: Nếu là lấy hai địch một còn có phần thắng, nhưng trước mắt là hai đối hai, ai cũng đào không ra tiện nghi:

Nhưng cho dù thế cục bất lợi, đánh vẫn phải đánh, người vẫn phải giết: Người áo xám cắn răng một cái, giơ kiếm lên tấn công: Ngọn gió chợt lóe, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực của kiếm khách áo trắng: Kiếm khách kia không chút hoang mang, toàn thân nhảy lên, nhưng lại nhảy lên phía trên thân kiếm của người áo xám, mượn lực đánh xuống, trường kiếm hướng về mặt của người áo xám: Cổ tay người áo xám run lên, triệt kiếm giơ cánh tay, một bên ngựa người tránh đi thế công của kiếm khách áo trắng, một bên vùng kiếm tấn công:

Kiểm khách áo trắng đang ở giữa không trung, tránh cũng không thể tránh, chỉ đành xoay kiếm thành lá chắn, hai kiếm chạm vào nhau, “Đang” một tiếng chói tai vang dội, hắn nương theo lực, xoay người dừng ở phía sau người áo xám:

Người áo xám cũng không ngừng tay, xoay người lại chém thêm một kiếm, kiếm khách áo trắng cũng rất nhanh tấn công, trường kiếm bỏ thẳng vào thân kiếm của người áo xám khác, dưới thế kiếm hung hiểm cứu nam tử áo lam ra:

Người áo xám còn lại tấn công, kiếm khách áo trắng thi triển thế kiếm không kẽ hở, người áo xám lui ra phía sau hai bước tự bảo vệ mình, kiếm khách áo trắng đã nhân cơ hội kéo nam tử áo lam về phía sau vài bước, giúp cho hắn có thể thở dốc:

Hai cái người áo xám sững vai đứng, lại liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó một người nói: “Huynh đệ chỉ là người qua đường, vì sao lại nhúng tay vào việc của Tuyệt Hồn Lâu chúng ta?”

“Ta không biết các người, các người cũng không biết ta, tất nhiên là chúng ta không cừu không oán, ta cũng không nghĩ sẽ nhúng tay vào vùng nước đục này, nhưng các người lại cố tình khiến cho ta không thoải mái.” Kiếm khách này đứng là Long Tam, hắn tự đắc nói chuyện, miệng giả vờ giả vịt làm cho hai cái người áo xám âm thầm cắn răng:

“Hừ, kết cục của kẻ thích xen vào chuyện của người khác, chính là chết!” Người áo xám nói xong, đang định tiếp tục tấn công, đột nhiên chung quanh lao ra một đám người, mà người cầm đầu chính là Lâu Ngọc:

Lâu Ngọc dẫn một đám bộ khoái, hoành đao chỉ vào bốn người đang bị bao vây: “Gần đây xảy ra án mạng liên tục, các người ở đây có nhiều dấu hiệu khả nghi, có khả năng liên quan đến vụ án, toàn bộ dừng tay, theo chúng ta trở về!”

Người áo xám há hốc mồm nhìn một đám người mặc xiêm y bộ khoái: “Theo các người trở về? Chỉ bằng đám phế vật làm công ăn lương các người? Phi! Tự trở về nhà mà chơi với ông nội đi!” Hắn nhất chính là đám người làm công ăn lương, luôn bám dai như đĩa muối:

Lâu Ngọc giận dữ: “Còn dám phát ngôn ngông cuồng, lên, bắt toàn bộ bọn họ trở về.”

Chúng bộ khoái hô to kéo lên, Long Tam đưa tay kéo nam tử áo lam trước mặt bỏ chạy, người nọ hiển nhiên cũng không kịp suy nghĩ, theo Long Tam ra sức chạy gấp, chạy ra xa được một đoạn, bỏ xa đám bộ khoái phía sau:

Người nọ thấy phía sau không còn truy binh, liền hướng Long Tam ôm quyền: “Đa tạ tráng sĩ tương trợ.”

“Không cần khách khí, ta cũng chỉ là đi ngang qua, nhắc tay chi lao.” Long Tam mỉm cười, chấp tay đáp lễ: Hắn nhìn nhìn thương thế người nọ, nói: “Thật ra người bị thương không nhẹ, vẫn nên nhanh chóng tìm đại phu nhìn qua một chút.”

Nam tử áo lam lắc đầu, tựa vào rễ cây ngồi xuống, lấy từ trong lòng ra bọc nhỏ, cầm một viên thuốc nuốt xuống, lại rắc thuốc bột lên miệng vết thương, lấy ra hai mảnh khăn vải qua loa băng bó một chút: Làm xong tất cả, hắn mới suy yếu nói: “Ta hiện đang bị theo dõi, không thể vào thành được.”

Long Tam gật đầu, hỏi: “Tuyệt Hồn Lâu là tổ chức sát thủ, người tại sao lại chiêu chọc bọn hắn?”

“Không phải ta chọc bọn hắn, là bọn hắn chọc ta.” Trên khuôn mặt trẻ tuổi của nam tử áo lam kia toát ra vẻ bi thống cùng phẫn nộ:

“Xin chi giáo?” Long Tam vẻ mặt tò mò, nhưng trong lòng cũng âm thầm cảnh giác: Hắn nhận ra người này chính là người trước khi Lô Duyên chết, đi xung quanh hỏi thăm một cô nương ham ăn, yêu cười, lúc ấy hắn lo lắng có nguy hiểm, liền cho người dẫn dụ người này hướng về nơi khác, nhưng hắn

cũng ngằm đến nhìn qua, nhớ kỹ bộ dáng của người đó, đúng là nam tử áo lam này:

Cô nương hẳn hỏi thăm lúc ấy, ấn tượng cực kỳ giống Phụng Trữ:

Nam tử áo lam kia nhìn Long Tam trả lời: “Người Tuyệt Hồn Lâu bọn họ tấn công người trong lòng ta, nàng đã mất tích, kiếp này sinh tử chưa rõ!”

Long Tam trầm lặng, nhìn như tiếc nuối cho nam tử áo lam, kỳ thật trong lòng cạch cạch lo lắng, hẳn nói: “Khó trách ngươi muốn giết bọn họ, chắc là vì báo thù cho người trong lòng ngươi!”

“Ta đã báo thù.” Nam tử áo lam nói: “Cho nên người Tuyệt Hồn Lâu mới bắt đầu đuổi giết ta!”

“Vậy sau này ngươi tính như thế nào?”

“Ta vẫn sẽ đi tìm nàng, nàng tuy rằng lách cha lách chách, nhưng luôn luôn có vận khí tốt, có lẽ, nàng vẫn còn trên nhân thế cũng không chừng!” Nam tử áo lam nói xong, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào:

Long Tam chỉ cảm thấy trong lòng rơi xuống từng khối đá lớn, nói cũng không nói được: Nam tử áo lam lại trầm trầm: “Nhưng nếu nàng còn sống, cũng phải nhìn thấy ám hiệu ta lưu lại chứ, sau đó phải liên lạc với ta mới đúng: Lâu như vậy, nàng không có trở về, một chút tin tức cũng không có: Nếu nàng còn trên nhân thế, định sẽ không như thế!”

Hắn hạ cảm xúc, cúi đầu chìm vào suy nghĩ của chính mình, qua hơn nửa ngày mới ngẩng đầu nhìn Long Tam, cảm thấy có chút xấu hổ: “Thật có lỗi, ta không nên nói với ngươi những việc này!”

Long Tam lắc đầu: “Ta không ngại, chỉ là chuyện như vậy quả thật làm cho người ta đau lòng.” Hắn ngừng lại nói: “Hiện tại Tuyệt Hồn Lâu đang theo dõi ngươi, nên cẩn thận phòng bị mới tốt: Ta đi lại trong giang hồ, bằng hữu thật ra không ít, ta có thể giúp ngươi!”

“Không cần!” Nam tử kia nói: “Ta không phải người ở Hạ quốc, sẽ không ở lại đây lâu, ta cũng sắp quay về: Tuyệt Hồn Lâu ta không sợ, lần này chỉ là trùng bất may mới có thể bị bọn họ làm bị thương!”

“Trở về? Rồi làm sao nữa? Ngươi mới vừa rồi không phải nói còn muốn đi tìm nàng sao?”

Nam tử áo lam cười khổ: “Kỳ thật trong lòng ta đã biết kết quả, chỉ là ta không cam lòng, ta vẫn đang hy vọng!” Cảm xúc trong thanh âm của hắn làm cho trong lòng Long Tam run lên, cảm xúc như vậy hẳn đã từng có, rõ ràng là tuyệt vọng, lại muốn chính mình lừa chính mình, tìm trăm ngàn loại lý do lấy cớ cho chính mình hy vọng:

“Ta là trốn đến đây, lúc trước nàng nói phải đi về lo việc nhà, ta có chút lo lắng, liền giấu diếm sư phụ vụng trộm chạy đến tìm nàng, không nghĩ tới, lại nghe thấy tin tức nàng mất tích do Tuyệt Hồn Lâu kia tập kích!” Nam tử áo lam nói: “Ta thay nàng báo thù, đáng tiếc không kịp đem lời muốn nói trong lòng cho nàng hay, ta thực hối hận!”

Long Tam lặng lẽ nắm chặt tay, miệng nói: “Nàng chắc chắn sẽ minh bạch những điều ngươi muốn nói!”

Nam tử áo lam gật đầu: “Àn, tâm ý của ta với nàng, chắc chắn nàng sẽ hiểu được: Ta vốn nghĩ chờ nàng xong xuôi mọi việc trở về sẽ nói cho nàng, không nghĩ tới vì một bước sai mà hỏng hết, ta đã bỏ lỡ rồi: Bất quá, nàng chắc chắn sẽ hiểu được, từ nhỏ, chúng ta luôn bên nhau, nàng chắc chắn sẽ minh bạch!”

Long Tam cứng người, lẳng lặng không nói gì, một khả năng bất khả tư nghị làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, thế nhưng hắn không dám đi chứng thực: Hắn từng hy vọng vô vàn rằng khả năng này có thể tồn tại, nếu là sự thật, vậy chuyện giữa hắn cùng Phụng Trữ sẽ không còn trở ngại: Nhưng hôm nay nếu khả năng này thật sự tồn tại, hẳn sẽ mất đi nàng:

Long Tam không nghĩ tiếp, hắn sợ hãi tìm hiểu sự thật, nhưng lý trí của hắn khiến hắn hỏi tiếp: “Nàng có nói là việc nhà gì không? Có lẽ ta có thể giúp ngươi tra ra!”

Nam tử áo lam lắc đầu: “Ta cũng không biết, nàng kiên quyết một mình đến Hạ quốc, ta không nên nghe theo nàng, ta vốn nên đi cùng nàng!” Hắn cúi đầu thương cảm, sau đó vững vàng cảm xúc, vỗ vỗ bần trên người, đối Long Tam nói: “Chúng ta bèo nước gặp nhau, cũng là có duyên, đa tạ huynh đài tương trợ, nhưng việc này quả thật không có người nào có thể giúp ta: Sư phụ yêu cầu chúng ta không được tham dự việc trên giang hồ, ta lần này cùng Tuyệt Hồn Lâu kết thù, đã là làm trái với lời dặn của người, hôm nay ta tâm tình không tốt, nói với ngươi nhiều việc, hi vọng ngươi đừng để trong lòng: Ta phải đi, ngày sau hi vọng không gặp lại, ân cứu giúp, ta xin cúi tạ!”

Hắn nói xong, đối với Long Tam cúi người thật sâu, ngẩng đầu lại nói: “Như vậy xem như cáo biệt!” Nói xong, xoay người bước đi: Long Tam dưới tình thế cấp bách hô một câu: “Xin hỏi tính danh của huynh đệ!”

Nam tử áo lam quay đầu, đáp: “Ta gọi là Niệm Nhất!”

“Vậy cô nương ngươi muốn tìm...?”

Niệm Nhất nói: “Hiệu Ngũ, nàng tên là Hiệu Ngũ, huynh muội sáu người chúng ta tất cả đều là cô nhi, sư phụ nhân hạ, đặt tên một loạt từ nhất đến lục!” Hắn đối Long Tam nói: “Huynh đài thực không cần quan tâm, kỳ thật kết quả ta đã đoán được, Tuyệt Hồn Lâu ra tay, không đạt mục đích tuyệt không dừng tay, bọn họ cũng đã xác nhận, nên chắc chắn là như vậy: Chỉ tại lúc ta tới đã muộn, đều do ta...” Hắn thì thào nói xong, xoay người rời đi:

Đi ra hai bước bỗng quay đầu: “Huỳnh dài xưng hô như thế nào?”

“Long Phi!”

Niệm Nhất liền ôm quyền: “Đa tạ Long đại ca!” Lần này xoay người, thật sự rời đi:

Long Tam ngơ ngác đứng ở kia, sững sờ nhìn bóng dáng cô đơn của Niệm Nhất: Hắn biết hắn chỉ cần tiến lên hỏi Niệm Nhất tất cả câu chuyện, chỉ cần một lần thôi, có khả năng rất nhiều chân tướng sẽ lộ diện, trôi lên khỏi mặt nước: Nhưng hắn không dám, hắn chỉ có thể nhìn Niệm Nhất từng bước một biến mất ở trước mắt hắn:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bị người bức hôn

Phượng Trữ tiễn Long Tam đi rồi liền cảm thấy trong lòng không yên, nàng vốn tưởng rằng nàng rất nhanh liền có thể thích ứng những ngày không có hắn, dù sao mỗi một ngày nàng đều tự động viên chính mình, chuẩn bị tốt tâm lý là Long Tam không ở đây, mà khi Long Tam thật sự ra đi, nàng lại phát hiện mỗi ngày của nàng thật sự không dễ chịu lắm:

Nàng nhớ hắn, so với lúc mang theo Bảo Nhi rời nhà trốn đi kia còn nhớ hơn: Mỗi khi nàng rảnh rỗi sẽ nghĩ đến, hắn đang ở nơi nào, đang làm cái gì? Có bị đói hay không? Có bị lạnh hay không? Có ... nhớ nàng như nàng đang nhớ hắn hay không?

Ngày rất nhanh qua đi, hai tháng trong nháy mắt đã qua, nhưng Long Tam vẫn chưa có trở về: Phượng Trữ có chút lo lắng, có phải hắn đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nhưng nàng nhận được thư của Long Tam, thư viết rất đơn giản, nói hắn hết thấy đều mạnh khỏe, nàng ở nhà phải hảo hảo chiều cổ chính mình cùng Bảo Nhi, hắn còn có chút việc còn chưa xong, sẽ rất nhanh trở về:

Phượng Trữ nghĩ, đại khái chắc bởi vì hắn xử lý chuyện không tốt, cho nên hắn không thể trở về đúng kỳ hạn kia: Nàng an ủi chính mình, Long Tam đã nói, chậm nhất là ba tháng hắn sẽ trở lại:

Nhưng rồi ba tháng cũng trôi qua, Long Tam vẫn chưa có trở về, lần này ngay cả thư cũng không có: Phượng Trữ từ lo lắng biến thành mất hứng, lời nói của nam nhân quả nhiên không đáng tin: Lúc ra đi rõ ràng rất tự tin, nói chậm nhất sau ba tháng sẽ trở lại, hơn nữa hắn còn tin tưởng tràn đầy rằng chưa đầy ba tháng là có thể về nhà, đến lúc đó muốn nàng cho Bảo Nhi gọi hắn là cha: Kết quả thì sao? Ngày đã sắp hết, hắn thì một chút tin tức cũng không có:

Bảo Nhi cũng thấp giọng hỏi Phượng Trữ: “Nuơng nuơng, thúc còn trở về không?” Bộ dáng Bảo Nhi thương tâm cùng đáng thương làm cho Phượng Trữ đau lòng, nàng ôm Bảo Nhi an ủi: “Thúc có việc, trễ vài ngày nữa mới có thể trở về: Bảo Nhi đừng lo lắng!”

Trong lòng nàng đem Long Tam ra nắng một trăm lần, nàng biết hắn cùng Bảo Nhi rất thân thiết, Bảo Nhi chắc chắn sẽ bị thương tâm:

Lại qua một tháng, Phượng Trữ từ tức giận chuyển sang lo lắng: Long Tam là người có chữ tín, hắn có phải thật sự gặp chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Phượng Trữ không biết người giang hồ là gì, cũng không biết Long Tam có bằng hữu thế nào, vì thế nàng đành bắt lấy Chung Bác đề ra nghi vấn, nhưng Chung Bác cũng không biết hướng đi của Long Tam, hắn thấy hai mẹ con Phượng Trữ sốt ruột, liền đi tìm bằng hữu giang hồ hỏi thăm: Mấy ngày sau, rốt cuộc cũng có tin tức:

“Tẩu tử, không ổn, nghe nói đại ca lại bị Bích Vân Cung gây khó dễ!”

“Bích Vân Cung là cái gì?” Phượng Trữ thấy Chung Bác hoảng đầu hoảng não mà lo theo:

“Là một tổ chức trong giang hồ!”

“Là hắc đạo sao?”

“Bọn họ không chế được hơn phân nửa mỗi mua bán ngọc thạch đá quý, chỉ cần có đồ có giá trị đều tham dự, ở trong giang hồ thanh danh cũng không tốt!”

“Tổ chức giang hồ chuyên buôn bán?” Phượng Trữ nhíu mày: “Long Tam tại sao lại chọc đến bọn hắn? Long gia cướp mỗi làm ăn của Bích Vân Cung bọn họ sao?”

Chung Bác vỗ đầu chính mình, tự trách nói: “Tẩu tử, việc này chỉ trách ta, đại ca đều là vì ta, mới cùng Bích Vân Cung kia kết thù kết oán.”

Phượng Trữ mắt nhủ lại, rất khí thế quát: “Người thành thật nói cho rõ ra đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Chung Bác bị bộ dáng hung ác của Phượng Trữ làm hoảng sợ, rụt lui cổ kể lại chuyện xưa: Nguyên lai lúc trước là Chung Bác cùng người của Bích Vân Cung xảy ra xung đột, sau lại bị người của Bích Vân Cung một đường đuổi giết, trong lúc đầu đá thì đụng phải Long Tam, Long Tam không quen nhìn người Bích Vân Cung không phân rõ phải trái cùng kiêu ngạo khí kiêu, ra tay tương trợ: Nhưng Bích Vân Cung kiêu gì cũng không chịu buông tha, Long Tam vì giúp Chung Bác tránh nguy sau phiền toái quần thân, vì thế vì hấn ra mặt đàm phán với quân sự Bích Vân Cung, hy vọng chấm dứt việc này!

Sau lại không dự đoán được việc này lại khiến Bích Vân Cung cung chủ Vân Nhiễm Hương đích thân xuất mã, mà Vân Nhiễm Hương kia đối Long Tam nhất kiến chung tình, về sau nhớ mãi không quên: Phiền toái của Chung Bác đã không còn, nhưng Long Tam từ đó về sau bị Vân Nhiễm Hương làm phiền không dứt:

Phượng Trữ nghe xong, mi cũng không nhủ, nhưng gương mặt so với ăn ớt còn khó coi hơn: Chung Bác bị nàng trừng đến phát sợ, cẩn thận nói: “Tẩu tử, đại ca tuần tú lịch sự, phong độ ngồi ngồi, võ nghệ cao cường, tính tình lại ôn hòa, dễ dàng khiến các cô nương hâm mộ, nhưng trừ bỏ tẩu tử, đại ca chưa từng đề cập qua với ta về cô nương khác, từ điểm này là thấy, đại ca đối tẩu tử chắc chắn không giống như người khác... Ân, ý của ta là, tuy rằng mụ là sát của Bích Vân Cung kia đối đại ca một mối tình si, nhưng là đại ca nhất định sẽ không thích: Bằng không, thời gian trước cũng sẽ không bị người của Bích Vân Cung đã thương...”

“Đã thương?” Phượng Trữ tức giận công tâm, bỏ qua một bên Chung Bác kia không được tự nhiên giải thích an ủi, trực tiếp bắt lấy trọng điểm:

“À?” Chung Bác có chút nóng nảy, chẳng lẽ tẩu tử vẫn chưa biết việc này? Hấn nói lỗ miệng rồi?

“Bị thương như thế nào?”

“Nghe nói là phóng tên bắn lén, ti bi nhất là, trên tên hạ nhuyễn cân tán, người phụ nữ ở Bích Vân Cung kia thà rằng làm bị thương đại ca cũng bất chấp tất cả để bắt trở về:”

Phượng Trữ nghe xong trong lòng bốc hỏa, giới lăm Long Tam, lần trước hấn bị thương chắc chắn đã biết đối phương là ai, nhưng hấn cư nhiên dám giấu giếm nàng: Hấn tự chọc vào phiền phức, mà nàng còn vì hấn bị thương mà áy náy thật lâu: Phượng Trữ trầm trầm giận, hỏi tiếp: “Vậy người mới vừa nói lại bị gây khó dễ, là chuyện gì xảy ra? Long Tam hiện đang ở nơi nào?”

“Nơi đại ca đi ta vẫn chưa tra ra được, nhưng đã tìm bằng hữu giang hồ hỏi, có tin tức sẽ báo cho ta biết: Hiện tại trên giang hồ nơi nơi đều nói đại ca đã bị bắt, nhưng thật giả vẫn chưa biết được: Bất quá đại ca bằng hữu nhiều, mọi người đều dốc toàn lực tương trợ:”

“Bị bắt? Không phải là bên kia gây khó dễ sao? Sao lại biến thành bị bắt?”

“Theo thân thủ cùng cảnh giác của đại ca, sẽ không dễ dàng bị bắt như vậy, hiện tại chỉ là đồn đãi, vẫn chưa có chứng thực đâu, cho nên ta mới nói là bị gây khó dễ: Tẩu tử đừng sốt ruột, ta đã đi hỏi thăm, rất nhanh sẽ có tin tức:”

Nhưng Chung Bác an ủi cũng không khiến Phượng Trữ an tâm, nàng có dự cảm cực bất hảo: Đám người áo xanh lần trước đuổi theo không bỏ, trải qua thời gian dài như vậy vẫn không buông tha, lúc ấy nàng không biết là chuyện gì xảy ra, hiện tại biết là vì tình, nàng cũng hiểu được, Bích Vân Cung chủ kia, thật sự là nhất định phải có được Long Tam, thà rằng làm bị thương hấn cũng muốn bắt lấy hấn, một nữ nhân yêu đến bất chấp điên cuồng như vậy, quả thực rất là ghê gớm:

Nếu Long Tam rơi vào trong tay của nàng ta, làm sao còn có thể có kết cục tốt?

Phượng Trữ phỏng đoán nếu Long Tam thật sự bị bắt, hấn nhất định sẽ không chịu khuất phục, thà ngọc nát còn hơn ngồi lạnh, kết quả sẽ như thế nào, nàng thật không dám nghĩ đến:

Chung Bác nói vẫn chưa chứng thật, nhưng Phượng Trữ nghĩ chuyện này hơn phân nửa là sự thật, Long Tam sẽ không tự dưng kéo dài hành trình chậm chạp không về, Phượng Trữ trong lòng không yên, lo lắng không dứt:

Lại qua mấy ngày, Chung Bác nhận được tin tức liền ra ngoài, một ngày sau trở về, cầm trên tay một thanh kiếm, Phượng Trữ vừa thấy kiếm này, trong đầu “Lộp bộp” một chút: Đó là thanh kiếm của Long Tam:

Phượng Trữ không nói lời nào, chờ Chung Bác mở miệng: Chung Bác đem thanh kiếm cho Phượng Trữ xem, nói: “Tẩu tử, thanh kiếm này là của đại ca, hấn thật sự bị Bích Vân Cung bắt: Bọn họ xuất ra thanh kiếm, còn phát thiệp cưới, nói là vào ngày mười lăm tháng mười tới, Bích Vân Cung cung chủ Vân Nhiễm Hương cùng đại ca thành thân:”

Phượng Trữ nghe xong mặt không chút thay đổi, phản ứng gì cũng không có: Chung Bác có chút sợ hãi, lui một bước nhỏ, đem dự tính ra nói: “Tẩu tử, ta cùng vài huynh đệ bằng hữu của đại ca đã lên kế hoạch, chúng ta muốn đi cứu đại ca, không để cho đại ca rơi vào trong tay người phụ nữ kia: Cho nên...” Hấn thà thanh kiếm lên bàn: “Mười lăm đã sắp đến, hôm nay ta phải xuất phát, nhất định sẽ đem đại ca trở về:” Hấn nói xong, ôm quyền, xoay người muốn đi:

“Chậm đã:”

Chung Bác nghe vậy xoay người, đối Phượng Trữ nói: “Tẩu tử, còn có gì phân phó?”

Phượng Trữ cầm lấy thanh kiếm của Long Tam, vuốt ve vô kiếm: “Tướng công của ta, ta tự mình cứu!”

Chung Bác kinh ngạc, hẳn nghe thấy Phượng Trữ hung tợn nói: “Cái người cung chủ gì gì đó nếu dám chạm vào Long Tam của nhà ta một chút, ta chặt tay nàng.”

Phượng Trữ nói là làm, nàng hoá tốc thu thập hành lý, cùng Bảo Nhi nói lời từ biệt, nói cho Bảo Nhi nàng đi đón thúc trở về, Bảo Nhi tuy là vạn phần không muốn, nhưng khi nghe được là đón thúc về, lập tức không nào loạn: Phượng Trữ ôm Bảo Nhi hôn nhẹ, dặn dò Tào đại nương cùng Tiểu Trúc hảo hảo chăm sóc Bảo Nhi, Chung Bác lại để lại hai tiểu huynh đệ giúp đỡ, sau đó mang theo Phượng Trữ xuất phát:

Hai người ra rồi thúc ngựa chạy ba ngày, tới Tuy Dương thành, đây là một phân nhánh của Bích Vân Cung, Vân Nhiễm Hương phát thiệp cưới, thông báo với người trong giang hồ là sẽ cùng Long Tam thành thân, định chính là nơi này:

Phượng Trữ vốn tưởng rằng Chung Bác nói vài huynh đệ bằng hữu, thì chỉ là vài người, kết quả chạy hai ngày đường, đến nơi hội họp, mới phát hiện nguyên lai là hơn ba mươi người, các môn phái cư nhiên đều có:

Long Tam luôn luôn nhiệt tâm giúp người, kết giao không ít bạn bè, hơn nữa cùng ảnh hưởng của thân phận Long gia, lần này Bích Vân Cung bức hôn, các môn phái trước mặt bày ra vẻ đi xem lễ: Nhưng thật ra cầm bài thiệp đến xem thì ít, tìm cơ hội cứu người thì nhiều:

Phượng Trữ ép Chung Bác không nói ra thân thế của nàng, chỉ nói là tới cứu bằng hữu:

Lại hai ngày nữa trước mười lăm tháng mười, mọi người suốt đêm thương nghị, có người đã đi thăm dò qua, nói trong đó tuy là giăng đèn kết hoa, giả dạng nhất phái vui mừng, nhưng cũng không có tìm được nơi giam giữ Long Tam gia, ngay cả Bích Vân Cung chủ kia cũng không có nhìn thấy: Mọi người phân tích, Vân Nhiễm Hương biết nàng bày ra chuyện này không được ai ưa, nếu muốn hôn lễ thành công, nhất định phải đem giam giữ Long Tam thật tốt, an toàn đến khi hôn lễ chấm dứt, đến lúc đó vãn đã đóng thuyền, công bố khắp thiên hạ, Long gia hoặc là Long Tam gia cũng không có biện pháp vẫn hồi: Vì thế kết luận, chỗ giam giữ chắc chắn ở chỗ của nàng ta:

Phượng Trữ đứng ở ngoài vòng tròn, lắng lắng nghe, nàng bỗng nhiên cảm thấy Long Tam thật sự là đáng thương, đời này thành thân không phải heo thay thế, cũng là gà giả mạo, mỗi lần thành thân đều là bị ép buộc, thật vất vả thật tình thích một người, lại khiến hắn đeo nón xanh, đã có con với người khác: Trong lòng Phượng Trữ tràn đầy đau lòng đối Long Tam, nàng nghĩ, về sau mình nhất định luôn đối tốt với Long Tam, không để cho hắn lại chịu ủy khuất:

Chạng vạng, một nhóm khác đi thăm dò cũng trở lại, nguyên lai chân núi Tây Tri ở ngoại ô có một Vô Danh trang, luôn luôn im lặng ít người lui đến, gần đây lại có không ít người gác, sau lại nhận ra mấy người đó chính là người Bích Vân Cung: Lại đi vào tìm hiểu, phát hiện ở trong nhà chính của trang chính là chỗ ở của Bích Vân Cung chủ, Long Tam gia cũng bị giam giữ trong đó:

Mọi người họp lại dự mưu, cuối cùng quyết định dùng kế dương đông kích tây, cường công cứu người: Mười tám người làm bộ dáng đi tấn công phân nhánh của Bích Vân Cung, những người còn lại đi Vô Danh trang cứu người:

Mười bốn tháng mười, trăng tròn treo cao, đêm tĩnh không gió:

Lầu chính của Vô Danh trang, tầng hai, trong phòng phía tây, Long Tam lắng lắng nằm ở trên giường: Hắn mấy ngày nay đều bị hạ nhục cân tẩn, cả người vô lực, hẳn kiếm chế lo lắng, lặng lẽ vận công bức độc, hôm nay cuối cùng cũng thành công, vận khí thử, nội lực đã trở lại, hẳn giả vờ giả vịt, tính tìm một cơ hội thoát thân:

Rất nhanh, cơ hội tới:

Vân Nhiễm Hương mang theo hai tỷ nữ vào phòng, thấy Long Tam nhìn nàng đến đây, miễn cưỡng vận lực đứng lên, lại không đủ sức thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất, không khỏi hé miệng cười, cùng tỷ nữ diu Long Tam đến ghế trên:

Nàng chạm vào mặt của Long Tam nói: “Chàng cứ nằm nói với ta cũng được, ta không ngại.”

Long Tam làm lơ không nói, Vân Nhiễm Hương nhìn hắn lại cười: Hai tỷ nữ đem đồ ăn cùng một cái hộp nhỏ để ở trên bàn, rồi làm lễ lui xuống:

Vân Nhiễm Hương dựa vào ghế, ngồi ở bên người Long Tam, vì hắn ngã một chén rượu: “Ngày mai là ngày chúng ta thành thân, ta biết chàng lúc này cũng không vui, nhưng ta cam đoan, ta chắc chắn sẽ trở thành nương tử khiến cho chàng vừa lòng.”

Long Tam mở miệng, có chút châm chọc nói: “Cung chủ thật đúng là tự tin.”

Vân Nhiễm Hương ngọt ngào cười: “Ta tuổi trẻ mỹ mạo, gia tài bạc triệu, ở trên giang hồ có quyền thế, muốn có cái gì là có cái đó, ta tại sao lại không tự tin?”

“Cung chủ hoàn hảo như vậy, muốn tìm một lang quân như ý cam tâm tình nguyện sợ là dễ như trở bàn tay, cần gì phải đối Long Tam khổ sở bức?”

Vân Nhiễm Hương nâng cốc đưa tới bên miệng Long Tam, Long Tam mím môi không muốn uống, Vân Nhiễm Hương cười cười, tự mình uống một ngụm: “Mỗi người đều nói ta cùng chàng là tại Hoa Văn đường đàm phán thì mới gặp, chàng phong thái tuấn nhã, gia cảnh quyền phú, cho nên ta ái mộ: Bọn họ đều sai hết rồi, ta không có suy nghĩ thiên cận như đám dong chi tục phần tâm thường khác.”

Long Tam nâng mắt: “Chẳng lẽ chúng ta trước kia đã từng gặp qua?”

Vân Nhiễm Hương ăn chút đồ ăn, chậm chậm rì rì nói: “Long Tam gia đi lại trên giang hồ, gặp được nhiều người, những cuộc gặp gỡ bình thùy tương phùng sợ là đã quên: Nơi đây Tuy Dương thành núi Tây Trì, Tam gia không phải lần đầu tiên đến đây sao?”

Long Tam giật mình, không nói chuyện:

Vân Nhiễm Hương nói tiếp: “Tam gia chẳng những không phải là lần đầu tiên, mà mấy năm trước, còn ở trên núi Tây Trì một khoảng thời gian.” Nàng thấy gương mặt Long Tam lộ ra kinh ngạc, lại cười vì hắn ngã một chén rượu. “Năm năm trước, ta còn là một tiểu cô nương, đi ngang qua Tuy Dương thành này, bởi vì thích phong cảnh nơi này, liền bỏ đám gia nô, một mình vụng trộm chạy lên núi chơi, lúc đó ta gặp một kiếm khách trẻ tuổi ở trên núi thả câu. Lúc ấy đã gần đến hoàng hôn, hắn thấy ta một thân một mình, liền quan tâm dặn dò bảo ta mau xuống núi, vào đêm trên núi rất nguy hiểm.”

Nàng nâng cốc đến bên miệng Long Tam, Long Tam không để ý, từ tay nàng uống nửa chén: Vân Nhiễm Hương cười rất là vui vẻ, tiếp tục nói: “Bộ dáng người nọ ta vĩnh viễn nhớ rõ, hắn đeo một thanh trường kiếm màu ngọc bạch, tóc đen như mực bị gió thổi bay bay sau đầu, hắn cười rộ lên thực ôn nhu, thanh âm rất êm tai.” Nàng mềm mại tựa vào đầu vai của Long Tam, vỗ về mũi của Long Tam: “Ánh mắt của hắn rất sáng, cái mũi rất cao, cái miệng không to không nhỏ, hắn phong độ ngời ngời, tướng mạo đường đường.”

Long Tam không nói lời nào, Vân Nhiễm Hương thanh âm sâu kín nói tiếp: “Ta lúc ấy mặc dù rung động vì hắn, nhưng lại không để ở trong lòng: Qua hai ngày, ta cùng với bà vú từ nhỏ chăm sóc âm ỹ, lại lên chạy ra ngoài, ta chạy lên núi khóc, lại gặp kiếm khách kia: Hắn tựa hồ là bị tiếng khóc của ta hấp dẫn mà đến, thời điểm hắn đi tới, vừa vận nhìn đến ta bị một con rắn cắn: Hắn đã cứu ta, hút nọc độc cho ta, đắp thảo dược, hắn hỏi ta vì sao khóc, vì sao một mình ở đây? Hắn an ủi ta, nói người sống ở đời luôn luôn có thời điểm không vui, nhưng nếu không có những lúc không vui, vậy lúc vui vẻ sẽ không biết quý trọng: Hắn công ta hạ sơn, đưa ta về tới khách sạn.”

Long Tam nghe thế, thờ dãi, nói: “Nguyên lai là người!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Cứu viện

Vân Nhiễm Hương ôm Long Tam, bà đầu tựa vào trước ngực hắn: “Ta lúc ấy thật khờ, ta không hỏi lai lịch của chàng, chờ ta phục hồi tinh thần lại, chàng đã đi mất rồi: Ta đi lên núi đi tìm chàng, chàng lúc ấy nói qua là muốn ở trên núi vài ngày, nhưng ta tìm mãi lại tìm không thấy: Sau đó, ta ở tại Tuy Dương này xây dựng phân nhánh, hàng năm đều đến nơi này ở một thời gian, ta vô cùng ngóng trông có thể tái kiến chàng một lần, đáng tiếc luôn không thể như nguyện: Mãi đến khi chàng vì tên nghiệt kia cùng Bích Vân Cung của ta đàm phán...”

Long Tam lại thờ dãi, Vân Nhiễm Hương nhìn biểu tình hắn bất đắc dĩ cười cười, ở trên mặt hắn hôn, nói: “Ta và chàng cuối cùng cũng có duyên, đây là lão thiên gia an bài: Cho nên, ta cho tổ chức hôn lễ ở tại trong thành này, đây là nơi chúng ta kết duyên, thật tốt!”

“Ta thật sự không nhớ: Ta đã nói với người, ta không có lừa người, ta đã thành thân, là tướng công của người khác: Sợ là lão thiên gia cũng không thuận với mong muốn của người!” Long Tam cho Vân Nhiễm Hương một gáo nước lạnh:

Vân Nhiễm Hương đứng thẳng dậy, chăm chú nhìn Long Tam: “Chàng thật không muốn lấy ta?”

“Thật sự?” Long Tam một chút cũng không do dự: “Ta sẽ không lấy người!”

Vân Nhiễm Hương giống như không thềm để ý, nàng cười nhẹ nhàng: “Vô phùng, vài năm nay ta đuổi theo chàng, đã tính đến trường hợp tệ nhất: Nàng đứng lên, mở hộp nhỏ trên bàn ra, lấy ra một viên thuốc đỏ thẫm:

Long Tam nhú mi nói: “Như thế nào, người tính thuốc mê với ta, vừa tỉnh lại đã bái đường xong sao?”

Vân Nhiễm Hương nở nụ cười, đẩy tay Long Tam vô lực ngăn cản, nắm lấy quai hàm của hắn, đem viên thuốc kia nhét vào trong miệng của hắn, lấy tay nhẹ nhàng vỗ hàm dưới của hắn, nhìn hắn nuốt hết xuống, nàng vừa lòng, xoay người sang chỗ khác lại ngã một chén rượu, quay đầu, mở miệng của Long Tam, ép hắn uống:

Sau đó nàng ngồi ở trên đùi của Long Tam, vỗ về ngực hắn, mị thanh nói: “Đánh thuốc mê chàng thật sự không có ý nghĩa, chàng nghĩ rằng ta không biết, theo như thanh danh của chàng cùng quyền thế của Long gia, chuyện dối trá này ngày mai người giang hồ không đến phá mới là lạ: Chàng không tình nguyện, ta cũng khó được như nguyện!”

“Vậy người tính như thế nào?”

Vân Nhiễm Hương khuyh thân hôn môi của Long Tam, Long Tam cau mày quay đầu tránh đi, Vân Nhiễm Hương cũng không ngại, nàng đứng lên, lui lại mấy bước, sau đó chậm rãi tháo đai lưng, dưới cái nhìn chăm chăm của Long Tam, cởi áo ngoài:

“Thuốc vừa rồi ta cho chàng uống là Đoàn tụ tán: Long Tam gia trọng tình trọng nghĩa, làm việc gì cũng có trách nhiệm, chàng và ta tối nay hưởng thụ cá nước thân mật, ngày mai trong hôn lễ, chàng cùng ta đã có vợ chồng chi thực, ta không nghĩ chàng sẽ không cưới ta đâu.” Nàng cười đến quỵên rũ, lại còi ra từng kiện xiêm y, lộ ra cái yếm màu đỏ:

Nàng nhìn sắc mặt Long Tam bắt đầu phỉếm hồng cùng thái dương đã lấm tẩm mồ hôi, đặc ý nói: “Huống hồ, một đêm phong lưu này, không chừng trong bụng ta còn có thể có huyết mạch của Long gia, đến lúc đó, Long gia dù không muốn cũng phải nhận ta thôi!”

Nàng đưa tay ôm lấy gáy Long Tam, nhìn ánh mắt của Long Tam, mỉm cười nhẹ nhàng tháo dây yếm: Cái yếm theo thân thể của nàng chảy xuống, lộ ra da thịt trắng nõn cùng khuôn ngực rất tròn, Vân Nhiễm Hương hai chân nhẹ nâng, còi la quần cùng tiết khô vớt ra, trên người nàng bây giờ đã không còn một mảnh vải:

Nàng cứ như vậy đứng ở đó, nhìn Long Tam dần dần tăng nhịp thở, sắc mặt đỏ lên, sau đó nàng quỵên rũ cười, chậm rãi đến gần Long Tam: Long Tam cảm thấy đây là thời cơ thoát thân tốt nhất, nhưng hần đột nhiên nói: “Kế này của ngươi thực độc, bất quá, nếu ngươi muốn khiến ta khuất phục, chỉ sợ còn phải hỏi một người có đồng ý hay không?”

“Ai?”

“Nương tử của ta.”

Vân Nhiễm Hương sùng sốt, sau đó khanh khách nở nụ cười, nàng cảm thấy kế hoãn binh này của Long Tam thật đúng là thú vị, nàng cười hỏi: “Nương tử của chàng là ai?”

“Là ta!”

Một tiếng quát hung tợn làm cho Vân Nhiễm Hương cứng người, chỉ thấy ngoài cửa sổ đột ngột nhảy vào một nữ tử mặc hắc y, khuôn mặt xinh đẹp, hai mắt bốc hỏa, trên tay nắm bảo kiếm, đúng là thanh kiếm của Long Tam:

Long Tam thở dốc, đáp: “Đúng, nương tử của ta chính là nàng.” Nàng đứng ở bên ngoài vụng trộm xem, so với Vân Nhiễm Hương ở trước mặt hần nổi điên còn làm cho hần khản trương hơn:

Vân Nhiễm Hương gặp biến cố bất thành linh sợ tới mức có chút ngu ngốc, trong trang này nơi nơi đều là thủ hạ của nàng, dưới lầu cũng có người thủ vệ, tại sao có người ngoài có thể vô thanh vô tức xông vào? Quan trọng nhất là bây giờ nàng không có mặc quần áo, tình hình xấu hổ như vậy, cho dù tính tình nàng kiêu ngạo tàn nhẫn cũng không có khí thế:

Nàng vẫn đang ngẩn ngơ, Phụng Trữ đã hành động thật nhanh gom quần áo lại thành một đống, trường kiếm quơ qua, trực tiếp quăng hết đống quần áo ra ngoài cửa sổ: Ngoài cửa sổ hình như còn có người, bị đống quần áo này ném trúng, còn “A” một tiếng sợ hãi:

Phụng Trữ đứng là đang tức giận, hướng ngoài cửa sổ quát lên: “Kêu la cái gì!” Ngoài cửa sổ lập tức im lặng:

Chung Bác bên ngoài hung hăng vất đám xiêm y ở trên đầu xuống đất, đá xa một chút: Tẩu tử cũng thật là, không phải hần làm đại ca bị nữ nhân sờ soạng, bị hôn, nàng tại sao có thể giận chó đánh mèo vào hần:

Phụng Trữ nắn xong Chung Bác, quay đầu lại hướng Long Tam quát: “Nhìn cái gì mà nhìn, nàng ta nhìn hay lắm sao?”

Long Tam nhanh chóng nhắm hai mắt lại: “Nương tử, ta cái gì cũng không thấy.”

“Hừ, giả vờ giả vịt! Ngươi không trung thực như Chung Bác, Chung Bác người ta đứng cùng ta ngay từ đầu đã không thèm xem!” Lời này của Phụng Trữ làm cho sắc mặt Vân Nhiễm Hương từ xanh mét chuyển thành đen thui: Nàng thật sự là sợ ý, lo mê hoặc Long Tam mà lại sợ sát bên ngoài: Ra sức câu dẫn cho ngày, lại bị người ngoài cửa sổ nhìn không sót gì: Hiện tại nàng không có mảnh vải che thân, vô luận làm cái gì cũng đều ở thế hạ phong, cãi nhau đánh nhau kiểu gì cũng không có khí thế, cho dù muốn chạy cũng không có biện pháp:

Phụng Trữ đứng giữa Long Tam và Vân Nhiễm Hương, trường kiếm “đang” một tiếng chém trên mặt đất, ngang đầu hung tợn hướng Vân Nhiễm Hương quát: “Ngươi chính là người phụ nữ không biết xấu hổ muốn cướp tướng công của ta phải không?”

Vân Nhiễm Hương cắn răng không nói lời nào, Long Tam lại ôn nhu gọi: “Nương tử...”

Phụng Trữ không kiên nhẫn rống hần: “Nữ nhân chúng ta nói chuyện, ngươi xen vô làm gì?”

Long Tam cố tình thêm phiền, tiếp tục nói: “Ta chỉ là muốn nói, ta rất nhớ nàng.”

Phụng Trữ không để ý tới hần, kiêu ngạo nâng đầu hướng Vân Nhiễm Hương mạnh mẽ nói: “Đây là nam nhân của ta, ngươi đã làm cái gì hần?”

Vân Nhiễm Hương nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, có người xông vào, thủ vệ bên ngoài lại không hề có động tĩnh, sợ là không chỉ có hai người: Trong đầu nhanh chóng tính toán, miệng đáp: “Ngươi hỏi như thế tính làm cái gì?”

Phụng Trữ này liễu dụng thẳng, trường kiếm thẳng tắp chỉ vào người Vân Nhiễm Hương: “Ngươi dùng ngón tay nào chạm vào hần, ta liền chém ngón đó, ngươi trộm hôn hần thế nào, ta liền đánh gãy răng ngươi thế đó, ngươi mê đắm nhìn hần bằng con mắt nào, ta liền móc con mắt đó, nếu mà ngươi

dám chạy, ta liền chém gãy đôi chân đó.” Phụng Trữ một hơi nói xong một tràng dài lưu loát, không hề có chút vấp vấp:

Long Tam ở phía sau nàng ứng tiếng nói: “Nương tử, nàng thực uy phong!”

“Câm miệng.” Phụng Trữ quay đầu trừng hấn một cái:

“Tuân mệnh, nương tử.” Long Tam lúc này phi thường nghe lời:

Vân Nhiễm Hương bị khiêu khích giận dữ, lời thô tục cũng nói ra: “Nói lời thú vị lắm!”

Phụng Trữ nắm chặt chuôi kiếm, xoay cổ tay: “Hôm nay cho ngươi biết, tướng công của Phụng Trữ ta cũng không phải dễ để cho ngươi ta khi dễ.”
Lời còn chưa dứt đã huy kiếm tấn công:

Vân Nhiễm Hương tay không tác sát, đành cần răng thối lui, thân mình nàng quang hỏa tả trốn hữu xoay, trong đầu vừa xấu hổ lại tức giận, hành động thật là không được tự nhiên, bó tay bó chân không thể triển khai, từng bước bị Phụng Trữ ép sát:

Phụng Trữ tấn công liên hồi, Vân Nhiễm Hương vòng quanh cái bàn né tránh, Phụng Trữ một cước đá ngã bàn, rượu và thức ăn đổ hết lên người Vân Nhiễm Hương, nhóp nhóp nhấp nhấp thật là khổ sở khó chịu: Không đợi nàng phục hồi tinh thần, Phụng Trữ đã một cước đá vào ngực nàng, Vân Nhiễm Hương bị đau, ôm ngực lui vài bước: Phụng Trữ từng bước ép sát, một kiếm lại đâm tới:

Kiểm phong sắc bén sượt qua đầu vai tuyết trắng của Vân Nhiễm Hương, nàng chặt vật lẩn một vòng ngay tại chỗ, hiểm hiểm tránh thoát, lúc này nàng tóc hỗn độn, trên người dính vừa rượu vừa thức ăn vừa bụi, mười phần giống một bà điên lẫn lộn đầy đất, làm sao còn có chút gì gọi là kiều diễm xuân sắc?

Vân Nhiễm Hương uất hận, chụp lấy cái ghế chắn lại một kiếm Phụng Trữ chém tới: “Ngươi như thế không hề có chút quanh mình chính đại, nếu có bản lĩnh thì chọn thời gian, chúng ta đứng đắn tỷ thí một trận!”

“Phi!” Phụng Trữ một cước đá qua, lớn tiếng mắng nàng: “Khi ngươi khi dễ tướng công của ta, tại sao lại không nghĩ đến quang minh chính đại, không nghĩ đến lễ nghi lễ mễ? Không biết xấu hổ sẽ không tư cách nói đạo lý với người khác: Ta chính là không cho ngươi mặc xiêm y, chính là đánh ngươi, chính là khiến cho ngươi khó coi, coi ngươi muốn làm gì?”

Phụng Trữ lòng mang lửa giận, ra tay dùng toàn lực, Vân Nhiễm Hương kỳ thật võ công không kém, nhưng lúc này đánh không ra nổi chiêu thức, kiểu gì cũng đều là chịu thiệt, miễn cưỡng qua mấy chiêu, cuối cùng bị Phụng Trữ bức đến góc tường, một cước trúng hạ vị, ngã trên mặt đất: Trong lòng biết lần này ở trong tay Phụng Trữ khó thoát khỏi một kiếp, nhắm mắt cần răng theo cửa sổ kia nhảy ra ngoài:

Phụng Trữ đang định đuổi theo, lại nghe Long Tam ra lệnh: “Chung Bác, mau đuổi theo bắt nàng: Phụng Nhi, nàng lại đây!”

Chung Bác bên ngoài thò đầu vào kêu to: “Đại ca, nàng không mặc quần áo!”

“Đuổi theo!” Long Tam lại nói:

Chung Bác đành phải đáp ứng: “Vâng, đại ca!”

Rất nhanh bên ngoài không còn thanh âm, Phụng Trữ phiết miệng oán hận trừng mắt nhìn Long Tam, thu kiếm xoay người rời đi:

Long Tam suy yếu gọi: “Phụng Nhi, ta trúng độc!”

Phụng Trữ dưới chân dừng lại một chút, nhớ tới đến người này vừa rồi quả thật là bị ép uống độc dược: Nàng không tình nguyện quay lại, nâng hấn lên, miệng nói: “Nếu không phải vì Bảo Nhi nhớ thương ngươi, ta cũng không thèm tới cứu ngươi đâu!”

“Vâng, đa tạ nương tử, đa tạ Bảo Nhi!” Long Tam cười nửa tựa nửa ôm Phụng Trữ:

Phụng Trữ trừng mắt: “Ngươi có thể đi hay không? Ta vẫn còn một chút giận ngươi đó, không thèm cồng ngươi đâu!”

“Không cần cồng, ta còn có chút khí lực, nàng đỡ ta đi là được!”

Phụng Trữ đỡ hấn chậm rãi đi xuống lầu, một bên cùng hấn giải thích những ai tới, mọi người thương nghị cứu hấn như thế nào, hành động ra sao: Long Tam không yên lòng nghe, bỗng nhiên nói: “Phụng Nhi, chúng ta không đi đến đó, chúng ta lên núi!”

“Vì sao? Mọi người đã bàn bạc, khi đắc thủ liền hội hợp!”

Long Tam suy yếu bám vào bên tai nàng nói: “Ta trúng đoàn tụ tán, chặt vật như vậy, làm sao có thể gặp người? Đến lúc đó không chế không được, gây ra náo loạn chê cười, mặt mũi Long Tam gia ta cùng Long gia còn để đâu? Vẫn là trước né tránh bọn họ, đi giải độc, đợi khôi phục bình thường lại trở về!”

Phụng Trữ nhú mi mắng: “Độc này thực ghê tởm, người phụ nữ kia cũng thực ghê tởm!”

Long Tam thúc giục nàng: “Đi mau, đừng làm cho ta xấu mặt!”

“Ngươi có giải được sao? Nếu không có cần ta giúp ngươi tìm không?” Phụng Trữ lo lắng hỏi: “Độc này ngươi có thể giải sao?”

“Ta có thể giải, nhanh lên trên núi rồi nói sau.” Long Tam sắc mặt thực hồng, trên người thực nóng, trên trán còn rịn mồ hôi:

Phụng Trữ vừa thấy độc phát tác lợi hại, sợ tới mức không suy nghĩ gì, nhanh nhanh giúp đỡ hần hướng lên núi: Nàng không nhìn ra đường, toàn dựa vào Long Tam chỉ dẫn, dọc theo đường đi nàng còn nói đầu đầu: “Nếu không ta trước đem ngươi đến nơi an toàn, sau đó ta tìm thuốc giải đi, tìm được rồi lại đến tiếp ứng ngươi được không?”

“Phụng Nhi, nàng muốn ta chết sao?”

Phụng Trữ kêu sợ hãi: “Làm sao có thể chết?”

“Ta toàn thân vô lực, nàng bỏ ta lại, chỉ cần có người hoặc là dã thú đến đây đều có thể khiến cho ta mất mạng: Với lại Vô Danh trang lớn như vậy, nàng đi đâu mà tìm được chứ? Chẳng lẽ nàng muốn gặp ai cũng hỏi, giải được độc đoàn tụ tán Long Tam gia trúng ở đâu?”

Phụng Trữ tưởng tượng cũng thấy việc này thật là mất mặt dọa người: Nàng nghĩ nghĩ lại cùng Long Tam xác nhận: “Ngươi thật sự biết phải giải như thế nào sao?”

“Đương nhiên.” Long Tam tựa vào trên người nàng cam đoan:

Phụng Trữ an tâm, dựa theo hướng hần chỉ, một đường hướng tới trên núi Tây Trì:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Phân vân do dự

“Long Tam, ngươi còn chưa có hảo hảo cảm ơn ta nha: Ta chạy từ thật xa tới đây cứu ngươi, nếu không có ta, ngươi sớm đã bị nhúng chàm.” Phụng Trữ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nàng nghĩ đến Vân Nhiễm Hương ác độc áo độc như vậy, quả thật so ra thì nàng còn tốt hơn, nếu Long Tam thật đem Vân Nhiễm Hương thú về, Long Nhị chắc sẽ đứt mạch máu não mà chết: Cho nên nàng không những đã cứu Long Tam, mà còn cứu cả Long gia a:

“Cảm ơn nương tử.”

“Nương tử của ngươi là ai chứ, đừng loạn kêu.”

“Không phải là chính nàng nói sao? Nàng thực uy phong nói: Đây là nam nhân của ta, ngươi đã làm cái gì hần? Phụng Nhi a, ta yêu nàng chết mất.”

Phụng Trữ đỏ mặt, lắp bắp nói: “Đó là, đó là muốn chọc giận giận nàng ta thôi, ai biết nàng ta không biết xấu hổ như vậy: Ta, ta chỉ là nói lung tung thôi, chỉ là chọc tức nàng ta thôi, ngươi, ngươi không thể lấy chuyện này ra cười ta.”

“Ta nào có cười nàng, ta là thật sự vui mừng mà.”

Phụng Trữ “Hừ” một tiếng, nói: “Ta nhìn thấy Bích Vân cung chủ gì đó uy ngươi uống rượu, ngươi cũng vui mừng uống ngay.”

“Ta là vì hoãn binh thôi, nếu không làm nàng ta giảm phòng bị, làm sao có thể kéo dài thời gian chờ nàng tới cứu?”

“Ngươi làm sao mà biết là ta tới cứu?”

“Chúng ta là tâm linh tương thông a.”

“Nói bừa.” Phụng Trữ quát lên, nhưng trong lòng có chút ngọt ngào:

Hai người bước ngắn bước dài hướng về phía ánh trăng, Phụng Trữ đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng nước, toàn thân nàng cứng lại một chút: “Long Tam, nơi này có nước?”

“Đúng là có nước, chớ sợ.” Long Tam ôn nhu khuyên: “Chúng ta cách cái hồ đó một khoảng: Vòng qua nó, có cái động có thể ẩn nấp, ta đã ở nơi này một thời gian, không có người có thể tìm được.”

“Cái hồ này có phải chính là nơi ngươi câu cá rồi gặp gỡ cái người cung chủ kia phải không?” Phụng Trữ phiết miệng, đối cái hồ này càng chán ghét:

“Đừng giận, đừng giận, ta về sau sẽ không câu cá được không?”

“Không được.” Phụng Trữ mất hứng:

Long Tam cười cười, bị ngữ khí nàng hờn dỗi chọc cho ngửa ngáy, quay đầu hôn nhẹ lên trán nàng: Phụng Trữ né ra: “Ngươi vừa bị người khác hôn qua, không được hôn ta.”

“Quý hẹp hòi.” Long Tam không thuận theo nàng, lại hôn tiếp hai má của nàng:

Phụng Trữ muốn đẩy hắn ra, lại đau lòng hắn trên người trúng độc, sợ đẩy nhanh sẽ ngã, vì thế đánh trên lưng hắn một cái, Long Tam “Ai nha” một tiếng hô đau, toàn bộ ngã vào người Phụng Trữ:

Phụng Trữ bị ép tới thiếu chút nữa không đứng vững, nổi giận: “Ngươi tại sao lại không có khí lực như vậy? Cái người cung chủ gì đó kia, mấy ngày nay có phải không cho ngươi cơm ăn hay không?”

Long Tam thực ủy khuất thực đáng thương mếu máo: “Nàng ta sợ ta chạy, vẫn cho hạ nuyễn cân tán cho ta... May là nương tử đã đến cứu ta.”

Phụng Trữ nghiêng răng nghiêng lợi: “Nữ nhân ác độc kia, ta sẽ không bỏ qua nàng ta.”

“Nương tử, vì phu toàn nhờ nàng chiếu ứng.”

“Hừ, ngươi thật vô dụng.” Phụng Trữ đổi biểu hiện của Long Tam thực không hài lòng, lại thúc giục hỏi: “Còn phải đi bao lâu?”

“Sắp đến, sắp đến.”

“Không đi đến cái hồ kia, đứng không?”

“Ừ, không đi cái hồ kia.”

Phụng Trữ miễn cưỡng thả lỏng, nhưng khi theo hắn đến nơi lại tròn mắt:

Nơi này thật là cực cận mật, sau hồ có một cái núi nhỏ, đi loanh quanh lên núi lại xuyên qua một đồng bụi cây rậm rạp, tiến vào một cái động, bên ngoài nhìn qua sẽ không thấy: Cái động kia càng vào sâu càng rộng, Long Tam không biết từ đâu lấy ra đá đánh lửa, đốt sáng lên cây đuốc gắn trên vách động, trước mắt Phụng Trữ sáng bừng lên, trong lòng động vừa rộng vừa cao, không gian thật lớn, quả nhiên là có khác động bình thường:

Phụng Trữ kéo Long Tam ý bảo đốt sáng lên toàn bộ đuốc trên vách động, có một tảng đá thật to tròn nhẵn, nàng dìu Long Tam đi qua ngồi xuống, Long Tam sờ sờ tảng đá to kia, nói: “Hồi trước, ta thường ngủ ở trên tảng đá này.”

Phụng Trữ có chút kinh ngạc: “Ngươi thoải mái ở trong nhà không được sao, vì sao phải đến nơi núi hoang này làm dã nhân?”

“Khi đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, cha mẹ mất, trong nhà thực loạn, hai người bạn tốt của ta trên giang hồ cũng khuất núi, ta nhất thời yếu đuối, liền trốn nhà, vừa vận tìm được nơi đây, liền ở một khoảng thời gian.”

“Ngươi cũng có lúc rời nhà trốn đi sao?” Phụng Trữ trừng mắt to, sau đó “hắc hắc” vui vẻ: “Ngay cả ngươi cũng như vậy, ta đây chạy trốn cũng không tính là gì.”

Nàng lại hỏi: “Ngươi sao có thể tìm ra nơi đây?” Nơi kín đáo như vậy, người bình thường cũng không có thể tìm được:

Long Tam chỉ chỉ lên đầu: “Trên kia có cái động thông với nơi đây, ta là bị ngã từ trên đó xuống.”

Phụng Trữ ngẩng đầu nhìn, tối om không nhìn ra cái gì, bất quá tưởng tượng cũng có thể biết lúc trước hắn từng mạo hiểm như thế nào: Nàng bĩu môi: “Ngươi xem, ngươi so với ta còn không hiểu chuyện hơn, nếu ta giống ngươi người nhà quan tâm như vậy, ta sẽ không đi đâu, ta nhất định cùng gia đình hảo hảo sống.”

Long Tam nghe thấy trong lòng chấn động, theo bản năng nắm chặt tay nàng: Phụng Trữ lúc này lại nghe được tiếng nước, cũng nắm tay hắn kêu to: “Long Tam, ở nơi này cũng có nước?”

“Ân, có ôn tuyền.” Long Tam có chút buồn cười nhìn bộ dáng nàng kích động, nói: “Nước không sâu, chỉ đến thắt lưng của ta thôi: Là mắt ấm tuyền hồi thành, tây tri sơn danh khí, chính là theo ấm tuyền tri mà đến, trên ngọn núi còn có mấy chỗ.”

Phụng Trữ đối với cái ôn tuyền gì đó không có hứng thú, hồ, ao, sông, suối gì đó a, cách nàng càng xa càng tốt: Nàng hướng tảng đá kia ngồi xuống, nói với Long Tam: “Ngươi mau vận công đi.”

“Vận công?” Long Tam nhìn chăm chăm dung nhan của nàng dưới ánh lửa có vẻ phiến hồng, có chút thất thần:

“Ngươi không phải muốn giải độc sao? Ngươi nói biết bức độc như thế nào mà, nơi này an toàn, ngươi mau một chút, ta có chút mệt mỏi.”

Long Tam chưng hửng, Phụng Trữ không để ý đến hắn, đông nhìn một cái tây nhìn một cái, phát hiện sau tảng đá to có hai cái rương được phong kín, Phụng Trữ kêu lên: “Long Tam, có báu vật.”

“Đó là quần áo cũ của ta năm đó, lúc đi dọn dẹp bỏ vào đó.” Long Tam nhìn chăm chăm Phụng Trữ, đối với thái độ nàng tìm báu vật cũng không ham thích:

Phụng Trữ vừa nghe xong, ba chân bốn cẳng đem thùng mở ra, đem những quần áo ở trong lấy ra nhìn, gật gật đầu, tốt lắm, không mốc không hôi, nàng đem vài cái quăng trên tảng đá, sau đó lại chạy trước chạy sau trong động đốt hai đồng lửa, làm luôn tay, cuối cùng chuẩn bị cũng xong: Nàng nhìn lại, Long Tam còn ngồi ở trên tảng đá nhìn nàng chăm chăm, không khỏi giận: “Đừng ngần ngại, mau, ta chuẩn bị chỗ cho ngươi rồi, mau vận công đi!”

“Vâng còn nàng?”

“Ta ngủ.” Phụng Trữ đứng lý hợp tình đáp, trái lên đại thạch một cái chân, ôm áo của Long Tam, thật sự chuẩn bị thừa lúc Long Tam vận công bức độc mà nghỉ ngơi:

Long Tam vẫn không động đậy, Phụng Trữ tò mò hỏi: “Làm sao vậy? Còn thiếu cái gì sao? Có phải muốn thảo dược gì hay không? Ở ngọn núi này có không? Nếu không có ta đi ra ngoài lấy cho ngươi nha?”

Long Tam nhìn chăm chăm Phụng Trữ, hơn nửa ngày chưa chút nói: “Không cần thảo dược.”

Phụng Trữ ngẫm nghĩ, sờ sờ trán của hắn: “Ngươi không ra mồ hôi, cũng không quá nóng: Có phải cường chế độc tính thực không thoải mái hay không? Nói chuyện với ngươi cũng không có khí lực: Nhanh chút, nhanh chút, ta diu ngươi qua ngồi xuống.”

Phụng Trữ nâng cánh tay của Long Tam lên, Long Tam bắt đắc dĩ, bị nàng diu đến bên cạnh đồng lửa: Hắn ngồi ở đó, tư thế vận công, Phụng Trữ vừa lòng, ở bên người hắn ngồi một hồi, ngáp một cái, lại trở về đại thạch: “Ngươi trước vận công, ta ngủ một chút, xong rồi thì bảo ta a.”

Long Tam “Ân” một tiếng, nhìn Phụng Trữ ôm áo của hắn, nằm ngả vào giường đá, quả nhiên là muốn ngủ:

“Phụng Nhi.” Hắn không chịu nổi gọi nàng:

“Làm sao vậy?” Phụng Trữ nhanh bước đến, chớp mắt nhìn hắn: Ánh mắt của nàng trong suốt, vẻ mặt ngây thơ, ôm cái áo của hắn, như một đứa nhỏ bình thường:

Long Tam nhìn nàng, lại không nói: Phụng Trữ hỏi: “Long Tam, ngươi có tâm sự?”

Long Tam không đáp, Phụng Trữ cảm thấy chính mình đoán trúng, nàng an ủi nói: “Có cái gì phiền não về sau nói sau, trước mắt giải độc đi đã.”

Nàng nháy mắt mấy cái, trong động thực âm áp, Long Tam lại ở bên người nàng, nàng thực sự có chút mệt mỏi: Nhưng nàng còn có chút lo lắng cho Long Tam, vì thế lại khuyên: “Đừng lo lắng, ngươi còn có ta nha.”

Long Tam lần này rốt cục lên tiếng, hắn nhẹ giọng nói: “Đúng, ta còn có nàng.”

Phụng Trữ đối với hắn ngọt ngào cười: “Ta đây ngủ một chút, ngươi có việc thì gọi ta dậy nhé.” Nàng nhắm mắt lại, cảm thấy ánh mắt sáng quắc của Long Tam nhìn chăm chăm nàng, có chút đỏ mặt, liền xoay người sang chỗ khác:

Qua một lúc, nàng nghe được tiếng động Long Tam tất tất thúc thúc, quay đầu thì thấy, hắn hướng tới một đầu khác của cái động mà đi, Phụng Trữ bị dọa nhảy dựng: “Ngươi muốn đi đâu?”

“Ta cần xuống nước.” Long Tam đáp, nàng thủ lại điểm hai chỉ bắt tại trên vách động cây đuốc, một chút đem kia đầu chiếu sáng: Phụng Trữ ngồi dậy, hỏi: “Ngươi không sao chứ?” Chẳng lẽ độc này rất khó giải?

“Không có việc gì.” Long Tam kể nàng bắt đầu thoát y, Phụng Trữ mặt đỏ lên, xoay mặt qua một bên: Một lát sau, nghe được thanh âm Long Tam xuống nước, Phụng Trữ tưởng tượng cảnh nước mập mé trên người hắn, có chút sợ hãi, lớn tiếng nói: “Long Tam, ngươi cẩn thận một chút a, lỡ ngươi xảy ra chuyện gì trong nước, ta không cứu ngươi được đâu.”

Long Tam không nói lời nào, Phụng Trữ nhìn qua, dưới ánh lửa mờ nhạt, nhìn thấy Long Tam từ từ nhắm hai mắt tựa vào vách tường, hai tay hắn khoát lên trên bờ, trên mặt nước lộ ra non nửa ngực cùng cánh tay loang loáng ánh nước:

Phụng Trữ lại gọi: “Long Tam. . .” Hắn không đáp, Phụng Trữ có chút hoảng, ngồi dậy trừng mắt nhìn hắn: “Long Tam, ngươi đừng làm ta sợ, ta sẽ sợ hãi!”

Long Tam vẫn không nói lời nào, Phụng Trữ nhảy xuống giường, cứng người hỏi: “Ngươi không sao chứ? Ngươi không có việc gì đúng không?” Trả lời nàng là tĩnh lặng không tiếng động:

Phụng Trữ nghe thấy thanh âm tim chính mình “thịch thịch” đập loạn, nàng nhìn chăm chăm Long Tam không nhúc nhích, cuối cùng khề cắn môi, cố gắng xem nhẹ mặt nước đen kịt, chậm rãi hướng Long Tam đi qua:

“Ngươi nói một chút đi, Long Tam” Phụng Trữ gọi, cách ôn tồn một khoảng cách thì dừng, nàng ngồi xổm xuống, đối với Long Tam nói: “Long Tam, ta sợ nước, ta nhìn thấy nó sẽ choáng váng đầu, ngươi không cần làm ta sợ được không?” Nàng nhắm mắt, cố gắng đem cảm giác không khỏe quăng ra sau đầu: “Ngươi đi lên được không? Chúng ta không trị độc nữa, mất mặt thì mất mặt, ta trở về tìm thuốc giải cho ngươi!”

Long Tam vẫn như cũ không nhúc nhích, Phụng Trữ thật sự lo lắng, sợ hãi sau đó sẽ chìm xuống nước ngay: Nàng lấy tay chống đất, cứng người chậm rãi bò lại gần: Hôn nửa ngày rốt cục nằm úp sấp đến bên cạnh ôn tuyền, cả người nàng đều run lên, nhưng nàng không dám nhắm mắt, nàng dùng sức sờ sờ vai của Long Tam, tay nàng lạnh lẽo, cảm thấy da thịt bả vai của hắn nóng phồng tay:

“Long Tam...” Nàng gọi:

Cuối cùng hắn rốt cuộc cũng mở mắt, ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm nàng: Phụng Trữ vừa tức lại sợ, đầu thanh âm mắng: “Người làm ta sợ muốn chết!”

“Thực xin lỗi!” Long Tam khuyển thân lại, hôn lên đôi môi của nàng: Phụng Trữ ghé vào bên cạnh ôn tuyền không dám động, chỉ đành nói: “Không được hôn ta, ta chán ghét người, người nhanh chút lên đi, ta thật sự rất sợ!”

Long Tam nhích lại gần, đối với lời của nàng ngoảnh mặt làm ngơ, ngược lại ôn nhu nâng gương mặt của nàng lên tiếp tục hôn: Hắn dán vào môi của nàng nhẹ giọng nói: “Ta tự nói với chính mình, nếu ta đếm tới một trăm mà nàng không đến, ta sẽ không làm như vậy!”

Phụng Trữ còn chưa kịp hỏi “Làm cái gì”, đã bị Long Tam nắm lấy thất lưng nâng lên, kéo nàng xuống nước: Phụng Trữ kinh hãi hét chói tai, nhanh chóng ôm chặt lấy Long Tam: “Không cần, không cần thả ta vào nước, ta không muốn xuống nước!”

“Chớ sợ, Phụng Nhi, chớ sợ...” Long Tam dỗ dành, giữ lấy thất lưng của nàng không nhúc nhích: “Nàng xem, ta ở đây, ta sẽ không để cho nàng chìm mất!”

Phụng Trữ oa oa kêu to, từ chối một trận, nhưng một hồi sau Long Tam vẫn giữ chặt mình như vậy, thân mình của nàng một nửa ở trong nước, một nửa trên mặt nước, nàng ngừng lại, vịn chặt lấy vai hắn, khẩn trương thở, từ trên cao nhìn xuống hắn:

Long Tam dỗ : “Nàng xem, nước không sâu, chỉ tới ngực của ta!” Hắn vừa nói, một bên chậm rãi hạ nàng thấp xuống: mực nước đến thất lưng của Phụng Trữ, nàng lại kêu to lên, tay chân rụng rời dùng sức ôm chặt hắn, muốn trèo lên trên: Long Tam đổi tay, sửa thành nâng mông cùng lưng của nàng, chạm môi của nàng hỏi: “Phụng Nhi, nàng sợ nước như vậy, vì sao nàng phải lại đây?”

Phụng Trữ ngẩn người, nhìn ánh mắt của hắn: Ánh mắt của hắn sáng rực, như có ma rũa làm cho nàng không thể dời ánh mắt:

“Ta...” Nàng không biết nên nói như thế nào, so với sợ nước, nàng còn sợ không có hắn hơn:

Long Tam nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, trong mắt hắn chậm rãi dâng lên ý cười, ôn nhu làm cho nàng mê say, hắn ngửa đầu hôn lên môi của nàng, ôm chặt nàng hôn thật, hai tay của hắn luồn vào trong xiêm y của nàng, vỗ về da thịt nàng trong ôn tuyền ấm áp:

Nụ hôn của hắn thực ôn nhu, làm cho Phụng Trữ choáng váng hồ hồ, ngón tay hắn thon dài, đầu ngón tay phất qua chỗ nào đều để lại một trận tê dại: Phụng Trữ hơi hơi đánh chiến, vừa vô lực lại khẩn trương: Nàng ghé vào trên vai Long Tam, cảm giác môi của hắn tinh tế vừa hôn vừa cắn cổ nàng, có chút đau có chút ngứa, nàng rụt lui người, lại bị hắn ôm càng chặt hơn:

Trong nước, nàng không dám tách khỏi hắn, quá chặt chẽ kề cận, sợ hãi buông tay thả nàng ra: Đai lưng của nàng bị tháo ra, xiêm y hạ xuống lộ đầu vai, nàng cảm thấy môi của hắn như lửa nóng duyên nàng, nàng theo bản năng đập hắn một cước, lại cảm thấy thân mình trầm xuống, chìm vào trong nước vài phần, nàng oa oa kêu to, nhanh chóng ôm Long Tam cứng ngắt, hai cái đùi bám chặt trên lưng hắn:

Long Tam ôm nàng nâng lên cao, nhân cơ hội hôn trước ngực mềm mại, Phụng Trữ không phục lắm hung hăng một ngụm cắn ở trên vai hắn như con thú nhỏ: Nhưng trước ngực cũng cảm thấy hơi đau, tay của hắn vuốt ve nàng như trả thù, ngọt ngọt ngứa ngứa làm cho nàng không không chế nổi mà khinh ngăm ra tiếng:

Nàng nghe thấy hắn nói: “Ta cũng vậy, Phụng Nhi, ta cũng giống như nàng: Ta không thể không có nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Âm mưu thực hiện được

“Nhưng người khi dễ ta!” Phụng Trữ nhân cơ hội lên án hắn, đáng tiếc tiếng nói mềm yếu như làm nũng:

Long Tam nhẹ giọng cười, xoay người đem nàng đặt trên vách đá, hai tay vỗ về bụng của nàng nhẹ nhàng nhu hòa, Phụng Trữ cắn môi chịu đựng không phát ra tiếng, bả đầu chôn ở trên vai hắn:

Long Tam động thủ cởi hết quần áo của nàng, nàng ở trong nước bởi vì sợ hãi toàn thân cứng ngắt, hắn mất một phen khí lực, cuối cùng đem nàng lột sạch sẽ, hai người da thịt dán da thịt, không có nửa điểm cách trở:

Hắn kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng từ đầu vai hắn ra, hôn lên môi của nàng, nhẹ nhàng triển miên, đầu lưỡi ôm lấy đầu lưỡi, nửa dụ nửa dỗ, Phụng

Trữ vừa động dậy, thân mình lại trượt xuống, nàng lại nhanh chụp lấy hắn, ôm gắt gao:

Nụ hôn này vừa lâu dài lại ngọt ngào, Long Tam cũng có chút suyển, toàn thân hắn nóng lên, để cho chân của nàng quẩn lấy hắn, tạm thời ôm nàng bất động: Phụng Trữ tỉnh táo lại, một ngụm cắn ở trên vai Long Tam, lại nói: “Người khi dễ ta:”

Long Tam không đáp, nâng nàng lên cao, cúi đầu ở trên ngực mềm mại của nàng cũng cắn một ngụm, nhìn nhìn, sau đó một ngụm vừa hôn vừa cắn: Phụng Trữ hôn dỗi rên rĩ, không tự kìm hãm được thẳng lưng, Long Tam cắn hơi mạnh, Phụng Trữ bất chấp ở trong nước, dùng sức đánh lưng của hắn: “Đau a, rất đau, nhẹ chút...”

Nước ao bị Phụng Trữ đánh trúng bắn tung tóe, trúng hết vào hai người, Phụng Trữ bị ướt lại oa oa kêu: Long Tam bắt đắc dĩ ngẩng đầu, cái trán chạm vào trán của nàng, vô cùng thân thiết nói: “Quý âm ỉ?”

“Người mới làm âm ỉ?” Phụng Trữ không thuận theo, lớn tiếng phản bác: “Đều tại người trúng độc, đều tại người trêu chọc nữ nhân, tất cả đều tại người!” Nàng đột nhiên tỉnh ngộ, lại đánh hắn một quyền: “Người không phải nói người có thể giải độc sao? Người là cái kẻ đại lừa đảo, người không có khả năng giải độc thì phải sớm nói a, lại dám lừa ta đến khi dễ:”

Long Tam trác trác môi của nàng, bả đầu chôn ở trước ngực của nàng, ôm nàng không nói lời nào: Phụng Trữ đợi một hồi, cảm thấy không được tự nhiên, chọt chọt hắn gọi: “Ủy, người làm sao vậy?”

Long Tam bất động, Phụng Trữ lại chọt hắn: “Long Tam...” Nàng nói còn chưa dứt lời, cảm thấy trước ngực đau xót, bị hắn dùng lực cắn một ngụm, Phụng Trữ giận, vừa muốn nằng hừ, hắn lại đột nhiên ngẩng đầu, hung hăng đè nặng cái gáy của nàng, dùng sức hôn nàng:

Phụng Trữ bị ép đến ngẩn ngơ, cảm giác Long Tam dường như thay đổi, cái lưỡi của nàng bị đau, “Ngô ngô” từ chối một chút, thân mình bất động, lại đánh đánh vai hắn:

Long Tam bất vi sở động, hôn sâu nửa ngày, một bàn tay khác vỗ về bắp đùi của nàng, từ từ lên đến ngực: Phụng Trữ chịu không nổi, ngo ngoáy trên người hắn: Long Tam dùng sức giữ chặt hông của nàng, đôi môi cuối cùng buông miệng của nàng ra, Phụng Trữ từng ngụm từng ngụm thở phì phò, ồn ào nói: “Người nhẹ chút, niết đau ta...”

Long Tam lần này nghe xong, nhẹ nhàng xoa gáy của nàng, tay rốt cục bớt lực, nhẹ nhàng xoa xoa, Phụng Trữ thư thái, nhẹ giọng hừ hừ trên vai hắn: Hai người thân thể gắt gao tướng thiếp, nhiệt năng làm cho Phụng Trữ mặt như lửa thiêu, thanh âm của nàng nhỏ như dế kêu “Người...” rồi thẹn nói không được nữa, nàng cắn môi, bả đầu giấu ở gáy Long Tam, hai tay dùng sức ôm hắn, trong lòng nghĩ: dù sao, dù sao nàng cũng đã chọn hắn:

Nàng nghĩ như vậy nên cũng dễ Long Tam làm gì thì làm: Long Tam lúc này nhẹ nhàng xoa nắn, Phụng Trữ hưởng thụ nhắm nửa mắt, nếu không phải đang ở trong nước khiến nàng khẩn trương toàn thân cứng nhắc, sợ là sớm nhuyển thành một đồng: Nhưng nàng hưởng thụ một hồi, bàn tay của Long Tam liền nhẹ nhàng lướt dần theo đường cong của nàng, miệng cắn lỗ tai của nàng:

Lỗ tai Phụng Trữ sợ nhất là ngứa, lần này bị hắn cắn, nhin không được toàn thân run lên oa oa kêu: “Đừng cắn lỗ tai ta, đừng cắn...” Long Tam dùng sức đè nặng nàng, ngón tay thử thăm dò, miệng nhẹ nhàng cắn vành tai của nàng, Phụng Trữ co người thành một đồng, la: “Đừng cắn ta, đau, đau...”

“Làm sao đau?” Long Tam cắn cầm nàng một ngụm: Phụng Trữ bất chấp ở trong nước, đưa tay xoa lỗ tai bị Long Tam cắn, thiếu chút nữa là khóc: “Lỗ tai ta đau, lưng cũng đau, tay người đụng đến đâu cũng đau...” Nàng oa oa miêu tả, dường như toàn thân đều bị Long Tam làm đau, mà tay hắn, giờ phút này thậm chí vẫn chạm vào thân thể, nàng giật giật lại kêu to: “Chân cũng đau...” Nàng ở trong nước sợ hãi, dùng sức bám vào người Long Tam, thời gian lâu, chân đau như chuột rút:

Long Tam “Ha ha” cười ra tiếng, nhẹ tay khều vuốt lưng của nàng, cái trán chạm vào cái trán của nàng, ánh mắt giống như muốn mê hoặc nàng: Phụng Trữ lại cảm thấy trong lòng “thích thích” đập loạn, người như nhũn ra, nhưng Long Tam tự nhiên lại cúi đầu, lại đi cắn vai của nàng, Phụng Trữ giận, một cái tát bay qua: “Người còn cắn!”

Long Tam làm bộ buông tay thả xuống, Phụng Trữ lại chìm xuống nước một chút, nàng sợ tới mức rút tay lại, gắt gao ôm Long Tam: “Đừng bỏ lại ta, đừng bỏ lại ta:”

Long Tam nhìn nàng một cái, tiến lại hôn nàng thật sâu, khí lực của hắn rất lớn, động tác lại mạnh mẽ, Phụng Trữ còn không chưa có lấy lại tinh thần, đột nhiên cảm giác bị Long Tam nâng lên: Nàng kinh hãi kêu một tiếng, phát hiện hắn ôm mình lên bờ:

Hắn dùng lực đem nàng ấn ngã vào đồng quần áo hắn để lại bên bờ, lưng Phụng Trữ bị đau, nàng thấy hoa mắt, Long Tam đã ép lại, lại một ngụm cắn ở trên lỗ tai nàng:

Phụng Trữ bị cắn oa oa kêu, tay chân đá loạn, nàng không phát hiện trong ống tay áo của đồng quần áo Long Tam vút loạn trên mặt đất lăn ra một viên thuốc đỏ thẫm, bởi vì hai người dây dưa co kéo, viên thuốc kia bị lăn qua một bên, rồi sau đó biến mất trong bóng tối của góc tường:

Lực chú ý của Phụng Trữ giờ phút đều ở trên người Long Tam, hắn đẩy chân của nàng ra, dùng chân của hắn đè lại, nàng rút chân lại không được, liền quay qua đánh lưng của hắn, Long Tam giống như vô tri giác, nắm ngực của nàng dùng sức vuốt ve, đôi sang lỗ tai bên kia tiếp tục vừa cắn vừa liếm:

Phụng Trữ chỉ cảm thấy là lỗ tai như muốn chảy máu, toàn thân vừa đau lại ngứa, vừa nóng lại hưng phấn, toàn thân bị Long Tam đùa nghịch vừa không thoải mái nhưng cũng rất thoải mái, nàng chống cự, không tự kìm hãm được vận vẹo gãy dựa, Long Tam giống như không kiên nhẫn ở trước ngực nàng dùng sức cắn một ngụm, Phụng Trữ bị đau kêu một tiếng, nước mắt chảy ra, nàng mắng: “Người đối xử với ta như vậy, ta mặc kệ người có bị trúng độc hay không, ta thật sẽ đánh chết người:”

Long Tam ngừng lại, hơi hơi khởi động thân mình, ánh mắt chống lại ánh mắt của nàng, Phụng Trữ bị hấn nhìn đến đỏ mặt, ngập ngừng nhỏ giọng nói: “Ngươi nhẹ một chút, ta đau quá.” Long Tam nhìn chăm chăm nàng, hơi hơi cúi người chạm vào khoe miệng của nàng, tâm Phụng Trữ mềm nhũn, lại nói: “Ta biết ngươi trúng độc thân mình khó chịu...”

Long Tam không đợi nàng nói xong liền một tay nhanh ôm chặt lấy nàng: “Phụng Nhi, ta là tên hỗn đản, nàng chớ trách ta.”

Trong thanh âm của hấn có áy náy trầm trọng mà Phụng Trữ chưa bao giờ nghe qua, Phụng Trữ lần này mặc dù bị đau cũng không mắng hấn, nàng ôm chặt hấn hít vào thở ra thật chậm, cảm giác được hấn ở trong thân thể của nàng, vừa rồi tri giác của nàng hoàn toàn hỗn loạn, thời khắc hấn tiến vào nàng, nàng hoàn toàn không để ý:

Giờ phút này hấn không cử động, hai người cứ ôm nhau như vậy, trái tim chạm trái tim này cùng một nhịp, thân thể găt gao kết hợp cùng một chỗ, Phụng Trữ tuy rằng vô cùng đau đớn, nhưng bỗng nhiên cảm động muốn khóc, nàng vỗ về lưng của hấn an ủi: “Ta không trách ngươi, không trách ngươi.”

“Ta yêu nàng, Phụng Nhi, ta yêu nàng.” Long Tam hôn nàng, bắt đầu luật động: Phụng Trữ đỏ mặt vòng tay ôm thắt lưng của hấn, cau mày nhin đau: “Ta cảnh cáo ngươi a, không được lại cần lổ tai của ta... Đã nói không cần dùng sức như vậy... Long Tam, ta thật tức giận... Ta, ta, ta trở về muốn chém cái cung chủ gì gì đó...”

Thanh âm của Phụng Trữ càng ngày càng nhỏ, ồn ào biến thành thờ dốc yêu kiều, nàng chậm rãi trầm tĩnh, vẻ mặt xuân tình phiếm hồng, Long Tam nhìn chăm chăm phản ứng của nàng, không nhin được lại hôn lại yêu:

Hai người triền miên hồi lâu, Phụng Trữ cuối cùng nhin không được kêu: “Long Tam, Long Tam...” Long Tam đáp lời, hơn nữa ngày hai người chỉ găt gao ôm nhau như vậy, lời lẽ giao triền, mê say hòa tan:

Phụng Trữ đến lúc thiếp ngủ cũng không có khí lực nói chuyện, nàng muốn hỏi Long Tam thân thể đã tốt hơn chưa? Độc đã giải hết chưa? Nhưng nàng quá mệt mỏi, một đầu ngón tay cũng không muốn động, nàng cảm giác được Long Tam bế nàng trở về trên đại thạch, phía dưới có chăn, nàng cảm thấy thoải mái hơn, sau đó cảm giác trên môi được hôn rất nhẹ nhàng, nàng chớp chớp mắt, nhìn thấy Long Tam đối nàng ôn nhu cười, nàng đáp lại hấn một cái cười, rồi nhắm mắt lại đi ngủ:

Thứ đầu tiên Phụng Trữ mở mắt tỉnh lại nhìn thấy, chính là trên trần hang thật có một cái động, ánh mặt trời từ chỗ đó chiếu vào, ánh sáng phản xạ chiếu vào trên vách đá, nhìn rất đẹp: Sau đó nàng cảm thấy thật đói bụng, rồi sau đó nữa nàng phát hiện chính mình không mặc quần áo, trên người phủ cái áo của Long Tam, phía sau là ngực trần của hấn:

Phụng Trữ nằm ngẩn người, trong đầu trống trơn, cảm thấy đã xảy ra thật nhiều chuyện, lại dường như không có gì: Người phía sau ôm nàng thật chặt, hôn lên huyết thái dương của nàng, hỏi: “Suy nghĩ cái gì?”

Phụng Trữ không quay đầu, nhớ tới đêm qua bị hấn ép buộc quá mức liền tức giận, giờ phút này nàng toàn thân không một chỗ nào không đau, tất cả đều do hấn xuống tay làm hại: Nàng đá đá chân của hấn, nói: “Ta đói bụng.”

Long Tam ha ha cười khế, tiếng cười trong ngực vì chán, Phụng Trữ “Hừ” một tiếng, xoay người lại nhéo hấn, nhưng trên người hấn cơ bắp rất rắn chắc, không hạ thủ được, nàng đành phải giả bộ rất khí thế chọc chọc: “Ta cảnh cáo ngươi a, nếu ngươi để cho ta đói bụng, ta chắc chắn không để ngươi thoải mái!”

Long Tam vẫn cười, ôn nhu thay nàng vuốt lại sợi tóc, hôn lên khuôn mặt của nàng, nói: “Hảo, ta đi tìm cái ăn cho nương tử của ta.”

Trong giọng nói của hấn vô cùng thân thiết làm cho Phụng Trữ đỏ mặt, nàng xoay người qua, dùng áo của hấn che mặt lại: Long Tam đứng lên, rất nhanh rửa mặt chải đầu mặc quần áo, đi ra ngoài bắt hai con gà rừng một con thỏ hoang, ở hồ nước bên ngoài kia làm sạch sẽ, trở lại trong động đốt đồng lửa đặt lên nướng:

Ánh mắt Phụng Trữ vụng trộm nhìn theo, nhìn hấn ở ôn tuyền kia găt xiêm y của nàng, nàng nhớ tới tối hôm qua, đỏ mặt: Long Tam vừa quay đầu chạm vào ánh mắt của nàng, đối nàng cười: “Hong khô xiêm y xong mới có thể đi.”

Phụng Trữ “Hừ” một tiếng, hờn dỗi mắng: “Trúng thối!”

Long Tam lại cười, đem quần áo của nàng lại gần đồng lửa treo lên, sau đó đi qua ôm lấy nàng: “Ta là trúng thối, nàng là trúng thối nương tử.”

“Ngươi nói không tính.” Phụng Trữ sẽ không cho hấn thỏa nguyện:

“Vậy thì ai nói mới tính?” Long Tam lúc này lại biến trở về ôn nhu công tử:

“Ta nói mới có nghĩa.”

“Nàng phải như thế nào mới tính?” Vợ chồng chỉ thực đều có, hấn xem như an tâm một nửa, còn lại thì hấn có thể kiên nhẫn cùng nàng vui đùa:

“Ân...” Phụng Trữ làm ra vẻ suy nghĩ, cuối cùng tìm lấy cái cớ: “Ta không nhớ rõ chuyện cũ, ngươi đã hứ ta, những chuyện có lỗi ta đã làm, ta thực xin lỗi của ngươi, xem như mọi chuyện đã qua: Hiện tại nhưng là ngươi lại muốn quay lại, ta lại mơ hồ tiến vào cửa nhà ngươi, như vậy sao được? Dù thế nào cũng phải chờ ta hết bệnh đã, ta muốn nhớ lại hết những chuyện đã qua, sau đó mới quyết định có hay không tiếp nhận ngươi.”

Long Tam rũ mắt xuống, Phụng Trữ có chút chột dạ: “Ngươi không được tức giận a, ta nói không có gì sai, nào có cái gì cũng đều do Long gia các người định.” Nàng tuy là chọn hân, nhưng nàng không cam lòng bị hân đồ đi nhẹ nhàng như vậy.

Long Tam ngẩng đầu, nhìn chằm chằm ánh mắt Phụng Trữ, hỏi: “Nàng chiếm thân thể của ta lại tính không chịu trách nhiệm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Nghi ngờ

Phụng Trữ mặt đỏ lên, lắc đầu: “Ta đây không nhận, ngươi dám ép ta sao?”

Hơn nửa ngày không có nghe Long Tam trả lời, trong lòng nàng có chút sợ hãi, vừa mới quay đầu xem hân thể nào, lại bị Long Tam đè lại: “Dám không nhận, ta thu thập nàng.” Hân vừa nói, một bên chụp lấy nàng, đem nàng đặt ở dưới thân, cù lét khắp nơi khiến nàng ngứa, hướng lỗ tai nàng thổi khí:

Phụng Trữ vừa cười vừa thét chói tai, co người thành một đồng, miệng cứng rắn cố nói: “Ta không nhận, không nhận. . . Ngươi lại khi dễ ta. . .”

Long Tam ngừng tay, nhìn bộ dáng đáng yêu của Phụng Trữ một bên cười một bên thở, hân nhẹ nhàng chạm vào trên mặt nàng, cúi đầu hôn lên môi của nàng, lại liếm liếm lên dấu răng hân để lại lên đầu vai nàng đem qua, cực kỳ ôn nhu hôn nhẹ:

Phụng Trữ nhìn thấy trong mắt hân là đau lòng, cố tình làm nũng: “Ngươi xem, tất cả đều do ngươi làm, đau quá đau quá, còn có nơi này cũng vậy, nơi này nữa, bây giờ vẫn còn đau quá. . .” Nàng che bụng nhỏ: “Bên trong cũng đau, toàn thân đều đau. . . Ngươi xem, chỗ nào cũng bị bầm. . . Nơi này, vẫn còn dấu răng. . .”

Phụng Trữ quay qua quay lại thật sự rất chú tâm tìm chỗ bị thương, càng tìm càng thấy nhiều, đem qua Long Tam thật đúng là quá mạnh tay: Nàng càng tìm càng thấy tức giận, dùng sức cho Long Tam một quyền: “Ngươi tên hỗn đản này, ngươi trúng độc cũng không phải do ta hại, nhưng cuối cùng người xui xẻo nhất như thể nào lại là ta?” Nàng càng nghĩ càng giận, lại cho hân một quyền:

Long Tam lãnh trọn cú đánh của nàng, không né không tránh, cuối cùng nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu xin lỗi: “Là ta không tốt, toàn là ta sai: Phụng Nhi, ta thật là tên hỗn đản, lần sau sẽ không dám đối với nàng như vậy, nàng tha thứ cho ta đi.”

Phụng Trữ gất gao cau mày: “Thật sự là rất đau.” Công tử thối:

Long Tam rướn cổ qua: “Ta cho nàng cắn lại.” Phụng Trữ trừng hân một cái, ôm vai hân cắn thật mạnh: Long Tam một chút cũng không giẫy dụa, còn vỗ về đầu nàng dỗ dành:

Phụng Trữ dùng sức cắn, ngậm lại lại cảm thấy đau lòng, nhả ra thì thấy, thật đã cắn nát da: Nàng chu miệng, đưa tay lau cho hân, nói: “Sao ngươi không phản kháng?”

Long Tam nhìn chằm chằm nàng, hôn nhẹ lên mi tâm nhũn nhủn của nàng: “Bởi vì là nàng cắn a.” Phụng Trữ vì lời hân nói mà hé miệng nở nụ cười, lại nắn hân: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Long Tam ôm nàng ngã vào đại thạch, ôn ôn nhu nhu hôn nàng, có chút ý vị thâm trường ôn nhu nói: “Ta cam đoan, chỉ làm đau nàng lần này, về sau sẽ không còn đau nữa.”

Phụng Trữ nghe thấy mặt đỏ lên: “Ai muốn cùng ngươi về sau, lần này là do ngươi trúng độc, ta mới. . . mới xả thân cứu ngươi: Đây cũng không phải là về sau chúng ta, chúng ta. . . ngươi cũng không thể lại làm chuyện đó với ta như vậy.”

“Làm gì chứ?”

Phụng Trữ mặt nóng cháy, một quyền đánh vào trong ngực hân, lớn tiếng nói: “Chính là việc như đem qua: Chờ quên, ta đã bị ngươi hù xuất môn, cho nên không cho ngươi lại đối ta như vậy.”

Long Tam nhẹ nhàng vuốt cổ của nàng, đáp lời: “Ân, sẽ không như đem qua làm đau nàng như vậy.” Môi của hân đi xuống phía dưới, chạm vào trước ngực tròn hồng nhật của nàng:

Phụng Trữ không chịu được khinh ngâm một tiếng, ôm lấy đầu của hân, vừa khó chịu nhưng cũng không khó chịu: Long Tam cực ôn nhu vỗ về bụng nhỏ của nàng, nhìn ngực phồng hồng của nàng bị hân vừa hôn vừa liếm đến ướt át, lại hôn nhẹ, dỗ dành nói: “Nàng xem, một chút cũng không đau, thoải mái, có phải hay không?”

Phụng Trữ đầu óc choáng váng hồ hồ, vòng vo nửa ngày từ ngữ trong đầu bay mất sạch, cuối cùng nói ra một câu: “Ta đói.”

Long Tam sững sốt, dừng động tác, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của nàng phiến hồng, Phụng Trữ ngập ngừng nói lại thêm một lần: “Thật sự rất đói bụng.”

Bụng của nàng lúc này thực không chịu thua kém vì nàng làm chứng, “thăm thì” kêu to hai tiếng, Long Tam rốt cục nhìn không được cười ha ha, hân cười ngã vào người nàng, ôm thắt lưng của nàng, chạm vào bụng của nàng thiếu điều ngửa đầu lên trời cuồng tiếu:

Phụng Trữ giận, dùng sức đẩy hắn: “Cười cái gì mà cười? Đói bụng là đại sự, ai làm cho ta đói bụng, ta sẽ không bỏ qua hắn.”

Long Tam lúc này cười đủ, ngồi xuống xoa xoa mặt, đáp: “Ta chỉ lo cơm nước cho thê tử của ta, nàng là ai chứ?”

Phụng Trữ mày liễu dựng thẳng, “đông” một quyền liền đánh qua, Long Tam vừa cười vừa né: “Đánh ta ta cũng không thể theo, ta chỉ lo cho thê tử của ta, nàng là ai?”

Phụng Trữ không nói lời nào, hai cánh tay trong ống tay áo duỗi ra, chỉnh lại áo, thò chân xuống đất định đi, Long Tam nhanh ôm lấy nàng thả lại trên đại thạch: Bất đắc dĩ nói: “Tốt lắm, quý ảm ỉ, ta làm cho nàng ăn, đời này ta nhất định không để cho nàng đói bụng.”

Hắn đi đến bên đồng lửa kia, lật xem gà rừng một chút, cắt một khối lớn thịt đã nướng chín đưa cho Phụng Trữ, thịt gà thơm ngào ngạt làm cho Phụng Trữ mặt mày hớn hở, bộ dáng kia khiến Long Tam chột phỉ cười:

Nàng tiếp nhận thịt liền vui vẻ cắn, Long Tam vội vàng giúp nàng cuộn ống tay áo, kéo lại vạt áo, quần tóc lên, tránh cho nàng bị bắn người: Phụng Trữ được hầu hạ nhưng vẫn còn còn ghét bỏ: “Long Tam, người nướng thịt ăn không có vị.”

“Thê tử a, nàng ăn tạm đi, nơi núi non hoang dã này không muối không gia vị, sau này hạ sơn, ta lại đưa nàng đi ăn.”

Phụng Trữ cười híp mắt: “Vậy thì tốt lắm: Món này không nêm gì cũng khá ngon, thịt rất thơm” Long Tam cười cười, lại đi lật xem một chút, đem một phần khác đã nướng chín mang lại, Phụng Trữ tiếp nhận, hào phóng đưa chân gà tới bên miệng Long Tam: “Người cũng ăn đi.” Long Tam liền từ tay nàng cắn một miếng to, ánh mắt kia cũng làm cho Phụng Trữ không biết sao lại đỏ mặt, nàng đưa chân gà cho hắn cầm: “Tự ăn đi.”

Long Tam nhìn không được cười, cùng Phụng Trữ hai người mỗi người ăn một miếng, ăn hết đồng thịt nướng không có vị:

Sau khi xiêm y Phụng Trữ đã khô, nàng ăn mặc gọn gàng, cầm cây lược gỗ trước kia của Long Tam chải đầu, Long Tam ở một bên dùng ánh mắt nóng cháy nhìn chăm chăm nàng, đến mức nàng thật sự đỏ mặt, lấy tay chắn đi ánh mắt của hắn, hắn cười cười đẩy ra hôn trộm một cái, nàng xoay người đưa lưng về phía hắn tiếp tục chải, hắn cũng đổi chỗ tiếp tục nhìn, Phụng Trữ giận, quăng cây lược sang một bên huy quyền đánh về phía Long Tam, vừa vận ăn no có khí lực, giáo huấn một chút tên đại phối đản này:

Long Tam ha ha cười, nhảy lên tránh thoát, Phụng Trữ lại tấn công, Long Tam nâng cánh tay lên chắn, hai người trong động người đánh ta né: Phụng Trữ ăn no xong rồi vận động, về mặt vui vẻ, Long Tam liền bồi nàng so chiêu một hồi lâu, đánh qua đánh lại đến mức hai người quấn vào nhau, Long Tam ôm nàng không chịu thả, Phụng Trữ cắn lỗ tai của hắn, Long Tam lấy chân đè nàng xuống, hai người lăn qua lăn lại ở trên đại thạch:

Từ loạn căn thành loạn hôn, xiêm y vừa mặc lại cởi ra, Phụng Trữ như người dưới cơn mưa hôn của hắn, lại thêm vừa rồi vận động đánh nhau mạnh mẽ, hai người dính chặt thành một khối, tứ chi giao triền, lửa nóng bốc lên: Chân Phụng Trữ bị Long Tam giữ chặt, bàn tay nàng chạm vào cơ lưng rắn chắc, pháp phòng theo từng động tác của hắn, trong đầu mơ mơ màng màng nghĩ, Long Tam lúc này xác thực như hắn hứa hẹn, không có lại làm đau nàng:

Triền miên lần này làm cho Phụng Trữ lại mệt ngủ trên đại thạch, đến khi tỉnh lại đã là buổi chiều, nàng vội vàng thu thập kéo Long Tam xuống núi: Hai người đầy mặt hàm xuân miêng nỉm cười, chỉ cảm thấy thân mật giống như kết hợp làm một:

Nhưng cảm giác ngọt ngào này còn chưa có hết, mới đi được nửa đường hai người liền náo loạn giận dữ: Nguyên nhân là Phụng Trữ muốn mau mau trở về gặp Bảo Nhi, mà Long Tam bên này lại muốn cùng nàng tới nơi các huynh đệ bạn tốt của hắn đến cứu viện bàn bạc đã, còn có chuyện của Bích Vân Cung cũng phải giải quyết cho xong mới có thể trở về:

Hắn kéo tay Phụng Trữ dở nửa ngày, Phụng Trữ cảm thấy hai việc này không có liên quan gì đến nhau, tự nàng có thể đi về trước, Long Tam ở lại giải quyết mọi việc cho xong rồi trở về sau: Nhưng Long Tam lại không muốn, hắn thật vất vả mới chiếm được vị trí bên người Phụng Trữ, không muốn nhanh như vậy đã tách ra: Hắn dở dảnh nói Phụng Trữ chỉ cần ở lại một ngày là được, Phụng Trữ dùng dằng không muốn, hắn nói hết lời hay, hai người cãi nhau nửa ngày, Phụng Trữ cuối cùng cũng miễn cưỡng đáp ứng:

Hai người trở lại tòa nhà mọi người tập hợp, thủ vệ nhanh chóng thông cáo nói Long Tam gia an toàn trở về, cũng không đợi mọi người tụ tập lại, Long Nhị đột nhiên xông ra, kéo hai người này vào trong phòng:

Nguyên lai Long Nhị sau nửa đêm hôm qua đến, mọi người đã đi cứu người trở về, cũng bắt được Vân Nhiễm Hương, duy độc chỉ không thấy Long Tam cùng Phụng Trữ: Long Nhị đoán rằng hai người này chắc chắn không sao, vì thế liền ở lại đây tọa trấn xử lý công việc, chờ bọn họ:

Phụng Trữ thấy Long Nhị, kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Long Nhị liếc Long Tam cùng Phụng Trữ một cái, “Hừ” giọng nói: “Đệ đệ của ta bị người ta ép cưới, ta có thể không tới sao?” Chỉ là chậm một bước, nhanh đuổi chậm đuổi, lúc đến mọi việc đã gần xong:

Long Tam cười cười: “Đa tạ nhị ca.”

Long Nhị đối Phụng Trữ nói: “Ngươi tại sao có thể ở đây?”

Phụng Trữ trừng mắt: “Tướng công của ta bị phụ nữ khác ép buộc làm áp trại tướng công, ta có thể không tới sao?”

Long Nhị nghĩ đến những chuyện mà nữ nhân này đã làm qua, trong lòng kiêu gi cũng không thoải mái, hắn đang định nói: “Tướng công của ngươi là ai chứ?” nhưng lại nhìn đến tay Long Tam đang nắm thật chặt tay Phụng Trữ, hai người bày ra bộ dáng cực kỳ thân mật, hắn lại ngậm miệng, cuối cùng đành nói với Long Tam: “Việc này đệ đừng quan nữa, ta đến đàm phán cùng Bích Vân Cung.”

Phụng Trữ mơ hồ đoán được ý tưởng trong đầu Long Nhị, nàng tròn to mắt hỏi: “Ngươi muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của?” Theo như tính tình Long Nhị có thù tất báo lại thích vơ vét của cải, việc Vân Nhiễm Hương khi để Long Tam, Long Nhị chắc chắn không chỉ giáo huấn nàng ta đơn giản như vậy, chỉ sợ còn có thể nhân cơ hội áp chế người ta giao ra việc làm ăn này nọ:

Long Nhị liếc mắt nhìn Phụng Trữ một cái: “Như thế thì thế nào, nàng ta có thể cướp đệ đệ của ta, ta không thể cướp tài lộ của nhà nàng ta sao? Người nhà Long gia chúng ta có thể dễ bị người ta khi dễ như vậy à?” Phụng Trữ quăng lại cái nhìn xem thường, bày ra bộ dáng đừng nghĩ ta không biết:

Long Nhị nhìn thấy thái độ nàng như vậy mà tức giận, hắn chỉ vào Phụng Trữ giáo huấn Long Tam: “Đệ hảo hảo dạy dỗ lại nàng ta chút đi, một chút đúng mực cũng không hiểu, làm sao có thể mang đi ra ngoài gặp người? Nói chuyện làm việc thì phải biết nhìn sắc mặt của người khác chứ.”

Phụng Trữ không phục: “Ta như thế nào mà không biết xem sắc mặt người khác? Ta biết ngươi khinh thường ta, trên mặt ngươi viết rành rành, ta nhìn là biết.”

Long Tam vội vàng vỗ vỗ tay nàng: “Nhị ca không phải muốn nói thế?”

Nhưng Long Nhị cố tình lừa cháy đồ thêm dầu: “Xem như ngươi cũng tự hiểu.”

“Nhị ca?” Long Tam nhượng thanh, Long Nhị cùng Phụng Trữ trừng nhau một cái, “Hừ” một tiếng rồi quay đầu: Long Tam ở trong lòng thở dài, cùng Phụng Trữ nói: “Nàng trở về phòng đi rửa mặt chải đầu, sau đó hảo hảo ngủ một giấc, ta giải quyết xong việc ở đây, trễ một chút sẽ tìm nàng.” Phụng Trữ bĩu môi, thập phần không vui, nhưng bị Long Tam vừa dỗ vừa xoa đẩy ra khỏi cửa phòng:

Phụng Trữ nhìn tấm ván cửa đóng kín, biết Long Tam chắc chắn có việc muốn nói cùng Long Nhị mà không muốn nàng nghe, nàng dán tai trên ván cửa nghe lén, lại nghe Long Nhị câu đầu tiên chính là: “Đệ xem, nhìn bộ dáng hai người bọn đệ là sợ người khác không biết hai người đêm qua làm cái chuyện gì tốt sao?”

Phụng Trữ nghe thấy mặt đỏ lên, chột dạ nghĩ hắn làm sao có thể biết? Đang muốn nghe tiếp, lại thấy cửa mở, Long Tam phụng phịu gọi: “Phụng Trữ Nhị...”

Phụng Trữ cúi đầu, giả vờ giả vịt đá đá cục đá dưới chân, nàng không muốn đi, nàng muốn nghe xem bọn họ nói cái gì:

Long Tam kề bên tai nàng nói nhỏ: “Trên cổ nàng toàn là dấu, nhị ca đã nhìn thấy, nếu nàng không sợ người ta chỉ trích, thì cứ đứng ở đây cho người ta nhìn cũng được.”

Phụng Trữ vừa nghe, chột dạ ôm cổ, hung hăng trừng mắt nhìn Long Tam, hỏa tốc xoay người hướng phòng nhỏ nàng ở tạm chạy đi như lửa hỏa thiêu mông: Long Tam xác định nàng đã đi xa, lúc này mới đóng cửa phòng trở về cùng Long Nhị nói chuyện: “Nhị ca, về Phụng Trữ, ta có một số việc muốn cùng huynh nói.”

“Không phải là đệ đã chọn nàng, tính cùng nàng cùng nhau sống sao? Ta biết, ta cũng không nói cái gì nữa, người là đệ chọn, cho dù ta không vui cũng vô dụng.”

“Không phải, nhị ca?” Long Tam khựng lại một chút, nói: “Ta là muốn nói cho huynh, Phụng Trữ không phải Phụng Trữ.”

Long Nhị sửng sốt: “Không phải Phụng Trữ là có ý gì?”

“Các nàng là hai người, thật sự là hai người hoàn toàn khác nhau.”

Long Nhị mắt nhú lại: “Vậy nàng ấy là ai?”

“Là một cô nhi lớn lên ở Hạ quốc.” Long Tam đem những việc mấy ngày nay điều tra được cùng những chuyện đã phát sinh nói hết cho Long Nhị, Long Nhị nghe xong cả kinh thật lâu cười toe toét: “Thật sao?”

“Thiên chân vạn xác.”

“Đệ chính là sau khi nghe xong lời nói của Niệm Nhất kia cùng giải thích của mình...”

“Ta chắc chắn ta là người nam nhân đầu tiên của Phụng Trữ.”

Long Nhị nhú mày, lúc này mới nghĩ ra ý này có đại biểu cho cái gì, hắn càng kinh ngạc: “Lão Tam, nếu đệ đã biết rõ... Đệ cư nhiên...”

Long Tam mặt nóng lên, có chút không được tự nhiên: “Phượng Nhi nàng đối ta cũng hữu tình.”

Long Nhị không nói, việc nam nữ này, hấn làm huynh trưởng thật đúng là không thể làm gì, nhưng nếu người ta khôi phục trí nhớ, hoặc là người nhà tìm tới cửa, vậy phải nói như thế nào?

Long Nhị cân nhắc nửa ngày, hỏi: “Các nàng khi nào thì tráo đổi?”

“Không biết: Người ta phải đi Hạ quốc tìm hiểu vẫn chưa có báo tin về nhanh như vậy, mặt khác cũng có người theo dõi Niệm Nhất cho ta, nếu có động tĩnh gì sẽ báo cho ta biết.” Trong lòng Long Tam đối Niệm Nhất luôn luôn có quý, thời điểm nhắc tới hấn cảm thấy thực không được tự nhiên, Long Tam lại nói: “Nếu xác định được thời gian Hiểu Ngũ đến Tiêu quốc, có thể từ đó đoán ra dần dần mọi chuyện.”

“Cho dù xác định được khoảng thời gian, vậy các nàng tại sao có thể thần không biết quỷ không hay làm được hết thảy? Phượng Trữ thật đang ở nơi nào? Bộ dạng các nàng vì sao giống nhau như đúc? Vì sao muốn tráo đổi? Lại nói đến vợ chồng Phượng gia kia, nữ nhi của bọn họ chẳng lẽ bọn họ thật không nhận ra? Nếu đã biết, điều bọn họ muốn là gì?”

Long Tam không nói lời nào, tất cả những chuyện này hấn đều giải đáp không được, nhưng hấn biết, người mà hấn yêu nhất đã mang đến cho hấn một cái đại phiền toái:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Duy trì niềm vui trước mắt

Long Nhị nghĩ nghĩ, nói: “Chuyện đại cừu gì đó mà Phượng gia nói, ta đã tra xét.”

“Việc là như thế nào?”

“Năm đó Phượng lão gia tử và gia gia cùng nhau ở trong triều làm quan, nghe nói trong triều còn có đồn đãi ông ta tư tàng bảo tàng, thông đồng với địch bán nước, có tâm mưu phản, ông ta là vì vậy mới xin rời đi. Ta đã hỏi thăm một chút, Hoàng Thượng vốn là muốn phán ông ta tư tội, về sau lại là gia gia lấy mạng cam đoan xin cho, mới chuẩn ông ta từ quan. Bởi vì không phải chuyện gì hay ho, cho nên nguyên nhân từ quan cụ thể rất mơ hồ, chỉ nói bị bệnh nên cáo lão hồi hương. Sau nhiều năm như vậy, mọi người ngay cả đồn đãi cũng không dám.”

Long Tam cảm thấy kỳ lạ: “Cũng là do gia gia lấy mạng cam đoan, nếu thực như thế, gia gia đối Phượng gia bọn họ có ân mới đúng, tại sao lại đến mức thù hận như thế?”

Long Nhị uống ngụm trà, tiếp tục nói: “Ta tìm vài thức bá trường bồi hỏi thăm tình hình cụ thể sau lưng chuyện này, bọn họ đối với việc này rất có kiêng kị, điều này làm cho người khác kỳ quái. Sau đó ta dòm ép mãi mới có người lộ ra, nguyên lai bên trong mọi người đều cho rằng Phượng lão gia tử là bị gia gia hãm hại.”

“Cái gì? Điều này sao có thể?” Long Tam tất nhiên là không tin: “Giao tình của gia gia cùng Phượng lão gia tử có ai không biết: Trước đây gia gia còn đóng dài kẻ lẻ cho chúng ta hai người bọn họ cùng nhau bỏ nhà đi tung hoành thiên hạ như thế nào, cùng nhau xin cơm, cùng nhau học võ, cùng nhau đánh thổ phỉ, cùng nhau nhập quân. . . Long Phượng công huân, truyền xướng thiên hạ: Vốn là giao tình sinh tử, bọn họ không phải cũng ước định chung thân cho hậu bối, Phượng lão gia tử còn nhờ gia gia bảo đảm mới có thể từ quan không phải sao? Làm sao có thể do gia gia làm hại?” Long Tam có chút kích động, gia gia vẫn là đại anh hùng trong cảm nhận của hấn, hấn không thể chấp nhận bất luận kẻ nào đối gia gia áp đặt tội danh bội bạc như vậy:

Long Nhị nói: “Nguồn gốc gây họa cũng từ cái bảo tàng kia mà ra!”

Long Tam lẳng lặng nhìn Long Nhị, hai người trầm mặc một lát, Long Tam hỏi: “Bảo tàng? Gia gia để lại cho chúng ta chỉ bảo Long gia gia truyền, là cái bảo tàng mà chúng ta cho tới bây giờ cũng không định tìm kia sao?”

Long Nhị gật gù đầu: “Ta lợi dụng quan hệ, tìm lão công công trong cung hỏi: Nghe nói cái bảo tàng kia là Phượng lão gia tử cùng gia gia cùng nhau tìm được, hai người bàn bạc cùng chia xé: Ta hiểu được người nọ ngụ ý, phòng chừng là gia gia nổi lên lòng tham, nhưng lại không muốn độc chiếm quá lộ liễu, vừa vặn Hoàng Thượng cũng nghe về bảo tàng tới hỏi vài lời, vì thế gia gia nhân cơ hội bịa đặt tội danh cho Phượng lão gia tử, cứ như vậy đuổi Phượng gia ra khỏi kinh thành, từ nay về sau độc chiếm bảo tàng.”

“Phượng lão gia tử đã chết, vì thế hậu nhân Phượng gia cảm thấy do Long gia chúng ta làm hại, lại cảm thấy bảo vật nên thuộc về bọn họ, cho nên mới dòn tính lực đến đối phó chúng ta sao?” Long Tam cảm thấy sự tình quả thật có thể phân tích như vậy:

“Ân, ta nhìn kỹ cái bản đồ kia, có một phần trống rỗng, giống như có ý khoét đi: Ta dùng con dấu gia gia lưu lại thử xem, ghép vào chỗ trống kia thì thấy vừa một nửa, ta nghĩ, một nửa khác hẳn là ở trong tay Phượng gia.” Long Nhị nói xong: “Yêu cầu thực hiện hôn ước, cướp sinh ý, chiếm bảo tàng, một mũi tên trúng ba đích, có khả năng là vì thù oán năm đó với Phượng lão gia tử.”

Long Tam ngồi không yên, hần đứng lên đi hai bước: “Vậy việc này cùng Phụng Nhi có quan hệ như thế nào?”

Long Nhi nói: “Việc Phụng Trữ sinh Bảo Nhi, ta đã phái người đi dò xét, là thật, Phụng gia không có nói dối: Phụng Nhi của đệ lại không điều tra được từ đâu mà ra, bên chỗ Hồ Châu, chưa bao giờ biết có hai thiên kim Phụng gia, cũng không có người từng gặp qua cả hai người ấy cùng xuất hiện.”

Long Tam cau mày, Long Nhi lại nói: “Vốn việc này cũng không cần phiền toái như vậy, đệ vốn thích người ta, không nên suy nghĩ quá nhiều.”

Long Tam cứng rắn đáp lại: “Ta vốn là thích chính nàng.”

Long Nhi bĩu môi, mặc dù không vui nhưng vẫn nói: “Vậy đem nàng trở về đi: Đệ tính cùng người ta nói thế nào? Đứa nhỏ tính làm sao bây giờ?”

Long Tam thấp đầu, bởi vì chợt dạ cho nên thanh âm có chút nhỏ: “Ta cái gì cũng chưa nói cho nàng biết, nàng luôn nghĩ chính mình là Phụng Trữ, Bảo Nhi tất nhiên là đứa nhỏ của nàng.” Hần ngồi xuống, nói tiếp: “Việc đứa nhỏ ta sớm thông suốt, thời điểm lúc trước vẫn nghĩ nàng là Phụng Trữ, ta liền quyết định vì nàng mà nhận đứa nhỏ này, lúc trước cùng Bảo Nhi ở chung một thời gian, Bảo Nhi thật sự là một đứa trẻ thực ngoan, cho nên, ta không ngại làm cha của nàng.”

“Nếu cha mẹ ruột của nó tìm đến cửa thì sao?”

Long Tam không nói lời nào, Long Nhi “Hừ” một tiếng lại nói: “Nếu Phụng Trữ giả này khôi phục trí nhớ thì sao?” Long Tam khề cần môi, vẫn không lên tiếng:

Long Nhi trừng hần một cái, nắc: “Không có tiền đồ.”

Long Tam ngẩng đầu nói: “Nhi ca, ta muốn lấy Phụng Nhi, một lần nữa bái đường nhập tịch.”

“Đệ cho là như vậy người ta liền chạy không thoát sao?” Long Nhi hất hần một gáo nước lạnh: “Đệ ngay cả lai lịch của người ta cũng chưa rõ ràng, làm thế nào nhập tịch? Nếu vấn đề thân phận là Phụng Trữ, đến lúc đó Phụng gia không phải cũng đến nháo như trước đây sao? Còn có, Phụng Trữ thật hiện ở đang nơi nào? Còn sống hay đã chết? Những chuyện đó mà đệ không làm cho chu toàn, sao khi bái đường thì phải xử lý thế nào đây?”

Long Tam cũng hạ quyết tâm: “Vô luận Phụng Nhi là thân phận gì, Phụng gia cũng sẽ nháo như trước đây thôi, tin tức của Phụng Trữ thật, cùng với căn bệnh của Phụng Nhi, căn bản cũng không thể chắc chắn là có thể tìm ra, vạn nhất cả đời này tìm không thấy, ta đây chẳng phải cả đời cùng Phụng Nhi là không danh không phận sao? Dù sao vô luận như thế nào, thê của ta cũng chỉ là nàng, thân phận nhập tịch có gì khó, bái đường rồi, tịch phổ quan kia viết gì mà chẳng được, nếu nhị ca khó xử, việc này để tự ta xử trí cũng được.”

“Như thế nào, đệ đang câu kinh với ta đó sao?” Long Nhi hé ra mặt thối: “Ta làm ca ca, tại sao lại không giúp đỡ huynh đệ nhà mình chứ: Chính là đệ nay bị nàng làm cho mơ hồ, đệ thật đã suy nghĩ kỹ càng chưa? Đây không phải là chuyện thêm một người là thêm một đôi đứa ăn cơm cũng không phải là chuyện thêm người ẩm giường, mà mặt nào cũng phiền toái, còn dẫn theo một đứa nhỏ, chờ đệ sau này nghĩ lại, cho dù hối hận cũng vô dụng.”

“Ta chắc chắn sẽ không hối hận.”

Long Nhi nhìn chăm chăm Long Tam một lúc lâu, cau mày vẩy tay: “Được, được, đệ nhanh nhanh mang theo thê từ âm ỉ kia của đệ cùng đứa nhỏ đi đi, trước đem hai người đó về nhà đã, dù thế nào, vẫn là ở nhà tốt hơn, ở bên ngoài dù sao cũng không bằng nhà: Sắp qua năm mới, đại ca cũng sắp trở về, người một nhà chúng ta khó có dịp tề tựu, đệ chắc chắn phải trở về đó: Muốn làm việc vui cũng được, trở về nhà thương nghị cái đã: Ta đem chuyện bên này xử lý xong cũng sẽ trở về.”

Long Tam nghe xong, trong lòng biết Long Nhi đã đáp ứng, không khỏi cao hứng vạn phần: Hai huynh đệ lại bàn bạc hồi lâu mới tách ra:

Bên kia, Phụng Trữ trở lại trong phòng, chuyện thứ nhất làm chính là tìm gương, vừa liếc nhìn vào gương, lập tức nổi cơn giận dữ: Trên cổ nàng dày đặc dấu hôn hồng hồng tím tím, thậm chí còn có dấu răng cắn: Phụng Trữ xem xong thiếu chút nữa đem gương đi đập:

Ông trời, nàng vác cái cổ mắc cỡ chết người này như không có việc gì mà tình queo từ đường cái trở về, còn cùng người khác chào hỏi hàn huyên, khó trách ánh mắt mọi người nhìn nàng có vẻ cổ quái, nàng còn tưởng rằng do nàng một đêm không về, lúc về lại lòi kéo Long Tam cùng vào cùng ra khiến bọn họ ngỡ vực vô căn cứ:

Không nghĩ tới, bằng chứng như núi a bằng chứng như núi, đây căn bản không cần phải đoán a:

Phụng Trữ càng nghĩ càng xấu hổ, càng nghĩ càng giận, hận không thể trên mặt đất đào hố chui xuống, lại nghĩ, chút nữa phải đi giết tên trướng thối Long Tam kia mới được, tất cả đều tại hần không tốt: Nàng nghĩ tới nghĩ lui, hận lúc này Long Tam không ở ngay trước mặt, nàng phải hảo hảo tấn hần một chút: Nhưng nàng đợi nửa ngày, cho đến lúc ngủ gục trên giường hần cũng không có xuất hiện:

Phụng Trữ không biết chính mình ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng cảm thấy có người hôn nhẹ lên mặt, chỗ này có rất nhiều người giang hồ, nàng có chút cảnh giác, ý thức còn chưa có thanh tỉnh, một cái tát đã bay qua: Người nọ đúng là phản ứng cực nhanh, chụp lấy tay nàng, Phụng Trữ tỉnh một nửa, hô nhỏ, một tay kia đánh tiếp một quyền nữa, người nọ khề cười một tiếng, liền chụp lấy cả bàn tay kia kéo Phụng Trữ vào trong lòng ôm:

Phụng Trữ lúc này đã tỉnh, cũng đoán được thân phận của người tới, nàng cúi đầu gọi: “Long Tam...” Vừa tỉnh ngủ tiếng nói mềm mại giống như đang làm nũng:

Long Tam cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng: “Nương tử a, nàng ngủ một giấc cũng không quên đánh người!”

“Người ta không biết là người thôi!” Nàng nhu nhu dụi mắt, ngáp một cái, lại phản ứng: “Không đúng, là người nên mới phải đánh một chút!” Nàng oán hận trong ngực hấn cho một quyền: “Người làm cho cổ của ta thành như vậy, rất dọa người!”

Long Tam hừ hừ kêu lên đau đớn, giả bộ đáng thương nói: “Vốn nghĩ là nàng nhớ thương Bảo Nhi, ta chuẩn bị xe ngựa muốn dẫn nàng trở về, hiện tại nàng lại đánh ta, quên đi, không đi nữa!”

Phượng Trữ tỉnh táo hẳn: “Có thể đi rồi? Không cần đợi một ngày nữa sao?”

“Ân!” Long Tam thay nàng chải tóc: “Ta đã cùng các bằng hữu, huynh đệ lần này giúp nói cảm tạ, cũng đã tiếp đón chu đáo, Vân Nhiễm Hương cũng đã bắt được, về sau Nhị ca sẽ thay ta chủ trì, chúng ta hiện tại có thể về nhà!”

Phượng Trữ cao hứng phấn chấn, nhảy xuống giường: “Mau mau, đợi ta chải đầu rửa mặt xong, chúng ta liền xuất phát, ta nhớ Bảo Nhi muốn chết!”

Long Tam khẽ mỉm cười, thay nàng chuẩn bị ít hành lý, Phượng Trữ một bên chải đầu một bên nói: “Có ca ca thật là tốt, có thể nhờ giúp đỡ, ta cũng muốn có ca ca a!”

Tay Long Tam cứng đờ, sau đó cười cười trả lời: “Nhị ca của ta không phải cũng là nhị ca của nàng sao? Nàng nói như vậy, ta làm tướng công cũng thực ghen tị!”

Phượng Trữ thu thập thỏa đáng, phủ thêm lớp áo choàng Long Tam mang đến, che chắn hết phần cổ, nhìn trái nhìn phải cảm thấy vừa lòng, sôi nổi mở cửa đi ra ngoài, một bên quay đầu nói: “Nhị ca của người là quý họ, người là đại dams chủ...” Nói còn chưa dứt lời, khóe mắt nhìn đến đằng trước, thiếu chút nữa là vấp té, nàng ngừng cước bộ, nhìn kĩ thì thấy, đúng là quý họ trong miệng nàng:

Long Nhị đen mặt trừng nàng, Phượng Trữ cũng không yếu thế trừng lại, Long Nhị giáo huấn: “Lỗ mắng quá đáng!” Phượng Trữ không phục, đem thanh âm nhỏ xíu trong miệng nói: “Tiểu lý keo kiệt!” Long Tam một bên nhanh chóng giảng hòa, hoá thành: “Nhị ca!”

Long Nhị trừng mắt nhìn Phượng Trữ, không buông tha nói: “Lão Tam, người của đệ, đệ phải hảo hảo quản giáo, đừng có cứ nghĩ gì nói đó, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, phải có đúng mực, phải học cách xử sự ứng đối với người khác!”

Hắn nói còn chưa dứt lời, Phượng Trữ liền mất hứng: “Vậy người cũng không biết cái gì không nên nói a, người xem, người không thích ta, có ý kiến gì, nên lên nói với huynh đệ của người thôi, vậy mà người lại nói thẳng trước mặt ta, đó gọi là cách xử sự với người khác sao? Người mắng ta lỗ mắng to như vậy, ta nói người là keo kiệt nhỏ hơn nhiều, so với người tính ra thì ta có chừng mực hơn nhiều!”

Long Nhị bị nàng nói một tràng thiếu chút nữa là nghẹn, mắt hắn híp lại, nói: “Người còn muốn làm con dâu của Long gia ta, tốt nhất nên thu liễm tính tình lại một chút!”

“Ta cũng không phải sống với người, người quản tính tình của ta làm cái gì!” Phượng Trữ giận, rõ ràng là Long Tam bám lấy nàng, tại sao bây giờ lại nói như thể nàng dây dưa không rời: Nàng muốn làm thê tử của Long Tam, nhưng nàng thật không vui khi bị người khác dùng chuyện đó mà nói nàng như vậy:

“Phượng Nhi!” Long Tam biết tính tình của nàng, nhanh ôm vai của nàng trấn an: “Nhị ca là lo lắng tính tình của nàng rất thẳng, có thể không thích ứng được mối quan hệ phức tạp của nhà chúng ta với bên ngoài, nàng là Tam phu nhân, tất nhiên đôi lúc phải đối mặt chút xã giao, quá mức thẳng thắn lại dễ dàng bị thương tổn!”

Phượng Trữ mở miệng phản bác: “Ta gả đến đây ba năm, nào có cái gì phức tạp như thế, đối trá xã giao, mọi người ngay cả việc Long Tam gia cưới thê cũng không biết, ta...” Nàng đột nhiên nghĩ ra, nếu là ý tứ như thế, vậy trước đây không ai xem nàng là Long Tam phu nhân sao?

Nàng nhìn Long Nhị, Long Nhị bực bội nói: “Ta đã nói với lão Tam, qua năm mới phải về nhà, đưa nhỏ cũng mang về đi, Long gia chúng ta năm mới phải đoàn viên: Năm nay đại ca đại tẩu cũng sẽ trở về, người đã quên chuyện trước đây, còn chưa gặp qua bọn họ?”

Phượng Trữ ngây dại, về nhà qua năm mới? Long gia là nhà của nàng sao? Bọn họ hiện tại nguyện ý tiếp nhận nàng là người nhà Long gia sao? Có thể công bố cho bên ngoài thân phận của nàng là người nhà Long gia sao?

Trong nháy mắt, Phượng Trữ bỗng nhiên có chút muốn khóc, từ khi nàng tỉnh lại phát hiện chính mình mất trí nhớ đến nay, đây là lần đầu tiên, nàng được người khác tiếp nhận và khẳng định mà cảm động:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Có thể tử, có nữ nhi

Phượng Trữ cùng Long Tam ngồi xe ngựa hướng về thành Phú Dương, dọc theo đường đi Phượng Trữ suy tư : “Long Tam, Nhị bá nhận ta là người nhà Long gia, hẳn còn nói có thể đem Bảo Nhi về nhà qua năm mới.” Nàng đã quên chính mình còn làm bộ làm tịch nói không làm nương tử của Long Tam, cũng quên luôn việc nàng có bao nhiêu chán ghét Long Nhị:

Long Tam ôm nàng, không nhịn được mỉm cười, liền thanh đáp lời: “Ừ, ừ, nàng là người nhà Long gia chúng ta.”

Phượng Trữ lại nói: “Ta không nhớ rõ trước kia làm như thế nào qua năm mới, thời điểm ta mang Bảo Nhi trốn đi, cũng không nghĩ tới sau này ta còn có thể có nhà qua năm mới đâu.”

“Nàng đã biết chính mình xúc động phạm sai lầm gì chưa?” Long Tam nhân cơ hội giáo dục:

Phượng Trữ trừng mắt: “Sai cái gì chứ?”

“Chính nàng còn không làm rõ được chuyện của chính mình, còn muốn mang theo đứa nhỏ trốn đi: Bảo Nhi nhỏ như vậy, ăn uống sinh hoạt không thể tự lo, nàng lại không đủ khả năng chiều cổ đứa nhỏ, nàng làm như vậy, không phải là tùy hứng xúc động sao?”

Phượng Trữ cắn cắn môi, trong lòng biết Long Tam nói đúng, nhưng nàng vẫn không phục: “Nhưng mà những người đó muốn đem hài tử của ta đi, đem hài tử của ta đưa cho người khác, nương của Bảo Nhi còn chưa có chết đâu, tại sao có thể để cho người ta khi dễ như vậy: Ta sống ngày nào, chắc chắn không để cho Bảo Nhi như vậy ngày đó.”

“Nương tử a...” Long Tam đau lòng vuốt tóc nàng: “Chính nàng còn cần người chiều cổ, nàng mang theo Bảo Nhi, cô nhi quả phụ phải chịu nhiều vất vả: Nàng không biết lúc trước ta nhìn thấy hai người ở đầu đường làm xiếc, trong lòng có bao nhiêu khô sở đâu.”

Thanh âm của Phượng Trữ cứng rắn: “Ta thà rằng chính mình không com ăn, cũng sẽ không để cho Bảo Nhi của ta bị đói, nhưng là người khác thì không giống, không phải đứa nhỏ của mình tất nhiên sẽ không đau lòng, bọn họ đem Bảo Nhi cho người khác, ngoài tiền để lại thì còn cái gì?” Phượng Trữ không hiểu chính mình vì sao kích động như vậy, nàng càng nói càng lớn tiếng: “Ta tuyệt không có thể để cho hài tử của ta thành cô nhi, làm cô nhi thực khổ, ăn không đủ no mặc không đủ ấm còn không nói, thứ khó nhất chính là ánh mắt của người khác, mỗi người đều khinh thường người, mỗi người đều có thể khi dễ người, những chuyện đó ta hiểu lắm...”

Nàng bỗng nhiên ngừng lại, vô số hình ảnh hỗn độn trong đầu nàng lướt qua, nhưng không có cái nào nàng thấy rõ ràng, nàng một chút choáng váng, trắng bệch nghiêm mặt, sợ tới mức ôm đầu chính mình:

Long Tam cả kinh, ôm nàng vào trong lòng: “Làm sao vậy? Làm sao không thoải mái?”

Phượng Trữ nói không nên lời, bả đầu chôn ở trong lòng Long Tam, từ từ nhắm hai mắt một hồi lâu: Long Tam lo lắng trong lòng, lại hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

Phượng Trữ cả người choáng váng, bám vào người Long Tam, hữu khí vô lực nói: “Vừa rồi bỗng nhiên trong đầu thực loạn, dường như ta đã bắt đầu nhớ ra vài thứ, nhưng những hình ảnh đó lướt qua thật nhiều, ta cái gì cũng không thấy rõ.”

Thân thể Long Tam cứng đờ, Phượng Trữ ôm chặt hân, nói: “Ta thật không có việc gì, chỉ là có chút choáng váng, ta nằm một hồi là tốt rồi.”

Sắc mặt Long Tam trắng bệch, Phượng Trữ xoay người, đảo mắt nhìn thấy vẻ mặt của hân, nắm tay hân nói: “Ta thực không có việc gì, chỉ là vừa rồi một chút choáng váng, hiện tại tốt lắm, người đừng lo lắng.”

“Ân.” Long Tam đáp: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

Tay của hân chạm vào mặt của Phượng Trữ, Phượng Trữ nhìn về mặt lo lắng của hân, trong lòng ngọt ngào, dùng mặt cọ cọ tay của hân: “Long Tam, người đừng lo lắng, ta đã sớm nghĩ thông suốt, vô luận có nhớ hay không những chuyện đã qua, kỳ thật nhân đối tượng lại đều đã lo lắng, cùng với đối không biết tương lai sợ hãi sợ hãi, còn không bằng nhiều cố gắng, bắt nó biến thành khát khao hướng tới: Kia không phải nói, chỉ cần lấy tâm đối đãi, tất sẽ có hồi báo: Người xem, lúc trước ta đối với người hảo, hiện tại là được hồi báo nha.”

Nàng ngẫm lại có chút đắc chí, vỗ vỗ mu bàn tay của Long Tam, híp mắt đắc ý tươi cười đáng yêu nói không nên lời, Long Tam cúi đầu hôn nhẹ lên hai má của nàng, đầu chạm vào đầu nàng thấp giọng nói: “Phượng Nhi, vậy nàng nhất định phải nhớ kỹ, ta đối với nàng là thật lòng, nhưng ngày sau vô luận phát sinh cái gì, nàng không được oán ta giận ta.”

Phượng Trữ cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, nàng nhăn mặt nhăn mũi hờn dỗi: “Khó mà làm được, vô luận phát sinh cái gì phạm vi này quá lớn, ta cũng không thể cam đoan: Người phải đối với ta thật thật tốt mới được, bằng không ta ghét bỏ người, Bảo Nhi cũng không thích người đâu.”

“Nghiêm khắc như vậy sao? Ta thật sợ.” Long Tam nho nhỏ thanh oán giận, lời nói vui đùa chọc Phượng Trữ cười không ngừng:

Lúc này đường đi so với khi lúc Phượng Trữ chạm một chút, hai người đi ba ngày mới về tới thành Phú Dương, vào tiểu viện, Bảo Nhi nghe thấy thanh âm của Phượng Trữ, hai chân nho nhỏ liền chạy vội ra: “Nương nương, nương nương...”

Phượng Trữ ôm lấy tiểu bảo bối kéo vào trong lòng: “Bảo Nhi, có nhớ nương không?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Nhi phiết phiết, thiếu chút nữa là khóc, chỉ biết gọi liên hồi: “Nương nương, nương nương...”

Phượng Trữ cũng hiểu biểu tình của nàng, bĩu môi, nói: “Được rồi, ta hiểu được.” Một bên Long Tam mỉm cười không nói, Phượng Trữ đối hân khoe khoang nói: “Ý của nàng chính là nhớ ta: Đúng không, Bảo Nhi?”

Bảo Nhi rất phối hợp gật gật đầu nhỏ, miệng vẫn lớn tiếng gọi: “Nương nương, nương nương...”

“Ôi, không xong!” Phượng Trữ giả bộ kinh ngạc: “Ta mới rời đi vài ngày, tại sao tiểu oa nhi của ta chỉ biết nói nương thế này?” Nàng tao tao Bảo Nhi ngửa ngửa, Bảo Nhi ôm đầu then thùng “Khanh khách” cười: “Nương nương, nương nương...” Náo loạn một trận, rốt cục cũng nói được một câu đầy đủ: “Bảo Nhi nhớ nương.”

Phượng Trữ cao hứng lớn tiếng hôn cái chụt lên khuôn mặt Bảo Nhi một chút, Bảo Nhi ôm cổ của nàng không chịu thả, kề cận làm nũng: Long Tam ở một bên nói: “Ta nhớ rõ lúc ta đi, có một oa nhi lôi kéo ta luyến tiếc, hiện tại ta đã trở về, lại không có người quan tâm?”

Bảo Nhi ngọt ngào gọi: “Thúc.”

Long Tam bế nàng từ trong lòng Phượng Trữ ra, cho nàng ngồi trên cánh tay mình, nói: “Bảo Nhi zz ngoan.” Bảo Nhi còn thật sự gật đầu, cũng nói một câu: “Bảo Nhi ngoan.”

Long Tam bị nàng chọc vui vẻ, Bảo Nhi lại nói: “Thúc, Bảo Nhi so với oa nhi khác ngoan hơn.” Long Tam hiểu được ý tứ của nàng, thiên hạ nhỏ nhỏ này cũng chỉ là muốn tranh thủ chút yêu thương, hân bất giác đối Bảo Nhi càng đau lòng hơn: “Ta biết, ta biết Bảo Nhi ngoan nhất.” Hân sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn vào ánh mắt chờ mong của nàng, ôn nhu nói: “Bảo Nhi, thúc làm phụ thân của Bảo Nhi được không? Phụ thân sẽ rất yêu con rất thương con giống như nương con thương con.”

Bảo Nhi tròn to mắt, kinh hi hít một hơi, quay đầu nhìn nhìn Phượng Trữ, Phượng Trữ nhìn thấy nàng như vậy, lời phản đối nói không nên lời, Long Tam lại nói: “Bảo Nhi với oa nhi khác giống nhau, có cha có nương, có rất nhiều người thương nga.”

Bảo Nhi nhìn nhìn Phượng Trữ lại quay đầu nhìn Long Tam, sau đó mở miệng gọi: “Nương nương...” Chuyển hướng Phượng Trữ lại nói: “Phụ thân...”

Long Tam lần này nhủ mảy: “Phượng Nhi, về sau nhắc nhở ta, không thể rời Bảo Nhi lâu, oa nhi này thật sự là biết vờ ngớ ngẩn.” Bảo Nhi tròn to mắt nhìn qua lại hai người lớn, rốt cục đem lời nói ra lưu bát: “Nương nương, thúc nói ta có thể gọi thúc là phụ thân, ta có phụ thân.”

Hai người liếc nhau, cười cười: Phượng Trữ sờ sờ đầu nhỏ của Bảo Nhi: “Oa nhi ngốc a, kích động liền không thể nói chuyện.”

Bảo Nhi thực vô tội: “Bảo Nhi muốn nói, nhưng nói không được nhanh.” Nàng giải thích rất non nớt lại khiến hai người nở nụ cười:

Cơm chiều hôm nay, Long Tam mang hai mẹ con đi đến tiệm cơm hảo hảo ăn uống, khiến cho hai người thật là vui vẻ: Bảo Nhi vẫn hướng hân gọi, “Phụ thân” “Phụ thân” không ngừng: Hoàng hôn, Long Tam cùng Phượng Trữ nói với Bảo Nhi, muốn cùng nhau về nhà qua năm mới:

Bảo Nhi với năm mới không có ấn tượng gì, Long Tam ôm nàng giải thích nói: “Chính là mặc bộ đồ mới, buộc dây buộc tóc mới, mua rất nhiều đồ chơi Bảo Nhi thích, còn có rất nhiều món ăn rất ngon mà ngày thường không được ăn.”

Bảo Nhi còn chưa kịp cao hứng, Phượng Trữ lại nhanh kéo nàng qua hảo hảo giáo dục, nói trọng điểm: “Qua năm mới, việc quan trọng nhất là đòi tiền mừng tuổi của Nhị bá phụ con.”

Long Tam thiếu chút nữa là sặc trà, Bảo Nhi cũng nghe được từ “tiền” rất trọng yếu kia, nàng lờ đồng tiền đeo trên cổ ra hỏi: “Là tiền tiền này sao?”

Phượng Trữ đáp “Ừ”, ngẫm lại không đúng, oa nhi ngốc nhà nàng chỉ biết được loại đồng tiền không đáng giá này là rất tiện nghi cho Long Nhi, nàng nói: “Không phải tiền như thế, là cái loại thỏi nhỏ màu bạc cơ.”

Cơ hội Bảo Nhi gặp bạc vụn không nhiều lắm, đối với miêu tả này không có khái niệm, nàng nhướn mày lên cổ gắng tưởng tượng thỏi nhỏ nhỏ màu bạc là cái dạng gì: Phượng Trữ vỗ cánh tay Long Tam, sai sử hân: “Mau lấy một khối bạc vụn ra cho Bảo Nhi nhìn một chút.”

Long Tam bật cười: “Phượng Nhi, đừng nghịch ngợm!”

Phượng Trữ trừng mắt: “Đứa nhỏ của nhà ta không nhận ra được đồng tiền, chuyện này làm chậm trễ chúng thân a: Nhanh chút, thật vất vả mới có cơ hội qua năm mới để Bảo Nhi hảo hảo học tập kiếm tiền.”

Bảo Nhi biết phải làm việc mới kiếm được tiền, tất cả đều là nghe những người lớn nói, lại thấy Phượng Trữ làm xiếc vất vả, cho nên ngay lập tức nói: “Phụ thân, Bảo Nhi muốn kiếm tiền.”

Long Tam bất đắc dĩ lấy túi tiền trong người ra, sờ soạng lấy khối bạc vụn ra, đặt ở trên bàn đối Bảo Nhi nói: “Bảo Nhi ngoan, tuổi con còn quá nhỏ, không cần phải kiếm tiền, nhưng mà nhận biết bạc trông thế nào cũng không phải chuyện xấu, con chỉ cần biết thôi, không cần phải đi kiếm tiền đâu.”

Phượng Trữ không quan tâm hân, cầm bạc vụn đặt lên tay của Bảo Nhi: “Bảo Nhi, con xem, bạc chính là dài như vậy, thỏi nhỏ nhỏ màu bạc, đến lúc qua năm mới cho tiền mừng tuổi, con liền nói cho Nhị bá phụ biết con muốn thứ này.”

Bảo Nhi thật sự nhìn chăm chú, Phượng Trữ ngẫm lại lại bổ sung một câu: “Cái càng lớn càng tốt, không nhất định là nhỏ như vậy.” Bảo Nhi cái hiểu cái không, gật gật đầu:

Phượng Trữ lại có chút lo lắng, hỏi Long Tam: “Nguyên bảo có hay không?”

Long Tam cười khỏ, hỏi: “Phượng Nhi, nàng nghĩ nhị ca sẽ lấy nguyên bảo làm tiền mừng tuổi sao?”

“Sẽ không, nhưng đã dạy đến đây rồi, để cho Bảo Nhi nhận biết được cũng tốt.” Phượng Trữ hạ quyết tâm nhất định ép Long Nhị gia keo kiệt kia ra chút tiền: Nguyên bảo không được thì bạc vụn, bạc vụn không được thì đồng tiền, nhưng mà nếu đường đường Long Nhị gia chỉ cho được vài đồng tiền, nàng sẽ dạy Bảo Nhi cùng nhau khinh bỉ hắn:

Long Tam cười nằng: “Vậy tại sao nàng không dạy Bảo Nhi nhận biết kim nguyên bảo?”

Mất Phượng Trữ sáng lên: “Vậy người có mang trên người không?”

“Đương nhiên không có.” Long Tam thật sự với quý âm ỉ này không có biện pháp, hấn lực lợi khắp người, cuối cùng cũng lấy ra một thỏi nguyên bảo, Phượng Trữ vui rạo rức cầm lấy, đối Bảo Nhi nói: “Bảo Nhi a, con xem, đây là nguyên bảo.”

Bảo Nhi chăm chú hỏi: “Cái này tốt hơn hay là thỏi nhỏ nhỏ màu bạc tốt hơn?”

“Đương nhiên cái này tốt hơn.” Phượng Trữ hôn nhẹ Bảo Nhi, nói: “Bảo Nhi nhớ kỹ không? Chờ trở về qua năm mới, Bảo Nhi nhớ bảo Nhị bá phụ là muốn nguyên bảo mừng tuổi nga.”

Bảo Nhi gật gật đầu, kỳ thật qua năm mới là cái gì nàng cũng không có khái niệm, nhưng thật ra cũng nhớ kỹ là muốn lấy tiền tiền nha: Long Tam nhìn hai mẹ con, chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, hấn nhớ tới lần đầu tiên Bảo Nhi cùng hấn nói chuyện, đó là hỏi: “Thúc thúc có thể cho tiền không?” Nếu lời này bị Long Nhị nghe thấy, sợ là sẽ bị tức giận đến bốc khói đi:

Trong đầu Long Tam hiện lên cảnh tượng trong nhà náo nhiệt qua năm mới, tưởng tượng Bảo Nhi thật sự nói với Long Nhị: “Có thể cho nguyên bảo không?” Hấn cũng không nín được ý cười:

Phượng Trữ một bên cùng Bảo Nhi vỗ tay nhỏ bé cười đùa, Long Tam nhìn qua, cảm thấy thật sự là hạnh phúc: Tuy rằng hạnh phúc này do hấn sử dụng chút thủ đoạn, nhưng hấn một chút cũng không hối hận, hấn chỉ hy vọng, hạnh phúc này sẽ không bao giờ chấm dứt:

Thời gian qua thật sự mau, đảo mắt đã sắp hết năm, ngày ba mươi, Long Tam mang theo Phượng Trữ, Bảo Nhi vừa kịp về nhà, phủ Long gia đầu đầu cũng bận rộn, chuẩn bị đồ mới cho các chủ nhân, làm cơm tất niên, đêm Long Tam mới trở về còn chưa thể hảo hảo nghỉ ngơi đã đến giờ bái tổ tông, bọn họ thay đổi y phục, cùng đến từ lâu kia bái tổ tông:

Phượng Trữ vội vàng gấp qua Long Đại cùng thê nhi, Long Đăng quả nhiên là tướng quân chinh chiến sa trường, trên người đều có một khí thế không giận mà uy, con hấn Long Khánh Sinh sáu tuổi, nhưng mười phần kế thừa tướng mạo tính tình của phụ thân, tuổi còn nhỏ đã có bộ dáng chững chạc, đại tẩu An Nhục Thần có chút làm cho Phượng Trữ kinh ngạc, đáng vẻ cực hiền thực ôn nhu, nói chuyện nhỏ giọng nhẹ nhàng, Phượng Trữ tưởng tượng không ra một nữ nhân yếu đuối như vậy đi theo Long Đại bốn tẩu bên ngoài, trấn thủ biên quan nhiều năm, làm sao có thể chịu đựng nổi:

Bất quá trước mắt chuyện đó không phải chuyện trong đầu Phượng Trữ quan tâm, nàng mang theo Bảo Nhi đi theo phía sau người nhà Long gia, trong lòng rất không yên, nàng hiện tại tính là thân phận gì, Bảo Nhi lại là thân phận gì, trường hợp như vậy, có thể nào không khó xử?

Long gia rất nhanh cho nàng đáp án: Ba huynh đệ Long gia bái xong, đến phiên con dâu cùng đứa nhỏ bái, Long Đại cùng Long Tam đều tự châm hương, Long Đại đưa bó hương giao cho An Nhục Thần cùng Long Khánh Sinh, Long Tam giao cho Phượng Trữ và Bảo Nhi:

Phượng Trữ có chút kích động tiếp nhận, Bảo Nhi cũng học theo đem hương cầm ở trong tay, An Nhục Thần đối Phượng Trữ ôn nhu cười, gật gật đầu, trước dẫn con quý gối lên đệm bái bái vị tổ tông Long gia:

Phượng Trữ thấp giọng dặn Bảo Nhi một hồi bắt chước theo, chính nàng cũng thật cẩn thận nhìn An Nhục Thần làm: Mà khi đến phiên các nàng bái, Long Tam cũng cùng quý theo, Phượng Trữ cùng Bảo Nhi bái xong tổ tông, hạ nhân kéo Bảo Nhi qua, Long Tam giữ tay Phượng Trữ lại bái thêm một lần:

Hấn nói, thời gian khít khao, không kịp làm nghi thức lớn, bây giờ có cơ hội bái tổ tông, có người nhà làm chứng, hấn Long Tam thú Phượng Nhi làm vợ: Phượng Trữ cùng hấn bái xong, nước mắt mới rơi xuống, nàng biết, cho dù trước kia phát sinh cái gì, bây giờ nàng thật đã có gia đình:

Nàng nắm chặt tay Long Tam, thầm nghĩ cho dù không có trí nhớ, nàng cũng có thể khát khao hướng tới tương lai:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tạo ra hạnh phúc

Phượng Trữ không có khái niệm cơm tất niên là như thế nào, cũng không biết quy củ Long gia có bao nhiêu: Có lẽ là bị Long Tam làm cho cảm động, có

lễ là lần đầu tiên gặp Long Đại, cũng có lẽ là do nàng mang theo Bảo Nhi có nhiều cổ ky, cho nên Phụng Trữ phi thường an phận, ngoan ngoãn bắt chước hành động của mọi người, không dám lơ đãng: zz

Long Tam bế Bảo Nhi, kéo tay Phụng Trữ đi theo hai vị huynh trưởng đi vào chủ viện, nơi đó đã dọn xong một bàn lớn rượu và thức ăn, Phụng Trữ nhìn, trong lòng thật vui mừng: Nhưng Long Đại Long Nhị cũng không dừng bước, ngược lại hướng tới nhà chính đi đến:

Vào phòng, Long Đại mang theo thê tử ngồi trên chủ vị, Long Nhị ngồi ở sườn bên phải, Long Tam thả Bảo Nhi xuống dưới, nắm tay nàng đứng ở một bên: Phụng Trữ không hiểu được sao lại thế này, một bên Dư nương lại bùng đến cho nàng một cái khay, bên trên để hai chén trà:

Long Tam đối Phụng Trữ nói: “Việc vui của chúng ta thừa dịp này làm chung với tân niên, không có thu xếp gì nhiều, nhưng cấp bậc lễ nghĩa không thể thiếu, qua hôm nay, nàng danh chính ngôn thuận là Tam phu nhân của Long gia: Chút nữa, nàng phải kính trà cho ca ca và đại tẩu.”

Phụng Trữ tiếp nhận khay, trong lòng có chút khẩn trương, khó trách dọc đường đi Long Tam luôn luôn có bộ dạng khẩn trương, khó trách bọn hắn lúc về phải tắm rửa thay quần áo, ăn mặc xiêm y đồ thắm náo nhiệt, trong nhà tất cả cũng trang hoàng mới, không khí đầy vẻ vui mừng, nàng vốn tưởng rằng là vì qua năm mới, không nghĩ tới lại là bày lễ đón nàng qua cửa:

Không có tân khách, không có Phụng gia phụ mẫu, cũng không hiểu vì sao, Phụng Trữ một chút cũng không cảm thấy như vậy hành lễ không có thích hợp: Nàng phạm sai lầm, mang theo đứa nhỏ, còn bị hù ra cửa, hiện tại được thú trở về, Long gia lễ tạ thần ý tiếp nhận nàng, Long Tam đối nàng luôn yêu thương, Bảo Nhi cùng hắn ở chung cũng thực vui vẻ, cả ngày luôn miệng gọi “Phụ thân”, “Phụ thân”:

Phụng Trữ cúi đầu nhìn cái khay trên tay, quay đầu liền nhìn thấy Long Tam đối nàng cười cợt vũ, bên người hắn Bảo Nhi không rõ đây là có chuyện gì, nhưng mà phụ thân đối nương nương nờ nọ cười, Bảo Nhi cũng muốn cười một chút:

Phụng Trữ lại quay đầu nhìn Dư nương, bà không có biểu tình gì, nghĩ đến có thể bà vẫn không vui, nhưng việc chủ tử đã quyết bà cũng không tiện xen vào, cho nên bà không có lộ ra cái gì cả: Phụng Trữ đột nhiên cười một cái thật tươi, lớn tiếng nói với Dư nương: “Cảm ơn nương.”

Dư nương bị thanh âm của nàng làm hoảng sợ, trên mặt sùng sốt, Phụng Trữ lại cười, tay cầm khay hướng vợ chồng Long Đại đi đến: Chỉ cần thật tình đối đãi, nhất định có thể có điều hồi báo, Phụng Trữ nàng mặc kệ trước đây như thế nào, hiện tại xác thực là thật tâm thực lòng làm việc không thẹn với lòng, nàng nếu chân thành đối đãi, người khác tất sẽ hiểu được:

Phụng Trữ quỳ gối lên tấm đệm nha hoàn đưa đến, đem nâng khay lên cao, cất cao giọng nói: “Đại ca, đại tẩu, thỉnh uống trà.”

Thanh âm của nàng vang dội, vẻ mặt bằng phẳng, hào sáng giống giang hồ kết bái, nào có nửa điểm ngại ngùng của nàng dâu mới qua cửa, điều này làm cho mọi người bật cười: Vợ chồng Long Đại uống trà, đặt lễ vật lên khay, Bảo Nhi nhìn, lặng lẽ kéo kéo vạt áo Long Tam, Long Tam bế nàng lên, nàng hỏi: “Phụ thân, nương nương là đang nhận tiền mừng tuổi sao?”

“Không phải” Long Tam ôn nhu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi: “Nương là đang hành lễ: Đó là đại bá phụ cùng đại bá nương, Bảo Nhi phải nhớ nga, lúc gặp mặt phải hành lễ chào hỏi.”

Bảo Nhi nghe xong, thực ngoan gật gật đầu, chăm chú nhìn chằm chằm vợ chồng Long Đại, nàng muốn nhìn cho kỹ, cố gắng ghi nhớ diện mạo bọn họ:

Lúc này Phụng Trữ lại chuyển tới chỗ Long Nhị kính trà, Long Nhị uống chén trà, sau đem một hộp gấm đóng gói tinh mỹ đặt lên khay cho Phụng Trữ, Long Tam giáo dục Bảo Nhi: “Đó là Nhị bá phụ, Bảo Nhi cũng phải nhớ rõ nga.”

Lần này Bảo Nhi tươi tỉnh hẳn, nàng hưng phấn hỏi: “Là Nhị bá phụ có tiền tiền kia sao? Bảo Nhi phải xin Nhị bá phụ đó tiền mừng tuổi sao?”

Bảo Nhi đang cao hứng, không để ý đến âm lượng chính mình, lời này nói ra khá lớn tiếng, Long Nhị cũng ngồi gần bọn họ, nghe được nhất thanh nhị sở: Khóe mắt hắn liếc qua, tay run run, thiếu chút nữa là lấy lại lễ vật: Vợ chồng lão Tam dạy đứa nhỏ kiểu gì vậy? Việc đầu tiên khi về nhà chính là nhắc nhở hắn phải cho tiền mừng tuổi sao?

Long Nhị liếc mắt một cái nhìn Bảo Nhi cùng Long Tam, Bảo Nhi thấy hắn nhìn qua, thẹn thùng hướng vào trong lòng Long Tam trốn, nhưng nàng còn không quên xác nhận một chút, bám vào bên tai Long Tam hỏi: “Phụ thân, là Nhị bá phụ kia sao?”

Long Tam bật cười, xoa đầu nhỏ của nàng: “Đúng vậy, là Nhị bá phụ.”

Bảo Nhi nghe xong, cố gắng nhớ kỹ, ngay cả khi xong lễ, mọi người dời qua bàn cơm ở chủ viện, nàng vẫn còn nhìn nhìn Long Nhị: Long Nhị cả người không được tự nhiên, bị một đứa nhỏ dòm chăm chăm khiến cho lông tơ khắp người dựng thẳng:

Phụng Trữ cũng phát hiện hành động của Bảo Nhi, cảnh Long Nhị không được tự nhiên nàng cũng thấy trong mắt, vì thế trong đầu cực kì vui vẻ a, ôm Bảo Nhi dùng sức hôn cái chụt: “Bảo Nhi giỏi quá.”

Bảo Nhi được nương khen, vừa cao hứng vừa thẹn thùng, bà đầu chôn ở trong lòng Phụng Trữ cười khanh khách, Long Nhị tròn mắt lườm hai mẹ con nàng một cái, Phụng Trữ trừng ngược trở về phía hắn:

Cả đại gia đình tụ tập dùng cơm khá là náo nhiệt, bữa cơm đoàn viên của Long gia ngay cả Dư nương cùng Thiết tổng quản cũng cùng gia đình chủ tử ngồi ăn cùng bàn, một đám người vui vẻ trò chuyện uống rượu dùng bữa, đại ca đại tẩu đã một năm rồi xa nhà, tình cảnh lúc này người nói nhiều nhất không ngờ là đại phu nhân An Nhượng Thần: zz

Phượng Trữ suy nghĩ, cũng đúng, Long tướng quân không thích nói chuyện, hai người bọn họ rời nhà thời gian dài nhất, ai cũng quan tâm hỏi chuyện thể này thể nọ: Đừng nhìn bộ dáng An Nhược Thần ôn nhu nhược nhược, thực tế lại luôn có thể ứng phó rất tốt nhiều trường hợp, nói chuyện trật tự rõ ràng, không nhanh không chậm, khỏi hại làm cho người ta thực thoải mái, Phượng Trữ có chút mặc cảm:

Qua bữa cơm, An Nhược Thần lôi kéo Phượng Trữ tán gẫu về mấy đứa nhỏ, Long Khánh Sinh nhảy xuống cái bàn, thành thật không khách khí chạy đến trước mặt Long Nhị duỗi tay ra, kêu: “Nhị thúc, năm mới đến rồi!”

Mấy người lớn đều nở nụ cười, Long Nhị cười lắc đầu, xoay người dặn phó dịch phía sau, người đó rất nhanh lấy đến cái khay, bên trên có một bao vải đỏ hình dạng gì đó: Long Nhị cầm lấy bao vải đỏ, tay kia xoa xoa đầu của Long Khánh Sinh, đem thứ đó đưa cho nó: “Tiểu quý, chỉ đòi quà là giỏi!”

Long Khánh Sinh hí hí cười, nhận lấy三包 vải đỏ ra, một cây chùy thủ lộ ra: Chùy thủ kia cực tinh xảo, vỏ kiếm cùng chuôi cầm tất cả đều là bảo thạch màu xanh lục, về mặt Long Khánh Sinh hưng phấn, lớn tiếng kêu: “Quà nhiên là Thanh lân kiếm, cảm ơn Nhị thúc!”

Phượng Trữ nhìn cảnh này, âm thầm lú lười, chùy thủ kia vừa thấy đã biết là vô giá, tân niên mừng tuổi bằng thứ này, thực là quá rộng rãi, nàng âm thầm ảo não chính mình quả nhiên là chưa từng thấy qua, hẹp hòi, dạy Bảo Nhi nửa ngày là phải đòi nguyên bảo, thật sự là không bằng một phần nhỏ của chùy thủ kia:

Sớm biết vậy, sớm biết vậy... Phượng Trữ nhất thời ngượng ngẹn không biết nói gì, nàng cũng không biết có thể nói cho Bảo Nhi biết đòi cái gì thì tốt: Bên này Long Tam tặng Long Khánh Sinh một bộ Kim giáp y, Phượng Trữ ôm ngực thực không đành lòng nhìn, thật là một bảo y hộ thân siêu đáng giá, có tiền cũng không mua được, mua được cũng phải rất nhiều tiền, dù là của Long Tam tự tay cho, nàng cũng thật đau lòng a:

Bảo Nhi không biết phụ thân cùng Nhị bá phụ đưa cho ca ca là thứ tốt gì, nàng cũng không có hứng thú, nàng nghĩ ca ca đã xin được rồi, nàng bây giờ có thể xin được không?

Nàng cố gắng nhảy xuống khỏi ghế dựa, chạy đến bên người Long Tam, vừa nhìn chăm chăm Long Nhị vừa hỏi: “Phụ thân, ta có thể đi xin Nhị bá phụ cái đó được không?”

Lúc này không có người nói chuyện, thanh âm của Bảo Nhi làm cho mọi người đều nghe được, hướng chỉ ánh mắt nàng nhìn chăm chăm Long Nhị kia thật có thể so với hồ rình mồi, Long Nhị muốn xem nhẹ cũng không được: Vì thế không đợi Long Tam đáp lời, hần liền hướng Bảo Nhi vẫy tay một cái: “Đến đây...”

Bảo Nhi nhìn Long Tam một cái, lại nhìn Phượng Trữ, mắt thấy phụ thân nung nung đều gật đầu, nàng cắn cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên sờ sờ tới gần Long Nhị, nho nhỏ giọng gọi: “Nhị bá phụ...”

Long Nhị hỏi: “Con tìm Nhị bá phụ có chuyện gì?”

Bảo Nhi cực kì khẩn trương, gật gật đầu lại nói: “Nhị bá phụ...”

Long Nhị nhướng mi chờ, kết quả bé nói xong “Nhị bá phụ” lại im lặng, hần nhếch miệng, lại hỏi: “Chuyện gì?”

Bảo Nhi mở to mắt, thanh âm trẻ con mềm nhũn đáp: “Nhị bá phụ...”

Long Nhị đen hết cả mặt, đứa bé này là tới đùa giỡn hần sao? An Nhược Thần che miệng cười, nói với Phượng Trữ đang âm thầm sốt ruột: “Bảo Nhi thật sự rất đáng yêu!”

Long Tam hào tâm, thay Long Nhị giải vây, bế Bảo Nhi lên, xoa xoa đầu nhỏ của nàng: “Bảo Nhi đừng khẩn trương, chậm rãi nói, Nhị bá không giận đâu!” Long Nhị bĩu môi, hần tất nhiên không giận, hần chỉ không chịu nổi kiểu nói chuyện nhỏ giọt này thôi:

Bảo Nhi được Long Tam trấn an, cuối cùng cũng đem câu nói kế tiếp nói ra: “Năm mới Bảo Nhi muốn có cái tiền tiền có mũ kia!”

“Cái tiền tiền có mũ?” Long Nhị nhức hết cả đầu: “Cái gì là tiền tiền có mũ, là cái mũ bên trong có để nhiều tiền sao?”

Mọi người đang một bên xem náo nhiệt, Bảo Nhi nhăn đôi mày lại, chăm chú suy nghĩ, sau đó đáp: “Không phải, là cái tiền tiền hình núi nhỏ!”

Long Nhị tròn tròn mắt: “Muốn xin tiền nhiều như cái núi nhỏ sao?”

Bảo Nhi nhìn về phía Long Tam xin giúp đỡ, Long Tam đành phải xuất chinh vì con gái: “Bảo Nhi là nói nguyên bảo, nàng chỉ nhớ hình dạng của nó!” Bảo Nhi nhanh nhanh gật đầu, cuối cùng cũng nhớ tới từ nguyên bảo này: Nhưng mà nàng còn phải hỏi lại: “Phụ thân, tiền tiền nhiều như cái núi nhỏ tốt hơn hay là nguyên bảo tốt hơn?”

Tuổi còn nhỏ đã so đo tiền bạc sao? Long Nhị nhượng giọng: “Bảo Nhi, con lại đây!”

Bảo Nhi chui vào trong lòng Long Tam co rụt lại, Long Tam xoa xoa đầu nàng nói: “Bảo Nhi chớ sợ, Nhị bá phụ gọi con kia, mau qua đó đi!”

Bảo Nhi nghe lời đứng lên đi qua, Long Nhị hỏi: “Con tên là gì?”

Bảo Nhi ngoan ngoãn đáp: “Long Bảo Nhi!”

Long Nhị gật gù đầu: “Cũng là họ Long, đó là người nhà Long gia chúng ta, con gọi ta một tiếng Nhị bá phụ, ta cũng không bạc đãi con.” Hắn quay ra người phó dịch phía sau cầm lấy cái bọc vải đỏ nhỏ, đưa cho Bảo Nhi: “Đây là Nhị bá phụ cho con.”

Long Tam đã nói rõ là không muốn để cho mẹ con Phượng Trữ khó coi, qua năm mới muốn cho đại lễ, Long Nhị ngoài miệng tuy cứng rắn, nhưng vẫn làm theo:

Bảo Nhi nhận lấy cái bọc vải đỏ nhỏ, thật cẩn thận mở ra, bên trong còn có cái hộp nhỏ: Bảo Nhi nhẹ nhàng buông tay, thả tấm vải xuống, nàng lại mở cái hộp nhỏ ra, bên trong là một khối ngọc bích trong suốt chói mắt, Bảo Nhi đem bảo thạch cầm ở trong tay, nhìn lại cái hộp nhỏ nửa ngày không thấy còn cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, thực thất vọng:

Nhà hoàn bên cạnh nhanh tay nhanh chân nhặt lấy miếng vải đỏ cùng hộp nhỏ lên, tinh thần Long Nhị khẩn trương lo lắng nhìn chăm chăm Bảo Nhi, sợ nàng đem bảo thạch trong tay đập bể, đó vốn là bảo bối vô giá a: Nếu không phải nể mặt Tam đệ, hắn còn lâu mới cho thứ tốt như vậy.

Bảo Nhi không quăng bảo thạch, nhưng nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Long Nhị, đáng thương hề hề nói: “Nhị bá phụ, cho con nguyên bảo được không?”

Mặt Long Nhị tái mét, bảo thạch này đối với nàng không bằng thứ nguyên bảo kia sao? Long Đại ở một bên đều nhìn không được vui vẻ, Long Khánh Sinh nhìn trái nhìn phải, nói với Bảo Nhi: “Ta thấy cái thứ đồ chơi này cũng vui lắm, so với nguyên bảo hay hơn.” Trong lòng Long Nhị đem hai tiểu phá hoại này ra dạy dỗ một trăm lần, không nhìn ra giá trị sao, lại dám kêu bảo thạch này là đồ chơi?

“Ca ca...” Bảo Nhi không biết nên nói như thế nào về tầm quan trọng của nguyên bảo đối với nàng, trong lòng thật là khổ sở: Long Khánh Sinh nhìn tiểu oa nhi mềm mềm trắng trắng thương tâm, liền nói với Long Nhị: “Nhị thúc, cho nàng cái nguyên bảo đi.”

Long Nhị nhếch miệng, làm như nghe không thấy, kiên quyết không muốn làm chuyện mất mặt này, cho bảo thạch còn không chịu, lại ép hắn cho nguyên bảo, chuyện nói ra ngoài thì Long Nhị gia hẳn biết giấu mặt vào đâu?

Phượng Trữ thật sự không đứng nhìn được nữa, kêu Bảo Nhi lại: Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi đầy vẻ thương tâm, bỏ nhào vào trong lòng Phượng Trữ: “Nuông nuông, Bảo Nhi vô dụng, Bảo Nhi không kiếm được nguyên bảo.”

Long Đại mặc dù không lên tiếng nhưng tìm trong người được một thời nguyên bảo đưa cho An Nhượng Thần, An Nhượng Thần ôn nhu nói với Bảo Nhi: “Bảo Nhi, đại bá nương cho con nguyên bảo này.”

Bảo Nhi lắc đầu, nhỏ giọng nhưng kiên định nói: “Bảo Nhi chỉ cần của Nhị bá phụ.”

Long Đại Long Nhị đồng thời liếc mắt nhìn nhau đầy bi thương, một cái là bị ghét bỏ, một cái là bị tránh thượng, tất cả đều chịu khổ sở:

An Nhượng Thần ha ha cười, kêu người đem lễ vật đến, cũng là hộp gấm nhỏ trong bao đỏ, nàng tự tay mở ra, lấy ra một khối ngọc bội lên nước xanh biếc, hỏi Bảo Nhi: “Nhìn đẹp không?”

Bảo Nhi gật gù đầu, An Nhượng Thần ôn nhu cười, tự tay đeo lên cổ cho Bảo Nhi, nói: “Đây là ngọc đại bá nương xin được trong miếu, mang theo phúc khí, cho Bảo Nhi đeo, về sau tuổi tuổi bình an, mạnh khỏe an khang.”

Bảo Nhi sờ sờ mảnh ngọc hình hoa, thanh thanh giọng nói: “Cám ơn đại bá nương.” An Nhượng Thần nở nụ cười, hôn nhẹ Bảo Nhi, Long Khánh Sinh lại đánh giá: “Àn, nhìn rất xinh đẹp.”

Long Nhị tức giận đến méo mặt, trong lòng cực kỳ hối hận, hắn bỏ công bỏ sức nhìn đau nhìn tiếc tặng cho vật đáng giá quý trọng như thế, kết quả cực kỳ tồi tệ, ngoài bị ghét bỏ, ngay cả câu cảm ơn cũng không được nghe:

Phượng Trữ nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng cảm thấy thật là đã nghiền, nguyên bảo không quan trọng, rất không quan trọng, quan trọng nhất là muốn nhìn thấy biểu tình bị thương này của Long Nhị, cảnh này vốn là ngàn vàng khó cầu a, Phượng Trữ càng nghĩ càng vui vẻ, nhìn không được “ha ha ha” cười ha ha: Long Tam biết sức mạnh nghịch ngợm của nàng lại tăng vọt, nắm tay nàng thật chặt, ám chỉ nàng nên thu liễm lại một chút:

Nhưng Phượng Trữ hiện tại không kềm chế được, nàng thật là vui, Long Nhị gia có biểu tình như vậy, nhìn rất vui: Long Nhị nghiêm mặt, khụ khụ vài tiếng cảnh cáo, không có người để ý đến hắn, ngay cả An Nhượng Thần cùng Bảo Nhi cũng nở nụ cười theo:

Đây là ấn tượng về bữa cơm tất niên đầu tiên của Phượng Trữ, cũng là lần vui vẻ nhất: Nhưng đến đêm, buồn rầu của nàng lại đến, vì sao phòng của nàng lại biến thành phòng của Long Tam vậy?

“Nàng là nương tử của ta, không vào phòng của ta nghỉ ngơi thì đi đâu?”

“Trước kia nghỉ ngơi ở đâu, ta còn tưởng bây giờ nghỉ ngơi ở đó chứ.” Trước khi về đến Long gia, có Bảo Nhi làm tấm mộc, Long Tam trừ bỏ hôn chút sờ chút, vẫn coi như an phận, lúc này về đến Long gia, Bảo Nhi đã bị nhà hoàn ôm đi, kia Long Tam có phải lại đối nàng như vậy như vậy không? Trong lòng Phượng Trữ cực kỳ xấu hổ, không dám cùng hắn ngủ chung một phòng:

Long Tam thanh thanh cổ họng, nhìn biểu tình của Phượng Trữ có chút muốn cười, nhưng vẫn nhìn xuống, chỉ ôn nhu nói: “Nàng một lần nữa qua môn, là nương tử danh chính ngôn thuận của ta, cũng đã nhận lễ con dâu của Long gia, chính nàng cũng hiểu mà: Ta hướng đại ca nhị ca nói hết lời hay mới có ngày hôm nay, nàng nếu từ chối cùng ta cùng phòng, sau này ta làm sao sống yên trong nhà được? Ca ca đại tâu chẳng phải sẽ coi ta như là người chỉ nói cho có?”

Phượng Trữ bị nói đến á khẩu không trả lời được, đuối lý thật sự, đem Bảo Nhi ra chần cũng không thích hợp, Bảo Nhi chơi mệt nên đã ngủ, được nha hoàn ôm đến phòng khác nghỉ ngơi, Phượng Trữ không có biện pháp, thấp đầu kèm chế tim đập thịch thịch loạn xạ:

Long Tam cầm tay nàng, dẫn nàng vào phòng: “Chúng ta là vợ chồng, nên ở cùng nhau, nàng dù sao cũng nên tập thành thói quen đi!”

Phượng Trữ ngáp ngừng: “Kia... Kia...”

Long Tam không cho nàng cơ hội do dự, hần cúi đầu dùng môi chặn miệng của nàng lại, ngăn nàng lắp bắp giãi dụa: Không khí trong phòng rất nhanh liền nóng lên, áo ngoài của Phượng Trữ được cởi ra, Long Tam cũng thế, lời lẽ triền nhu, thần chí sắp hòa tan: Phượng Trữ chỉ cảm thấy chính mình nhuyển hồ hồ khinh phiêu phiêu, được hơi thở của Long Tam vây quanh, sắp kéo nàng chìm xuống một thế giới ngọt ngào:

Hai người lăn đến trên giường, Long Tam có chút vội vàng, kéo trung y của Phượng Trữ ra, tay xoa nắn phần mềm mại trước ngực nàng, Phượng Trữ mềm nhũn yếu kiều, phối hợp ngưỡng cao cổ, nụ hôn của hần cứ thế đáp lên trên: Long Tam đẩy quần áo của nàng khỏi đầu vai, để lại một dấu hôn ngân:

Hai người đang rơi vào cảnh đẹp, chuẩn bị tiến thêm một bước, bỗng nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non, Phượng Trữ cùng Long Tam đồng thời chấn động, cũng phản ứng lại, một bên bắt đắc dĩ, một bên bối rối:

Về mặt Long Tam thất bại đang định nói chuyện, lại bị Phượng Trữ đang khấn trương đẩy ra: Tiếng trẻ con khóc càng phát ra rõ ràng, thanh âm Bảo Nhi xuyên qua cửa: “Nương nương, nương nương...” Thanh âm nha hoàn đổ dành ần ần truyền tới, nhưng Bảo Nhi càng khóc to hơn, dỗ kiểu gì cũng không nín:

Phượng Trữ chợt dạ kéo chăn qua che người, sau đó dùng chân đá Long Tam một cái: Long Tam “Ân?” một tiếng, không nhúc nhích, Phượng Trữ lại đạp một cước, nói: “Bảo Nhi khóc, người đi xem đi!”

Long Tam bắt đắc dĩ đứng dậy xuống giường, khoác áo ngoài ra mở cửa, ngoài cửa Bảo Nhi vừa thấy hần, ở trong lòng nha hoàn khóc, nước mắt rơi lã chã, đưa tay ra chờ Long Tam ôm, miệng còn hô: “Nương nương, nương nương...”

Nha hoàn kia về mặt kích động: “Tam gia, Bảo tiểu thư tình tình không thấy phu nhân liền khóc, nô tỳ không có biện pháp, dỗ dành kiểu gì cũng không được, ai ngờ càng khóc càng dữ...”

“Được rồi, được rồi!” Long Tam đánh gãy lời của nàng, ôm lấy Bảo Nhi, Bảo Nhi ủy khuất ôm cổ Long Tam khóc càng to hơn: “Nương nương, nương nương...”

Long Tam cho nha hoàn lui đi, đem Bảo Nhi đang khóc đến không thở nổi ôm vào phòng, dỗ: “Nương nương ở đây, nương nương không bỏ đi, Bảo Nhi có nương nương có phụ thân, đừng khóc...”

Hần đem Bảo Nhi bỏ vào trong lòng Phượng Trữ, Bảo Nhi nhanh chóng ôm chặt lấy, không chịu buông tay, miệng không dứt kêu: “Nương nương...”

Phượng Trữ đau lòng không thôi, lau lệ cho Bảo Nhi, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Bảo Nhi ngoan, Bảo Nhi không khóc, nương cùng con ngủ, nương ở đây không đi đâu hết!” Bảo Nhi liều mạng gật đầu, trên lông mi còn ướt nước mắt, ôm cánh tay Phượng Trữ ngủ:

Long Tam hận đến nghiến răng, đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi, bị Phượng Trữ hung ác nhéo một cái, Long Tam kéo tay nàng qua, ở trên môi nàng khẽ cắn một ngụm, nói: “Ta cũng bồi Bảo Nhi ngủ!”

Một nhà ba người chen chúc trên một cái giường ngủ, Phượng Trữ ôm Bảo Nhi, tay bị Long Tam nắm, ban đêm ngủ say sưa: Cũng không biết đến khi nào, nàng mơ mơ màng màng bị bừng tỉnh, phục hồi tinh thần lại, phát hiện người lay tỉnh nàng là Long Tam:

Trên người hai người bọn họ xiêm y đã sớm lột sạch sẽ, Long Tam hôn nàng, cọ xát thân thể của nàng, Phượng Trữ lại chìm vào lửa nóng triền miên, nhưng lí trí lại nhớ đến Bảo Nhi, nàng miễn cưỡng chống đỡ: “Không được, Bảo Nhi còn ở đây...” Nói còn chưa dứt lời, lại phát hiện trên giường nào có bóng dáng Bảo Nhi nữa?

Tiếng cười trầm thấp của Long Tam quanh quẩn, Phượng Trữ vẫn không muốn theo, lại hỏi: “Bảo Nhi đâu? Con đâu rồi?”

Long Tam ôm nàng ôn nhu vừa dỗ vừa dụ, đáp: “Nàng yên tâm đi, Bảo Nhi tốt lắm, nhưng tướng công của nàng là ta thật không tốt!” Hần nói xong, tiếp theo động thất lung đem chính mình cùng nàng kết hợp lại một chỗ, Phượng Trữ nhẹ nhàng “A” một tiếng, lập tức bị Long Tam hôn: Phượng Trữ gát gao cắn vai hần, chân đặt hai bên hông hần, rất nhanh bị hần kéo vào trầm mê:

Trong lúc nóng lạt giao triền, Phượng Trữ hồi tưởng lại mấy ngày nay, cảm thấy chính mình thật sự là quá hạnh phúc, nhưng nàng không nghĩ tới, tháng ngày bình tĩnh an ổn nguyên lai cũng là biểu hiện giả dối, người quá hạnh phúc liền dễ dàng quên hiểm ác, nàng đã quên còn có vấn đề cha mẹ của mình vẫn chưa được giải quyết, đã quên ngoài kia còn có người muốn giết nàng, đã quên những câu đổ vạ đại hán nói nàng xen vào việc của người khác vẫn chưa có giải, đã quên vấn đề cha ruột của Bảo Nhi, đã quên tất cả những chuyện không thoải mái...

Nhưng những chuyện phải xảy ra sẽ luôn phát sinh, Phượng Trữ ở Long gia trải qua vài tháng vui vẻ, vợ chồng Phượng gia lại tìm tới cửa:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Đề ý

Ngày mà vợ chồng Phụng gia đến, là ngày hai mươi sáu tháng ba, qua hai ngày nữa là sinh nhật ba tuổi của Bảo Nhi:

Phụng Trữ thu xếp tổ chức sinh nhật cho nữ nhi bảo bối, nhưng Bảo Nhi nhớ mãi không quên chuyện chưa lấy được nguyên bảo từ tay Nhị bá phụ, nàng lặng lẽ hỏi Long Tam: “Phụ thân, phụ thân đã nói sinh nhật có thể được nhận lễ vật, vậy có được giống như năm mới không, có thể xin Nhị bá phụ nguyên bảo không?”

Long Tam xoa xoa đầu Bảo Nhi, nhớ tới bộ dáng Long Nhị mấy tháng này nhìn thấy Bảo Nhi liền lựa đường vòng mà đi liền buồn cười, ai bảo ánh mắt của Bảo Nhi ai oán như hồ rình mồi rất dọa người, dù là Long Nhị gia thanh danh hiển hách vang dội bên ngoài cũng không chịu nổi: Long Tam ôn nhu đáp lời Bảo Nhi: “Sinh nhật có thể được nhận lễ vật, để phụ thân thay Bảo Nhi kiếm nguyên bảo, được không?”

Bảo Nhi cắn cắn môi, nho nhỏ giọng nói: “Ca ca cũng nói muốn giúp Bảo Nhi kiếm, nhưng là Bảo Nhi không cần: Bảo Nhi đã đáp ứng với nương nương rồi, Bảo Nhi muốn tự mình kiếm.”

Long Tam hết chỗ nói, đau lòng ôm Bảo Nhi, oa nhi này vừa thẹn thùng lại cố chấp, mà Long Nhị cũng cố tình cứng đầu cứng cổ coi trọng mặt mũi, kiên quyết không chịu xi ra nguyên bảo, nói gì cũng không chịu nghe: Long Tam nghĩ, nhất định phải tìm biện pháp khiến cho Long Nhị theo, để con gái vui vẻ:

Phụng Trữ tất nhiên cũng biết tâm tư của con gái, đứa bé này có khi nói cái gì cũng nghe, có khi lại đặc biệt kiên quyết theo ý mình, Phụng Trữ thật không nghĩ tới Long Nhị có thể hào phóng tặng cho bảo thạch tốt như vậy, nhưng việc kiếm nguyên bảo Bảo Nhi đã khắc ở trong lòng, Long Nhị chết sống gì cũng không muốn cho, vì thế Phụng Trữ cân nhắc nửa ngày, rốt cục có hành động:

Nàng bế Bảo Nhi, lặng lẽ ẩn vào tiểu viện của Long Nhị, Long Nhị đi vắng, Phụng Trữ dặn Bảo Nhi chớ có lên tiếng, ôm nàng tránh trái tránh phải né hết phó dịch thủ vệ trong viện, cuối cùng lên vào thư phòng của Long Nhị:

Vào trong phòng, Bảo Nhi thật sự nhịn không được, nói nhỏ: “Nương nương cũng biết bay, thật là lợi hại!”

“Đó là đương nhiên.” Phụng Trữ hôn nàng một cái, đắc ý dào dạt:

“Vậy nương nương lợi hại hơn hay là phụ thân lợi hại hơn?”

“Đương nhiên là nương lợi hại hơn rồi!”

“Vì sao?” Bảo Nhi tò mò:

“Bởi vì ta là nương a, nương luôn so với phụ thân lợi hại hơn.” Phụng Trữ một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng, Bảo Nhi thụ giáo, dùng sức gật đầu:

Phụng Trữ thả Bảo Nhi xuống dưới đất, đưa tay mở ngăn tủ của Long Nhị, nàng lợi dụng vóc dáng nhỏ bé của Bảo Nhi nhìn không tới, thả một khối nguyên bảo cùng một phong thư vào trong ngăn tủ, sau đó lại giả bộ vẩy tay, nói: “Ai nha, Bảo Nhi, mau đến xem!”

Bảo Nhi ngưỡng đầu sốt ruột: “Nương nương, ta nhìn không tới!”

Phụng Trữ bế nàng lên, chỉ vào khối nguyên bảo cùng bức thư kia nói: “Bảo Nhi, Nhị bá phụ để lại cho con khối nguyên bảo cùng một bức thư kia!”

Bảo Nhi kinh hi nhếch môi nở nụ cười, âm điệu non nớt dương cao cao: “Nguyên bảo?”

“Đúng rồi, con xem, đây không phải là nguyên bảo sao?” Phụng Trữ dỗ Bảo Nhi: “Chúng ta nhìn xem bức thư Nhị bá phụ để lại cho con nói cái gì, được không?”

Bảo Nhi gật gật đầu, Phụng Trữ giả vờ giả vệt cho Bảo Nhi bóc thư mở ra, nàng nhỏ giọng đọc từng chữ từng chữ cho Bảo Nhi nghe: “Bảo Nhi ngoan ngoan...” Xung hô này làm cho Bảo Nhi thẹn thùng nở nụ cười, cúi đầu vào hõm vai Phụng Trữ, Phụng Trữ xoa xoa đầu nhỏ của Bảo Nhi tiếp tục đọc: “Nhị bá phụ đem nguyên bảo đặt ở trong phòng, nếu Bảo Nhi thông minh, chắc chắn có thể tự mình tìm được: Nếu tìm được, nguyên bảo là của con, việc này là bí mật, không được nói cho người khác biết: “

Bảo Nhi chớp chớp mắt, nội dung bức thư nàng nghe không hiểu gì cả, hỏi Phụng Trữ: “Nương nương, Nhị bá phụ là nói cái gì vậy?”

Phụng Trữ nói: “Nhị bá phụ là nói, bá phụ đem nguyên bảo giấu ở trong đây, muốn đưa cho Bảo Nhi, Bảo Nhi tìm được thì nguyên bảo này là thuộc về Bảo Nhi: Nhưng chuyện này là bí mật, Bảo Nhi đừng nói cho người khác biết:”

“Vì sao là bí mật?” Bảo Nhi đối việc này thực không rõ:

Phượng Trữ ngẩn người, nghĩ nửa ngày đáp: “Bởi vì Nhị bá phụ xấu hổ.”

Bảo Nhi nhăn mày nghĩ nghĩ, gật gật đầu đáp: “Ra là Nhị bá phụ sẽ xấu hổ.”

“Đúng, đúng, chính là Nhị bá phụ sẽ xấu hổ, cho nên bá phụ không tự tay đưa cho Bảo Nhi được, vì thế bá phụ giấu đi cho Bảo Nhi tự mình tìm. Nhưng mà bá phụ nói cho nương biết, cho nên nương mang Bảo Nhi đến tìm.”

Bảo Nhi nhìn chăm chăm vào cái nguyên bảo kia, hỏi: “Vậy hiện tại nguyên bảo này coi như là Nhị bá phụ cho Bảo Nhi sao?”

“Đương nhiên.” Phượng Trữ đối Bảo Nhi cười, nói: “Con mau lấy đi.”

Bảo Nhi vươn tay mập mập phấn nộn đến, cầm lấy nguyên bảo đưa cho Phượng Trữ: “Nương nương, Bảo Nhi rốt cục cũng kiếm được nguyên bảo, cho nương nương.”

Phượng Trữ ha ha cười, dùng sức hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi: “Nương cảm ơn con: Chúng ta bây giờ lặng lẽ rời đi, Bảo Nhi đừng quên Nhị bá phụ sẽ xấu hổ, cho nên việc này không thể nói cho Nhị bá phụ biết nga.”

Bảo Nhi gật đầu đáp ứng, Phượng Trữ liền mang theo nàng lên lút rồi khỏi tiểu viện của Long Nhị. Nhưng một hồi sau đến tiểu viện của mình, chỉ thấy nha hoàn vô cùng lo lắng đi đến: “Phu nhân, Phượng lão gia cùng Phượng phu nhân đã tới, trước mắt đang ở khu nhà chính, Tam gia sai người tìm phu nhân khắp nơi...”

Phượng Trữ vừa nghe, hưng phấn trong lòng không biết sao tiêu hơn phân nửa, nàng đứng là đã đem chuyện nhà mẹ đẻ hoàn toàn quên hết, nay bọn họ đến, không biết là có phải lại đến náo loạn không:

Phượng Trữ ôm Bảo Nhi đi đến, ba huynh đệ Long gia cùng vợ chồng Phượng gia chia ra ngồi hai bên, không khí có chút khẩn trương. Phượng Trữ đứng ở cửa, bỗng nhiên cảm giác xấu hổ, Bảo Nhi nho nhỏ giọng nói: “Nương nương, là ông bà ngoại.”

Phượng Trữ lấy lại bình tĩnh, nhìn thoáng qua Long Tam, hần ngồi ở kia, cũng không có đứng dậy đón nàng, chỉ cho nàng một ánh mắt: Phượng Trữ ôm Bảo Nhi đi vào, đối vợ chồng Phượng gia hành lễ: “Cha, nương.” Bảo Nhi nhu thuận đi theo Phượng Trữ cũng gọi: “Ông ngoại, bà ngoại.”

Phượng Trác Quân nhìn thấy Bảo Nhi cùng Phượng Trữ có vẻ thật cao hứng, lên tiếng đáp, đứng dậy bế Bảo Nhi qua, ngồi xuống đặt Bảo Nhi lên đùi, hỏi: “Bảo Nhi đã lớn hơn rồi nhỉ, có nhớ ông ngoại không?”

Bảo Nhi đáp: “Nhớ.” Điều này làm cho Phượng Trác Quân cười loan mĩ: Hần lại hỏi: “Bảo Nhi cùng nương mới vừa đi đâu chơi đó?”

“Đi đến tiểu viện của Nhị bá phụ.” Lời Bảo Nhi vừa nói ra, sắc mặt mọi người trong phòng đều rất khó xem. Kiều Ly hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Trữ một cái, Phượng Trác Quân về mặt xấu hổ, cẩn thận nhìn nhìn huynh đệ Long gia:

Long Tam vẫy vẫy tay, kêu: “Bảo Nhi, lại đây ngồi với phụ thân.”

Bảo Nhi nghe lời giờ chân nhỏ bước qua, tiến sát vào trong lòng Long Tam nho nhỏ giọng báo tin vui: “Phụ thân, Bảo Nhi lấy được nguyên bảo rồi: Nhị bá phụ xấu hổ không tự đưa cho Bảo Nhi mà để ở trong phòng chờ Bảo Nhi tự mình đi lấy, còn để lại thư cho Bảo Nhi nữa.”

Thanh âm của Bảo Nhi tuy nhỏ nhưng Long Nhị lại có thể nghe thấy, nghe xong hần bị sắc luôn, khụ khụ điên cuồng: Hần xấu hổ? Hần để lại nguyên bảo trong phòng chờ Bảo Nhi đi lấy? Còn để lại thư? Hần hung hăng trừng Phượng Trữ, ánh mắt Phượng Trữ phiêu phiêu hướng ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn ngơ lơ hần:

Long Tam có chút muốn cười, nương tử của hần thật sự là thuộc phái hành động, hần còn đang suy nghĩ biện pháp, nàng đã đem sự tình xử lý xong xuôi, đáng tiếc là bị tiểu đầu đất Bảo Nhi làm cho lộ hết: Bảo Nhi còn nhỏ giọng cùng hần nói: “Phụ thân, việc này ta không thể nói cho Nhị bá phụ biết, chỉ nói với phụ thân thôi.”

Long Nhị đột nhiên quay người lại, hướng Bảo Nhi rành mạch nói: “Bảo Nhi, ta nghe thấy rồi.”

Thân nhỏ của Bảo Nhi chấn động, lo lắng cứng đờ ra, cái miệng nhỏ nhắn mở rộng, không biết nên nói cái gì, nàng rõ ràng chỉ nói cho ông ngoại cùng phụ thân, tại sao Nhị bá phụ cũng biết? Nàng suy nghĩ loanh quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, thiếu chút nữa là khóc:

Phượng Trữ tiến lại ôm Bảo Nhi vào trong lòng đỡ, vừa bực bội trừng Long Nhị một cái, Long Nhị dương dương tự đắc, làm như không có việc gì ngồi thẳng: Kiều Ly thờ ơ lạnh nhạt ngồi một bên hồi lâu, đột nhiên nói: “Phượng Phượng, lần này cha mẹ đến đây, thứ nhất là muốn mừng sinh nhật Bảo Nhi, thứ hai là, con quấy rầy Long gia đã lâu, dù sao cũng là hạ đường chi phụ, vẫn là không nên quấy rầy nhà người ta, nương tới đón con và Bảo Nhi về nhà.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều là sững sốt, Kiều Ly mặt không chút thay đổi ngồi yên, giống như đang chờ Long gia tiếp chiêu: Nhưng Phượng Trữ lại là người đầu tiên có hành động, nàng đi tới cửa, gọi một nha hoàn, đem Bảo Nhi giao cho nàng: “Mang tiểu thư đi ra ngoài chơi!” Lại đối Bảo Nhi nói: “Cha mẹ cùng ông bà ngoại có việc cần nói chuyện, Bảo Nhi ngoan, cùng tỷ tỷ đi chơi một lúc nhé.” Bảo Nhi không muốn đi, nhưng bị biểu tình nghiêm túc của Phượng Trữ làm cho sợ, vì thế ngoan ngoãn theo tỷ tỷ nha hoàn rời đi:

Phượng Trữ quay đầu lại, trực tiếp hỏi Kiều Ly: “Nương, lúc trước người mọi cách dụng tâm, muốn cho ta có thể làm con dâu của Long gia, nay Long gia tiếp nhận ta, người còn nói như vậy, là ý như thế nào?”

Kiều Ly nghiêm trang: “Lời này con có thể hỏi người nhà Long gia, lúc trước kiêu gì cũng không có chút hoà nhã, nay con còn có nữ nhi, bọn họ lại bỏ qua tất cả đón con trở về, đó là ý như thế nào?”

Long Tam nhủ mảy, Long Nhị cười, hai người đang định nói chuyện, Phụng Trữ lại hướng bọn họ khoát tay chặn lại: “Tuồng công, tấm lòng của người ta nếu không tin, chắc chắn sẽ không cùng người trở về, cho nên lý do của người ta có thể nói: Nhị bá, người cười trông giả tạo như vậy, chắc chắn lại nghĩ đến quỷ kế gì đây, cho nên nói hay không cũng thế.”

Long Nhị Long Tam đồng thời nhướng mày, biểu tình trên mặt đều nhất trí: Long Đại ở một bên trầm mặc không lên tiếng, đưa tay bưng bát trà uống ngụm trà, nhưng thân là võ tướng cái khí thế uy nghiêm dĩ nhiên tràn ngập, Phụng Trữ nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy Long Đại rất thông thả, mọi người cứ tùy tiện nói chuyện, nếu mãi mà không giải quyết được thì lão tử vác đao tới giải quyết: Nàng bình tĩnh nhìn Kiêu Ly nói: “Nương, đừng nếu nói đến người khác, người phải hiểu rõ mọi chuyện thì mới nói, hai nhà Long Phụng chúng ta cũng có nhiều sâu xa, ta cùng với Long Tam lại trải qua mấy năm khúc chiết mới có hôm nay, mọi người sao không đem tất cả những khúc mắc nói ra, chân thành bày tỏ, cùng nhau giải quyết.”

Kiều Ly vỗ tay ghế, cả giận nói: “Con đây là khuỷu tay chìa ra bên ngoài sao? Chớ quên ai mới là cha mẹ ruột của con đó?”

Phụng Trữ khoa tay múa chân đáp: “Nương nói lời này thật không thực tế, người xem, cánh tay vốn phải chìa ra bên ngoài mới có thể cử động linh hoạt, cánh tay mà không như thế thì coi là phế: Nương nếu cảm thấy chuyện có chút khó nói, có lẽ có thể cùng nữ nhi lên tâm sự không? Chúng ta cùng nhau thương nghị!”

“Hừ, con nghĩ nam nhân của con là núi có thể dựa vào sao? Nha đầu ngốc, con mang theo đứa nhỏ không biết là con ai, là nam nhân khác thì đã không bao giờ chấp nhận con nữa, bọn họ lại cư xử như thế chắc chắn là bụng dạ khó lường: Chân tình gì gì đó đều là giả, chỉ có cha nương mới có thể vì tốt cho con.” “Nếu thực là như thế, vì sao cha nương thời điểm Long Tam tìm ta không đến ngăn cản, vì sao lại chờ đến lúc ta trở lại Long gia mới tới tìm ta, thời gian dài như vậy, người nhà Long gia bụng dạ khó lường trong miệng cha nương kia đã có thể giết ta trăm ngàn lần, có thể lợi dụng Bảo Nhi mà bức ta làm chuyện ta không muốn, đợi đến lúc này hai người mới đến, có lẽ chỉ kịp nhận xác hai mẹ con ta hoặc là thấy được thảm trạng không cách nào cứu vãn: Bây giờ mới đến nói muốn tốt cho ta, có thể thay đổi cái gì?” Phụng Trắc Quân nghe mà hốt hoảng: “Phụng Phụng, bọn họ quả nhiên là đối xử với con không tốt sao?”

“Cha, kỳ thật trong lòng hai người có thể đoán được bọn họ rất tốt với ta, nguyên nhân vì thế nên hai người mới có thể lấy lùi để tiến như vậy, nói là muốn dẫn ta đi, đợi Long gia sốt ruột lo lắng, sau đó mới ra điều kiện, có phải thế không?”

“Phụng Phụng...” Phụng Trắc Quân muốn nói lại thôi, Kiêu Ly ở một bên nổi trận lôi đình: “Phụng Trữ, Long gia cho con cái mê canh gì, con cư nhiên lại dám phản kháng lại cha nương như vậy: Chúng ta nuôi con lâu như thế cũng chỉ là phí công!”

“Nương, chính bởi vì hai người là cha nương của ta, ta mới có thể hy vọng hai người có thể cùng Long gia hóa giải thù hận, nếu như là người khác, ta mới không phí vô mồm như vậy.” Nếu là người ngoài, nàng thấy hai bên cứ vòng vòng vào vòng cạnh khóe nhau như vậy, sớm đã một cước đá ra khỏi cửa: Phụng Trữ trong đầu than phiền, nàng thật sự không hiểu cứ đem khúc mắc giấu ở trong lòng thì có ích lợi gì?

Kiều Ly cười lạnh: “Con cũng biết là con phí vô mồm, nhưng con vậy chính là giúp Long gia nói chuyện.”

“Ta là vì cha nương nên mới thế.” Phụng Trữ nói: “Ta mặc dù không có trí nhớ, nhưng cũng không phải ngốc tử: Trên đời này không có người khờ thật, trong lòng mỗi người đều hiểu được, mọi người ai cũng để ý: Kỳ thật hai người cùng Long gia giống nhau, đều biết vài năm trước đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà mọi người làm ra vẻ mơ mơ hồ hồ cho tới hôm nay, không bên nào chịu lùi bước: Cùng là người trong cuộc, phải nói chuyện cho rõ ràng thì mới tốt.”

Phụng Trữ dừng một chút, quay đầu nhìn thoáng qua Long Tam, lại quay lại đối với Phụng Trắc Quân cùng Kiêu Ly nói: “Ta là con dâu của Long gia, cũng là nữ nhi của Phụng gia, đây là sự thật mặc cho ai nói gì cũng không thay đổi được: Cũng vì thân phận của ta như vậy, hôm nay liền nói lời nói thật, ta nhìn mọi người đối trả đối phó với nhau mà phát mệt, mọi người vô duyên vô cớ lãng phí mấy năm nay, ngay cả khúc mắc cũng không giải thích, ngầm tra đến tra đi, đấu đến đấu đi, rõ ràng không vui vẻ gì, cố tình còn gả con gái thủ con dâu kết thân gia, nghĩ đối phương là đồ ngốc, kỳ thật chính mình mới ngốc.”

Phụng Trữ nói chuyện cả buổi, đem người cả hai nhà ra mắng hết, mọi người nhất thời sững sờ, cũng không biết phản bác như thế nào, trong phòng người từng bị phá hư đầu óc chỉ có một người, người này lại mắng người khác đều là đồ ngốc, nhưng những người còn lại thật sự suy nghĩ, kỳ thật thật đúng là bản thân rất ngu dốt:

Phụng Trữ nhìn trái nhìn phải, lại nói: “Mọi người xem, ta đem hết những khúc mắc trong lòng nói ra hết, rất thông khoái!”

Phụng Trắc Quân luôn luôn kiệm lời bỗng nhiên nói: “Thái độ thật tình đối đãi, cũng phải tùy theo loại người: Phụng Phụng, lời nói của con không hoàn toàn chính xác, có rất nhiều chuyện không phải đơn giản như vậy.”

“Nếu là không đơn giản, tại sao mọi người còn khiến nó biến thành càng phức tạp hơn? Cha, nói đến khoái ý ân cừ này nọ, có cừ có oán thì nói ra, ta là nữ nhi của cha, chắc chắn sẽ không nhìn Long gia khi dễ hai người!”

Phụng Trắc Quân còn đang do dự, Kiêu Ly cuối cùng nhịn không được đối Phụng Trữ nói: “Long gia nhiều năm trước hại chết cha chồng của ta, chính là gia gia của con, bọn họ truy đuổi Phụng gia chúng ta tới thâm sơn cùng cốc, giấu giếm bên ngoài mà đuổi tận giết tuyệt: Ta cùng với cha con nhận hết cực khổ mới giữ lại được Phụng gia, Long gia chẳng những ác độc còn đối trả đến cực điểm, đối với sự việc năm đó dám làm mà không dám nhận, bản thân làm mà lại dám nói là không biết.”

Ba huynh đệ Long gia nhìn thoáng qua nhau, trong lòng đều nghĩ đến quả nhiên là việc này: Long Đại mở miệng hỏi: “Ngài nói Long gia hại Phụng gia, vậy ngài có chứng cứ gì không?”

“Bản đồ bảo vật gia truyền của Long gia các người chính là chứng cứ?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đợi điều tra chân tướng

“Bản đồ kia tại sao lại là chứng cứ?” Đây là câu nói đầu tiên của Long Đại từ khi nhìn thấy vợ chồng Phụng gia:

Kiều Ly cùng Phụng Trác Quân liếc nhau, Phụng Trác Quân nói: “Năm đó cha ta cùng tổ phụ các người cùng nhau xông pha thiên hạ, cùng nhập quân doanh, vì nước quên mình lập công huân, chuyện này chắc các người đều biết: Bọn họ chẳng những cùng nhau trải qua sinh tử, còn cùng nhau phát hiện một bảo tàng kinh người, bọn họ cùng nhau đem bảo tàng chôn dấu, ước định đây là bí mật của hai người, vẽ thành bản đồ, đem phần quan trọng nhất trên bản đồ phân ra khắc vào hai con dấu, mỗi người giữ một con.”

Ba huynh đệ Long gia giấu giếm thanh sắc, nhưng trong đầu đều hiểu, đồn đãi thần bí của các lão nhân trong kinh thành, sợ là Phụng gia cũng nghĩ như thế: Quả nhiên Phụng Trác Quân nói tiếp: “Bảo vật này vốn nên là hai huynh đệ cùng sở hữu, đáng tiếc một người trong đó sinh lòng tham, dưng độc kế vu hãm người còn lại.”

Hắn nói tới đây ngừng lại một chút, giọng đang áp chế tức giận, sau đó lại nói: “Từ sự kiện kia, cha ta thoát được một mạng, mang theo nương ta cùng ta chặt vật chạy trốn tới nơi sơn dã, cái gì cũng không kịp mang: Ngày đó nhà chúng ta trải qua mọi cực khổ, cha ta là một hán tử mạnh mẽ như vậy, lại bị oan khuất bị thống đến mỗi mồn: Mặc dù ta cùng với nương ta hỏi người như thế nào, người cũng không nguyện nói đã xảy ra chuyện gì.”

Phụng Trữ nhìn không được hỏi: “Gia gia cũng là chưa nói nguyên do sự tình, vì sao cha lại khẳng định gia gia là bị Long gia hại chết?”

Phụng Trác Quân nói: “Lúc ấy ta thật không hiểu được sao lại ra thế này, trước khi cha ta lâm chung gọi ta đến trước giường, nói với ta chớ để oán hận trong lòng: Phụng gia chúng ta không hiểu vì sao lại xuống dốc đến thế này, phụ thân lại vì thế mà chết, tại sao ta có thể không hận? Vì thế ta thật sự hỏi người, hết thấy chuyện này là do đâu? Vĩnh viễn ta luôn nhớ rõ, người lúc hấp hối cố gắng đem con dấu giao cho ta, nói cho ta biết: hết thấy đều là vì sự kiện hi thế trần báo kia, đáp án là ở chỗ này.”

Trong phòng im ắng, Phụng Trữ có chút hiểu được: “Cho nên cha mẹ mới có thể ép ta gả đến Long gia, hy vọng có thể thám thính chân tướng việc này? Hoặc là tìm được bản đồ bảo vật kia, tra ra sự thật?”

Kiều Ly gật đầu: “Phụng gia chúng ta không thể bị hãm oan không minh bạch như vậy, công công bà bà của ta không thể đến đến chết lưng vẫn đeo tội danh như vậy: Ta cùng với cha con vài năm trước âm thầm dò hỏi, cân nhắc mọi đường, cuối cùng hiểu được, đây đều là có người gắp tài quên nghĩa, hết thấy đều là cái tham tự chộc mầm tai vạ, chúng ta thử Long gia một chút, quả nhiên bọn họ nghe được Phụng gia chúng ta liền dị thường cảnh giác...”

Long Nhị nghe thế thanh thanh đáp: “Lời này của Phụng phu nhân sai rồi, Long gia chúng ta lúc nào cũng luôn có người hãm he hãm hại, người ngoài ai cũng đều trung ra về mặt thiện lương hiền lành nhưng sau lưng lại thủ sẵn dao nhỏ, chỉ là ba huynh đệ Long gia chúng ta có chút vận khí tốt, lại nói, Phụng phu nhân này bảo chúng ta dị thường cảnh giác, tại sao không nói chính các người vừa đến liền không có hảo ý, bị chúng ta phát hiện?”

“Không có hảo ý?” Kiều Ly lạnh lùng cười: “Phụng gia chúng ta chịu bao nhiêu khổ, trốn bao nhiêu tội mới có thể tồn tại cho tới hôm nay, chúng ta cũng không có vận khí tốt như ba huynh đệ Long gia các người?”

Phụng Trữ khoanh tay, cau mày thực không kiên nhẫn: “Hiện tại là muốn so xem nhà ai đáng thương hơn sao? Nhà nào đáng thương hơn thì chính là đúng, phải không? Kế tiếp có phải lại muốn nói đến ai bị ép hôn ai bị cưỡng thủ, ai chịu vắng vẻ ai chịu ủy khuất hay không? Mọi người có thể trở về vấn đề chính được không? Ta thấy mọi người ai cũng tươi roi rói, giả bộ đáng thương có thấy nghe rất kì không?”

Lời này của Phụng Trữ nói ra làm cho Long Nhị cùng Kiều Ly nhất tề trừng mắt nhìn nàng một cái: Phụng Trữ làm như không phát hiện, đối Phụng Trác Quân nói: “Cha, hai người phán định Long gia khả nghi, vì thế phái ta đến, cuối cùng cái gì cũng không tra được: Vậy hiện tại hai người tới đây tính làm gì?”

Phụng Trác Quân liếc nhìn Kiều Ly một cái, há miệng thở dốc, không nói chuyện: Phụng Trữ thấy thế, liền hiểu được ở Phụng gia kỳ thật người quyết định chính là Kiều Ly, vì thế nàng chuyển hướng Kiều Ly nói: “Nương, việc đã đến nước này, không bằng nói thẳng ra, chúng ta cùng nhau thương nghị, nghĩ biện pháp giải quyết.”

“Thương nghị?” Kiều Ly nói: “Con cứ hỏi thẳng Long gia bọn hắn có nguyên ý thương nghị hay không? Hiện tại rất đơn giản, chúng ta cũng đem mọi chuyện ra làm rõ, chỉ cần Long gia đem bản đồ cùng con dấu giao ra đây, chúng ta lấy được bảo vật, việc này mới có khả năng chấm dứt, ít nhất cũng phải cho chúng ta hiểu được, Phụng gia chúng ta đến tột cùng là vì cái gì mới bị người ta làm hại?”

Lời này vừa ra, Long Nhị hừ lạnh: “Nghĩ hay quá nhỉ!” Long Đại cũng hừ: “Có bản lĩnh thì tự mình lấy.” Long Tam giận dữ nói: “Phượng phu nhân, ngài biết kia là bảo vật gia truyền của Long gia chúng ta, để ra yêu cầu như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy quá đáng?”

Kiều Ly không để ý tới bọn họ, chỉ đối Phượng Trữ nói: “Nhìn đi, người nhà Long gia bọn họ thật sự là dễ thương nghị!”

Phượng Trữ cau mày nhìn xuống phiên chán trong lòng, nàng không trả lời, Long Nhị lúc này cũng là nhọt nhọt cười, nói: “Phượng phu nhân, Long gia chúng ta thật cũng dễ thương nghị lắm, không bằng như vậy đi, hai người đem con dấu trên tay Phượng gia giao ra đây, chúng ta Long gia cất điễm khuy, cứ người ra tiền xuất lực đi tìm bảo vật, đợi điều tra ra chân tướng thật chuyện không may kia, lại chuyển cáo Phượng gia: Phượng gia cái gì cũng không phải làm, chỉ cần an an ổn ổn ngồi chờ tin tức của chúng ta là được, như thế được không?”

“Được thế nào mà được?” Kiêu Ly nói: “Long Nhị gia quả thật tính toán rất sâu xa, chuyện này nợ đều giao cho người, chúng ta một chút lợi thế cũng không có, các người tìm bảo vật, rồi hủy chứng cứ, chúng ta biết đến nơi nào mà giải oan chứ?”

Long Nhị cười lạnh: “Tâm tư Phượng phu nhân cũng thật nhiều, ngài bản khoản cái này bản khoản cái nợ, người khác ai cũng có ý xấu chặc: Nếu theo lời ngài nói, ta có phải cũng nên nghi ngờ Phượng gia vốn không phải muốn báo thù tìm chân tướng gì đó, mà là căn bản vì lừa tiền mà đến: Về phần nhà chúng ta, ngài cũng nên nghĩ lại đi, chúng ta nếu có hứng thú với cái gọi là bảo tàng này, tại sao cho tới hôm nay cũng không động thủ đi tìm? Đây là bảo vật gia gia lưu cho hậu nhân Long gia chúng ta, người nói đây là thứ trân quý nhất trong đời này của người...”

“Cha ta cũng nói, đó là thứ trân quý nhất trong đời này của người!” Phượng Trác Quân kích động chen vào nói, trong lòng đại hận, thứ trân quý nhất trong lòng phụ thân, lại bị bạn thân vì lòng tham mà độc chiếm, phụ thân từ quan bỏ mạng, người một nhà từ nay về sau chia cách âm dương, tất cả đều là vì Long gia:

Kiều Ly cũng nói: “Thứ này vốn là hai nhà cùng sở hữu, Long gia các người nếu không thêm để ý bảo vật này, vì sao lúc trước Long lão nhân hạ độc thủ với Phượng gia chúng ta? Nếu đã không thêm để ý, vậy Long gia đem con dấu giao ra đây, để cho chúng ta đi tìm bảo vật, tại sao lại không được?”

Vẫn lưu tâm Phượng Trữ mà không nói gì Long Tam lúc này đột nhiên nói: “Ta không quan tâm có bảo vật hay không bảo vật, ta chỉ muốn nói một việc, ông nội của ta làm người trung can nghĩa đảm, thiết huyết lòng son, tuyệt không làm việc bội bạc:”

“Hừ, người không khẩu bạch nha, nói như thế nào mà chẳng được: Nhưng cha ta lại bởi vậy mà bị hại, chúng ta bỏ nhà đi trốn cũng là sự thật!” Phượng Trác Quân biểu hiện ra ít có nghiêm khắc ngữ khí:

Long Nhị nghiêm túc nói: “Phượng lão gia từ năm đó bị Triệu đại nhân vu cáo, là ông nội của ta lấy mệnh tướng bảo, Phượng gia mới có cơ hội bỏ nhà đi trốn: Ông nội của ta đối việc này canh cánh trong lòng, sau này truy tìm nhược điểm của Triệu đại nhân, đưa hấn ra xử trảm, cũng coi như trả lại công đạo cho Phượng gia, ông nội của ta dặn, bảo tàng này thứ truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, tuyệt không được làm hư hao hay thất lạc, đến lúc chết người không hề có một chút ý niệm lấy bảo vật trong đầu, làm sao lại có khả năng nổi lòng tham?”

“Việc đó là tìm người chịu tội thay, Long lão gia từ già nhân giả nghĩa làm người tốt, sau còn giết người diệt khẩu, có cái gì có thể coi là anh hùng: Hấn không thực hiện lòng tham trong đầu, còn là vì một con dấu khác ở Phượng gia chúng ta, cho dù có muốn cũng không được chuyển gì, không đúng sao?” Kiêu Ly mồm miệng lạnh lợi phàn bác:

“Vốn con dấu là do hai người cùng nhau khác, tại sao lại không biết nội dung bên trong? Huống hồ nếu là thật có lòng muốn lấy bảo vật, lúc đuổi Phượng gia đi rồi, muốn cướp luôn con dấu thì cũng có gì khó đâu?”

“Có khó hay không cũng không phải do người định đoạt, cha chồng của ta cũng không phải là đồ ngốc, chẳng lẽ không biết cất giấu con dấu sao?” Kiêu Ly cùng Long Nhị đối chọi gay gắt, làm âm ỹ cả lên:

Trong lúc nhất thời, hai nhà người một câu ta một câu, lời nợ cũ ra hết tí mĩ tính, Phượng Trữ ở một bên càng nghe càng nhịu mày, cuối cùng nhìn không được rống lớn một tiếng: “Toàn bộ cảm miệng cho ta:”

Nàng vận khí rống vang, đúng là vang vọng khắp nhà, thiếu chút nữa văng cả nóc nhà, tự nhiên cũng khiến tất cả mọi người trấn tĩnh, mọi người tất cả đều nhìn về hướng nàng, không nói nữa:

Phượng Trữ hướng về phía Kiêu Ly nói: “Nương, ý tứ của người, là muốn Long gia đem bản đồ cùng con dấu giao ra đây, để Phượng gia đi tìm bảo vật, nhìn xem đến tận cùng đó là thứ gì, điều tra rõ chân tướng, có phải thế không?”

Kiều Ly gật đầu: “Đây là tất nhiên, Long gia phải đem tất cả những thứ đó giao ra đây:”

Phượng Trữ lại hỏi Phượng Trác Quân: “Cha cũng nghĩ như vậy mới thích hợp, có phải thế không?”

Phượng Trác Quân cũng gật đầu: “Ý của mẹ con, cũng là ý của ta:”

Phượng Trữ nghe xong, chuyển hướng Long Nhị: “Nhị bá, vậy ý của Long gia là muốn cha nương ta đem con dấu của bọn họ giao ra, để Long gia đi tìm bảo vật, đúng không?”

“Đương nhiên!” Long Nhị theo lý thường đáp:

Phượng Trữ lại hỏi: “Đó là vì sao?”

“Này còn hỏi?” Ngờ kị Long Nhị trào phúng, ánh mắt còn nhìn hướng vợ chồng Phụng gia:

Phụng Trữ vẫy vẫy tay, khiển trách Long Nhị: “Nhị bá, đến lúc này sao ngươi còn không sang khoái một chút, câu hỏi đó là làm sao? Ướt át bản thủ rất không đàn ông. Ta chính là muốn xác định, Long gia là sợ cha mẹ ta dùng kế đoạt bảo, có phải thế không?”

Long Nhị bị nàng nói sắc mặt khó coi, cư nhiên dám nói hắn không đàn ông? Nếu không vì mặt mũi lão Tam, nữ nhân này liên tiếp trêu chọc khiến hắn không thoải mái, hắn chắc chắn đã xử lý nàng ta rồi. Phụng Trữ cau mày, mắt thấy Long Nhị nửa ngày không nói, nàng không kiên nhẫn lại vẫy vẫy tay: “Được, được, ta hiểu được ngươi chính là ý tứ này, trong lòng đại bá cũng tương công cũng nghĩ như thế, đúng không?”

Long Đại cùng Long Tam vì mặt mũi của Long Nhị nên không có trực tiếp trả lời, nhưng ý tứ trong mắt rất rõ ràng: Vì thế Phụng Trữ chuyển hướng Phụng Trác Quân cùng Kiều Ly: “Cha mẹ cũng giống như vậy, lo lắng con dâu giao ra bị người khác chiếm tiện nghi, đúng vậy không?”

Hai người gật đầu, Kiều Ly trừng mắt nhìn ba huynh đệ Long gia một cái, Phụng Trữ lớn tiếng nói: “Nếu không tín nhiệm lẫn nhau như vậy, vì sao không cùng nhau đi tìm?”

Hai bên đều sừng sốt, nhưng Long Nhị rất nhanh nói: “Cho dù cùng đi, cũng phải có con dâu của bên đó, ta cũng không ý kiến, nhưng mà không biết bọn họ cuối cùng có chịu giao con dâu ra không?”

Kiều Ly lớn tiếng nói: “Long Nhị gia nghĩ hay thật nhỉ, thật ra ta cảm thấy, cho dù là cùng một đường đi tìm bảo vật, Long gia mới không muốn đem bản đồ cùng con dâu giao ra đó.”

Lời này nói đến nói đi, lại vòng trở về nguyên điểm, Phụng Trữ trong lòng phun lửa, lớn tiếng kêu lên: “Ngừng, ngừng, đều miễn bàn đến chuyện giao con dâu đi!”

Ánh mắt mọi người lại gom lại trên người nàng, Long Nhị tà tà liếc nàng, rất có vẻ “nhìn người xem người xoay xở ra sao bây giờ”. Phụng Trữ cắn cắn môi, lâm vào suy nghĩ sâu xa: Long Đại trầm mặc không lên tiếng lại uống ngụm trà, Long Tam đau lòng nung nấu, đi đến bên người nàng kéo tay, ôn nhu gọi nàng một tiếng: “Phụng Nhi...”

Phụng Trữ nhìn nhìn hắn, đầu óc đột nhiên thông suốt, nàng nói: “Làm như vậy đi, bản đồ giao cho ta, Long Tam cầm con dâu Long gia, cha ta cầm con dâu Phụng gia, chúng ta cùng đi nhìn xem bảo vật đến tột cùng là cái gì?”

Long Nhị cùng Kiều Ly sừng sốt, đồng thời nói: “Không được.”

“Tại sao lại không được?” Phụng Trữ hỏi, nàng cảm thấy chủ ý này là tuyệt nhất: “Cha đi tìm bảo vật, nương canh giữ ở đây, lúc nào cũng có thể nhìn chăm chăm động tĩnh của Long gia, không sợ bọn họ phá rối, mà Long Tam bên ngoài, Nhị bá ngươi cũng có thể nhìn chăm chăm nương ta, không sợ bà ấy có cái gì trong ruột, như vậy kiểm chế cân bằng lẫn nhau, lại có ta ở đây làm trung gian, rất công bằng thỏa đáng, tại sao lại không được?”

Kiều Ly nói: “Con chỉ một lòng thiên vị Long gia.” Long Nhị cũng nói: “Ngươi vẫn nói chính mình là nữ nhi Phụng gia, vạn nhất ngươi cảm thấy nên nghe theo lời cha mẹ, lão Tam lại đối với ngươi mềm lòng, việc này không thực hiện được.”

Nói đến cuối cùng, kỳ thật mọi người đều không nắm chắc cánh tay Phụng Trữ đến tột cùng là hướng vào bên trong hay hướng ra bên ngoài:

Phụng Trữ dậm chân một cái, nóng nảy: “Sao mọi người không nghĩ đến chuyện tốt chứ? Không nên nhiều tâm tư như vậy? Này cũng không được, kia cũng không được, khó trách có chút chuyện như vậy mà vướng mắc vài năm, rõ ràng mọi người đem con dâu đi giấu, nuốt vào trong bụng, tra được chân tướng cái rắm ấy?”

“Phụng Nhi...” Long Tam ôm vai của nàng trấn an: “Đừng có gấp, hảo hảo nói chuyện.”

Phụng Trữ nhìn bên này, lại nhìn bên kia, tâm nhất hoành, chỉ vào Long Nhị cùng Kiều Ly nói: “Ta đưa Bảo Nhi cho các ngươi, thế là được rồi chứ? Bảo Nhi là bảo bối quan trọng nhất của ta, lần này đi tìm bảo vật rất nguy hiểm, ta dù sao cũng không thể mang Bảo Nhi theo, để cho Bảo Nhi ở lại nơi này chờ ta trở lại, nếu ta đối việc này không công bằng, hoặc là bên ngoài có cái gì lừa đảo, các ngươi có Bảo Nhi trong tay, tất nhiên là không cần lo lắng.”

Long Nhị vừa nghe đến muốn đem Bảo Nhi giao cho hắn, trong lòng kinh hãi, tiểu khách tinh kia làm sao có thể là con tin, nếu thực giao cho hắn, chẳng lẽ lại nâng nó lên làm tiểu cô nãi nãi mà cung phụng? Vạn nhất Bảo Nhi mà có cái gì không tốt, nữ nhân Phụng Trữ này cùng lão Tam có khi nào đem hắn oán chết không?

Hắn đang muốn cự tuyệt, lại thấy Kiều Ly lộ sắc mặt vui mừng, mà Phụng Trữ hung tợn trừng hắn, Long Nhị lời nói đến bên miệng cũng không nói ra được, Phụng Trữ hướng bọn họ vung tay lên: “Việc này liền định như vậy đi, đại bá thân có chức quan, cứ lo việc của bá đi, Nhị bá nhân rồi, liền giúp ta chiêu mộ Bảo Nhi, nương canh giữ ở này chờ chúng ta trở về, cha đại diện cho Phụng gia, Long Tam đại diện cho Long gia, ta là người trung gian, cùng đi đem thứ thần thần bí bí gọi là bảo vật này tìm ra: Nếu ai dám có ý kiến khác, thì để ra biện pháp khác ra, bằng không ta thực sẽ trở mặt.”

Long Nhị xoa xoa thái dương, không nói, nữ nhân điên này không trở mặt thì đã rất phiền toái rồi, nếu thực sự trở mặt không biết lão Tam có xoa dịu được không, việc này hắn với đệ đệ thực không dám tin tưởng, hơn nữa, đề nghị này của Phụng Trữ thật là biện pháp tốt nhất trước mắt:

Kiều Ly cùng Phụng Trác Quân cũng không nói cái gì, kỳ thật trong lòng bọn họ cũng hiểu được, muốn đào ra này nọ trong tay Long gia vắt cổ chày ra nước, quá khó khăn, nay Phụng Trữ đề ra phương pháp làm cho Long gia buông lỏng, là chuyện tốt khó gặp a:

Vì thế không có ý kiến khác, việc này chính thức định ra: Nhưng Phụng Trữ còn nói: “Qua hai ngày nữa là sinh nhật của Bảo Nhi, vô luận như thế nào, phải làm cho Bảo Nhi một sinh nhật vui vẻ mới xuất phát.” Điểm ấy mọi người càng không dị nghị, dù sao cũng chỉ là hai ngày, hưởng hồ Bảo Nhi cũng có một phần tham dự vào việc trên, nán lại chờ cũng có thể:

Ngày hôm sau, Phụng Trữ ôm Bảo Nhi ra ngoài mua mấy thứ đồ chơi cho nàng chơi, cùng đi có Kiều Ly cùng An Nhục Thần, Long Khánh Sinh nói muốn làm bảo tiêu cho nương, cũng đi theo: Một đám phụ nữ cùng trẻ con đi trên đường rất vui vẻ:

Kiều Ly không nhắc lại nửa câu không vui, một đường dỗ Bảo Nhi cao hứng, bà kéo Bảo Nhi vào quầy hàng Linh Đương chọn đồ, Phụng Trữ cùng An Nhục Thần ở một bên trò chuyện việc nhà:

An Nhục Thần nói Long Đại kể những chuyện hôm qua phát sinh cho nàng nghe, Phụng Trữ giấu lại biểu hiện buồn hân của mình, có chút đỏ mặt, bộ dáng đại tẩu này vĩnh viễn dịu dàng hiền thực, chính mình cùng nàng so thật sự là kém xa, nhưng An Nhục Thần lại nói: “Ta nói chuyện với tướng công, Tam đệ thật sự tìm được một nương tử tốt.” Phụng Trữ vừa nghe, mặt càng đỏ hơn:

An Nhục Thần cười nói: “Hiện tại Long gia chúng ta chỉ còn lại Long Nhị gia, ta làm tẩu tử, kỳ thật cũng nên thay hán thu xếp.”

Phụng Trữ trả lời: “Tẩu tử không cần thay Nhị bá lo lắng.”

“Tại sao? Chẳng lẽ hán đã có quyết định gì sao?”

“Không phải.” Phụng Trữ thật tình nói: “Ta nói không cần lo lắng, là vì Nhị bá chắc chắn là không có người muốn: Cũng là chuyện đã sớm có kết quả, lo lắng cũng vô dụng.”

An Nhục Thần nháy mắt mấy cái, nở nụ cười: “Vậy xem ra ta phải đi cầu tướng công thay Nhị gia tìm vài mối...” Hai nữ nhân mở miệng vui đùa, chợt nghe Kiều Ly kêu một tiếng sợ hãi, Phụng Trữ nhắc mắt, nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi nắm cổ tay của bà, tựa hồ đang định cướp Bảo Nhi trong lòng Kiều Ly:

Tóc gáy Phụng Trữ tất cả đều dựng thẳng lên, nàng nhắc chân liền vọt qua, Long Khánh Sinh phản ứng nhanh hơn, hán đứng ở bên người Kiều Ly, thấy thế một chương liền hướng cánh tay nam tử kia đánh qua, nam tử kia không dự đoán được nam đồng này cư nhiên dám động thủ, đang sửng sốt, Bảo Nhi đã được Long Khánh Sinh đoạt lấy ôm vào trong ngực nhanh chóng lui ra phía sau:

Phụng Trữ lúc này đã đuổi tới, nam tử kia một chiêu không thể thủ liên biết không có cơ hội, hán vội vàng không biết cùng Kiều Ly nói câu cái gì, Phụng Trữ dưới tình thế cấp bách không có nghe được, nhưng giọng nói của nam tử này nàng lại có ấn tượng, cùng với hai mắt của hán, nàng lập tức xác định, đó là người ép nàng đoạt bảo vật, hán cũng từng lừa nàng, nói nàng không phải Long gia phu nhân:

Phụng Trữ hét lớn một tiếng liền hướng hán đánh tới, người nọ cũng không dây dưa, xoay người liền trốn, Phụng Trữ đang định đuổi theo, nhưng chợt nghĩ đến vạn nhất hán có đồng lõa ở phụ cận, điều hồ ly son, lại lựa thời cơ xuống tay với Bảo Nhi thì sao? Nàng ngừng lại, xoay người ôm lấy Bảo Nhi đang kinh hoàng khóc lớn trong lòng Long Khánh Sinh, miệng dỗ: “Bảo Nhi chớ sợ, nương ở đây, có nương ở đây...”

Phụng Trữ ôm thân mình nhỏ nhắn của Bảo Nhi, càng nghĩ càng sợ, nếu không phải mới vừa rời Long Khánh Sinh ra tay, từ khoảng cách của nàng, sợ là không kịp cứu Bảo Nhi, người nọ đến tột cùng là ai, vì sao muốn cướp Bảo Nhi?

Phụng Trữ ôm Bảo Nhi hôn nhẹ, trong lòng hốt hoảng, bỗng nhiên cổ tay bị bóp chặt, quay đầu thì thấy là Kiều Ly, sắc mặt bà quái dị, nhìn chăm chăm chính mình, Phụng Trữ nghĩ nương chắc là cũng đang sợ hãi, đang định mở miệng an ủi, lại nghe Kiều Ly lớn tiếng hỏi: “Nam tử kia là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Sơ hãm nguy cơ

Nam tử kia là ai?

Phụng Trữ không biết, nàng trước kia chỉ biết là nam nhân này muốn giết nàng, muốn trộm bảo vật của Long gia, nàng bây giờ còn biết thêm nam nhân này muốn cướp Bảo Nhi: Nếu là giết nàng vì diệt khẩu, cướp bảo vật vì vợ vét của cái, vậy cướp Bảo Nhi là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ hán nghĩ Bảo Nhi là đứa nhỏ của Long gia, muốn dùng để uy hiếp sao?

Kiều Ly nhìn vẻ mặt của Phụng Trữ lo sợ không yên ngu ngốc đờ đẫn, hận không thể đánh chết nàng, quát: “Đang nói chuyện với người đó, hán rút cuộc là ai?”

Ngữ khí của Kiều Ly rất hung dữ, làm cho Bảo Nhi đang nằm trong lòng Phụng Trữ chấn động mạnh, nhưng lại không dám lớn tiếng khóc, tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt vạt áo của Phụng Trữ, chui đầu vào sâu thêm đề thấp giọng nức nở: Phụng Trữ vỗ vỗ phía sau lưng Bảo Nhi dỗ, đối Kiều Ly nói: “Nương, có chuyện gì trở về nói sau.”

“Người đừng giả bộ ngờ ngẩn với ta mà lừa đảo.” Kiều Ly cũng không biết bị kích thích gì, đứng bên đường không thuận theo không buông tha, khiến nhiều người chú ý: Bà đang định tiếp tục nói, An Nhục Thần lại thân nhiên nói: “Đừng ở chỗ này ồn ào, hồi phủ đi.” Thanh âm của nàng không lớn, nhưng lại có uy nghiêm của tướng quân phu nhân, tùy vệ trong góc tối lúc này cũng hiện thân, đứng ở một bên, Kiều Ly nghĩ nghĩ, nghiêm mặt phát tay áo hướng Long phủ mà đi:

An Nhục Thần vỗ nhẹ bả vai Phụng Trữ, nhẹ giọng hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Phụng Trữ lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nàng lại lắc đầu, trong lòng lại bắt đầu sợ hãi:

Về tới Long phủ, Phụng Trữ không chịu nổi Kiều Ly lần nữa thúc giục, đành đem Bảo Nhi đang khóc nháo không ngớt giao cho An Nhục Thần chiều cổ, tự mình cùng bà đóng cửa trò chuyện với nhau:

Lúc thật sự chỉ còn lại hai người, Kiều Ly lại không nói lời nào: Bà nhún mày, bước chân thông thả tới tới lui lui, Phụng Trữ trong lòng hốt hoảng, cũng không biết nói cái gì mới tốt, hai mẹ con cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, Kiều Ly rốt cục thở hắt ra, ngồi ở ghế trên, thanh âm bình tĩnh hỏi: “Con nói đi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Phụng Trữ không biết nên đáp như thế nào, trên thực tế vấn đề này quá rộng, nàng thậm chí còn không xác định Kiều Ly hỏi là cái gì: Cái gì kêu sao lại thế này? Hỏi là chuyện gì? Vì thế Phụng Trữ hỏi lại: “Người nô đã nói với nương cái gì đó?”

Kiều Ly nhìn chằm chằm nàng, sau một lúc lâu mới trả lời: “Cũng không nói cái gì, lúc ấy thực loạn, ta cũng không nghe rõ ràng cái gì, chính là hấn muốn cướp Bảo Nhi, cho nên ta phải cùng con hỏi rõ ràng, người nô là ai?”

“Ta cũng muốn biết hấn là ai vậy?” Phụng Trữ nhếch miệng, trả lời: “Hấn từng muốn giết ta, lại từ đến đây cướp bảo vật của Long gia, nhưng ta không biết hấn.”

“Hừ, lại là không nhớ rõ có phải không?” Kiều Ly cười lạnh: “Tật mất trí nhớ của người quả nhiên là dùng tốt.”

Phụng Trữ cắn răng, trong lòng cực kì ủy khuất, nàng là thật sự mất trí nhớ, chẳng lẽ việc này cũng muốn đẩy cho nàng? Sự tình qua lâu như vậy, bây giờ còn trách nàng sao?

Kiều Ly phiền chán đứng lên, đi vài bước, đột nhiên hỏi: “Ta vẫn chưa có hỏi người, người mang theo Bảo Nhi, Long Tam đối chuyện này nói như thế nào?”

“Hấn tất nhiên xem Bảo Nhi là đứa nhỏ thân sinh của hấn, hấn đối Bảo Nhi tốt lắm, Bảo Nhi cũng thân thiết với hấn nhiều.” Phụng Trữ đối vấn đề này thực cảnh giác, ngữ khí không khỏi cứng rắn thêm:

Kiều Ly không nói lời nào, lại đi trở về vài bước, ngữ khí cuối cùng hòa hoãn lại, nói: “Phụng Trữ, nương đôi khi hơi nóng tính, có khi nói nặng lời, con chớ trách nương.” Phụng Trữ không nói chuyện, Kiều Ly lại nói: “Con phải biết rằng, bất luận như thế nào, cha mẹ đều là người hiểu rõ con nhất, thân thiết với con nhất: Con hoàn toàn đã quên hết chuyện quá khứ, chắc chắn lúc vừa tỉnh lại, nhất định là lúc yếu ớt cô đơn nhất, nhưng chỉ vì nương biết quá muộn, chỉ có thể cho con ở lại Long gia chịu khổ: Tuy rằng nay con cảm thấy khổ tẫn cam lai, nhưng có một số việc vẫn là không phải lúc nào cũng như mình nghĩ.”

“Nương đến tột cùng là muốn nói cái gì?” Phụng Trữ cảm thấy trong lời nói của bà có chuyện:

“Nương là hy vọng con hiểu lí lẽ, biết trung hiếu: Nếu lần này mọi người tìm được bảo vật, chứng thật Phụng gia xác thực bị Long gia làm hại, con tuyệt đối không được bị Long gia mê hoặc.”

Trong lòng Phụng Trữ trầm xuống, nàng kỳ thật không nghĩ đến khả năng, nàng thật lòng toàn tâm toàn ý tín nhiệm Long Tam, Long Tam xem tổ phụ là một anh hùng, kính nể kính ngưỡng, cho nên nàng cũng vẫn tin tưởng Long lão gia tử sẽ không làm việc này: Mà nếu quả thực có bằng chứng chứng minh việc này là thật thì...

Phụng Trữ trả lời: “Nương, hiện tại có trăm ngàn khả năng giả thiết tính cũng vô dụng, đợi chúng ta tìm ra chân tướng, lại bàn luận làm việc cũng không muộn: Nữ nhi không phải là không phân rõ phải trái, bất luận chuyện xảy ra như thế nào, hiện tại mọi người đối đãi chân thành mới là quan trọng nhất: Sự tình luôn luôn biện pháp giải quyết, chớ để để tâm vào chuyện vụn vặt.”

“Đối đãi chân thành?” Kiều Ly lắc đầu: “Chuyện này sẽ không bao giờ tồn tại: Phụng Trữ a, con quá ngây thơ rồi.”

“Nương vì cái gì mà bi quan như vậy, ta thấy cảm tình nương cùng cha rất tốt, chẳng lẽ này không phải đối đãi chân thành, làm bạn lấy yêu, tại sao lại có thể nói là không tồn tại?” “Ta cùng với cha con đồng cam cộng khổ, cùng nhau chịu đựng không ít khúc chiết, tất nhiên không thể so sánh với chuyện kia: Nhưng con ở Long gia mấy năm nay, vẫn không có chút gì vui vẻ, thậm chí còn làm ra chuyện dọa người kia, phạm là nam nhân trong thiên hạ có ai là chịu được, vậy mà Long Tam kia tại sao lại đối với con tốt như vậy, con đã từng nghĩ tới chưa?”

“Nương rốt cuộc là muốn nói cái gì? Là muốn nói cho ta nương cùng cha thế này mới gọi là vợ chồng tình thâm, ta cùng với Long Tam chính là tính kẻ lẫn nhau sao?” Phụng Trữ giận dữ: “Nương khinh thường ta, bởi vì ta đã làm sai chuyện, có phải thế không?”

“Chẳng lẽ con còn cảm thấy làm chuyện như thế rất vinh quang sao?”

“Không vinh quang, thực cảm thấy thẹn.” Phụng Trữ nâng đầu nói năng rành mạch: “Ta xấu hổ đến hận không thể biến mất, ta hận chính mình, đoạn

thời gian đó mỗi ngày mỗi đêm ta đều suy nghĩ, vì sao lại phát sinh chuyện như vậy, ta là làm sao vậy? Là ta không giữ nữ tắc, là ta bị người dụ dỗ, hay là ta căn bản chính là bị người ép buộc? Nương, nương nói tất mất trí nhớ của ta là dùng tốt, đối với ta thì thà rằng mỗi một việc đều nhớ rõ ràng mạch, nếu không nhớ những chuyện trước đây so với tưởng tượng còn thương tổn hơn: Nương, nương nói nương chịu đựng không ít khúc chiết, ta cũng đâu có kém gì.”

Kiều Ly nhất thời nghẹn lời, cũng không biết nói tiếp như thế nào mới tốt, bà vốn tưởng rằng chuyện này Phụng Trữ sẽ không có lời nào để nói, không dự đoán được nàng lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

Phụng Trữ lại nói: “Nương, ta làm ra chuyện lớn như thế, nương có từng quan tâm đến nguyên do hay không, nương có từng nghĩ tới nữ nhi của nương đến tột cùng đã gặp phải chuyện gì hay không? Khi đó nương ở Long gia, chỉ lo suy nghĩ như thế nào giải quyết chuyện Long gia hưu ta, chỉ lo suy nghĩ làm cách nào vứt bỏ Bảo Nhi để ngăn ngừa hậu hoạn, nương đã từng nghĩ đến cảm thụ của ta hay không?”

“Ta can thiệp vào chuyện của Long gia, an bài đường lui cho Bảo Nhi, chẳng lẽ không phải vì tương lai của ngươi hay sao? Tại sao ta lại không nghĩ đến cảm thụ của ngươi chứ? Chẳng lẽ phải vứt bỏ mặc kệ ngươi mới tỉnh là sẵn sóc?” Kiêu Ly bị trách cứ thẹn quá thành giận: “Ngươi cứ ra ngoài mà hỏi thăm xem, khuê nữ nhà ai làm ra chuyện xấu lớn như thế, nhà mẹ đẻ có mấy ai còn toàn lực bảo vệ nàng như vậy, chính ngươi nói xem, ngươi khiến cho mặt của ta để vào đâu?”

Kiều Ly càng nói càng cảm thấy giận, chỉ vào Phụng Trữ mắng: “Ngươi trước đây nhu thuận nghe lời đã đi nơi nào rồi? Bị thương đầu óc rồi thay đổi tính cách luôn sao, ngươi làm ra chuyện như vậy, hồng hạnh ra tường cho Long Tam đội nón xanh, còn có thể làm cho hân nơi nơi tìm ngươi, ngươi thực nghĩ thiên hạ luôn có chuyện tốt như vậy sao? Ta vốn sợ ngươi thương tâm, chỉ điểm cho ngươi không nói, nay ngươi bị mờ heo mê hoặc, cái gì đều thấy không rõ, ta thật muốn hỏi ngươi, Long gia là gia thế gì, ba huynh đệ Long gia là người ra sao, Long Tam gia phong lưu phóng khoáng ở giang hồ cùng trong kinh thành là danh vọng gì, hồng nhan tri kỷ còn có thể thiếu sao? Ngươi gả đến đây ba năm, người ta ngay cả con mắt cũng không nguyên nhìn ngươi, ngươi bị thương, có nghiệt chủng, người ta lại trở nên thích ngươi, chính ngươi nói xem, trên đời có khả năng này sao?”

Phụng Trữ nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay sinh đau, nhưng nỗi đau này không bằng nỗi đau trong lòng bị lời nói của Kiêu Ly đâm chọc: Nàng cố nén nước mắt, ách thanh âm nói: “Nương luôn nghĩ là ta không tốt, tất nhiên là không thể có chuyện đó: Nhưng có khi Long Tam thấy được ta tốt...”

“Ba năm trước nhìn không thấy tốt, tại sao sau này lại thấy được? Cái tốt trong mắt hân là cái gì?” Kiêu Ly không nhìn tới biểu tình của Phụng Trữ, miệng vẫn nói lời tàn khốc:

“Kia nương lại là ý gì? Nương biết rõ Long gia là đầm rồng hang hổ, vẫn đem ta ép gả vào, thời điểm bái đường, ngay cả chú rể cũng không có, ta cùng heo bái thiên địa, nương lúc ấy là ở bên cạnh trợ mắt nhìn sao? Đó là kêu quan tâm ta nhất, thân cận ta nhất sao? Ta về nhà mẹ đẻ vụng trộm sinh đứa nhỏ, cũng không dám mang về phu gia, chẳng lẽ chuyện này không nói lên cuộc sống của ta ở nhà chồng rất tệ sao? Vì sao nương không giữ ta ở lại, không che chở cho ta, lại còn ép ta trở về? Nhiều năm thế này, nương quan tâm đến đại cữu Phụng gia nhiều hơn, hay là quan tâm đến nữ nhi là ta nhiều hơn? Dựa vào cái gì người khác không có thể thấy cái tốt của ta, nương quản là ba năm hay là ba mươi năm, nếu là thật tình đối đãi, vài năm hay là vài thập niên thì có quan hệ gì? Ta một không dùng thủ đoạn hai không làm chuyện xấu, bất luận quá khứ như thế nào, nay ta thân bằng phẳng đáng, không thẹn với lương tâm, ta có chỗ nào không tốt? Long Tam chính là thích ta, ta tin hân, chuyện tệ nhất không chịu nổi nhất của ta, hân đều biết, ta không lừa gạt hân, hân thích ta như vậy, vì sao lại không có thể là thật?”

Lời này của Phụng Trữ giống như đem Kiêu Ly ra đá kích, bà cứng người một chút, Phụng Trữ cũng bắt giác hạ giọng: “Nương kiểu gì cũng không hề thấy ta tốt, nương là nương của ta thật sao, đến tột cùng là vì cái gì?”

Kiều Ly cọ cọ lui hai bước, cả kinh nói: “Ngươi, ngươi đã biết cái gì?”

Phụng Trữ đang tức giận, lớn tiếng nói: “Biết nương là một người nhẫn tâm, ngay cả với con đẻ của mình.”

Kiều Ly hít hai hơi, rất nhanh trấn định lại, bà nghĩ nghĩ, thay đổi ngữ khí: “Ta là quan tâm đến con, ta chỉ là... ta chỉ là... Sau khi con bị bệnh, tính tình thay đổi, ta cũng có chút hoảng, hơn nữa ta dưỡng dục Bảo Nhi cho con hai năm, trả giá rất nhiều, cuối cùng mới biết được là bị con lừa, Bảo Nhi kia lại là... Ta nhất thời không tiếp nhận được, cho nên mới như thế.”

Phụng Trữ xoay đầu sang một bên, cắn răng chua chát nói: “Lời nói của nương rất đả thương người.”

“Là nương không tốt.” Kiêu Ly đến gần Phụng Trữ, kéo tay nàng ôn nhu nói: “Hôm nay ở trên đường, người nọ muốn cướp đi Bảo Nhi trong lòng ta, ta bị kinh hách, nhất thời lún quẩn trong lòng, mới nói mà không suy nghĩ, con chớ trách nương.”

Phụng Trữ nhếch miệng: “Ta hiểu xảy ra chuyện này cũng không chịu nổi, không thể thoải mái.”

“Con đứa nhỏ này.” Kiêu Ly cười khê, kéo Phụng Trữ xuống cùng ngồi, đưa tay thay nàng day day thái dương: “Ta nhớ rõ con mới trước đây có lúc bị ta mắng, cũng sinh hờn dỗi, con leo lên cây làm cho chúng ta tìm không ra, kết quả sau tự mình trượt chân, té bị thương, trên phía sau vai còn có cái sẹo.”

Bà vừa nói, một bên vỗ vỗ vị trí vai phía sau lưng Phụng Trữ, bà ôn nhu mềm giọng như vậy, Phụng Trữ thật sự đã hết tức giận, nàng hấp hấp cái mũi nói: “Ta đều không nhớ rõ.”

Kiều Ly nói: “Con cho nương nhìn lại cái sẹo kia đi, nói không chừng hiện tại đã phai nhạt.”

Phụng Trữ xoay đầu ra sau, cho tới bây giờ nàng nhìn không tới cái vị trí kia, nơi đó có cái sẹo sao? Nàng đang định đáp ứng, ngoài cửa bỗng nhiên

truyền đến tiếng đập cửa, ngay sau đó Long Tam đẩy cửa mà vào, nhìn đến hai người thân thiết ngồi cùng một chỗ, có chút ngoài ý muốn: “Nghe nói hai người gây gỗ rất lớn, ta nhanh qua xem, hiện tại xem ra cũng không có việc gì.”

Kiều Ly cười nói: “Ta cùng với Phụng Phụng đang nói chuyện trước đây của nàng, chúng ta thật lâu không có hảo hảo tâm sự như vậy.” Tâm sự của hai mẹ con, hẳn làm con rể nên có chút nhẫn lực mà tránh một chút:

Nhưng Long Tam giống như nghe không hiểu ngụ ý của Kiều Ly, hẳn hướng Phụng Trữ vươn tay gọi nàng đến bên người, cẩn thận xem xem thần sắc của nàng, Phụng Trữ nói: “Nương nói ta trước đây từ trên cây ngã xuống, sau vai có cái sẹo, bà muốn nhìn một chút xem hiện tại đã nhạt đến đâu.”

Long Tam rũ mắt xuống, nắm tay nàng ôn nhu nói: “Bảo Nhi khóc rất dữ, xem ra là sợ hãi, nàng đi xem Bảo Nhi, được không?” Phụng Trữ vừa nghe, nhanh chóng vội vàng hướng Kiều Ly nói lời từ biệt, theo Long Tam đi ra, trong lòng nàng nhớ thương Bảo Nhi, không có nhìn thấy lúc Long Tam quay đầu, nhìn Kiều Ly phía sau nàng, vẻ mặt có chút suy nghĩ:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Bước trên hành trình

Phụng Trữ từ lần nói chuyện đó đến lúc xuất phát tìm bảo vật, đều không có cơ hội cùng Kiều Ly lại hảo hảo tâm sự: Bảo Nhi lần đó quả nhiên là sợ hãi, vì thế Phụng Trữ dành thực nhiều thời gian bồi nàng, lại cho nàng một sinh nhật vô cùng náo nhiệt vui vẻ: Cũng may tiểu hài tử dễ quên, mấy ngày sau, cũng không còn nhớ rõ: Bất quá nàng không hề nguyện ý xuất môn, luôn bám lấy Phụng Trữ không rời:

Phụng Trữ thương yêu Bảo Nhi rất nhiều, nàng cảm thấy bản thân có lỗi với đứa nhỏ này rất nhiều, là nàng phạm sai, sinh đứa nhỏ này ra liền lưng đeo tội danh, nàng đã không chịu trách nhiệm được với bản thân, còn ảnh hưởng cho cuộc sống về sau của đứa nhỏ: Phụng Trữ luôn lo lắng Bảo Nhi sau này bị người khác chỉ trích mà thương tâm, sợ Bảo Nhi sẽ tự trách mình, càng sợ Bảo Nhi sau này bởi vậy mà thân phận chịu ủy khuất: Cho nên nàng luôn nghĩ sẽ đối Bảo Nhi tốt một chút, dù cho chỉ được một chút:

Nguyên nhân vì như thế, đối với ân oán hai nhà Long Phụng, Phụng Trữ vẫn thực để bụng muốn giải quyết thật tốt, bởi vì chỉ có đem những chuyện loạn thất bát tao đó xử lý hết, nàng mới có thể ngẩng đầu ưỡn ngực ở Long gia mà sống, nàng mới có thể được cha mẹ chấp nhận và chúc phúc: Như vậy, Bảo Nhi cũng mới có thể vui vui vẻ vẻ mà lớn lên, có gia đình đầy đủ, có tuổi thơ vui vẻ: Phụng Trữ nghĩ, nàng nhất định phải dạy Bảo Nhi vô luận gặp phải chuyện gì cũng phải dũng cảm đối mặt, đứng chân thành và yêu thương đối đãi, mới có thể vui vẻ viên mãn, tối thiểu, cho tới bây giờ nàng cũng tin tưởng như thế:

Cho nên Phụng Trữ kiên quyết nói với Bảo Nhi, nàng nói cho Bảo Nhi biết chính mình cùng Long Tam có việc phải đi xa nhà, Bảo Nhi quả nhiên không thuận theo ôm nàng oa oa khóc, tiểu oa nhi không chịu nghe đạo lý, nghe không hiểu nguyên do, chỉ có thể kiên trì dỗ dành:

Phụng Trữ đi tìm Long Nhị, yêu cầu Long Nhị hỗ trợ đỡ Bảo Nhi, dù sao sau khi nàng cùng Long Tam đi rồi, Long Nhị cũng là người chiếu cố giám thị Bảo Nhi, nếu hẳn không học cùng Bảo Nhi hảo hảo ở chung, Phụng Trữ thật cũng không yên tâm rời đi:

Kết quả Long Nhị cũng cùng Phụng Trữ thương lượng: “Nếu không người vẫn là đừng đi đi, việc này giao cho lão Tam cùng cha người xử lý là được.”

“Như vậy Nhị bá có thể yên tâm sao?”

“Lão Tam làm việc, ta tất nhiên rất yên tâm.” Long Nhị nói lời thật tâm:

“Nương của ta có thể yên tâm sao?”

Long Nhị không nói, hẳn nhủ mày, tất nhiên hiểu được nếu không có Phụng Trữ bên trong làm người bảo lãnh, Kiều Ly kia càng có lý do nháo không ngớt, hẳn đang cân nhắc xem Kiều Ly nháo nhiều hơn hay là tiểu oa nhi Bảo Nhi kia nhiều hơn: Nhưng Phụng Trữ khiến cho hẳn rất nhanh quyết định, bởi vì Phụng Trữ nói: “Cũng tốt, ta không đi, theo Bảo Nhi ở trong phủ chơi đùa, dù sao Long Tam không ở đây, hai mẹ con chúng ta càng tự do tự tại.”

Long Nhị mắt nhử lại, nhanh nói: “Ta nghĩ người vẫn nên đi thôi.” Kiều Ly quạu cộ cùng với Bảo Nhi ai oán, lại cộng thêm Phụng Trữ chơi xấu tới khó chơi, lão Tam không ở nhà không có người quản nàng, đến lúc đó trong lòng nàng không thoải mái, ở trong đầu nháo ra đủ kiểu phá hoại, kia càng khó ứng phó: Hướng hồ vừa rồi nàng nói lời này rõ ràng chính là ám chỉ uy hiếp, không theo ý của nàng, chỉ sợ cũng không chỉ có hẳn mỗi ngày sáng sáng chiều chiều đều gặp tai ương, mà nàng nay thân phận không giống như trước, hẳn thật là không thể dùng thủ đoạn hung ác đối phó với nàng:

Long Nhị nghĩ vậy rồi nhấn mạnh thêm một lần: “Người vẫn là theo lão Tam cùng đi đi, mau chút xử lý hết sự tình rồi trở về.”

“Vậy Bảo Nhi thì sao?”

Long Nhị cắn răng đáp ứng: “Giao cho ta: Ta chắc chắn sẽ làm cho Bảo Nhi vui mừng hoan hỉ vô cùng cao hứng đưa các người khởi hành.”

Hôm trước khi khởi hành, Long Nhị quả nhiên đón Bảo Nhi qua bồi đường cảm tình, Phụng Trữ lo lắng, vụng trộm trốn một bên nhìn xem, chỉ thấy Long Nhị cùng Bảo Nhi mặt đối mặt ngồi nhìn nhau, Bảo Nhi thực vô tội thực khẩn trương nhìn Long Nhị, Long Nhị không nói lời nào, nàng cũng không dám nói: Phụng Trữ ở một bên đợi nửa ngày, thấy Long Nhị chỉ ngồi bất động, tiểu Bảo Nhi đáng thương nhà nàng cũng phải cứng người ngồi theo:

Phụng Trữ đau lòng muốn chết, đang định xắn tay áo xông lên đi cho Long Nhị vài đấm vì nữ nhi trút giận, lại thấy Bảo Nhi cuối cùng ngồi đã mệt, giương cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái thanh tú, rồi sau đó mắt mơ mơ màng màng một chút một chút, sắp thiếp ngủ: Long Nhị mặt lộ vẻ khó xử, trái phải nhìn xung quanh giống như muốn gọi người hỗ trợ, Phụng Trữ cũng dừng lại xem, nhìn một hồi thấy Bảo Nhi ngồi không vững, thân mình lắc lắc nghiêng hẳn về một phía, Long Nhị đành đưa tay đỡ lấy nàng:

Bên ngoài phòng Phụng Trữ sốt ruột, bên trong phòng Long Nhị trong lòng đang chửi chửi mắng mắng, hẳn vốn định cùng Bảo Nhi đến nói chuyện rõ ràng, cho Bảo Nhi hiểu cha mẹ nàng phải ra ngoài, nàng do Nhị bá phụ là hán đây tạm quán, muốn dẫn dò nàng phải nghe lời, không được cấu kình khóc suốt mướt, nhưng khi hán bị đôi mắt nhỏ trên gương mặt phẫn nộ của oa nhi này nhìn thẳng, hán không biết nên mở miệng như thế nào: Vì thế hán ngồi, phần oa nhi cũng ngồi, còn nhìn nhìn hán như vậy, nhìn đến mức trong lòng hán cảm thấy không được tự nhiên:

Sau đó không đợi hán nghĩ ra đối sách, nàng cũng không nói tiếng nào đã ngã đầu muốn ngủ? Cứ như vậy ngồi nghiêng đầu ngã hẳn về một phía, là ngủ thật hay là muốn hù dọa hán vậy? Long Nhị nâng đầu nhỏ của Bảo Nhi, thấy nàng từ từ nhắm hai mắt ngủ luôn, trong lòng thật sự là bất đắc dĩ tới cực điểm, nhưng cứ nâng nàng như vậy cũng không phải là biện pháp, hán cẩn thận nhắc nàng lên ôm vào trong ngực, tính nếu một hồi nàng không tỉnh hẳn sẽ kêu nha hoàn lại đây nhắc nàng đi: Nhưng ôm vào lòng không bao lâu, Bảo Nhi lại dầm chày nước miếng khô khò, dính lép nhép lên người hán:

Long Nhị tái hết cả mặt, đang định ngẩng đầu gọi nha hoàn, lại liếc mắt nhìn thấy ngoài cửa sổ thò ra cái đầu Phụng Trữ đang dòm chăm chú, nàng nhìn trộm đã không nói làm gì, cư nhiên còn dám che miệng cười: Long Nhị tức giận hết lớn: “Phụng Trữ!”

Phụng Trữ “vèo” một chút lùi đầu về, rồi sau đó là “thùng thùng thùng” chạy như điên đi khỏi, xa xa truyền đến tiếng cười ha ha không dứt: Long Nhị cực kỳ bức bối, nữ nhân chính là phiền toái mà, vô luận lớn đến đâu cũng vẫn cư xử như con nít, tìm lão bà sinh đứa nhỏ chính là tự tìm tội chịu:

Một ngày đó không biết Long Nhị đến tới cùng là nói như thế nào cùng Bảo Nhi, Phụng Trữ không dám trực tiếp hỏi thăm Long Nhị, bởi vì nàng vừa thấy hán liền nhìn không được cường tiểu, trừ bỏ xem thường cũng bị người trừng, nàng nghĩ cho dù nàng hỏi thăm, Long Nhị sợ là cũng sẽ không nói cho nàng: Dù sao Bảo Nhi sau khi trở về không hề biểu hiện là không tình nguyện, buổi tối cũng miễn cưỡng đồng ý cùng nha hoàn đi ngủ, không đòi ngủ chung giường cùng Phụng Trữ, Long Tam đại hỉ, nhị ca đúng là luôn có biện pháp:

Lại qua năm ngày, Bảo Nhi chính mồm đồng ý cho cha mẹ xuất môn làm chính sự, vì thế Phụng Trữ bên trái là tướng công bên phải là cha, hấp tấp ra đi:

Trước khi ra đi nàng cùng Kiều Ly nói vài câu, nàng nói: “Nương, chúng ta nhất định sẽ thành công trở về, gia sự hai nhà Long Phụng nhất định sẽ được giải quyết viên mãn: Nương chớ lại tự giận mình, chờ ta trở lại, hai mẹ con chúng ta lại hảo hảo tâm sự:” Nàng dùng sức ôm Kiều Ly, không để ý Kiều Ly lãnh đạm cứng người, nàng lại ôm Bảo Nhi một cái, lưu luyến không rời dặn vài câu, sau đó sờ sờ đầu tiểu đại nhân Long Khánh Sinh, lại vung hai tay chia tay cùng những người khác:

Chờ ba người Phụng Trữ đi xa, Long Nhị cúi đầu nhìn Bảo Nhi đang nắm vạt áo của hán, Bảo Nhi cũng ngẩng đầu nhìn nhìn hán một cái, hai mắt to đã muốn rơi lệ, Long Nhị vội nói: “Chúng ta không có ai khóc hết, người cũng không được khóc nhé:”

Long Khánh Sinh ở một bên nhủ mảy: “Bảo Nhi là nữ oa nhi, tại sao lại không được khóc? Chúng ta là nam nhi gia mới không được khóc, nữ nhi thì có thể khóc, Bảo Nhi nếu không vui thì cứ khóc đi: Ta cùng nương tạm thời không đi đâu, có việc người cứ tìm ta là được:”

Bảo Nhi nghe xong, lập tức chuyển phe sửa đi ôm tay của Long Khánh Sinh: Long Nhị nhìn vạt áo trống rỗng trong nháy mắt mà sững sốt, hán cư nhiên lại bị hai oa nhi này ghét bỏ? Long Nhị thật mất mặt, lại không thể phát tác, đành phải sờ sờ cái mũi tự nhận không hay ho:

Kiều Ly mặt không chút thay đổi nhìn cả nhà hoà thuận vui vẻ, giống như chính mình là người ngoài, từ lúc bà cùng Phụng Trác Quân thành thân tới nay, cũng chưa từng chia lìa lâu như vậy, trong lòng vốn là cực không vui, nay lại đen hết cả mặt, hừ lạnh một tiếng xoay người bỏ đi:

Ngày thứ hai, Kiều Ly lấy cớ ở Long gia không quen, một mình chuyển đi ra ngoài, bà ở Long gia cũng không được hoan nghênh, cho nên hoàn toàn không có ai giữ bà lại:

Phụng Trữ cũng không biết Kiều Ly đã làm gì, trong lòng nàng đầy mong đợi đối với tương lai tốt đẹp cùng hứng thú dò thám chân tướng: Đây là nàng lần đầu tiên cùng Phụng Trác Quân thân cận ở chung như vậy, được phụ thân quan tâm là khát vọng của Phụng Trữ, một đường nói chuyện phiếm tâm sự, cảm tình cha và con gái càng mạnh thêm:

Phụng Trác Quân cùng Kiều Ly tính cách hoàn toàn bất đồng, ông hiền hoà nhưng không quá quyết, chuyện gì muốn cho ông quyết định luôn có vẻ chậm: Nhưng lần này tìm bảo vật đều không phải là là cứ theo bản đồ đi là được, bên trong lộ tuyến địa điểm chỉ thị ẩn dấu rất nhiều manh mối, đề cập đến những chuyện hai lão gia từ cùng nhau trải qua, cho nên bọn Long Tam một bên giải manh mối một bên tìm đường, một bên còn phải bày mê trận che dấu người khác, bởi vì lúc trước tin đồn về bảo tàng của Long gia ở trên giang hồ khiến không ít người mơ ước, cho nên lần này xuất môn nếu không cẩn thận, sợ là cũng sẽ gặp kiếp nạn:

Vì thế trên đường đi chuyện cần chuẩn bị bố trí rất nhiều, Phụng Trác Quân cùng Phụng Trữ cũng chưa có chủ ý gì, Phụng Trác Quân là luôn do dự, Phụng Trữ là có người sai sử tuyệt không nương tay, bởi vậy phạm là muốn an bài thứ gì, đều là do Long Tam trước tiên an trí hảo, trụ ở đâu, ăn cái gì, đi đường nào, gặp những ai, nghiệm chứng như thế nào, đối ngoại ứng phó ra làm sao, tất cả đều là Long Tam làm chủ, thậm chí còn chiếu cố có thêm: Mà hán đối Phụng Trữ cũng rất tốt, săn sóc cẩn thận, quả thực là vị hôn phu mẫu mực:

Phượng Trác Quân đem hết thầy xem ở trong mắt ghi tạc trong lòng, ngày Long Tam ra ngoài tìm manh mối, lưu lại Phượng Trữ cùng Phượng Trác Quân giữ bản đồ cùng con dấu, cha và con gái có cơ hội một chỗ, Phượng Trác Quân liền đối với Phượng Trữ nói: “Phượng Phượng, ta thấy hiền tể đối với con thật rất tốt.”

Phượng Trữ trong lòng đắc ý, nàng một bên khâu kiện bộ đồ mới cho Long Tam một bên vui vẻ đáp: “Đó là tất nhiên, nếu hắn đối với ta không tốt, ta đã không trở về cùng hắn rồi, lúc đó ta đã mang theo Bảo Nhi tự mình đi.”

Phượng Trác Quân nghe xong, thở dài: “Phượng Phượng, là cha vô dụng, khiến con chịu ủy khuất: Nếu không phải cha không có khả năng báo thù cho tổ phụ, cũng không ép con ghen khuất gả qua như vậy: Mấy năm nay, cha vẫn lo lắng con sống có được không... Con chớ trách nương con, bà ấy toàn là vì ta...”

“Ta biết, ta biết.” Phượng Trữ tùy tiện vẩy vẩy tay: “Nương thích cha nhiều hơn so với thích ta thôi, ta không trách bà ấy, dù sao như thế nào bà ấy cũng là mẹ ruột của ta mà.”

Phượng Trác Quân muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng cũng không nói, chỉ nói: “Cha thực xin lỗi con.”

“Cha đừng nói như vậy, ta hiện tại có một nữ nhi rất ngoan, lại có một tướng công đối ta vô cùng tốt, ta chính mình không bệnh không đau, tâm tình vui vẻ, dù cho cũng không có, còn nói cái gì đúng hay không thì tốt, kia không phải tự tìm phiền não sao?” Phượng Trữ cười cười, buông kiện quần áo trong tay ôm cánh tay Phượng Trác Quân nhẹ nhàng nói:

Phượng Trác Quân xoa xoa đầu nàng, mỉm cười nói: “Con hiện tại sáng sủa hoạt bát như vậy, thật đúng là không hề giống với trước đây: Xem ra cuộc sống ở Long gia khiến con thay đổi rất nhiều.”

“Cha cũng nói ta thay đổi.” Phượng Trữ ngạc nhiên, đang muốn hỏi, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, cha và con gái nhìn nhau một cái, ở khách điểm bọn họ trốn tránh, trong tiểu viện hẻo lánh, làm sao có thể có người đến tìm?

Không đợi Phượng Trác Quân nói chuyện, Phượng Trữ thủ thế đi đến phía sau cửa lắng tai nghe, không có nghe thấy động tĩnh gì, lại mở hé cửa ra nhìn xung quanh một chút, tựa hồ cũng không có gì, Phượng Trữ nhẹ nhàng mở cửa ra, làm người ta kinh ngạc là, bên ngoài cũng không có người, Phượng Trác Quân giống như nghĩ ra cái gì, nhanh chóng hô to một tiếng: “Phượng Phượng cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Gặp nạn trên đường

Phượng Trác Quân lời còn chưa dứt, một nắm phấn từ trên trời ném tới, bay thẳng vào mặt của Phượng Trữ, cùng lúc đó, một tiếng xé gió vang lên, trên ngọn cây đối diện phóng tới một mũi tên nhọn, xuyên qua màn phấn kia đánh úp về phía Phượng Trữ:

Phượng Trữ chuẩn bị không kịp, chấn động, vội vàng bịt kín mũi, vùng tay phát tay áo, xua đi màn phấn kia, đáng tiếc chỉ trong nháy mắt vẫn hút vào không ít: Giờ phút này không kịp trốn tránh, theo bản năng vươn tay nắm chặt, mạnh mẽ bắt lấy mũi tên đang bay tới:

Phượng Trữ phản ứng cực nhanh, thân thủ nhanh nhẹn, làm cho Phượng Trác Quân trừng mắt cứng lưỡi, ông sững sờ không kịp phản ứng, lại thấy Phượng Trữ quăng đi mũi tên, lắc mình bay nhanh đem ván cửa khép lại, hai mũi tên phía sau “phập” “phập” hai tiếng cắm thẳng vào ván cửa, xuyên qua ván cửa hơn nửa tên:

“Cha, mang theo này nọ, chúng ta mau bỏ đi.” Phản ứng đầu tiên của Phượng Trữ chính là nghĩ lại có người đến đoạt bảo vật, nàng hướng về phía Phượng Trác Quân lớn tiếng hô, chính mình xoay người đem xiêm y làm cho Long Tam hoá tốc nhét trong bao quần áo: Phượng Trác Quân như ở trong mộng mới tỉnh, không nghĩ đến việc nữ nhi khi nào trở nên cường hãn như thế nữa, vội vàng cầm lấy kiếm, xác nhận con dấu vẫn ở trên người: Còn chưa kịp mở miệng, lại nghe được một mùi khói đặc hương vị:

“Bọn họ dùng lửa.” Phượng Trác Quân kinh hãi, Phượng Trữ bình tĩnh gật đầu một cái, hướng Phượng Trác Quân nói: “Ta mở đường, cha, mau đi theo.” Nàng đem hành lý cột lên lưng, buộc chặt, sau đó lấy đoản kiếm Long Tam mua cho nàng, vận khí phi chân, đem ghế dựa đá thẳng vào cửa:

Ghế dựa mang theo nội lực, nhanh chóng phá nát cánh cửa, Phượng Trữ lại thừa dịp này phá cửa sổ mà ra: Vừa hành động, nàng hoảng sợ, không ngờ mỗi lần vận khí dụng công lại cảm thấy ngực rất đau, nghĩ chắc là do bột phấn bí ẩn vừa mới hút vào tác quái: Phượng Trữ bất động thanh sắc, căn cứ toàn lực nhảy ra ngoài: Trong lòng nghĩ cũng không biết đột kích là đám người nào, Long Tam bên kia có an toàn không? Nàng cùng cha chạy mất, phải lưu lại ám hiệu cho hắn mới tốt:

Quả nhiên có ba người áo xám bị hấp dẫn lực chú ý vào động tĩnh của cửa phòng bên kia, tất cả đều nhìn qua hướng đó, lại không phòng bị Phượng Trữ theo cửa sổ nhảy ra: Phượng Trữ huy kiếm chém liên, thừa dịp chúng không chú ý, làm bị thương hai tên, nhưng tên còn lại đã kịp phục hồi tinh thần lại, nâng đao hướng Phượng Trữ tấn công: Cùng lúc đó, người ẩn thân ở chỗ ngọn cây cao, nâng cung kéo tên, chỉ thẳng vào tim Phượng Trữ:

Phượng Trữ phản thủ lập kiếm, chặn một kiếm người áo xám đâm tới, toàn thân xoay người đá một cái, đá văng người nọ ra, đang muốn huy kiếm chém

mũi tên nhọn đang bay tới, nhưng ngực lại cảm thấy đau, không có lực giờ kiếm, nàng mạnh mẽ ngồi xổm xuống, chặt vật lăn qua một bên: Rồi sau đó hai tay chống trên mặt đất dục bỏ lên, “oa” một tiếng phun ra toàn máu tươi:

Những động tác này liên tiếp phát sinh cực nhanh, Phụng Trắc Quân theo sau Phụng Trữ thấy rõ ràng, Phụng Trữ nôn ra máu, thực khiến hắn sợ tới mức chân tay luống cuống, ông hô to một tiếng: “Phụng Phụng...” Sốt ruột hốt hoảng huy kiếm ngăn trở người áo xám đang hướng Phụng Trữ đánh tới:

Người nọ trên ngọn cây lại hướng về phía Phụng Trữ bắn hai tên, Phụng Trữ miễn cưỡng nâng kiếm chém gãy một tên, hiềm hiềm né qua một tên, nhưng lúc này lại có hai người áo lam gia nhập, song song hướng Phụng Trữ đánh tới: Phụng Trắc Quân bức lui người áo xám, chạy tới che ở trước người Phụng Trữ, nhưng hai người áo lam võ nghệ cao cường, người áo xám lúc trước cũng tấn công lại đây, Phụng Trắc Quân tất nhiên là không địch lại:

Mấy người kia dường như đối Phụng Trắc Quân hứng thú không lớn, vòng qua ông lại công kích Phụng Trữ: Phụng Trữ dùng một chút lực liền thấy ngực rất đau, nhưng hôm nay sống chết trước mắt, nàng cũng chỉ cần rằng đánh bữa: Liều mạng tiếp chiêu, tứ chi các đốt ngón tay cũng bắt đầu đau đến lợi hại, toàn thân dĩ nhiên vô lực, rốt cục bị người chém một đao bị thương, vết đao từ đầu vai đến lưng, nhất thời máu phun ra như suối:

Phụng Trắc Quân trong mắt này lửa, hét lớn một tiếng, hướng lại đây huy kiếm một trận chém lung tung, Phụng Trữ té trên mặt đất, cảm thấy thân thể dần dần rét run, nhìn bóng dáng Phụng Trắc Quân, nàng tựa hồ cảm thấy tình cảnh giờ phút này có chút quen mắt, tựa hồ, từng, có người cũng từng như thế này bảo hộ ở trước người của nàng, bất quá dường như trẻ tuổi hơn rất nhiều:

Thân ảnh trong đầu chợt lóe qua, “Long Tam” Phụng Trữ thì thầm gọi, trong lòng đối hắn vô cùng tưởng niệm, hắn khi nào thì bảo hộ ở trước người nàng như vậy, nàng lại không nhớ rõ: Lúc này hắn bên ngoài làm việc, có thể cũng gặp nguy hiểm hay không? Nàng thật sự rất lo lắng:

“Tẩu tử!” Đang lúc Phụng Trữ đầu óc choáng váng hồ hồ nhìn Phụng Trắc Quân bị một tên đánh lui, ba tên thích khách lại hướng nàng bức tử cũng là lúc ở cửa viện truyền đến một tiếng rống to: Chủ nhân của tiếng rống kia lo lắng vạn phần, thanh âm rền vang, toàn bộ tiểu viện tựa hồ đều chấn động:

“Tẩu tử!” Bên này mọi người bị rống đến sững sốt, người bên kia lại lớn giọng rống thêm một tiếng, vừa rống vừa rút đại đao hướng lại đây, đứng là măng hán Chung Bác kia:

Đại đao của Chung Bác múa uy vũ sinh phong, khí thế mui phần, phía sau hắn là một nam tử nhỏ gầy có hai phiến ria mép, cũng tấn công lại đây, rút binh khí là ngọc cốt phiến ra: Đây hai người gia nhập lập tức xoay chiến cuộc: Phụng Trắc Quân mặc dù không biết hai người này, nhưng thấy là giúp đỡ, lại giống như có quen biết Phụng Trữ, cũng nhẹ nhàng thờ ra:

Phụng Trữ chỉ cảm thấy trên người càng ngày càng lạnh, tứ chi các đốt ngón tay đều đau, ngay cả hô hấp cũng phải cố gắng, ngực cũng rất đau: Ý thức của nàng có chút mê tán, cũng biết Chung Bác đến đây: Phụng Trắc Quân chạy tới nàng nâng dậy, thấy nàng cả người nhuốm máu, đau lòng đỏ hộc mắt:

Phụng Trữ cố gắng quên đi cái đau cười một tiếng: “Cha, đừng lo lắng, ta không sao, không đau.”

Phụng Trắc Quân gật gật đầu, nhận lấy hành lý trên lưng nàng, đưa tay vì nàng điểm huyết mấy chỗ: Chung Bác lúc này lại quay đầu hét lớn một câu: “Đi mau!” Phụng Trắc Quân xoay người nhắc Phụng Trữ lên lưng, nhanh chóng hướng tới bên ngoài viện ngoại chạy ra: Hai người kia vừa đánh vừa lui, hộ ở phía sau bọn họ:

Phụng Trắc Quân công Phụng Trữ một hơi chạy vài dặm, quay đầu nhìn ra phía sau cũng không thấy truy binh, ông nhìn trái nhìn phải, liền tìm một cái miếu hoang sạch sẽ ẩn thân:

Phụng Trữ được thả xuống trên mấy cái bồ đoàn sạch sẽ, mặt nàng trắng bệch, lộ ra cổ lại màu xanh, Phụng Trắc Quân gấp đến độ không được, cầm túi nước lại gần, lấy ra hành lý được Phụng Trữ đeo bị đánh phá, mở ra tìm kiếm kim sang dược và giải độc đan: Trong bao quần áo có hai cái hộp nhỏ, Phụng Trắc Quân không biết là cái gì, liền thuận tay mở ra nhìn một cái, đúng là phần bản đồ cùng con dấu, Phụng Trắc Quân trong lòng nhảy dựng, nhớ tới Kiều Ly lúc trước dặn dò: “Nếu có cơ hội, liền trộm lấy mấy thứ đó, chúng ta tự mình đi tìm bảo tàng: Long gia không đáng tin cậy, lời nói bọn họ không thể tin hoàn toàn: Phụng Phụng bị Long Tam mê hoặc, tất nhiên là thiên về giúp bọn hắn nhiều hơn, chúng ta không thể không phòng.” Phụng Trắc Quân nhìn hộp kia, trong lòng hiểu được nếu là muốn lấy con dấu cùng bản đồ, hiện tại là cơ hội tốt nhất:

Cũng không chờ trong lòng ông cân nhắc xong, Phụng Trữ ở một bên gọi: “Cha.” Phụng Trắc Quân trong lòng lo lắng, nhanh đặt cái hòm xuống, đáp: “Phụng Phụng, con cố gắng chịu đựng, cha lập tức liền tìm thuốc.” Vừa nói chuyện, vừa đem cái hộp khác mở ra, quả nhiên là làm ra về lấy ra mấy thứ viên thuốc thuốc bột hay dùng:

Ông đem thuốc qua cho Phụng Trữ uống, lại rắc kim sang dược lên miệng vết thương của nàng, băng bó đơn giản một chút: Phụng Trữ mặt cũng không nhăn, cũng không hỏi vừa rồi cho nàng uống cái gì, đem thuốc nuốt xong liền hữu khí vô lực la hét: “Mau đưa hành lý cho ta.”

Phụng Trắc Quân trong lòng nhất thời cảm thấy tư vị thực không phải, hắn lo lắng trong lòng, mà nữ nhi trọng thương xong còn đề phòng hắn, hai người cha và con gái bọn họ quả nhiên không hề thân cận được như trước đây: Ông không biết bây giờ nên cảm thấy là may mắn hay là tức giận, cũng may chính mình vừa rồi không lấy, bằng không muốn nói cũng không được, nhưng Phụng Trữ trong tình huống như vậy còn biểu hiện đề phòng ông, làm cho ông có chút thẹn quá thành giận:

Ông đem hành lý nhét vào trong lòng Phụng Trữ, miệng nói: “Yên tâm, cái gì cũng chưa thiếu.”

Phụng Trữ lắc đầu, suy yếu nói: “Cha, ta không còn sức, cha giúp ta lấy ra nhìn một cái.”

Phượng Trác Quân lấy cái hộp, mở ra đưa tới trước mặt Phượng Trữ: “Con xem, hoàn hảo không tổn hao gì, không bị mất thứ gì có phải không? Con bị thương rất nặng, vẫn nên nghỉ ngơi đi. Một hồi nữa, cha lại đi tìm đại phu cho con.”

Phượng Trữ vẫn lắc đầu: “Không phải thứ này.” Nàng về mặt sốt ruột, chỉ vào hành lý nói: “Xiêm y.” Phượng Trác Quân khó hiểu: “Con muốn thay quần áo sao? Nhưng vẫn không nên cử động, đừng tùy hứng.”

Phượng Trữ lắc đầu, lại cố gắng nói chuyện, lại một trận khuy, thiếu chút nữa lại nôn ra một búng máu, Phượng Trác Quân gấp đến độ nhìn vết thương của nàng, máu đã gần như ngừng, sợ là độc phần kia quá lợi hại, cũng không biết là độc tính gì, giải độc đan kia có dùng được không? Ông đang nghĩ tới làm sao bây giờ, lại có người xông vào:

Phượng Trác Quân cả kinh, cầm kiếm hộ ở trước người Phượng Trữ, lại thấy là hai người mới vừa rồi đến giúp đỡ kia, lúc này mới thoáng thả tâm:

Chung Bác kia vừa tiến đến liền lớn tiếng hỏi: “Tẩu tử, tẩu tử thế nào rồi?”

Phượng Trữ không nói chuyện, Phượng Trác Quân thay nàng đáp: “Ngoại thương thì tốt, chỉ là trúng độc, mau chút tìm đại phu mới tốt.” Chung Bác nghe xong lời này, lúc này mới nhìn về phía Phượng Trác Quân, nói: “Tại hạ là Chung Bác, Long Tam gia là đại ca của ta, xin hỏi vị hiệp sĩ này xưng hô như thế nào?”

“Ông ấy là nhạc phụ của đại ca ngươi.” Phượng Trữ tuy suy yếu, lại thay Phượng Trác Quân đáp:

“Nguyên lai là nhạc phụ đại nhân.” Chung Bác ôm quyền hành lễ, rồi sau đó phát hiện lời này nói ra không thích hợp: “Không đúng, không đúng, không phải là nhạc phụ đại nhân, không phải là của ta: Tẩu tử, ta không phải là ý tứ kia, ta nói sai rồi, là nhạc phụ đại nhân của đại ca.”

“Ngươi ngu thêm một chút cũng không quan hệ.” Phượng Trữ tức giận:

“Ta không ngu ngốc.” Chung Bác lớn giọng vì chính mình biện giải: “Ta cùng với Sứ đại ca cùng nhau uống rượu, nghe được mấy người kia nghị luận nói muốn đối phó với người tên Phượng Trữ gì đó, ta đã nghĩ đến tẩu tử, nếu không vì lạc mất bọn họ, muộn một hồi, khiến tẩu tử bị thương. Ta không hề không ngu ngốc, ta còn nhớ rõ tên của tẩu tử.”

Phượng Trác Quân nghe xong, nâng tay thi lễ nói lời cảm tạ, Phượng Trữ lại trừng mắt nhìn Chung Bác: “Nguyên lai ngươi có biết tên của ta không phải là tẩu tử à?”

Chung Bác vò đầu hỏi: “Tẩu tử, tẩu tử không nói với ta lời hay nào cả, là ta trêu chọc tẩu cái gì?”

“Ta nguyện bán toàn thân cũng chỉ có lỗi tai không đau, ngươi lại lại gần ta là hét, lỗi tai ta lại đau gần chết.”

Chung Bác há mồm muốn biện minh, ngẩng lên vẫn là thu thanh, ria mép một bên nở nụ cười, đối cha và con gái Phượng Trữ ôm quyền nói: “Tại hạ Ngọc phiến công tử Sứ Ngọc Lang, có biết chút y thuật, có thể cho tại hạ vì Long phu nhân bắt mạch?”

“Biết thì đừng lãng phí thời gian, nếu biết nhiều thì hãy giúp ta trị, ta vẫn chưa muốn chết, ta có tướng công có nữ nhi, có cha mẹ có bá thẩm.”

Sứ Ngọc Lang sừng sốt, ngượng ngùng đáp: “Ách, y thuật của tại hạ cũng chắc chắn vài phần.”

Chung Bác nhin không được, lớn tiếng nói: “Tẩu tử, Sứ đại ca là thần y nổi danh giang hồ.”

Phượng Trữ tức giận: “Thần y thì nói là thần y đi, nói đi nói lại còn bày đặt khiêm tốn cái gì?” Chung Bác vò đầu: “Tẩu tử, thương thế của tẩu rất đau có phải hay không? Tình hình thật nóng này?”

“Ta sắp chết, thực có khả năng không gặp được Long Tam của nhà ta, ta còn giả bộ tính tình tốt làm cái quái gì.” Phượng Trữ chống chịu thân thể không khoẻ cùng nôn nóng trong lòng, rõ ràng nói xong không thoải mái của nàng:

Sứ Ngọc Lang nhanh tiến lên vì nàng bắt mạch, Chung Bác cũng đáp: “Nguyên lai đại ca đã ở đây a, ta đi tìm hẩn đây, tẩu tử đừng vội, gấp cũng vô dụng.”

“Đa tạ, ngươi thực biết cách an ủi người.” Phượng Trữ cùng hẩn đáp lời, có vẻ lên tinh thần một chút: Chung Bác cùng Phượng Trác Quân nhìn nhau, xoay người phi nước đại mà ra: Lúc này Sứ Ngọc Lang kinh ngạc nói: “Đây là trất tâm thảo chi độc, độc này độc tính mạnh mẽ, Long phu nhân chịu đựng đến bây giờ vẫn chưa mất mạng, là đã uống kỳ dược giải độc gì?”

Phượng Trác Quân kỳ lạ, đưa cái chai thuốc qua: “Chính là loại đan dược bình thường phòng giải bách độc.”

Sứ Ngọc Lang cầm đan hoàn ra nhìn kỹ, lắc đầu: “Thuốc này không có khả năng có thể giải trất tâm thảo chi độc: Hoặc là Long phu nhân lúc trước đã uống qua kỳ dược gì?”

Phượng Trác Quân lắc đầu: “Không rõ ràng lắm.” Phượng Trữ cũng lắc đầu: “Không nhớ rõ.” Động tác cha và con gái thống nhất đồng dạng lắc đầu làm cho Sứ Ngọc Lang ngẩn người, nói: “Ta đây lại đi kê thêm chút dược nữa, đem độc thanh sạch sẽ là được, Long phu nhân phúc thiên mệnh đại, độc này mặc dù độc, lại không ảnh hưởng đến tính mạng phu nhân, đừng lo lắng.”

Phượng Trác Quân cảm tạ, để Sứ Ngọc Lang đi mua thuốc: Đợi hân vừa đi, Phượng Trữ lại nói: “Cha, mau lấy xiêm y cho ta.”

Phượng Trác Quân nhủ mảy: “Đợi thêm chút nữa rồi hãy đổi xiêm y.”

“Là xiêm y ta làm cho Long Tam?” Phượng Trữ có ý muốn xem, Phượng Trác Quân liền giúp nàng lấy, khi ông cầm lấy xiêm y kia lại thấy cái hộp đựng con dấu và bản đồ, không khỏi thờ dài trong lòng, thứ mà ông để ý giăng xé, người khác lại không hề quan tâm. Ông đem xiêm y đưa cho Phượng Trữ, Phượng Trữ lại có khí lực đi lật xem, nhìn vài lần, đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Đúng là đám hỗn đản, ta thiếu chút nữa là hoàn thành rồi, bọn họ cứ nhiên chém cho hồng luôn: Đợi khi nào vết thương lành, ta nhất định đi tìm đám đó, nhất định phải đánh cho chúng kêu cha gọi mẹ.” Nàng sờ sờ vài lỗ thủng kia, càng nhìn càng tức giận: “Làm sao bây giờ? Phá hư thành như vậy, không có cách nào sửa được: Đây là xiêm y người ta thực vất vả làm ra, là lần đầu tiên làm xiêm y, cứ như vậy chém cho hồng rồi, làm sao bây giờ?”

Phượng Trác Quân đứng ở một bên không nói gì, bảo tàng Long gia kia, Long Tam xuất môn không mang theo bên người, mà Phượng Trữ càng coi trọng kiện xiêm y bị phá so với bảo vật hơn, chỉ có ông thật cẩn thận, tâm tâm niệm niệm không quên: Phượng Trác Quân nghĩ, việc này nếu là nói cho Kiều Ly, thật không biết bà ấy có cảm tưởng gì, dù sao bây giờ ông cảm thấy chính mình thực ngu đần:

Phượng Trữ thật rất tức giận, nhìn đau mắt một hồi lâu, rốt cục đến khi hết hơi, nàng an tĩnh lại ôm kiện xiêm y kia nhắm mắt dưỡng thần, Phượng Trác Quân điều tra hoàn cảnh chung quanh xong, liền thủ ở một bên:

Cũng không biết trải qua bao lâu, Sứ Ngọc Lang đã trở lại, mang theo dược liệu cùng một chút đồ ăn, đầu tiên nhanh chóng cho Phượng Trữ dùng thuốc, sau đó cùng Phượng Trác Quân cùng nhau ăn cơm. Phượng Trữ tỉnh lại, giật giật cái mũi, hỏi: “Cơm của ta đâu?”

Sứ Ngọc Lang nói: “Phụ nhân phải để bụng rồng uống thuốc hai ngày, không thể ăn cơm.”

Phượng Trữ im lặng một hồi, cắn răng hướng Phượng Trác Quân nói: “Cha, nhớ nhắc ta nếu lại gặp đám người kia, nhất định phải đánh chúng đến mức cha mẹ không nhận được.”

Biểu tình của nàng hung ác, ngữ khí dữ tợn ngoan tuyệt, vừa mới dứt lời, Chung Bác dẫn Long Tam đã trở lại: Hân còn chưa có vào cửa đã ồn ào: “Tẩu tử, tẩu tử, ta mang đại ca đến.”

Phượng Trữ có một chút ngồi dậy, Long Tam vẻ mặt lo lắng chạy vào, ai cũng không xem, thẳng tắp chạy vội tới trước mặt Phượng Trữ, thật cẩn thận xem kỹ thương thế của nàng, vội vàng hỏi: “Nàng có khỏe không? Cảm thấy thế nào? Bị thương ra sao?”

Phượng Trác Quân ở một bên đem tình huống nói hết, Phượng Trữ bỏ nhào vào trong lòng Long Tam oa oa khóc: “Long Tam, vết thương của ta đau quá a, độc kia cũng rất khó chịu, ta thế nào cũng đau, ta còn học máu, thở không ra hơi, còn không có thể ăn cơm, đến tận hai ngày không có được ăn cơm, ta thật thảm a...” Nàng khóc như đứa trẻ, Long Tam ôm nàng nhẹ nhàng dỗ, một bên quay đầu lấy ánh mắt hỏi Sứ Ngọc Lang, Sứ Ngọc Lang đáp: “Quả thật không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng thuốc vẫn phải uống, bằng không thanh độc không sạch sẽ: Ngoại thương miệng vết thương tuy lớn, nhưng đã ngừng chảy máu, Long phụ nhân thân thể khỏe mạnh, không quá đáng ngại.”

“Ai nói không đáng ngại?” Phượng Trữ một phen nước mắt một phen nước mắt hướng Long Tam kể khổ: “Ta đây toàn thân đều đau, vừa đổ máu vừa học máu, còn không được ăn cơm! Long Tam, ngươi có đau lòng không?”

“Đau lòng, đau lòng.” Long Tam liền thanh đáp: “Thân mình nàng khó chịu cũng đừng khóc, khóc càng không thoải mái: Sự tình ta đều đã biết, ta sẽ xử lý, đừng khóc, đừng khóc.” Long Tam thay nàng lau nước mắt:

Ba người kia ở một bên nhìn xem có chút há hốc mồm, rõ ràng thời điểm máu chảy nhiều nhất Phượng Trữ hừ cũng không hừ, trúng độc nàng cũng còn có tinh thần mắng chửi người, nhưng khi Long Tam trở lại, nàng lại biến thành thiếu nữ tử, khóc thành như vậy, so với vừa rồi hoàn toàn hai người: Chung Bác run đầu, một thân nổi da gà, hân thấy trên mặt đất có bánh nướng cùng thịt bò, gà quay trong giỏ dầu, nhanh chóng cầm một ít đi ra ngoài ăn, trước khi đi ra ngoài thực tự nhiên chào hỏi Long Tam: “Đại ca, ta đi ra ngoài ăn một chút gì a.”

Phượng Trữ vừa nghe, ôm Long Tam oa oa khóc: “Ngươi xem, người ta đói bụng, Chung Bác còn cố ý chọc giận ta.”

“Ta không có, ta không có: Ta quả thật là muốn đi ra ngoài ăn chút đồ, không phải cố ý chọc tẩu tử.” Chung Bác một bên giải thích một bên lui lại, hân nghe thấy Phượng Trữ lại nói: “Ta làm cho ngươi bộ đồ mới cũng bị những người đó làm hỏng rồi...” Chung Bác bên tai hồng toàn bộ, chạy ra thật xa:

Phượng Trác Quân cùng Sứ Ngọc Lang cũng đi ra ngoài, Phượng Trác Quân nghe Long Tam cẩn thận hỏi Phượng Trữ đau làm sao, lại an ủi xiêm y có thể làm lại, đáp ứng lại bởi Phượng Trữ cũng đi mua vài vốc may lại, còn nói chờ thân thể nàng tốt hơn, nhất định cho nàng ăn nhiều thứ ngon: Hai người nói không ít, nhưng không hề có một câu xem bảo vật ra làm sao:

Phượng Trác Quân ở trong lòng thờ dài, lui ra xa, ông cảm thấy chính mình thật sự có chút ngốc: Thứ mà ông mấy năm nay chấp nhất, đến tốt cùng là cái gì? Bọn họ quanh co lòng vòng tra xét nhiều năm như vậy, cuối cùng lại để Phượng Trữ một hồi thông khoái nói toạc ra, ông làm phụ thân, lại không thấy nữ nhi như thời thơ ấu khi cha và con gái vô cùng thân thiết, lại hăm mộ con rể có thể được nữ nhi làm nũng:

Đúng vậy, nữ nhi ông sơ sót nhiều năm, nay chỉ biết đối ông nói: đừng lo lắng, không đau. Nhưng lại thực tự nhiên đối với con rể khóc nức nức làm nũng rơi nước mắt: Ông làm phụ thân, đến tốt cùng đã làm được cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Dưỡng thương giải mê

Long Tam đến rất nhanh làm cho đoàn người đều an tâm, hần nhờ Chung Bác cùng Sử Ngọc Lang đi tra tìm tung tích đám thích khách này, sau đó lại không biết từ khi nào biến ra bằng hữu, đưa tới xe ngựa cùng đồ ăn, được phẩm, sau đó Long Tam mang theo cha và con gái Phụng Trữ đi ra ngoài thành tìm một tòa nhà khác tạm lánh:

Phụng Trữ có phu quan tâm mọi sự, lúc trước kiên cường chống đỡ tinh thần, giờ thả lỏng khóc nháo làm nũng một hồi lâu, uống thuốc xong liền mệt mỏi nặng nề rơi vào giấc ngủ: Đến tòa nhà, Long Tam đem nàng ôm đến trên giường, nàng có chút dấu hiệu muốn tỉnh, Long Tam nhẹ giọng dỗ: “An toàn, an tâm ngủ đi!”

Phụng Trữ cau mày mơ mơ màng màng than thở: “Ta đói!”

“Ngủ đi, ngủ sẽ không đói bụng!” Long Tam nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của nàng dỗ:

Mất Phụng Trữ mở không nổi, tự nhiên nói mớ đáp: “Su phụ gạt người, đang ngủ vẫn sẽ đói!” Long Tam cứng đờ, chạm vào Phụng Trữ một lúc lâu, thấy nàng lại không nói lời nào, lại chìm vào ngủ sâu, cuối cùng than thở một tiếng, rời khỏi phòng:

Trong viện, Phụng Trác Quân vẫn chờ, gặp Long Tam đi ra vội hỏi: “Phụng Trác Quân như thế nào rồi?”

“Nàng không đáng ngại!” Long Tam bình tĩnh lạnh lùng, sự ôn nhu sẵn sóc trong phòng đã không còn: Phụng Trác Quân nhìn biểu tình hần lạnh lẽo trong lòng nhảy dựng, nghe được thanh âm Long Tam lạnh lùng nói: “Nàng thiếu chút nữa đã mất mạng!”

Phụng Trác Quân không biết nên nói tiếp như thế nào, ông ngậy người ngẩn ngơ, nói: “Trên đời này xác thực có không ít người tham tiền!”

“Cướp tiền không sợ, chỉ sợ đoạt mệnh!” Long Tam tiến lên trước một bước, tới gần Phụng Trác Quân: “Lần này ta rõ ràng đã an bài thỏa đáng, những người bám theo ta đều đã cho người dẫn dụ vòng đi Tây Bình huyện, đã nghĩ rằng những người đoạt bảo đã cách xa rồi, cho nên ta mới an tâm cho ông cùng Phụng Nhi ở lại trong nhà kia chờ ta!” rou

Phụng Trác Quân trước hành trình lần này số lần nhìn thấy Long Tam cũng không nhiều, nhưng mỗi lần thấy hần đều cảm thấy âm áp hòa khí, cho dù trong lòng cực không thoải mái cũng chưa từng lộ ra ngoài, bởi vậy biểu tình cùng ngữ khí hần nay tàn nhẫn làm cho Phụng Trác Quân kinh hãi, ông lắp bắp nói: “Người, người đây là, là có ý tứ gì?”

Long Tam không nói, chỉ nhìn chăm chú vào ông, Phụng Trác Quân lui hai bước, lại nói: “Chẳng lẽ người cho là ta làm? Ta đáp ứng cùng các người đi tìm bảo vật kia, sẽ không ở nửa đường lại động tay chân, huống chi Phụng Trác Quân là nữ nhi của ta, ta làm sao có thể đối nàng bất lợi?”

“Ông đem hành tung của chúng ta nói cho những ai?”

“Ta còn có thể nói cho ai? Trên đường có chuyện gì đều là người chuẩn bị, ta ai cũng không biết, mọi chuyện đều chiếu theo an bài của người mà làm không phải sao? Ta trừ bỏ viết thư nhà báo bình an, cũng chỉ ở cùng với Phụng Trác Quân!” Phụng Trác Quân bị thái độ Long Tam rõ ràng hoài nghi chọc giận:

Long Tam nghe xong, không nói gì, lại nhìn chăm chú vào ông, sau một lúc lâu mới xoay người rời đi: Phụng Trác Quân có chút ngu ngốc đứng giữa đường trường, một hồi lâu phục hồi tinh thần, trong lòng có chút không yên, ông thật sự là không nói cho ai, chỉ trừ bỏ viết thư về nhà cho Kiều Ly: Ông có chút bất an, có phải thư của ông bị người nửa đường cướp hay không? Cho nên tính đi tính lại thật đúng là do ông tiết lộ?

Một ngày này rất nhanh trôi qua, Phụng Trác Quân đứng ngồi không yên, cửa phòng Long Tam cùng Phụng Trữ đóng chặt, ông cũng không nghĩ đi gõ cửa quấy rầy, vì thế chỉ đành một người miên man suy nghĩ:

Tại sao thích khách gây nên chuyện đó? Là vì đoạt bảo hay là ân oán lúc trước Phụng Trác Quân gặp phải? Ông không ngốc, ông ần ần nhận thấy được những người này là nhằm vào Phụng Trác Quân: Nhưng là Phụng Trác Quân đại môn không ra nhị môn không đến, trừ bỏ nhà mẹ đẻ thì cũng chỉ ở trong Long gia, nàng có thể trêu chọc phải phiền toái gì? Chẳng lẽ là Long gia gây họa ảnh hưởng tới Phụng Trác Quân? Lại nói, một thân võ nghệ kia của Phụng Trác Quân là từ đâu mà đến? Nàng tập võ vốn không có thiên phú gì, ông từ nhỏ dạy cũng chỉ cho nàng tập chút công phu phòng thân, nhưng hôm nay vào lúc đối địch, biểu hiện của Phụng Trác Quân lại có thể so được với võ lâm cao thủ, chẳng lẽ thời gian hơn ba năm nàng rời nhà, từng gặp phải kỳ ngộ gì?

Phụng Trác Quân trăm tư không thể giải, trừ bỏ thờ dài vẫn là thờ dài:

Vào đêm, Chung Bác cùng Sử Ngọc Lang trở lại, còn có mấy người Long Tam tìm đến nhờ giúp đỡ, mọi người tụ ở một phòng thương thảo, lại không kêu Phụng Trác Quân, điều này làm cho Phụng Trác Quân cảm thấy bị bài xích cô lập không thoải mái: Ông nghĩ nghĩ, rồi đi tìm Phụng Trữ:

Phụng Trữ ngủ nửa ngày, tỉnh thì tỉnh, nhưng tinh thần cũng không tốt, bởi vì mất máu nên sắc mặt trắng bệch: Nàng thấy Phụng Trác Quân vẫn cười chào hỏi, một câu oán giận bị thương cũng không nói: Điều này làm cho trong lòng Phụng Trác Quân cũng không biết là tự vị gì, ông kéo ghế dựa, ngồi ở bên giường Phụng Trữ, bồi nàng một hồi: Trong đầu nghĩ vấn đề nặng, không biết nên mở miệng như thế nào: Ông suy nghĩ lại cảm thấy kỳ thật

Phượng Phượng đã mất trí nhớ, sợ cũng không thể trả lời ông được:

Phượng Trác Quân đang do dự không dứt, Phượng Trữ lại nói lời an ủi: “Cha, cha đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ tìm được bảo vật của gia gia để lại, đến lúc đó chân tướng rõ ràng, giải hết khúc mắc, người hai nhà chúng ta chắc chắn có thể cùng hoà thuận vui vẻ.”

Phượng Trác Quân cười khổ, trong lòng nữ nhi của ông quả nhiên là coi trọng bảo vật nhiều một ít sao? Ông đáp lời: “Con phải nhanh khỏe lên cha mới có thể an tâm.”

Phượng Trữ hi hi cười, tròn mắt vòng vo chuyên, đột nhiên hạ giọng nói: “Ta có biện pháp có thể mau khỏe hơn, cha, cha phải giúp ta.”

Phượng Trác Quân tò mò, cũng hạ giọng, hỏi: “Biện pháp gì?”

“Cha, cha đi trộm đồ ăn đến đây cho ta đi, ta được ăn một hồi, bệnh chắc chắn sẽ mau hết.”

Phượng Trác Quân sững sốt: “Không phải nói nhịn ăn uống thuốc, độc mới thanh sạch sẽ sao?”

Phượng Trữ đỏ miệng làm nũng: “Cha, cha không biết, ta không thể chịu đói, ta bị đói liền sinh bệnh, cả đời độc sẽ không thanh được sạch sẽ, người ta nói đó, trị bệnh cứu người không thể rập khuôn sách vở không phải sao? Còn phải chiếu theo tình hình thực tế của bệnh nhân chứ.” Nàng lôi kéo tay áo Phượng Trác Quân lắc a lắc: “Cha a, cha rất thương ta đúng không, ta đói bụng thật là khó chịu.”

Phượng Trác Quân khó xử: “Nếu không, đợi ta đi hỏi Sứ đại phu kia một chút, nhìn xem có thể cho con ăn chút gì?”

Phượng Trữ kêu rên một tiếng, dùng chân che đầu, ông thanh ông khí nói: “Cha nếu là đến hỏi hân, ta cái gì cũng không được ăn: Cha, cha thật nham hiểm nga.”

“A?” Phượng Trác Quân kinh ngạc, rõ ràng là đại phu đã dặn dò, ông tại sao lại thành người nham hiểm? Phượng Trữ lộ đầu ra, đáng thương hê hê nói: “Cha a, cha nghĩ xem, ta chỗ nào trên người cũng đều đau, thực đáng thương, nhưng là còn phải chịu đói bụng, nói muốn bao nhiêu thảm là có bấy nhiêu thảm: Ta vừa bị thương đã cảm thấy không khỏe, đó là lúc ta còn không đói, hiện tại đói bụng, cảm thấy thật suy yếu, có lẽ không chịu được lâu.”

Phượng Trác Quân nghe mà đau lòng, vừa khó xử lại do dự, cuối cùng khẽ cắn môi nói: “Ta đây đi tìm chút thức ăn cho con, con chỉ có thể ăn một chút a.”

Phượng Trữ mắt sáng ngời, dùng sức gật đầu, Phượng Trác Quân không khỏi bị biểu tình của nàng chọc cười, sờ sờ đầu nàng rồi đi ra ngoài, mới vừa đi hai bước lại bị gọi lại, ông nhìn lại, Phượng Trữ giơ một ngón tay đặt lên trên môi, làm hành động như trộm: “Cha, lặng lẽ, nhớ bí mật nga.” Phượng Trác Quân bật cười, gật gật đầu đi rồi, mới vừa đi đến cạnh cửa lại nghe Phượng Trữ nói: “Cha, nhất định phải thành công a, nữ nhi liền trông cậy vào người.”

Lúc này Phượng Trác Quân thực nhịn không được nở nụ cười, ông giống như người bị phó thác trọng trách anh hùng, ắn vào trọng địa phòng bếp trong tiểu viện:

Tại phòng bếp còn có một chút gà quay chưa ăn cùng bánh bao, ông nghĩ mấy thứ này không thích hợp cho Phượng Phượng ăn, vì thế xắn tay áo hàm cho nàng chút cháo: Hân một bên làm một bên còn vì nàng nghĩ cái có, nếu như bị Long Tam phát hiện Phượng Phượng trộm ăn cái gì trách cứ nàng, ông sẽ nói là ông khuyên Phượng Phượng ăn:

Đang suy nghĩ nhập thần, chợt nghe ngoài cửa có thanh âm hỏi: “Ông đang làm cái gì?”

Phượng Trác Quân bị dọa đến sốc, thìa trong tay “đông” một tiếng rơi trên mặt đất, ông quay đầu thì thấy, đúng là Long Tam: Long Tam đi vào, nhìn nhìn nồi cháo đang hầm trên bếp, sau đó con mắt chuyên hướng về phía Phượng Trác Quân:

Phượng Trác Quân có chút chột dạ, lăm bắm: “Ta chỉ là, ta chỉ là đói bụng. . .” Ông nhìn thấy ánh mắt của Long Tam, lại ngậm miệng, có chút không phục vì sao ông là nhạc phụ lại phải chịu uất ức như thế: Ông cắn chặt răng, lại nói: “Phượng Phượng đói đến khó chịu, cho nàng uống chút cháo sẽ không có gì đáng ngại.”

Long Tam nhìn chăm chú vào ông, thẳng thừng đến khi trong lòng ông sợ hãi, sau đó cư nhiên hỏi ông: “Ông là thật tâm lo lắng cho Phượng Nhi sao?”

“Đây là đương nhiên, ta là cha của nàng: Có người cha nào lại không thương con gái của mình sao sao?” Phượng Trác Quân cuối cùng cũng nổi giận, giọng to lên: “Ta chỉ là muốn làm chút cháo cho nữ nhi của ta ăn, chuyện này không cần phải xem sắc mặt của người!”

Long Tam không tức không giận, nhìn ông bỗng nhiên nói: “Ông là thật tâm thương nữ nhi, vậy là tốt rồi: Tập kích lần này không phải vì bảo tàng, mà là vì giết Phượng Nhi: Độc kia là trí mạng, nhóm thích khách ra sát chiêu cũng là trí mạng, ông đối địch hồi lâu, nên cũng có thể thấy bọn họ động thủ cùng ông so với Phượng Nhi có gì bất đồng?”

Phượng Trác Quân sững sốt, tại sao khi ông nói về chuyện làm cháo, Long Tam lại nói về chuyện thích khách đến đây? Bất quá nhắc tới chuyện này, ông cũng đang có chuyện muốn hỏi: “Này ta cũng vậy muốn hỏi người, Phượng Phượng vốn chỉ quanh quẩn trong nhà, làm sao lại có cừu gia, có phải do Long gia các người gây họa hay không?”

“Không phải là Long gia, cho nên mới phiền toái thế này.” Long Tam thực nghiêm túc, làm cho Phượng Trác Quân cũng hoàn toàn cảnh giác lên: Long Tam lại hỏi: “Nhạc phụ đại nhân, có câu có lẽ không muốn hỏi, nhưng cũng là sự tình liên quan đến Phượng Nhi, ta không thể không mạo phạm: Phượng Nhi là con ruột của ông có phải không?”

Phượng Trác Quân đen mặt một chút: “Lời này của ngươi quả thật không nên hỏi!”

Long Tam vốn dĩ không để ý đến cảm xúc của ông ta, lại hỏi thêm một lần: “Đến tột cùng có phải thế không?”

“Đương nhiên phải!” Phượng Trác Quân giận không thể át, quả thực chính là rống trả:

“Vậy nhạc mẫu đại nhân thì sao?”

“Làm...” Phượng Trác Quân ngập ngừng một chút, ngay sau đó nhanh chóng nói: “Đương nhiên cũng là phải!”

Long Tam trừng mắt nhìn nói: “Cũng là cốt nhục thân sinh, lại thật tình thương nàng, kia là vì an toàn của nàng mà suy nghĩ, ta có một đề nghị, hy vọng nhạc phụ lo lắng!”

Phượng Trác Quân có chút khản trương: “Ngươi hãy nói xem!”

“Ta muốn đem việc tìm bảo vật phó thác cho bằng hữu, để dẫn dắt chú ý của những người mơ ước bảo tàng rồi đi, mà ba người chúng ta vẫn giả bộ ra đi tìm bảo vật, kì thực điều tra chân tướng việc ám sát Phượng Nhi!”

“Phó thác cho bằng hữu?” Phượng Trác quân nóng nảy: “Chuyện trọng yếu như vậy, nào có thể giao cho người ngoài?”

“Nếu là người đáng giá tin nhiệm thì chẳng cần phân biệt thân sơ, mà tâm mang ý xấu đâu nhất thiết chỉ giới hạn ở người ngoài?”

Phượng Trác Quân hí mắt: “Ngươi cùng bằng hữu của ngươi thương nghị một đêm, đó là ra cái quyết định như vậy? Hôm nay những người đó đột kích, làm sao có thể tra ra kết quả gì?”

“Những người đó rút lui rất mau, tra không ra hành tung xác thực, nhưng mà độc trất tâm thảo này là từ Hạ quốc, ở nơi của chúng ta rất ít gặp!”

Phượng Trác Quân sững sờ: “Hạ quốc?”

Long Tam ch8m chú nhìn ông: “Nhạc phụ đối Hạ quốc hình như không xa lạ nhỉ?”

“Hai mươi năm trước, ta thật đã từng ở Hạ quốc sống một thời gian!”

“Vậy nhạc phụ ở Hạ quốc có thể có cừu gia hay không?”

“Cũng không có cừu gia!”

“Nhạc phụ ở Hạ quốc có quen biết ai không?”

“Cũng không có quen biết!”

Long Tam không hề hỏi, chỉ nói: “Tìm bảo vật cùng cầm chân địch, phải tách ra làm hai đường: Chúng ta ít người, lại không thể an trí một đồng lớn hộ vệ giúp đỡ khiến người ta chú ý, cho nên hiểm nguy rất nhiều, bảo tàng quan trọng hay là nữ nhi quan trọng, nhạc phụ đại nhân cũng nên quyết định đi: Sắp tới chúng ta phải ở trong này ở tạm, đến khi biết rõ tình thế thì sẽ ra đi!”

Phượng Trác Quân mân nhanh miệng không nói, Long Tam nhìn nhìn nồi cháo trên bếp, nói: “Sử đại phu đã căn dặn hai ngày này Phượng Nhi không được ăn, nhạc phụ, thời điểm nên nhả tâm phải cứng rắn!” Long Tam nói xong, gạt gạt đầu xoay người bước đi, đi tới cửa lại quay đầu bồi thêm một câu: “Có một số việc, ướt át bản thủ, chiếm tiền cố hậu, ngược lại là vô ích!”

Long Tam đi rồi, Phượng Trác Quân buông lỏng cả người, tựa vào trên tường nhắm mắt, trong lòng cảm thán không nguôi: Hạ quốc, cư nhiên cùng Hạ quốc có quan hệ sao?

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Trong rắc rối

Long Tam không quay đầu lại nhìn Phượng Trác Quân, hẳn biết ông nói dối, mà chính hắn cũng có nói dối, chính vì nói dối như vậy, cho dù trong lòng có rất nhiều phỏng đoán, hẳn cũng không dám làm rõ: Trong lòng Long Tam hiểu được, như vậy đối với chuyện điều tra rõ chân tướng không hề có ích, nhưng hắn không có cách nào, là hắn sợ hãi, hắn không dám!

Hiện nay tuy nói hắn có tin tưởng Phượng Nhi một lòng đều ở trên người hắn, nhưng mà theo như tính tình tự do tự tại vô câu vô thúc tùy tính của nàng

kia, nếu đã biết chân tướng, sợ là thật có thể đem hán đá qua một bên để đi truy tìm quá khứ: Mà khi tìm được quá khứ của nàng trước kia như thế nào rồi, hẳn thật không có lá gan tưởng tượng những chuyện xảy ra tiếp theo:

Nhưng thân thể của nàng lại ần dẫu sát khí, hẳn càng giấu diếm chuyện này thực lại càng khiến cho nó trở nên nan giải, mê đoàn khó hiểu, nguy hiểm của Phụng Trữ liền không thể giải trừ:

Long Tam bụng đầy tâm sự trở lại trong phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa, nhìn thấy Phụng Trữ ôm chần cau mày, một hồi chớp mắt một hồi nhăn mặt nhăn mũi rồi lại một hồi chu miệng, bị thương nặng như vậy còn có thể tự nằm chơi một mình, x sợ là chỉ có nàng thôi:

Phụng Trữ nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, vui sướng quay đầu gọi: “Cha...” Nhưng vừa thấy là Long Tam, lại không khỏi thất vọng: “Là chàng a?”

Long Tam khụ một tiếng, bày ra bộ mặt thực mất hứng, đi qua nhéo khuôn mặt của nàng: “Tại sao không thể là ta?”

“Chàng không phải đang làm việc sao? Nhưng việc xảy ra hôm nay rất kỳ quái, chàng vẫn nên cùng bọn Chung Bác hảo hảo bàn bạc lại đi, không cần nhanh trở về như vậy đâu.” Phụng Trữ bày ra vẻ mặt sẵn sàng vô cùng: “Ta không sao, tự nằm một mình cũng được.”

“Không cần phải bàn bạc nữa, mà nàng cái gì cũng không được ăn.” Long Tam nhẹ nhàng vạch trần tâm tư của nàng:

Phụng Trữ xụ mặt xuống, tội nghiệp nói: “Ta đói!” Ngấm lại lại cường điệu thêm một câu: “Thật sự rất đói!”

Long Tam thờ dài, ngồi vào bên giường đem nàng kéo vào trong lòng: “Nhịn một chút đi, uống hết thuốc thanh độc là có thể ăn!”

“Ta ghét nhất là bị đói bụng, ta khó chịu.” Phái phái

“Ta biết, ta biết, nàng chịu khó ngoan ngoãn đi, chỉ hai ngày mà thôi, qua hai ngày, ta nhất định mang nàng đi ăn, tùy nàng muốn ăn cái gì cũng được, được không?”

“Cái gì mà chỉ hai ngày chứ? Hai ngày tính ra là có sáu bữa cơm, hơn nữa tính thêm bữa xế buổi chiều cùng ăn khuya, thì phải là mười bữa cơm, ta thiếu một bữa đã rất đói, thiếu mười bữa kia không phải là muốn lấy mạng của ta sao?”

“Đừng nói bừa.” Long Tam thoát hải, leo lên trên giường đem Phụng Trữ ôm chặt: “Đến, ta ôm nàng, ôm một cái sẽ không đói bụng!”

“Gạt người! Vẫn là đói!” Phụng Trữ thực không nể mặt:

“Vậy thì hôn một cái!” Long Tam trác trác khuôn mặt của nàng cùng cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Hôn một cái sẽ không đói bụng!”

“Đại lừa đảo!” Phụng Trữ lần này là biết thật là vô vọng được ăn, trong đầu khổ sở đến cực điểm: “Đại lừa đảo, chàng từng hứa tuyệt không để cho ta đói bụng!”

“Tình huống lần này đặc thù!”

“Kia cũng là để cho ta đói bụng!” Phụng Trữ càng nói càng khổ sở:

“Thực xin lỗi!” Lời xin lỗi của Long Tam phát ra từ thật tâm, nhưng cũng vì làm cho nàng đói bụng: Phụng Trữ biết hẳn là quyết tâm không cho nàng ăn, chỉ đành hấp hấp cái mũi ở trong lòng hán cọ a cọ: “Vậy chàng cho ta cắn một cái, không cho ta ăn thì cũng phải cho ta có cảm giác được ăn chứ!”

Long Tam cúi đầu hôn lên môi của nàng, Phụng Trữ lắc lắc đầu không thuận theo: “Không được, không được, không được chiếm tiện nghi của ta, phải để cho ta cắn chàng mấy cái, như vậy không tính!”

Long Tam thờ dài, đối tùy hứng phát cẩu của nàng cũng là dung túng, lại chạm chạm môi của nàng, sau đó xấn tay áo lên đem cánh tay đến bên miệng của nàng, Phụng Trữ cắn một cái, không hài lòng, lại đối vị trí cắn thêm một cái, vẫn thấy không được, kéo tay kia của hán qua lại cắn, cuối cùng ghét bỏ nói: “Thật rất là cứng!”

Long Tam híp mắt ái muội nhìn nàng, nho nhỏ thanh bảm vào bên tai nàng nói: “Còn chỗ khác mềm hơn, nàng có muốn cắn không?”

Phụng Trữ ngần ngại, mới đầu đưa ra không có phản ứng gì, rồi sau đó nhìn nhìn biểu tình của Long Tam, cuối cùng hiểu được, đỏ bừng mặt nắn: “Phi phi phi, lại khi dễ ta, ta còn không đẩy nữa cái mạng chàng còn khi dễ ta!”

“Ta nói là lời nói thật!” Long Tam bĩ bĩ cười, nhìn nàng cùng hán nháo như vậy, tinh thần còn tốt lắm, trong lòng hán thoải mái hơn: Hán lại cúi đầu đi hôn nàng, lúc môi hán hạ xuống cổ Phụng Trữ, nàng than thở: “Ta, ta bị thương, chảy thật nhiều máu, toàn thân còn đau...”

Long Tam bật cười, dùng chóp mũi chạm vào chóp mũi của nàng: “Lại nghĩ lung tung cái gì? Nàng bị thương như vậy, ta còn có thể làm cái gì? Làm sao ta có thể như không bằng cảm thú được?”

Phụng Trữ há mồm cắn cầm hán: “Chàng tất nhiên là không bằng cảm thú rồi, sư tử người ta còn biết mang thức ăn về nhà cho sư tử con, chàng lại không cho ta ăn cơm, làm ta đói bụng, ta rất là keo kiệt, ta ghi hận chàng cả đời!”

“Ân, vậy nàng cũng đừng quên, là cả đời a!” Long Tam tránh đi của nàng thương chỗ, thật cẩn thận đem nàng ôm chặt: Phụng Trữ nằm dựa vào hán,

ngầm lại vẫn là không phục, một ngụm cắn vào ở trên cổ của hắn: “Ta cũng không tin thịt trên cổ chàng cũng cứng.” Nàng ra sức cắn cắn cắn, cuối cùng làm cho cổ của Long Tam đổi màu:

Ngày hôm sau, Long Tam tránh ở trong phòng không ra, Chung Bác vài lần có việc muốn tìm hắn hiệp nghị, bên ngoài kêu vài tiếng, Long Tam đáp, nhưng đến hơn nửa ngày mới thò mặt ra: Về mặt hắn nghiêm túc không đổi, Chung Bác không rõ chuyện gì, phát hiện những người khác cũng nghiêm túc theo, càng buồn bực, mãi đến khi bọn họ vào phòng nhỏ dùng để nghỉ sự, hắn mới phát hiện Long Tam dị thường, cái này dọa hắn sốc một lần, chỉ vào cổ của Long Tam rống lớn: “Đại ca, cổ của đại ca...”

Long Tam quăng một ánh mắt qua, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đại ca không biết sao?” Chung Bác mở to hai mắt nhìn, đang định háo tâm nói cho hắn, lại bị người bên cạnh đá một cước, đem lời nói đến bên miệng hắn đã trở về: Chung Bác bị sặc, khụ vài tiếng, rốt cục có phản ứng, nhưng hắn đã chỉ vào cổ người ta, không nói lại dường như không thích hợp, vì thế lấp bắp sửa lại: “Hảo, thật lớn ... muỗi...”

“Phốc...” Bên cạnh có người nhin cười không được, Long Tam lấy ấm trà và cái chén trên bàn ra, giả bộ trấn định rót chén nước cho mình, Chung Bác thay đại ca dùng sức trừng cái người trộm cười kia, sau đó ý đồ mất bỏ mới lo làm chuông: “Kỳ thật có cái gì đâu, ta cái gì cũng không thấy:” PAIPAI

Sử Ngọc Lang ở một bên thở dài: “Chung hiền đệ a, ngươi thực biết nói chuyện phiếm!”

Chung Bác vò đầu, không biết nói cái gì: Long Tam uống xong, ngồi xuống, một nam tử trắng nõn trẻ tuổi đứng bên nói: “Tam gia, chuyện ngài hôm qua nói ta đã làm tốt, nữ tử có thân hình tương tự phu nhân cũng tìm được rồi, kế tiếp phải làm như thế nào?”

Long Tam trầm mặc một hồi, giống như đang do dự, nhưng cuối cùng hạ quyết tâm, dặn dò sắp xếp công việc, mọi người bàn bạc thật tốt mọi chi tiết, sau đó mới giải tán:

Phượng Trữ cùng Phượng Trác Quân cũng không biết bọn Long Tam đang làm cái gì: Phượng Trữ chỉ lo vụng trộm cười một mình, bộ dáng Long Tam không được tự nhiên xoay trái xoay phải không muốn ra ngoài làm cho nàng vui vẻ một hồi lâu: Mà Phượng Trác Quân lại là một đêm không ngủ, nhớ thương chuyện Phượng Trữ bội bụng, lo nghĩ chuyện Hạ quốc chi độc Trất tâm thảo, còn có những thích khách muốn lấy mạng Phượng Trữ, làm cho ông cả đêm đầu óc lộn xộn:

Hạ quốc, nơi tràn ngập những thứ tốt đẹp cùng thương tâm của ông:

Ông không chịu nổi khi ngồi một mình trong phòng, vì thế lại đi thăm Phượng Trữ: Phượng Trữ thấy cha hết sức cao hứng: “Cha a, hôm nay cha có mang cái gì theo ăn không?”

Phượng Trác Quân sững sốt, nhìn nhìn hai tay rỗng tuếch, lại nhìn lại hai mắt Phượng Trữ tròn vo đen như mực tràn đầy chờ đợi, trong lòng tự nhiên áy náy: “Ách, đại phu đã dặn...” Lời nói của ông vừa bật đầu, vẻ mặt nàng liền lập tức trở nên đáng thương lại thất vọng, Phượng Trác Quân đau lòng a, chặn lại nói: “Phượng Phượng ngoan a, ráng nhẫn nhịn, ngày mai là có thể được ăn rồi!”

Phượng Trữ đỏ miệng, ủy khuất cực kỳ: “Cha a, cha tính sai rồi, ngày mai vẫn chưa được: Ngày hôm qua ta đã cố ý hỏi qua, nguyên lai ngày hôm qua cho tới hôm nay là một ngày, hôm nay đến ngày mai mới là hai ngày, phải tới ngày kia mới có thể có cơm ăn!” Nàng xòe ngón tay đếm số bữa cơm không được ăn, thực sự rất thương tâm a:

“Cha, ta dù không bị kiếm đâm, bị hạ độc, kết quả cũng là đói chết mà đi gặp Diêm La vương, này rất dọa người: Sau đó Diêm La vương sẽ hỏi vì sao đói chết, ta là nữ nhi của cha, này cũng do cha dọa người!” Phượng Trữ chớp mắt, kỳ thật tinh thần của nàng so với hôm qua thì tốt hơn một chút:

Phượng Trác Quân dở khóc dở cười, nữ nhi này khi nào thì trở nên ranh ma tinh quái càn quấy như vậy? Ông nhanh chóng thay đổi đề tài: “Thích khách hôm qua trước đây con có từng gặp qua chưa? Võ công của bọn họ con có ấn tượng không?”

“Không có!” Phượng Trữ lắc đầu, ngẫm lại lại bổ sung một câu: “Ta chắc chắn sau khi bị bệnh không có gặp qua, lúc trước khi bệnh thì không biết!” Nàng đối bệnh mất trí nhớ của mình đã thành thói quen, nói lên trong lòng đã không còn khúc mắc, nhưng thật ra Phượng Trác Quân đối nàng càng áy náy, đã quên đi qua hết thầy, ở một nơi tràn đầy chán ghét nàng, chắc chắn sẽ rất vất vả đúng không?

“Phượng Phượng, con chịu khổ rồi, là cha không tốt, nếu không phải cha vô dụng, con cũng không phải chịu những thứ đó:”

“Cha là nói hối hận vì không kiếm ra đồ ăn, khiến cho ta bị đói sao? Vậy cha mau giúp nữ nhi đi!” Phượng Trữ hứng thú, khuôn mặt nhỏ nhắn lại giả bộ đáng thương, chọc cười Phượng Trác Quân: Ông vỗ đầu Phượng Trữ: “Con trải qua một cơn bệnh nặng, ngay cả tính tình cũng thay đổi, nếu cha không phải chỉ có một khuê nữ là con, sẽ nghĩ con hiện tại là bị người khác tráo đổi!”

Lời của ông còn chưa dứt, ngoài cửa liền truyền đến vài tiếng khụ khụ, quay đầu thì thấy, là Long Tam bung cái chén thuốc: Phượng Trữ ngay lập tức chứng minh trong sạch: “Long Tam, ta không có trộm ăn cái gì nga, một chút cũng không có nga:”

Long Tam bước vào, vị thuốc lập tức tràn đầy toàn bộ căn phòng, mặt Phượng Trữ lập tức nhú lại: Đáng tiếc Long Tam đối biểu tình của nàng hoàn toàn không nhìn, x phụng phịu nói: “Uống thuốc:”

Phượng Trữ không dám không theo, ủy ủy khuất khuất tiếp nhận chén thuốc uống, ngoan ngoãn khiến cho Phượng Trác Quân đau lòng, vội hỏi: “Có đắng hay không a, muốn ăn chút mật cho hết đắng không?”

Phượng Trữ một hơi uống hết thuốc, đem chén thuốc giao cho Long Tam, trả lời: “Nếu được ăn đường tâm hãm tảo cao càng mau hết đắng.”

Phượng Trác Quân phụ họa: “Đứng, đứng.” Ông nhìn Long Tam, Long Tam không nói lời nào, chỉ xoay người cầm chén đặt lên bàn, sau đó quay đầu nhìn Phượng Trữ, Phượng Trữ nhanh chóng đối Phượng Trác Quân nói: “Nhưng mà ta hiện tại đang uống thuốc thanh độc, không được ăn, có đáng cũng phải nhịn, cha trăm ngàn đừng cho ta ăn nhé.”

Nàng nói như vậy, làm cho Phượng Trác Quân cảm thấy nàng càng không dám trái lời Long Tam, sao nữ nhi bị con rể áp chế thảm như vậy? Phượng Trác Quân chuyển hướng Long Tam, muốn giúp nữ nhi cầu tình, lại thấy dấu cắn trên cổ Long Tam. Lời nói ông chuẩn bị nói nghẹn lại cổ họng, gương miệng ngậy người ngẩn ngơ: Này, rốt cuộc là ai áp chế ai?

Long Tam trừng mắt nhìn Phượng Trữ, Phượng Trữ đối với hắc hắc hắc lấy lòng ngậy ngậy cười, ánh mắt giăng co, Phượng Trác Quân nét mặt già nua đỏ một chút, ông vội vàng cáo từ đi ra, không khỏi nghĩ tới Hạ quốc năm đó:

Đêm đó, Phượng Trác Quân lại mất ngủ, ông để yên quần áo nằm ở trên giường, lại cân nhắc hoàn chỉnh chân tướng sự kiện, ông không nghĩ ra, đến tốt cùng là loại người nào muốn gây hại cho Phượng Trữ?

Suy nghĩ trong lòng bay loạn, đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ có bóng người bay nhanh chọt lướt qua, như thân hình nữ tử, Phượng Trác Quân bị dọa nhảy dựng, hay là Phượng Trác Quân cuối cùng không chịu nổi, tự mình đi ra trộm này nọ ăn? Ông nhảy dựng lên, vừa mở cửa phòng ra, lại thấy một cái phi tiêu “phập” một tiếng găm vào trên tấm ván cửa phòng ông, phía dưới găm vào một tờ giấy, trong lòng ông căng thẳng, đang định lại gần nhìn kỹ, chợt thấy Chung Bác từ trong căn phòng nhỏ đi ra, hắc hắc hắc nhìn vào trong phòng của Phượng Trữ, đột nhiên quát to một tiếng: “Tẩu tử!”

Lời của hắc hắc còn chưa dứt, Long Tam đã từ trong căn phòng nhỏ vọt ra, Phượng Trác Quân tập trung nhìn kỹ, trên nóc nhà, hai bóng hắc y nhân khiêng một nữ tử nhanh chóng biến mất, chỉ lướt mắt qua một cái, Phượng Trác Quân cũng từ quần áo và thân hình nhìn ra, nàng kia chính là Phượng Trữ: Long Tam không nói hai lời, hướng tới phương hướng hai người kia biến mất đuổi theo, Chung Bác cùng người còn lại cũng nhanh chóng chạy theo:

Phượng Trác Quân nhảy lên nóc nhà truy theo, lại chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng bọn Long Tam, ông nhảy xuống chạy vào phòng của Phượng Trữ, ở nơi đó không có một bóng người, không có phát hiện dấu vết đánh nhau, nghĩ là những người đó thừa dịp Phượng Trữ ngủ say, điểm huyết, đem nàng đi: Phượng Trác Quân tìm như bị đao cắt, lo lắng vạn phần, nhớ tới thân ảnh nữ nhân ngoài cửa sổ vừa mới cùng cái phi tiêu kia, lòng ông càng lo lắng, nhanh chóng chạy về phòng của mình:

Sử Ngọc Lang ở trước cửa phòng của ông nhìn chằm chằm tờ giấy cùng cái phi tiêu, cầm cái khăn tím chùi chùi, nhìn thấy ông đã trở lại nói: “Thứ này không có độc.”

Phượng Trác Quân lấy tờ giấy xuống, mở ra, thứ vừa thấy làm cho trước mắt ông tối đen, thiếu chút nữa ngã xuống đất: Sử Ngọc Lang vội vàng đỡ lấy ông, nâng vào trong nhà cho ông ngồi xuống:

“Phượng gia, trên đó viết cái gì?” Trên tờ giấy không phải là chữ của Tiêu quốc, Sử Ngọc Lang không đọc được:

Phượng Trác Quân cầm lại nhìn một lần, trên tờ giấy kia chỉ lơ thơ vài chữ nhưng lại làm lòng ông trĩu nặng:

“Nữ nhi ta mang đi.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Có ý sợ hãi

Phượng Trác Quân nói không ra lời, vẻ mặt trắng bệch cứng ngắc ngồi ở đó, tờ giấy cũng cầm không nổi, rơi xuống: Sử Ngọc Lang thấy ông như thế, tự nhiên cũng không truy vấn cái gì: Hắc hắc tờ giấy lên nhìn nhìn, cất vào trong lòng, xoay người đi ra ngoài điều tra bốn phía:

Phượng Trác Quân trong đầu trống rỗng, ông ngơ ngác ngồi hồi lâu, mãi đến khi bên ngoài có tiếng động lớn nháo nhởi khiến ông tỉnh lại: Ông lao ra khỏi phòng, nhìn thấy Long Tam ôm Phượng Trữ, Chung Bác và những người khác cũng đã trở lại:

Phượng Trác Quân xông lên, cẩn thận nhìn Phượng Trữ, nàng oa ở trong lòng Long Tam bất tỉnh nhân sự, xem ra những chuyện phát sinh chung quanh không hề có cảm giác: Phượng Trác Quân đoán rằng thời điểm bị bắt đi nàng đã bị hạ mê hương:

Long Tam không để ý đến ông, ôm Phượng Trữ lập tức trở lại trong phòng, cẩn thận đem Phượng Trữ thả lại trên giường an ổn, sau đó trở lại đối bọn Chung Bác nói: “Chúng ta nên nhanh chóng đến nơi khác.”

Chung Bác vỗ ngực, vang như hồng chung đáp: “Việc này để ta làm.”

Sử Ngọc Lang đi đến bên giường bắt mạch cho Phượng Trữ, đối Long Tam nói: “Tam gia yên tâm, phu nhân không đáng ngại.”

Long Tam gật gật đầu, lúc này mới quay đầu nhìn lại hai mắt của Phụng Trác Quân, hắn không nói gì, nhưng Phụng Trác Quân lại cảm giác được một cỗ áp lực, ông nuốt nuốt nước miếng, mồm miệng, trong lòng hiểu được những chuyện liên tiếp này, ông cũng có trách nhiệm: Long Tam trừng ông một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Ông có thể nói ra suy nghĩ của mình không?”

Phụng Trác Quân do dự, ông kỳ thật không biết nên làm cái gì bây giờ: Sử Ngọc Lang đem tờ giấy kia đưa cho Long Tam, Phụng Trác Quân trong lòng nháy động, thấy Long Tam nhìn tờ giấy mặt căng thẳng, ngẩng đầu thẳng tắp nhìn hắn: Phụng Trác Quân nắm chặt tay, cuối cùng cắn chặt răng, khó khăn nói: “Chúng ta đến nơi khác nói chuyện.”

Long Tam nhìn Sử Ngọc Lang một cái, hắn gật gật đầu nói: “Yên tâm” Long Tam lúc này mới cùng đi ra ngoài, chuyển tới phòng nhỏ Phụng Trác Quân ở tạm:

Phụng Trác Quân vào trong phòng, đặt mông ngồi xuống, tay ông có chút run rẩy, tự rót chén nước cho mình, ngửa đầu uống hết: Long Tam cũng không thúc giục ông, lẳng lặng ngồi ở một bên, có chút suy nghĩ nhìn ông:

Phụng Trác Quân im lặng một hồi lâu, hốn hển thở, rốt cục cũng mở miệng: “Hiện tại, việc này vốn liên quan đến Phụng Phụng. . . Ta thật không ngờ, đã qua nhiều năm như vậy, làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy, đây là chuyện vạn vạn không có khả năng . . . Chính là . . . Ta có thể đem chuyện quá khứ đều nói cho con, cho con có thể có phòng bị, nhưng con phải hứa hẹn, việc này vạn vạn không thể nói cho Phụng Phụng.”

Long Tam hơi trầm ngâm: “Nếu gạt Phụng Nhi là tốt, ta sẽ giữ bí mật.”

Phụng Trác Quân chăm chú nhìn ánh mắt Long Tam, xác nhận hắn thật là thành tâm đáp lại, lúc này mới gật đầu nói: “Đây thật là một bí mật, một bí mật mà ta cùng với a Ly giấu Phụng Phụng suốt hai mươi năm.” Ông nói đến đây thì dừng lại, tựa hồ chìm ở trong suy nghĩ của chính mình:

Long Tam cũng không thúc giục ông, rót chén nước, lẳng lặng chờ ông nói tiếp: Phụng Trác Quân suy nghĩ rõ ràng, bắt đầu nói: “Năm đó sau khi cha ta mất, ta cùng nương ta vẫn muốn tra ra chân tướng, chúng ta tuyệt không tin cha ta có thể làm ra việc bội bạc bạc này: Nhưng lúc đó chúng ta ở nông thôn, gia cảnh khốn đốn, đối một bữa, cũng không có phương pháp gì, nương ta trong lòng hậm hực, thực không có vui vẻ, không được bao lâu cũng sinh bệnh, nhịn vài năm cũng đi.”

Phụng Trác Quân nhớ tới đau khổ năm đó, đỏ hốc mắt: “Ta tính tình mềm yếu, làm việc thiếu chút quyết đoán, nhưng thù cha không dám quên, lời mẫu thân lâm chung dặn dò không dám quên, ta phát thệ nhất định phải tìm ra chân tướng, trả lại cho cha trong sạch, nhất định phải vì vi phụ báo thù, an ủi hai lão nhân gia trên trời có linh thiêng: Ngao mạn chậm truy tra, nghe ngóng không ít tin tức lời đồn, cái gì cũng đều có, dám quan to quý nhân ta không trực tiếp điều tra được, chỉ có thể tìm người làm hỏi thăm, sau đó lại tìm cơ hội nghiệm chứng: Trên đời này không có gì là không có khe hở, có lúc ta tìm được tin tức, người hướng Hoàng Thượng tố cáo cha ta chính là Triệu đại nhân, sau đó người này cáo lão hồi hương, cư nhiên lại muốn chuyển đến Hạ quốc: Ở Tiểu quốc đang tốt lành, làm sao có thể đi xa để đến nơi như vậy: Ta lại đi sâu tìm tòi, rốt cục xác định việc ông ta tố cáo lúc trước là có người sai khiến: Vì thế, ta lập tức đuổi theo đến Hạ quốc.”

Nghe được từ Hạ quốc này, Long Tam rù mắt xuống, hắn lẳng lặng không nói, nghe Phụng Trác Quân tiếp tục nói:

“Người đó quả nhiên cùng việc này có liên quan, hắn nhận ra ta, nhìn thấy ta liền tựa như gặp quỷ, hắn cái gì cũng không chịu nói, thậm chí ngầm giờ độc kế, tìm người gia hại cho ta: Khi đó ta ai cũng không biết, lẻ loi một mình ở Hạ quốc, không tài không thế, tứ cố vô thân: Nhưng may là vào thời điểm đó, ta quen biết a Linh, cũng chính là . . .” Phụng Trác Quân ngừng lại một chút, rốt cục vẫn là nói: “Cũng chính là nương của Phụng Phụng.”

“A Linh?”

“Ân: A Linh cùng a Ly là hai tỷ muội: Năm đó chính là thời điểm ta chật vật nhất, không đủ ăn đủ mặc, còn bị người đuổi giết: Lúc không còn chỗ để chạy, ta trốn vào xe ngựa của a Linh: Ta nghĩ trong xe ngựa dừng ở ven đường đó là không có người, không ngờ lúc ấy là a Linh không thoải mái, một mình một người ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, ta leo lên, khiến nàng bừng tỉnh.” Phụng Trác Quân nói đến đây, tựa hồ nghĩ tới tình cảnh ngay lúc đó, không khỏi khò khè miệng nhất loạn, nở nụ cười nhẹ: “A Linh tính tình mạnh mẽ, nàng thấy ta xông vào, nhảy dựng lên rồi sau đó ra sức đánh, còn một cước đem ta đá xuống xe ngựa, ta lúc ấy thân mình suy yếu, ngã xuống liền dậy không nổi, a Linh nhảy xuống tính đánh ta thêm một chút, lại thấy tình trạng của ta, trong lòng kinh ngạc, liền hỏi nguyên do.”

Phụng Trác Quân dừng một chút, trong đầu Long Tam cũng không khỏi nghĩ đến Phụng Nhi của hắn tính tình cũng mạnh mẽ như vậy, không khỏi cười: Phụng Trác Quân nói tiếp: “A Linh là cô nương tốt, nàng biết được tình huống của ta, cũng không nghi ngờ gì, lại đem ta nâng lên xe ngựa, giúp ta tránh được đuổi giết: Sau, nàng biết được quá khứ của ta, đối ta rất là quan tâm, nàng không chê gia cảnh ta bần hàn cũng không chê ta vô dụng. . . Sau đó chúng ta yêu nhau . . .” Phụng Trác Quân thanh âm nhẹ xuống: “Nàng cho ta hết thảy của nàng, cho ta một lần nữa có một gia đình.”

Long Tam biết, trọng điểm câu chuyện sắp tới: Quả nhiên Phụng Trác Quân mở miệng nói một câu: “Nhưng mà . . .” Ông ngừng lại một chút: “Nhưng mà sau đó, ta rốt cục từ miệng người nọ tra ra được, là Long lão gia tử làm, cùng với chuyện báo vật cha ta nói thật rất ăn khớp, ta sốt ruột muốn báo thù, một lòng phải về tìm đến Long gia tính sổ: Nhưng là a Linh không đồng ý, nàng hy vọng ta có thể ở lại Hạ quốc, ở lại bên cạnh nàng, hy vọng về sau đều có thể an an ổn ổn sống: Nhưng ta quên không được bộ dáng phụ thân lúc mất, quên không được lời mẫu thân lâm chung dặn dò, ta quên không được Phụng gia chúng ta ở kinh thành cường thịnh nhất thời cuối cùng lại thành chuột chạy qua đường, ta quên không được sỉ nhục này.”

Phụng Trác Quân liếc mắt nhìn Long Tam một cái, Long Tam mặt không chút thay đổi, điều này khiến cho ông cảm thấy có vài phần không được tự nhiên, ông xoa xoa hai má, uống chén nước, tiếp tục nói: “Ta muốn a Linh theo ta cùng đi, a Linh lại nói nàng đáp ứng vì cha mẹ thù phần mười năm, không thể rời đi, thời điểm đó ta rất tức giận, ta cảm thấy nàng rất ích kỷ, nàng thực hiện lời hứa hẹn của nàng với cha mẹ, lại muốn ta làm một người con bất hiếu, ta không thể hiểu: Ngày đó chúng ta âm ỷ lớn một trận, trong lòng ta rất giận dữ, nói không ít lời tuyệt tình, sau ta để lại phong thư, nói từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau, sau đó ta ly khai Hạ quốc, về tới Hồ châu ở nông thôn, tính hảo hảo tìm cách báo thù.” PP

Nhắc tới báo thù, ông lại liếc mắt nhìn Long Tam một cái, Long Tam vẫn không có biểu tình, ngược lại hỏi hần: “Vậy Phụng Nhi là xuất hiện như thế nào?”

Phụng Trác Quân nói: “Sau đó hơn một năm, ta ở Hồ châu vừa mới miễn cưỡng sống yên, sửa cái mả cho cha mẹ ta, đang phát sầu việc báo thù việc nên tiến triển như thế nào, a Ly lại tìm đến, nàng là muội muội của a Linh, chúng ta ở Hạ quốc cũng có quen biết, nàng đổi chuyện ta cùng a Linh rất rõ ràng, nàng mang đến Phụng Phụng: Nàng nói cho ta biết, sau khi ta đi rồi, a Linh tức giận công tâm, bệnh nặng một hồi, lúc này mới chữa ra nguyên lai đã có thai hơn hai tháng, nàng cố gắng sinh đứa nhỏ ra, lại đổi ta vẫn thực không tha thứ, nhưng nàng đổi ta cảm tình sâu vô cùng, lại hy vọng có thể bồi ở bên người ta, cứ như thế cảm xúc thay đổi liên tục, cuối cùng ngã bệnh: Nàng bệnh rất nặng, cảm xúc lại không tốt, nàng ngày ngày rơi lệ, khi thì cảm thấy chính mình có lỗi với ta, có lỗi với đứa nhỏ, khi thì lại cảm thấy ta là kẻ phụ lòng, phản bội nàng: Tóm lại, cuối cùng nàng chịu không nổi, đem đứa nhỏ giao cho a Ly nuôi nấng, hy vọng a Ly có thể tới tìm ta, thay nàng chiếu cố ta cùng đứa nhỏ, sau đó a Linh ép a Ly rời đi, rồi tự thiêu chính mình cùng tổ trạch, bởi cha mẹ nàng mà đi”

Phụng Trác Quân nói đến chỗ này, lại nhịn không được, bùm mặt thương tâm khóc rống, hơn nửa ngày mới tiếp tục nói: “Ta lúc ấy nghe xong, quả thực là sấm sét giữa trời quang, ta chưa bao giờ thống hận chính ta như vậy: Ta chạy về Hạ quốc, chỉ thấy được nơi tổ trạch Kiều gia kia đã sớm san bằng, trận hỏa hoạn lớn đó là tin tức hãy còn mới mẻ đầu đường cuối ngõ, ta khi đó liền điên rồi, may mắn thời điểm đó, bên người ta còn có a Ly.” P

Long Tam đưa Phụng Trác Quân một cái khăn, lại rót cho ông chén nước, Phụng Trác Quân lau mặt, uống nước xong, cảm xúc dịu đi, tiếp theo nói: “A Ly cùng a Linh chẳng những bộ dạng thực giống nhau, ngay cả tính tình cũng tương tự, đều là tính tình nóng nảy cương cường, nàng đem ta ra mắng một hồi, nói ta đừng quên còn có đứa nhỏ cần chiếu cố, còn có thù của cha mẹ phải báo, đường tương lai còn rất dài: Ta tính ngộ, một lần nữa tỉnh lại, đối với một đại nam nhân, làm sao có thể chiếu cố đứa nhỏ, a Ly liền vẫn ở bên chúng ta, nàng thu xếp mọi chuyện cho ta, giúp ta thu vén nhà cửa, giúp ta chiếu cố Phụng Phụng, giúp ta an bài sinh ý, có nàng ở bên người, ngày của ta một chút một chút tốt lên: Sau đó, chúng ta liền thuận lý thành chương thành thân, lúc ấy Phụng Phụng còn nhỏ, a Ly cùng ta ước định đem Phụng Phụng trở thành đứa nhỏ thân sinh của a Ly mà nuôi nấng, không cần đem sai lầm trước đây áp đặt lên đứa nhỏ khiến cho nó thống khổ.”

Phụng Trác Quân thấy Long Tam nhú mày, vội nói: “Con đừng thấy a Ly nói chuyện nghiêm khắc, thật ra bà ấy đối Phụng Phụng rất tốt, khi đó ta tình thần không tốt, cái gì cũng cần sạch sức lực, là a Ly một mình chiếu cố đứa nhỏ, lại chiếu cố ta, còn triệu hồi một ít trung phó Phụng gia chúng ta, làm mua bán, trùng kiến gia nghiệp Phụng gia, nếu không phải nhờ bà ấy, sẽ không có Phụng gia chúng ta hôm nay, ta cùng với Phụng Phụng, cũng đã sớm mất.”

“Vậy sau đó hai người quyết định nhét nữ nhi vào bên trong Long gia chúng ta, tìm kiếm manh mối, trộm bảo vật, để tìm kiếm của tội chứng Long gia chúng ta, đúng không?” Long Tam hỏi:

Phụng Trác Quân gật đầu, Long Tam lại hỏi: “Kế hoạch này ngoài hai người ra còn có người nào khác biết hay không?”

“Việc này nội tình chỉ có ta cùng a Ly, còn có hai vị lão trung phó biết được: Nhưng việc Phụng Phụng gả vào Long gia lại là việc cao thấp Phụng gia đều biết.”

“Vậy tin mẫu thân thân sinh của Phụng Nhi mất, ngài đã chứng thật chưa?”

“Lúc trước ta dù chưa nhìn thấy thi thể, nhưng a Ly cũng là chính mắt thấy nàng táng thân biển lửa, nhóm hàng xóm nhà cũ cũng đều chứng thật hỏa hoạn lần đó, sau khi xảy ra cháy, a Ly ở trong đám cháy tìm được một khối thi cốt, khẳng định đó là a Linh, nàng tự tay đem a Linh cùng cha mẹ chôn ở một chỗ.” Phụng Trác Quân cẩn thận hỏi tường chuyện lúc trước, nay cũng là thổn thức cảm thán: “Nhưng chuyện hôm nay xảy ra, sợ là a Linh chưa chết, lại đến đây trả thù ta: Nàng không trắng tay lấy mạng già của ta, lại lấy nữ nhi đến trả ta...” Ông nói xong, khổ sở đến cực điểm: “Ta lúc trước đúng là không nên bỏ lại nàng, khiến cho nàng chịu nhiều đau khổ, là ta không đúng, nhưng nàng nếu là muốn trả thù ta, ta không có lời nào để nói, nhưng nàng vì sao phải đối nữ nhi ra tay như thế?” r

Phụng Trác Quân nghĩ tới, hỏi: “Hiện tế, con đuổi theo bọn họ, có kịp thấy rõ diện mạo bọn họ không?”

“Chỉ có hai hắc y nam nhân, đánh không lại liền chạy mất: Nhưng thật ra không phát hiện thân ảnh nữ nhân.”

“Nàng sẽ không dừng tay ...” Phụng Trác Quân thì thào nói: “Nàng tính tình mạnh mẽ như vậy, sẽ không dừng tay như vậy.”

Long Tam không có an ủi ông, chỉ nói: “Nhạc phu đại nhân nói đúng, việc này vẫn nên gạt Phụng Nhi tốt hơn.”

Phụng Trữ thật là bị giấu giếm hoàn toàn, nàng vừa tỉnh lại, phát hiện mình lại thay đổi chỗ khác, mơ mơ màng màng đánh giá căn phòng xa lạ, sau đó nhìn đến Long Tam cúi đầu nhìn nàng đầy quan tâm thân thiết:

“Nàng tỉnh?” Long Tam chạm chạm cánh môi của nàng, dùng cái trán chạm vào trán của nàng:

Phụng Trữ chớp mắt hỏi: “Chúng ta lại đổi nơi khác rồi à?”

“Ừ, để cho an toàn, thường thay đổi tốt hơn.”

Phụng Trữ nhăn mặt nhăn mũi, hỏi: “Đã có thể ăn được chưa?”

“Vẫn chưa được, phải chờ ngày mai.” Long Tam trả lời khiến cho Phụng Trữ lộ ra vẻ mặt thất vọng rõ ràng: Long Tam bật cười, hôn nhẹ mi tâm của nàng: “Ngoan, còn có một ngày mà thôi, lại uống thuốc là lần nữa là được.”

Phượng Trữ thực không vui: “Ta hiện tại giống như con chuột, chẳng những phải trốn đông trốn tây, còn tìm không thấy thức ăn: Đều là do đám vương bát đần kia làm hại, chờ ta khỏe lại, nhất định phải đem bọn họ đào ra, chém thành tám khối, mới có thể giải mối hận trong lòng a.”

Long Tam hừ hừ hai tiếng, nói: “Nàng trước an phận chút, độc giải hết, ngoại thương còn chưa khỏi đâu, còn phải dưỡng tiếp nữa, đừng có mãi nghĩ đến chuyện báo thù, mọi sự còn có ta đây.”

“Ân, vậy như vậy đi, hảo tướng công, chàng đem thực đơn ngày mai liệt kê hết ra đây cho ta xem qua một chút, để chọn xem ăn cái gì ngon, được không? Để cho ta ăn no, ngoại thương nội thương gì gì đó toàn bộ đều mau khỏi.” Biểu tình của nàng thật thà một cách tình quái, chọc Long Tam cười ha ha, nhìn không được ở trên mặt nàng cắn một ngụm, nói: “Tác quái!”

Phượng Trữ không phục, chụp lấy đại chường của hán cũng cắn một ngụm, bỗng nhiên tươi cười cứng ở trên mặt, qua một hồi lâu nói: “Long Tam, ta nhớ ra rồi, ta thiếu chút nữa bị người bóp chết.”

Long Tam sừng sốt, chạm vào tóc của nàng an ủi nói: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, nàng bị thương, bị kích thích, có lẽ nhớ lầm, chuyện không tốt này cũng đừng suy nghĩ.”

Phượng Trữ trừng hán: “Chàng trước kia lại nói, nhớ tới cái gì liền nói cho chàng, có lẽ đều là manh mối, hiện tại ta nhớ ra rồi, chàng lại không thêm đề ý: Vừa rồi thời điểm ta nghĩ đến, lại rất khó chịu, giống như cảm giác ở trong nước ấy.”

Nàng nhắc tới nước khiến Long Tam đau lòng, nàng có bao nhiêu sợ nước hán đều biết, nhanh chóng đem nàng ôm vào trong ngực đỡ: “Ta sợ nàng khó chịu, mới không cho nàng nghĩ nhiều, nay không giống như xưa, cảm tình của chúng ta tốt như vậy, chuyện quá khứ lại tìm tòi để cũng không cần thiết đúng không? Nàng có nhớ tới thì tốt, nghĩ không ra cũng không có gì, không cần quá để ý, nếu là nghĩ đến cái gì không tốt, khiến nàng không thoải mái, cũng đừng suy nghĩ nữa.”

“Long Tam” Phượng Trữ hề hề gọi: “Ta có thể cả đời đều như vậy hay không, vĩnh viễn cũng nghĩ không ra?”

Long Tam im lặng, thật sự không biết nên đáp như thế nào: Phượng Trữ oa ở trong lòng hán, nhỏ nhỏ giọng nói: “Tuy rằng ta cuối cùng cùng chính mình nói, trọng yếu nhất là tương lai, nhớ không được chuyện đã qua cũng không có quan hệ: Nhưng chàng biết đó, trong lòng ta luôn thiếu này nọ: Ta không biết chính mình từng phát sinh cái gì, không nhận ra người nào, này đó đều không biết, tất cả làm cho ta có chút sợ hãi, giống như lần trước Bảo Nhi bị cướp, lần này có người ám sát, chuyện tình đã qua của ta không biết có liên quan không?”

Long Tam ôm chặt nàng: “Ta đều đã giải quyết, Phượng Nhi, nàng cho thêm ta một ít thời gian: Đừng sợ, có ta đây, mọi chuyện, đều có thể giải quyết: Nàng đừng rời khỏi ta.”

“Vậy chàng sẽ cho ta ăn cơm sao?” Phượng Trữ chính là có bản lĩnh vô luận tán gẫu cái gì đều có thể vòng trở về vấn đề quan trọng này:

“Ngày mai.” Long Tam tư thế biểu tình cũng không biến, đáp lại rất nhanh gọn:

Phượng Trữ dùng sức cắn hán một cái, người này như thế nào cũng khó khăn, thật sự rất xấu xa: Nàng oa ở trong lòng hán, lại có chút buồn ngủ, nàng có chút kỳ quái, chẳng lẽ trong thuốc đại phu kê có thành phần an thần? Nhưng vài lần uống trước, cũng không có a: Nàng trừng mắt nhìn, quyết định không từ chối, mệt liền ngủ, nàng nhắm lại mắt, trước khi chìm vào mộng đẹp lại nói một câu: “Long Tam, ta lại quên hỏi chàng, chỗ nào vừa có hồ vừa có cát?”

Long Tam cứng đờ, nhìn Phượng Trữ oa ở trong lòng hán ngọt ngào ngủ, chỉ cảm thấy trong đầu ngũ vị tạp trần:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Lại thêm rối rắm

Từ lúc đem mọi chuyện nói ra hết, Phượng Trác Quân cảm thấy trong lòng thoải mái hơn chút, tuy rằng vẫn thực lo lắng Kiều Linh bước tiếp theo không biết sẽ làm cái gì, nhưng nay tốt xấu còn Long Tam có thể cùng nhau thương nghị, điều này làm cho Phượng Trác Quân cảm thấy có chỗ dựa:

Về phương diện khác, ông thực lo lắng cho Kiều Ly, nếu Kiều Linh có thể tìm tới Phượng Phượng, liền chứng minh bà ấy biết hành tung toàn gia bọn họ, vậy Kiều Ly ở chỗ nào bà ấy nhất định cũng biết, bà ấy nếu có thể xuống tay với nữ nhi, như vậy với muội muội ruột thịt nhất định cũng sẽ không nương tay: Phượng Trác Quân càng nghĩ càng lo lắng, nhanh chóng viết phong thư cho Kiều Ly, cảnh báo bà ấy cẩn thận một chút: Nhưng lần này ông không dám lại gửi nhờ trạm dịch, ông nói cho Long Tam, nhờ Long Tam tìm người chuyển giúp, Long Tam nhanh chóng đáp ứng, đi làm:

Phượng Trữ rốt cục cũng chờ được đến thời điểm có thể ăn cơm, tinh thần chán hưng ngồi ở trên giường chờ Long Tam mang đồ ăn cho nàng đến, trong đầu tràn ngập chờ mong: Đợi nửa ngày, cuối cùng thấy Long Tam bưng một cái khay to tiến vào, Phượng Trữ cao hứng nhượng: “Mau, mau, ta sắp chết đói rồi!”

Cái khay được đưa qua, Phượng Trữ nhìn vào, miệng đô lên: “Tại sao cái bát lại nhỏ như vậy, làm đồ ăn sáng cũng không đủ, còn không có thịt...”

Nàng vừa thăm oán vừa nhanh chóng ăn, chén cháo hết veo rất nhanh, nàng thoải mái cầm chén đưa ra ngoài: “Tam gia, cho tiểu nhân thêm một chén nữa đi.”

“Không có.” Tam gia đáp thật sự trấn định:

Phượng Trữ trừng mắt: “Sao có thể không có, con nít cũng có thể ăn hết mười chén cháo thế này.”

Long Tam vỗ về đầu của nàng trấn an: “Dạ dày của nàng vốn không tốt lắm, lại hai ngày không ăn cơm, dạ dày trống rỗng, không được lập tức ăn nhiều, uống trước chút cháo điểm điểm bụng, chậm rãi nâng lên dần dần.”

Phượng Trữ nhìn chén nhỏ trước mắt, khóc không ra nước mắt, vu vơ tự giãi vạ: “Ta hai ngày nay vẫn có uống thuốc, dạ dày đâu có trống, lúc nào cũng đầy căng, Long Tam, mỗi lần uống thuốc chàng đều thấy, bát còn to gấp hai lần như vậy a.”

Long Tam đem cái khay trước mặt nàng cất đi, Phượng Trữ nhìn khay kia do dự vài lần, rốt cục vẫn buông tay: Nói: “Một canh giờ nữa, là thời gian ăn điểm tâm nga.”

Long Tam nhin cười: “Ai định ra thời gian ăn điểm tâm vậy?”

“Ta định.” Phượng Trữ biểu tình thực vô tội:

Long Tam nở nụ cười, cúi người hôn nhẹ mặt nàng đáp: “Quy củ này chờ sau khi trở về thì dùng.”

Phượng Trữ vẻ mặt cầu xin, một đầu chui vào trong chăn, buồn bã kêu to: “Thù này không báo, ta sẽ không phải là họ Phượng!”

Long Tam lại bị nàng chọc cười, nói: “Nàng vốn không phải họ Phượng, nàng họ Long.”

Phượng Trữ một chút ngồi xuống ôm cánh tay Long Tam: “Cũng là họ Long, vậy lại càng phải báo thù, bằng không sẽ khiến Long gia mất mặt.” Nàng đem đầu tựa vào trên cánh tay Long Tam, nói: “Long Tam, chàng nói đi, đã điều tra được manh mối gì chưa, đó loại người nào? Vì sao muốn lấy tánh mạng của ta? Chờ ta khỏe lại, ta chắc chắn đi xử lý bọn họ.”

Long Tam cường tự trấn định, xoa xoa đầu nàng, nói: “Việc này nàng cũng đừng quan tâm, ta sẽ xử lý.”

“Vậy không được.” Phượng Trữ bĩu môi: “Lúc trước ta không quản việc này, nhưng là người đẩy ta xuống sông lại đây cướp bảo vật của chúng ta, lần trước còn muốn bắt Bảo Nhi, chuyện này vẫn chưa điều tra rõ ràng đâu. Cái tên mặt chữ điền mắt tam giác không hiểu vì sao đã chết, đến bây giờ chàng cũng chưa cho ta cái đáp án, vì sao hắn muốn giết ta: Hiện tại lại tới một đám người nữa, vẫn là vì ta mà đến, Long Tam, chuyện này cũng không phải là ta vô cớ trở thành mục tiêu, mệnh mạng sát khí, đây rõ ràng bên trong có âm tình: Nếu không bắt được bọn họ đến điều tra rõ trắng đen, ngày của ta có thể trải qua như thế nào? Bị thương liên tục, hờ chút là trúng độc không được ăn cơm, thật sự là rất thảm: Còn có Bảo Nhi nữa, nếu là vì chuyện của ta, làm ảnh hưởng đến Bảo Nhi, chuyện này làm sao được.”

Long Tam không biết nói gì, phía sau sống lưng ần ần bắt đầu đổ mồ hôi, trong lòng hắn hiểu được giấy không gói được lửa, Phượng Trữ cũng không phải cô nương ngốc, nàng chỉ là có chút nghịch ngợm có chút lười, cho nên hắn vừa nói để cho hắn lo hết, nàng liền toàn tâm tín nhiệm giao cho hắn quản, lại bởi vì bình thường nàng chỉ quan tâm đến Bảo Nhi, lực chú ý đều chỉ tập trung vào Bảo Nhi, tất nhiên là sơ sót chuyện thích khách cùng đoạt bảo: Nhưng sự tình hôm nay lại phạm đến trên đầu nàng, nàng lại vừa vận vừa oán vừa nhàn...

Long Tam trong lòng thờ dài, hắn không có khả năng thành thật thẳng thắn, nhưng nếu sự tình càng nháo càng lớn, hắn còn có thể giấu giếm tiếp sao?

Phượng Trữ không biết suy nghĩ trong lòng Long Tam, nàng nói tiếp: “Ta nghĩ qua, người muốn cướp Bảo Nhi kia, mục tiêu lúc trước của hắn thực rõ ràng, vì bảo vật Long gia, muốn giết ta đại khái cũng cùng giết người diệt khẩu cướp bảo vật có liên quan, người này lúc trước nhất định cùng ta có quen biết, lần đó cướp Bảo Nhi, có thể nói là dùng mưu nhỏ để đòi lấy bảo vật, đây cũng có thể hiểu: Nhưng lần này đám người đến đánh lén hạ độc thủ ta, lại không hề quan tâm đến bảo vật, bọn họ không nghĩ đến cướp bóc, nếu không đã xuống tay với cha ta, nhìn qua chính là vì ta mà đến, ta nghĩ đám này cùng người lúc trước cướp Bảo Nhi kia, là hai người qua đường.”

Long Tam nói: “Đám người kia chúng ta không thể đuổi theo được, cũng không biết chi tiết.”

“Long Tam, chàng nói, lúc trước ta có thể cùng người nào đó ở Hạ quốc có cừu oán hay không?”

Long Tam cười cười: “Chính nàng cũng không nhớ rõ, ta làm sao có thể biết được.”

“Long Tam.” Phượng Trữ đột nhiên ngồi thẳng, còn chăm chú nhìn hắn: “Chàng có phải hay không tra được cái gì lại gạt ta?”

Long Tam nói: “Ta nếu tra được, vì sao phải giấu giếm nàng?”

“Nói không chừng chàng tra được chuyện gì đó sẽ làm ta khổ sở, liền gạt ta.”

“Nàng đừng loạn tưởng, làm sao có chuyện như thế.”

“Tỷ như, tỷ như...” Phượng Trữ khế cắn môi, cuối cùng nói: “Tỷ như cha ruột của Bảo Nhi, chàng có tra được hay không? Muốn giết ta, có phải là hắn hay không?”

Long Tam không nói gì, Phụng Trữ lại nói: “Ta nói, chàng không nên tức giận: Nay trong lòng ta tất cả đều là hướng về chàng, nửa điểm nhớ về hân cũng không có: Chàng cũng không thể lấy chuyện quá khứ ra lại giận ta.”

“Ta sẽ không.” Long Tam nắm tay nàng, trong lòng có chút khấn trương:

Phụng Trữ nói: “Ta cảm thấy, trong chuyện này, cha ruột của Bảo Nhi chính là điểm mấu chốt: Nếu là ta đối hân hữu tình, vậy nay theo chàng, hân tất nhiên sẽ cảm thấy bị phản bội, lúc đó giết ta phát tiết phần nộ cũng là điều bình thường: Nếu ta đối hân không có tình cảm, là bị hân khi dễ, lại bị hân áp chế, vậy lúc này ta có Long gia làm chỗ dựa, với hân mà nói, ta chính là cái đại uy hiếp, phải giết ta diệt khẩu cũng là chuyện nên làm” Phái = phái

Long Tam gật gật đầu: “Chuyện nàng nói xác thực đều có thể.”

Phụng Trữ lại nói: “Còn có một loại khả năng, chính là cái tên mặt chữ điền mắt tam giác kia: Hân khi đó không phải nói ta xen vào việc của người khác muốn giết ta sao? Tuy rằng hân đã chết, nhưng có lẽ hân còn có đồng lõa, phát hiện ta còn sống, cho là vì trảm thảo trừ căn, không thể không giết ta.”

Long Tam há mồm muốn nói, cuối cùng ngậm miệng, chỉ “Àn” một tiếng:

“Bất quá lâu như vậy bọn họ cũng không tấn công, chúng ta che giấu hành tung ra đi, bọn họ lại tới, việc này có chút nguy hiểm: Ta cảm thấy cái hắc y nhân cướp Bảo Nhi kia hiểm nghi lớn hơn một chút: Hân cũng biết được thân phận của Bảo Nhi, liền tỏ vẻ hân đối tình huống trong Long phủ vẫn có hiểu biết tương đối, lúc trước Hạ nhi kia, không phải là nội ứng của hân sao? Tuy nói sau này mọi người đối bên trong phủ kiểm tra nghiêm ngặt, nhưng không chừng còn có một vài phó dịch bị thù mua, chuyện xấu không dám làm, nhưng cung cấp tin tức lại luôn có thể: Cho nên chuyện đánh lén lần này nếu nói là hân gây nên, cũng hợp lý một chút.”

Long Tam rũ rứt trầm tư, cuối cùng nói: “Nhưng người nọ lúc trước vẫn là muốn cướp bảo vật, nay tại sao lại đem mục tiêu đặt ở trên người nàng?”

Phụng Trữ nói: “Hân lúc trước là giết ta cùng đoạt bảo đều phải làm, sau lại đoạt bảo bất thành, giết ta bất thành, nhưng thật ra mai danh ẩn tích một thời gian, chàng không phải truy tra một lần cũng không có tin tức sao? Chắc chắn là do hân trốn tránh: Sau lại xem tiếng gió không nhanh như vậy, chúng ta lại lo lắng chuyện Bảo Nhi, đối cái khác đều sơ sót, hân lại cảm thấy đã đến thời cơ, lúc này mới lại động thủ.” Phụng Trữ căn cứ môi: “Long Tam, ta kỳ thật, có việc giấu giếm chàng.”

Long Tam trong lòng nhảy dựng: “Nàng giấu giếm ta cái gì?”

“Ta, ta, kỳ thật...” Phụng Trữ áp a áp ứng, Long Tam tâm động lên, Phụng Trữ rốt cục nói: “Ta kỳ thật có cái cảm giác, ngày đó Bảo Nhi suýt nữa bị cướp ta còn có ý tưởng này, tuyệt không dám nói với chàng, ta gạt chàng nhưng không thể vì vậy mà đưa tới phiền toái cho chúng ta.”

“Cảm giác gì? Giấu giếm ta cái gì?”

“Ta, ta suy nghĩ, người kia, có phải chính là cha ruột của Bảo Nhi hay không?”

Long Tam kinh ngạc, Phụng Trữ nói: “Ta hai ngày nay nhàm chán, nằm trên giường ta đem mọi chuyện từ lúc tỉnh lại mất trí nhớ đến nay nghĩ nghĩ: Ta nhớ rõ ta lần đầu tiên tỉnh lại, là ở bên bờ sông, cái hắc y nhân kia lúc ấy cũng không muốn giết ta, hân chỉ sốt ruột hỏi ta này nọ ở đâu, hân chạm vào quần áo của ta nhưng không tìm, lúc này người Long phủ đến, hân liền vội vàng vàng bỏ chạy: Hân nếu là muốn giết ta, trước khi chạy đi cho ta một chưởng, thật sự là rất thuận tay: Có thể thấy được, thời điểm đó mục tiêu của hân là bảo vật chứ không phải là mạng của ta.”

Phụng Trữ dừng một chút, tiếp theo nói: “Nhưng mà lần thứ hai gặp, cũng là hân dùng Hạ nhi dẫn ta ra phủ, lại ở bờ sông lạnh kia đẩy ta xuống: Thời điểm đó, hân là thật tâm muốn ta chết: Long Tam, ta đã nghĩ, có thể hay không lúc ta còn trí nhớ, là đồng mưu với hân, hoặc là có thể bị hân khống chế áp chế, ngày trộm bảo vật đó, hân đến bờ sông tiếp ứng ta, không nghĩ tới ta bị thù cũ đẩy xuống sông, nhiều loạn kế hoạch của hân: Nhưng ta là Long Tam phu nhân, trở lại trong phủ đối hân còn chỗ hữu dụng, cho nên hân không dẫn ta đi, nhưng sau này hân phát hiện ta mất trí nhớ, không có khả năng lại chịu hân bài bố, kể từ đó, quý kẻ đoạt bảo của hân chắc chắn chịu ảnh hưởng, hân sợ ta nghĩ ra cái gì có thể ảnh hưởng đến hân, vì thế lúc này mới sửa lại chủ ý muốn đoạt tánh mạng của ta.”

Nàng nói đến đây, đẩy Long Tam nói: “Ta khát.”

Long Tam đi rót cho nàng chén nước, Phụng Trữ lại nói: “Thêm chút mật đi, ta đã nhiều ngày uống thuốc trong miệng toàn là vị đắng.” Long Tam xoa bóp mặt nàng, lại thật sự xoay người xuống phòng bếp bỏ thêm mật cho nàng:

Phụng Trữ cao hứng đem mật nước uống, liếm liếm môi, loan ánh mắt nhìn Long Tam, Long Tam cười: “Còn muốn sao?”

Phụng Trữ lắc đầu, nói: “Ta trước đem lời nói cho hết, lúc trước ta nhàn hạ không động não, hiện tại suy nghĩ tốt lắm, phải nói nhanh.”

“Được, nàng nói đi, ta nghe.”

Phụng Trữ vừa lòng gật gật đầu, nói: “Lúc trước ta ở trong phòng phát hiện ra ti thăng, bên thành dây mạng trên tay nam nhân, này tỏ vẻ ta cùng với người nọ tất nhiên là... ách... có quan hệ âm muội gì đó...” Nàng nói đến đây thanh âm càng nhỏ, trên mặt hiện ra xấu hổ, vội vàng lại nói: “Hiện tại thì không có, về sau cũng không có, ta chỉ thích mình chàng.” Long Tam không nói chuyện, liền đem nàng ôm vào trong lòng:

Phụng Trữ ở trong lòng Long Tam cọ cọ, lại nói tiếp: “Nam nhân kia tập kích chàng, chàng bị thương, trong nhà chắc chắn là hỗn loạn, vì thế ta thừa dịp loạn đi trộm này nọ: Ta nghĩ qua, cha mẹ ép ta gả vào là vì bảo vật, trộm khỏi Long gia lại không đưa cho bọn họ, ngược lại muốn giao cho nam

nhân này, đây chắc không phải bị hiếp bức, trung gian còn có Bảo Nhi, ta vụng trộm về nhà mẹ đẻ sinh Bảo Nhi, cùng lúc tất nhiên là không muốn cho Long gia biết được, về phương diện khác đại khái cũng không dám cho nam nhân kia biết được: Theo như những việc này, ta lớn mật đoán, có lẽ là nam nhân này khi dễ ta, sau đó lại có nhược điểm của ta, bởi vậy áp chế ta vì hấn đoạt bảo, mà ta lúc ấy không có chỗ dựa, chỉ dám vụng trộm sinh Bảo Nhi, vừa phải có mà sống vừa có chờ đợi vừa có niệm tưởng, không thể là do hấn lúc ấy lừa ta, ta nghĩ là hấn kia có thể gặp may có ưu việt gì đó, vì thế một bên do dự giãy dụa, một bên vẫn là giúp hấn làm chuyện xấu...”

Phượng Trữ nói đến đây thì dừng lại, phiết mi nhẩn mặt nghiêm túc: “Nhưng ta làm sao có thể bị nam nhân lừa đâu? Nếu ta bị khi dễ, ta cho dù đánh không lại, tất nhiên cũng phải làm đến mức người chết ta sống, chẳng sợ đồng quy vu tận, cũng không thể để cho người nọ sống thoải mái: Tại sao ta có thể yếu đuối như vậy?” Phượng Trữ lăm bầm lâu bầu nghi hoặc, Long Tam hết hồn, cũng may Phượng Trữ lại nói tiếp: “Cũng khó nói, ta lúc ấy cũng không biết là chuyện gì xảy ra, ta còn phải lại cân nhắc, ta ngay cả cùng heo bãi đường cũng chưa phát giận, nghĩ lại khi đó ta thật là nhát gan quá.”

Phượng Trữ lôi kéo ống tay áo Long Tam, bỗng nhiên vội la lên: “Long Tam, thời điểm chúng ta đi, dặn Nhị bá chiều cố hảo Bảo Nhi, đừng làm cho nàng ra ngoài ý muốn, hấn có thể làm tốt không?”

“Yên tâm, nhị ca làm việc đáng tin.”

“Phải không?” Phượng Trữ ngữ điệu dương cao cao, kỳ thật trong lòng nàng cũng hiểu được Long Nhị chắc chắn là người có chút thủ đoạn, bằng không gia nghiệp Long gia lớn như vậy, vừa là quan trường vừa là giang hồ phiến toái, hấn chuyên dọn dẹp chiến trường cho các huynh đệ, không có chút bản sự nào sao được:

“Nàng đừng ngạc nhiên, những chuyện nàng nói ta cũng sẽ cân nhắc, hết thấy cũng điều tra ra: Nàng chỉ nên để ý hảo hảo dưỡng thương, không cần phải suy nghĩ nhiều.” Kỳ thật mọi chuyện Long Tam cũng có lo lắng, hấn sớm có an bài, chờ bọn hấn tìm được bảo vật trở lại Long phủ, có lẽ đã có đáp án đang chờ hấn: Nhưng điều Phượng Trữ phỏng đoán đều có lý, chẳng qua ở trong lòng hấn, danh sách người hiểm nghi muốn giết nàng còn nhiều hơn một người: Hơn nữa người này, có một số việc cũng không giống với giả thiết:

Điều Long Tam đầu đầu không phải đào ra chân tướng như thế nào, mà là làm sao che giấu lỗi hấn phạm cùng làm cho Phượng Trữ không biết chân tướng, bằng không, chính là tìm ra biện pháp, làm cho Phượng Trữ cho dù đã biết hết thấy, cũng sẽ không rời hấn đi:

Trong lòng Long Tam buồn rầu, Phượng Trữ lại nói: “Long Tam, ta động não thật lâu, còn thẳng thắn nói ra người hiểm nghi là cha ruột của Bảo Nhi, ta xem như có công chứ?”

“A?” Có công thì thế nào?

Phượng Trữ lấy lòng cười, lại nói: “Vậy chàng đem điểm tâm cho ta ăn đi, ngay bây giờ ấy.”

“Không có điểm tâm” Long Tam hạ quyết tâm chờ nàng khỏe hơn mới làm cho ăn:

“Có điểm tâm, ngay tại phòng bếp.” Phượng Trữ ngưỡng mặt, mỉm cười ngọt ngào: “Nếu không chàng làm sao có thể có mặt? Cổ tay áo của chàng còn dính bột mì, chắc chắn chàng trộm làm điểm tâm cho ta, chàng lấy cho ta ăn đi, chỉ ăn một miếng nhỏ thôi: Bằng không... Bằng không...”

“Bằng không thì sao?”

“Bằng không...” Phượng Trữ nóng nảy, trừng to mắt: “Không cho ăn một miếng nhỏ, ta liền đem điểm tâm ăn hết, không ăn hết không bỏ qua, không cho chàng ăn một miếng nào!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Các hữu sở đồ

Phượng Trữ không có diệu chiêu gì uy hiếp người, nhưng Long Tam cũng để cho nàng ăn một miếng, bởi vì hấn biết loại chuyện ăn đến bệnh này, nàng quả thật có thể làm được: Vì thế Long Tam thỏa hiệp, xuống phòng bếp cầm một miếng nhỏ mật hãm tảo cao lại, điền vào miếu ngũ tạng của Phượng Trữ:

Phượng Trữ ăn xong tảo cao hương vị ngọt ngào kia, trong lòng chỉ cao hứng một chút thôi, sau đó oán khí còn lớn hơn nữa: Nàng thử hỏi: “Long Tam, miếng nhỏ này cũng chỉ là một miếng nhỏ nhỏ thôi, ăn không ra hương vị gì hết, cho ta thêm một khối nữa được không?”

Long Tam quả nhiên trấn định như nàng tưởng tượng, nghiêm mặt, cho nàng một ánh mắt “nàng nghĩ thật là hay”, không nói lời nào: Phượng Trữ bĩu môi đem chính mình vùi vào trong chăn, nàng cũng muốn nghĩ đến hay, đáng tiếc không có người phối hợp nàng: Tảo cao hương vị ngọt ngào còn ở trên đầu lưỡi, nàng càng nghĩ càng giận, mạnh mẽ xóc lên chăn nắm chặt quyền, lớn tiếng ồn ào: “Ta muốn báo thù, ta muốn đánh chết mấy tên vương bát đần kia.”

Long Tam nhú mi, thật không biết vài tên thích khách kia nếu biết được thù không được ăn còn lớn hơn so với mối hận bị thương, trong lòng không biết

có cảm tưởng gì:

Phượng Trữ ồn ào qua ồn ào lại, nhưng nàng cũng không nháo ra chuyện gì lớn, thân là người bệnh bị thương, nàng vẫn thực làm đúng chức trách, dành toàn bộ thời gian thành thành thật thật dưới sự giám thị của Long Tam gia nằm trên giường đường thương, may mà dạ dày của nàng được Long Tam gia giám sát ăn này nọ cũng không bị đau, lúc này mới không cất xén đồ ăn của nàng, Phượng Trữ cuối cùng cũng có thể thống thống khoái khoái nhồi nhét ba bữa cơm thật no:

Ăn no liền lên tinh thần, tốc độ khôi phục vết thương của Phượng Trữ làm cho Sử Ngọc Lang âm thầm lấy làm kỳ lạ, nhưng thật ra Long Tam mấy ngày này có vẻ có tâm sự rất nhiều, Phượng Trác Quân cũng có ý vô tình tránh nữ nhi, ông cũng là không có biện pháp, sau khi Phượng Trữ thương thế kháng phục, vấn đề rắc rối đặc biệt nhiều, nói cũng không ít, trong lòng ông chột dạ, sợ chịu không được Phượng Trữ trái hỏi phải hỏi để tiết lộ bí mật thân thể của Phượng Trữ, nếu để cho nàng biết phụ thân của mình năm đó thực có lỗi với mẫu thân, còn làm hại bà ấy đánh mất tánh mạng, sợ Phượng Trữ sẽ oán hận ông: Còn nữa, nếu Phượng Trữ biết chính mình lúc trước là bị mẹ ruột vứt bỏ, sợ rằng trong lòng sẽ bị thương tâm khổ sở, đây cũng là nguyên nhân vì sao ông cùng với Kiều Ly giấu diếm nhiều năm:

Vì thế, Phượng Trác Quân tìm Long Tam truy vấn: “Chuyện mấy người ám sát Phượng Phượng đã có tin tức gì chưa? A Linh bên kia thì sao? Bà ấy để lại thư bắt người, tại sao lại không có động tĩnh?”

“Chắc là phát hiện chúng ta bên này có người giúp đỡ, bọn họ không có ưu thế gì, liền ẩn nấp chờ đợi cơ hội!” Long Tam thần nhiên liếc mắt nhìn Phượng Trác Quân một cái: “Nhạc phụ không phải cũng tìm người điều tra sao? Nên biết lời nói của ta không phải là giả!”

Phượng Trác Quân có chút xấu hổ, tuy rằng Long Tam nói chuyện này cứ để cho hắn làm, nhưng ông thật cũng không quá tin nhiệm, cho nên tự mình cũng vung trộm tìm người, không nghĩ tới việc này Long Tam cũng biết: Theo lý thuyết mẹ đẻ Phượng Phượng xuống tay với Phượng Phượng, ông là đương sự duy nhất, những tay quan tâm cũng là chuyện tất nhiên, nhưng không hiểu vì sao, Long Tam tuy là ôn hòa bàn bạc, lại làm cho người ta có cảm giác không thể từ chối ý tứ của hắn: Phượng Trác Quân không dám ra mặt nói cái gì, mặt trái lại tìm người cùng tra một sự kiện, hiện tại bị Long Tam chỉ ra, Phượng Trác Quân cảm thấy nét mặt già nua một chút đỏ:

Phượng Trác Quân ho nhẹ hai tiếng, nói: “Ta cũng muốn mau tra ra những người này chút, dù sao cũng là chuyện cũ của nhà ta năm xưa, ta cũng không muốn Phượng Phượng lại xảy ra chuyện gì!”

Long Tam gật gật đầu: “Nhạc phụ nói có lý, nhưng đối phương che giấu rất kỹ càng, tra không được bất kỳ manh mối hữu dụng nào, địch tối ta sáng, nơi này không nên ở lâu: Nay thương thế của Phượng Nhi cũng đã đỡ hơn, chúng ta cũng nên đổi đến nơi khác!”

Phượng Trác Quân nói: “Được, kia cũng đã biết nguyên hung là người phương nào, sẽ không đem tâm bảo việc ủy thác cho người ngoài sao? Còn chúng ta tự mình nhanh chóng giải quyết việc này cho thỏa đáng!”

Long Tam nghe vậy nhìn ông một cái, Phượng Trác Quân chuyển ánh mắt, nhẹ giọng giải thích: “Không phải nữ nhi không trọng yếu, nay hai sự kiện này ở cùng một chỗ, ta quả thật cảm thấy tâm lực lao lực quá độ, đã nhiều ngày ăn không ngon ngủ không yên, Phượng gia ta cũng không biết đã tạo nghiệt gì, thù hận cứ liên tục xuất hiện, nếu là không thể điều tra được chân tướng, ta thực có lỗi với cha mẹ, thực có lỗi với A Linh a Ly, còn thực có lỗi với Phượng Phượng...”

Long Tam không nói lời nào, Phượng Trác Quân nói: “Ta đã nghĩ, nếu có thể tố tra ra bảo vật vì sao vật là tốt nhất, nếu là không được, ta... ta liền đem việc này phò thác cho người cùng Phượng Phượng, ta tự mình đi Hạ quốc...”

Long Tam lặng yên không nói, lại nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm của Phượng Trữ: “Cha muốn đi Hạ quốc? Đi làm cái gì? Ta cũng muốn đi!”

Long Tam cùng Phượng Trác Quân đều cả kinh, nhất tề quay đầu trừng hướng Phượng Trữ: Phượng Trữ bung cái khay, nhìn biểu tình hai người bọn họ ngạc nhiên nói: “Hai người làm cái gì mà nhìn như mới gặp quý vậy?”

Long Tam cùng Phượng Trác Quân liếc mắt nhìn nhau một cái, rất nhanh giả vờ bình tĩnh trở lại: Con người Phượng Trữ chuyển động, thả hai chén canh trên tay xuống, hỏi: “Có bí mật gì à?”

“Không có!” Hai nam nhân nhanh chóng đáp:

“Có việc gì giấu giếm ta sao?”

“Không có!” Lần này là Phượng Trác Quân đáp nhanh chóng, Long Tam cũng kéo Phượng Trữ lại, búng búng cái trán của nàng: “Nàng không lo ở trong nhà đường thương đi, chạy loạn ra đây làm cái gì?”

Phượng Trữ hi hi cười: “Thương thế của ta đã tốt lắm, đây là nghĩ hai người cả ngày vất vả, cố ý đi hầm canh, kết quả mang lại đây chợt nghe đến hai người nói muốn đi Hạ quốc!”

“Nàng trúng độc ở Hạ quốc, cho nên nhạc phụ nói muốn đến đó nhìn xem, nói không chừng sẽ có manh mối!” Long Tam kéo Phượng Trữ ngồi xuống, đưa một chén canh nàng mang đến cho Phượng Trác Quân:

Phượng Trác Quân hiểu ám chỉ, gật đầu nói: “Đúng là như thế, Trát tâm thảo ở Tiêu quốc không thường thấy, ở Hạ quốc lại có, ta tính chờ sau khi tằm bảo xong, liền đi xem, định là lần theo manh mối này!”

“Ta cũng đi!” Phượng Trữ vung cánh tay lên: “Ta muốn tự tay đánh cho bọn chúng rằng roi đây đất!”

“Con không thể đi.” Phụng Trác Quân cả kinh, nếu là Phụng Trữ đi, lỡ như chuyện xưa vỡ lở thì sao: Ông vừa nói xong, cảm thấy chính mình phản ứng quá mức kịch liệt, sợ là khiến cho lòng Phụng Trữ nghi ngờ, lại nói: “Ta là nói, thương thể của con chưa lành, vẫn không nên chạy loạn: Có chuyện gì, cha cùng hiền tể đều có thể xử lý tốt.”

Phụng Trữ hồ nghi nhìn Phụng Trác Quân, cuối cùng “Nga” một tiếng, gật gật đầu: “Cha đừng nóng vội, ta chỉ là đề nghị đề nghị.” Nàng đẩy cái bát cho Long Tam cùng Phụng Trác Quân, cười nói: “Hai người mau uống đi.”

Long Tam xoa xoa đầu nàng, trong lòng âm thầm cảnh giác, bảo bối này vốn thuộc trường phái hành động, nghĩ gì làm đó, làm sao có thể đề nghị này đề nghị nọ rồi thôi đâu?

Phụng Trữ một chút bộ dáng chột dạ cũng không có, nàng nhất phái bình tĩnh, đối Phụng Trác Quân nói: “Cha, trước kia có thời gian cha ở Hạ quốc phải không?”

Phụng Trác Quân lại sững sốt, theo bản năng nhìn thoáng qua Long Tam, sau đó cân nhắc một chút, gật đầu trả lời: “Hồi còn trẻ cha từng ở Hạ quốc một thời gian.”

“Vậy nương thì sao?”

“Ách, bà ấy... cũng vậy.” Phụng Trác Quân chuyển tâm húp canh, đáp không tí mĩ:

“Nàng tại sao lại có nhiều vấn đề như vậy, để cho cha nàng yên tĩnh hảo hảo ăn canh đi.” Long Tam ra mặt giải cứu nhạc phụ đại nhân:

“Nga, cha, mau uống canh.” Phụng Trữ nhu thuận đáp, sau đó nói: “Long Tam, nguyên lai cha mẹ đều đã từng ở Hạ quốc, kia khó trách ta cũng có thể nghe hiểu ngôn ngữ của Hạ quốc nga.”

Phụng Trác Quân sắc mặt ngưng trọng, khụ vài cái, Phụng Trữ nhanh nhanh đứng lên vỗ vỗ lưng của ông: “Cha uống chậm một chút.” Phụng Trác Quân vội vàng gật đầu, hoãn hồi sức, cảm chén đặt qua một bên: Ông ngẫm liếc mắt nhìn Long Tam một cái, chỉ thấy hần tứ bình bát ổn ăn canh, trong lòng ông có nghi ngờ cũng không dám nói: παπα

Phụng Trữ ngồi xuống, chống cằm nhìn hai người, lại hỏi: “Cha, ta trừ bỏ ở Long gia ra, những chuyện khác thì thế nào? Trong nhà có kết thù với ai không? Ta linh tính nhớ rõ, có người từng bóp cổ của ta, ta sắp bị bóp chết, thực sợ hãi, cha, cha đối việc này có ấn tượng hay không?”

Phụng Trác Quân sững sốt một chút: “Bóp cổ của con sao?” Ông gấp đến độ mặt trắng bệch: “Con có nhớ rõ đây là chuyện khi nào không?”

“Chính là không nhớ rõ cho nên mới hỏi.” Phụng Trữ nói: “Ta cảm thấy, những chuyện liên tiếp này, nói không chừng đáp án ngay trong phần trí nhớ ta đã quên: Nếu có thể nhớ ra những sự kiện linh tính gì đó, nói không chừng chân tướng liền có thể giải được.”

Phụng Trác Quân ngu ngốc sững sốt một hồi, Phụng Trữ nhìn ông, thúc giục nói: “Cha, việc này cha có ấn tượng hay không? Tỷ như hai người mang ta đi như thế nào, sau đó chúng ta gặp gỡ những người nào? Ta còn nhớ rõ một chỗ, nơi đó có hồ, còn có cát, đúng rồi, ta còn nhớ rõ ở sau phòng có mảnh ruộng, là mặt sau căn nhà của chúng ta ở Hồ châu sao?”

Long Tam cúi đầu, nắm chặt cái thìa trong tay, Phụng Trác Quân tròn mắt há hốc mồm, sau hồi lâu mới nói: “Phụng Trữ, phụ thân từ trước sơ sót con, không chăm sóc con thật tốt: Việc này, cha cũng không có ấn tượng, từ trước đều là nương chăm sóc con, đợi đến khi về, cha sẽ hỏi lại nương con xem sao.” Ông nói xong trên mặt lại lộ ra khổ sở: “Cha xin lỗi con...”

Phản ứng của Phụng Trác Quân làm cho Phụng Trữ có chút kinh ngạc, chính không biết nói tiếp như thế nào mới tốt, Phụng Trác Quân lại vội vàng nói: “Cha nhớ ra còn có việc muốn làm, cha phải đi ra ngoài, con hảo hảo dưỡng thương, đừng nghĩ nhiều nữa, đem thân mình dưỡng thật tốt mới là chuyện nên làm.”

Phụng Trác Quân vội vàng việc việc trốn ra khỏi phòng ở, Phụng Trữ nhìn chằm chằm cửa phòng một lúc lâu, sau đó mới quay đầu nói với Long Tam vẫn trầm mặc không nói lời nào: “Long Tam, chàng cũng đã nhìn ra, đúng hay không?”

“Nhìn ra cái gì?”

“Trong lòng cha có bí mật.” Phụng Trữ đối chuyện này tương đương khẳng định:

“Phụng Nhi, trong lòng mỗi người đều có bí mật, cha nàng là thật tâm đối tốt với nàng, ông ấy nếu không muốn nói, nàng cũng đừng oán ông ấy.”

Phụng Trữ chu miệng, hỏi: “Lời này tuy là có lý, nhưng mà phản ứng của ông ấy rất quái lạ: Chàng có phải biết nội tình hay không?”

“Ông ấy nếu muốn gạt nàng, chẳng lẽ sẽ nói cho ta biết sao?” Long Tam dùng một câu hỏi lại:

Phụng Trữ cân nhắc một hồi, thực mất hứng: “Điều ta không thích nhất là người khác có chuyện giấu giếm ta.”

Long Tam lấy tay đem nàng kéo vào trong lòng, Phụng Trữ thuận thế ôm thắt lưng của hắn, nói: “Long Tam, cũng là chàng đối ta tốt nhất, nhưng đừng giống như cha, chuyện gì cũng đều chôn chặt trong đầu, chúng ta có thể chia sẻ với nhau mà, nên thẳng thắn thành khẩn mà chống đỡ, chuyện gì cũng đừng gạt ta: Như vậy, mọi chuyện mới có thể giải quyết: Chàng thấy cha mẹ đó, chính là có hoài nghi lại chôn ở trong lòng, vòng quanh nhiều năm như

vậy, kỳ thật nói ra, ngược lại giải quyết rất dễ dàng, đúng không?”

Long Tam nhìn ánh mắt trong suốt của Phụng Trữ, nhận không được ôm nàng thật chặt, đem mặt mình chôn vào hõm vai của nàng, buồn bã nói: “Đúng, nàng nói cái gì cũng đúng.”

Hắn chỉ cảm thấy tâm như lửa thiêu, có một số việc, hắn nên cùng nàng nói như thế nào?

Phụng Trữ oa ở trong lòng hắn, còn nhớ đến chuyện Phụng Trác Quân giấu giếm nàng, nàng nói nhỏ: “Không được, cha rốt cuộc che giấu cái gì? Chắc chắn là có liên quan đến ta, ta phải nghĩ ra biện pháp đào ra.”

Đào ra? Long Tam nhắm mắt lại, chuyện này nên làm thế nào cho phải?

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Trộm mật

Phụng Trữ tuy nói là phải hành động, nhưng đối với chuyện đào ra bí mật về nàng mà Phụng Trác Quân giấu diếm trong lòng, nàng vẫn ở trong trạng thái lặng im không sủi tăm, dù sao đối phương cũng là cha của nàng, nàng còn có chừng mực:

Mà Phụng Trác Quân từ lần trước bị Phụng Trữ ép thiếu chút nữa là lộ ra hết, nay càng trốn tránh nàng: Nhưng trong lòng ông cũng có nghi ngờ, ông tìm Long Tam bàn việc này: “Trước đây ta chỉ nghĩ đến củng cố gia nghiệp và tra xét chuyện báo thù, Phụng Trữ vốn là a Ly chiêu cổ: Nàng nói đến địa điểm đó hoàn toàn không phải là cảnh ở Hồ châu chúng ta, lại còn chuyện có người muốn đưa nàng vào chỗ chết, ta nghĩ kiểu gì cũng không có ẩn tượng: Có một khoảng thời gian trước đây ta rời khỏi nhà, ta đang nghĩ có phải lúc đó a Ly gạt ta mang Phụng Trữ trở về Hạ quốc thăm người thân không, cho nên mới để lại ẩn tượng về Hạ quốc ở trong đầu con bé? Nếu vào lúc đó hai người ấy gặp phải nguy hiểm gì, chỉ sợ a Ly sợ ta lo lắng, về sau cũng không nói với ta: Trừ lần đó ra, ta thực không thể nghĩ ra có khả năng nào có thể phát sinh chuyện như vậy.”

“Nếu là như thế, sợ là phải đối chứng với nhạc mẫu mới có thể biết được chân tướng.” Long Tam không động thanh sắc đáp lời, xem Phụng Trác Quân đến tột cùng là tính cái gì:

“Này, lúc trước ta gửi thư nói cho bà ấy biết a Linh vẫn còn sống, lại còn muốn gây thương tổn cho Phụng Trữ, nhắc nhở bà ấy chú ý an toàn, cũng không biết trong lòng bà ấy nghĩ cái gì, dù sao hai người đó vốn là tỷ muội ruột thịt, nếu thật bà ấy lúc trước gạt ta vụng trộm mang Phụng Trữ đi Hạ quốc, cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, ta vẫn đang cân nhắc không biết nên hỏi bà ấy như thế nào cho tốt: Tóm lại việc này có con biết là được rồi, Phụng Trữ bên kia vẫn nên đừng nói cho nó biết.”

“Ta hiểu.” Long Tam đáp, trong lòng cũng cân nhắc đối sách:

Phụng Trác Quân lại nói: “Việc này chỉ sợ phải đến Hạ quốc tìm hiểu, chúng ta vẫn nên mau chóng tìm bảo vật, đem chân tướng thù hận của gia phụ giải quyết hết: Sau đó lại đến giải quyết chuyện của a Linh.”

Đề nghị này trong lòng Long Tam cũng đang cân nhắc, hắn còn cần một ít thời gian nữa để an bài, vì thế đoàn người một lần nữa bước trên đường tầm bảo:

Từ lúc ra đi, Phụng Trác Quân càng có lý do thoái thác, suốt ngày chỉ đi tìm hiểu bên ngoài, danh chính ngôn thuận trốn tránh Phụng Trữ: Chỉ khổ Long Tam trốn cũng không có chỗ trốn, vết thương của Phụng Trữ vẫn chưa khỏi hẳn, hắn không dám rời đi lâu, vội vàng lo lắng việc an bài hành trình, lại vội vàng trở về vào trong phòng làm bạn kiêm giám thị nương tử yêu làm ấm ỹ kia của hắn: Vì thế những vấn đề của Phụng Trữ hoàn toàn bay tới tập hướng về phía hắn:

“Long Tam, chàng nói xem, có thể lúc cha ở Hạ quốc từng phát sinh chuyện gì hay không? Cho nên ta trước kia cũng bị bắt vì nó?”

“Long Tam, chàng cùng cha thường xuyên thần thần bí bí, có phải hai người có hợp mưu gì hay không?”

“Long Tam, cho chàng một cơ hội để thành thật khai báo nga, nếu là có chuyện gì gạt ta, ta sẽ tức giận.”

“Long Tam, cha đề phòng ta, chàng giúp ta hỏi thăm thử đi.”

“Long Tam, chàng thật sự không biết cha gạt ta cái gì sao?”

Long Tam mỗi ngày đều bị những câu hỏi liên tiếp vây quanh, hắn không có biện pháp đối phó, đành gia tăng kiến thức chuyện xưa về bảo tàng, mỗi ngày cùng Phụng Trữ kể chuyện xưa về hai lão nhân gia Long Phụng, hy vọng việc này có thể dời đi lực chú ý của Phụng Trữ: pp

Phụng Trác Quân lúc này cũng không còn phòng bị Long Tam như lúc mới đầu, gần đây con rể thật sự đối xử nữ nhi vô cùng tốt, thứ hai ông cùng hắn có chung bí mật, cảm giác hiểu biết thân cận hơn rất nhiều, vì thế ông thống thống khoái khoái giao ra con dấu, cùng con dấu của Long Tam, hợp lại thành

bộ phận quan trọng nhất của tấm bản đồ: Cuối cùng hoàn thành toàn bộ tấm bản đồ, chia làm hai phần, Phụng Trắc Quân cùng Long Tam đều tự cầm một phần: Phụng Trữ đối với tình huống này phi thường vừa lòng, cảm thấy cảnh thù hận giữa hai nhà hóa giải đã gần ngay trước mắt:

Vết thương của Phụng Trữ cũng lành tốt lắm, trừ bỏ mỗi ngày nghỉ cách mọi ra bí mật của Phụng Trắc Quân, cũng nghỉ về Long Tam một chút, đoạn thời gian này thật đúng là vất vả cho tướng công tốt nhà nàng, nàng càng cùng hắn ở chung, càng cảm thấy hắn thật tốt: Nàng vụng trộm cẩn thận xem xét hắn, phát hiện này đoạn thời gian bốn ba này hắn gầy đi, Phụng Trữ kiểm điểm một chút, cảm thấy bản thân mình không sẵn sàng, quyết định sẽ đối xử tốt một chút:

Long Tam tìm nhà mới có gian phòng ở khá lớn, chia thành hai gian trong ngoài: Vì chiếu cố Phụng Trữ dưỡng thương, Long Tam cùng nàng ở tại gian phòng này, Phụng lão gia tử cùng những người khác phân ở những phòng nhỏ khác: Ngày thường Long Tam bên gian ngoài xem hồ sơ, cùng người bàn chuyện, Phụng Trữ ở phòng trong ngủ nghỉ ngơi:

Đêm nay, Long Tam tắm rửa xong, tóc còn ẩm ướt, ngồi ở gian ngoài khêu đèn, đang nghiên cứu bước tiếp theo nên đi đâu, Phụng Trữ mặc một kiện áo đơn chạy đến, đặt móng vào trong lòng Long Tam ngồi xuống, reo lên: “Long Tam, Long Tam, đêm đã khuya, nên nghỉ ngơi!”

Long Tam ôm nàng vào lòng, nhưng lập tức nhủ mảy: “Làm sao mà lại mặc ít như vậy đến đây, sẽ bị lạnh!”

“Không lạnh, không lạnh, có chàng ôm ta rồi!” Phụng Trữ nhún cơ hội làm nũng:

Long Tam xoa xoa đầu của nàng: “Vết thương vẫn chưa lành hẳn mà đã bắt đầu hồ nháo rồi!”

“Ai nói vẫn chưa lành, đã sắp lành hết rồi! Chàng xem, xem đi này...” Phụng Trữ đẩy đầu vai xiêm y ra, lộ ra bả vai bóng loáng trắng nõn nhưng lại có vết sẹo dài màu hồng phấn, nhìn rất vận khéo đỡ tội:

Đôi mắt của Long Tam tối sầm lại, tốc tốc đem xiêm y của nàng kéo lại nghiêm chỉnh, bao lại thật kín, nhẹ nhàng trách mắng: “Đừng hồ nháo, sẹo còn chưa có tốt đâu, cẩn thận tránh lại rách ra!”

“Làm gì mà yếu ớt như vậy, ta chắc chắn vết thương đã lành hết rồi, sẽ không không bị rách ra đâu: Hiện tại cho ta cùng đám ác nhân đại chiến ba trăm hiệp cũng không sợ, lần trước là do bọn hắn chơi xấu, dùng độc, ta mới bị thua, có bản lĩnh thì quang minh chính đại mà đánh, xem ai sợ ai?”

Long Tam ở trên mặt nàng cắn một ngụm: “Quý âm ỉ, bị thương vẫn không thành thật chút nào!”

“Đâu có, ta vốn là muốn đích thân báo thù, nhưng mà chàng lại không cho đi!”

“Àn, chờ tìm ra bọn họ rồi nói sau!”

“Chúng ta đây đi nghỉ ngơi đi thôi, đã khuya rồi!” Phụng Trữ ngấm ngấm bản đồ cùng hồ sơ trên bàn, bữu môi thực ghét bỏ:

Long Tam cúi đầu hôn nhẹ nàng, mềm giọng nói: “Nàng đi ngủ trước đi, ta còn phải làm việc!”

“Long Tam gia, thật sự là không nhìn ra chàng là loại người tham công tiếc việc nga!”

“Long Tam phu nhân, nếu phu nhân lại hồ nháo, không chịu hảo hảo nghỉ ngơi, tướng công của phu nhân sẽ tức giận đó!” Tuy Long Tam nói như vậy, nhưng cánh tay lại đem Phụng Trữ ôm thật chặt:

Phụng Trữ hi hi cười: “Tướng công của ta tính tình rất tốt, sẽ không tức giận!” Nàng đưa tay dẹp bản đồ, lại đem hồ sơ đóng lại hết, miệng la hét: “Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, không được xem nữa: Bảo vật ở nơi đâu đó cũng không có chân mà chạy, không cần nóng nảy!”

“Nàng đi ngủ trước, một hồi ta sẽ vào!”

“Không được!” Phụng Trữ đỏ miệng:

Long Tam trong lòng mềm nhũn rồi tỉnh rồi ngủ, nhưng lại nghĩ đến thương thế của nàng, lại nghiêm mặt nói: “Nghe lời nào, nàng đi ngủ sớm một chút!”

“Không được, chính chàng tính xem, chàng đã bao lâu rồi không hảo hảo ở cùng ta!” Phụng Trữ bày ra vẻ mặt oán phụ:

“Ta trừ bỏ đi ra ngoài làm việc bên ngoài, hoàn toàn chỉ ở đây, tính sao lại ra ta không ở cùng nàng?” Long Tam còn chưa nói đến nàng luôn miệng than buồn chán, mỗi ngày đều đòi hỏi thứ mới biến đổi đa dạng, một hồi muốn nghe tiểu khúc, một hồi muốn nghe chuyện xưa, một hồi muốn tìm bí mật, một hồi muốn ăn điểm tâm, cứ như vậy kề cận, còn nói hắn không bồi nàng?

“Àn, kia... Kia...” Phụng Trữ đỏ mặt, nho nhỏ giọng nói: “Ta là nói, chàng đã thật lâu vẫn chưa cùng người ta thân thiết...”

Long Tam sùng sốt, cả đầu cảnh xuân kiều diễm hiện lên, hắn chính chính sắc, khụ hai tiếng, nghiêm trang nói: “Thương thế của nàng còn chưa có tốt...”

“Đã lành tốt lắm rồi...” Phụng Trữ đem mặt chui vào trong lòng hắn: r

“Nào có lành hẳn đâu, sẹo cũng chưa tốt, mỗi ngày còn phải thoa dược!” Long Tam nghĩ đến bộ dáng nàng trúng tên máu chảy đầm đìa liền đau lòng:

“Lạnh vậy là tốt rồi, vận động một chút cũng đâu có sao.” Phụng Trữ cũng bất chấp thẹn thùng, cùng Long Tam mặt đối mặt, một hơi chụp lấy cổ áo của hắn quát hỏi: “Chàng chẳng lẽ không vui sao?”

Long Tam nhìn cái miệng nhỏ của nàng hết khép lại mở, khó khăn nuốt nước miếng, hơn nửa ngày mới trả lời: “Phụng Nhi ngoan, thứ nhất là nàng phải dưỡng thương, thứ hai ta phải làm chính sự, sự tình bên nào quan trọng hơn nàng cũng phải hiểu chứ?”

Phụng Trữ híp mắt lại, trầm đĩnh tiết thiết nói: “Bên nào nhẹ bên nào nặng ta đương nhiên biết phân biệt: Thân thiết có vẻ nặng hơn!” Nàng còn không phải đau lòng hắn sao, kết quả là hắn lại nhăn nhó không chịu là sao?

Long Tam hết chỗ nói rồi, hắn buông tha cho việc cùng nàng giảng đạo lý, dù sao vết thương của nàng một ngày không tốt, hắn cũng sẽ một ngày không đụng tới nàng: Long Tam đem Phụng Trữ ôm lấy, đi vào buồng trong: Ở trên khuôn mặt nàng vui rạo rức hôn nhẹ, một tay thả nàng xuống giường, thay nàng cởi hải, kéo chăn ra bao hết người nàng lại, nhẹ nhàng nói: “Không được nháo, chờ thương thể của nàng lành hẳn rồi nói sau: Hảo hảo ngủ, ta phải cân nhắc chuyện tâm bào, một hồi sau mới ngủ được.”

Phụng Trữ đỏ mặt hừng, chân nhấc lên đá đá chân, ồ ào: “Chán ghét, chán ghét.”

Long Tam ôm mặt của nàng, cúi đầu hôn nàng thật sâu, cuối cùng đưa tay che hai mắt của nàng, mạnh mẽ nói: “Ngủ!” Phụng Trữ nhắm mắt lại, mân miết mắt hừng, Long Tam lại hôn nhẹ lên mi tâm của nàng, đi ra ngoài:

Tuy rằng Long Tam miệng nói điều đứng đắn, nhưng lúc đi ra ngoài nhìn lại bản đồ cùng hồ sơ, không hiểu sao lại không thể nghiên cứu tiếp: Cả đầu hắn đều là biểu tình tỉnh quái của Phụng Trữ, còn có da thịt của nàng té hoạt như chi, cái vuốt ve của nàng khiến hắn có cảm giác, còn có... Long Tam giật giật chân, có chút đứng ngồi không yên:

Lúc này Phụng Trữ ở buồng trong gọi: “Long Tam, Long Tam...”

Long Tam lấy lại bình tĩnh, trả lời: “Hảo hảo ngủ đi.” Phụng Trữ bên kia không có thanh âm:

Long Tam nói ra, đem hồ sơ mở ra, một chữ một chữ nhìn kỹ, muốn tập trung chú ý, vừa mới nhập tâm, xem nội dung hồ sơ, cũng chưa phát hiện cái gì, vừa nhấc đầu, cư nhiên thấy Phụng Trữ ở phía sau cửa ló đầu ra nhìn lên hắn, Long Tam nhanh chóng sầm nét mặt, giả bộ không nhìn, vội vàng xích nàng: “Không ngoan ngoan ngủ đi ta sẽ tức giận thật đấy, mau trở về giường đi.”

Phụng Trữ đảo đảo mắt, suu một chút rụt đầu về: Long Tam giương miệng, muốn gọi nàng lại nhưng vẫn không lên tiếng, nhìn vài thứ trên bàn kia, thật sự là nửa điểm tâm tư cũng không có, nghĩ nghĩ, một mình ngồi ở đó sinh hờn dỗi:

Một lát sau, Long Tam còn đang耿耿 người, lại nghe thấy phía bên cửa phòng trong kia Phụng Trữ nhỏ giọng gọi: “Long Tam, Long Tam...”

Long Tam vừa nhấc đầu, thấy nàng lại lộ cái đầu mở to mắt nhìn hắn, hắn vừa muốn nói chuyện, đã thấy một mảnh khăn phấn hồng bay thẳng ra, Long Tam theo bản năng đưa tay ra bắt, cẩn thận nhìn kỹ, đây không phải là mảnh khăn, đây là cái yếm của Phụng Trữ!

Long Tam chỉ cảm thấy nhiệt nằng trên mặt như có hỏa thiêu, ngẩng đầu hét lớn một tiếng: “Phụng Nhi!” Nhưng sau cửa làm sao còn có bóng dáng của nàng chứ? Quý gây sự đó quăng xong cái yếm liền bỏ chạy:

Long Tam lại ngồi không nổi, cầm mảnh yếm phấn hồng đó vọt vào trong nội thất, chỉ thấy trên giường im lặng, Phụng Trữ dùng chăn bao chính mình quá chặt chẽ, ngay cả một sợi tóc cũng không lộ ra: Long Tam ghen chấy, kéo chăn ra, đang định mở miệng giáo huấn nàng, nhưng lại hoàn toàn ngây dại:

Phụng Trữ trước mắt, mình tròn như nhộng, cắn môi chớp mắt, hoàn toàn là hình tượng đứa nhỏ vô tội: Long Tam một tay giữ cái yếm, một tay cầm chân, trợn mắt há hốc mồm hóa đá tại chỗ:

Phụng Trữ hi hi cười, nhảy dựng lên ôm lấy Long Tam, dùng sức hôn ở trên mặt hắn: “Long Tam, Long Tam, ta biết là chàng sẽ vào.”

“Nàng... Nàng...” Nhuyễn ngọc ôn hương, những lời nói của Long Tam đều bị nghẹn xuống:

“Nàng nàng cái gì chứ? Người mới sẽ không tự giận mình!” Phụng Trữ nháo, dùng môi ngăn chặn hắn: Đầu lưỡi của nàng chạm vào của hắn, Long Tam lại nhìn không được, cái yếm cùng chăn trên tay quăng hết, một tay ôm lấy Phụng Trữ đặt lại lên giường, dùng sức hôn dục:

Hắn một bên vỗ về nàng, một bên cởi bỏ xiêm y của mình, Phụng Trữ một bên quấy rối quá trình cởi bỏ quần áo của hắn, một bên còn la lên: “Ai nha, vết thương của ta còn chưa có lành!”

Long Tam thờ hồn hển, một tay bỏ đai lưng của mình ra, thò người ra đem nàng đặt ở dưới thân tư ma, trả lời: “Nàng vết thương đã lành tốt rồi, đại chiến ba trăm hiệp cũng không sợ!”

Phụng Trữ nhanh chóng ôm chặt hắn, vỗ về phía sau lưng của hắn, miệng lại nháo: “Không được, không được, tướng công của ta nói, phải hảo hảo ngủ, không được hồ nháo, bằng không hắn sẽ tức giận!”

Long Tam khởi động thân mình, đem tất cả xiêm y còn lại đều đá đi, cúi người ngăn chặn miệng của nàng, hơn nửa ngày ngẩng đầu mới nói: “Tướng công của nàng tính tình tốt nhất, sẽ không tức giận!”

Phượng Trữ cắn cắn môi, trong hai mắt nàng dâng sương mù, thân thể bị bàn tay của hắn chạm đến như nhũn ra, hai chân nghe lời vòng qua thắt lưng của hắn, nói: “Kia nếu như...” Nàng ngừng lại một chút, yêu kiều kêu một tiếng, cảm thấy hắn trần ngập, dưới quá trình thẳng tiến của hắn thờ phỉ phò nói tiếp: “Nếu như tướng công của ta cấu kinh...”

Long Tam ngăn chặn miệng của nàng, ngăn cản nàng lại nhai: “Chuyên tâm một chút, bằng không tướng công của nàng thực sự cấu kinh!”

Phượng Trữ không nén được cười, một ngum cắn ở bờ vai của hắn, trong kích tình ngọt ngào, một lần lại một lần gọi: “Long Tam, Long Tam...”

Hắn toàn tâm toàn ý đối đãi nàng, nàng cũng toàn tâm toàn ý đợi hắn:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tự theo dõi

Phượng Trữ là người thẳng tính lại lạc quan, có chuyện gì nàng đều thích nghĩ đến hướng ưu việt: Tỷ như thời điểm nàng mất trí nhớ dày vò nhất ở Long phủ, nàng liền tự nói với chính mình chỉ cần nàng thành tâm đối đãi, người khác nhất định phát hiện ra điểm tốt của nàng, sẽ không chán ghét nàng: Lại tỷ như lúc nàng mang theo Bảo Nhi rời nhà, tự mình vất vả kiếm ăn, nàng liền tự nói với chính mình, chỉ cần chăm chỉ một ít, chịu khổ một ít, hảo hảo chiều cô Bảo Nhi, hai mẹ con nàng cũng có thể sống rất khá: Lại tỷ như khi nàng cùng Long Tam trở về Long gia, nàng liền cảm thấy tuy rằng nhiều khúc mắc vẫn chưa có côi bỏ, tuy rằng những chuyện nàng đã làm ra khó có thể quên đi cùng sửa chữa sai lầm, nhưng hai người thật lòng yêu nhau, vậy nhất định có thể bên nhau lâu dài:

Nàng không nghĩ tới nàng nguyên lai còn có thể có một ngày sau khi rời nhà trốn đi, nhất là sau khi nàng bị thương cảm tình cùng Long Tam tăng tiến, ngọt ngào như mật:

Khi thương thế của Phượng Trữ tốt hơn, cùng Long Tam khôi phục cuộc sống vợ chồng như keo sơn vô cùng tốt đẹp mỹ mãn, Phượng Trác Quân lại vào lúc này nhận được một phong thư của Kiều Ly: Thư là từ người đưa thư mà người đưa tin Long Tam đã phó thác mang tới, nhưng không biết Kiều Ly vẫn đối Long gia thêm phòng bị nghiêm ngặt hay không, cho nên nội dung thư bên ngoài là việc nhà bình thường, kì thực lại giấu giếm huyền cơ: Phượng Trác Quân cùng Kiều Ly cùng nhau truy tra chân tướng nhiều năm, cùng nhau gặp qua không ít chuyện, cho nên giữa hai người lập ra không ít tiếng lóng, ý tứ giấu giếm trong bức thư này, Phượng Trác Quân hoàn toàn hiểu được:

Trong thư Kiều Ly nói, bà trước mắt thực an toàn, chung quanh cũng không phát hiện cái gì kì lạ, bảo Phượng Trác Quân đừng lo lắng: Ngoài ra bà còn khuyên Phượng Trác Quân cảnh giác nhiều hơn, bởi vì bà luôn cảm thấy Kiều Linh sống lại là việc quá mức kỳ quái, lại vừa xuất hiện ở thời điểm mấu chốt là trên đường tầm bảo như vậy, không thể loại trừ là do Long gia hoặc là thế lực khác mơ ước bảo tàng thiết lập âm mưu: Vô luận là thật là giả, điều này đều khiến cho Kiều Ly thực lo lắng, bà quyết định muốn tới giúp Phượng Trác Quân một tay, đã bắt đầu đi từ nhiều ngày trước rồi, nhưng bà cũng ép Phượng Trác Quân giữ bí mật hành tung của bà nghiêm ngặt:

Phượng Trác Quân đọc thư, sau đó trầm tư thật lâu, việc Kiều Linh sống lại tuy có chút đáng ngờ, nhưng nếu là nói có người thiết lập âm mưu thì cũng không có khả năng, bởi vì những người biết chuyện cũ rất ít, nếu thật không phải là Kiều Linh thì đó là ai?

Nhưng mà xét về phương diện khác, Kiều Ly nói cũng đúng, nếu là Kiều Linh, vì sao cô tình chọn một thời điểm trùng hợp như vậy, vừa mới có người đoạt bản đồ cùng con dấu, sau đó Kiều Linh lại tới? Trùng hợp như vậy, thật sự làm cho người ta không thể không sinh nghi:

Còn nữa, vô luận là ai, vì sao muốn giết Phượng Trác Quân? Vấn đề này, Phượng Trác Quân đã bắt đầu suy nghĩ từ ngày ấy, nhưng đến nay vẫn không rõ:

Phượng Trác Quân cá tính luôn luôn trầm trầm, cũng tự nhận là không thể không có Kiều Ly thông minh giỏi giang, cho nên nếu như bọn họ có quyết định khác nhau, luôn luôn làm theo quyết định của Kiều Ly, nay Kiều Ly nói muốn đến, Phượng Trác Quân thật cao hứng, bà ép ông phải giữ bí mật, ông tất nhiên cũng nguyện ý làm theo:

Long Tam thấy Phượng Trác Quân sau khi đọc thư tâm tình khá tốt, vì thế ở trên bàn cơm ra vẻ lơ đãng hỏi: “Thư của nhạc mẫu có tin tức gì tốt sao?”

Phượng Trác Quân đáp lại ngay: “Cũng không có gì, chỉ là bà ấy nói bà ấy hết thấy đau nhức, bảo ta không cần lo lắng.” Tựa hồ vì chứng minh mình không nói dối, ông còn đem thư đưa cho Long Tam: “Con xem xem, bà ấy còn dặn dò chúng ta mau chút tìm được bảo vật rồi trở về đoàn tụ: Ta thấy bà ấy không có việc gì, tất nhiên rất vui vẻ.”

Long Tam không xem thư, chỉ gật gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi!” Phượng Trữ ở một bên nói: “Vậy để cho con xem với!”

Phượng Trác Quân nhanh chóng thu bức thư lại: “Nương viết thư cho cha, con đọc làm cái gì?”

Phượng Trữ đỏ mặt: “Cha thực bất công, vậy tại sao cha nguyện ý cho Long Tam xem?”

Phượng Trác Quân nhất thời nghẹn lời, nghĩ nghĩ rồi biện bạch: “Long Tam nó biết quy củ biết cấp bậc lễ nghĩa, không phải không thấy sao? Con thì chỉ thích vô gòp vui!”

Phượng Trữ không vui: “Cha thật bất công, nương cũng bất công, nương chỉ viết thư cho cha, tại sao không viết một phong cho ta?”

Cái này Phượng Trác Quân cũng không biết đáp sao, cũng may Long Tam giải vây: “Nàng không phải cũng có thư của mình sao? Nhị ca bị nàng uy hiếp, viết một phong thư thật dài báo cáo tình hình Bảo Nhi gần đây, nàng đọc hoài mà không chịu buông tay, trong thư một chữ cũng không viết cho ta.”

“Hừ, ‘Phượng Trữ than thở’: ‘Tính đi tính lại, chỉ có Bảo Nhi là thương ta nhất.’”

Vợ chồng son ngọt ngào mặt mặt đầu đầu vỗ mồm, Phượng Trác Quân lẳng lẳng cúi đầu ăn cơm, sợ đề tài lại vòng trở về: Long Tam âm thầm liếc ông một cái, bất động thanh sắc:

Cơm xong, Long Tam cùng Chung Bác, Sử Ngọc Lang ở trong phòng nhỏ mặt đàm:

Chung Bác nói: “Đại ca, quả nhiên huynh nói đúng, Phượng phu nhân không còn ở tại Long gia, sau khi a Vang lấy thư của bà ấy đi, bà ta liền vụng trộm theo tung tích của a Vang đến đây: A Vang theo lời chúng ta dặn, vẫn giả bộ như không biết.”

“Vậy bà ấy hiện đang ở nơi nào?”

“Bà ấy ở tại khách điểm cách chúng ta hai con phố.” Chung Bác hỏi: “Chúng ta đây hiện tại phải làm như thế nào?”

“Trước đợi chút, đừng đá thảo kinh xà, đem nàng tránh nhanh, theo dõi xem bà ta tiếp xúc với những ai: Sắp tới đây bà ta chắc chắn sẽ có hành động, nhạc phụ của ta bên kia, cũng phải theo dõi như thế, đừng cho ông ta biết có người theo dõi là được.”

Chung Bác vỗ đầu: “Đại ca, vì sao nhà người khác sau khi có thể từ đều vui vẻ cả nhà, mà sau khi huynh cưới tẩu tử, phiền toái lại nhiều như vậy?”

Long Tam sừng sốt, hơn nửa ngày mới đáp: “Nàng đáng giá.”

Đêm đó, Long Tam theo thường lệ cùng Phượng Trữ triền miên, tự xác nhận thân thể nàng thật sự đã hồi phục, không có một chút không khoẻ nào, hẳn liền quán lấy nàng không rời: Phượng Trữ đỏ mặt hời hợt, căng thẳng thân thể, sau khi cảm nhận được cực hạn, “hồ” một tiếng nhuyển cả người, nàng vỗ về lưng Long Tam, hơn nửa ngày nói không nên lời: Trừng mắt nhìn nhìn, liền cảm thấy mệt nhọc:

Long Tam nằm ở trên người nàng nửa ngày không muốn động, bị nàng đá hai chân thế này mới đổi tư thế: Phượng Trữ đánh cái ngáp, quay người lại liền muốn ngủ: Long Tam đứng dậy xoa xoa thân, lại nín thở khấn cũng xoa xoa cho Phượng Trữ, sau đó mới trở lại trên giường, im lặng không nói, chỉ chống đầu nhìn nàng:

Phượng Trữ nhũ nhũ mây, mơ mơ màng màng mở mắt ra, đưa tay đẩy đầu Long Tam sang hướng khác: “Nhìn cái gì vậy, ngủ.”

Nàng giờ tỉnh trẻ con ra làm cho Long Tam cười cười, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt nàng, nhìn nàng mơ màng đẩy hắn ra, hắn lại cắn môi của nàng: Phượng Trữ lắc lắc đầu đá chân, mắt hững: “Làm hoài không cho ngủ, làm cho không cho ngủ... Ta khốn...”

“Hảo, hảo, nàng ngủ, không phá nữa.” Long Tam cười dỡ, thay nàng vén hết những sợi tóc trên mặt: Sau đó chống đầu nhìn nàng:

Qua hơn nửa ngày, Phượng Trữ tựa hồ đang ngủ, Long Tam nhin không được nhẹ nhàng lại trác trác mặt của nàng, ở trong lòng thở dài, chỉ hy vọng nàng vĩnh viễn hoan hoan hi hi như vậy, tâm tình vui vẻ, chỉ hy vọng sau này vô luận phát sinh cái gì, nàng đều không rời mình đi:

Hắn đối diện mặt Phượng Trữ ngẩn người, Phượng Trữ cũng là bỗng nhiên mở mắt nhìn hắn, khiến Long Tam hoảng sợ:

“Long Tam gia, chàng đã làm chuyện gì có lỗi với ta sao?”

“Đương nhiên không có.” Long Tam không cần nghĩ ngợi, đáp thật sự mau:

Phượng Trữ hí nửa mắt nhìn hắn một hồi, cuối cùng chịu không nổi cơn buồn ngủ quá nhiều, nàng ngáp một cái, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, miệng lẩm bẩm “Không có là tốt rồi, bằng không ta sẽ không tha cho chàng đâu.”

Nàng lại mau chóng chìm vào giấc ngủ sâu, lưu lại Long Tam một mình đầy bụng tâm tư ngẩn người:

Hai ngày sau, Phượng Trác Quân thu được thông tin liền đi ra cửa, Long Tam tiếp mấy phong mật báo, vì thế dặn Phượng Trữ ngủ trưa, chính mình lại trốn trong phòng nhỏ của Chung Bác nghiên cứu mật hàm:

Hắn còn chưa kịp đọc nội dung mật hàm đã nhũ mây, Chung Bác “thùng thùng” chạy vào, thở hồng hộc nói: “Đại ca, Phượng lão gia, chính là nhạc phụ đại nhân của đại ca, ông ta, ông ta thật đã đi gặp Phượng phu nhân, nhưng là...”

Hắn thở phì phò, Long Tam an ủi nói: “Bình tĩnh mà nói, đã xảy ra chuyện gì?”

Chung Bác lau mồ hôi, nói: “Nhưng là tẩu tử theo dõi Phượng lão gia đi...”

“Cái gì?” Long Tam hoảng sợ: “Nàng theo dõi các người?”

Chung Bác dùng sức gạt đầu: “Chúng ta không phòng bị, chỉ để ý nhìn chăm chăm Phụng lão gia cùng Phụng phu nhân, kết quả sau lại phát hiện, tẩu tử nguyên lai trốn từ một nơi bí mật gần đó, theo dõi tất cả chúng ta: Nàng còn trừng mắt nhìn ta một cái, ta vừa thấy tình huống này, nhanh chóng cho bọn đại Ngưu theo dõi tiếp, ta bỏ chạy trở về báo tin tức cho đại ca: Đúng rồi, còn có, ta để cho đậu đỏ theo dấu tẩu tử, vạn nhất bọn họ phân ra hành động, chúng ta cũng có thể biết tẩu tử đi đâu:”

Long Tam tỉnh táo lại, hỏi: “Nàng là theo dấu các người đi theo hay là theo dõi nhạc phụ vậy?”

“Chắc là theo dấu Phụng lão gia: Nhưng mà theo như đại ca vừa nói...” Chung Bác gãi gãi đầu: “Chúng ta một đường theo dõi, cũng không phát hiện tẩu tử, bản sự nàng làm mật thám theo dõi cũng quá lợi hại, lại nói tiếp, này, cái kia, ta thật không dám bảo đảm phiếu nàng là theo ai: Bất quá, mặc kệ nàng đi theo ai đi, dù sao hiện tại hai bên đều bị nàng phát hiện:”

“Nàng có ra mặt sao?”

“Không có.” Chung Bác nói xong: “Thời điểm ta rời đi, tẩu tử vẫn ở tại chỗ tối quan sát Phụng lão gia cùng Phụng phu nhân, nàng còn trừng ta một cái, có thể hiểu là cảnh cáo ta không được tiết lộ hành tung của nàng đi:”

Long Tam đứng lên, r đi qua đi lại hai bước, có chút phiền chán: “Ta hẳn là nên đề phòng nàng một chút, ta nên nghĩ đến, nàng vốn rất thông minh:”

Chung Bác lại khó hiểu: “Đề phòng tẩu tử?” Đại ca không chỉ phải đề phòng nhạc phụ nhạc mẫu, mà ngay cả thê tử cũng phải phòng, việc hôn nhân này, thật đúng là có vài phần hương vị thê thảm

“Đại ca, vậy tẩu tử đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

“Nàng biết có bí mật, nàng muốn tìm ra:”

“Bí mật gì?”

Long Tam thở một hơi, ngồi trở lại trên ghế: “Là bí mật chung của ta và vị nhạc mẫu thông minh kia:” Hắn dám giấu giếm đến bây giờ, chính là chắc chắn Kiều Ly so với hắn càng sợ chuyện cũ được làm sáng tỏ:

“A?” Bí mật chung với mẹ vợ? Xong rồi, Chung Bác trong lòng khổ sở, đại ca anh minh thần võ quang minh chính đại của hắn, sao hiện nay lại trở thành loạn thất bát tao như vậy? Nữ nhân là họa thủy, lời này quả thật không sai:

“Đại ca, chúng ta hiện tại phải làm sao bây giờ?” Chung Bác nhìn Long Tam nhủ mày liền đau lòng:

“Làm sao bây giờ?” Long Tam cười khổ: “Phụng phu nhân kia tìm người phá ta, Phụng lão gia thiên vị bà ta, Phụng Nhi theo dõi Phụng lão gia, nay chúng ta lại theo dõi Phụng Nhi, cuối cùng Phụng Nhi trở về trách ta... Ta còn có thể làm sao bây giờ?” Long Tam gõ gõ cái bàn, trầm ngâm một lát nói: “Mọi người vẫn giữ nguyên kế hoạch làm việc, không cần vọng động, chỉ cần Phụng Nhi bất động thanh sắc không ra mặt, mọi người cũng làm như không biết: Nếu nàng ra mặt chất vấn Phụng lão gia, mọi người liền trốn xa một chút, lưu lại cho nàng chút mặt mũi, nàng sẽ không quá bức bối: Lưu lại đậu đỏ âm thầm bảo hộ nàng là được: Đậu đỏ là gương mặt mới, Phụng Nhi sẽ không nhận ra hắn, dặn hắn cẩn thận làm việc, Phụng Nhi thực thông minh:”

Chung Bác đáp ứng, nghĩ nghĩ, lại đề ra phương án: “Đại ca, bằng không đại ca vụng trộm bắt tẩu tử trở về, sẽ không sợ nàng bại lộ hành tung mà hỏng việc:”

Long Tam giương mi: “Ta đi bắt nàng, chỉ sợ nàng nổi bão, sự tình càng tệ hơn: Ta là tuyệt đối không thể ra mặt, dù sao nàng thấy người, người liền giả câm vô diếc là được, nếu nàng hỏi, các người cái gì cũng không được nói:”

Chung Bác cái hiểu cái không, nhưc đầu, giả câm vô diếc việc này đối hắn là có chút khó khăn, bất quá Long Tam phân phó như thế, hắn nghe theo cũng được: Khẽ cắn môi đáp ứng, lại “thùng thùng thùng” chạy đi ra ngoài:

Long Tam sầu thực nhu mặt: “Phụng Nhi a, Phụng Nhi, nàng lại làm mò đường:” Nhưng là hắn chỉ thích quý làm ăn này, làm sao bây giờ?

Long Tam trưa nay cũng không rảnh rồi, hắn liều mạng nghĩ đối sách, nếu Phụng Trữ chọc thùng bí mật nhỏ của Phụng Trác Quân cùng Kiều Ly, liên quan đến phần hắn giấu diếm, hắn nên ứng phó như thế nào? Nếu Phụng Trữ cũng giả ngu, bất động thanh sắc, hắn lại ứng phó như thế nào? Hắn suy nghĩ nửa ngày, vẫn là nghĩ không ra chi sách vẹn toàn, trong lòng nhưc nhối, không nghĩ nữa, dù sao Phụng Nhi nhà hắn thường thường cũng không làm việc theo lẽ thường, hắn có nghĩ nhiều cũng là uống công:

Long Tam trong đầu lộn xộn, rõ ràng bỏ lại mật báo, cái gì cũng không tính toán gì, trước chạy tới chợ mua đồ ăn đi, Phụng Nhi nhà hắn hôm nay khẳng định tâm tình không tốt, hắn trước lo chuyện này cho tốt, những chuyện khác nói sau:

Quả nhiên lạc ngày thời gian, Long Tam tự mình xuống bếp chương chúc, Phụng Trữ trưng khuôn mặt nhỏ nhắn đen xi đã trở lại, Long Tam biết thời điểm buổi chiều nàng rất nhàn nhặn, không nhảy ra khiến Phụng Trác Quân cùng Kiều Ly khó coi, chỉ nghe lén chút chuyện bọn họ nói, sau khi Kiều Ly cảnh giác liền chạy mất: Nàng lúc này mới trở về, khẳng định là ở bên ngoài đi một hồi mới về:

Phụng Trữ một hồi đến liền ngồi gốc ở trong phòng, một lát sau chạy đến tìm Long Tam, sau lại tìm thấy trong phòng bếp: Nàng bĩu môi mất hứng, chỉ trừng mắt hắn không nói lời nào: Long Tam cũng không nói gì, chỉ chuyên tâm thật sự nấu đồ ăn, thời điểm đưa tay sờ sờ khuôn mặt của nàng, bị nàng dùng sức hất ra, tìm cơ hội nghiêng đầu đi qua trộm cái hôn, lại bị nàng né tránh:

Cuối cùng Phụng Trữ rất khỉ thế chỉ vào đám đồ ăn nói: “Này, này, còn có này, này đó toàn là của ta: Người khác không cho ăn.”

Long Tam dở khóc dở cười, vừa muốn nói gì đó, chợt nghe Phụng Trữ “Hừ” một tiếng, quay đầu đi rồi:

Thời điểm cơm chiều, Phụng Trắc Quân cũng đã trở lại, tưởng là không nghĩ làm cho mọi người nổi lòng nghi ngờ mục đích hẳn đi ra ngoài, cho nên cho dù cùng nướng từ củi biệt gặp lại, tâm tình tốt, nhưng là đúng hạn trở về ăn cơm chiều:

Trên bàn cơm, Phụng Trữ trước mặt bày tứ bản đồ ăn, Long Tam bất động thanh sắc, cơm trắng ăn so với đồ ăn nhiều hơn, Phụng Trắc Quân không chú ý này đó, mặt mày hớn hớn ăn hai bát to, cuối cùng sắp gần kết thúc, Phụng Trữ đem chiếc đũa ngắn, hỏi: “Cha, ta có lời muốn hỏi cha.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Bức cung

Phụng Trắc Quân sừng sốt, lúc này mới phát hiện cảm xúc Phụng Trữ hôm nay khác thường, ông nhìn thoáng qua Long Tam, Long Tam cũng cúi đầu ăn cơm, không cho ông bất kỳ thông tin hay trợ giúp gì: Phụng Trắc Quân là không biết, kỳ thật trong lòng Long Tam mới thật là bất ổn: Phụng Trắc Quân thanh thanh cổ họng, đáp: “Phụng Trắc Quân muốn hỏi cái gì?”

Long Tam nín thở ngưng thần, nghĩ đến Phụng Trữ sẽ nói thẳng, hỏi cái vấn đề bén nhọn khó chơi gì đó, lại nghe Phụng Trữ nói: “Cha cùng nướng cảm tình tốt như vậy, nay cách nướng lâu như vậy, có nhớ nướng hay không?”

Long Tam bị mẽ lạp sắc lên mũi, khụ hai tiếng, Phụng Trắc Quân có chút ngưng ngừng: “Con đứa nhỏ này... Chuyện của cha mẹ, con cứ hỏi vậy sao?”

“Chắc cũng phải nhớ nhỉ?” Phụng Trữ tự động tự phát trả lời cho Phụng Trắc Quân: “Cha cũng là nhớ nướng, vậy có muốn đem nướng đến đây hay không, dù sao chúng ta cách mục tiêu càng ngày càng gần, nướng nhất định rất muốn tận mắt xem bảo vật là cái dạng gì.”

“Này...” Phụng Trắc Quân không dự đoán được Phụng Trữ có lời này, một chút liền nghẹn lời: Long Tam cũng là âm thầm cảnh giác, tốt, Phụng Nhi nhà hẳn hiện tại cũng biết xài chiêu này, giả ngu còn chưa tính, biết rõ còn cố hỏi, âm thầm hạ bộ, đào hố chờ cha ruột mình nhảy xuống:

“Trở về nói cho bà ấy cũng được: Nướng con kỳ thật cũng không phải để ý bảo vật là cái gì, bà chính là đau lòng vì cha, thù cha khác sâu trong lòng, chân tướng khó hiểu, không có mặt mũi nhìn ông bà đã mất, đã nhiều năm như vậy, cha vẫn cảm thấy hổ thẹn.”

“Nướng cũng là nghĩ như vậy sao?”

“Đó là tất nhiên.”

“Cho nên nướng sẽ không đến đây sao? Ta cũng nhớ nướng.”

“Ách, chắc sẽ không đến: Chúng ta không phải sắp tìm được bảo vật sao? Tìm được rồi liền đi về, bà ấy còn tới làm cái gì?”

Long Tam tro mắt nhìn Phụng Trắc Quân bị Phụng Trữ làm cho một lần lại một lần nói dối, trong lòng thực thờ dài, hẳn xoa xoa mặt, thật sự là sầu muốn chết:

“Cha, ta còn vẫn không có hỏi qua, cha cùng nướng là quen biết như thế nào?”

Phía sau lưng Phụng Trắc Quân chảy mồ hôi, trong lòng ần ần cảm thấy không thích hợp, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng Long Tam một bộ không dám quản, mà chính mình hôm nay lại là đi ra ngoài một ngày, thêm nữa bây giờ trời đã tối, thật cũng không có cơ nào ra khỏi nhà trốn tránh, vì thế không giúp đỡ, không đường lui, ông đành phải kiên trì đáp tiếp:

“Ta và nướng con là quen nhau ở Hạ quốc, đây là chuyện trước kia, con cũng đã biết rồi.”

“Ta không biết a, cha đã quên, ta ngã hông đầu rồi, đã sớm không nhớ gì, làm sao còn nhớ rõ lúc trước cha cùng nướng nói với ta cái gì: Mấy ngày này nhớ nướng, thật đúng là muốn nghe lại chuyện hồi trước nha.”

“Nga nga, đúng, ta quên mất, đầu con còn đang bị thương, mau sớm đi nghỉ ngơi đi, lần sau cha có rảnh, cha sẽ cùng con hảo hảo tán gẫu.” Phụng Trắc Quân thật vất vả kiếm được một cái lý do, nhanh nhanh dùng tới:

Ai ngờ Phụng Trữ giống không có nghe thấy, lại hỏi: “Nếu như hai người quen nhau ở Hạ quốc, ta đây có phải sinh ra ở Hạ quốc hay không? Ta có từng ở Hạ quốc bao giờ không?”

“Ách, con là ở Hạ quốc sinh ra, nhưng lúc còn rất nhỏ, đã theo chúng ta trở lại Tiêu quốc.”

Long Tam nghe đến đó, trong lòng thở phào một hơi, có lẽ Phụng Trữ khi nghe đến buổi chiều hôm nay, Phụng Trắc Quân cùng Kiều Ly không nói chuyện gì liên quan đến chuyện mẹ ruột Kiều Linh của nàng: Cũng đúng, nếu là Kiều Ly trong lòng có quỷ, tự nhiên sẽ không tự mình nhảy xuống hố, bà ta nhất định sẽ đem trọng tâm nói chuyện về thứ khác, tỷ như gia cừu trọng như núi, tỷ như Long gia giả hoạt có âm mưu, tỷ như giang hồ hung hiểm, nói không chừng có người khác mơ ước bảo tàng lập bấy: Dù sao sự tình nhất loạn còn rất nhiều, ai còn nhớ rõ lời chi tiết chuyện cũ ra mà nói?

Nhưng kể từ đó, Phụng Trữ xác định vững chắc là cha mẹ cũng không có giải quyết vấn đề thành ý oán cừu hai nhà, hơn nữa cũng đem việc trí nhớ của nàng đã không còn mà cố tình che giấu, cố ý trốn tránh, giấu diếm, không phải trong lòng có quỷ, chính là đối với đối phương không thêm đề ý, vô luận là lý do nào cũng làm cho Phụng Trữ rất tức giận: Mà Phụng Trữ đã nổi giận, sự tình liền phiền toái:

Quả nhiên Phụng Trữ lại tiếp tục hỏi: “Vậy phụ thân có biết vì sao ta có thể hiểu được tiếng Hạ quốc hay không?”

“Ách...” Phụng Trắc Quân lúc này nhớ tới việc hôm nay ông muốn hỏi Kiều Ly, kết quả sau khi nói những chuyện khác liền quên mất:

Phụng Trữ lại hỏi: “Vậy cha có nhớ tới chuyện về nơi ta nói hay không? Có phải là căn nhà ở Hồ Châu không?”

“Không phải căn nhà ở Hồ Châu, những nơi con từng đi qua không nhiều lắm, cha có rảnh sẽ hỏi lại hỏi nương con.” Phụng Trắc Quân bị hỏi dồn dập mà ứa ra mồ hôi:

“Chuyện ta bị bóp cổ thì sao? Cha có thật sự nghĩ tới hay không?”

Phụng Trắc Quân xấu hổ, hôm nay ông quả thật cũng không có cùng Kiều Ly nói về việc này, bọn họ thật lâu không gặp, Kiều Ly phân tích rất rất nhiều manh mối cùng lợi và hại cho ông nghe, bọn họ nói chuyện rất cẩn thận, trên đường lại thay đổi một địa điểm gặp, gấp rút như vậy, ông thật là đã quên:

Trong phòng không khí cương lên, Long Tam biết trong bàn lại nổi lên tranh chấp, tuy rằng thật sự không muốn xả thân đi vào, nhưng hấn cũng không mở miệng không được: “Phụng Nhi, sự tình nhiều lắm, cứ từ từ giải quyết, đừng có gấp.”

“Ta không nóng nảy, ta một chút cũng không nóng nảy, chỉ là hai người cảm thấy ta sẽ nóng nảy, cái gì cũng không tin tưởng ta.” Phụng Trữ là thật tức giận, cắn răng nói từng chữ từng chữ ra ngoài: “Hoặc là, hai người cảm thấy ta sẽ nóng nảy, vậy nếu xảy ra chuyện ta cần biết mà hai người không muốn cho ta biết đều có thể giấu giếm ta sao?”

Long Tam tâm đầu nhất khiếu, đứng lên đưa tay kéo Phụng Trữ: “Phụng Nhi, nàng đừng như vậy, có chuyện hảo hảo nói.”

Phụng Trữ quăng tay hấn ra, cũng đứng lên lui hai bước: “Ta không phải là hảo hảo nói sao? Ta vẫn hảo hảo hỏi chuyện, đối với người hiện tại hảo hảo không nổi nữa: Ta chỉ là muốn nghe nói thật, vì sao lại khó như vậy?” Nàng chuyển hướng Phụng Trắc Quân: “Cha, ta là con gái ruột của cha đi, tuy nói lúc trước ta mất trí nhớ, gặp cha không quá vài lần, cảm giác không thân cận, nhưng đoạn thời gian này, chúng ta cùng lên đường, sớm chiều ở chung, cha không phải đối với ta rất yêu thương thực quan tâm sao? Ta bị tập kích, là cha liều mạng cứu ta, trong lòng ta thực cảm động, ta cảm thấy ta có phụ thân tốt như vậy, sau này cho dù gặp cái gì cũng không sợ: Nhưng là hôm nay, ta thực thương tâm, ta phát hiện nguyên lai hết thảy hảo hảo đều là biểu hiện giả dối, hai người ai cũng đều dối mặt nạ dối ta: Cha có thể ở thời điểm sáng sớm ép ta ăn nhiều một ít, cho ta đĩa rau, quay đầu lại gạt ta đi gặp nương ta, trở về còn có thể nói cái gì mà đường xá xa xôi, đừng cho nương đến, chúng ta tìm bảo vật trở về cùng bà ấy nói đều giống nhau... Kỳ thật nương ngay ở đây, hai người thương thảo cái gì mà bảo vật đại kế, thương lượng kỹ càng như vậy, tình cảm chúng ta đây một đường tín nhiệm cùng chân thành, đều là cái gì, là chó má sao?”

Phụng Trữ càng nói giọng càng lớn, càng nói càng là thương tâm, nước mắt chảy nhanh xuống dưới:

Phụng Trắc Quân nghe thấy nàng biết Kiều Ly ở gần đây, hoảng sợ, ngằm nhìn thoáng qua Long Tam:

“Cha không cần nhìn hấn, cha cho là cha giấu giếm được sao? Hay là cha cũng sẽ chột dạ, biết chính mình mấy ngày nay giả bộ đáng tin làm sao, cỡ nào thành tâm phó thác, nhưng kỳ thật trong lòng vẫn là tràn ngập ngờ vực vô căn cứ cùng tính kế, cha biết như vậy cũng coi như không tốt, phải không?”

Những lời này Phụng Trữ nói rất khó nghe, làm cho Phụng Trắc Quân nét mặt già nua nhất thời không nhìn được, ông quát một tiếng: “Phụng Trữ, con nói cái gì?”

“Tiếng Tiêu quốc đó, nghe không hiểu sao? Muốn ta đổi tiếng Hạ quốc mà nói hay không?” Phụng Trữ lúc này lửa giận công tâm, quả nhiên là mặc kệ tất cả, hoàn toàn không lo lắng nàng đang đối diện cha ruột của mình mà rống: “Nói cái gì? Ta có thể thẳng thắn trong ngực nói, là lời ta thật tình nói: Cha, cha có thể nói thật lòng sao? Cha có thể đem quá khứ rối loạn của cha ra nói rõ sao? Ta chính là không hiểu, vốn là chuyện rành mạch vô cùng đơn giản, vì sao mọi người có thể đi vòng tới vòng lui, đi lẫn lộn đến hôn mê là có thể thêm nhiều bạc thêm com ăn sao? Mọi người nói có cừu oán, không giải được khúc mắc, hảo, không giải được, vậy mọi người đem manh mối mở ra cùng nhau giải, nhưng khi đều đã mở ra, hai người cố tình còn nghĩ đến thứ này mở ra là thật tâm hay giả ý, bên kia có bao nhiêu thứ tốt, sự tình đối ai có lợi...”

“Phụng Trữ!” Phụng Trắc Quân sắc mặt xanh mét, chính mình bị nữ nhi quở trách như vậy, sao có thể không giận?

Phụng Trữ cũng không để ý tới, tiếp tục nói: “Ta mất trí nhớ, ta sinh bệnh, ta không biết chính mình phát sinh qua chuyện gì, ta sẽ sợ hãi, ta sẽ lo lắng, ta bị người tập kích cũng không biết vì cái gì, ta sinh một nữ nhi không biết phụ thân là ai, ta không biết lúc trước ta có phải bị khi dễ hay không, ta đem những gì ta nghĩ ra đều nói hết cho cha, ta muốn có người giúp ta, giúp ta tìm ra đáp án, nhưng những thứ này đều đánh không lại cái gọi là gia cừu trong lòng cha cùng nương, đánh không lại cái gì mà bảo tàng: Nương vụng trộm đến đây, cha vụng trộm gặp bà, này không quan hệ, hai người có tiểu bí mật

của hai người, ta hiểu, nhưng là hai người sau khi gặp nhau lại bắt đầu nghi kỵ, bắt đầu tính toán, vì sao ở trong lòng của hai người, người khác đều là có ý xấu mất tính kể lên hai người vậy? Vậy hai người cứ tính kể tính tới tính lui như vậy chính là người tốt sao? Hai người thà rằng tốn thời gian để tính kể này đó, cũng không thảo luận tình trạng của nữ nhi là ta, cha, đôi làm cha là ta, trong lòng cha nghĩ sao?”

Phượng Trác Quân không nói gì mà im lặng, Kiều Ly cùng ông, xác thực tán gẫu âm mưu cùng tính kế có vẻ nhiều, bọn họ quả thật không hiểu sao lại không nói đến chuyện của nữ nhi, trong lòng ông cũng có hối hận, nhưng bị nữ nhi giáp mặt chỉ trích rít gào như vậy, ông lại vẫn chỉ có cảm xúc thẹn quá hóa giận:

Long Tam trong lòng tràn đầy đau lòng, hần đi qua, muốn ôm lấy Phượng Trữ an ủi, lại bị nàng một phen đẩy ra:

“Người cũng giống vậy, người cùng cha giống nhau, người cũng có chuyện gạt ta.” Phượng Trữ chống lại Long Tam, cũng rống tiếp, vừa rồi đối Phượng Trác Quân cảm xúc phát tiết, thực tại làm cho nàng hao phí hết khí lực: Nàng lại lui hai bước, ngã ngồi ở trên ghế, ba người đều là không nói lời nào, Phượng Trữ ngơ ngác ngồi, càng nghĩ càng thương tâm, nàng bụm mặt, bỗng nhiên “ồ ô” khóc lên: Long Tam quá sợ hãi, phải biết rằng tính tình Phượng Trữ là kiên cường lạc quan nhất, lúc trước vừa mất đi trí nhớ, ở trong Long phủ bị nghi ngờ xa lánh, nàng cũng không có như vậy đã khóc: Hôm nay sợ là dốc hết tâm sự trong lòng, nói đến chỗ thương tâm

Hần vội vàng bước hai bước dài đi qua, một tay bắt lấy nàng ôm vào trong ngực: “Phượng Nhi, Phượng Nhi, là chúng ta sai lầm rồi, nàng đừng thương tâm, ta chịu tội với nàng, nàng đừng khóc...”

Phượng Trữ oa ở trong lòng Long Tam, rõ ràng lên tiếng khóc lớn: “Hai người thấy ta cả ngày vui vẻ, liền cho ta sẽ không sợ hãi, sẽ không để ý sao? Nếu có thể, ta thật hy vọng hai người cũng thử cảm giác cái gì cũng không nhớ rõ cái gì cũng không biết, làm cho người chung quanh đều chán ghét hai người, cho hai người cũng bị người khi dễ, cho hai người có nhà nhưng không thể về, cho hai người bị người ám sát, sau đó hai người còn cũng không biết đó là vì cái gì, hai người cũng không biết chân tướng ở nơi nào, không biết về sau còn có thể thế nào, có thể hay không lại xảy ra chuyện tình hai người không tưởng tượng nổi, cho hai người đều thử xem loại tư vị này...”

Long Tam nhanh ôm chặt nàng, đau lòng muốn chết, hận không thể tự chém mình hai đao thống khoái:

Phượng Trác Quân cũng mềm mòng đi hẳn, đi tới gần lại không biết nói nên nói cái gì tốt, đành ôn nhu nói: “Cha sai lầm rồi, cha không phải có ý giấu giếm con, cha không nghĩ tới... Ai, cha không phải không nhớ thương chuyện của con, là cha sợ sót...”

Phượng Trữ dụi mắt, lớn tiếng nói: “Hai người một người là cha ta, một người là tướng công của ta, hai người cũng không giúp ta, ta còn có thể dựa vào ai? Hai người đều gạt ta lừa gạt ta, ta còn có thể tin nhiệm ai?”

Bộ dáng nàng ủy khuất cực độ làm cho Long Tam rút cuộc nhìn không được, đầu óc hần nóng lên, ôm nàng nói: “Ta sai lầm rồi, là ta rất ích kỷ, là ta không đúng, hết thấy đều là của ta sai, ta nếu không giấu giếm nàng, nếu không lừa nàng, nàng không cần khổ sở, ta cái gì cũng nói cho nàng biết, vừa vặn cha nàng cũng ở đây, ta đem sự tình nói hết cho nàng”

Phượng Trữ có chút vờ ngớ ngẩn, tại sao ý tứ hần nói dường như sự tình thực nghiêm trọng, chẳng lẽ việc hần lừa gạt nàng, so với nàng tưởng tượng còn muốn quá đáng hơn?

Phượng Trữ ngồi thẳng, hung tợn trừng hần: “Vậy người nói, đến tội cùng người giấu diếm ta cái gì?”

Long Tam bị tra khảo như vậy, đầu óc bỗng nhiên thanh tỉnh một ít, việc này nên nói như thế nào? Nàng đang nổi nóng, đây cũng không phải là thời cơ tốt thẳng thắn đề a, vốn còn có một đường hy vọng có thể giải quyết, sợ là đem chuyện này nói ra, có thể biến thành lập tức hành quyết đi? Nhưng là chuyện này nếu không nói, ngày sau nói sau, cũng là cái kết cục hần phải chết:

Trong lòng Long Tam giao chiến hồi lâu, dưới ánh Phượng Trữ mắt to nước mắt lưng tròng nhìn chăm chăm, gian nan nói: “Ta, ta trước kia đã làm một việc, sẽ làm nàng hiện tại nghe xong rất tức giận, ta lúc trước sợ nàng biết sẽ không tha thứ cho ta, cho nên ta vẫn gạt nàng”

“Là chuyện gì?” Ngữ khí Phượng Trữ lạnh như băng, phi thường cường hãn:

Long Tam lần này càng không tiện mở miệng, hần ấp úng nửa ngày: “Ta... Ta lừa nàng... Kỳ thật... Ta biết...” Hần nhìn vào ánh mắt của Phượng Trữ, bình thường như nai con hồn nhiên, ánh mắt sạch sẽ như bảo thạch, nàng thông minh lại nghịch ngợm, nàng kiên cường lại thiện lương, nàng tốt đẹp như vậy, hần sợ là không bao giờ hội ngộ một cô nương tốt như nàng nữa, hần không muốn mất đi nàng, hần không thể mất đi nàng, hần nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bỏ đi

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Long Tam há miệng thở dốc, thật sự là nói không được, Phụng Trữ nhìn hẩn như vậy cũng hoảng, nằng lại hỏi một lần: Long Tam siết tay nằng đều có chút đau, nganh thanh âm: “Ta... Ta biết rõ... Ta thương tổn...” Hẩn thật sự thật sự nói không được, hẩn còn đang giãy dụa:

Phụng Trữ cũng sợ tới mức run lên, nằng hướng phụng diện tệ nhất kia suy nghĩ, thanh âm đều run lên: “Chẳng lẽ, ngươi kỳ thật cười người khác?”

“Đương nhiên không phải.” Nằng làm sao có thể nghĩ như vậy?

“Vây, vậy... ngươi ở bên ngoài có đứa nhỏ?”

“Làm sao có thể?”

Vây đến tốt cùng là cái gì nghiêm trọng nhất? Phụng Trữ đối diện Long Tam, trong đầu đều tràn đầy sợ hãi, Long Tam nói không nên lời, Phụng Trữ suy nghĩ một hồi, cuối cùng nghĩ đến chuyện đáng sợ kia, đầu thanh âm hỏi: “Chẳng lẽ ngươi bóp cổ ta là ngươi? Chẳng lẽ trước khi ta mất trí nhớ phía, ta đã làm chuyện không tốt, cho nên ngươi từng muốn thương tổn ta sao? Ta mất trí nhớ, ngươi lại làm bộ đối ta thật tốt, muốn che giấu bí mật, sau lại thích ta, lại có ý giấu diếm chuyện ngươi đã từng làm thương tổn ta sao?” ^

Long Tam há hốc mồm, chuyện tình tệ nhất nằng có thể nghĩ đến là thứ này? Như vậy đoán nghĩ ra được năm xưa chuyện cũ nằng đều cảm thấy không xong xuyên thấu, kia hẩn kia nhất cục là nằng mất trí nhớ chuyện sau đó, chẳng phải là chính như hẩn sở liệu —— tội không thể tha thứ!

Này nợ cũ so với nợ mới tốt, Long Tam há miệng thở dốc, do dự muốn theo bậc thang Phụng Trữ cho leo xuống hay không, Phụng Trữ cảm thấy phản ứng của hẩn có vẻ như kia là chuyện thực, nằng “Cọ” một chút dùng sức đẩy ra Long Tam ra: “Ngươi vì sao muốn giết ta?”

Giết nằng? Từ này làm cho Long Tam khiếp sợ, phản ứng hẩn trực giác muốn phủ nhận, vội hỏi: “Không phải, ta không có, ta làm sao có thể muốn giết nằng?”

Phụng Trữ lúc này cảm xúc kích động, lấy điểm ngờ vực vô căn cứ ra tính: “Có phải hay không bởi vì ta cho ngươi đội nón xanh? Thời điểm đó ngươi đã biết, đúng hay không? Ta liền kỳ quái, ngươi làm sao có thể có thể nhận? Ta vừa mất trí nhớ, còn ngốc hồ hồ muốn cùng ngươi hảo hảo bồi dưỡng cảm tình, làm một đôi vợ chồng bình thường, hảo hảo sống, cái thời điểm kia, ta lòng tràn đầy thỏa mãn muốn dựa vào ngươi, kết quả không nghĩ tới lại là như thế này, ngươi biết rõ ta làm ra chuyện bị người gièm pha, lại giả vờ giả vịt chê cười ta, có phải hay không?”

“Đương nhiên không phải, chuyện đó ta tuy là ngờ vực vô căn cứ, nhưng chưa bao giờ từng xác định, bằng không, ta cũng sẽ không...”

“Có ngờ vực vô căn cứ đó là biết việc này, ngươi có thể giả bộ đường như không có việc gì cùng ta lôi kéo tình cảm, ngươi không thấy ghê tởm sao?”

“Phụng Nhi...” Long Tam trong lòng kêu khổ, lúc này quả nhiên nói cái gì cũng không phải là thời cơ tốt, chuyện nhỏ gì cũng bị phóng đại ra, huống chi là loại làm cho nằng suy nghĩ thật nhiều này, là đại sự canh cánh trong lòng?

“Phụng Nhi...” Long Tam gọi, lại không biết nên dỗ nằng như thế nào mới tốt:

“Là cái gì cho ngươi ngờ vực vô căn cứ?”

Long Tam thở dài: “Bọn hạ nhân có đồn đãi, nói nằng về nhà lâu như vậy có lẽ là sinh đứa nhỏ đi, cũng không biết là truyền như thế nào, nói ta đã có con thừa tự, nhưng đồn đãi thảo luận như thế nào tính đều là chưa đủ tháng sinh, bởi vì chưa đủ tháng, cho nên việc này liền lặng xuống, nhưng khi những người đó tán gẫu lại nói đến, rơi vào trong tai của ta.” Long Tam ngừng lại một chút, nhắm mắt lại, tâm quay cuồng, cuối cùng nói ra một lời nói dối: “Vì thế ta giận, tìm nằng chất vấn, chúng ta đại âm ỹ một trận, ta giận dữ liền động thủ...”

Phụng Trữ ngờ ngác nhìn hẩn, Long Tam vội vàng kéo tay nằng: “Ta chỉ là nhất thời xúc động, không phải là có ý giết nằng. Ta sau lại đối với nằng, cũng xác thực là thật tâm thực lòng, bằng không, ta đã gặp qua Bảo Nhi, biết rõ có việc này, tại sao lại ngăn dậm xa xôi đuổi theo nằng, Phụng Nhi, chuyện đó là của ta sai, toàn là của ta sai, hiện tại ta đối với nằng là thật tình, nằng trách ta oán ta cũng được, tức giận cấu kinh đều tùy nằng, ta tất cả đều nhận, ta thật là đối với nằng toàn tâm toàn ý.”

Phụng Trữ không trả lời, sừng sốt hơn nửa ngày, sau đó đột nhiên chuyển hướng Phụng Trắc Quân: “Vây cha thì sao? Cha giấu giếm ta cái gì?”

Phụng Trắc Quân há miệng thở dốc, không nói chuyện, ông bị cảnh Phụng Trữ nổi giận vừa rồi dọa đến, hiện tại phản ứng của nằng cũng thực không đúng, nếu ông nói ông bỏ mẹ ruột của nằng, làm cho mẫu thân nằng ôm nỗi hận tự sát, lỗi của ông chẳng phải là so với Long Tam lớn hơn sao?

Phụng Trữ nhìn chăm chăm Phụng Trắc Quân, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, bỗng nhiên nói: “Hảo, ta không hỏi.” Nằng đứng lên, ra cửa thẳng tấp hướng về phòng:

Long Tam cùng Phụng Trắc Quân liếc nhau, hai nam nhân tâm tình phức tạp, đều không nói gì: Long Tam xoay người hướng Phụng Trữ đuổi theo, lại bị nhốt ngoài cửa: Cửa phòng đóng chặt, Long Tam gõ lại gõ, thanh âm Phụng Trữ lạnh như băng theo phía sau cửa truyền ra: “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, Long Tam gia tự mình tìm nơi ngủ đi.”

Long Tam há hốc mồm, lại gõ cửa, cầu xin nói: “Phụng Nhi, ta biết sai rồi, nằng đừng như vậy.”

“Biết sai thì như thế nào? Ta cũng có sai, ta cũng biết sai: Ngươi biết sai rồi chẳng lẽ ta sẽ không có thể tức giận? Biết sai rồi có thể đem chuyện tình đã phát sinh biến thành chưa phát sinh sao, biết sai rồi có thể làm cho thời gian trở lại sao, biết sai rồi có thể làm cho trí nhớ của ta trở về sao, ta hiện tại rất khó chịu, ta không muốn nhìn ngươi, ngươi đừng nhiều ta.”

“Phượng Nhi...” Long Tam thở dài: Nhưng phía sau cửa đã không còn thanh âm Phượng Trữ nữa:

Phượng Trữ oa ở trong phòng khóc một đêm, nàng cảm thấy chính mình là đồ ngốc, nàng toàn tâm toàn ý muốn vì cha mẹ giải quyết chuyện oán cừu, muốn cho mọi người có thể vui vẻ, cho nên đứng ra nói hai nhà cùng nhau tầm bảo, nhưng kết quả là, hai bên đều vẫn là tự phòng bị, tính kế lẫn nhau, chỉ có nàng ngây ngốc nghĩ đến hết thấy đều chuyển biến tốt đẹp:

Nàng toàn tâm toàn ý đối Long Tam, nàng bị thương, lo lắng Long Tam tịch tịch cô đơn, nàng chịu đựng thẹn thùng quyền rũ hấn không hề có kỵ, vì hấn nàng cái gì đều nguyện ý làm, nhưng là kết quả là, hấn cũng đội mặt nạ với nàng:

Bọn họ đối nàng còn có giấu diếm, cho dù là cha ruột, cho dù là tướng công, cũng không có toàn lực giúp nàng, nàng ai cũng không dựa vào được, Phượng Trữ càng nghĩ càng khổ sở, càng nghĩ càng bị phẫn, nàng lau khô nước mắt, đột nhiên ngồi dậy, nàng còn có chính mình, không phải là Hạ quốc sao, không phải là chân tướng sao? Tự nàng đi tìm Cảnh sắc trong đầu nàng cùng rất nhiều đoạn ngắn, đều có liên quan đến Hạ quốc, nàng cảm thấy nơi đó sẽ có trí nhớ của nàng, ở Long phủ tìm không thấy, ở Tiểu quốc tìm không thấy, có lẽ ở Hạ quốc có thể tìm được, đó là nơi nàng từng đi qua, đó là nàng muốn biết hết thấy, nàng muốn toàn bộ đều rõ ràng, nàng không cần lại sợ hãi khi đối diện cuộc sống tương lai hoàn toàn không biết như vậy:

Nàng ai cũng không dựa vào, nàng cần nhờ chính mình đem trí nhớ tìm trở về:

Ngày hôm sau, Long Tam tỉnh từ một đêm chưa ngủ một mồi, chuẩn bị bữa sáng cho Phượng Trữ phong phú sớm một chút, làm một bàn toàn là đồ ăn nàng thích ăn, sau đó đi gõ cửa dỗ nàng đi ra, nhưng cho dù hấn gọi như thế nào, trong phòng đều không có động tĩnh, ngay cả đồ ăn ngon cũng không có thể dụ nàng nói chuyện, trong lòng Long Tam biết sự tình không ổn:

Hấn bất chấp có thể chọc Phượng Trữ tức giận, một chưởng đánh gãy cửa: Từ gian ngoài đến buồng trong, tất cả đều im ắng, một bóng người cũng không có: Long Tam trong ngoài vòng vo hai vòng, trong lòng gấp đến độ vô cùng lo lắng, đột nhiên nhìn đến trên bàn gian ngoài hấn thường ngồi xem sổ sách có một phong thơ:

Long Tam tâm run lên, cầm lấy bức thư, mở ra thì thấy, quả nhiên là thư Phượng Trữ để lại:

“Ta không cần cái gì mà bảo vật, ta cũng không muốn quân thù hận của mọi người nữa, hai người thích làm sao thì làm, ta muốn đi Hạ quốc, ta muốn tìm về trí nhớ: Tiền người để ở trong phòng ta cầm đi, không đủ dùng, cho nên của cha cùng Chung Bác ta cũng vụng trộm cầm, người bồi thường cho họ đi: Còn có, chờ ta trở về Long gia, nếu là phát hiện Bảo Nhi của ta thiếu một sợi tóc, hoặc là không vui, ta liền san bằng Long phủ:”

Nội dung thư bao hàm khí thế Phượng Trữ nói chuyện, Long Tam ngã ngồi ở trên ghế, cúi đầu không nói: Nàng một chữ cũng không nói cùng hấn như thế nào, một chữ cũng không nói nàng còn giận hấn không, nàng chỉ nói muốn đi tìm trí nhớ, nàng còn nói phải đi về đón Bảo Nhi, vậy hấn đâu? Tướng công số khổ hấn đây đâu?

Long Tam nhúc nhích cả đầu, lòng hoảng hốt tim đập loạn: Cái này tốt lắm, nàng mang theo tâm tình đầy lửa giận bỏ đi, nếu trở lại Hạ quốc, vạn nhất thực nàng đã biết những chuyện quá khứ, tìm về trí nhớ, vậy nàng còn muốn hấn sao? Nếu như nàng biết Bảo Nhi không phải con ruột của nàng, vậy nàng còn muốn Bảo Nhi sao? Nếu hai thứ kia nàng đã không cần, nàng còn có thể trở về gặp hấn sao?

Long Tam ngây ngốc ngồi, lớn như vậy, trong cuộc đời lần đầu tiên sợ hãi như thế: Hấn nhớ tới hôm qua Phượng Trữ nói: thật muốn cho hai người cũng ném thư không biết về sau còn có thể thế nào, có thể hay không lại xảy ra chuyện tình hai người không tưởng tượng nổi, cho hai người đều thử xem loại tự vị này...

Long Tam nhắm mắt, nàng thành công, hấn hiện tại đã cảm thấy, đó thật sự là chuyện thật đáng sợ:

Ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng Chung Bác lớn giọng: “Đại ca, đại ca...” Ngay sau đó là “Thùng thùng thùng” tiếng bước chân, Chung Bác thở phì phò chạy vào: “Đại ca, đại ca, đã xảy ra chuyện, nơi này không an toàn!”

“Tại sao không an toàn?” Long Tam mí mắt cũng chưa nâng, hiện tại trừ bỏ Phượng Trữ, những thứ khác hấn không muốn quan tâm:

“Cái kia, tiền ta để trong phòng tìm không thấy: Rõ ràng tiểu viện chúng ta trụ này thực ẩ nấp, nhóm thích khách cũng không biết, làm sao có thể đem tiền của ta trộm đi đâu?”

“Thích khách trộm bạc làm chi?”

“Đúng vậy, ta cũng không nghĩ ra.”

“Ta là nói, thích khách sẽ không trộm bạc của người.”

“A, đó là kẻ trộm? Kẻ trộm ngay cả bạc của ta cũng dám trộm? Cur nhiên vẫn là xông tới trộm...” Chung Bác giọng càng lúc càng lớn:

Long Tam thở dài, khoát tay chặn lại: “Không phải kẻ trộm, là tẩu tử người mượn đi: Quá hai ngày ta trả người.”

“A?” Chung Bác há to miệng, chuyện này so với thích khách đổi nghề trộm bạc càng làm cho hấn kinh ngạc: Hấn ngăn người, thật cẩn thận gọi: “Đại ca...”

Long Tam trừng mắt: “Người nếu dám nói ra Phượng Nhi không cần ta, ta liền đánh người.”

Chung Bác phút chốc một chút ngậm miệng, còn ngậm chặt gắt gao, hấn không nghĩ nói tẩu tử không cần đại ca, hấn chính là muốn nói vì sao đại ca đem tiền quản nghiêm như vậy, làm cho tẩu tử cùng đường đành đi “mượn” tiền huynh đệ:

Bắt quả hiện tại Long Tam tâm tình rõ ràng thật tệ, nói chuyện cũng thực có vài phần khí phách Phụng Trữ, Chung Bác không dám lại đi kéo đuôi cạp, vội hỏi: “Không vội, không vội, tiền của ta không vội, có cơm cho ăn no là được, ta đây trước đi ra ngoài a...” To con mang theo cái đuôi chạy nhanh chạy: Lưu lại Long Tam đơn độc ngồi ở trong phòng:

Long Tam ngồi xuống liền ngồi vài cái canh giờ, hấn bỏ lờ lúc cơm, nhưng không ai dám đi gọi hấn: Phụng Trắc Quân cũng biết sự tình không ổn, Phụng Trữ không ở trong viện, ngay cả tiền của ông cũng không thấy, kia chỉ sợ thật sự là bỏ đi: Trong lòng ông hồi hận cực kỳ, hôm qua bị Phụng Trữ giáp mặt rống lên một chút, ông trở về phòng một đêm không ngủ, cân nhắc đến cân nhắc đi, lòng tràn đầy áy náy, ông làm cha, thật sự là đối xử với nữ nhi không ồ: Lúc trước ép buộc nàng gả, sau khi gả nàng có hạnh phúc không bọn họ cũng không quản, sau lại biết nàng sinh bệnh mất trí nhớ, bọn họ cũng không giữ nàng ở bên người chiều cô, thậm chí vì Bảo Nhi, còn làm cho nàng rời nhà trốn đi, một mình mang theo đứa nhỏ kiếm ăn, sau lại nàng tốt hơn, lại vì hai nhà oán cừu, vất vả cùng nhau tới tìm bảo, tìm đến bây giờ, lại biến thành tình trạng như vậy:

Chuyện cũ từng chuyện từng chuyện, Phụng Trắc Quân tỉnh tể nhớ lại, nhưng lại không tìm ra nổi một chuyện có thể cho ông thẳng thắn trong ngực kêu ngoạc mà nói chính mình đối nữ nhi thật sự là tốt: Ông thế nhưng cũng không nghĩ ra được, lúc trước làm mỗi một sự kiện này, chính ông suy nghĩ cái gì? Ông trầm mê cừu hận, lại xem nhẹ nữ nhi, làm cho những chuyện đã qua quá tồi tệ hủy đi cuộc sống hiện nay: Ông đến tốt cùng là đang làm cái gì?

Phụng Trắc Quân bụm mặt, lòng tràn đầy hồi hận, Phụng Phụng mắng ông là mắng đúng, ông làm phụ thân quả thật quá mức thất bại:

Phụng Trắc Quân đang tự trách, Long Tam lại gần, hấn cầm đến bức thư Phụng Trữ để lại: Phụng Trắc Quân cầm lấy xem vài lần, nganh thanh âm: “Kia hiện tại chúng ta làm như thế nào?”

“Ta muốn đi tìm nàng.” Thanh âm Long Tam bình tĩnh nói: “Bảo vật hoặc là những thứ này nợ khác, đều không quan trọng bằng Phụng Nhi.”

Phụng Trắc Quân trong lòng trầm xuống, đang muốn nói chuyện, lại bị Long Tam đánh gãy: “Nhạc phụ đi đem nhạc mẫu đến đây đi, có cái gì nói, chúng ta giáp mặt nói chuyện.” Hấn cầm lấy bức thư Phụng Trữ từ tay Phụng Trắc Quân trở về, thật cẩn thận cất giữ, bỏ vào trong lòng: Phụng Trữ nói đúng, tính kế tính tới tính lui làm gì? Hấn tính kế nửa ngày như vậy, lại vẫn là không địch nổi Phụng Trữ không hề tính kế:

Phụng Trắc Quân đi ra ngoài, qua hơn phân nửa ngày, đem Kiều Ly dẫn theo trở về: Kiều Ly vừa vào cửa liền lớn tiếng dọa người: “Long Tam, này có phải lại là quý kẻ nguoi đùa giỡn hay không?”

Long Tam không để ý tới nàng, lại đối Phụng Trắc Quân nói: “Phiền toái nhạc phụ giúp ta đi gọi một chút Chung Bác cùng Sử đại phu, ta có lời cùng mọi người nói:”

“Đó là nhạc phụ đại nhân của nguoi, không phải là nguoi cho nguoi sai sử gọi đến gọi đi.” Kiều Ly đối Long Tam thái độ phi thường bất mãn: Long Tam đối bà ta vẫn là không để ý tới, chính là nhìn thoáng qua Phụng Trắc Quân: Ánh mắt kia rất khí thế, Phụng Trắc Quân không tự giác đáp ứng xuất môn gọi người đến:

Long Tam nhìn ông ấy đi rồi, liền đi lại gần vài bước, đối Kiều Ly nói: “Bà tốt nhất không cần loạn thêm nữa, nếu không, ta liền đối nhạc phụ nói ra bí mật của bà.”

Kiều Ly sững sốt, nhưng rất nhanh cười lạnh: “Thật buồn cười, Long Tam gia thật ra thực phô trương thanh thế, ta có cái bí mật gì? Ta cùng với Phụng lang ân ái vợ chồng hơn hai mươi năm, không phải là nguoi có thể châm ngòi.”

“Phải không?” Long Tam cũng cười lạnh: “Hai mươi năm trước tỷ tỷ bà rõ ràng là hạ sinh một đôi song sinh, bà lại nói như thế nào?”

Kiều Ly ngậm ngẫn cả người, bà nhìn chằm chằm Long Tam, giống như từ trên mặt hấn nhìn ra manh mối, rồi sau đó rất nhanh khế cắn môi, nói: “Long Tam gia là muốn lợi dụng Phụng Phụng mất trí nhớ, bịa đặt sinh sự sao?”

“Ta có phải bịa đặt hay không, trong lòng bà đều biết:”

Kiều Ly trầm mặc một hồi, lại phản ứng lại: “Long Tam gia nếu là có chứng cứ, chỉ sợ sớm dùng để công kích Phụng gia chúng ta, nay cất giấu như thế, nếu không phải Long Tam gia không có bằng chứng rõ ràng, thì chính là Long Tam gia trong lòng cũng có quý: Nguoi không cần lấy thứ này uy hiếp ta:”

“Người cẩn thận mấy cũng có sai sót, giấy không gói được lửa: Nhưng là chuyện xấu bà làm nhiều lắm, bức Phụng Nhi đi rồi, ta còn có cái gì mà có kỷ? Ta nếu đã mất đi nàng, bà cũng đừng mơ tưởng cuộc sống yên ổn: Muốn đau khổ, mọi người liền cùng nhau chịu:”

Kiều Ly nhìn ánh mắt Long Tam, biết hấn lời này không giả, trong lòng nhưng thật ra thật sự khản trương, thanh âm bà bình tĩnh hỏi: “Nguoi tính như thế nào?”

“Đừng tưởng rằng chế tạo sự tình có thể dời đi lực chú ý, đừng tưởng rằng đem sự tình biến thành phức tạp bà sẽ trở nên có vẻ trọng yếu: Bà cho là một người nam nhân muốn nắm tay một nữ nhân, chỉ là vì chính mình phiền toái nhiều lắm, mà nữ nhân kia có thể giúp hấn đề ý hết thầy sao?” Lời này so với vừa rồi này cũng có lực sát thương, mặt Kiều Ly xoát một chút trở nên trắng bệch:

Long Tam ngoan độc nói: “Ta muốn đi tìm Phụng Nhi, bà tốt nhất có thể an phận một chút: Đừng làm cho ta biết có người muốn ám sát nàng nữa, đừng làm cho ta biết ân oán hai nhà Long Phụng càng phức tạp nữa, bà lại có một chút tâm tư muốn quấy phá, ta thì bà nhất định sẽ hối hận!”

Kiều Ly cắn chặt khớp hàm, nửa câu nói đều nói không nên lời, Long Tam cùng bà tương đối mà thì, đều là không nói: Chỉ chốc lát, Phụng Trác Quân đem Chung Bác bọn họ kêu lại đây, Long Tam gặp tất cả mọi người, tuyên bố một sự kiện:

Hắn muốn đem bản đồ bảo vật Long gia cùng con dấu giao cho Chung Bác cùng Sử Ngọc Lang, muốn bọn họ thay thế mình đi đem này nọ tìm ra: Phụng Trác Quân kinh hãi: “Hiền tể, đây là vì sao? Cho dù chính mình không thể đi, cũng không thể giao cho ngoại nhân: Chúng ta, chúng ta có thể cùng đi Hạ quốc tìm Phụng Phụng, sau khi trở về lại cùng đi tìm bảo:”

Phụng Trác Quân nói lời này làm cho Kiều Ly sắc mặt càng trắng, bà đứng ở sau lưng ông, khăn trương cần môi:

Long Tam nhanh nhìn sang bà ta một cái, ở trong lòng cười lạnh, sau đó chuyển hướng Phụng Trác Quân nói: “Chuyện tìm Phụng Nhi ta muốn tự mình đi: Dù sao nàng là bị ta chọc giận mà bỏ đi, ta phải chịu trách nhiệm!” Ngoài ra, hắn muốn tìm cơ hội chỉ có hai người cùng Phụng Trữ thẳng thắn, này vợ chồng Phụng gia chỉ biết thêm phiền tốt nhất không cần xuất hiện:

“Kia, kia. . .” Phụng Trác Quân có chút gấp, rõ ràng Phụng Phụng cũng là giận ông, nếu ông không đi tìm nàng, nàng có phải hay không càng tức giận? Kiều Ly thấy vậy, nhanh nói theo Long Tam: “Phụng lang, Long Tam gia nói đúng, tự hắn đi tìm Phụng Phụng rất tốt, chúng ta nhiều người, cùng đi, vạn nhất Phụng Phụng thấy càng cáu kỉnh, chạy trốn xa hơn, vậy phải làm thế nào cho phải?” Bà không đề cập tới chuyện bảo vật, cũng không dám chọn điều Long Tam đe dọa, bà chính là, so với ai khác đều sợ hãi hơn khi Phụng Trác Quân đến Hạ quốc:

“Kia, kia, vì sao muốn giao cho ngoại nhân?” Phụng Trác Quân nhìn thoáng qua Chung Bác cùng Sử Ngọc Lang, thực không hiểu thứ quý trọng như vậy, tại sao có thể dễ dàng liền phó thác như vậy:

Long Tam xuất ra bản đồ cùng con dấu, giao cho Chung Bác, hắn trả lời Phụng Trác Quân: “Không có gì, ta chỉ là, thực tín nhiệm bọn hắn mà thôi: Long Tam ta nay mất, có thể có huynh đệ đáng giá tín nhiệm đáng giá phó thác như vậy:”

Chung Bác được khẳng định như thế, kích động mắt nước mắt lưng tròng, hắn ôm cổ Long Tam đại thanh nói: “Đại ca, ta nhất định không phụ đại ca nhờ vả, đem bí mật Long lão gia từ năm đó chôn dấu tìm ra, còn trả lại cho Long lão gia từ một cái trong sạch, ai mà dám cướp, Chung Bác ta liều mạng cũng sẽ không bỏ qua bọn họ:”

Phụng Trác Quân lắng ở nơi đó, trong lòng yên lặng nhớ kỹ: đáng giá tín nhiệm huynh đệ!

Trong cuộc đời này, nay bên người ông trừ bỏ Kiều Ly, thế nhưng không còn người có thể làm ông tín nhiệm như vậy:

Long Tam rất nhanh dọn hết thấy, sau đó thu thập hành lý ra đi:

Chuyện thứ nhất sau khi hắn xuất phát phải làm, chính là tìm ngân hàng tư nhân nổi danh: Đáng thương hắn đường đường Long Tam gia, bị người lấy đi toàn bộ tiền túi, còn thiếu tiền người ta, đành phải muối mặt vác bản mặt giả nua đến vay ngân hàng tư nhân tiền làm lộ phí cùng trả hết nợ nần, sau đó thông tri nhị ca anh minh thần võ giúp hắn trả tiền:

Đương nhiên, này đó là nói sau, tóm lại Long Tam gia cứ như vậy bước trên đường mờ mịt tìm thê, đi tìm nương tử mất đi trí nhớ, tình tình khó chiều, yêu tham ăn, nhưng lại thực giận hắn nha:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tranh giành tình nhân

Long Tam một đường ra roi thúc ngựa, lại liên hệ vận dụng không ít quan hệ vài năm nay ở trên giang hồ, thế này mới có thể xác định hành tung Phụng Trữ, tuy đã bắt kịp mấy lần, nhưng lại bị nàng không coi vào đâu bỏ trốn:

Long Tam xác nhận nương tử bảo bối còn đang giận hắn, bởi vì số lần nàng ở dưới mí mắt của hắn chạy trốn rất nhiều, còn có thể thực kiêu ngạo khiến hắn khó coi:

Tỷ như vụ hãm hại là kẻ trộm, hãm hại hắn khi dễ đứa nhỏ, còn có mời một đám nữ nhân tới quán lấy hắn, sau đó hắn liền thấy nàng lại trừng mắt nhìn đám nữ nhân kia rồi lại nhìn hắn cười đều, cuối cùng lắc lắc đầu dậm chân “thùng thùng” chạy trốn:

Trong lòng Long Tam hiểu được, nếu nương tử của hắn thực sự để tâm, chẳng những bản sự đào thoát truy tung cực tốt, bản sự phản truy tung cũng không tệ: Hắn tìm hiểu tung tích của nàng đồng thời bản thân cũng bị nàng theo dõi, cho nên nàng biết hành tung của hắn, biết khi nào thì có thể bỏ hắn xa:

Long Tam lần này đuổi tới Phù Xuân trấn, theo cước trình cùng phương hướng của Phụng Trữ nên cũng đến đây: Thôn trấn không lớn, cho nên tìm hiểu tin tức gì cũng không khó: Long Tam lược lược vừa hỏi, không ít người biết trấn trên này hai ngày qua có một cô nương từ ngoài đến, bởi vì nàng ở chợ trên trấn đi dạo khá lâu, còn nghe nói nàng mướn một con thuyền nhỏ, chuẩn bị ngày mai qua sông đi về hướng bắc: Long Tam nghe xong, vội vàng đuổi

tới bên sông, nơi đó có hai cái nhà đò, vừa nghe vấn đề của Long Tam liền nhất tề gật đầu:

“Là có một vị cô nương trẻ tuổi, mướn thuyền của Vương bá: Ngày mai trời sáng liền xuất phát qua sông, tiền cũng đã thanh toán!”

“Công tử a, công tử muốn qua sông hay không, thuyền của ta so với Vương bá nhanh hơn, đi của ta đi!”

“Của ta là tốt nhất rồi, công tử: Ngồi thuyền của ta đi, ta có thể thu tiền rẻ một chút!”

Long Tam khoát tay, lại hỏi: “Thời điểm nàng mướn thuyền, có nói gì thêm không? Thuyền của Vương bá là cái loại nào?”

Hai thuyền phu kia có chút không kiên nhẫn: “Công tử, ta nói cho công tử nghe, Vương bá đã già rồi, không có khí lực gì, bình thường cũng ít khi vận chuyển cái gì, công tử xem hiện tại sắc trời tối đen, ông ấy cũng không dám đi thuyền, đã sớm về nhà rồi: Cô nương kia là hảo tâm mướn thuyền của ông ấy, ông ấy thấy chỉ là một cô nương nên còn nhận chớ, công tử to con ngựa khỏe, sợ là Vương bá không chịu chớ: Công tử có phải muốn tìm cái cô nương kia hay không a? Vậy càng nên để chúng ta chở công tử qua sông, nếu hiện tại không đặt thuyền, sáng mai không ít người qua sông, đến lúc đó không có thuyền, công tử sẽ hối hận!”

Long Tam cười cười: “Nói cũng đúng, ta đây liền đặt thuyền của ông đi!” Nhà đò kia mặt mày hớn hờ, liên tục tán thưởng: Lại cùng Long Tam khoa trương thờ dài tán gẫu chừng thuyền đi thuyền như thế nào như thế nào hảo linh tinh, thu tiền đặt cọc của Long Tam, hẹn ngày mai trời sáng tại đây chờ:

Long Tam lại nhớ tới trần trên, tìm một vòng cũng không có tìm được Phượng Trữ, nhưng thật ra hỏi thăm được nàng ở tiệm ăn tốt nhất trong trấn ăn một bữa ăn, nhưng cũng không ở trọ: Số lượng khách sạn ở trấn trên không nhiều lắm, Long Tam tìm hết tất cả một lần, đều không có Phượng Trữ, hần thờ dài, theo ánh trăng đi tới độ khẩu, tính ôm cây đợi thỏ:

Trời vừa sáng, trên độ khẩu trấn nhỏ liền xuất hiện không ít người, rất nhiều người bản địa muốn tới trên núi đối diện đánh sài hái thuốc hái trái cây: Một thân ảnh nữ tử tuổi còn trẻ nhảy lên con thuyền duy nhất ở độ khẩu có một lão nhân gia đang chờ, thuyền nhỏ lắc lắc lắc, rất nhanh bơi nhanh ra giữa sông: Một nam tử tuổi còn trẻ rất nhanh từ chỗ tối chạy ra, leo nhanh lên một chiếc thuyền nhỏ khác, thuyền nhỏ nhanh chóng bơi ra ngoài, thẳng hướng thuyền nhỏ của lão nhân gia kia đuổi theo:

Thái dương chậm rãi dâng lên, nắng sớm tràn khắp mặt sông, làm cho ngân nga sông lớn như phủ một tầng kim sa, hai bờ sông là rừng xanh núi cao, cảnh trí thật sự là làm cho người ta lưu luyến không rời: Nhưng dưới cảnh nắng sớm xinh đẹp, lại xảy ra một hồi ngoài ý muốn:

Một lão nhân chèo thuyền nhỏ ở phía trước hoảng a hoảng, phía sau một con thuyền nhỏ ra sức đuổi theo, nhưng là càng đuổi càng chậm, càng đuổi lại càng chìm, chỉ chốc lát, trong khoang thuyền đầy nước, thuyền phu oa oa kêu, nhảy xuống sông bơi hướng vào bờ: Người trẻ tuổi trên thuyền cũng vội vàng nhảy xuống sông, chặt vật không chịu nổi:

Rất xa bờ sông bên kia, Phượng Trữ núp trong bụi cỏ quan sát tình huống giữa sông, nhìn đến người trẻ tuổi trên thuyền kia nhảy sông chạy trốn, cười ha ha: “Xứng đáng, kẻ đại lừa đảo, cho người khi dễ ta, cho người gạt ta, hừ!”

Nàng nhảy dựng lên, vỗ vỗ bần trên người, vừa lòng mà chuẩn bị rời đi, vừa quay đầu, lại hoảng sợ: Nàng vừa mới nhìn thấy người vừa nhảy xuống sông kia đang đứng ở sau lưng nàng:

Long Tam thờ dài, kêu: “Phượng nhi...” Nàng bỏ chạy lâu như vậy, hần vẫn là lần đầu tiên có thể nói chuyện cùng nàng:

Phượng Trữ nhìn hần, cau mày nghĩ nửa ngày, hỏi: “Trên thuyền kia là ai?”

“Một vị tiểu ca ta mướn!”

Phượng Trữ bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ cư nhiên là giống nàng: Nàng “hừ” một tiếng, thực mất hứng hỏi: “Người là làm sao mà biết được?” Hần rõ ràng là cần câu, mướn thuyền, còn ở thôn trấn tìm nàng:

“Phượng nhi, nàng sợ nước?” Long Tam lại muốn thờ dài, nương tử nghịch ngợm này của hần muốn đem hần chinh đến khóc mới cam tâm sao? “Vừa nghe nói nàng mướn thuyền đi đường thủy là ta đã không tin: Nàng xem, nàng ngay cả xem chuyện náo nhiệt, cũng phải chọn nơi xa một chút nằm úp sấp xem, nàng làm sao dám ngồi thuyền?”

Phượng Trữ dậm chân: “Ai nha, ta đã lo lắng là người còn nhớ rõ chuyện này!”

“Ta đương nhiên nhớ rõ, ta từ trong nước cứu nàng lên, nàng gặp ác mộng đã lâu, vì sợ nước mà khóc không biết bao nhiêu lần, ta làm sao có thể quên?” Long Tam nói ra khí, đến gần nàng, muốn kéo tay nàng lại bị hất ra: “Phượng nhi, ta sai lầm rồi, ta không nên giấu giếm nàng lừa nàng, ta biết nàng còn giận ta, nàng muốn đánh kiểu gì cũng được, ta đều theo ý nàng, nàng tội gì phải làm cái biện pháp như vậy, nếu lại dọa ra ác mộng thì làm sao bây giờ?”

“Đây là biện pháp tốt, khiến người chặt vật chặt vật, ta thích nhất!” Phượng Trữ chọc chọc ngực của hần: “Nếu nói người cái gì cũng làm theo ý ta, vậy tại sao không thuận theo biện pháp của ta ngồi vào trên thuyền kia đi?”

“Nếu ta đi, chẳng phải là lại không thấy nàng?” Long Tam ngón tay nhỏ bé của nàng đang chọc ngực hần, ôn nhu nói: “Nàng bày mưu nói ta bên đường chọn vợ, làm một đồng cô nương hướng ta quăng khăn tay, ta cũng không phải là chịu đựng sao? Nàng muốn hết giận, ta không phải vẫn đều rất phối hợp sao?”

Nói đến đây Phượng Trữ lại bức mình: “Người ta quăng khăn tay, tại sao người không né? Các nàng sờ người làm sao lại không phản kháng?”

Dấm chua của nàng làm cho Long Tam bật cười, rõ ràng phá rồi là nàng, tại sao khi thực hiện được lại cấu kinh không hài lòng cũng là nàng?

“Cười cái gì mà cười? Bị nữ nhân khác sờ soạng có cái gì mà đắc ý?”

“Nào có nào có, vì phu vẫn thủ thân như ngọc, một cái đầu ngón tay cũng không cho các nàng ta chạm vào!”

“Hừ, nếu người đúng như ngọc thì tốt rồi, ta đây liền đem người đi bán đổi tiền!” Phụng Trữ trừng Long Tam vài lần, xoay người chuẩn bị đi:

Long Tam gắt gao đi theo sau nàng, nói: “Phụng nhi, nàng đừng tức giận, nhưng là một người xuất môn bên ngoài thật là có nguy hiểm, để cho ta đi cùng nàng được không?”

“Không được!” Phụng Trữ nghĩ cũng không thêm nghĩ:

“Vì sao?”

“Bởi vì ta tức giận!”

Quý hạp hồi này, lâu như vậy còn tại giận: Long Tam không có biện pháp, không thể nghĩ được cái gì để nói, đành phải nhắm mắt theo đuôi ở đi theo nàng:

Đi một đoạn đã lâu, đi tới sơn hạ trấn khẩu, Phụng Trữ quay đầu lại: “Người đừng đi theo ta!”

“Không được!”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta nhớ nàng!”

Phụng Trữ trong lòng có chút đắc ý, lại có chút vui mừng, nhưng là nghĩ tuyệt không có thể khinh địch như vậy liền tha thứ hấn, lúc trước nàng chính là rất nghe lời rất dễ dàng tin tưởng, cho nên mới bị bọn họ khi dễ như vậy:

Lập tức nàng trừng mắt, giả bộ tức giận: “Không cho nhớ, không được nhớ!”

“Chính là nhớ, là rất nhớ!” Mắt thấy Phụng Trữ làm nũng hướng hấn bày ra tiểu tính tình, Long Tam khoanh hai tay trước ngực, cảm thấy tâm tình phá lệ tốt:

“Xấu!”

“Nàng cũng vậy!”

Phụng Trữ nói một câu bị chọc một câu, vừa thẹn vừa giận, dậm chân nói to: “Long Tam gia xấu, quăng người chết!”

“Long Tam phu nhân xấu, cho nên Long Tam gia cũng đành xấu theo, bằng không không phân xứng!” Long Tam hai tay ngửa, nhìn ánh mắt Phụng Trữ sáng long lanh, khuôn mặt phẫn phác phác, hảo tướng kiểm tra, hấn đã lâu chưa cùng nàng thân cận, thật sự là nhớ đến cực điểm:

Phụng Trữ bĩu môi tức giận, một chút không cảm thấy cùng Long Tam tiến hành loại đối thoại nhằm chán lại ngày thơ này có cái gì không đúng, Long Tam vươn tay, đang muốn chạm vào hai má của nàng, chợt nghe xa xa có cái thanh âm nam tử kêu: “Phụng cô nương...”

Long Tam quay đầu thì thấy, người gọi là một vị tráng sĩ mặc áo trắng trẻ tuổi, lưng đeo thanh kiếm, tay nắm cương con ngựa, bên cạnh là một chiếc xe ngựa, xem bộ dáng kia, hiển nhiên là đang đợi người: Chẳng lẽ, là hẹn cùng Phụng Trữ, ở trấn khẩu chờ nàng cùng lên đường?

Phụng Trữ hướng người nọ lớn tiếng đáp lời: “Mã đại ca, đợi ta!”

Long Tam mặt đều đen, khoe miệng mồm chặt chẽ, nhìn chằm chằm Phụng Trữ: Trong lòng Phụng Trữ để ý việc bị hấn nhìn thấy, nhỏ giọng ồm ồm: “Nhìn cái gì vậy, người có thể có người giúp đỡ, tại sao ta lại không có?”

“Phụng cô nương?” Long Tam nheo mắt, thanh âm âm u rất nguy hiểm:

“Cô nương thì làm sao? Long Tam gia thành thân ba năm vẫn là chưa hôn, ta đi giang hồ ba tháng, làm cô nương thì làm sao?” Phụng Trữ khoanh tay ôm ngực, nâng đầu đứng lý hợp tình trạng hấn:

Sau một lúc lâu Long Tam nhìn chằm chằm nàng, hai mắt híp lại, ra ngoài Phụng Trữ dự kiến, trong ánh mắt của hấn lộ ra không phải tàn nhẫn, mà là đau lòng cùng ưu thương:

Phụng Trữ một chút chột dạ, nàng lấp bắp nói: “Người, người, đừng quá suy nghĩ a, ta là thanh thanh bạch bạch, đường đường chính chính, ngô, ta là nói, sau khi ta một lòng theo người là thanh trong sạch bạch, đường đường chính chính, chuyện quá khứ cũng không tính!” Nàng nói đến chuyện đã qua, nhớ tới Long Tam đôi sờ tác sờ vi của nàng, lại thẳng thắt lưng: “Tóm lại, ta sẽ tự mình tìm về trí nhớ, chuyện tìm hiểu tin tức, nếu là thân phận phu nhân

Long gia sẽ không tiện, cho nên mới phải giấu diếm...”

“Giấu diếm liền giấu diếm, nhưng chiều cuồng phong lẫm liệt đi theo sau nàng, này lại là một chuyện khác.” Long Tam không hồn giận: “Nàng muốn tìm trí nhớ, ta đi cùng nàng, đuổi hấn đi!”

“Mới không cần, Mã đại ca là người tốt, hấn là chính nhân quân tử, không giống Long Tam gia người đâu, nơi nơi lưu tình.” Phụng Trữ hừ hừ, cũng thực bất mãn:

“Ta khi nào nơi nơi lưu tình?”

“Người đi đến chỗ nào cũng đều có nữ nhân bên cạnh, chẳng lẽ không đúng sự thật? Chính người đi, từ trong nhà đến giang hồ, người quen biết, giúp đỡ, tri kỷ, bằng hữu, có bao nhiêu người là nữ?” Phụng Trữ càng nói càng giận: “Ta tự mình cũng nhìn thấy vài người.”

“Ta cùng các nàng ấy không có gì là không minh bạch: Trong tâm ta chỉ có nàng, sẽ không dính đến nửa cánh hoa đào: Nàng nghĩ xem, thời gian dài như vậy, ta có cái diễm sự gì khiến cho người khó coi không?”

“Cái kia cái gì mà cung chủ gì đó chẳng lẽ không tính?” Việc này Phụng Trữ còn nhớ nha:

“Đó mà kêu diễm sự? Kia rõ ràng là tai họa: Nàng không thể không phân rõ phải trái!”

“Ta đây mặc kệ, kia cũng là người trêu chọc nữ nhân đưa tới họa: Ta làm gì mà không phân rõ phải trái, ta chính là không phân rõ phải trái đó, làm sao chứ?”

“Ta đây cũng không có gì để nói, dù sao nàng không thể cùng nam nhân khác lên đường, tướng công của nàng là ta còn chưa có chết.” Long Tam cắn răng nói:

Lúc này cái Mã đại ca kia lại đây vô giúp vui, hấn không biết Long Tam cùng Phụng Trữ sao lại thế này, chỉ biết là hai người này cãi nhau lợi hại, liền đi gần vài bước hỏi: “Phụng cô nương, là bằng hữu của cô sao? Cô có việc gì không?”

“Không phải là bằng hữu, ta không sao, một hồi nữa sẽ xong.” Phụng Trữ hướng Mã Tân Văn vẫy vẫy tay, dùng hành động thực tế hướng Long Tam tỏ vẻ, yêu cầu của hấn nàng sẽ không làm theo:

Long Tam hí mắt lại nhìn chằm chằm nàng, Phụng Trữ không cam lòng yếu thế nhìn thẳng hấn, cũng đáp lễ bằng ánh mắt sắc bén: Mã Tân Văn không rõ cho nên có chút lo lắng nhìn trái nhìn phải:

Long Tam mạnh tay, một tay chụp lấy Phụng Trữ kéo vào trong lòng, nâng cái gáy nàng, hôn lên môi của nàng: Hấn cũng dùng hành động thực tế cùng Phụng Trữ nói, muốn hấn đem nàng cho người khác là tuyệt đối không được:

Mã Tân Văn ở một bên thấy tình cảnh vậy, chần động, hấn hét lớn một tiếng: “Đặng đồ tử, mau buông Phụng cô nương ra.” Sau đó nhanh chóng rút bảo kiếm ra, hướng ra phía sau Long Tam đâm tới:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Cò kè mặc cả

Long Tam bị tập kích, trong lòng giận dữ, hấn ôm Phụng Trữ lùi một bước, ở môi nàng nhẹ nhàng cắn một cái, nói câu: “Ngoan một chút.” Sau đó trở tay rút kiếm, “đang” một tiếng chặn trường kiếm của Mã Tân Văn:

Mã Tân Văn quát to một tiếng: “Phụng cô nương, cô mau lui sang một bên, ta đến đối phó hấn.”

Long Tam vốn đang bức hấn, hiện nay thấy hấn còn muốn ở trước mặt Phụng Trữ diễn anh hùng cứu mỹ nhân liền tức giận, lập tức hừ lạnh một tiếng uốn cổ tay, trường kiếm xoát xoát hai cái liền hướng Mã Tân Văn đánh tới:

“Đồ dâm tặc nhà người, dám ở trước mặt mọi người đối Phụng cô nương phi lễ khinh bạc, nay còn dám cuồng vọng như thế!” Mã Tân Văn không đỡ nổi mấy chiêu, bị Long Tam đuổi theo đánh, không khỏi giận ngùn ngụt hướng:

“Không đầu không đuôi, không rõ chuyện gì liền đến xen vào, người mới là đồ ham náo nhiệt tính đàn bà!” Long Tam chính là giáo huấn hấn một chút, cũng đánh thực nặng tay:

“Ta chính mắt thấy người phi lễ, sao là không đầu không đuôi: Đại trượng phu gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, lại sao là vô giúp vui?” Mã Tân Văn có nề nếp còn thật thà cùng Long Tam giải thích:

Long Tam cười lạnh một tiếng, trường kiếm xuất chiêu, Mã Tân Văn tránh thoát, Long Tam tay trái một quyền đánh ra hư chiêu, kiếm trên tay phải cũng vung lên đặt trên cổ Mã Tân Văn: Mã Tân Văn nhắm mắt, thấy chết không sòn, miệng còn la lên: “Phượng cô nương, Mã mỗ vô năng, công phu không địch lại đảm tặc, cô chạy mau!”

Long Tam nhú mảy, Phượng Trữ cũng lại gần kéo hắn: “Tốt lắm, tốt lắm, người ta là hảo tâm giúp ta thu thập người xấu, người không cần như vậy!”

Mã Tân Văn nghe được lời này, mở to mắt nhìn Phượng Trữ, còn thật sự khuyên: “Phượng cô nương, không thể nói lý lẽ với kẻ xấu loại này, Mã mỗ từ không đủ tài cán, nhưng cô nương chớ ủy khuất chính mình vì Mã mỗ cầu tình, mau trốn đi!”

Phượng Trữ có chút há hốc mồm, nàng biết Mã Tân Văn này có chút ngây thơ, cũng không biết có thể ngu ngốc thành như vậy: Nàng còn đang sững sờ, Long Tam lại nhân cơ hội quay đầu ở mỗi nàng hôn một cái, rõ ràng là thị uy: Phượng Trữ nhú mảy, bực bội đánh vai hắn một cái, Mã Tân Văn kia lại kích động, một phen hướng Long Tam xông đến: “Đảm tặc, ngươi còn dám như thế đối Phượng cô nương, ta cùng với ngươi liều mạng!”

Hắn không đầu không đuôi hướng kiếm Long Tam đánh tới, Long Tam vội vàng đẩy Phượng Trữ ra, thu tay lại kiếm, miễn cho Mã đại hiệp ngu ngốc này chết thật dưới kiếm của mình:

Mã Tân Văn một chiêu không trúng, không từ bỏ, lại tấn công, miệng còn hô: “Phượng cô nương chạy mau, Mã mỗ liều mạng cũng sẽ cản hắn lại!”

Long Tam bị hắn phá rối thật sự là phiền lòng, một chưởng đánh văng hắn ra, nói: “Phượng nhi là nương tử của ta, vợ chồng chúng ta hai người thân thiết, cùng ngươi có quan hệ gì đâu?”

Mã Tân Văn sững sờ, theo bản năng nói: “Đừng tưởng rằng gạt ta như vậy ta sẽ tin!”

“Ta lừa ngươi làm chi?” Long Tam tức giận:

Mã Tân Văn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Lừa chính là lừa, ta sao biết ngươi lừa ta làm chi?”

“Vô nghệ của ngươi cao hơn ta sao?” Long Tam hỏi:

Mã Tân Văn ngẩng lại, không thể không thừa nhận: “Là ta đánh không lại!”

“Ngươi cùng ta có quan hệ gì sao?”

“Không có quan hệ!”

“Ta đây lừa ngươi có cái gì tốt?”

Đầu óc Mã Tân Văn này chậm rãi tỉnh táo lại, bốt ngu dần đi: “Vậy, vậy lấy cái gì chứng minh ngươi chính là tướng công của Phượng cô nương?”

Long Tam quay đầu nói một tiếng: “Phượng nhi, nàng lại đây...” Nói còn chưa dứt lời liền sững sờ, Mã Tân Văn cũng quay đầu thì thấy Phượng Trữ đánh xe ngựa, huy roi chạy trốn: Vừa trốn vừa hô to: “Ngươi không được đi theo ta nữa, bằng không ta sẽ tức giận!”

“Phượng nhi!” Long Tam quát lên một tiếng lớn, chạy vài bước đuổi theo xe ngựa của nàng, nhưng khoảng cách quá xa, cũng trong lòng biết là truy không được, chỉ phải trơ mắt nhìn xe ngựa kia càng đi càng xa, thành cái điểm nhỏ, cuối cùng biến mất ở trước mắt:

Mã Tân Văn nhìn xem Long Tam lại nhìn xem phương hướng xe ngựa biến mất, đem mọi chuyện ra nghĩ một lần, rốt cục thừa nhận ngữ khí tư thế Phượng Trữ cùng Long Tam nói chuyện không giống người xa lạ, Long Tam hai lần đối nàng như vậy, nàng cũng không giống như nữ nhân bình thường có phản ứng tức giận, cho nên, chẳng lẽ hai người bọn họ thật sự là vợ chồng?

Nhưng cũng là vợ chồng, vì sao Phượng cô nương lại muốn chạy đi? Mã Tân Văn trái lo phải nghĩ, đột nhiên ngộ ra: “Phượng cô nương có phải không cần ngươi hay không?”

Long Tam cứng đờ, chậm chạp quay đầu lại, từng bước một hướng Mã Tân Văn tới gần, sau đó một phen nắm cổ áo của hắn, nắm tay cho hắn một quyền vào mặt:

Lúc này Mã Tân Văn thật sự bị đánh, hắn đang xuýt xoa nhìn vết thương trên mặt, ngồi bên sông nhỏ tự lau vết thương, một bên khó hiểu thật cẩn thận nhìn Long Tam: Người này rõ ràng là một nhân tài, tại sao lúc đánh người lại giống đại hán lỗ mãng? Mã Tân Văn chính là không rõ, lúc trước hắn hiểu lầm người ta cũng không bị đánh, tại sao lúc sau rõ ràng không còn hiểu lầm lại bị đánh?

Long Tam không quan tâm cảm xúc của tên kia, hất dắt ngựa của hắn, cho nó một bên ăn cỏ uống nước, sau đó hai tay ôm ngực bắt đầu thăm vấn Mã Tân Văn:

“Ngươi là người phương nào? Nhà ở nơi nào? Ngươi cùng Phượng nhi quen biết như thế nào? Ngươi cùng nàng kết bạn đồng hành, là có mục đích gì?”

Mã Tân Văn ưỡn ngực trả lời: “Mã mỗ cũng không phải là cái người xấu lai lịch bất bình gì, Mã mỗ đến từ huyện Sa Hồ ở Hạ quốc, đến Tiêu quốc là để bá sự học nghệ: Mấy ngày trước đây gặp được Phượng cô nương, nàng bị vài tên sơn phi ngăn lại, muốn cướp nàng đi làm áp trại phu nhân, Mã mỗ gặp chuyện bất bình, vì thế rút dao tương trợ, lúc này mới cùng Phượng cô nương kết bạn: Sau trong lúc nói chuyện, Phượng cô nương phát hiện ta đến từ Hạ quốc, đã nói hy vọng ta có thể làm dẫn đường cho nàng, nàng muốn tìm một nơi một nửa là hồ một nửa là cát, chỗ như thế cũng chỉ có huyện Sa Hồ

thôi: Cho nên khéo như vậy, chúng ta liền cùng lên đường: Bất quá Phụng cô nương tựa hồ bị người đuổi giết, nàng luôn thật cẩn thận an bài, chúng ta đến bây giờ cũng không gặp phải sát thủ gì.” Hần nói xong, tựa hồ còn pha tiếu nuối:

Long Tam nghe xong cũng không nói, khéo như vậy, không ngờ lại là Hạ quốc?

“Người tới đây bái sư học nghệ, tại sao lại muốn trở về Hạ quốc vậy?” Long Tam hỏi:

“Gần đây hai nước Tiêu Hạ tựa hồ không quá hòa thuận, ta nghe nói tiền tuyến căng thẳng, không khí không tốt lắm: Quê quán của ta là một tiểu thị trấn an tường, cách biên cảnh không xa, nếu hai nước giao chiến, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới đó, ta phải đi về bảo hộ hương thân phụ lão.”

“Nơi nhà của người kia, có ruộng dưa nào hay không?”

“Đi, câu người hỏi cùng Phụng cô nương không sai biệt lắm, phụ cận huyện Sa Hồ chúng ta, quả thật có cái thôn gọi là Cam Qua, nơi đó có loại dưa hấu vừa thanh lại ngọt, nổi tiếng cả nước, là cống phẩm thượng cống hoàng thất nha.”

“Nơi đó có sư phụ nào có võ nghệ cao siêu không?” Mã Tân Văn này võ nghệ bình thường, so sánh với Niệm Nhất chênh lệch quá lớn, hẳn một lòng cầu võ, nếu là biết nơi đó có sư phụ tốt cũng sẽ không ngần ngại xa xôi chạy đến Tiêu quốc bái sư: Long Tam mặc dù cảm thấy vấn đề này đáp án của Mã Tân Văn khẳng định là không có, nhưng hắn vẫn muốn hỏi một câu:

Quả nhiên, Mã Tân Văn trả lời: “Đương nhiên là không có, ta lần này học nghệ trở về, liền là võ sư võ nghệ tốt nhất huyện lý chúng ta, đã có thể thu đồ đệ.”

Long Tam nghe xong, kéo con ngựa qua, đối Mã Tân Văn nói: “Tự người trở về nhà của người đi thôi, Phụng nhi ta sẽ chiêu cố, như vậy đừng quan tâm nữa.”

Long Tam nói xong xoay người lên ngựa, giờ rời rồi đi: Xem ra Phụng Trữ là đã có mục đích cuối cùng, trong ấn tượng nàng cái nơi có cát cùng hồ kia, còn có phía sau phòng là ruộng dưa lớn, Long Tam thờ dài, hẳn tốt nhất là nên nhanh chóng trước khi nàng tìm được trí nhớ trước kia mà thẳng thắn nói cho nàng hết thấy, như vậy có lẽ cuối cùng nàng sẽ không tức giận như vậy:

Hôm nay, Long Tam ở khách sạn Hi Khách Lai của Thanh Lưu thành tìm được Phụng Trữ, khi đó nàng đang một mình một người ăn cơm, ba món đồ ăn một món canh, một lồng bánh bao, nhìn thực phong phú: Phụng Trữ trước sau như một ăn cơm thực thoải mái, nhưng là một bên đi tới một nam nhân, khuôn mặt tươi cười hi hi ha ha không biết nói nhảm nói cái gì đó, Long Tam đi vào, Phụng Trữ thực rõ ràng đối cái nam nhân đến gần kia nói: “Người hỏi hắn một chút.” Nàng giờ một ngón tay chỉ Long Tam, sau đó chính mình vui đầu tiếp tục ăn cơm: Phải phải

Long Tam đi qua, hướng bên người Phụng Trữ ngồi xuống, hỏi nam nhân kia: “Muốn hỏi ta cái gì? Hỏi đi?”

Nam nhân kia sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng bỏ đi: Long Tam cũng không để ý đến hắn, chỉ đưa tay nắm tay Phụng Trữ, đặt ở trong tay mình:

“Đừng nắm tay ta, đang ăn cơm.” Chuyện gì quấy nhiễu nàng ăn cơm đều là đại sự:

“Nàng ăn cơm dùng tay phải là được, để ý tay trái làm cái gì?” Long Tam không thả ra, lần này Phụng Trữ cư nhiên đối hắn vẻ mặt ôn hoà, hẳn thật là có chút mừng rỡ:

“Muốn nâng bát, ăn như vậy mới hăng hái.” Phụng Trữ rút tay về, quả nhiên là nâng bát còn tiếp tục ăn: Còn nói: “Chỗ này hương vị đồ ăn cũng thật ngon, Long Tam, người phải hảo hảo học người ta đó.”

“Hảo, về nhà ta làm cho nàng ăn.”

Phụng Trữ đáp: “Chờ ta hết giận nói sau.”

“Nàng giận thật lâu.” Long Tam thờ dài:

“Không lâu bằng người gạt ta.” Lời đáp này làm cho Long Tam thờ dài:

Bất quá thái độ Phụng Trữ lần này quả nhiên là tốt hơn rất nhiều, nàng cư nhiên đối Long Tam nói: “Người mau ăn cơm, có đói bụng không?”

Long Tam trong lòng vui vẻ, vội vàng gạt đầu, Phụng Trữ gọi tiểu nhị, lại chọn thêm hai món ăn, kêu cơm cho Long Tam, sau đó nói: “Vừa vặn, tiểu nhị vừa đề cử mấy món đồ ăn đặc sắc có hai món ta không dám gọi, sợ bụng ăn không hết, bây giờ người đến rồi, vừa vặn ta có thể nếm thử.”

“Hảo.” Long Tam dờ khóc dờ cười, nguyên lai hắn còn có tác dụng này:

“Bữa cơm này người phải trả tiền.”

“Hảo.” Đây là cái tác dụng thứ hai của Long Tam:

Long Tam chống cằm nhìn Phụng Trữ, chờ mong nàng yêu cầu hắn thực hiện cái tác dụng thứ ba của hắn, tỷ như: ban đêm rất lạnh, người tới theo giúp ta ngủ được không?

Quả nhiên Phụng Trữ ăn mấy miếng lại mở miệng : “Ngươi đêm nay theo giúp ta đi Di Hương Lâu được không?”

Tiếng “Hào” ở bên miệng Long Tam đang chuẩn bị phun ra, may mắn đúng lúc cũng nuốt được trở về: “Di Hương Lâu là cái gì?” Nghe tên này, tám phần mười là kỹ viện:

Phụng Trữ trừng mắt to ghét bỏ hắn: “Long Tam gia ngươi già bộ cái gì, tên này trừ bỏ kỹ viện ra thì còn có thể là cái gì chứ?”

Long Tam thở dài: “Phụng nhi, đừng nghịch ngợm. Nơi đó không có gì hay mà đùa đâu.”

“Ta không phải đi chơi.” Phụng Trữ hạ giọng: “Ta thấy được một sát thủ, trên cánh tay có một ấn ký, giống cái tên mặt ngựa mặt tam giác kia lúc trước muốn giết ta, hẳn ta đi vào Di Hương Lâu, cho nên ta nghĩ vào đó tìm tòi. Bất quá nữ nhân đi chỗ đó không có tiện, có nam nhân thì tốt rồi. Ta đang phát sầu nghĩ xem tìm ai thì tốt, vừa vặn ngươi đã đến rồi.”

Long Tam sắc mặt đen thui: “Nếu ta không đúng lúc xuất hiện, nàng tính tìm một người xa lạ cùng đi sao?”

Phụng Trữ nháy mắt: “Ta sẽ không tùy tiện tìm một người xa lạ, ta sẽ tìm một chính nhân quân tử xa lạ.” Long Tam sắc mặt càng khó xem, Phụng Trữ cười ôm cánh tay của hắn: “Long Tam, ngươi tốt nhất, ngươi nói đúng, có người chiếu ứng thật tốt, ngươi đêm nay mang ta đi thôi.”

Long Tam nhìn chằm chằm nàng, nói ra điều kiện: “Về sau phải cho ta đi theo, từ nay về sau tuyệt đối không được phân phòng ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Phối hợp ăn ý

Phụng Trữ nghe xong yêu cầu của Long Tam, đầu uốn éo, chu miệng nói: “Da mặt dày.”

“Như thế nào là da mặt dày? Chúng ta là vợ chồng, lẽ ra nên như vậy.”

“Ta còn đang giận ngươi, ngươi đề ra như vậy chính là da mặt dày.”

“Vậy lúc trước lúc nàng mới mất trí nhớ, thời điểm ta còn chưa thích nàng, nàng cũng nói chúng ta là vợ chồng, nàng gặp ác mộng muốn có người ở bên cạnh, ta đây làm phu quân không phải là nên ở cùng nàng sao? Nàng có nhớ hay không, nàng ở trên giường ta không chịu đi, vậy nàng có phải cũng da mặt dày hay không?”

Phụng Trữ vừa nghe, mặt liền đỏ, nàng đuối lý, đỏ miệng không nói lời nào: Long Tam cầm tay nàng nhỏ giọng dỗ: “Chúng ta đều da mặt dày, cho nên mới có thể làm vợ chồng ân ái nha.”

“Phi.” Phụng Trữ khẽ gắt một ngụm, đỏ mặt nói: “Ta đây tự mình đi, không cần người che giấu, ta tự mình nghĩ biện pháp.” zz

Long Tam trừng nàng, nàng cũng không cam yếu thế trừng lại. Hai người dùng ánh mắt gườm gườm nhau, cuối cùng vẫn là Long Tam bại trận nói: “Tốt lắm, tốt lắm, nàng không được một mình đi mạo hiểm, ta cùng nàng đi là được.”

Long Tam nói phải đi chuẩn bị, hẳn đi ra ngoài một chuyến, nửa ngày sau trở về, mua hai bộ nam trang hoa mỹ một lớn một nhỏ, lại đặt mua thúc phát ngọc quan, thắt lưng ngọc đai, son phấn hoa mi bút màu, còn có cây quạt ngọc cốt và một đồng lớn các đồ lặt vặt: Sau khi trở về gặp Phụng Trữ lười biếng chống cằm ngồi ở trong phòng chờ hắn:

Long Tam đem này nọ thả xuống, ngồi vào bên người Phụng Trữ, đưa tay cầm ấm trà trên bàn đồ nước uống, trong ấm nước trà ấm vừa vặn, không lạnh không nóng, thực vừa miệng: Long Tam đi nửa ngày, sớm khát, cô lỗ uống lên hai chén rồi mới dừng tay:

Hắn uống xong trà rồi nhìn Phụng Trữ cười: “Nàng lên lút một đường theo ta, nếu là đau lòng vì ta, tại sao không ra mặt giúp ta cảm linh linh này nọ.”

“Ta nào có đau lòng ngươi? Ta đi theo ngươi đó là giám thị nhìn ngươi làm cái gì đi: Ai đau lòng ngươi? Mới không đau lòng!” Phụng Trữ quay đầu quyết không thừa nhận:

Long Tam cười cười, lại uống một chén trà: “Trà này uống ngon thật, nếu không đau lòng ta, làm sao nàng lại trở về chuẩn bị trà tốt cho ta?”

“Hừ, ai quản ngươi khát hay không khát, ta là ngâm trà cho chính mình uống.” Phụng Trữ nói có chút giấu đầu lòi đuôi, nàng ngẫm lại đỏ mặt, nhảy dựng lên đi xem những thứ Long Tam mang về:

“Thứ đó là làm cái gì?”

“Muốn trà trộn vào đó, nàng đương nhiên phải cải trang một chút.”

Phượng Trữ cảm lấy bộ nam sam nhỏ, uớm thử lên người khoa tay múa chân một chút, mặt mày hớn hờ, rất là hưng phấn: “Ta muốn mặc cái này, ta cũng muốn làm công tử đi xem cô nương a.”

“Ta nghĩ là nàng đi truy sát thủ, tìm manh mối nha.” Long Tam trêu ghẹo nàng, nhìn bộ dáng nàng bướng bỉnh vui vẻ, trong lòng hẳn thật là thoải mái:

Phượng Trữ trừng mắt: “Là muốn tự tìm manh mối nha, đỡ phải cuối cùng bị người ta lừa.” Nàng bắt lấy cơ hội lời chuyện cũ ra tính toán:

Long Tam sờ sờ cái mũi, thờ dãi: “Phượng nhi...”

“Người trước tiên là nói về chuyện người chạy một chuyến đến Di Hương Lâu để làm cái gì?” Phượng Trữ đánh gãy hẳn, không muốn nghe hẳn nói cái gì mà thực xin lỗi linh tinh nữa: Nàng theo dõi hẳn, cho nên hẳn đi đâu, nàng đều biết nhất thanh nhị sở:

Long Tam cười khỏ một chút, đi qua chọn vài món phụ tùng ra: “Không đi Di Hương Lâu hỏi thăm thì làm sao mà biết bọn họ có chỗ dựa nào hay không? Hồng bài là ai? Quy củ là cái gì? Khách nhân phân biệt với người qua đường ra sao? Cùng tên sát thủ kia có quan hệ gì? Có quen biết cô nương nào hay không? Các cô nương có cái gì yêu thích?”

Phượng Trữ nghe xong, kinh ngạc há mồm, Long Tam nhân cơ hội ôm nàng: “Khai tâm khai đồ, nếu không có cửa sau, sinh ý này làm sao dám làm? Mỗi nơi chắc chắn đều có bối cảnh cùng quy củ, nếu không hỏi rõ liền đi phá rồi, thực dễ dàng tự chọc phiền toái: Hồng bài cô nương, lai lịch khách nhân, biết càng rõ ràng thì càng dễ dàng xâm nhập, tìm hiểu kỹ nguồn gốc, mới có thể tìm được thứ mình muốn phải không?”

Phượng Trữ nhìn hẳn nửa ngày, bỗng nhiên cho hẳn một quyền: “Long Tam gia, người quả nhiên là tên phong lưu lưu manh nha: Kỹ năng chơi bởi này tại sao người rõ ràng như vậy?”

“Tiểu dấm chua.” Long Tam ôm nàng hôn nhẹ, lại bị đánh vài quyền: Hẳn cười cười, lại ôm hôn thêm hai cái, bị Phượng Trữ đẩy ra: “Đừng quấy rối, người nói, nếu đã tìm hiểu rõ ràng, vậy chúng ta buổi tối làm việc như thế nào?”

“A, này không khó: Chính là một tên công tử phong lưu mang theo sủng nhi của hẳn đến thanh lâu chơi đùa, cùng mỗ đại ca sát thủ khéo như vậy đều chọn cùng một vị cô nương, sau đó xem tình huống là không vừa mắt đánh nhau hay là thân thiện giao tiếp, tùy cơ ứng biến.”

“Sủng nhi?” Phượng nhi sững sốt: “Vì sao không phải hai vị công tử phong lưu? Ta cũng không muốn làm cái sủng nhi gì nha.”

“Nàng ăn diện như thế nào cũng dẫu không được một thân khí chất nữ nhi này, nói là sủng nhi coi như hợp lý, nếu nói là công tử, chẳng phải liếc mắt một cái đã làm cho người ta nhìn thấu sao?”

Phượng Trữ đô miệng, biết Long Tam nói có lý, vì tra manh mối, sợ cũng chỉ có thể là như thế: Nàng đem xiêm y đi thay: Long Tam giúp nàng sơ tóc, đem mi họa thô họa nùng, lại dùng son phấn trang điểm cho đen bớt, sau đó đeo các loại phụ tùng nam trang, sau một hồi, một tiểu ca tuấn tú tinh quái liền hiện hình: Phượng Trữ nhìn trái nhìn phải, cảm cây quạt khoa tay múa chân, mở ra che miệng cười, quay đầu hỏi Long Tam: “Thế nào?”

“Ân: Chính là bộ dáng này.” Long Tam khen làm cho Phượng Trữ cười mị mắt: Long Tam cũng thay đổi xiêm y rồi hóa trang che bớt: Hai người nhìn xem canh giờ không sai biệt lắm, chuẩn bị xuất môn:

“Đến đó tùy cơ ứng biến là được sao? Chuyện này ta sờ trường.” Phượng Trữ sôi nổi mở cửa, vừa bước ra đi hai bước, bỗng nhiên vòng trở về: “Long Tam, người còn chưa nói với chương quỳ là muốn phòng nga, đừng tưởng rằng đến lúc đó trở về có thể lại ở phòng của ta.” Nàng nhanh chóng chặn quỹ kế của hẳn trước:

Long Tam sững sốt, rồi sau đó tà tà cười: “Nàng không cho ta ở lại, ta đây ở lại Di Hương Lâu tạm một đêm, dù sao ở đó phòng cũng không ít.”

“Người dám!” Phượng Trữ vừa nghe lời này liền bốc hỏa, rồi sau đó lại chợt nghĩ ra đúng là bị hẳn lừa giỡn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhăn, đá hẳn một cước chạy:

Hai người thuê kiệu, một đường cãi nhau, đến Di Hương Lâu: Long Tam hạ kiệu, nghiêng nhiên liền biến thành phong lưu Tam gia, cười đến cực tà mị, thuần thực cùng tiểu nô tiếp đón chiêu khách ngoài cửa nói chuyện, bộ dạng hoàn toàn giống như người thường ra vào chốn thanh lâu: Hẳn mang theo Phượng Trữ, xiêm y hoa lệ, phụ tùng tinh quý, người còn chưa có vào cửa liền cho tiểu nô gác cửa tiền thưởng, tiểu nô kia ánh mắt tỏa sáng, hăm hờ tiếp đón Long Tam nói cát tường, lại đem đầu bài cô nương ra giới thiệu, cung kính đem Long Tam vào bên trong, làm sao còn quản tiểu sủng nhi Phượng Trữ này:

Phượng Trữ một bên trong lòng đem ra Long Tam mắng, một bên ngênh ngang đi vào theo: Vào trong, nàng thông minh nhìn xung quanh khắp nơi, không thấy được tên sát thủ kia: Lúc này Long Tam đã nhập vai nhân vật ăn chơi trác táng hoàn toàn, bắt đầu từ bình bát ổn ngồi chọn cô nương:

“Không được, tất cả đều không được.” Long Tam còn thật sự cùng ma ma nói: “Nhất định phải tìm một người xinh đẹp có thể so được với tiểu Phượng nhi nhà ta, bằng không hẳn sẽ trách ta, thật vất vả đáp ứng dẫn hẳn tới xem một chút, tại sao còn phía gặp người không bằng hẳn, vậy thì tính thế nào?”

Ma ma kia nói ngọt: “Tiểu ca này cũng quá tuấn tú, muốn xinh đẹp có thể so được với tiểu ca, vậy thật đúng là tìm không thấy.”

Phượng Trữ thô cổ họng kêu: “Không có cô nương xinh đẹp thì làm sao làm ăn, người là không để ta vào mắt, trào phúng ta sao?”

“Sao có thể a, sao có thể a?” Ma ma nhanh chóng xin khoan dung:

Long Tam cũng là nói: “Hương Hương cô nương của các người, nghe nói khá xinh đẹp, lại chơi cầm rất hay, liền nàng đi.” Long Tam quả thực như theo như lời hắn, đem Di Hương Lâu tìm hiểu rất rõ ràng:

Nhưng là ma ma kia cũng khó xử: “Này, Hương Hương cô nương, đã có khách nhân bao?”

“Bao?” Long Tam vung cây quạt, dương lông mi, trên mặt lộ khí phách: “Người khác bao, chẳng lẽ ta lại không được? Muốn bao nhiêu bạc, người cứ nói!”

Phượng Trữ nhìn động tác của hắn, tay ngứa ngáy cũng muốn học, trong lòng vừa tức hắn tư thái như vậy, không chừng trước kia khẳng định cũng trải qua việc này, nếu không thường đi chọn cô nương thanh lâu, tại sao thuần thực như vậy?

Nàng “hừ” một tiếng đặt cái chén thật mạnh xuống, vẻ mặt mất hứng, cái này là chính phối hợp 〇 không khí, trong lòng ma ma kia có chút sốt ruột: “Nhị vị công tử không nên tức giận, cái này không phải vấn đề tiền bạc, mà là vị khách nhân kia lai lịch không nhỏ, cũng không thể đắc tội, còn nữa, việc buôn bán của chúng ta, cũng phải nói thứ tự đến trước và sau...”

“Cạch” một tiếng vang đánh gãy lời nói của ma ma, Phượng Trữ nhìn lên, a, nguyên bảo thật lớn nha, khi nàng trở về Long gia nhất định phải tìm Nhị bá cáo trạng, tướng công phá sản của nàng dám quăng tiền bừa bãi:

Đại nguyên bảo này làm cho ma ma ngừng miệng, nhưng trong lòng thật khó chọn, xem kiểu quăng tiền thế này, hai vị khách nhân này cũng đắc tội không nổi a: Ma ma cười cười: “Kỳ thật hồng bài xinh đẹp nhất lâu chúng ta là Tiên Cầm...”

“Ta không thích Cầm, ta thích Hương.” Phượng Trữ ôm cổ Long Tam vung cánh tay lớn tiếng la: “Đại ca, bà ta không cho ta thấy Hương Hương kia, ta nhất định phải gặp: Giấu kỹ như vậy, rốt cuộc là cái dạng gì?” Nàng đem cái tính tình tùy hứng đại sủng nhi diễn rất sống động:

Long Tam xoa xoa đầu nàng an ủi, khi chuyển hướng ma ma thì ánh mắt sắc bén: “Thật không cho gặp sao?”

Ma ma kia vẫn là không thôi: “Đại gia a, thật sự là khách nhân này...” Bà ta nhìn trái nhìn phải, đề thấp thanh âm nói vào bên tai Long Tam: “Hắn là người của Tuyệt Hồn Lâu, chúng ta đắc tội không nổi a, chộc bọn họ là sẽ roi đầu a.”

Long Tam khép lại cây quạt đặt ở trong lòng bàn tay: “Như vậy tốt lắm, ta cũng không làm khó dễ các người, ta mang tiểu Phượng nhi nhà ta đi gặp khách nhân đó nói chuyện, nói không chừng hắn cũng không phải là khó nói, chúng ta cùng nhau nghe Hương Hương cô nương xướng khúc một chút, có thể không?”

“Này...” Ma ma kia lại thoái thác, Long Tam mang theo Phượng Trữ đứng lên, hướng trên lầu đi đến, một bên nói: “Ma ma yên tâm, nếu thật sự là không được, chúng ta nói xong liền đi: Chỉ nhìn Hương Hương cô nương liếc mắt một cái cũng được.” Hắn nói như vậy, tự mình tìm lên lầu hai:

Ma ma kia mắt thấy ngăn không được, một đường khuyên đến ngoài cửa phòng Hương Hương: Long Tam nhéo nhéo tay Phượng Trữ, dặn nàng cẩn thận một chút:

Ma ma kia gõ cửa phòng hai cái, tiểu nha đầu của Hương Hương mở cửa, trong phòng có một đại hán đang uống rượu: “Người nào làm mất hứng như vậy?”

Long Tam đứng ở cửa, nhìn trong phòng không nói lời nào, Phượng Trữ chớp chớp mắt trừng đại hán kia cũng không nói, ma ma kia mồ hôi lạnh đều xuống dưới, không phải nói bọn họ muốn chào hỏi thương lượng cùng nhau nghe khúc sao? Hiện tại đã đến, lại đều biến câm điếc?

Ma ma bất đắc dĩ, đành phải tự mình giảng hòa: “Khu gia ăn uống có thoải mái không? Hương Hương a, mau hảo hảo hầu hạ...”

“Chậm đã, không phải đã nói Hương Hương cô nương chuyển tới phòng ta hầu hạ sao?” Long Tam đột nhiên thốt ra một câu, dọa ma ma ra một thân mồ hôi lạnh: Bà la lên: “Công tử a, cũng không phải nói cho Hương Hương cô nương đi đến chỗ của ngài a...”

Bà muốn giải thích, nhưng là đã không kịp, đại hán họ Khu kia đã đứng lên, mắng: “Tên nào vương bát đê con không có mắt đến quấy rối?”

“Vương bát đê con không biết là ai, bắt quả đứng ở đây là ta.” Long Tam chậm rãi phe phẩy cây quạt, thái độ thực kiêu ngạo:

“Đại ca, hắn không thấy được sao? Chẳng lẽ hắn không có mắt?” Phượng Trữ ở một bên phối hợp quẹo vào mắng chửi người, châm ngòi thổi gió:

Họ Khu liền nổi phẫn: “Con mẹ nó, dám mắng Lão Từ, biết Lão Từ là ai không?” Hắn chỉ đến văn án trên cánh tay: “Tuyệt Hồn Lâu các người cũng dám chộc, các người mấy cái mạng?”

“Tuyệt Hồn Lâu? Tuyệt Hồn Lâu là thứ gì?” Long Tam hỏi Phượng Trữ: Ma ma một bên muốn xen mồm, lại bị Phượng Trữ đá văng đi: Nàng chớp ánh mắt thanh thủy đáp: “Không biết, chẳng lẽ là nơi bán đồ ăn?”

Mọi người bốn phía sợ tới mức hít một ngụm lạnh khí, Long Tam lại nói: “Nơi bán đồ ăn sao lại có cái tên này?”

Phượng Trữ còn thật sự gật đầu: “Đúng vậy, nghe có chút nghèo.” Mọi người bốn phía lại hít một ngụm lạnh khí:

Đại hán kia nhìn kỹ hai người Long Tam cùng Phượng Trữ, nâng đại đao, vô nghĩa cũng không nói nhiều, quát một tiếng liền chém lại đây:

Chương 65: Thám thính bí mật

Họ Khu kia vừa động thủ như vậy, người chung quanh tất cả đều sợ tới mức thét chói tai: Phượng Trữ cũng ôm đầu thét chói tai: “Bán đồ ăn giết người, bán đồ ăn giết người...”

Nàng ra vẻ kích động chạy loạn, vừa vận né qua một đao của đại hán kia, sau đó lại ra phía sau Long Tam trốn, giống như sợ tới mức không dám thò đầu ra, kì thực là che chở phía sau lưng Long Tam, phòng ngừa nơi khác còn có đánh lén:

Họ Khu kia một chiêu không trúng, lại bị Phượng Trữ la hét ồn ào, trong lòng tức giận đến không được, hét lớn một tiếng: “Cái tên bất nam bất nữ gì đó, muốn chết!”

Phượng Trữ từ phía sau Long Tam nhô đầu ra, đáp lễ nói: “Người này không phải này nọ ngoạn ý, đáng đánh đòn!”

Người nọ giận dữ, một đao lại hướng tới Phượng Trữ bổ tới, đao hấn rất nhanh, đao phong sắc bén Phượng Trữ hướng sau lưng Long Tam co rút lại, Long Tam về mặt kích động giờ cây quạt ra chắn, còn trùng hợp cấp chặn, hấn nói một hơi: “Đại hiệp, đại hiệp có chuyện gì hảo hảo nói!”

“Hừ, hảo hảo nói? Các người không phải vừa nãy rất kiêu ngạo sao?” Họ Khu kia lại thật sự ngừng tay, nhưng đại đao vẫn chỉ vào Long Tam Phượng Trữ, vẻ mặt hung ác:

Long Tam cười theo: “Ta mới rồi thật không biết Tuyệt Hồn Lâu, hiện nay nhìn thấy đại hiệp như vậy, ta đã hiểu được: Đại hiệp huynh xem, mọi người đều là đi ra tìm việc vui, tiêu đồng nhà ta ngày thường bị làm hư, không đúng mực, huynh đừng cùng hấn so đo: Hôm nay ta làm ông chủ, lại kêu thêm vài cái cô nương, mọi người cùng nhau uống rượu nghe khúc, đều tính cho ta, đại hiệp huynh xem coi thế nào?”

Họ Khu kia vừa nghe, nhìn kỹ Long Tam, sắc mặt hòa hoãn lại: “Hừ, về sau bớt kiêu ngạo một ít, đừng tưởng rằng ở nhà có chút tiền, chọn mấy tên mặt trắng làm thư đồng, đi ra có thể đi ngang: Cũng không nhìn xem trên trời chọi là ai?”

“Vâng, vâng!” Long Tam cười đáp, lại đem Phượng Trữ phía sau kéo ra: “Đừng nghịch ngợm, đến đến, một hồi rót rượu cho đại hiệp chịu tội!” Hấn nói xong, xoay người đối ma ma một bên sợ tới mức mặt trắng bệch nói: “Ma ma, đổi phòng khác, mang lên rượu và đồ ăn, gọi Hương Hương cô nương, Tiên Cẩm cô nương, còn có vài vị cô nương đến phục vụ, ta cùng với Khu đại ca hảo hảo chè chén mấy chén.”

Ma ma nhân tình sáng lên, bà quả nhiên không nhìn lầm, công tử này thật sự là có khả năng, không giống vị Khu gia này, ý thế Tuyệt Hồn Lâu chỉ ngoạn nhạc không trả tiền, Di Hương Lâu bọn họ còn không dám nói cái gì: Phần lớn này, cần phải ở trên người vị công tử này kiếm đã trở lại: Bà nghĩ như thế, gật đầu ứng, lời kéo bọn tiểu tỳ nhanh chóng đi bố trí:

Long Tam cười khoát tay chặn lại, đối Khu đại hán kia bày ra động tác thỉnh, đại hán kia nhấc đầu, trừng mắt nhìn Phượng Trữ một cái, sau đó nghênh ngang đi ở phía trước: Ánh mắt Long Tam cùng Phượng Trữ trao đổi một chút, hai người trong lòng đều đã biết, người này có gì đó cổ quái:

Trong tiệc rượu, Long Tam kính Khu đại hán ba chén: “Tại hạ họ Dương, nhân sĩ kinh thành, phụng gia phụ chi mệnh, muốn đi Hạ Quốc tìm chút sinh ý mua bán, đi ngang qua nơi này, nghe nói Di Hương Lâu này rất tốt, liền tới mở mang hiểu biết, không nghĩ chạm phải Khu huynh!”

Khu đại hán uống hết ba chén, tà tà liếc mắt Phượng Trữ một cái, nàng đang cầm đầu dùng bữa, vài cái cô nương ở một bên xướng khúc: Hấn quay đầu hướng Long Tam ái muội cười: “Dương huynh đệ, người thật đúng là mệnh hảo, từ kinh thành đến Hạ Quốc, đường xá xa xôi, người một đường đều có việc vui, cái tiểu quan mang theo như vậy... Hắc hắc...”

Hấn nói xong còn nổi lên sức mạnh, vỗ cái bàn, hướng kia ba cô nương xướng khúc kêu: “Xướng cái gì mà xướng, lại đây bồi Lão Từ uống rượu!”

Các cô nương vội vàng thả cầm, mỗi người lần lượt ngồi xuống: Trong lúc nhất thời, rượu trên bàn náo nhiệt phi thường, nâng chén mời rượu lần lượt co toàn tề: Khu đại hán hiển nhiên rất là hưởng thụ, ôm Hương Hương cô nương kia một ngụm rượu một ngụm đồ ăn lại hôn một cái, khiến Phượng Trữ nhìn đến ghê tởm, nàng thầm nghĩ khuôn mặt Hương Hương cô nương này bị hôn dính toàn nước miếng, làm sao còn có khả năng là hương hương được, vẫn là sửa cái tên là thôi thôi đi:

Nàng quay đầu nhìn Long Tam, Long Tam chính cười ha ha cho Tiên Cẩm cô nương kia rót rượu, Khu đại hán ở một bên ồn ào, Linh Oanh bên người Phượng Trữ cũng che miệng cười duyên: Phượng Trữ không có chỗ xả giận, làm ra vẻ nằm bên người Long Tam xem náo nhiệt, kì thực vụng trộm nhéo eo Long Tam:

Long Tam đáng thương vừa muốn cùng Khu đại hán thân thiết, vừa đau vì độc thủ của Phượng Trữ, cuối cùng hấn bị nhéo đau, không thể giả bộ đáng mê đắm đùa giỡn cô nương, chỉ phải nương theo mọi người ồn ào, một phen kéo Phượng Trữ qua, uy một ngụm rượu vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, bí bí nói: “Tiểu Phượng Nhi của ta ghen tị sao? Đến đến, ta sẽ không bắt công, mọi người đều có thể uống rượu!”

Họ Khu kia thấy, cười ha ha, kéo Hương Hương cô nương kia qua cũng cắn vài cái: Linh Oanh nằm trên người Phượng Trữ, cười duyên không thôi, cũng bưng rượu muốn đút cho Phượng Trữ, Phượng Trữ nửa ngồi ở trong lòng Long Tam, bị nàng ta đút một ly, Linh Oanh kia oa lại gần, nghiêm nhiên là ôm lấy cả Long Tam Phượng Trữ đều mới cam tâm

Phượng Trữ híp lại mắt, bộ dáng ngà ngà say, lúc mọi người hưng trí cao này, bỗng nhiên phát ra tính tình, nàng dùng sức vỗ tay Linh Oanh kia, “Ba” một tiếng thật là lớn, mọi người cùng sững sốt, ngay sau đó Phượng Trữ mắng: “Sờ cái gì mà sờ, không sờ sẽ không uống có phải không?”

Linh Oanh kia hoảng sợ, vẻ mặt ủy khuất, muốn nói lại thôi, thấp đầu không dám nói lời nào: “Giả bộ cái gì? Ta nói cho ngươi, tiểu chân giả vờ giả vịt ta thấy nhiều lắm, muốn sờ đàn ông thế sao? Muốn ba đàn ông chúng ta xếp hàng cho ngươi sờ cho đủ hay không?”

Họ Khu kia cười ha ha: “Tiểu quan này của ngươi còn dám tự xưng đàn ông? Tới nơi này không sờ một cái, vậy sao được?”

Long Tam cũng nói: “Ngươi là hét muốn tới chơi, tại sao lúc chơi lại mất hứng?”

Phượng Trữ bĩu môi: “Hừ, ta là đến sờ cô nương, cũng không phải là vội tới cho cô nương sờ, sờ tới sờ lui, ta lại uống rượu, vạn nhất thứ kia gì đó...” Nàng nói đến đây, đột nhiên cảnh giác, sau đó lại phát ra tính tình: “Ta uống, uống, không chơi nữa.”

Họ Khu nghe ra chút manh mối, bất động thanh sắc ha ha cười: “Thế này mới mấy chén, còn có thể uống hơn, đến đến, ăn nhiều đồ ăn, ăn nhiều đồ ăn.”

Nhưng Long Tam lại đen mặt, bộ dáng hằn thày đổi, mới vừa rồi hào sảng hào phóng, nói khể với Phượng Trữ trách mắng: “Đồ vô dụng!”

Phượng Trữ rút lui cổ, sau lại xấu lắm hướng trong lòng Long Tam chui, móng còn dính vào ghế trên, thân mình cũng là ngã vào trong lòng Long Tam, cứng rắn nói chính mình choáng váng lợi hại:

Bị nháo thế này, không khí chơi đùa hoàn toàn biến mất, nhưng họ Khu kia cũng không tức giận, rót rượu cho Long Tam khuyên hấn không nên tức giận: Long Tam nghiêm mặt, thở dài một hơi, xoa xoa đầu Phượng Trữ, lại chuyển hướng Khu đại hán: “Đại hiệp a, ta cũng không phải hoàn toàn thành thói như huynh nghĩ đâu.”

Hắn uống một ngụm rượu, đột nhiên nhãn tình sáng lên, hỏi: “Đại hiệp võ nghệ cao cường, làm người hào sảng, có lẽ có thể giúp ta một việc...” Hắn nói đến đây, lại dừng lại: “Không được, không được, việc này quá khó khăn.”

Khu đại hán một ngụm hết một ly, lớn tiếng nói: “Có chuyện gì khó như vậy, chẳng lẽ Tuyệt Hồn Lâu ta còn làm không được?”

Long Tam vừa nghe, mặt lộ vẻ vui mừng, vừa muốn nói chuyện, lại nhìn trái nhìn phải, đối kia ba cái cô nương kia nói: “Các ngươi trước đi xuống đi, chúng ta muốn nói chuyện chính sự.”

Các cô nương đều biết xem mặt sắc, lập tức cũng không nói nhiều, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài: Long Tam vừa thấy mọi nơi đều thanh tĩnh, lúc này mới đề thấp thanh âm nói: “Ta cùng với Khu huynh hợp ý, lại xem Khu huynh có vài phần bản sự, cũng sẽ không gạt Khu huynh, trên thực tế, ta phụng phụ mệnh đi Hạ Quốc, không phải nói chuyện mua bán gì, mà là muốn vận chuyển chút bảo vật trở về: Việc này quan hệ trọng đại, ta vì đầu giếm người ta, liền đem bảo đồ đặt ở trên người tiểu Phượng Nhi, cho hắn tùy thân mang theo, ai sẽ nghĩ đến này nó có thể giấu ở trên người một tiểu quan chứ, huynh nói đúng không?”

Khu đại hán nghe rất chuyên tâm, gật gật đầu: Long Tam lại nói: “Kỳ thật ta biên ngoan biên đi, an toàn đến nay, cũng là may mắn, nói vậy đến Hạ Quốc cũng sẽ không có cái gì phiền toái: Sợ chi sợ, ta cầm bảo vật đi, một đường khiến không ít tặc tử mơ ước: Cha ta sợ dẫn nhiều người khiến người ta chú ý, cho nên chỉ cho ta bốn hộ vệ bình thường, huynh nói như vậy làm sao đủ? Ta xem đại đao Khu huynh vừa mới kia giá thức là vô cùng tốt, chắc chắn là cao thủ: Tuyệt Hồn Lâu này, nói vậy cũng là tổ chức cực lợi hại, nếu như huynh đài có thể ra tay, bảo vệ ta và bảo vật bình an, Dương gia ta chắc chắn thâm tạ.”

Đại hán kia nói: “Bảo vật của ngươi đến tốt cùng là vật ra sao?”

Long Tam cảnh giác nhìn nhìn xung quanh, mới thấp giọng nói: “Này ta không tiện nói: Chính là khéo léo một chút, chúng ta tùy thân mang theo không khó, cũng sẽ không có người đoán được: Chính là muốn bảo đảm vạn nhất, vẫn là có cao thủ bất động thanh sắc che chở mới tốt.”

Khu đại hán liên tục gật đầu: “Ngươi thật tìm đúng người.”

Long Tam “hắc hắc” cười: “Ta không có bản sự gì, nhưng thật ra vận khí rất tốt.” Hắn ngừng lại một chút, lại nói: “Khi xong việc, tiền thù lao là tuyệt không phải ít: Chính là ta còn phải cẩn thận hỏi một chút Khu huynh, Tuyệt Hồn Lâu các ngươi đến tốt cùng là cái gì? Phải biết rằng, nhà của ta ở kinh thành rất xa, đối trạng huống thế lực bên này thật sự là không quen, ta muốn các ngươi làm việc, đến lúc đó cũng phải nói với cha ta.”

Khu đại hán trừng mắt: “Tuyệt Hồn Lâu các ngươi cũng không biết, đó là tổ chức sát thủ danh chấn giang hồ thứ nhất: Đương nhiên, chúng ta có bản sự giết người, tất nhiên cũng có bản lĩnh bảo hộ.”

“Thật sự?” Long Tam nhãn tình sáng lên, liền ngay cả Phượng Trữ vẫn oa ở trong lòng hắn cũng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Khu đại hán: Long Tam hưng trí bừng bừng hỏi: “Không biết đại ca đều đã làm cái mua bán gì, lại nói cho ta nghe một chút.”

Khu đại hán vẻ mặt đắc ý, đề thấp thanh âm: “Cái án Mã tướng quân diệt môn chấn động một thời ở Hạ Quốc kia, ngươi có nghe nói qua chưa?” Long Tam cũng học hắn đề thấp tiếng nói trả lời: “Chưa từng nghe nói, bất quá chuyện tích Mã tướng quân thật ra ta có nghe thấy, kia không phải mãnh tướng mạnh nhất Hạ Quốc sao? Cur nhiên còn có thể diệt môn?”

“Hắc hắc, ta nói cho ngươi, Mã tướng quân kia là nhân vật cực lợi hại, bất quá Hạ Vương không vừa mắt hắn, nhưng hắn ở Hạ Quốc uy tín rất cao, Hạ Vương không thể động hắn, vì thế, liền vụng trộm ủy thác Tuyệt Hồn Lâu chúng ta, đem Mã tướng quân không thức thời kia cấp...” Hắn làm cái động tác chém đầu, lại uống lên một chén rượu:

Long Tam giúp hắn nâng cốc rót đầy, Khu đại hán kia uống xong lại tiếp theo nói: “Thần toán đệ nhất giang hồ My Bạch đạo nhân, sơn thành thủ phủ Thẩm Đông, Giang Đông đệ nhất đao Lưu Hán, bang chủ Diêm bang Tạ Tuấn Kỳ...” Hắn liên tục điểm vài sự kiện, sinh động như thật nói chi tiết, sau đó lại nói: “Hắc, còn nữa, nhiều đêm không xuê a, việc này, chuyện nào không phải đều oanh oanh liệt liệt sao, tất cả bộ khoái, giang hồ đạo sĩ, muốn phá án muốn báo thù, nhưng ngay cả cộng lõng của Tuyệt Hồn Lâu chúng ta đều sờ không được!”

“Ta đây thật sự là may mắn, hôm nay có thể gặp được đại ca!” Long Tam lại cấp khu đại hán ngã một chén rượu, nói: “Đúng rồi, kinh thành có một án tử đặc biệt, cũng là chấn động một thời, chính là Long gia Tam phu nhân ở bờ sông Hán bị người giết, khi đó truy bắt khắp thành, muốn bắt là một đại hán mặt dài tam giác mắt, ta khi đó nghe người ta nói là cái lâu gì đó làm, hiện tại nghe đại ca vừa nói như vậy, nói vậy cũng là Tuyệt Hồn Lâu: Chuyện này, đại ca cũng biết?”

“Ngày ta đương nhiên biết!” Khu đại hán đắc ý dào dạt, lại uống cạn một ly, sau đó bắt đầu đi thập xoạch dùng bữa:

Long Tam về mặt bát quái hỏi: “Kia đại ca nói mau cho ta nghe một chút, nói thực ra, việc này ta đã tò mò thật lâu!”

Khu đại hán nói: “Không phải là bắt người tiền tài, thay người tiêu tai thôi: Không có gì hay để nói!”

(bắt người tiền tài, thay người tiêu tai: đại khái là nhận tiền của người ta để làm việc)

“Bắt người tiền tài, thay người tiêu tai? Theo ta được biết, Long Tam phu nhân kia đại môn không ra, nhị môn không bước, nào có cái gì cừu gia? Việc này thật sự là rất ly kỳ, chúng ta đoán đã lâu cũng không đoán ra nguyên nhân: Đại ca mau cùng ta nói, này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Ai nha, ai nha, nào có cái gì đâu!” Khu đại hán nhất thời hết hào sảng, bắt đầu ấp úng: “Đến đến, chúng ta uống rượu!” Hắn bung lên chén rượu, vòng vo chuyển đề tài:

“Uống cái gì mà uống? Nhanh nói chút, ta muốn nghe cái này!” Phượng Trữ trừng mắt hắn:

Khu đại hán kia không có biện pháp, đành phải nói: “Chính là tướng công phu nhân kia làm: Hắn cùng với phu nhân kia vốn là cảm tình bất hòa, lại ở bên ngoài có tân nhân thân mật, nhưng là phu nhân kia còn ở một ngày, hắn liền không thể thú tân thê: Long gia đại môn nhà giàu, không thể để gièm pha, hắn không thể hư thê, đành phải thỉnh Tuyệt Hồn Lâu chúng ta động thủ.”

Phượng Trữ nghe xong há hốc mồm, quay đầu nhìn về phía Long Tam:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hình như có manh mối

Long Tam nghe xong cũng sửng sốt, theo bản năng nhìn Phượng Trữ, ánh mắt hai người chạm nhau, lại nhất tề nhìn về phía họ Khu kia:

Long Tam nói: “Thật không nghĩ tới sự tình là như vậy: Đại ca, huynh thật xác định việc này là do Tuyệt Hồn Lâu làm sao?”

“Thì sao? Ta lừa ngươi làm cái gì?”

“Ta không phải nói đại ca gạt ta, chính là sau khi Long Tam phu nhân kia xảy ra chuyện, tướng công nàng vẫn chưa thú tân thê, việc này thực là quái dị: Hơn nữa, bằng quyền thế tài lực Long gia, muốn tìm một sát thủ còn không dễ dàng sao, tại sao lại xá cận cầu viễn phải tìm đến Tuyệt Hồn Lâu?”

Đại hán họ Khu kia nghe thấy, vẩy vẩy tay nói: “Cái này mà ngươi cũng không biết, Tuyệt Hồn Lâu chúng ta làm việc luôn tuyệt đối thành công: Nguyên nhân vì Long gia có quyền thế, cho nên nếu tìm phải sát thủ vô dụng, để lại nhược điểm, kia chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao? Về phần nói hắn tại sao sau lại không cưới tân thê, chuyện này ta cũng không biết: Loại công tử này, ngươi cũng biết đó, có lẽ, hắn lại thích người khác, tự nhiên lại đá nữ nhân kia.”

Mặt Long Tam thật sự là có chút không nhìn được, thẳng nhai này trừ bỏ hắt nước bắn lên đầu hắn còn có thể nói ra được chuyện gì có ích? Phượng Trữ ở một bên ngoan chén rượu, hỏi: “Nói như vậy, Tuyệt Hồn Lâu thật sự là hảo bản sự?”

“Đó là đương nhiên!” Khu đại hán về mặt đắc ý:

“Vậy Khu đại gia làm thế nào chứng minh mình chính là người Tuyệt Hồn Lâu? Theo như Khu đại gia nói, làm việc phải tìm nơi đáng tin như Tuyệt Hồn Lâu, cho nên làm sao chúng ta chứng minh Khu đại gia chính là người Tuyệt Hồn Lâu mới được?” Phượng Trữ nhũn mảy bởi mớ thiếu sót, tựa hồ còn

có chút không tín nhiệm:

Khu đại hán đương nhiên là có chút mất hứng, nhưng hắn vẫn là kiềm chế tính tình, kéo tay áo, lộ ra vết xăm trên cánh tay: “Chỉ có người trong Tuyệt Hồn Lâu, mới có thể có vết xăm này.”

“VẬY NHƯ THẾ, NHỮNG ĐẠI ÁN NGƯỜI NÓI VỪA RỒI, THẬT DO TUYỆT HỒN LÂU LÀM, MÀ NGƯỜI CŨNG LÀ SÁT THỦ CỦA TUYỆT HỒN LÂU, CHÚNG TA TÌM NGƯỜI LÀM VIỆC LÀ CHUẨN NHẤT ĐÚNG KHÔNG?” Phụng Trữ lại xác nhận một lần:

“THẬT LÀ NHƯ THẾ.” Khu đại hán miệng đầy đồ ăn, lại uống một chén rượu nữa: Sau đó hướng Long Tam hỏi: “Người hãy nói xem, chuyện đó của người đến chừng nào lắm?”

“Ngô...” Long Tam giống như trầm tư một hồi, sau đó chậm rãi nói: “Chúng ta đương nhiên là trước xác định Khu gia chính là người Tuyệt Hồn Lâu, sau đó lại xác định lại nhiều án mạng Tuyệt Hồn Lâu phạm, mà Khu gia cũng là người của Tuyệt Hồn Lâu này, vậy những án mạng đó cùng Khu gia cũng nhất định là thoát không được can hệ...”

Khu đại hán sùng sốt, tại sao lời này quái như vậy: Hắn ngưng ngưng hỏi: “Đương công tử là có ý tứ gì?”

“Ý tứ là, người nói Tuyệt Hồn Lâu kia gây ra rất nhiều vụ án, mà quan sai cùng nhân sĩ chính nghĩa giang hồ ngay cả đuôi của chúng cũng không tóm được, mà chúng ta nay, lại ngồi cạnh một tội phạm truy nã quan trọng thì nên làm sao?” Phụng Trữ cười cười không có hảo ý, xoay xoay chén rượu trong tay nàng:

Khu đại hán đã là say chũnh choáng, đầu óc có chút tê tê, vẫn không nghĩ ra được gì, lại hỏi: “Tội phạm truy nã quan trọng? Có ý tứ gì?”

Long Tam cười, nói: “Người vừa rồi, chính mồm tự thuật, thừa nhận, cung khai ra những chuyện những người mà Tuyệt Hồn Lâu các người đắc tội, trừ bỏ vụ án Long Tam phu nhân kia ở kinh thành, mỗi một chuyện khác, đều là đại án triều đình muốn truy bắt hung thủ: Người đã thừa nhận tội trạng, tất nhiên người là tội phạm truy nã quan trọng, đã hết khó hiểu chưa?”

Khu đại hán mạnh chấn động, đứng lên, nhưng hai chân hắn như nhũn ra, lại đặt mông ngồi trở về, đại đao của hắn cũng không biết đã quăng đi đâu, nhưng mặc dù đại đao có còn trên tay, chỉ sợ hắn lúc này cũng không thể nâng nổi:

“ĐÚNG RỒI, TA ĐÃ QUÊN NÓI, TA ĐÃ THẢ NHUYỄN CÂN TÁN Ở TRONG RƯỢU CỦA NGƯỜI, CHO NÊN NGƯỜI LÚC NÀY KHÔNG CÓ KHÍ LỰC LÀ BÌNH THƯỜNG, KHÔNG CẦN HOẢNG SỢ: LOẠI DƯỢC TA HẠ LÀ LOẠI THƯỢNG ĐẲNG, KHÔNG CÓ TÁC DỤNG PHỤ, NGƯỜI CŨNG KHÔNG CẦN LO LẮNG.”

Khu đại hán giương miệng, vừa kinh vừa sợ, sau một lúc lâu nói không ra lời: Phụng Trữ hi hi cười: “Khu đại gia chính xác là uy phong bát diện, người ý vào chuyện người là người Tuyệt Hồn Lâu liền ăn quýt tiền ăn tiền uống tiền chơi cô nương, người chẳng lẽ không biết đi đêm lắm có ngày gặp ma, làm chuyện xấu có ngày gặp bộ khoái sao?”

“Các người, các người đến tột cùng là loại người nào?”

Long Tam cười cười, Phụng Trữ khoát tay chặn lại: “Chờ một chút, ta phải nghĩ ra cái danh hào thật oách đã.”

“Hào, theo ý nàng?” Long Tam cũng không nóng nảy, cũng không nhìn Khu đại hán kia, chỉ lầm lũi đi tới cửa nhìn thoáng qua tình hình bên ngoài, sau đó cầm lấy ấm nước trong góc phòng, lại đây ngâm nước trà nóng cho Phụng Trữ: “Uống chút trà cho át mùi rượu.” Phụng Trữ thành thật không khách khí tiếp nhận, cái miệng nhỏ uống từng ngụm nhỏ:

Khu đại hán kia ở một bên âm thầm vận khí, nhưng thật sự là tay chân vô lực, hắn sợ tới mức không dám động, chỉ nhìn chăm chăm động tĩnh hai người Long Tam cùng Phụng Trữ: Phụng Trữ uống xong trà, chống cằm nghĩ nửa ngày: “Àn, chúng ta là thợ săn tiền thưởng Long Phụng song kiệt.” Nàng cân nhắc một chút, quay đầu hỏi Long Tam: “Là song kiệt dễ nghe hơn hay là song sát dễ nghe hơn, ta thấy Long Phụng song sát nghe uy phong hơn đó.”

Long Tam sùng nịch sờ sờ đầu nàng: “Điều tùy nàng, nàng thích là tốt rồi.”

Khu đại hán nhìn bọn họ trong lòng sợ hãi: “Thợ săn tiền thưởng?”

“ĐÚNG VẬY.” Phụng Trữ giả vờ giả vịt vỗ cái bàn: “Tuyệt Hồn Lâu làm xằng làm bậy lâu ngày, sát hại bao nhiêu người vô tội, phạm phải bao nhiêu chuyện xấu, nay người rơi vào trong tay chúng ta, đó chính là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, ngày báo ứng của người đã tới rồi: Người đáng chết liền mất đầu, chúng ta thì cầm tiền thưởng mà tiêu dao, thật sự là diệu tai.”

Khu đại hán lúc này cũng phản ứng kịp, hắn hoảng hồn lắc đầu quảy quảy: “Ta không có liên quan, ta không có liên quan a, ta là oan uổng, ta không là phải là cái gì Tuyệt Hồn Lâu gì cả, không cần bắt ta.”

“Người không phải? Hừ, hiện tại mới nói xạo đã không còn kịp rồi: Vừa rồi từng chuyện từng chuyện người nói chúng ta đều nhớ rõ rành mạch, chúng ta mới rồi cũng đã xác nhận lần nữa, nhớ rõ không? Người chính mồm thừa nhận người chính là Tuyệt Hồn Lâu: Nay còn muốn cãi?”

“Không phải, không phải, ta thực không phải, đại hiệp tha mạng a, tiểu ca tha mạng a, ta thực không phải.”

“Người vẫn còn dối trá làm gì, không bằng thành thành thật thật đem những chuyện người biết khai rõ, chúng ta nói với quan gia, van cầu cho người, miễn cho người bị tử tội!”

Khu đại hán kia “Oa” một tiếng òa khóc, một phen nước mũi một phen nước mắt: “Đại hiệp a, tiểu ca a, ta thực không phải, ta không phải là người Tuyệt Hồn Lâu a, ta chính là muốn lừa chút tiền ăn uống, lừa tiền đùa giỡn cô nương a, ta không là cái Tuyệt Hồn Lâu gì đó, ta không có giết người a.”

“Người không phải nói, vết xăm trên cánh tay người kia, đó là chứng cứ chứng thực sao? Người không phải nói, chỉ có vào Tuyệt Hồn Lâu, mới có thể có hình xăm kia không phải sao? Không khéo là vết xăm của Tuyệt Hồn Lâu chúng ta đã gặp qua, chính là như thế.”

“Ta không phải a, ta thề ta thật sự không phải người Tuyệt Hồn Lâu a: Ta, ta là tập chút võ nghệ, nhưng vẫn thời vận không thuận, không làm ăn gì được: Biểu cữu bà con xa cháu của di Hai ta mới là cái Tuyệt Hồn Lâu kia, chúng ta ngẫu nhiên gặp mặt, nhưng rất hợp ý, liền thường xuyên cùng nhau uống rượu, tất cả những chuyện ta nói đều là do hấn nói cho ta biết, vết xăm này cũng là hấn thường xuyên ở trước mặt ta khoe khoang, ta tuy có võ nghệ nhưng lại sợ chết, cho nên hăm mộ hấn có tiền có tài, sành ăn, nhưng vẫn hạ không được quyết tâm đi đến chỗ Tuyệt Hồn Lâu đó làm việc: Ta thật sự không phải Tuyệt Hồn Lâu a, vết xăm này là ta tự mình dùng màu vẽ lên, dùng sức lau có thể bay, đại hiệp minh tra a, ta thật sự không phải người Tuyệt Hồn Lâu, những chuyện đó, ta chuyện nào cũng chưa làm qua a.”

Long Tam cùng Phụng Trữ đều không nói, người nọ nóng nảy, cầm lấy cái khăn trên bàn dùng sức lau lau, vết xăm trên cánh tay dần trôi mất, đúng là thật có thể lau mất: Hấn giờ cánh tay bần hê hề kia lên: “Hai ngài xem, mau xem, đây là giả, là giả ...”

Phụng Trữ chán ghét bĩu môi, một cước liền đạp qua, miệng mắng: “Giả có cái gì mà đặc ý: Người xem nhìn về mặt của người kia, ta thực thay cha nương người khổ sở.” Nàng đánh hấn một quyền, vẫn chưa hết giận: “Ta ghét nhất chính là bị lừa đảo, lừa tới gạt đi có có ý tứ gì ...”

Long Tam vừa nghe, hết hồn, nghe thấy Phụng Trữ tiếp theo mắng: “Còn hết ăn lại uống lừa cô nương, người liền coi là tiền đồ, học võ học thành như vậy, người thật sự là làm mất hết mặt mũi người học võ trong thiên hạ.” Nàng bẻ tay răng rắc đánh cho Khu đại hán kia kêu cha gọi mẹ, cuối cùng thật sự không có biện pháp, quỹ xuống đất năn nỉ: “Tiểu ca bớt giận, tiểu ca bớt giận, ta sai rồi, về sau ta không dám như vậy nữa, tiểu ca tha mạng a, đại hiệp tha mạng a, đại hiệp tha mạng a.” Hấn hướng tới Long Tam thoát nhìn im lặng đứng bên đập đầu, hy vọng có thể tránh được kiếp nạn này:

Long Tam đứng ở một bên, một chút ý tứ nhưng tay cũng không có, tiểu Phụng Trữ nhai hấn đúng là thời điểm giận dữ, là gốc tử mới đi càn: Phụng Trữ đánh mệt, thở phì phì chống nạnh đứng, Long Tam nhanh bưng tới ghế dựa cho nàng ngồi, lại nâng trà đến: “Phụng Trữ, uống chút cho nhuận hầu.”

Phụng Trữ đem trà uống, sau đó thả cái chén lên bàn, chỉ vào Khu đại hán nói: “Người, khai hết sự thực ra, đem chuyện mà cái gì đi cái gì cữu cái gì cháu của người nói cho người nghe khai hết, tỉ mỉ suy nghĩ cẩn thận, bên kinh thành kia, bọn họ đều đã làm cái án tử gì, do nguyên do gì, nếu có chút gì dối trá, ta sẽ không đem người giao cho quan sai, trực tiếp liền đánh chết người.”

Khu đại hán liên tục cầu xin tha thứ, nghĩ nghĩ, nói: “Kinh thành cách khá xa, bọn họ rất ít khi kiểm soát bên đó, cũng chỉ có một chuyện kia, chuyện Long gia công tử sát thê, chính là chuyện ta nói vừa rồi, Long công tử kia bên ngoài có tình nhân thiếu nữ xinh đẹp, muốn lập tân thê liền muốn Tuyệt Hồn Lâu đem nguyên phối phu nhân giết, ta chỉ biết một chuyện này ...”

Hấn lần này nói còn chưa dứt lời, liền đến phiên Long Tam bão nổi, hấn một cước đá qua, đánh cho đại hán kia bò lết: “Người còn dám nói hươu nói vượn, bịa đặt, sinh sự từ việc không đâu.”

“Ta không có, ta không có, ta thề, xác thực có việc này.”

“Còn dám nói?” Thiết quyền của Long Tam lại đánh xuống: Khu đại hán té trên mặt đất kêu thảm thiết, vội hỏi: “Ta, ta là nhớ không rõ cụ thể là nhà ai, dù sao là rất xa, liền ở bên kinh thành kia, xác thực có cái chuyện sát thê như vậy, có thể là ta nhớ lầm dòng họ người ta, nhưng xác thực có việc này.”

Long Tam dừng tay, cùng Phụng Trữ nhìn nhau liếc mắt một cái: Phụng Trữ nghĩ nghĩ, hỏi: “Phải như thế nào tìm được người Tuyệt Hồn Lâu? Bọn họ ẩn thân ở đâu?”

Khu đại hán lau lệ trả lời: “Đã không còn ai nữa rồi.”

“Ba!” Một thanh âm thật mạnh vang lên, Phụng Trữ vỗ cái bàn: “Còn dám gạt người!”

“Là thật, thiên chân vạn xác, Tuyệt Hồn Lâu quả thật đã không còn: Bằng không, ta cũng không dám mạo hiểm danh nghĩa bọn họ đi giả danh lừa bịp a, chuyện này nếu như bị bọn họ biết, kia cũng không phải là chuyện mất đầu, đó là muốn sống không được, muốn chết không xong: Bọn họ nếu còn tồn tại, ta nào dám?”

“Tại sao bọn họ không còn ai?”

“Nghe nói là một người tên là cái gì Nhất hiệp khách, bởi vì Tuyệt Hồn Lâu giết người hấn yêu, hấn liền một đường đuổi giết Tuyệt Hồn Lâu, đem Tuyệt Hồn Lâu đuổi tận giết tuyệt.”

“Cái gì mà Nhất chứ? Ta còn một hai ba bốn năm sáu đây.” Phụng Trữ miệng mắng, trong lòng Long Tam lại nhảy dựng: Phụng Trữ đứng lên, lại đá Khu đại hán kia một cước: “Nói thật ra.”

“Này thật là nói thật a.” Khu đại hán cũng khóc không ra nước mắt:

“Người nói Tuyệt Hồn Lâu lợi hại như thế, làm sao có thể sẽ do một giang hồ hiệp khách yên lặng không danh không phận tiêu diệt?”

“Có lẽ, có lẽ không phải một người, ta nghe thân thích bà con xa kia của ta nói, lúc bắt đầu là một người, sau hình như hấn tìm giúp đỡ, có thể là thầy trò

vài người liên thủ, muốn san bằng Tuyệt Hồn Lâu: Người thân thích kia nói bọn họ gần đây có vẻ loạn, đối phương rất lợi hại, hần muốn đi ra ngoài tránh một chút, kết quả sau đó, lại không thấy có tin tức của hần, nghe nói, hần đã bị mất mạng.” Khu đại hán lấp bắp nói xong: “Ta nói tất cả đều là thật sự, về sau ta lại không nghe được tin tức Tuyệt Hồn Lâu, lúc này ta mới tăng lá gan, giả mạo, giả mạo người Tuyệt Hồn Lâu, đi ra hết ăn lại uống.”

Phượng Trữ ngờ ngạc lặp lại: “Cái gì mà Nhất, thầy trò vài người liên thủ...”

Long Tam nhìn bộ dáng nàng suy nghĩ sâu xa, trong đầu thật sự là bất ổn lộn xộn:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Bỏ qua lẫn nhau

“Đại hiệp, tiểu ca, ta nói tất cả đều là thật sự, thả ta đi, những chuyện Tuyệt Hồn Lâu làm, quả thật không có quan hệ với ta a.” Khu đại hán nào biết suy nghĩ trong lòng Phượng Trữ cùng Long Tam, chỉ kêu rên cầu xin tha thứ:

Long Tam một cước đá qua: “Chuyện Tuyệt Hồn Lâu làm cùng người không quan hệ, nhưng chuyện mượn danh nghĩa Tuyệt Hồn Lâu hết ăn lại uống là chuyện người làm đi?”

Phượng Trữ ở một bên dùng sức gật đầu: “Ta ghét nhất là bị lừa đảo.”

Long Tam không dám quay đầu nhìn nàng, lại cho Khu đại hán mấy quyền: Rồi sau đó nghĩ nghĩ, xé xiêm y của Khu đại hán ninh thành dây thừng, trói hần lại rất chắc chắn: “Ta sẽ cùng ma ma nói rõ ràng việc ác của người, hình xăm Tuyệt Hồn Lâu của người cũng mất, ma ma có thể nhận ra thật giả, về phần mấy người đó sửa trị người như thế nào, ta sẽ không xen vào: Bên quan phủ kia ta sẽ đi báo án, người liên cầu thần phật phù hộ, trước khi bọn họ tới cửa bắt người, Di Hương Lâu này còn để lại cho người một cái mạng.”

Khu đại hán nghe xong, kêu cha gọi mẹ, hần toàn thân không có khí lực, lại bị trói chặt, đó là đánh cũng đánh không được, chạy cũng chạy không thoát, rơi vào trong tay Di Hương Lâu này, đâu có thể nào có kết cục tốt: Hần cầu xin: “Đại hiệp, đại hiệp đừng để ta ở lại đây, ngài đem ta đưa đến quan phủ đi, van cầu ngài, ta hứa sẽ cải tà quy chính, ta sẽ không làm chuyện như vậy nữa, ngài đem ta đến quan đi, đừng để ta ở lại đây...”

Long Tam cùng Phượng Trữ không để ý đến hần kêu rên, sửa sang lại xiêm y, xoay người đi ra ngoài: Long Tam quả nhiên là tìm ma ma đến, đem chuyện Khu đại hán này nói hết, ma ma nghe xong quả nhiên là nổi trận lôi đình, Tuyệt Hồn Lâu này giết người không chớp mắt, ở địa phương là có tiếng ngoan tuyệt, cho nên Khu đại hán mạo danh Tuyệt Hồn Lâu đến, trên cánh tay cũng thật là hình xăm của Tuyệt Hồn Lâu, bọn họ không dám đắc tội, mới để hần ăn uống ngoan cô nương không phải trả tiền, không nghĩ tới lại là kẻ lừa đảo, chuyện này sao có thể? Ma ma mang theo nhiều đồ thủ, thẳng đến phòng kia mà đi:

“Chậm đã.” Phượng Trữ gọi ma ma kia lại: “Chúng ta giúp ngài phá được âm mưu, chẳng lẽ ma ma một chút lòng thành cũng không có?”

Ma ma kia không rõ, ngẫm lại: “Vậy cho hai vị công tử thêm một mâm trái cây thế nào?”

Phượng Trữ nhàu mày, vẻ mặt không hài lòng: Ma ma lại nói: “Vậy cho Hương Hương cô nương xướng thêm hai khúc cho hai vị?”

Phượng Trữ hai tay khoanh trước ngực: “Bạc của chúng ta, để cảm tạ, hần nên trả lại cho ta.”

Vừa nhắc tới tiền, ma ma liền không thuận theo, mặt bà ta nghiêm lại, lạnh lùng nói: “Thật sự là chê cười, hai vị công tử chưa uống rượu chưa ăn đồ ăn sao? Không có nghe tiểu khúc không sờ cô nương sao? Xong việc muốn cảm tiền lại sao? Nằm mơ!”

“Điều này sao không được?” Phượng Trữ giận: “Nếu không phải nhờ chúng ta, các người liên hầu hạ kẻ lừa đảo họ Khu kia đi, để hần sống phóng túng chơi cô nương, sinh ý này cũng đừng làm, người còn không cảm thấy vừa lòng, sớm biết như thế, chúng ta cũng không giúp đỡ các người, kẻ các người chịu thiệt mắc mưu tốt lắm: Dù sao, tiền của công tử ta, người cũng không trả lại.”

“Hừ, thật là buồn cười.” Ma ma kia mỗi ngày không biết muốn ứng phó bao nhiêu chuyện phiền toái, đã sớm luyện một thân cứng rắn, những chuyện khác không nói, muốn bà đem tiền nhét được vào trong túi lại nhỡ ra, đó thật sự là vạn vạn không có khả năng: Bà chống thắt lưng châm biếm: “Ta đã thấy qua nhiều khách nhân, tuy là cũng gặp qua tiểu ca đi theo chủ tử gia một đạo đến uống hoa tửu, nhưng chưa thấy qua tiểu ca thay chủ tử đòi lại tiền hoa tửu, như thế nào, người nói xem phần tiền ngân người đòi lại đó, có phải thưởng cho người không?” Bà ta từ trên xuống dưới đánh giá Phượng Trữ một vòng, vừa cười: “Tiểu ca, người hỏi thăm đi, tiền hoa tửu không trả lại bao giờ, cũng không có người nào ngày thơ như vậy.”

“Ta không có ngày thơ.” Phượng Trữ trừng mắt phát giận: Một cái tiểu ca cùng tú bà mất trùng mắt, chống eo cãi nhau, việc này thực là khó coi: Long Tam đau đầu, đưa tay đem Phượng Trữ ôm vào lòng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng dỗ: “Đừng giận, tiền bạc không quan hệ, không quan hệ, chúng ta trở về đi, còn có chính sự làm nha.”

Hần một bên dỗ, một bên nửa tha nửa ôm kéo Phượng Trữ đi: Phượng Trữ một đường sinh khí, bữu môi không nói lời nào, Long Tam lại chỉ nghĩ đến chuyện Niệm Nhất kia và thầy trò liên thủ diệt Tuyệt Hồn Lâu: Lúc trước hần thu được tin tức, nói Tuyệt Hồn Lâu không có động tĩnh, có thể xưng là

mai danh ả tích, hẳn cũng biết Niệm Nhất tựa hồ là không buông tha đối Tuyết Hồn Lâu, nhưng hẳn quả thật không dự đoán được, sư phụ Niệm Nhất cũng vài cái sư đệ muội đứng là võ công rất cao, có thể san bằng toàn bộ Tuyết Hồn Lâu:

Long Tam âm thầm thở dài, hẳn sớm nên nghĩ đến mới phải, theo như thân thủ Phượng Nhi của hắn kia, và thân thủ của Niệm Nhất, sư phụ bọn họ đương nhiên cũng nên là một kỳ nhân, mà khi hắn tra xét nửa ngày, thế nhưng một chút tin tức về sư phụ bọn họ cũng không có tra được: Thế ngoại cao nhân như thế, đúng là mai danh ả tích rất sâu:

Long Tam đi theo Phượng Trữ về tới trong phòng khách sạn, vừa mở cửa phòng, Phượng Trữ liền nổi nóng: “Tại sao chàng không cho ta đòi tiền lại? Đó là đại nguyên bảo a, tiền đồ ăn cái gì mà hơn ba mươi lượng bạc chứ, thế này mới vài cái canh giờ, tiền liền ào ào chạy mất.”

“Cái loại địa phương này, sao có thể đòi lại được, năng ở đó cùng người cãi nhau, phá hư thân mình làm sao bây giờ? Tiền còn có thể kiếm trở về, không quan hệ: Hôm nay cũng không phải là tìm không được chút manh mối sao, năng đừng đau lòng nữa.”

“Tại sao không đau lòng?” Phượng Trữ ồn ào: “Tuy rằng trong nhà là Nhị bá chương tiền đường gia, nhưng ta biết chàng kiếm tiền cũng là không dễ: Chàng cả ngày xem cái sổ sách gì đó, chạy tới chạy lui thay người làm việc, chàng nghĩ rằng ta không biết sao, tiền chàng kiếm được đều là tiền vất vả, tiền nguy hiểm, nếu người nợ là Tuyết Hồn Lâu cũng liền thôi, chúng ta trực tiếp thăm ra kết quả, nhưng không ngờ lại là kẻ lừa đảo, ta liền cảm thấy, tiền tương công ta tần tần khổ khổ kiếm được đều bị người ta lừa, thế này thì sao chịu nổi? Ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ.”

“Phượng Nhi...” Long Tam trong lòng cảm động rồi tỉnh rồi mù, hẳn suy nghĩ thế nào lừa gạt chuyện của nàng, mà trong lòng nàng lại đau lòng hắn kiếm tiền không dễ: Phượng Nhi, không quan hệ, tiền còn có thể lại kiếm được, dù sao còn có nhị ca nhà.” Hắn nháy mắt mấy cái, cố ý chọc nàng:

“Mới không phải, chàng nghĩ rằng ta không biết sao, thân huynh đệ còn tính toán rõ ràng hơn, tính tình Nhị bá ta còn không biết sao, tính toán chi li quý hẹp hòi, chàng dám tiêu bạc của hắn, hẳn còn có thể buông tha chàng sao? Những đồng chàng tiêu đều là tiền của mình, ta đều biết hết.”

“Vậy nàng còn chôm toàn bộ tiền của ta đi, sau đó còn đòi ta trả tiền ăn cho nàng thì sao?” Hắn kéo tay nàng, chính là thích nhìn nàng vì chuyện của hắn sốt ruột:

“Kia giống nhau chỗ nào? Ta tiêu tiền của chàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, làm cho nương tử đứa nhỏ ăn no mặc ấm, vốn là trách nhiệm của đàn ông, ta cùng Bảo Nhi tiêu tiền của chàng, kiểu gì cũng đều được, nhưng người khác muốn lấy của chàng một phần, vậy tuyệt đối không được.” Phượng Trữ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Long Tam ôm nàng vào trong lòng, ôm thật chặt:

“Long Tam, ta phải đem tiền lấy về, được không?”

“Không được, đó là việc nhỏ, không nên vì việc nhỏ này mà nàng lại cùng người khác cãi nhau.”

Phượng Trữ đỏ miệng mất hứng, tiền của hắn chính là của nàng, nàng đau lòng, nàng muốn lấy về, hẳn cư nhiên lại không cho: Nàng đem Long Tam đẩy ra, trốn vào phía sau bình phong đi rửa mặt thay quần áo, còn thăm dò đi ra cảnh cáo hắn: “Không được nhìn lên.”

Long Tam biết nàng lại cùng mình cáu kỉnh, liền cười cười, vì nàng che chở mình, đau lòng nàng cảm thấy uất ức: Hắn ở bàn tròn ngồi xuống, trả lời: “Ta không có nhìn trộm.” Hắn liền ngồi như vậy, suy nghĩ lại chân chữ, suy nghĩ lại phức tạp, nhưng vẫn nói: “Phượng Nhi, ta có lời muốn nói với nàng.”

“Người nói đi.” Phượng Trữ đáp, phía sau bình phong vẫn im lặng:

“Phượng Nhi...” Long Tam giấy dựa do dự, lại hỏi: “Nàng và ta là vợ chồng, vô luận gặp phải chuyện gì, cũng sẽ không tách ra phải không? Vô luận như thế nào đều vẫn là vợ chồng.”

Phượng Trữ phía sau bình phong đáp: “Chàng có biết là tốt rồi, ta cảnh cáo chàng a, ta là muốn tìm manh mối tìm chân tướng, cũng không phải là không hề muốn chàng a, không cho chàng tìm cô nương thiếu nữ xinh đẹp gì đó, bằng không ta xác định chắc chắn sẽ không buông tha chàng.”

Long Tam bị giáo huấn, lại nở nụ cười: “Vậy nàng cũng nhớ rõ, không được rời xa ta, không được giận ta lâu lắm.” Đáp lại lời hắn, phía sau bình phong truyền đến tiếng Phượng Trữ “Hừ” một tiếng:

Long Tam lắng lắng ngồi, ngồi hơn nửa ngày, rốt cục nói: “Kỳ thật, cái người Niệm Nhất kia, ta đã thấy.” Hắn nắm chặt tay, cổ tăng dứng khí, lại trầm mặc một hồi lâu, tiếp theo nói:

“Khi đó ta truy tra Tuyết Hồn Lâu, liền tra được Niệm Nhất, vừa vặn hắn khi đó bởi vì giết cái nam nhân mặt dài mắt tam giác kia, mà bị Tuyết Hồn Lâu đuổi giết: Chúng ta... Chúng ta thời điểm kia quen biết, hẳn huyền vài câu: Sư muội của hắn bị Tuyết Hồn Lâu sát hại, địa điểm chính là ở bờ sông hàn ngoài kinh thành...” Long Tam thật cẩn thận nói đến đây, Phượng Trữ bên kia không có thanh âm, sợ là nghe đến nhập thần, Long Tam khế cắn môi, tiếp theo nói: “Cái kia, cái sư muội kia của hắn bài danh thứ năm, bọn họ đều kêu nàng là Hiếu Ngũ.”

Long Tam càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng hoàn thành thanh cổ họng: Hắn suy nghĩ một hồi, lại nói: “Phượng Nhi, ta giấu diếm nàng một việc, một chuyện có thể khiến nàng sẽ hận ta, này cũng là nguyên nhân vì sao ta vẫn không có nói cho nàng, ta cũng sẽ sợ, Phượng Nhi, ta sợ mất đi nàng, ta không tưởng tượng được nếu không có nàng ở bên người ta, ngày của ta sẽ trải qua như thế nào: Lại nói tiếp thực châm chọc, Phượng Trữ gả cho ta ba năm, ta chưa từng có hảo hảo xem qua nàng ấy, bình tĩnh mà xem xét, Long gia chúng ta, thật là không có đối đãi với nàng ấy như người một nhà vậy, có lẽ nàng ấy cũng như nàng có hi nộ ái ố, nhưng là chúng ta chưa từng thật sự muốn quan tâm: Ta sai lầm rồi, ta cưới nàng ấy, lại không hảo hảo đối đãi nàng tựa như nương tử bình thường: Cho nên lão thiên gia muốn trừng phạt ta, ông ấy đã phái nàng đến.”

Long Tam xê dịch thân mình, đưa lưng về phía bình phong, có dứng khí, một hồi tiếp tục nói: “Ngày đó, ta đang chuẩn bị về nhà, ở cửa thành kia thấy

được nàng, nàng cùng đại ca thủ cửa thành nói chuyện, ta xa xa nhìn, cảm thấy ta bắt được nhược điểm của Phụng Trữ, hơn nửa đêm, muốn trộm đi ra khỏi thành, là ráp tâm ra sao? Cho nên ta chờ tại đó, chờ nàng nhìn thấy ta lộ ra biểu tình chợt dạ sợ hãi, chờ lời nói dối của nàng, chờ nàng áp ứng, nhưng lại không nghĩ tới, nàng thực tiêu sái vung tay lên bước đi, chỉ nói cho ta cửa thành không mở: Nàng thần nhiên như vậy, ánh mắt rộng lượng như vậy, nàng không biết ta lúc ấy như một cái đĩa ngọc?”

“Ta một đường đi theo nàng, muốn nhìn nàng một chút rốt cuộc muốn làm cái gì, nàng cô đơn ngồi dưới đèn lồng của tiệm rượu, ban đêm tối đen như vậy, như một đĩa nhỏ đáng thương, sau đó nàng gặp hai tên háo sắc bấy bạ, nàng dạy dỗ bọn họ, ta nhìn không được hiện thân thay nàng giải vây, kết quả nàng như không biết ta ngoạn nháo, mà ta, cũng như chưa từng thấy nàng như vậy, ta lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình của nàng lại nghịch ngợm đáng yêu sinh động như vậy:”

Long Tam nhớ tới cái đêm lần đầu gặp mặt đó, bên môi nhin không được loan ra một cái mỉm cười: Hắn tiếp tục nói: “Nàng chạy đến bờ sông hàn, ta đi theo, đến thời điểm ta còn không thể xác định nàng có phải giả bộ hay không, ta sẽ không dễ dàng tin tưởng nàng, bởi vì ta nghe qua nhiều lần Phụng Trữ nói dối, ấn tượng Phụng Trữ trong ta mở miệng ra là nói dối: Cho nên ta vụng trộm đi theo nàng, ta muốn biết nàng đi cái địa phương kia làm cái gì: Nơi đó, là nơi Phụng Trữ trộm này nọ đi ra ngoài cùng người chấp đầu hội họp, ta ngay từ đầu nghĩ đến, nàng lại đi gặp chấp đầu nhân:”

Long Tam thư thả, hỏi tướng bộ đáng Phụng Trữ khi đó: “Nhưng là nàng ai cũng không có gặp, chính nàng ngốc hồ hồ ngồi xổm ở đó, sau đó lại vẫn đi vẫn đi, ta hỏi nàng đang tìm cái gì, nàng nói nàng đã đánh mất chính mình, nàng muốn tìm được chính mình: Cái thời điểm kia ta cảm thấy, ta nhìn thấy một mặt của Phụng Trữ chân thực nhất, ta nghĩ, nếu trước kia nàng ấy nói dối, hẳn là đều cũng có nguyên nhân: Sau đó chính là nàng ưng ta cho nàng mua điểm tâm, nàng đổi bác gái bán điểm tâm tốt, đổi binh đại ca thủ cửa thành cũng rất tốt, những mặt này, ta cũng chưa từng nhìn thấy ở trên người Phụng Trữ:”

Phía sau bình phong không có thanh âm, Long Tam âm thầm may mắn, nếu lúc này Phụng Trữ nói chuyện đánh gãy hắn, có lẽ hắn không còn đứng khi nói tiếp: Hắn nói: “Sau lại về nhà, ta cùng nhị ca cùng Dư nương nói những hết thấy chuyện ta thấy, ta nói cho bọn họ, ta nguyện ý tin tưởng nàng khi đó thật tình, ta tin tưởng nàng là thật sự mất trí nhớ, nếu không đối địch, không bằng hảo hảo cùng nàng ở chung, nếu nàng có thể đổi Long gia chúng ta tín nhiệm giao hảo, tự nhiên sẽ đem những gì biết được đều nói cho chúng ta biết: Vì thế, còn có sau lại hết thấy... Ta tiếp cận nàng, làm bạn với nàng, để nàng bên người để tiện canh giữ... Ta chỉ là không nghĩ tới, lúc đầu ta căn cứ vào ý đồ cướp lấy bảo vật Long gia, bắt được người phía sau màn, lại không nghĩ rằng, ta lại đánh mất tâm của ta:”

Long Tam cười khổ: “Thê từ ta cưới ba năm ta cũng không có cảm giác, lại ở lúc sau khi nàng mất trí nhớ yêu nàng: Phụng Nhi, nàng nhất định không biết tâm tình ta thời điểm kia, ta một bên nói với chính mình là không thể, Phụng gia không phải người tốt, nhưng trong đầu ta đều là nàng: Sau đó Bảo Nhi xuất hiện, ta đúng là vẫn còn lựa chọn lý trí, ta cho nàng hưu thư, cho nàng ly khai Long gia: Nhưng là, sau khi nàng đi rồi, lòng ta tràn đầy mong nhớ, rốt cục quyết định đi tìm nàng... Phụng Nhi, ta nói chuyện này, chính là muốn nói cho nàng, vô luận là trước đây hay hiện tại, vô luận nàng đã làm cái gì, vô luận có Bảo Nhi hay không, bắt đầu từ thời điểm kia, ta liền quyết tâm, muốn bài trừ hết thảy khó khăn cùng nàng cùng một chỗ:”

Phía sau bình phong vẫn im ắng như cũ, Long Tam tiếp tục nói: “Thời điểm chúng ta mang theo Bảo Nhi ở tại Phú Dương thành, ta đi một chuyến xa nhà, chính là một lần kia, ta gặp được Niệm Nhất, biết hắn có một sự muội kêu Hiếu Ngũ, bởi vì muốn xử lý gia sự, từ Hạ quốc đến Tiểu quốc, sau đó ở sông hàn ngoài kinh thành kia, bị một tên Tuyệt Hồn Lâu mặt dài tam giác mắt, tên là sát thủ Lô Duyên giết chết:”

Long Tam ngừng lại, khẽ cắn môi: “Ngay tại ngày đó, nhóm hộ vệ Long gia chúng ta, ở hạ du sông hàn, cứu trở về người trộm bảo bị rơi xuống nước bị thương ở đầu, là Long Tam phu nhân, khéo như vậy, nàng cũng mất trí nhớ...” Thanh âm Long Tam trở nên lại ách lại trầm: “Nàng hoàn toàn không giống Phụng Trữ trước kia, nàng đơn thuần lại hoạt bát, đáng yêu lại dũng cảm, nàng bị xa lánh, cũng không hối hận, ngược lại thực cố gắng muốn hòa nhập cuộc sống của Long gia, muốn tìm ra chân tướng, muốn sửa sai lầm lúc trước của mình... Nàng, hoàn toàn toàn toàn với Phụng Trữ trước đây giống như hai người: Niệm Nhất xuất hiện, rốt cục giải được điểm khó hiểu này, tuy rằng bộ dáng giống nhau, thanh âm giống nhau, nhưng mà, Phụng Nhi, nàng xác thực quả thật thực không phải là Phụng Trữ:”

Long Tam nói tới đây, nhắm hai mắt lại, hắn chờ Phụng Trữ kêu sợ hãi, chờ nàng lao tới hấp ta hấp tấp hỏi một đồng vấn đề, chờ nàng nhảy đến trước mặt hắn nằng nằng là kẻ lừa đảo, chờ nàng một bên trách cứ hắn một bên rơi nước mắt, nhưng là hắn chờ a chờ, sự tình gì cũng chưa phát sinh, phía sau bình phong, một chút động tĩnh nào cũng không có:

Chẳng lẽ nàng giận đến choáng váng? Long Tam nhìn không được, đi đến trước tấm bình phong hoá thành: “Phụng Nhi.” Không có người đáp, Long Tam trong lòng căng thẳng, một tay đẩy bình phong, bên trong chỉ có nam trang của Phụng Trữ cời ra, sao không có thân ảnh của Phụng Trữ?

Long Tam trợn mắt há hốc mồm, một cái ý niệm trong đầu xuất hiện đó là lo lắng Phụng Trữ an nguy, hắn vừa chuyển đầu, nhìn đến cửa sổ rộng mở bên cạnh bình phong, hắn đi qua nhìn nhìn, cũng không có dấu vết cạy mở, hơn nữa nếu như là có người đột kích, hắn không có khả năng nghe không được động tĩnh gì, theo như thân thủ của Phụng Trữ, cũng không có khả năng vô thanh vô tức đã bị bắt đi:

Vì thế, còn lại chỉ có một khả năng, Phụng Trữ tự mình chạy mất!

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Triền miên chia lìa

Long Tam đứng thẳng bất động ngay đương trường, trong đầu suy nghĩ ngàn vạn điều, nàng khi nào thì vụng trộm chạy trốn? Nàng vì sao muốn chạy trốn? Lời nói hần gom hết dũng khí mới nói ra được, nàng nghe được bao nhiêu? Là nghe chưa đến đã bỏ chạy hay là nghe hết rồi tức giận mới chạy?

Long Tam nhìn cửa sổ trống rỗng mở rộng, nhìn ra ánh trăng cùng sao treo cao ngoài cửa sổ, như nghe được chúng nó đều đang cười hần ngu dần: Hần rõ ràng, lâu như vậy mới ngoan hạ quyết tâm nói ra, nàng cứ nhiên không nể mặt chạy mất như vậy?

Long Tam sờ soạng ghế dựa, đặt mông ngồi xuống, hoàn toàn nói không nên lời tư vị trong đầu là gì: Trong đầu hần trống trơn, cứ như vậy ngồi ngơ ngác:

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa phòng bị một phen đẩy ra, Phụng Trữ dò xét thò đầu tiến vào, nhìn thấy Long Tam ngồi, nàng cắn cắn môi, nhỏ nhỏ nói: “Long Tam, ta đã trở về:”

Long Tam không đáp, vẫn là duy trì cái tư thế ngồi kia, Phụng Trữ đỏ miệng nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, lại nhỏ nhỏ giọng hỏi: “Chàng tự giận mình sao?”

Long Tam vẫn không lên tiếng trả lời, Phụng Trữ chậm rãi đi thông thả vào, đem cửa đóng lại: Bước từng bước nhỏ đến bên người Long Tam, “Hắc hắc” cười cười lấy lòng hần: “Đừng nóng giận nha, ta đem bạc lấy về rồi!”

Long Tam cũng không ngẩng đầu lên, Phụng Trữ tự giác có chút chột dạ, ngồi xổm trước mặt hần, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hần: “Đừng nóng giận nha, là chàng không cho ta đi, ta mới vụng trộm đi, ta không trêu chọc họa, ta chính là đi lấy bạc của chàng trở lại.” Nàng ngấm lại lại bổ sung một câu: “Không cãi nhau cũng không đánh nhau nha.” Nàng chỉ là trộm:

Long Tam ánh mắt phức tạp nhìn nàng, vẫn là không nói lời nào, Phụng Trữ nhăn mặt nhăn mũi, nhỏ giọng nói: “Làm sao vậy, chàng tính không để ý tới ta?”

Long Tam xem nàng sau một lúc lâu, ánh mắt nàng thực trong suốt, biểu tình thực vô tội, Long Tam thở dài, hỏi: “Phụng Trữ, ta trọng yếu hay là bạc trọng yếu?”

“Đương nhiên là chàng trọng yếu, nhưng là ta đi trộm bạc, không có hy sinh chàng a: Chàng xem, chàng không phải hảo hảo tại đây sao? Nếu là có người dùng chàng tới uy hiếp, nói muốn lấy bạc đổi chàng, ta khẳng định không chút do dự giao ra bạc, thật sự!” Phụng Trữ nắm chặt quyền, lại bồi thêm một câu: “Sau đó sau khi đem đổi chàng trở về, ta nhất định tìm cơ hội đem cái người xấu kia giáo huấn một chút, đem bạc cướp về:”

Long Tam không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm nàng, Phụng Trữ bị trừng rụt lui bả vai, lại nói: “Đương nhiên, bạc không phải trọng điểm, bị khi dễ phải trả đũa mới là trọng điểm: Tướng công của ta, tuyệt đối không thể làm cho người ta khi dễ:”

Long Tam vẫn là nhìn nàng, Phụng Trữ thật sự không rõ sao lại thế này, nàng cố gắng nghĩ a nghĩ, lại giải thích một lần: “Hôm nay chính là vì cái kẻ lừa đảo kia rất đáng giận nha, ta cũng tức quá, vì bị lừa tiền, cho nên mới muốn lấy lại thôi, chàng đừng vì cái này mà tự giận mình:”

Nàng giống như ngồi lâu có chút tê, giật giật chân, Long Tam thở dài, đem nàng kéo lên, cho nàng ngồi trên đùi mình, ôm nàng lẳng lẳng không nói lời nào: Xem bộ dáng nàng thế này, lời nói hần nói lúc này, nội dung trọng điểm hình như nàng một chữ cũng chưa nghe vào: Long Tam cũng không biết đây là vui hay buồn, chẳng lẽ là thiên ý, lão thiên gia cho rằng hần nên tiếp tục giấu giếm sao?

Phụng Trữ bị hần ôm như vậy, thoải mái mị mị, rất nhanh liền cảm thấy mệt mỏi, lúc trước ở kỹ viện náo loạn lâu như vậy, nàng cũng là tổn sức không ít, hiện tại yên tĩnh, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp dào dạt, rất muốn ngủ: Nàng xê dịch thân mình, cuộn người thành quả cầu, ở trong lòng Long Tam tìm cái tư thế thoải mái, mơ mơ màng màng liền muốn ngủ:

Nhưng Long Tam cũng không muốn buông tha nàng, hần lắc lắc nàng, ép nàng mở to mắt: “Phụng Trữ, trước đừng ngủ:”

“Ta mệt:” Bà đầu Phụng Trữ chui vào trong lòng hần, không muốn động đây:

“Lời nói ta vừa mới nói xong, nàng nghe được bao nhiêu?”

“Đều nghe được, chàng hỏi chàng trọng yếu hay là bạc trọng yếu thôi:” Phụng Trữ cố gắng giật giật đầu óc mơ mơ màng màng, ráng nhớ lại lời Long Tam vừa nói, nàng than thở đáp: “Đã nói là chàng trọng yếu thôi, chàng quan trọng nhất:” Nàng ôm thất lưng của hần, cảm thấy này một chút thật là thoải mái, ôi lại nhanh một ít, rất muốn ngủ:

Long Tam im lặng một hồi, bỗng nhiên đem nàng ôm lên hướng bên giường đi, Phụng Trữ ánh mắt cũng không động, chỉ phát ra tiếng ậm ừ như con mèo nhỏ, an tâm oa ở trong lòng hần:

Long Tam đem nàng đặt ở trên giường, cúi đầu liền hôn trụ môi của nàng, Phụng Trữ bắt đầu là ngoan ngoãn đáp lại, mặc hần ta cần ta cứ lấy, nhưng Long Tam không dứt, cuốn lấy thật chặt, Phụng Trữ rốt cục hít thở không nổi, có chút giận, mở mắt nhìn hần:

Long Tam nhân cơ hội nâng lên thân mình, tháo đai lưng của nàng, đại chương đẩy xiêm y của nàng ra, Phụng Trữ trát trát nhăn tình, có chút tỉnh táo lại, ách thanh âm dục dăng nói: “Ta muốn đi ngủ, ta mệt:”

“Một hồi ngủ tiếp:” Long Tam tức giận, hần gầy dựa lâu như vậy không công biểu lộ tiếng lòng, nàng vì đi trộm bạc mà không nghe, một hồi đến lại đổi hần nói: “Chàng quan trọng nhất:” Nhắc tới trên đời này nếu có người có thể bất tri bất giác đùa bỡn hần như vậy, khẳng định chắc chắn chỉ có thể là nàng:

Hắn cời sạch xiêm y, cắn của nàng lỗ tai, lỗ tai Phụng Trữ sợ ngứa nhất, hắn nhất duyên cắn liền có thể nghe nàng thở dốc, Long Tam chỉ cảm thấy trên người tất cả đều là lửa nóng, nàng là Phụng Trữ của hắn, là của hắn, vô luận từng phát sinh cái gì, vô luận tương lai sẽ phát sinh cái gì, nàng là thể của hắn, mà hắn là phu của nàng, bọn họ là thuộc về lẫn nhau, chỉ thuộc về lẫn nhau:

Long Tam nhanh ôm chặt Phụng Trữ, hai người da thịt giao triền, quyến luyến không rời, Long Tam khẩn cấp tiến vào, cùng nàng dung thành một thể, Phụng Trữ yêu kiều kêu một tiếng, dùng sức ôm lưng của hắn, Long Tam cùng nàng mất đối với mắt, ánh mắt giăng co lại phân không ra: Va chạm cùng bao dung, ngọt ngào niềm ngáy, bên trong chặt chẽ kết hợp làm cho hai người mất hồn đoạt phách: Phụng Trữ một bên hừ nhẹ thở dốc, một bên còn muốn làm nũng: “Chán ghét, chán ghét, ghét chàng nhất, người ta muốn đi ngủ!”

Long Tam bị nàng huyền não muốn cười, ôm chặt lấy nàng, càng xâm nhập mạnh mẽ, Phụng Trữ suyền lợi hại, Long Tam thăm dò cắn lỗ tai của nàng: “Có bao nhiêu chán ghét?”

Phụng Trữ bị hắn đùa nghịch nhện không được phát run, ôm cái gối chịu đựng lực đạo của hắn, một tiếng lại một tiếng nũng nịu gọi: “Long Tam, Long Tam...”

Thanh âm nàng vừa kiều lại ngọt, thân thể mềm mại rồi tỉnh rồi mê, Long Tam bị nàng liêu da đầu run lên, xương cốt phát tỏ, đơn giản ôm lấy thất lưng của nàng đem nàng ngồi xuống, lưng dán vào trong ngực của hắn ngồi ở trên đùi của hắn, bàn tay to giữ lấy mặt của nàng hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn, cái động này tác không quá đùa nghịch, lại cực kỳ nhanh trí mất hồn, Long Tam vỗ về bụng của nàng, thẳng ép tới Phụng Trữ lui chiến không ngừng, phản thủ gắt gao nắm cả vai hắn, tiếng kêu bị hắn nuốt vào trong miệng:

Một đêm qua nhanh, hai người cuốn đến tình trạng kiệt sức mới thôi: Phụng Trữ mệt mắt cũng không mở ra được, tùy ý Long Tam thay nàng chà lau rửa sạch, miệng còn than thở: “Chán ghét, chán ghét, chán ghét...”

Nàng sắc mặt màu hồng, yêu kiều giống như muốn nở ra mặt, Long Tam trong lòng hóa đại, hôn lại liếm, đem nàng ôm chặt lấy: Phụng Trữ na na thân mình, ở trong lòng hắn ôi càng nhanh, rất nhanh liền muốn chìm vào mộng đẹp, trước khi ngủ, nàng bỗng nhiên nghĩ đến: “Long Tam, trước người nói có chuyện muốn nói cho ta, là muốn nói gì?”

Long Tam sửng sốt, tại sao lúc này lại nhớ tới việc này đây: Hắn cảm thấy tựa hồ lại khó tìm dừng khí thẳng thắn cho lúc này, nhưng hiện tại không khí tốt như vậy, nàng lại là cực mật mồi, hắn nếu nói, có thể nàng cũng không tức giận hay không, nghe xong lại hảo hảo ngủ? Đợi nàng tỉnh lại, khẳng định cũng hết giận nhất hơn phân nửa, cho đến lúc này, có phải hắn đã làm cái gì cũng có vẻ dễ dàng được tha thứ hay không?

Long Tam do dự như vậy, lại cúi đầu nhìn, chỉ thấy Phụng Trữ ngủ thật sâu, khuôn mặt phấn hồng tực vào trong ngực của hắn, lông mi thật dài như cánh quạt khép chặt, đúng là đã ngủ rất sâu:

Long Tam nhện không được thờ dài thật dài, xem ra, lão thiên gia quả thật không chịu cho hắn cơ hội thẳng thắn:

Long Tam thân thể mỗi một nhưng tinh thần lại dị thường thanh tỉnh, hắn suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến Niệm Nhất, nghĩ đến sư môn của Phụng Trữ, nghĩ đến Kiều Linh Kiều Ly, nghĩ đến Phụng Trữ thật kia sống không thấy người chết không thấy xác, nghĩ đến cái nam nhân kia từng dục sát Phụng Trữ, nghĩ đến Bảo Nhi... Hắn suy nghĩ một đêm, rốt cục lúc trời tờ mờ sáng mới chìm vào giấc ngủ:

Long Tam lần này ngủ rất sâu, thời điểm tỉnh lại đã không thấy Phụng Trữ, hắn nằm ở trên giường ngơ ngẩn một hồi, lúc này mới chậm rãi đứng lên:

Đứng lên ngã chén nước uống, sau đó ở trên bàn phát hiện một phong thư, Long Tam lắc đầu, cười khổ một chút, Phụng Trữ nghịch ngợm gây sự của hắn a, còn muốn tiếp tục giận đối hắn sao?

Quả nhiên, thư mở đầu đầu tiên là liên tiếp “Chán ghét, chán ghét, chán ghét, chán ghét...” Sau đó nói: “Long Tam gia, ta còn không có quyết định muốn tha thứ cho chàng, đừng tưởng rằng đêm qua như vậy, ta sẽ hết giận: Dù sao, ta hiện tại lại xuất phát, muốn từ Cổ Sa Thành tiến vào Hạ quốc, sau đó đi Sa Hồ huyền coi một chút: Lần này ta không có lấy bạc của chàng, bất quá tiền hoa tiêu của chàng hôm qua là do ta vất vả đòi về, cho nên ta tịch thư: Nhưng chàng cũng phải chịu đựng, tiền thuê khách sạn ta đã trả hết rồi, cộng thêm tiền một bữa cơm, đủ cho chàng hảo hảo ăn no nê, hôm qua ta phát hiện chàng gầy, cũng không thể lại gầy tiếp, phải ăn cơm ngon với hảo hảo nghỉ ngơi, lại gầy nữa ta sẽ giận chàng: Ta đi đây, tạm biệt!”

Long Tam đem thư nhìn một lần lại một lần, nương tử của hắn a, rõ ràng là đau lòng hắn, rõ ràng là thẹn thùng, rõ ràng cùng hắn cùng một chỗ nàng vui vẻ muốn chết, nhưng cố tình tỉnh lại yêu cùng hắn giận đối đùa giỡn: Long Tam vỗ về nét chữ xinh đẹp trên thư, ý cười trên mặt vẫn chưa tan:

Long Tam thật là mỹ mỹ ăn nhiều một chút, sau đó mới ra đi, hắn đi theo lộ tuyến Phụng Trữ nói, thẳng đến Cổ Sa Thành mà đi: Tuy rằng Phụng Trữ sợ hắn truy tung vất vả, trực tiếp đem mục đích của chính mình nói ra hết, nhưng Long Tam không canh giữ bên người ở nàng, kiểu gì cũng lo lắng hải hùng, sợ quý gây sự nhà hắn này đụng phải cái họa gì ngoài ý muốn: Hơn nữa càng gần biên thành, thế cục càng loạn, theo như tình hình cùng lá gan của Phụng Trữ, thật đúng là làm cho người ta không an tâm, cho nên Long Tam một đường đuổi theo, rốt cục đến Cổ Sa Thành:

Cổ Sa Thành là khu vực trọng thành đại mạc, từ Cổ Sa Thành đi về phía tây là một mảnh hoang sa, đi mấy ngày mới có thể nhìn thấy thành trì nước biển, bên kia, đó là địa giới Hạ quốc: Bởi vậy Cổ Sa Thành là trọng địa chính vụ thương vụ hai nước Hạ Tiểu hay lui tới, các lộ quan viên thương nhân tiểu thương dân chúng quá cảnh, cũng đều sẽ tụ tập hoặc đi ngang qua nơi đây:

Long Tam tính là ở Cổ Sa Thành tìm được Phụng Trữ, bởi vì lại hướng Hạ quốc kia đi vất vả lại hung hiểm, thân thể nào cũng phải cùng nàng đi mới tốt, Phụng Trữ nếu đi, nhất định là muốn chuẩn bị chút vật tư tiếp tế tiếp viện, hơn nữa tiến vào bãi cát hoang mang, cũng không thể một người làm việc, cần tìm chút thương đội kết bạn chiếu ứng, bởi vậy Long Tam tính từ này đó manh mối tìm người: Nhưng hắn còn không tìm được Phụng Trữ, lại phát hiện bạn tốt của hắn Nhiếp Thừa Nam:

Nhiếp Thừa Nham lúc này đúng là hỗn hển, bởi vì y phó Hàn Tiểu bảo bối của hắn biết mất: Nàng ở chợ người đến người đi trước mặt mấy vị hộ vệ biết mất không tung tích, đêm Nhiếp Thừa Nham gấp đến độ lửa cháy đến nơi, phải hết người đi ra ngoài tìm:

Long Tam biết rõ tính nết Nhiếp Thừa Nham, hắn từ nhỏ cha mẹ đều mất, ngay cả táng thân chỗ nào cũng không biết, tổ phụ của hắn Văn Vụ lão nhân một lòng chỉ cầu địa vị y giới cùng thanh danh giang hồ, cùng Nhiếp Thừa Nham ở chung vẫn không quá thoải mái, này cũng khiến cho Nhiếp Thừa Nham từ nhỏ tính tình liên tảo bạo dễ giận, mấy năm trước lại bị người làm hại hư hai chân, chết người yêu, Long Tam đã nghĩ đến hắn đến đây là hết, không nghĩ tới lão thiên gia đưa tới cho hắn một cái y phó Hàn Tiểu, kéo hắn ra từ trong địa ngục: Cho nên Hàn Tiểu đối với Nhiếp Thừa Nham, sự tồn tại còn quan trọng hơn là mạng của hắn, lúc này Hàn Tiểu xảy ra chuyện ra ngoài ý muốn, Nhiếp Thừa Nham sợ là muốn sẽ chết mất:

Long Tam tại đây trấn giữ, không thể bỏ lại nam nhân què chân loạn phát giận không có lý trí này, phó dịch hộ vệ bên người hắn đều đã bị điều động đi tìm người, vì thế Long Tam liền ở đây với hắn, tính xử lý sự tình bên này cho xong, lại đi tìm Phượng Trữ:

Nhiếp Thừa Nham giống như sư tử bị đâm phải cái đuôi, về mặt nổi giận cảm xúc đau xót, không chịu trở về phòng, ngồi trên xe lăn canh giữ ở ngã tư, Long Tam bất đắc dĩ, đành phải cùng hắn cùng nhau ở ngã tư làm tượng đá: Hai người đợi hơn nửa ngày, đợi cho đến khi Long Tam nhìn không nổi muốn đánh ngất Nhiếp Thừa Nham lôi về phòng, thì Hàn Tiểu cư nhiên đã trở lại:

Hàn Tiểu chẳng những đã trở lại, cư nhiên lại đi theo Phượng Trữ một bên trò chuyện một bên tản bộ trở lại: Long Tam đứng ở chỗ cao, nhãn lực tốt, liếc mắt một cái liền nhìn đến nương tử làm cho hắn nóng ruột nóng gan kia: Hắn hô to một tiếng: “Phượng nhi!”

Phượng Trữ nghe thấy thanh âm chấn động, ngẩng đầu thì thấy cư nhiên là Long Tam, làm sao có thể khéo như vậy: Nàng lại nghĩ tới đêm đó hắn biến đổi pháp đùa nghịch nàng, ép nàng mệt đến muốn khóc, trong lòng nàng một chút lại nổi giận, rõ ràng nàng sáng sớm hôm sau tính muốn tìm ra chân tướng lại tha thứ hắn, nhưng lại cùng hắn như vậy: Nàng mạnh mẽ xoay người, kéo Hàn Tiểu chạy luôn:

“Tiểu Tiểu!” Nhiếp Thừa Nham lúc này thấy được Hàn Tiểu, một tiếng hét to:

“Chu từ!” Hàn Tiểu lịch kiếp trở về, vốn định là gặp mặt bồ nhào vào trong lòng hắn, sao biết vừa xa xa thấy giải quyết xong lại bị cường lôi đi: Long Tam phu nhân này vừa cứu nàng một mạng đảo mắt liền biến thành đồ bày bạ cướp nàng rồi đi: Hàn Tiểu quan tâm Nhiếp Thừa Nham, cũng là đánh không lại khí lực Phượng Trữ, chỉ kịp đối Nhiếp Thừa Nham hô một câu: “Đừng lo lắng...” liền bị kéo chạy, biến mất ở trong đám người:

Long Tam toàn bộ há hốc mồm, nương tử của hắn chạy trốn cũng thật là mau: Nhiếp Thừa Nham giận không thể át, hướng Long Tam mắng: “Nương tử của ngươi vì sao muốn cướp nương tử của ta?”

Long Tam thờ dài, nương tử của hắn a, thực là biết tìm phiền toái cho hắn, hắn cùng Nhiếp Thừa Nham khoát tay chặn lại: “Đừng lo lắng, tướng công nàng còn ở trong tay ngươi nha:”

“Người ta kia cũng có vẻ không cần:” Nhiếp Thừa Nham hiển nhiên thực bất mãn đối Long Tam này không chịu chấp nhận sự thật là nương tử không cần tướng công hắn:

Long Tam trong lòng thờ dài, lại không phục lắm, tại sao hắn nàng lại không cần, Phượng nhi nhà hắn cần hắn nhất, chính là nàng thực dễ dàng thẹn thùng, lại nghịch ngợm, lại yêu đùa giỡn không được tự nhiên mà thôi:

Nàng chính là, thực không có cảm giác an toàn, nàng cần hắn chú ý, cần hắn yêu thương, lại cần phải có một chút không gian đến chứng minh chính mình: Nàng là nữ tử cường hãn lại yếu đuối như vậy, là nữ tử đặc biệt nhất

Long Tam cảm thấy, cách Hạ quốc càng gần, khảo nghiệm lão thiên gia đối với hắn lại càng gian khổ:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Các ngộ hung hiểm

Đợi cho đến giờ cơm chiều, chỉ có một mình Hàn Tiểu trở lại, Long Tam vòng quanh nàng, hỏi Phượng nhi nhà ta đi nơi nào? Hàn Tiểu đáp nói Phượng Trữ một mình đi rồi: Long Tam có chút suy nghĩ, sau khi nhìn đến Hàn Tiểu đi phân phó đồ ăn, vừa nghe thấy thực đơn kia, hắn cũng đi luôn:

Long Tam không đi xa, hắn ngay tại chung quanh dò xét, nơi này nhìn một cái, nơi đó nhìn một cái, sau lại đứng lại dưới một gốc cây đại thụ cao lớn rậm rạp phụ cận: Hắn ngẩng đầu nhìn, tán cây rất dày, nhìn không thấy có cái gì, nhưng hắn vẫn kêu: “Phượng nhi...” Không có người đáp, Long Tam nghĩ nghĩ, chung quanh nhìn một vòng, lại đi rồi trở về, hướng trên cây kêu: “Phượng nhi...”

Lần này vẫn là không có người đáp, nhưng Long Tam không rời đi, hắn kiên nhẫn chờ dưới tàng cây, lại hoán một tiếng, lần này bỏ thêm một câu: “Nương tử, nàng không đói bụng sao?”

Qua một hồi lâu, chỉ thấy nhánh cây lay động, Phượng Trữ thò đầu ra: “Chán ghét chàng, làm sao có thể biết ta ở đây?”

“Nàng nếu không đi xa, nhất định phải tìm một chỗ nơi tốt ngồi ngắm: Cái cây này đủ cao đủ lớn, có thể ẩn nấp thân hình, lại tránh được nắng che được mưa, về phương diện khác, ngồi ở trên cao nhìn cái gì cũng đều rành mạch, thật là nơi ẩn thân tốt, nếu ta, khẳng định cũng sẽ chọn nơi này:”

Phượng Trữ đô miệng, lại hỏi: “Vậy chàng sao biết ta không có đi xa?”

“Lập tức có thể đi ra ăn cơm, nếu như có người chuẩn bị cơm cho, nếu là ta cũng không đi xa:”

“Hừ, hừ!” Phượng Trữ hừ, chớp mắt to ghé vào trên cây cao nhìn xuống hân:

Long Tam hướng nàng cười, vẫy tay: “Ta thấy Tiểu Tiểu ăn bài đồ ăn, tất cả đều là thứ nàng thích ăn, nàng chắc chắn là cùng nàng ấy là một phe, mau xuống dưới đi, chúng ta cùng nhau trở về ăn cho nóng:”

Phượng Trữ cũng lắc đầu: “Không cần, ta còn chưa có quyết định tha thứ cho chàng đâu:”

“Kia muốn như thế nào mới có thể tha thứ?” Long Tam học nàng bĩu môi: “Đều là chuyện quá khứ, nàng giận cũng thật lâu:”

Phượng Trữ bị bộ dáng của hân chọc thật sự muốn cười, nhấp hé miệng nhìn xuống, trả lời: “Ta tìm được trí nhớ sẽ tha thứ cho chàng:”

Nàng có chút cổ tình gây sự, Long Tam cũng là thực kiên nhẫn: “Nhưng nếu là nàng thật lâu thật lâu sau mới có thể nhớ ra thì sao? Nếu là nàng rút cuộc nghĩ không ra thì sao? Phượng nhi, chẳng lẽ nàng muốn bỏ lại ta cùng Bảo Nhi mặc kệ?”

Phượng Trữ chu miệng không nói lời nào, nàng đương nhiên còn muốn hân cùng Bảo Nhi, ai dám cướp nàng liền với người đó liều mạng:

“Nàng còn nhớ rõ lúc trước nàng đã nói gì không, nếu là thật tâm đối đãi, nhất định có thể có điều hồi báo:” Long Tam dưới tàng cây chậm rãi dỗ: “Nàng xem, ta lấy tâm tình đối đãi nàng, nàng lại làm như không thấy:”

“Ta nào có?” Phượng Trữ giật giật thân mình, trên cây này hành động không tiện, bằng không nàng thiếu chút nữa dậm chân: Nàng ồ ào biện giải: “Ta cũng có, cũng có nhớ rõ của chàng tốt: Bằng không, đêm đó như vậy, ta còn không đem chàng ra đánh chết sao?” Nàng nhớ tới đêm đó, mặt đỏ hồng thanh âm càng nói càng nhỏ giọng: “Ta, ta cũng nhớ thương chàng vậy:”

Long Tam nhìn mặt nàng hồng lại quật cường bộ dáng, không khỏi mắt mỉm cười nhìn chăm chăm nàng xem, hân càng nhìn mặt của nàng lại càng hồng, chỉ chốc lát liền kiều diễm tựa như đoá hoa đào:

Phượng Trữ phút chốc trốn trở về cành lá rậm rạp phía sau, than thở nói: “Dù sao, dù sao ta cũng muốn đi Sa Hồ: Ta đi đến đó, vô luận có nhớ tới cái gì hay không, vô luận tìm được cái manh mối gì, ta đều cam đoan nhất định về nhà với chàng: Kia như vậy đã có thể chưa?” Nàng ngẫm lại lại quay đầu: “Ta cảnh cáo chàng a, chàng là tướng công của ta, không thể bởi vì ta với chàng tức giận mà đi tìm cô nương khác:”

Long Tam nhìn nàng vẫn cười, Phượng Trữ bĩu môi: “Cười cái gì cười, ghét chàng nhất:”

“Nương tử a, từ đây đến Hạ quốc, phải đi qua hai ba thiên hoang địa vực:” Long Tam bị mắng, khụ khụ, bắt đầu giảng giải đạo lý:

“Ta biết a, ta đã hỏi thăm rồi, nên chuẩn bị gì đó ta sẽ chuẩn bị, chàng đừng lo lắng:” Phượng Trữ tự tin tràn đầy, còn kém chút nữa là vỗ ngực cam đoan:

“Ta biết nàng có thể tự chiều cổ mình, nhưng mà nàng ngẫm lại xem, một đường đi này theo thương đội cùng đi, trong thương đội tất cả đều là nhóm đại lão gia, ngoài lạc đà cũng chỉ có hàng hóa, nếu nàng mệt mỏi, muốn tìm nơi dựa vào nghỉ ngơi cũng không có tiện: Một đường cát bụi, ban đêm muốn lau lau cũng không có biện pháp: Nếu là ta với nàng cùng đi, chắc chắn có thể chiều cổ nàng thật tốt, ban đêm nàng cũng có thể thanh thân ổn định ngủ tựa vào vai ta, không cần lo lắng có người quấy rầy:” Long Tam biết nàng cần cái bậc thang xuống, ôn ôn nhu nhu dỗ: “Nàng mang theo ta, còn có thể mang theo thêm nhiều lương thực, trên đường không sợ đói bụng:”

Quả nhiên Phượng Trữ không nói, nàng cắn môi về mặt do dự, Long Tam lại tiếp: “Nàng nếu không vui muốn nổi giận, đem ta mang theo, cũng có người đề nói chuyện phải không? Nàng muốn đi đâu, làm chuyện gì, ta cũng chưa từng ngăn cản có phải hay không? Nàng xem, nàng đi đâu mà tìm được một tướng công giống như ta vậy đi:”

Phượng Trữ trong lòng thừa nhận, bỏ qua một bên không nói chuyện, Long Tam đối nàng quả thật là chiều cổ có thêm, không thể tốt hơn, trừ bỏ lừa gạt nàng chuyện này, về phần khác, thật sự là không tìm ra điểm gì không tốt: Tính tình nàng tùy hứng đùa giỡn, hân cũng không giận không tức vẫn đi theo nàng: Có người nuông chiều dung túng như vậy cảm giác thật sự là tốt: Nàng nghĩ, đời này của nàng, sợ là trừ bỏ Long Tam sẽ không có người nào đối nàng như vậy nữa:

“Nàng để cho ta bồi ở bên cạnh nàng, còn có một chỗ cực tốt nữa:”

“Là cái gì?” Phượng Trữ không khỏi thuận miệng hỏi, hỏi xong mặt nóng lên, nếu người này dám nói cái gì làm cho người ta xấu hổ, nàng nhất định nhảy xuống đi cho hân mấy quyền:

Nào biết sự thật chứng minh là Phượng Trữ đã hiểu sai, Long Tam làm như biết, nhếch miệng cười: “Nhị ca ta chỉ biết đưa tin cho ta, nếu nàng đi một mình, tất nhiên sẽ không có thư: Nàng nên biết, thư của nhị ca chắc chắn sẽ có tin tức của Bảo Nhi, hơn nữa lúc này đây, Bảo Nhi có vẻ đồ đưa cho nương nương cùng phụ thân, chẳng lẽ nàng không muốn xem?”

“A? Thư của Bảo Nhi sao? Bảo Nhi biết vẽ?” Phụng Trữ kinh hi kêu to:

“Nào...” Long Tam đang hai tay, đối Phụng Trữ nói: “Xuống đây đi, tương giò, hồng tô thịt, ngọc bích đậu hủ gì đó chắc đã làm xong rồi, chúng ta cùng nhau ăn, sau đó buổi tối ta cho nàng xem bức vẽ của Bảo Nhi.”

Phụng Trữ hồ nghi nhìn hấn: “Không gạt ta? Thực sự là Bảo Nhi vẽ?”

Long Tam cười khò: “Ta đã bị nàng giáo huấn, làm sao còn dám lừa nàng?”

“Như vậy a, ta đây sẽ suy nghĩ.” Phụng Trữ ngồi ở ngọn cây giả vờ giả vờ suy tư, Long Tam cười khò ha ha ở dưới mặt đất chờ, hấn đã chuẩn bị tâm lý, chỉ sợ phải đợi lâu, ai ngờ Phụng Trữ vừa mới dứt lời, liền dang rộng tứ chi, rơi cái bịch xuống y như hòn đá, làm Long Tam sợ tới mức chạy qua đang hai tay văng vẳng tiếp được nàng, một hồi lâu còn kinh hồn khiếp vía:

Phụng Trữ dương khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm, nũng nịu hỏi: “Vui không?”

“Vui à?” Long Tam tí mĩ đánh giá nàng, xác nhận nàng không có bị gì, lúc này mới đem nàng ôm thật chặt, nàng cư nhiên còn hỏi vui không? Hấn thật sự là muốn dùng sức đánh mông nàng.” Nếu nàng ngã thật, xem ta xử lý nàng thế nào.”

“Hừ, nếu chẳng để cho ta ngã, ta cũng không thèm” Nàng dương lông mi, chu cái miệng nhỏ nhắn, lại bướng bỉnh: Long Tam muốn dùng lực nhấc nhỏ chính mình, dùng sức kiềm chế xúc động, mới không ngay tại đây tìm một góc không người đem nàng ăn ngã:

Hấn ho khan vài tiếng, lại khụ vài tiếng, sau đó nói: “Phụng Trữ, hiện nay bản thân nàng yêu thương nhưng nhớ, chúng ta đây cho dù là bất kể tiền ngại cũng ân ái như lúc ban đầu: Nàng không thể lại nổi giận, bỏ lại ta.”

Phụng Trữ nhăn mặt nhăn mũi, “hừ, hừ” hai tiếng, lại không nói lời nào, xem như cam chịu: Long Tam vui vẻ, cuối cùng nhịn không được hôn môi nàng: “Hảo Phụng Trữ, ta nhất định hảo hảo đối đãi nàng, tuyệt không để cho nàng không vui.”

Ban đêm, Phụng Trữ oa trong lòng ở Long Tam xem thư Long Nhị cho người đưa tới, bên trong thư nói Bảo Nhi cao thêm bao nhiêu, nói chuyện rất nhiều, có thể ngâm thơ, Phụng Trữ dùng cánh tay đụng đụng đầu Long Tam, phát biểu ý kiến: “Nhị bá khẳng định là hâm mộ chúng ta có Bảo Nhi thông minh ngoan ngoãn như vậy, nói cái gì mà Bảo Nhi nói rất nhiều, Bảo Nhi của nhà ta vốn rất thông minh, còn rất nhỏ đã có thể nói, hấn này một chút lại nói như vậy, có phải muốn nói Bảo Nhi thông minh là do công lao hấn chiếu cố hay không?”

Long Tam bật cười, xoa xoa đầu Phụng Trữ chê cười lòng dạ hẹp hòi của nàng: “Kia nhị ca còn dạy Bảo Nhi ngâm thơ đọc sách, lúc trước ở cùng nàng, sự thật là Bảo Nhi không đọc thơ bao giờ phải không?”

“Hừ, ai biết hấn dạy Bảo Nhi ngâm cái thơ gì, chờ ta trở về, tất nhiên phải khảo nghiệm, nếu là hấn đem Bảo Nhi ra dạy bậy bạ, ta khẳng định không thuận theo.”

Phụng Trữ xem thư xong rồi, quăng đến một bên, sau đó cầm lấy bức vẽ của Bảo Nhi như bảo bối, mặt trên xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ vài cái đồng này nọ, bên cạnh là Long Nhị phê bình chú giải cùng giải thích:

Kia một loại những hình tròn tròn phía trước có cái tiểu tiêm giác, nguyên lai là con gà con, Bảo Nhi là muốn nói đàn gà ở Long phủ sinh ra rất nhiều gà cục cưng, Bảo Nhi có hỗ trợ cho gà cục cưng ăn: Long Nhị ở một bên viết nói: đã nói cho Bảo Nhi vài lần, gà mái đẻ ra là trứng, không phải là gà con, là trứng biến thành gà con, nhưng Bảo Nhi vẫn là kiên trì là gà mái đẻ ra gà cục cưng: Các người tự mình trở về dạy:

Phụng Trữ một bên cố gắng xác nhận một đoàn tròn vo kia tại sao là con gà con, một bên nói nhỏ: “Tự mình dạy thì sao chứ, gà đẻ trứng, trứng nở thành gà con, kia cũng không phải chính là gà đẻ ra gà con sao, không đúng chỗ nào? Nhị bá thực thông minh không bằng Bảo Nhi.”

Lại một bức vẽ hình tròn, bất quá xung quanh có vài nét ngang ngang, Phụng Trữ trước không nhìn chữ, muốn đoán xem thử đây là cái gì, là núi sao? Là nói Bảo Nhi đi núi chơi? Kết quả bên cạnh giải thích là, tiểu quý Long Khánh Sinh kia cho Bảo Nhi một cái cái tóc hình tiểu nguyên bảo, Bảo Nhi thực thích, mỗi ngày đều dùng: Long Nhị còn nói: “Bảo Nhi muốn chuyển lời cho nương, nguyên bảo Nhị bá đưa Bảo Nhi cất rất kỹ, nương nương đừng lo lắng.” Nhưng bên cạnh lại viết một hàng thế này: tiểu quý này nhỏ như vậy đã tham tiền, hai người dạy đưa nhỏ kiểu gì thế?

Phụng Trữ không hài lòng, lại đối Long Tam nói: “Chính hấn mới là vắt cổ chày ra nước, cư nhiên dám ghét bỏ Bảo Nhi tham tiền sao? Hừ, ta sẽ chống mắt lên nhìn xem, Nhị bá sau này có đứa nhỏ, có thể dạy dỗ ra cái dạng gì, chắc chắn cũng là tiểu vắt cổ chày ra nước!”

Long Tam ha ha cười, ôm Phụng Trữ hôn nhẹ: Phụng Trữ đem thư Bảo Nhi nhìn lại mấy lần, lần nào cũng luyến tiếc không muốn buông tay, bức họa kia vẽ một vòng tròn lớn vòng thêm mấy cuộn sóng tuyến là nói Bảo Nhi đi du hồ, thực vui vẻ, họa cây nhỏ giống như mấy cái lông chim là nói trong phủ có thật nhiều cây, Bảo Nhi thích, Bảo Nhi nói thật nhiều, Phụng Trữ nhìn nhìn, bắt đầu oa oa khóc:

“Long Tam, Long Tam, ta nhớ Bảo Nhi, ta muốn về nhà.” Phụng Trữ ôm thư, tự trách mình nhẫn tâm:

Long Tam ôm nàng dỗ: “Muốn trở về thì trở về đi, chúng ta ngày mai liền trở về.”

Nhưng Phụng Trữ khóc xong rồi lại lắc đầu: “Vẫn không được, đã đến nơi đây, nếu ta không có đi Sa Hồ thành, ta chắc chắn sẽ hối hận.”

Long Tam trong lòng thở dài: “Vây đi Sa Hồ, ngày mai phải đi.” Phụng Trữ gật gật đầu, nín khóc mỉm cười:

Ban đêm, Phụng Trữ ngủ thẳng đến nửa đêm, bị Long Tam nhiều tỉnh, hân vừa hôn duyên lại vỗ về chơi đùa, chờ Phụng Trữ hoàn toàn tỉnh táo, đã lại bị hân cuốn lấy thành một thể:

Phụng Trữ có chút phiền não, tướng công sẵn sóc này gần đây tại sao lại đối tỉnh như quỷ hao sắc, Long Tam cũng là có buồn rầu của hân, đại tặng đá hân đặt ở trong lòng, còn nặng trĩu đè nặng a:

Ngày hôm sau, Long Tam đi tìm Nhiếp Thừa Nham, bọn họ nói chuyện thật lâu: Long Tam trở về nói cho Phụng Trữ, bọn họ tạm thời không thể đi Sa Hồ: Bởi vì hai nước Hạ Tiêu thể cục khẩn trương, mà Nhiếp Thừa Nham tại đây lại nói muốn đi Hạ quốc tìm thân, Long Tam giải thích nói: “Tình huống của hân khác với chúng ta, hân là vì gia cừu của thân phụ, bị người hãm hại suýt nữa chết, tổ phụ của hân lúc này có lẽ còn có tánh mạng chi ưu, hân lúc này tranh thủ đi Hạ quốc, ta không thể mắt thấy hân như thế mà không giúp đỡ.”

Phụng Trữ ngẩn ngơ, phi thường thất vọng: “Chẳng lẽ phải đợi xong chuyện của hân, chúng ta mới có thể đi Sa Hồ sao?”

“Phụng nhi, a Nham đã cứu mạng của ta, nếu ta có khó khăn gì, hân cũng tuyệt sẽ không đứng nhìn bàng quan.” Long Tam biết việc này chắc chắn làm Phụng Trữ mất vui, nhưng hân cũng không thể không làm như vậy: Hân từng tận kể lại cùng sáng khoái phân tích thể cục hai nước, còn nói tình huống Nhiếp Thừa Nham, còn có giao tình quá mệnh của hân với Nhiếp Thừa Nham

Cũng may Phụng Trữ rất nhanh khôi phục cảm xúc: “Vậy hai người là tỉnh như thế nào?”

“A Nham còn đang tìm hiểu tin tức, an bài tốt lắm, hân sẽ kết thương đội tiến vào Hạ quốc, hân hội đem Tiểu Tiểu cùng một hộ vệ lưu ở chỗ này, ta tính đến lúc đó cùng hân đi trước.”

“Ta cũng phải đi.”

“Không được.”

“Vì sao không được? Cũng là hung hiểm, ta có thể nào không bồi ở bên cạnh chàng?”

“Nàng ở đây, mới có thể làm cho ta an tâm.”

Một câu, làm cho Phụng Trữ không nói: Long Tam thực thích Phụng Trữ một chút, chính là nàng làm việc biết nặng nhẹ, nàng tùy hứng câu kinh là một chuyện, nhưng là gặp đại sự, nàng cũng là lý tính lại hiểu đạo lý:

Long Tam cũng không có phí quá lớn công phu, khiến cho Phụng Trữ đáp ứng lưu tại Cố Sa Thành chờ hân: Phụng Trữ trong lòng hiểu được, Long Tam nói thật có lý, lần này đi tuy rằng con đường phía trước không rõ, nhưng Nhiếp Thừa Nham cũng là mạng đủ nhân thủ, cho dù có thêm nàng cũng không có nhiều chỗ hữu ích, ngược lại nàng không có ở đó, Long Tam mới có thể chuyên tâm: Huống chi, Hân Tiểu cũng bị giữ lại, Phụng Trữ cùng Hân Tiểu thật là hợp ý, cũng đáp ứng lưu lại làm bạn bảo hộ nàng:

Nhiếp Thừa Nham bên này, thật đã phái người lên vào Hạ quốc điều tra tin tức, lần tra này đã tiêu phí hai tháng: Hai tháng này, Phụng Trữ đau khổ chờ đợi, lại hy vọng Long Tam không cần đi, lại hy vọng hân đi nhanh về nhanh, nhưng nàng cũng hiểu được, Long Tam không thể không đi:

Phụng Trữ một ngày bỗng nhiên trong ký ức nổi lên một ít đường xá, tựa hồ là nơi nàng đã từng đi qua, vách đá, giao lộ, khe sâu... Nàng nói cho Long Tam, Long Tam nói: “Nàng đừng vội, thư thả chờ một chút, đợi ta cùng a Nham từ Hạ quốc trở về, liền bồi nàng hảo hảo đi một chuyến.”

Phụng Trữ đáp, lại cảm thấy nơi này không ở Hạ quốc: Long Tam bề bộn nhiều việc, nàng liền chính mình đến chợ dạo chơi, nhưng lần này lại làm cho nàng nghe được cái danh: Thanh Sơn cốc:

Cái tên này làm chấn động trí nhớ của nàng, nàng hỏi ra, đây là một nơi phía bắc của Cố Sa Thành, cũng giống như Yên Hồn Quan phía đông Cố Sa Thành, là nơi quân sự yếu địa:

Phụng Trữ về tới chỗ ở, không gặp Long Tam, liền quyết định tự mình đi nhìn một cái, nàng nghĩ đã làm, thực mau trở lại: Nhưng là không nghĩ tới lần này đi đúng là đi tìm phiền toái: Phụng Trữ bắt đầu chính là hướng tới phương hướng kia mà đi, sau lại quẹo vào tích lộ, đúng là càng đi càng có cảm giác quen thuộc, trong lòng nàng mừng rỡ, liền một đường đi rồi đi, kết quả chờ nàng phát hiện ra, nàng đã xông vào cửa vào thủ quan yếu đạo Thanh Sơn cốc:

Nhóm binh tướng trấn thủ Thanh Sơn cốc liếc thấy Phụng Trữ, chấn động, phải biết rằng Thanh Sơn cốc này tầng tầng phòng thủ, nữ tử này lại có thể tránh thoát hết, bất tri bất giác vô thanh vô tức liền đến tận cửa, công phu quả thật rất cao:

Vì thế binh tướng muốn bắt Phụng Trữ gặp đại tướng quân thủ quan, Phụng Trữ không phục, nàng là lương dân, chỉ là tản bộ tìm đường, dựa vào cái gì mà bắt nàng: Hai bên nói mấy câu không thuận liền đánh:

Phụng Trữ thân thủ rất cao, một hồi đánh cho binh tướng thủ quan đều cho rằng đây tuyệt đối là một nữ thám tử, đang định quần công thủ chi, lúc này Mục lão tướng quân chạy tới: Lão tướng quân liếc mắt một cái liền nhìn ra Phụng Trữ ra tay để lại đường sống, chi thủ không giết, vì thế liền quát bảo thuộc hạ dừng tay:

“Ngươi là người phương nào?” Lão tướng quân hỏi:

Phượng Trữ lại hỏi lại: “Nơi này có người trước đây từng gặp ta sao?”

Lão tướng quân nhủ mảy: “Ta hỏi người là người phương nào?”

Phượng Trữ trong lòng thất vọng, cúi đầu không đáp: Lão tướng quân nhân tiện nói: “Thân phận không rõ, xông vào biên quan trọng địa, người cũng biết đây là tử tội?”

“Ta không phải thân phận không rõ, ta cũng không tính đi vào trọng địa bên này, ta không nhớ rõ con đường này đi thế nào, liền vẫn đi theo đến đây.” Phượng Trữ cũng biết việc này không phải vui đùa, nàng lẻ loi một mình, đối phương thật có thể đem nàng giết, vì thế liền thành thật khai báo:

Lão tướng quân vừa nghe là con dâu của Long gia, cũng không khó xử nàng, nhưng cũng không tính thả nàng đi, chỉ là phái người đi tìm Long Tam gia nghe nói ở Cổ Sa Thành:

Phượng Trữ thăm nghĩ danh hào Long gia này thật đúng là dùng tốt, liền nhân cơ hội lại hỏi: “Tướng quân, có thể hay không giúp ta tra, ở nơi này có người nào trước đây từng gặp qua ta không?”

Lão tướng quân không quan tâm nàng, lưu nàng ở trong phòng chờ Long Tam gia tới đón nàng: Phượng Trữ thờ dài, biết chính mình khẳng định lại bị giáo huấn:

Quả nhiên Long Tam chạy đến, sắc mặt không phải khó coi bình thường: Long gia Mục gia đều là võ tướng trong triều, cho nên Mục lão tướng quân nhận ra được Long Tam, thấy lời Phượng Trữ khai là thật, vì thế liền để cho Long Tam đem nàng lĩnh trở về:

Phượng Trữ xuống cảm xúc, chẳng những là vì nàng làm Long Tam mất mặt, cũng bởi vì một chuyến này, nàng thu hoạch một chút hữu dụng cũng không có: Vì sao một hời Hạ quốc một hời Tiêu quốc? Nàng ở biên cảnh đã làm cái gì? Nàng là nữ nhi Phượng gia, cuộc sống nên luôn luôn ở tại Hồ Châu chứ, vì sao trong đầu nàng loạn như vậy?

Long Tam mang theo Phượng Trữ trở lại Cổ Sa Thành, Phượng Trữ cúi đầu không nói lời nào, Long Tam ở trong phòng đi tới đi lui, đầy ngập tức giận không thể phát: Sau lại ở trước mặt Phượng Trữ nặng nề dừng lại, hỏi: “Nàng biết sai chưa?”

Phượng Trữ gật đầu:

Long Tam há mồm, muốn tiếp theo mắng, nhưng nhìn nàng vẻ mặt khổ sở, cuối cùng chỉ đành hít một tiếng: “Phượng nhi, khi nào nàng mới có thể làm cho ta an tâm?”

Phượng Trữ quy củ nắm tay không nói chuyện, cảm thấy thực thương tâm, nếu như nàng có trí nhớ, nếu như nàng biết nàng phát sinh qua cái gì, kia mới là thật bớt lo đi: Nàng mất đi thứ này, nhất định nàng chính là cái đại phiền toái: Mà đại phiền toái, chỉ biết làm cho những người bên cạnh nàng thêm phiền toái:

“Thực xin lỗi, là ta không tốt.” Phượng Trữ thanh âm nhỏ nhỏ: “Vô luận ta còn muốn bắt đầu cái gì, ta cũng không chạy loạn nữa, ta sẽ chờ chàng có rảnh, lại theo giúp ta đi:”

“Phượng nhi...” Long Tam mềm lòng, đem nàng kéo vào trong lòng:

“Thực xin lỗi.” Phượng Trữ lại nói nhỏ, Long Tam lại cảm thấy trong lòng khổ sở, hần cân nhắc một chút lời nói của mình, thờ dài một hơi: “Ta không phải trách nàng phiền toái, ta là lo lắng nàng sẽ có nguy hiểm, nàng làm cái gì cũng tốt, chỉ là đừng làm cho chính mình có nguy hiểm, nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta phải làm sao bây giờ?”

“Sẽ không, chắc chắn không: Ta cam đoan, vô luận nhớ ra cái gì, sẽ không chạy loạn.” Phượng Trữ đem hần ôm thật chặt: “Chàng cũng phải cam đoan, chàng cùng Nhiếp thành chủ đi Hạ quốc, nhất định phải bình an trở về:”

“Kia đương nhiên, đương nhiên:”

Mang theo lời hứa hẹn lẫn nhau này, Long Tam rốt cục vẫn là cùng Nhiếp Thừa Nham bước trên đường đi Hạ quốc: Nhưng hần vạn vạn không nghĩ tới, chờ hần từ Hạ quốc vội trở về, lại nghe thấy Mục lão tướng quân trọng thương, thần y Hàn Tiểu đã cứu chữa, mà nương tử bảo bối của hần tất nhiên cũng đi theo cùng:

Nhưng là lúc này Thanh Sơn cốc đã bị Hạ quốc vây khốn, nguy ở sớm tối, biện pháp duy nhất cứu Mục lão tướng quân chính là giết qua Hạ quân vây quanh, đi vào cốc:

Long Tam nghe được tin tức này lưng thẳng lạnh cả người, Hàn Tiểu là có một thân y thuật, nhưng lại không biết võ, chỉ mang theo một hộ vệ, tuy có Tiêu binh tương trợ, chỉ sợ cũng không làm được chuyện gì: Nếu là dựa vào đón đánh đánh bừa, Phượng nhi của hần kia chẳng phải là...

Long Tam không dám nghĩ nữa, hần lên ngựa mang theo thuốc men, thẳng đến Thanh Sơn cốc mà đi:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Cộng sấm chiến trường

Long Tam lòng nóng như lửa đốt, ra roi thúc ngựa: Nay Thanh Sơn cốt thế cục như vậy, Hàn Tiểu bọn họ sẽ không chính diện cùng Hạ quân xung đột, Long Tam dọc theo đường tắt Phụng Trữ dẫn hán đi qua kia một đường phi nước đại, hán biết nếu là muốn đánh bất ngờ đột nhập vào quan, Phụng Trữ chắc chắn là dẫn bọn họ đi vào đường này:

Quả nhiên lúc nhanh đến quan khẩu, Long Tam liền nghe được tiếng vang đao kiếm va chạm hô quát chém giết, hán vội vàng việc việc đuổi đi qua thì thấy, là hộ vệ Hàn Tiểu cùng một binh tướng Tiêu quốc đau khổ ngăn cản thế công của mười Hạ binh: Long Tam đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng lại không thấy thân ảnh Hàn Tiểu cùng Phụng Trữ:

Long Tam gấp đến độ tâm can dục liệt, hán rút ra phát kiếm, giục ngựa mà lên, xoát xoát phát ngoan dũng mãnh tấn công, một chút chém ngã ba bốn tên Hạ binh, hán hướng về phía hộ vệ Hàn Tiểu lớn tiếng hỏi: “Phụng Nhi đâu?”

“Nàng che chở Hàn cô nương vào trong cốc rồi!”

Long Tam vừa nghe, xoay người chém đổ hai người nữa, kẹp bụng ngựa, thẳng đến quan khẩu Thanh Sơn cốc mà đi:

Trước Thanh Sơn cốc, chiến hỏa như đồ, Hàn Tiểu ở Phụng Trữ một đường liều chết, chạy tới Thanh Sơn cốc phòng khẩu, đó là một mảnh vách núi cao cao, dễ thủ khó công, tướng Hạ binh sau khi biết Mục lão tướng quân trọng thương, cũng không tấn công vào, chỉ đem toàn bộ sơn cốc vây khốn, tính vậy Tiêu binh chết ở đây: Lúc này Tiêu quân đã phát hiện Hàn Tiểu cùng Phụng Trữ, chúng binh tướng từ trên vách đá bỏ xuống thang dây, che chở thân y Hàn Tiểu tèo lên trên: Những người khác lao xuống vách núi, tiến đến trợ giúp Phụng Trữ:

Tại phía trước vách núi kia, Phụng Trữ một thân đầm máu, trường thương nơi tay, một người độc chấn hơn mười người Hạ binh liều chết tấn công: Nàng giờ phút này trên người vài chỗ bị thương to nhỏ, còn muốn phân tâm quay đầu nhìn xem trạng huống Hàn Tiểu, thấy nàng đang tèo lên vách đá kia, an lòng một nửa, nhưng vừa chuyển đầu, đã thấy xa xa đại tướng đầu lĩnh Hạ binh cho hai cung thủ bên cạnh cài tên, chỉ thẳng vào Hàn Tiểu:

Phụng Trữ trong lòng run lên, nàng toàn thân vũ động trường thương, đánh tan một mảng Hạ binh, nhún mũi chân, hướng hai cái cung thủ kia mà đi: Hạ binh chung quanh lại công tới, Phụng Trữ phản thủ một chưởng, bay lên một cước, đánh bay hai người, đồng thời đập lên đầu vai một người, mượn lực mà lên, hai cái cung thủ kia khoảng cách quá xa, Phụng Trữ xác định chắc chắn là đến không kịp, nàng cắn răng một cái, đem hết toàn lực phóng trường thương mà đi: Cùng lúc đó, phía sau lại có ba gã Hạ binh huy đao chém lại, Phụng Trữ không có binh khí, ngay tại chỗ lăn một vòng, tránh thoát một lần: Rồi sau đó hai tay chống đỡ, toàn thân nhảy lên đá, đá bay hai tên Hạ binh, uốn éo thân, một tên đại tướng Hạ quân huy đao tấn công lại đây:

Phụng Trữ khổ chiến lâu ngày, tình trạng sớm kiệt sức, nhưng giờ phút này tánh mạng du quan, nàng không thể không cắn răng gắng gượng, khỏe mắt nàng nhìn thấy hai tên cung thủ bị trường thương xuyên qua như bánh chưng, tinh thần chấn động, cúi đầu hiềm hiềm né thoát, tránh được một đao đại tướng Hạ quốc này, nhảy lên tấn công hai tên Hạ binh, một chưởng một tên, đem hết toàn lực, lại xoay người, lại né tránh một đao đại tướng kia, thuận thế bắt lấy cổ tay một tên Hạ binh, ở trên vai hán vỗ, đoạt lấy thanh đại đao:

Tướng quân Hạ quốc kia hét lớn một tiếng, lần thứ ba hướng Phụng Trữ bổ tới, Phụng Trữ dưới chân xoay tròn, giống như chạy trốn, đại tướng kia muốn tiến thêm một bước gắt gao bức lại, không ngờ dưới chân Phụng Trữ lui một nửa lại mạnh xoay người tấn công, đại đao cắm vào trong bụng tướng quân kia:

Bên kia, đại tướng Hạ quốc xa xa chỉ huy chiến cuộc kia mắt thấy hai tên cung thủ ở bên người ngã xuống, trong lòng lửa giận hùng hục, hán nhìn chăm chăm Phụng Trữ, thấy nàng một đao chém đứt một tướng quân khác, vì thế lại kiểm chế không được, hét lớn một tiếng, kẹp bụng ngựa, tay cầm trường đao hướng về phía Phụng Trữ chạy qua:

Phụng Trữ giờ phút này hai chân như nhũn ra, thể lực xem như dùng hết, nhìn thấy đại tướng kia giục ngựa huy đao mà đến, chắc chắn là võ nghệ không kém, Phụng Trữ cảm thấy lo sợ không yên, chỉ sợ chính mình khó có thể toàn thân trở ra: Nàng đập chết một tên Hạ binh, mũi chân nhấc lên, chụp lấy thanh đại đao gắt gao nắm ở trong tay, hai mắt nhìn chăm chăm đại tướng kia, trong lòng nghĩ chỉ có thể đánh đến một khắc cuối cùng:

Thời điểm Long Tam đuổi tới, nhìn thấy chính là cảnh tượng Phụng Trữ toàn thân đầm máu, chống đao mà đứng, hán trở mắt đục ngầu, máu toàn thân giống như ngưng chảy, muốn gọi nàng lại phát hiện miệng không thể mở ra: Trừ bỏ kẹp chặt bụng ngựa, cho ngựa nhanh chóng hơn, lại nhanh chóng hơn nữa, hán đúng là hoàn toàn không có ý niệm khác trong đầu:

Nhưng thật ra Phụng Trữ vừa chuyển đầu là thấy được hán, trên mặt lập tức tràn ra miệng cười, la lớn: “Long Tam!”

Một tiếng gọi này làm cho Long Tam tỉnh lại, nàng không có việc gì, nàng cười đến sáng lạn, nàng vẫn là tinh thần chấn hưng trung khí mười phần như vậy, Long Tam tinh thần chấn động, mắt thấy đại tướng Hạ quốc kia huy đao sẽ giết Phụng Trữ trước mặt, Long Tam hét lớn một tiếng, từ trên lưng ngựa vội vàng nhảy lên, lướt qua đầu Phụng Trữ, thẳng hướng đại tướng Hạ quốc kia mà đánh:

Đại tướng Hạ quốc kia sững sờ, mắt thấy Long Tam một chưởng đánh về phía đầu ngựa của hán, hán vội vàng kéo cương, đại đao trên tay ngăn lại, tránh được: Long Tam cũng là hư hoảng nhất chiêu, trong không trung uốn người, một cước đá đến trên vai tướng quân kia, đá hán xuống ngựa:

Tướng quân kia rơi xuống, hét lớn một tiếng, xoay người liền hướng Long Tam chém lại: Long Tam thấy Phụng Trữ bị thương, vốn là đầy ngập lửa giận, người này vừa mới rồi còn muốn trước mặt hán đoạt đi tánh mạng của Phụng Trữ, hán lại hận tới cực điểm, lập tức cũng không nói nhiều, huy kiếm đón

nhận, hai người bắt đầu chém giết như vậy:

Phượng Trữ thấy Long Tam đã đến, tinh thần đại chấn, nguyên khí nhất thời khôi phục hơn phân nửa, nàng thấy Long Tam cùng người động thủ, cũng nhanh chóng đá ngã lẫn hai gã Hạ binh, huy đao hộ ở phía sau Long Tam, vợ chồng hai người ăn ý mười phần, cũng là chiến đấu thành thạo:

Long Tam trong lòng vương bận thương thế trên người Phượng Trữ, biết là đánh càng lâu, đối nàng càng bất lợi, vì thế hấn chiêu chiêu tất sát, không để lại đường sống cho đối phương, liều mạng hơn mười hiệp, đem đại tướng kia một kiếm chém ngã, lấy tánh mạng: Hấn nhất chiêu đắc thủ, ngừng cũng không ngừng, xoay người đá bay một tên Hạ binh trước mặt Phượng Trữ, sau đó cánh tay ôm lấy nàng, nhảy lên ngựa, hướng Thanh Sơn cốc kia mà đi:

Mọi người rốt cục cũng mạo hiểm vạn phần vào được trong cốc, Phượng Trữ ôm gáy Long Tam bột, xa xa nhìn Hạ binh kia thu binh thoái lui, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra: Lúc này thả lỏng, bỗng thấy khí lực toàn thân giống bị trôi đi, ngay cả cánh tay cũng nâng không nổi:

Tiêu quân bên này quân y thay Mục lão tướng quân bảo mệnh, cùng Hàn Tiểu có quen biết, Hàn Tiểu có bản sự ra sao hấn tất nhiên là rõ ràng, vừa thấy cứu tinh đến đúng lúc đúng là Hàn Tiểu, không khỏi mừng rỡ, chưa tiếp đón liền muốn lôi kéo Hàn Tiểu đi trị thương cho Mục tướng quân:

Long Tam ở một bên, trong lòng giận dữ, một chương đánh vào bàn đá, quát: “Để cho Tiểu Tiểu trị thương cho nương tử của ta trước, không thấy đây một thân toàn máu sao?” Mục tướng quân kia bị thương đã rất nhiều ngày, muốn cứu mạng cũng không kém nhất thời nửa khắc:

Phượng Trữ nhìn hấn ở trên bàn của người ta phát uy cướp đại phu, cảm thấy có chút ngượng ngùng, lôi kéo của hấn ống tay áo, nho nhỏ giọng nói: “Ta không sao, không có vết thương lớn gì.”

“Nàng cảm miệng, ta chính là đang tức giận.” Long Tam mặt đen thui quát, đây là hấn lần đầu tiên đối Phượng Trữ nói chuyện ngữ khí như vậy:

Long Tam giáo huấn là nương tử nhà mình, nhưng làm những người khác chấn động, quân y kia bộc trực nhanh chóng an bài bọn họ an trí chữa thương, thăm nghĩ bên này mau chút xử lý xong, hấn cũng mau chút cho Hàn Tiểu đi xem Mục lão tướng quân:

Phượng Trữ nằm ở trên giường không dám động, hừ cũng không dám hừ một tiếng: Hàn Tiểu tay chân lạnh lẽo đem xiêm y của nàng cởi bỏ, cánh tay, vai, sườn thất lung cùng trên đùi đều có vết thương, Phượng Trữ chính mình là không dám nhìn, càng xem càng chột dạ, nàng giả bộ nhắm mắt, lại vụng trộm mở mắt ngắm Long Tam, chỉ thấy Long Tam nhìn chăm chăm những vết thương to nhỏ trên người nàng, một câu cũng không nói: Phượng Trữ nhanh chóng lại nhắm mắt lại, trong lòng thực hối hận vừa rồi vì sao có kị của hấn tức giận, không kiên trì đuổi hấn đi ra ngoài đâu?

Nàng ở trong lòng thờ dài, quả muốn năn nỉ Hàn Tiểu trị thương cho nàng chậm chậm một chút thì tốt rồi, không nên gấp gáp, không nên gấp gáp: Nhưng nàng không nóng nảy, người khác sốt ruột, Hàn Tiểu trong lòng đối Phượng Trữ quý trọng, lại nhớ đến mục đích tiến đến lần này, cho nên động tác nhanh chóng, chỉ chốc lát liền đem vết thương của Phượng Trữ đều xử lý tốt, sau đó bộc trực một khắc cũng chưa chậm trễ, Hàn Tiểu cũng đi rồi:

Phượng Trữ trên người đắp chăn, tạm thời còn không dám trợn mắt, chỉ nghe trong phòng người đến người đi, chắc là thu thập bó khăn dính máu, lấy cái hòm thuốc, đổi nước ấm, nhưng những động tĩnh đó, rất nhanh cũng hết:

Trong phòng im ắng, Phượng Trữ nằm nằm, nhìn không được mở to mắt vụng trộm nhìn, không nghĩ tới vừa mở mắt liền chống lại ánh mắt của Long Tam, hấn ôm cánh tay đứng ở bên giường, nhìn chăm chăm trừng mắt nàng:

Lần này lại nhắm mắt sợ là không thích hợp, Phượng Trữ lấy lòng cười cười, đáng tiếc Long Tam gia hoàn toàn bất vi sở động, sắc mặt như trước khó thấy được cực điểm: Phượng Trữ đô chu miệng muốn làm nũng, nhưng lại bị Long Tam liếc mắt một cái trừng nữa:

Phượng Trữ nghĩ a nghĩ, cân nhắc nửa ngày, rốt cục vẫn là nho nhỏ giọng nhượng một câu: “Đau quá a.”

Còn dám kêu đau? Long Tam chỉ cảm thấy bàn tay ngứa, thật muốn nhắc nàng lên hung hăng đánh mông một chút: Phượng Trữ tròn mắt đảo quanh, tiếp lại lệ thảo đau lòng, lại mềm mại nói: “Thật sự đau quá a, đau chết mất.”

Long Tam trên mặt run run, dưới chân khẽ động, hướng tới trước giường gần một ít, nhưng rất nhanh lại nghiêm mặt làm lơ, không quan tâm nàng: Nhưng như vậy cũng làm cho Phượng Trữ nhìn ra hấn mềm hoá, nàng từ trong ô chần vờn tay, kéo kéo ống quần hấn, Long Tam “hừ” một tiếng, cũng không giãy, nhưng vẫn không nói lời nào:

Lần này Phượng Trữ yên tâm lớn mật ngao ngao làm nũng: “Rất đau, cánh tay của ta chút nữa là bị bị chém đứt, chém liền chém đi, dù sao cũng không có người thương ta, không có người thương sẽ không đau đi, dù sao ta cũng có thói quen...”

Biết rõ là nàng giả bộ, nhưng Long Tam chính là chống đỡ không được, hấn đặt mông ngồi ở bên giường, cẩn cẩn thận thận cầm cánh tay của nàng xem xem, lại cẩn thận xem cánh tay kia bị băng bó mấy lớp nhìn như cái củ, đau lòng tột đỉnh: Hấn cũng không dám nghĩ, nếu không phải hấn từ Hạ quốc chạy trở về, nếu không phải hấn đúng lúc đuổi tới Thanh Sơn cốc, kia có phải hấn sẽ không bao giờ nhìn thấy nàng nữa hay không?

Trong lòng hấn nghĩ mà sợ đời mạng, chớp mắt lại nhìn thấy trong mắt nàng lộ ra tiểu đắc ý, tựa hồ may mắn thành công né tránh lửa giận: Long Tam nhất thời lại nổi giận, muốn hung hăng giáo huấn nàng một chút, nhưng lại luyến tiếc chạm vào, cuối cùng chỉ đành vuốt ngón tay chỉ vào trán nàng: “Còn dám kêu đau? Thân nàng nàng không lo, giờ đau chết nàng cũng ráng mà chịu.”

“Hừ, đau chết liền đau chết.” Phượng Trữ đô miệng bả đầu xoay qua một bên, quả nhiên Long Tam khai huấn, nàng cũng bắt đầu không được tự nhiên:

Long Tam trong lòng thờ dài, thay nàng kéo chăn, nhẹ nhàng phủ phủ băng vải trên cánh tay nàng: Phượng Trữ quay đầu, nhìn hấn, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiểu được, đối phương đều rất may mắn: may mắn vào thời điểm kia, hai người chúng ta ở chung một chỗ:

Long Tam nắm tay nàng, rút cuộc luyến tiếc thả ra:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Bí mật đột kích

“Long Tam, Long Tam...” Phượng Trữ cùng Long Tam tách ra nhiều ngày, tưởng niệm tất nhiên là không cần phải nói, lòng lại tràn đầy nhớ thương an nguy của hắn, hiện tại gặp mặt, tuy rằng tình hình không quá đúng, không khí không tốt lắm, nhưng nàng vẫn là nhìn không được một lần lại một lần gọi hắn:

Long Tam vốn xem như trong lòng đã bình tĩnh, liền như vậy nắm lấy tay nàng, cảm thấy thật là kiên định: So với lúc mới gặp mặt khi bộ dáng nàng toàn thân đầm máu, thật sự là làm hắn sợ tới quá mức, nay nàng tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng lại bình an vô sự an an ổn ổn ở trước mặt hắn: Hắn thâm cảm ơn may mắn, kết quả Phượng Trữ một tiếng lại một tiếng gọi, làm hắn bưng bình:

Đúng rồi, hắn còn chưa có giáo huấn nàng:

Hắn ho nhẹ hai tiếng, trừng mắt nhìn nàng: “Lúc trước khi ta đi, rõ ràng có người nói sẽ không chạy loạn, sẽ không mạo hiểm lung tung, kết quả thì sao?”

“Kết quả người kia vì cứu vớt quốc gia khỏi nguy nan, vì tướng công trước khi đi phó thác, vì bảo hộ hảo hữu của mình, vì thể theo thần y đến Thanh Sơn Cốc cứu lão tướng quân.” Phượng Trữ cầm tay của hắn, cánh tay không thể động đậy, vì thế chỉ nhúc nhích ngón tay ở trên tay hắn gãi gãi:

Long Tam sợ ngứa, nắm chặt tay lại không cho nàng quấy rối, còn nói: “Nàng còn dám nguy hiểm, chính nàng nói, Tiểu Tiểu võ nghệ không tinh, Thanh Sơn Cốc này tình thế không tốt như thế, ngay cả Mục tiểu tướng quân cũng không dám xông vào, nàng mang theo Tiểu Tiểu mạo hiểm xông vào như vậy, nếu Tiểu Tiểu xảy ra cái gì ngoài ý muốn, ta phải công đạo cho a Nham thế nào đây?”

Phượng Trữ nghe thấy mất hứng, nhúc nhích tay, không tránh Long Tam ra, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng lên: “Nhiep thành chủ kia cũng không phải huynh đệ của ta, ta không cần công đạo cho hắn: Chàng cũng không cần sốt ruột, dù sao Tiểu Tiểu một chút việc cũng không có, chàng không cần đau lòng.”

Long Tam dương dương tự đắc nhướn mi, nghe lời này liền biết tiểu Phượng Nhi nhà hắn lại chui vào thùng dấm chua, không khỏi lắc đầu cười khổ: “Lại nháo có phải không? Tiểu Tiểu là thê tử của a Nham, tất nhiên là Tiểu Tiểu có người đau sưng, này cùng ta có quan hệ gì đâu, tại sao ta lại đau lòng...”

Hắn còn chưa nói xong, liền bị Phượng Trữ đánh gãy: “Tại sao không quan hệ? Long Tam gia đã quên, Tiểu Tiểu lúc trước cũng không phải là thiếp của chàng sao?”

Long Tam sững sờ, hắn thật đúng là đem việc này quên không còn một mảnh, tiểu bánh bao dấm chua nhà hắn này, nguyên lai này đó đều nhớ rõ không quên tính sổ: Hắn nhìn không được nở nụ cười, sờ sờ đầu Phượng Trữ: “Tiểu bánh bao dấm chua, chuyện Tiểu Tiểu kia vốn là Dư nương sốt ruột làm chuyện hồ đồ, không phải là thật tình: Hơn nữa, ta không phải đã cho Tiểu Tiểu hưu thư sao?”

“Vậy chàng cũng trả hưu thư lại cho ta đi.” Phượng Trữ lại cướp nói:

Long Tam xoa khuôn mặt của nàng: “Lời chuyện cũ ra tính sổ có phải hay không?”

Phượng Trữ cũng biết cãi nhau như vậy không có ý nghĩa, “hừ hừ” hai tiếng, không nói: Nàng rõ ràng là làm một chuyện tốt, nàng còn bị thương, hắn lại một chút cũng không đau lòng, ngược lại vừa thấy mặt liền trách cứ nàng, Phượng Trữ càng nghĩ lại càng thấy ủy khuất:

Long Tam thấy nàng nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng thờ dài, cúi đầu cọ cọ chóp mũi của nàng, thấp giọng nói: “Nàng làm cho bản thân mình bị thương, Phượng Nhi!”

Phượng Trữ giật mình, chuyển xem qua nhìn, chống lại ánh mắt của hắn, Long Tam lại nói: “Nàng đã đáp ứng ta sẽ không tự làm mình bị thương.” Thanh âm của hắn lộ ra thương tâm khổ sở, Phượng Trữ một chút lại mềm lòng, nàng nhu chấp nói: “Ta đã thật cẩn thận, là do bọn hắn nhiều người, ta mới đánh không lại, cái đó là nói, mảnh hồ nan địch quần hồ chàng biết không?”

Long Tam nhìn chăm chăm nàng, Phượng Trữ lại giải thích: “Bọn họ nói Thanh Sơn Cốc này nếu thất thủ, phiền toái liền lớn, Tiểu Tiểu cùng Mục tiểu tướng quân kia giao tình rất tốt, gia gia của hắn Tiểu Tiểu tất nhiên là muốn cứu, hơn nữa lại là lúc quốc gia nguy nan, nếu không đến, liền thật sự không thể nào nói nổi: Ta cũng đáp ứng qua phải bảo vệ nàng, chờ hai người trở về, ta đương nhiên cũng phải đi theo đến đây, thêm nữa, cái đường tắt kia chỉ có ta biết...”

Long Tam vẫn là nhìn chăm chăm nàng như vậy, ngữ khí ai oán: “Nàng bị thương, nàng chảy thật nhiều máu...”

“Không sao, không sao, cũng đừng thăm oán nữa.” Phượng Trữ không kiên nhẫn, tức giận nói: “Còn nói nếu Tiểu Tiểu bị thương chàng không có cách

nào công đạo, bây giờ ta bảo hộ Tiểu Tiểu rất tốt chàng lại có ý kiến, dù sao tả hữu cũng là chàng nói, tại sao kiểu gì cũng không hài lòng, thật đáng ghét.”

“Chán ghét ta?” Long Tam cũng không giả bộ đáng thương nữa, một ngụm cắn trên mặt nàng: “Chỉ có thể thích ta, không được chán ghét.”

“Liên chán ghét, ghét nhất chàng.” Nói còn chưa dứt lời liền bị Long Tam ngăn chặn miệng, hai người một chút không cảm thấy bản thân đối thoại ngây thơ còn hơn cả Bảo Nhi, một cái hôn lấp đầy thời gian tương tư:

Ngoài phòng có người gõ cửa, Long Tam rút cục buông Phụng Trữ ra, hần đi ra ngoài gấp, nguyên lai là một tiểu binh, hần đưa được tới: Long Tam cảm tạ, đem lại đây một ngụm một ngụm uy Phụng Trữ, cuối cùng Phụng Trữ cũng là ngại quá chậm, dùng tay không bị thương đoạt lấy bát, thậm chí một hơi uống hết:

Uống xong rồi nằm trên giường oán giận: “Được khó uống như vậy, một ngụm một ngụm uống từ từ cứ như bị phạt. Chàng là cố ý sao?” Long Tam cười cười, điểm chóp mũi nàng: “Quý ảm!”

Hần đi ra ngoài cảm chén trà lại, đến khi trở về, Phụng Trữ cũng hỏi: “Tại sao chàng đã trở lại?”

“Thế nào, ta không trở lại cùng nàng, còn có thể đến đâu?”

“Ta là nói, chàng không phải bồi Nhiếp thành chủ đi Hạ Quốc sao? Sự tình đã làm tốt chưa?”

“Còn không có: A Nham gặp phiền toái, ta khuyên không nổi hần, vì thế muốn trở về đón Tiểu Tiểu qua, để cho Tiểu Tiểu nói với hần.”

“Đón Tiểu Tiểu?” Phụng Trữ xoay đầu: “Hừ, ta đây đâu?”

“Ta vốn là muốn vì an toàn, nàng vẫn là ở lại Cổ Sa thành chờ ta cho tốt.” Lời này của Long Tam lập tức đổi lấy một cái trừng mắt của Phụng Trữ, Long Tam trấn an nắm tay nàng, tiếp tục nói: “Nhưng sau khi gặp nàng lại nghĩ, không đúng, tình huống của nàng không giống với người thường, để nàng một mình ở lại đó, sợ là càng không an toàn.”

“Chàng còn la mắng quở trách ta đâu?”

“Ta nói là sự thật, nếu ta đem Tiểu Tiểu đi rồi, chỉ lưu lại mình nàng ở đó, trong lòng nàng cũng sẽ không thoải mái không phải sao? Thời điểm nàng cao hứng còn noi noi chạy loạn đâu, còn nếu như không thoải mái, làm sao còn ép buộc được nàng ở yên một chỗ? Hoặc là nàng xúc động, tự mình đi Hạ Quốc, kia chẳng phải là càng không an toàn sao?”

Phụng Trữ tròn mắt đảo quanh, cắn cắn môi, không thể không thừa nhận nàng thật là sẽ như thế, nếu Long Tam thật sự là đem Tiểu Tiểu đi để cho nàng ở Cổ Sa thành chờ, nàng sẽ chờ hần mới có quý:

Nàng “Hừ” một tiếng, nói: “Chàng nếu là dám bỏ lại ta, ta chắc chắn sẽ không tha cho chàng.”

Long Tam bật cười: “Không dám, không dám, ta nào dám bỏ lại nàng.” Hần nhìn Phụng Trữ hí mắt lộ đắc ý nho nhỏ, lại thấp giọng nói một câu: “Ta lý luận tiếc.”

Phụng Trữ mặt đỏ hồng, lúc này được hiệu chậm rãi có hiệu quả, hơn nữa nàng thật là mất rất nhiều máu, người liền cảm thấy mệt mỏi, nàng nhìn chăm chăm Long Tam, ánh mắt nhìn nhìn không mở ra được, muốn ngủ: Nàng mơ mơ màng màng nói: “Ta cũng sẽ không bỏ lại chàng.”

Nàng nhắm mắt lại ngủ, Long Tam lại bị lời này gọi lên lo sợ không yên, hần còn không có nói cho nàng chân tướng sự tình, trước mắt thế cục loạn như vậy, Nhiếp Thừa Nham bên này phiền toái lại một đồng, hần kẹt ở bên trong, vô luận như thế nào đây cũng không là thời cơ tốt: Long Tam thở dài, vậy chờ một chút đi:

Lần này quả nhiên là đợi lâu: Long Tam mang theo Phụng Trữ cùng Hàn Tiểu đi Hạ Quốc, tìm được Nhiếp Thừa Nham: Ân oán của Nhiếp gia Long Tam cũng không tiện nhúng tay, có tâm tương trợ lại bất lực, hơn nữa Nhiếp Thừa Nham quật cường cứng nhắc như tảng đá, hần khuyên kiểu gì cũng không nghe: Bất quá may mà Nhiếp Thừa Nham bên này vẫn còn tìm được phương án giải quyết chi đạo: Mà sau đó Long Tam lại nhận một nhiệm vụ:

Nhiệm vụ là Long Đại giao cho hần, nhưng kỳ thật là mật lệnh của triều đình, nội dung là cho Long Tam đang ở Hạ Quốc đi ám sát Hạ Vương: Triều đình ngoài mặt còn cùng Hạ Quốc giằng co đàm phán, trên thực tế cũng đã cùng huynh đệ Hạ Vương bàn bạc điều kiện, tiêu diệt Hạ Vương, trợ người đó đăng cơ, Hạ Quốc liền ngưng tấn công Tiêu Quốc, hai nước chung sống hoà bình:

Thân phận Long Tam trên giang hồ được huynh trưởng thay mặt triều đình giao cho làm chuyện như vậy không phải một hai lần, sớm đã thành thói quen: Hần thiếu huy mật hàm, bí mật cài gián điệp ẩn nấp ở Hạ Quốc, bố trí an bài hết thảy:

Trước khi hành động, Long Tam trái lo phải nghĩ, cuối cùng quyết định mang theo Phụng Trữ cùng hành động, điều này làm cho Phụng Trữ mừng rỡ: “Long Tam, chàng thật tình mắt, mang theo ta, nhất định mã đáo thành công.”

“Nàng nếu là có thể ngoan một chút, về sau làm cái gì ta đều mang theo nàng.” Thời điểm Long Tam nói lời này, trong đầu nghĩ, chờ việc này chấm dứt, hần nhất định phải tìm cơ hội đem chân tướng sự tình đều nói cho nàng:

Nhưng Long Tam quên, trong chuyện này, lão thiên gia luôn luôn không đứng về phía hần:

Ngày đó đúng là Long Tam cùng Phụng Trữ viên mãn chấm dứt nhiệm vụ trong ba mươi ngày, Long Tam đã tính toán rõ ràng:

Bọn họ hoàn thành chuyện ám sát liền bí mật rời đi, vì ổn thỏa sự tình, hẳn thậm chí không có trở về tìm Nhiếp Thừa Nhan: Hẳn mang theo Phụng Trữ, giả dạng làm vợ chồng đi thăm người thân, ly khai Hạ Quốc, xuyên qua Cổ Sa thành, vòng đến một trấn nhỏ tên là Hương Hà:

Bọn họ muốn ở nơi này ngây ngốc một thời gian, bảo đảm tâm hoàng Hạ Quốc bên kia chẳng có hết thấy thuận lợi: Về phương diện khác, cũng bởi vì sự kiện này, Phụng Trữ tạm thời không thể đi Sa Hồ, nàng hiểu được sự tình nặng nhẹ, một chút cũng không câu kinh, ngược lại tâm tình vẫn tốt lắm, bởi vì Long Tam làm đại sự mang theo nàng, lại thành công, điều này làm cho nàng rất có cảm giác thành tựu, cảm thấy ác danh của mình đã phai nhạt, trở nên có vận giúp phụ:

Long Tam mấy ngày này luôn luôn tìm cơ hội muốn cùng Phụng Trữ nói rõ ràng: Một đường từ Hạ Quốc trở về đây, phải chuẩn bị nhiều thứ, phải bí mật xuất cảnh, không phải thời cơ tốt để thăng thân: Ra khỏi Cổ Sa thành, đến Hương Hà trấn, Phụng Trữ tâm tình tốt lắm, vẫn thực ngoan cùng hắn, này cũng không phải thời cơ tốt để thăng thân:

Long Tam luôn nói với chính mình, đợi thêm một ngày nữa, ngày mai rồi nói, nhưng là ngày mai lại giống như hôm trước, nhaoáng một cái mắt thấy đã ba mươi ngày trôi qua:

Hôm đó Long Tam mang theo Phụng Trữ đi ngoại ô chơi, bởi vì đoạn thời gian này hắn cầu hoan quá đáng, Phụng Trữ tức giận, hắn liền đáp ứng mang nàng đến nơi xa một chút chơi: Phụng Trữ thật lâu chưa từng có ngày nào nằm trên cỏ xanh, nhìn mây trắng, ăn chim sẻ nướng như vậy, chơi rất là vui vẻ: Thời điểm trở về trực tiếp nằm bẹp ở trên xe ngựa ngủ, xa phu Long Tam lại thật cẩn thận lái xe sợ làm nàng khó chịu, lại lo lắng nàng chơi hăng hái như vậy có thể đói có thể khát hay không, vì thế khi đi ngang qua thực phố, đi xuống mua cho nàng chút điểm tâm cùng trà:

Đợi hắn cầm lấy nọ quay lại, vạch màn xe ngựa lên, đem nọ thả vào, nhìn Phụng Trữ đang mơ màng, tinh tế hỏi nàng có muốn ăn chút hay không, Phụng Trữ lắc đầu, ngáp một cái, ôm thân muốn tiếp tục ngủ: Long Tam bị bộ dáng của nàng chọc cười, ở trên mặt nàng hôn nhẹ, vừa rời khỏi xe ngựa, buông màn xuống, quay người lại, không ngờ nhìn thấy Niệm Nhất:

Niệm Nhất đứng cách hắn hơn mười bước mỉm cười: “Long đại ca, đã lâu không thấy: Mới vừa rời ở cửa hàng kia thấy, ta còn tưởng rằng nhận sai người!”

Long Tam chỉ cảm thấy máu toàn thân đông cứng, hắn theo bản năng nhìn thoáng qua xe ngựa, màn xe phủ rất kín, trong xe cũng thực im lặng: Hắn quay đầu lại đối Niệm Nhất nói: “Thật sự là khéo, không nghĩ tới ở trong này nhìn thấy huynh!”

Niệm Nhất cười cười, lắc lắc vài cái bao giấy dầu cùng bình rượu trong tay nói: “Ta cùng sư phụ còn có vài vị sư đệ muội sư môn có việc muốn làm, đi ngang qua nơi đây, ta đến mua chút thức ăn!”

Long Tam gật gật đầu, nỗ lực kiềm chế không cho chính mình quá lo lắng: Niệm Nhất nhìn nhìn xe ngựa, lại hỏi: “Là tôn phu nhân?”

Long Tam lại gật gật đầu, đáp thật mạnh: “Đúng vậy, là nội nhân: Vừa bởi nàng đến ngoại ô đi giải sầu!”

“Thật tốt!” Trong giọng nói Niệm Nhất có hàm mộ, hướng Long Tam gật đầu một cái: “Ta trước cáo từ, bọn họ còn chờ ăn cơm đây!”

Long Tam gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Sau này còn gặp lại!”

Niệm Nhất cười cười, xoay người đi:

Long Tam nhìn bóng dáng của hắn biến mất nơi cuối đường, trong đầu không biết là cái tư vị gì: Hắn quay lại trên mã xa, Phụng Trữ nghe được động tĩnh lại mở mắt ra, mơ mơ màng màng hỏi: “Làm sao vậy, tại sao lại không đi?”

Long Tam không đáp, thấp người đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực:

Long Tam quyết định, vô luận như thế nào, hôm nay hắn nhất định phải cùng Phụng Trữ nói hết sự tình:

Nhưng Phụng Trữ lần này ngủ thẳng đến tối, Long Tam vẫn ở trong phòng chờ, mãi đến khi tín sử đến gọi: Long Tam lay lay Phụng Trữ dậy, dặn nàng mình phải xuất môn một chuyến, Phụng Trữ đáp, nghe tiếng động Long Tam đi ra ngoài đóng cửa lại:

Nàng lại nằm một hồi, cảm thấy đã đói bụng, con đói cuối cùng làm cho nàng tỉnh táo lại, nàng đứng dậy thay đồ, rửa mặt sạch sẽ, ra ngoài phòng tìm ăn:

Đại nương giúp việc ở trong sân thấy nàng ra thì tiếp đón: “Phu nhân tỉnh? Gia mới xuất môn, đồ ăn đều còn nóng, phu nhân muốn ăn chưa?”

Phụng Trữ gật đầu: “Ta sắp chết đói!”

Đại nương giúp việc nhanh đi chuẩn bị đồ ăn: “Phu nhân chờ, ta mang đồ ăn lên!”

Đồ ăn đem đến, Phụng Trữ lại nhíu mày: “Đại nương, có cá đường dầm chua không?”

“Ai nha, không chuẩn bị!”

“VẬt vậT ô mai thì sao?”

“Phu nhân, thực xin lỗi, thịt bò sáy này không phải ngài cũng thích ăn nhất sao? Tô thịt đậu hũ, ngọt thướt canh, đây đều là gia nói ngài thích ăn mà chuẩn bị: Nếu không, hôm nay trước ăn tạm mấy món này, ngày mai ta chuẩn bị cho phu nhân cá đường dầm chua cùng vậT ô mai được không?”

Phượng Trữ lắc đầu, bỗng nhiên thực có cảm xúc muốn khóc, chỉ bởi vì không có cá đường dầm chua cùng vậT ô mai nàng rất muốn ăn, nàng kêu đại nương giúp việc lui ra, một mình nhìn một bản đồ ăn khổ sở:

Ý niệm muốn cá ăn đường dầm chua trong đầu càng ngày càng mãnh liệt, Phượng Trữ cuối cùng không chịu nổi, đi ra ngoài cùng đại nương nói, tự mình đi tiểu từ lâu trên dùng bữa:

Nàng vừa đi vừa nói thầm trong lòng, tại sao ngày hôm nay cô quái như vậy, vừa tham ngủ vừa tham ăn, nàng ngáp một cái, cảm thấy lại có chút mệt rã rời: Lúc này một cái thân ảnh quen thuộc ở trước mắt nàng nhoáng lên một cái, là cái nam tử muốn giết nàng muốn cướp Bảo Nhi kia, Phượng Trữ chấn động mạnh, nàng sẽ không nhận sai, thẳng nhai này hóa thành tro nàng cũng nhận ra:

Nàng lặng lẽ theo đuôi sau đó, muốn nhìn một chút hấn ở chỗ này muốn làm cái gì, nếu là có thể phát hiện nơi ẩn thân của tên này, liền nhanh chóng đi mật báo cho Long Tam: Nàng theo một đoạn, quẹo vào một cái ngõ nhỏ, lại mất dấu bóng dáng của hấn: Phượng Trữ đang định xoay người lui ra ngoài, bỗng nhiên phía sau truyền đến một thanh âm rất quen thuộc: “Đừng nhúc nhích, đao của ta không có mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Vạch trần bí mật

Phượng Trữ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, hôm nay nàng nhất định là chơi quá mệt mỏi, không nghỉ ngơi cho tốt, lại rất đói bụng, cho nên nàng nhất định là xuất hiện ảo giác, làm sao có thể là thanh âm này?

Nàng hơi hơi động, người phía sau liền nói: “Đừng nhúc nhích, ta cũng không phải là nói giỡn với ngươi.”

Mỗi một sợi lông trên người Phượng Trữ đều dựng thẳng lên, xác thực quả thật thực là thanh âm này: Nàng không dám động, người nọ phía sau có lẽ cảm thấy đã không chế được nàng, đi lại gần một chút, đoan dao nhận đề ở tại sau lưng Phượng Trữ, đề thấp thanh âm quát hỏi: “Là ai sai sử ngươi?”

Phượng Trữ kinh hoàng tim đập thình thịch, nàng mở miệng hỏi: “Sai sử ta làm cái gì?”

Người phía sau tựa hồ ngậy người ngần ngại, Phượng Trữ không dám xác định là vấn đề nàng hỏi hay là thanh âm của nàng làm cho người này kinh ngạc: Nàng lặng lẽ chờ, một lát sau, người nọ đáp: “Sai người giả mạo ta!”

“Giả, mạo, ngươi?” Phượng Trữ một chữ một chữ nhẹ giọng lặp lại: Nàng xoay người lại thật nhanh, người nọ phía sau cả kinh, lui từng bước, không nhúc nhích uy hiếp cái gì, nhưng việc này hai người đồng thời quăng đến sau đầu:

Bởi vì, các nàng thấy được lẫn nhau:

Gương mặt giống nhau như đúc, thanh âm giống nhau như đúc!

Nếu không phải kiểu tóc cùng xiêm y bất đồng, Phượng Trữ đã nghĩ mình đang soi gương: Trên mặt người nọ cùng Phượng Trữ đều là biểu tình kinh ngạc, nhưng biểu tình này rất nhanh trôi đi không thấy, nàng ta lạnh lùng cười: “Ta còn đang suy nghĩ, tại sao có thể lừa dối, lừa được cả cha ta, không ngờ ngươi cải trang giống như vậy.”

Phượng Trữ lấy lại bình tĩnh, tỉnh táo lại, cũng lạnh lùng cười: “Có lẽ ngươi nên nói, ngươi làm sao có thể giả dạng thành như ta vậy? Thuật dịch dung thật sự lợi hại, các ngươi lần này trừ bỏ muốn trừ bỏ ta, còn muốn giả trang thành ta lẫn vào Long gia sao? Đừng có nằm mộng, các ngươi không thể gây thương tổn cho ta, cũng không có nhưng năng giấu giếm nổi ánh mắt của Long Tam.”

Nói đến Long Tam, trong lòng Phượng Trữ dấy lên hừng hực lửa giận, tưởng tượng nữ nhân trước mắt này ôm Long Tam ngọt ngào kêu tướng công làm cho nàng rất tức giận, chỉ hận không thể lập tức tát chết nữ nhân này: Nàng bước lên từng bước, đang định phát uy: Nữ nhân này lại nói: “Ngươi mới là đồ giả!”

Phượng Trữ sững sờ, trong đầu tựa hồ hiện lên cái gì, nàng đưa tay nhéo sau tai cùng gáy của nữ nhân kia sờ, cái gì cũng không sờ thấy, mặt của nàng ta đúng là thật sao?

Phượng Trữ ra tay nhanh như thiểm điện, nữ nhân kia khó lòng phòng bị, bị nhéo khá mạnh tay, nàng ta la lên hô đau, cuối cùng phát hiện mình căn bản không phải đối thủ của Phượng Trữ: Phượng Trữ phản thủ, nháy mắt đoạt chủy thủ của nàng ta, lại chuyển tay đặt lên cổ nàng ta, một tay chế trụ tay kia ép vào trên tường, hỏi: “Ngươi là ai?”

Nàng kia hoảng sợ, cũng là không kêu, nàng mở to đôi mắt cùng Phụng Trữ giống nhau như đúc, tí mĩ đánh giá mặt Phụng Trữ, sau đó nhìn chăm chăm ánh mắt của Phụng Trữ, rành mạch nói: “Ta là Phụng Trữ.”

“Thúi lắm, ta mới là Phụng Trữ.” Phụng Trữ tìm đập loạn, rõ ràng nàng dùng một chút lực là có thể bẻ gãy cổ đối phương, nhưng là vì sao nàng lại sợ hãi?

“Ngươi là giả, là đồ giả Long gia tìm đến lừa Phụng gia chúng ta!”

“Ngươi mới là giả.” Phụng Trữ nhìn khuôn mặt kia cùng mình giống nhau như đúc, trong đầu đầu một mảnh hỗn loạn, nếu theo như nữ nhân này nói, vậy hẳn là trái lại mới đúng.” “Ngươi là mới là đồ giả Phụng gia tìm đến lừa Long gia chúng ta!”

Nhưng đồ giả giống như vậy, vô luận là ai tìm ra, kia phải nói là bản sự thông thiên:

Hai nữ nhân ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong khoảng thời gian ngắn đều không nói gì, các nàng cũng không ngốc, đương nhiên hiểu được muốn tìm ra khuôn mặt giống nhau như đúc như vậy, sợ cũng không phải là ở trong thành đi vài vòng là có thể làm ra:

Phụng Trữ chậm rãi buông lỏng tay ra, nữ nhân kia hơi lui từng bước, đột nhiên nằm úp sấp đến góc tường hướng vào trong ngõ nhỏ nhìn, đối Phụng Trữ nói: “Ngươi đi theo ta:”

Phụng Trữ giống như trúng ma chướng, lại thật sự cùng nàng ta đi: Hai người quải ba bốn cái loan, vào một căn nhà nhỏ, trong phòng bài trí đơn sơ, có một cái giường nhỏ, một cái bàn, xiêm áo treo trên tường, rõ ràng này nọ không quá giống, nhưng Phụng Trữ lại hoảng hốt giống như nhìn đến cái phòng ở trong tiểu viện Long gia kia:

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Phụng Trữ lớn tiếng dọa người:

“Ta là Phụng Trữ, ngươi là ai?” Cái nữ nhân tự xưng Phụng Trữ kia nói chắc chắn:

“Ta mới là Phụng Trữ.” Phụng Trữ cảm thấy choáng váng rất nhiều, chống tay vịn ghế dựa ngồi xuống:

Cái nữ nhân kia đứng, nhìn nhìn nàng, nói: “Vừa rồi người nọ mà ngươi đi theo, gọi là Lam Hồ, là phụ thân thân sinh của Bảo Nhi, trên mộ Bảo Nhi có một vết chu sa, sau khi ta sinh nó ra vẫn chưa từng gặp qua, cho nên chỉ nhớ rõ cái này.”

Phụng Trữ trừng lớn mắt, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy không thờ nổi: Nàng giãy dụa nói: “Ngươi đừng lừa ta, có phải nương nói cho ngươi hay không, bà ta đương nhiên biết trên người Bảo Nhi có cái gì.”

Nữ nhân kia cũng ngồi xuống: “Ngươi thật sự không nhớ gì sao? Ngươi nhớ rõ chính mình là ai không? Cho nên người khác nói ngươi là cái gì, ngươi liền coi chính mình là thế sao?”

Phụng Trữ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra, nàng vẫn nói: “Ta là Phụng Trữ, Long Tam sẽ không gạt ta:”

“Long Tam” Nữ nhân kia lập lại xưng hô này, cười khò: “Ta đã thành thân với hần ba năm, vẫn chỉ gọi hần là Tam gia, còn có Nhị gia, luôn là cái loại ánh mắt trào phúng châm biếm, Long đại gia liền càng không cần phải nói, dường như thấy ai cũng như có cừu oán: Ta mọi cách lấy lòng, nhưng lại không có người thích ta:”

Phụng Trữ cũng ngắc ngỏi, nhớ tới tình cảnh chính mình ở Long gia lúc vừa tỉnh lại: Nàng nghe nữ nhân kia tiếp tục nói: “Long gia bọn họ, chưa từng có xem ta là con dâu: Bất quá cũng đúng thôi, ta gả vào, cũng không phải vì làm con dâu Long gia: Long Phụng chỉ cừ, nói vậy ngươi cũng là biết đó, nương ta để cho ta tới trộm bảo vật, nhưng Long gia khắp nơi đề phòng, lấy khả năng của ta cùng nha đầu hồi môn, làm sao có thể đắc thủ? Nhưng là nương không muốn buông tay, vì thế ta liền qua một ngày tính một ngày, cho đến khi ta gặp Lam Hồ:”

Phụng Trữ nhìn chăm chăm nàng ta, nàng ta cũng nhìn lại Phụng Trữ: “Lam Hồ thực khôi hài, lại sẵn sàng, ta trong lúc vô ý lộ ra chuyện ở Long gia, hần tỏ vẻ có thể giúp ta chiếu cố, khi đó ta cô độc đã lâu, ta yêu hần, cho là chúng ta liền thương nghị hợp tác như thế nào trộm bảo vật ra:”

Phụng Trữ lại nghĩ tới cái đêm tối đen kia, nước sông lạnh như băng, bên cạnh bờ sông ẩm ướt, cái nam nhân kia hỏi nàng: “Này nọ đâu?” Giống như trí nhớ của nàng, câu chuyện của nàng ta trùng vào một điểm, dường như là một người, bị phân ra hai nửa, một nửa là nàng, một nửa là nàng ta, dung mạo giống nhau, thanh âm giống nhau, nhưng là đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể như thế?

Nữ nhân kia không có nhận ra Phụng Trữ suy nghĩ tán loạn, nàng ta còn đang kể chuyện của nàng ta cùng Lam Hồ: “Sau đó ta chậm rãi phát hiện, Lam Hồ quan tâm chuyện trộm bảo so với quan tâm ta nhiều hơn một ít, ta có thai, không dám ở Long phủ chờ, liền về nhà mẹ đẻ vụng trộm sinh ra Bảo Nhi, ta vốn định sau khi trở về nói với hần, nhưng câu đầu tiên hần nói khi gặp ta lại là trách cứ, hần trách ta có chuyện gì mà phải đi lâu như vậy, chuyện bảo tàng bên kia đều bị chậm trễ: Ta bỗng nhiên không xác định, ta có nên đem chuyện đùa nhỏ nói cho hần hay không: Thời điểm đó, ta ru rú trong nhà, sợ Long gia phát hiện chuyện đùa nhỏ, cũng sợ hần phát hiện: Nhưng sau lại hần lại đối ta tốt rất nhiều, ta đúng là vẫn còn tin hần, ta không muốn đem bảo vật giao cho cha mẹ, ta đáp ứng Lam Hồ, sau khi trộm này nọ ra, liền giao cho hần:”

Nữ nhân kia ngừng lại một chút, tựa hồ ở nhớ lại, nàng ta nói tiếp: “Vì thế ngày đó, ta rốt cuộc đem cái cái hộp kia nhỏ trộm đi: Ta một đường chạy đến bờ sông hàn, ngồi ở trong rừng cây chờ đợi, thời điểm đó ban đêm rất lạnh, ta nhìn ánh trăng, bỗng nhiên thực không xác định, nếu ta đem hòm giao ra, sau ta có thể làm sao bây giờ? Ta bắt đầu nghĩ, Lam Hồ cho tới bây giờ vốn không có đáp ứng muốn dẫn ta đi: Nếu hần không cần ta, Long gia ta là không thể quay về, cha mẹ bên kia ta cũng không có cách nào khác giải thích, ta thậm chí còn có một nữ nhi: Vì thế ta sợ hãi, ta cảm này nọ kia vụng trộm rồi đi, ta nghĩ tìm một chỗ trước dàn xếp xong xuôi, hiểu rõ mọi chuyện lại đi tìm Lam Hồ, dù sao này nọ ở trên tay ta, ta có lợi thế:”

Phượng Trữ nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên thanh âm Lam Hồ: “Này nọ đâu?” Thanh âm của hắc xác thực chỉ cần này nọ, cũng không tính cứu nằng:

Phượng Trữ khẽ cắn môi, trả lời: “Việc này, cho dù ta không có trí nhớ, cũng có thể biên ra.” Long Tam là của nằng, Bảo Nhi cũng là của nằng, nằng ai cũng không cho:

Nữ nhân kia nghĩ nghĩ, nói: “Vậy ngươi hỏi ta đi, ngươi chọn lựa một chuyện mà Lam Hồ cùng nương cũng không biết hỏi ta, ta nếu có thể đáp được, ngươi có thể tin chứ?”

Phượng Trữ trừng nằng ta, hỏi một vấn đề khác: “Lam Hồ năm lần bảy lượt muốn giết ta, là vì sao?”

“Ta sau đó vẫn đi tìm hắc, hắc phát hiện này nọ là giả, sau đó đương nhiên cũng phát hiện, tối hôm đó ở bờ sông nhìn thấy nữ nhân bị thương không phải ta: Hắc muốn cho ta lại trở về Long phủ tiếp ứng, cho nên phải trừ bỏ ngươi.”

“Vậy ngươi vì sao không hiện thân, nếu ngươi có thể chứng minh ta là giả, vì sao không trực tiếp đến Long phủ đến vạch trần ta?”

Nữ nhân kia trong mắt lộ ra chán ghét: “Cái địa phương kia, ta một khắc cũng không muốn ở lại.”

Phượng Trữ lại nói: “Đó là nơi ta cảm giác hạnh phúc nhất đời này.”

Các nằng nhìn đối phương, tựa hồ đều ở hiểu rõ cảm giác của đối phương, qua một hồi lâu, nữ nhân kia hỏi: “Ngươi thật sự cái gì cũng không nhớ rõ sao? Ngươi từ đâu tới đây? Ngươi là ai?”

Phượng Trữ cũng hỏi: “Hộp trang điểm trong phòng ta, là che giấu cái gì vậy?”

“Nguyên lai ngươi cũng phát hiện.” Nữ nhân kia mỉm cười, định liệu trước đáp: “Phía dưới vách kếp, là ti thẳng nhiều màu làm ra vẽ, còn có bản đồ.” Nằng ta ngừng lại một chút: “Chuyện này, quả thật là nương cùng Lam Hồ cũng không biết, không ai biết, trừ bỏ ta.”

Phượng Trữ ngờ ngác nhìn nằng ta, trong đầu là tư vị nói không nên lời, nằng gầy dựa: “Vậy ngươi ở chỗ này làm cái gì? Lam Hồ lại ở chỗ này làm cái gì?”

“Lam Hồ lúc trước muốn ta trở về Long gia, ta chết sống không chịu, hắc không muốn lại bức ta, vì thế tự mình dẫn theo người đi Long phủ cướp bảo vật, không có thành công: Sau lại bị Long phủ tra ra, hắc cùng với đám huynh đệ của hắc liền tạm thời lẩn tránh, không dám lộ diện, tình hình như vậy, ta lại trở về Long phủ cũng không có khả năng, vì thế hắc cũng liền từ bỏ, tính tìm cơ hội khác: Ta liền đi theo hắc, qua một đoạn ngày thư thái: Sau lại, ta nhìn không được đem chuyện Bảo Nhi nói cho hắc, hắc đi tìm hiểu trở về, lại nói Bảo Nhi đã bị nhện vào Long phủ, hắc tính đem nữ nhi về đến: Một lần kia, hắc thấy nương, hắc để lại lời nhắn cho nương, hai người bọn họ gặp mặt, nương thế mới biết ngươi là giả.”

Phượng Trữ hiểu được, người này nói hết thấy đều hợp tình hợp lý, lại cân nhắc, nhưng nằng ta vẫn là không thể tin được, làm sao có thể liền khéo như vậy, nằng cắn răng nói: “Ngươi còn không có trả lời vấn đề của ta:”

“Này không phải đang nói tiền căn hậu quả sao? Ngươi tại sao nóng vội như vậy: Hảo, quá trình ta không nói, sự thật chính là, ta cảm thấy Lam Hồ đối ta khi tốt khi xấu, cảm thấy hắc đối ta không là thật tâm, vì thế ta liền vụng trộm theo tới nơi này, nhìn hắc rốt cuộc là như thế nào:”

“Hắc không phải muốn bảo tang sao? Nương cùng cha đi tìm bảo, tại sao hắc không bám theo?”

“Hắc cùng nương bàn chuyện, cũng không có nói cho ta biết.” Cái người tự xưng Phượng Trữ kia tự ngã một chén nước cho mình, nói: “Ngươi không cần nghi ngờ, ta thật sự là Phượng Trữ.”

“Ngươi là Phượng Trữ, vậy ta là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Tâm sự khó nói

“Chuyện này, ta cũng thực muốn biết, ngươi rốt cuộc là ai?” Nữ nhân tự xưng là Phượng Trữ nhìn chăm chăm Phượng Trữ nói:

Phượng Trữ cũng nhìn chăm chăm nằng ta: “Ngươi nói ngươi là Phượng Trữ, ngươi liền thật là vậy sao?” Nằng ngừng lại một chút, lại nói: “Vô luận như thế nào, chúng ta không lý do mà giống nhau như vậy:”

Nữ nhân kia nhủ mảy, Phượng Trữ cũng nhăn mặt, nằng vẫn như cũ không thể tin được chính mình không phải Phượng Trữ, nằng nói: “Tối hôm đó, ta ở bờ sông tỉnh lại, Lam Hồ hướng ta hỏi này nọ ở đâu? Đó là chuyện sớm nhất mà ta nhớ rõ kể từ khi ta có trí nhớ tới nay:”

“Hắn nghĩ ngươi là ta.”

“Sau đó người Long gia tới, hắn liền chạy mất.”

Nữ nhân tự xưng là Phụng Trữ rũ mắt xuống, cắn cắn môi: “Hắn quả nhiên là tính chỉ cần bảo vật không để ý tới sự sống chết của ta.” Nàng hỏi phục lại giường mắt nhìn chăm chăm Phụng Trữ, hỏi: “Có phải Long gia sớm có dự mưu, đem ngươi đến, vào ngày ta trộm bảo đó, cố ý đặt ngươi ở đó để lừa Lam Hồ cắn câu hay không?”

Phụng Trữ liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nữ nhân kia ngấm lại, lẩm bẩm nói: “Nương cùng Lam Hồ đều nói, ngươi là người Long gia tìm đến giả trang ta, để lừa bọn họ cắn câu.” Nhưng nay, nàng ta thấy nàng, lại cảm thấy chuyện có kỳ quái:

Phụng Trữ chống đầu, cảm thấy choáng váng lợi hại: “Ta linh tính nhớ rõ, ta là bị một sát thủ Tuyệt Hồn Lâu đánh rớt xuống nước.”

“Liên khéo như vậy?” Nữ nhân kia không thể tin:

“Liên khéo như vậy!” Phụng Trữ cảm thấy chính mình sắp thở không ra hơi: “Nếu ta không phải là Phụng Trữ, vậy ta là ai? Ta làm sao có thể không phải là Phụng Trữ?”

Nữ nhân kia không nói lời nào, lẳng lặng nhìn nàng: Phụng Trữ giường mắt trừng lại: “Vậy nay ngươi muốn thế nào?”

Nữ nhân kia tự hỏi, nàng muốn thế nào? Nàng không biết a:

“Ta nghe nói có người giả mạo cho ta, nguyên là có chút tò mò, nhưng Long gia ta không muốn trở về, Lam Hồ cùng nương đều nói chuyện này giao cho bọn họ làm, kêu ta chờ: Nhưng hôm nay thấy ngươi, không ngờ lại giống nhau như vậy, ta lại cảm thấy sự tình sợ là không đơn giản như vậy.”

“Nương nói ta là giả mạo?” Phụng Trữ thì thầm nói: “Vậy cha thì sao?” Một đường đi tìm bảo này, Phụng Trắc Quân đối nàng thật là quan ái, là một phụ thân thật tình đối nữ nhi đau sùng, nàng cảm giác được, nàng làm sao có thể không phải là nữ nhi của ông chứ?

“Sau khi ta rời khỏi Long gia, vẫn chưa gặp qua cha: Lam Hồ tìm tới nương, nương liền tới gặp ta, bà nói chuyện này trước không muốn nói cho cha, sợ phức tạp, chờ sự tình chấm dứt lại cùng cha nói.”

“Chấm dứt? Là chấm dứt như thế nào?” Phụng Trữ có chút muốn khóc, lại cảm thấy buồn cười: “Bà ấy nói chấm dứt, chính là đem ta là thứ gọi là giả mạo giết, sau đó cho ngươi là thứ gọi là chính quy trở về sao?”

“Ta không có nhưng năng trở về Long gia.” Nữ nhân kia cắn răng: “Ta khó khăn lắm mới thoát ra, vô luận đã trải qua cái gì, cũng không tính lại quay đầu.”

“Cho dù vì ngươi là chính danh, cũng không có thể giết ta, bà ấy cũng nhận định ta là con rồi Long gia tìm đến, sao không đem ngươi đến, giáp mặt vạch trần ta chẳng phải là rất tốt sao? Như vậy không phải càng dễ dàng cũng có hiệu quả sao?”

Nữ nhân kia sùng sốt, Phụng Trữ cắn răng một cái: “Cho nên này nói không thông, ta mới là Phụng Trữ thật, ta không có trí nhớ, các ngươi liền nghĩ đến lừa ta: Nương một lòng muốn bảo vật, muốn vì Phụng gia báo cừu, ta không có trí nhớ, nếu không theo lời nói của bà ta, nghe bà ta phân phó, vô tình cản trở đường đi của bà ấy, bà ta liền tìm ngươi tới diễn chuyện này, có phải thế không?” Phụng Trữ nói xong, kích động đứng lên: “Ta không muốn lại nghe ngươi nói lời vô căn cứ, không khâu bạch nha, ngươi cái chứng cứ gì cũng không có, ngươi nói, ta cũng có thể tự suy diễn: Long Tam là tướng công của ta, Bảo Nhi là nữ nhi của ta, ngươi không chia rẽ được chúng ta.”

“Nguyên lai ngươi là thật sự ở cùng Long Tam?” Nữ nhân kia cau mày bĩu môi, bộ dáng hèn mọn:

Thái độ của nàng làm cho Phụng Trữ giận dữ, lớn tiếng trả lời: “Long Tam là tướng công tốt nhất, dù cho ta không phải, ta chính là thích hắn, ta liền cùng hắn ở một chỗ, ngươi có thể quản sao?”

Nữ nhân kia cũng giận: “Ngươi trước mặt phu nhân chính quy là ta, nói ngươi cùng tướng công của ta có gian tình, thật đúng là đồ không có mặt mũi!”

“Ngươi hồ ngôn loạn ngữ, trước mặt Long Tam phu nhân là ta, bịa đặt Long Tam là phu của ngươi, còn cùng người khác bỏ trốn, đến nay vẫn cùng gian phu ở chung một chỗ, ngươi có mặt mũi quá nhi, ta thật xấu hổ thay ngươi.” Phụng Trữ không chút nào yếu thế:

“Ngươi biết rõ lời nói của ta đều là sự thật, ngươi mạnh miệng không chịu tiếp thu cũng vô dụng.” Nữ nhân kia không để ý tới Phụng Trữ châm chọc, trực tiếp nói ra trọng điểm:

Phụng Trữ cũng nâng đầu, cứng rắn nói: “Đợi đến khi ngươi thật sự xuất ra chứng cứ, mà không phải chỉ dựa vào mồm mép, ngươi lại tới tìm ta đi.”

Nàng nói xong xoay người liền đi đến cửa trước, nữ nhân kia đứng lên, vội la lên: “Vô luận ngươi đối thân phận thật giả nghĩ như thế nào, chẳng lẽ ngươi không muốn biết hai chúng ta đến tột cùng vì sao lại giống nhau như vậy chứ?”

Phụng Trữ dừng lại, nàng đứng một hồi, bỗng nhiên xoay người lại hỏi: “Ngươi lúc trước, vì sao phải giả vào Long gia?”

Nữ nhân kia sùng sốt, đáp: “Ta từ nhỏ, nương cùng cha luôn nói Long Phụng gia cừu, ta thân là một phần tử của Phụng gia, tự nhiên là muốn tận một phần lực giúp báo thù.”

“Vậy vì sao lại phải rời khỏi Long gia?”

Nữ nhân kia trầm mặc một hồi, cuối cùng trả lời: “Vô hưu vô chi tịch tịch cùng khinh thị, so với cừu hận càng đáng sợ.”

Phượng Trữ gắt gao nhìn chăm chăm nàng ta, bỗng nhiên thốt ra một câu: “Xứng đáng!” Sau đó xoay người sai bước đi:

“Người...” Nàng kia chỉ vào Phượng Trữ muốn mắng, lại chỉ có thể nhìn bóng dáng của nàng biến mất ở trước mắt:

Nàng rốt cuộc là ai?

Phượng Trữ thẳng thắn lưng đi tới, nàng rẽ ra khỏi ngõ nhỏ này, đi trở về đường lớn, nơi này tuy là trấn nhỏ, nhưng cũng náo nhiệt, giờ phút này trên đường lớn xa hoa truy lạc, náo nhiệt ầm ĩ: Phượng Trữ lại cảm thấy bị thương đau khổ, cô đơn:

Nàng là ai? Nàng là ai? Nàng là ai?

Nàng từ bên bờ tỉnh lại, nàng bị mang về Long gia, nàng hỏi Dur nương: “Ta là ai?” Dur nương thực mắt hững đáp: “Người gọi là Phượng Trữ, là Long gia Tam phu nhân.”

Phượng Trữ cảm thấy trên người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ánh sáng từ đèn lồng ven đường làm mắt nàng đau:

“Tướng công của ta đâu? Ta bị bệnh hẳn không đến xem ta sao?” Đây là miệng nàng lần đầu tiên nhắc tới Long Tam, khi đó nàng không biết hẳn, nhưng nàng hiện tại thương hẳn như vậy, nàng không thể không có hẳn:

“Ta chính là Long Tam” Khi đó hẳn nhìn ánh mắt của nàng nói, nàng ngốc hồ hồ, cảm thấy chính mình bị trêu đùa:

“Chỉ cần thật tình đối đãi, nhất định có thể có điều hồi báo.” Những lời này là ai đối nàng nói? Kẻ lừa đảo, đại lừa đảo! Nàng thật tình đối đãi, nhưng là vận mệnh luôn cùng nàng nói giỡn: Nàng nghĩ nàng chính là Phượng Trữ, nàng hy vọng nàng chính là Phượng Trữ!

“Bảo Nhi là nữ nhi của chúng ta, ta che chở nàng, cũng che chở Bảo Nhi.” Lời nói của Long Tam vương bên tai, hốc mắt Phượng Trữ nóng lên, thật muốn khóc:

“Chúng ta là vợ chồng, nên phải ở cùng nhau, nàng dù sao cũng nên có thói quen.” Thời điểm Long Tam nói lời này, ánh mắt rất sáng, thanh âm ôn nhu dễ nghe như vậy: Phượng Trữ cảm thấy tức ngực buồn bã, hai chân giống như lún vào vũng bùn không nhô ra được:

Nàng là Phượng Trữ, nàng mới là Phượng Trữ!

Nàng cố gắng mấy năm nay, rốt cục thích ứng thân phận làm cho nàng thống hận này, rốt cục tìm được hạnh phúc, vì sao lão thiên gia luôn không thể đối nàng tốt:

“Long Tam, đừng bỏ lại ta, đừng bỏ lại ta...” Phượng Trữ kéo chân dịch từng bước, trong đầu ông ông tác hưởng, nàng thật sự là thật choáng váng, thực không thoải mái: “Long Tam, đừng bỏ lại ta...” Trên mặt có bọt nước xẹt qua, chẳng lẽ trời mưa? Phượng Trữ ngơ ngác đứng, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn bầu trời không mây:

“Phượng Nhi...” Nàng tựa hồ nghe thấy có người gọi nàng, là Long Tam sao?

Tầm mắt Phượng Trữ còn chưa kịp chuyển, người nọ đã đến trước mặt, quả thật là Long Tam: Hẳn cau mày, vẻ mặt thân thiết, nắm tay Phượng Trữ từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá, xác định trên người nàng không có thương tổn mới mở miệng hỏi: “Nàng làm sao vậy? Tại sao lại có biểu tình thế này?”

Phượng Trữ chống lại ánh mắt ôn nhu của hẳn, há miệng thờ dốt, trong lòng nói thầm “Long Tam, có một nữ nhân bộ dạng giống ta như đúc nhảy ra nói nàng ta mới là Phượng Trữ, nàng ta muốn không cho ta làm nương tử của người, người mau đi giáo huấn nàng ta đi, đánh nàng ta hung hăng một chút.” Nhưng nàng cố gắng muốn nói, lại nói không nên lời, nàng sợ hãi, nàng nhìn Long Tam, lại há miệng thờ dốt, cuối cùng nói: “Không có cả đường đâm chua, cũng không có vệt ô mai!”

“A?” Long Tam kinh ngạc nhũ mày: “Sao lại thích khóc thế này?” Hẳn đưa tay lau mặt cho Phượng Trữ, Phượng Trữ lúc này mới phát hiện chính mình đang khóc:

Long Tam thờ dãi: “Ta nói nương tử a, người ta bệnh là một thành bệnh, nàng là ăn thành bệnh, người ta khóc là khóc vì khổ sở, tại sao nàng là khóc vì thích?”

Phượng Trữ rõ ràng bỏ nhào vào trong lòng Long Tam, oa oa khóc lớn lên: Long Tam vỗ về đầu nàng nói: “Hôm nay là làm sao vậy, ban ngày vẫn tốt đẹp thế kia, tại sao đến buổi tối lại bắt đầu nháo: Đại nương đã nói cho ta, không phải nàng đi từ lâu ăn sao? Thế rồi sao, bọn họ kia cũng không có à?”

Phượng Trữ không thể nói, chỉ gật gật đầu, Long Tam đau lòng cực kỳ, hẳn biết quý ăm ĩ nhà hẳn có bao nhiêu tham ăn, vì thế dễ nói: “Không có thì không ăn, được không? Đại nương làm cơm nàng không thích ăn, trở về ta làm cho nàng mì huân thịt trứng gà ăn, nàng thích nhất mì này ta làm mà, trở về liền làm, được không?”

Phượng Trữ trừ bỏ gậy đầu cũng không làm gì khác, trong lòng nàng loạn tới cực điểm, nếu nàng thật sự không phải Phượng Trữ, kia làm sao bây giờ? Nàng không phải của vợ Long Tam, nàng không phải nương của Bảo Nhi, chẳng lẽ nàng sẽ mất đi bọn họ?

Nàng ngẩng đầu nhìn Long Tam, Long Tam đối nàng ôn nhu cười, hỏi: “Thật sự không có việc gì sao?” Phượng Trữ lắc đầu, vì thế Long Tam nắm tay nàng, chậm rãi hướng về chỗ ở:

Về tới nhà, Long Tam quả nhiên là đi phòng bếp nhóm lửa khai bếp làm mì cho nàng ăn, Phượng Trữ liền đứng ở một bên nhìn hắn, lửa trong lò ánh lên làm mặt của hắn ửng đỏ, hắn nhu diện đoàn, thiết thái, lấy hành thái, động tác nhanh nhẹn: Phượng Trữ ngây ngốc nhìn hắn, hắn khoan khoan bả vai, cánh tay dùng sức, ôn nhu bên cạnh, trong lòng Phượng Trữ nghĩ: đây là tướng công của ta, ta ai cũng không cho:

Nhưng suy nghĩ một hồi, trong lòng nàng lại bắt đầu lo lắng, nếu nàng không phải Phượng Trữ, vậy nàng là ai?

Nước trong nồi sôi trào ra, Long Tam mở nắp nồi, hơi nước bốc lên ngùn ngụt, Phượng Trữ bị thổi hết vào người, nàng chớp chớp mắt, lại nháy mắt, Long Tam quay đầu đối nàng cười: “Rất nhanh sẽ xong, đừng có gấp, nèo nhỏ tham ăn.”

Hắn lời còn chưa dứt, lại thấy Phượng Trữ hướng về phía hắn ngã xuống, Long Tam hoảng hốt vút hết những thứ trong tay sang một bên, đưa tay tiếp được nàng:

Phượng Trữ nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, cư nhiên là hôn mê bất tỉnh:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Gặp nhau

Đến khi Phượng Trữ tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy là đỉnh màn, nàng trừng mắt nhìn xung quanh, nhớ tới mình ở phòng bếp té xỉu:

Quay đầu lại, nhìn xuyên qua cái màn buồng bên giường, nàng nhìn thấy Long Tam cùng một đại phu bộ dáng lão nhân ở cửa nói chuyện, nàng ần ần nghe được mấy cái đoạn ngắn gọn mà “Chúc mừng” “Uống thuốc” “Nghỉ ngơi nhiều” linh tinh linh tinh gì đó:

Phượng Trữ bĩu môi, cái loại đại phu gì a, người ta sinh bệnh phải uống thuốc, ông ta còn chúc mừng cái quái gì chứ? Đồ vui sướng khi thấy người gặp họa, chán ghét, chán ghét! Long Tam còn đối cái tên đại phu phá hư kia cười! Cũng chán ghét!

Phượng Trữ cũng không biết chính mình là làm sao vậy, trong lòng phiền chán, tính tình đặc biệt khó chịu, lập tức hô một tiếng: “Long Tam!”

Long Tam quay đầu nhìn hướng nàng một cái, nhanh chóng tiến đại phu khỏi cửa, trở về phòng thuận tay đem phượng thuốc đặt trên bàn, sau đó vài bước đi nhanh liền đến bên giường, treo màn lên, cúi người một tay ôm lấy Phượng Trữ, trong thanh âm lộ ra vui mừng cùng kích động, liên tục kêu: “Phượng Nhi, Phượng Nhi...”

“Long Tam, ta không thoải mái!” Phượng Trữ làm nũng:

“Ta biết, ta biết!” Long Tam không ngừng cười, ôm nàng hôn nhẹ:

“Ta bị bệnh chàng còn cười, chàng cao hứng lắm sao?” Phượng Trữ không biết tại sao hốc mắt nóng lên, nàng nghĩ tới, nàng gặp được một nữ nhân bộ dạng giống nàng như đúc, cái nữ nhân kia nói: “Ta mới là Phượng Trữ.”

Phượng Trữ bắt đầu rung rung, một quyền đánh ở trên người Long Tam: “Ta đói bụng, ta sinh bệnh, chàng còn cười, chán ghét chàng, chán ghét!”

Long Tam nhậm nàng đùa giỡn, dùng ngón tay cái lau nước mắt của nàng, nâng khuôn mặt của nàng lên, nhìn lại nhìn, nhìn không được cười: “Phượng Nhi, Phượng Nhi, nàng có thai...”

Phượng Trữ không phản ứng kịp, có chút há hốc mồm: “Ta làm sao vậy?”

“Nàng hoài đứa nhỏ.”

“Hoài cái gì vậy?”

“Oa nhi, đứa nhỏ, đệ đệ muội muội của Bảo Nhi!” Long Tam nhìn bộ dáng nàng ngờ ngác vờ ngờ ngẩn, ý cười càng sâu, nhìn không được cúi đầu lại hôn nhẹ, nhanh ôm chặt nàng: “Phượng Nhi, Phượng Nhi, chúng ta sẽ có đứa nhỏ, là đứa nhỏ thứ hai, cục cưng của chúng ta.”

Phượng Trữ ngốc hồ hồ, lẳng lẳng há to miệng, có chút không thể tin được thứ mình nghe được, lão thiên gia quả nhiên không thích nàng, quả nhiên hận không thể đem nàng chinh đến loạn thất bát tao thương tích đầy mình mới cam nguyện:

“Ta mới là Phụng Trữ.”

“Nếu ngươi là Phụng Trữ, vậy ta là ai?”

Mẫu đối thoại này còn ở trong đầu xoay quanh không mất, Long Tam lại đến vô giúp vui: “Nàng hoài đứa nhỏ.”

Phụng Trữ mạnh “Oa” một tiếng khóc lớn: “Long Tam, Long Tam, ta phải làm sao bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ?”

Long Tam hoảng sợ, luống cuống tay chân trấn an: “Làm sao vậy, đây là làm sao vậy? Có cái gì mà phải làm sao bây giờ, có oa nhi, tự nhiên là hảo hảo sinh ra, nào có cái gì mà phải làm sao bây giờ?”

Phụng Trữ lắc đầu, trong lòng nàng nghĩ gì hán làm sao biết được, nàng ôm Long Tam, thống thống khoái khoái lớn tiếng khóc, thật là thê thảm: Long Tam hoảng, lôi nàng ra đến xem mặt của nàng: “Phụng Nhi, Phụng Nhi, chẳng lẽ nàng không thích có oa nhi sao? Nàng không vui sao?”

Phụng Trữ lại lắc đầu, một phen ôm Long Tam, lại chui bả đầu vào trong lòng hán:

“Nàng làm sao vậy, đây là làm sao vậy?” Long Tam trong lòng vòng vo trăm ngàn cái ý niệm trong đầu, hoảng không chịu được: Kéo nàng từ trong lòng ra, chống lại ánh mắt của nàng:

Phụng Trữ cuối cùng tránh không được, nước mắt lưng tròng lấp lấp: “Ta, ta... ta thật đói!”

“Đói?” Long Tam nhủ mảy:

Phụng Trữ nhìn bắt tay vào làm chi, nếu nàng không phải Phụng Trữ, vậy oa nhi này nên làm như thế nào? Bản thân nàng còn khó bảo toàn, đứa nhỏ nên làm cái gì bây giờ? Nàng hạnh phúc lâu như vậy, tâm tính sớm không giống với lúc ấy mang theo Bảo Nhi rời nhà trốn đi, nàng không có dũng khí, nàng không cam lòng, nàng thật không dám nghĩ đến về sau: Phụng Trữ càng nghĩ càng thương tâm, tiếp tục khóc lớn: “Ta phải làm sao bây giờ, ta nên làm cái gì bây giờ? Vẫn đói bụng, nhưng là đến bây giờ cũng chưa được ăn cơm”

Long Tam bóp trán: “Nuông tử, nàng quả nhiên là muốn đem ta hù chết mới cam tâm sao?”

Hán đã nghĩ đến vài loại phản ứng Phụng Trữ có thể làm sau khi biết mình mang thai, có cao hứng phấn chấn, có thẹn thùng làm nũng, có phát cáu cáu kỉnh mắng hán... Nhưng là chính là không có oa oa khóc lớn nói đã đói bụng!

Hán ôm nàng một cái: “Ta lập tức đi nấu cơm cho nàng ăn.” Phụng Trữ gạt đầu, lại ôm hán không buông tay:

“Phụng Nhi, ta đi nấu cơm cho nàng ăn.”

Phụng Trữ gạt đầu, lại ôm hán không buông tay:

Long Tam chậm rãi tỉnh táo lại, không nóng nảy đi làm cơm, lẳng lặng ôm nàng không nói lời nào: Phụng Trữ khóc mệt mỏi, lại cảm thấy có chút buồn ngủ, lần này là thật cảm thấy đã đói bụng, nàng nhu nhu dụi mắt, hấp hấp cái mũi, đẩy Long Tam ra, than thở nói: “Mệt.”

“Vậy lại ngủ một hồi!” Long Tam hiện tại là mọi chuyện đều theo ý nàng, một chút không nghĩ đến vừa mở mắt tỉnh dậy không bao lâu lại ngủ tiếp có cái gì không đúng:

“Đói.”

“Nàng trước ngủ đi, ta đi nấu cơm, đến khi xong sẽ gọi nàng.”

“Muốn ăn khoai lang nướng?” Phụng Trữ nhỏ giọng nói, đối khẩu vị cổ quái của mình cũng có chút kỳ quái:

“Khoai lang nướng?” Long Tam ngẩn người, nhưng lập tức nói: “Khoai lang nướng liền khoai lang nướng, ta cho đại nương đi mua khoai lang đi.” Ngày hôm qua là cá đường dầm chua, hôm nay là khoai lang nướng, khẩu vị thay đổi có thể quá lớn hay không? Bất quá nướng từ nhà hán muốn ăn cái gì, hán đều tìm ra cho nàng: Long Tam lại ôm Phụng Trữ dỗ một hồi, đợi đến khi nàng ngủ mới đi ra ngoài:

Sự tình có chút không thích hợp, Long Tam đem chuyện mua được liệu an bài hết, chính mình chuyển tới phòng bếp, trong lòng đối hành vi của Phụng Trữ nổi lên lòng nghi ngờ: Tuy nói đại phu dặn dò trong lúc có thai phương diện cảm xúc cùng ăn uống sẽ có chút khác với trước, nhưng cảm xúc của Phụng Trữ quả thật quá mức khác thường, thân thể nàng luôn luôn tốt lắm, có thể để mình ngứa xiu, mà nói là thèm ăn hoặc là đói, hán thật đúng là không thể tin tưởng:

Phụng Trữ một mình nằm ở trên giường, cũng là suy nghĩ ngàn vạn: Giờ phút này còn lại một mình nàng, nàng cũng có thể đủ chậm rãi tỉnh táo để cân nhắc: Cái nữ nhân tự xưng Phụng Trữ kia nói đúng, nàng ta biết rõ nàng nên không nói dối, nàng chỉ là mạnh miệng: Nhưng nếu nữ nhân kia không nói dối, vậy hiện tại vấn đề là ở nơi nào? Các nàng vì sao có thể giống nhau như vậy?

Nếu như nàng thực không phải Phụng Trữ, vậy cùng Long Tam làm sao bây giờ? Cùng Bảo Nhi thì làm sao bây giờ? Nàng là ai?

Nay nàng có thai, chợt nghĩ lại cảnh hai mẫu tử nàng trôi giạt khắp nơi, nhưng hôm nay lại nghĩ lại, dựa vào cái gì nàng phải lui lại a, đừng nói nàng có oa nhi, cho dù không oa nhi, nàng cũng phải liều mạng đoạt lấy Long Tam: Phụng Trữ kia trong quá khứ, Long Tam không thích nàng ta, người hán thích

chính là nàng, là chính nàng, cho dù tên nàng không phải là Phụng Trữ, cho dù tên nàng là Phụng Nháo Nháo, Long Tam cũng phải tiếp tục yêu nàng, bằng không nàng tuyệt đối không buông tha hắn!

Phụng Trữ nghĩ như vậy, nắm chặt quyền, tim của nàng đập thình thịch, ý chí chiến đấu của nàng dâng lên, nàng muốn ăn no thật no, tăng cường khí lực, sau đó nàng sẽ giải quyết mấy vấn đề này:

Vô luận nàng là ai, nàng vẫn là nàng, người của nàng không thay đổi, cảm tình không thay đổi, Long Tam cũng chắc chắn là sẽ không thay đổi: Còn có Bảo Nhi, Bảo Nhi cùng nàng thân nhất, là nữ nhi của nàng: Cái nữ nhân tự xưng Phụng Trữ kia, nói nhiều như vậy, lại một chút cũng không có hỏi Bảo Nhi tốt không, chỉ quan tâm tình nhân của nàng ta đối nàng ta có phải thật tình hay không: Nương như vậy làm thế nào mà hảo hảo chiếu cố đối Bảo Nhi được? Phụng Trữ khê cần môi, cho nên Bảo Nhi cũng là của nàng, ai cũng không cho cướp:

Phụng Trữ hạ quyết tâm, một chút lại cảm thấy tinh thần phấn khởi: Khi nàng mới vừa ở Long gia tỉnh lại, ai cũng không biết, mỗi người đều chán ghét nàng, nàng đều sống đến bây giờ, hiện tại nàng được rất nhiều người chấp nhận, mọi người đều đối nàng đổi mới, nàng còn có tình yêu của Long Tam, trong bụng nàng còn có cốt nhục của Long Tam, nàng sợ cái gì? Nàng cái gì đều không cần phải sợ! Cái Phụng Trữ gì kia mới phải sợ hãi, hừ!

Phụng Trữ ngồi lên, chỉnh trang y phục rất nhanh, sau đó chạy chậm đến phòng bếp: “Long Tam, Long Tam, cho ta đồ ăn nhiều một chút a, ta đói bụng, ta muốn ăn thật nhiều!”

“Nàng còn chạy sao? Không được chạy!” Long Tam sợ tới mức mặt trắng bệch, dang cánh tay vững vàng ôm lấy Phụng Trữ: “Muốn ăn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, không được chạy!”

Phụng Trữ gật gật đầu, ở trong lòng hắn cảm thấy trong lòng phi thường kiên định, tinh thần chấn hưng “Long Tam, Long Tam, Long Tam, Long Tam...” Liên tiếp gọi, ngẩng đầu lên, còn dùng lực ở trên mặt hắn hôn một cái:

Long Tam dở khóc dở cười, thầm than cũng may trái tim mình đủ cường tráng, bằng không bảo bối của nhà hắn một hồi khóc một hồi cười một hồi té xỉu một hồi làm ầm ỉ, tinh thần luôn căng thẳng, thật đúng là rất nhưngo nghiệm tướng công là hắn này:

Phụng Trữ không cần nhắc Long Tam suy nghĩ cái gì, nàng còn thật sự ăn hai chén cơm, một tô cá đường dấm chua, nửa con vịt ô mai, ba củ khoai lang nướng, còn có một chén lớn canh, sau đó nàng trở về phòng vui vẻ ngủ thêm một giấc: Đến khi tỉnh lại thì trời đã đen, nàng phát hiện Long Tam không thấy, nhưng lại có một hộ vệ canh giữ ở trong viện:

“Tam gia đâu?”

“Gia đi làm việc, phân phó đợi đến khi phu nhân tỉnh, tại phòng bếp có đồ ăn nóng, còn có các thức điểm tâm ăn vặt, để ở trong phòng, nếu là phu nhân còn muốn ăn thứ khác, thì phân phó tiểu nhân, tiểu nhân tức khắc đi mua!”

“Hắn đi làm chuyện gì vậy?”

“Ngạt phi lúc trước tiến công tập kích Long gia xuất hiện ở trần trên, Tam gia đi bắt hắn lại!”

Phụng Trữ giật mình, nghĩ tới cái nữ nhân kia, nàng nhanh chóng gật gật đầu, nói còn muốn lại nghỉ ngơi, sau đó lui về trong phòng, theo cửa sổ kia vụng trộm trốn ra ngoài:

Phụng Trữ một đường đuổi tới phòng nhỏ nữ nhân kia mang nàng đi, nhưng trong phòng không có người, Phụng Trữ lại chuyển tới nơi khác tìm kiếm, vòng vo một hồi lâu, cuối cùng ở từ lâu bên ngoài đầu ngõ kia gặp được thân ảnh quen thuộc::

Nữ nhân kia giờ phút này nhìn chăm chăm lên từ lâu, Phụng Trữ giương mắt, nhìn thấy thân ảnh Long Tam cùng một nam tử dựa vào bên cửa sổ nói chuyện, Long Tam cũng là muốn tới bắt Lam Hồ, sợ là Lam Hồ kia đã ở xung quanh: Nàng quyết định trước mặt kẻ chuyện các nam nhân, vẫn là trước nhìn chăm chăm nữ nhân xưng là Phụng Trữ này:

Nàng vừa muốn động, lại phát hiện nữ nhân kia đem một thanh chủy thủ từ trong tay áo ra, lại thả trở lại, sau đó ở kiểm tra có thuận tay hay không: Phụng Trữ nhú mày, nhìn thấy nữ nhân kia ngẩng đầu lại nhìn phương hướng mắt Long Tam, sau đó hướng tới đại môn từ từ đi đến:

Phụng Trữ vài bước tiến lên, một tay giữ chặt lấy nữ nhân kia, kéo vào trong ngõ nhỏ:

“Là ngươi?” Nữ nhân kia thấy Phụng Trữ, đầu tiên là vẻ mặt kinh ngạc, rồi sau đó nhú mày: “Ngươi không phải nói chừng nào có chứng cứ gấp lại sao?”

“Ta quân ngươi có chứng cứ hay không, ta không thêm” Phụng Trữ ép nàng ta ở trên tường, một tay lực soạt tay áo của nàng ta, đụng đến chủy thủ sắc bén: “Ngươi muốn làm gì? Ngươi tính giả trang thành bộ dáng của ta đi tấn công Long Tam sao?”

“Ta không cần giả trang, ngươi đã quên, ta trời sinh là như vậy sao?” Nữ nhân kia cư nhiên không phủ nhận:

“Ngươi dám động Long Tam một sợi lông, ta liền cạo sạch đầu ngươi, rạch mặt của ngươi, chém tứ chi của ngươi quăng ngươi vào trong sông!” Phụng Trữ nghiêng răng nghiêng lợi:

“Phải không? Vậy ngươi sẽ không cảm thấy như là rạch mặt mình, cạo tóc chính mình sao?”

Phượng Trữ trên tay dùng sức, hạ giọng nói: “Đừng múa mép khua môi với ta, vì sao ngươi phải làm như vậy?”

“Ngươi có nam nhân ngươi thích, ta cũng có của ta.”

“Ngươi vì Lam Hồ?” Phượng Trữ ghét bỏ bĩu môi: “Ngươi không phải giận hấn đối với ngươi không đủ thật tình sao?”

“Nếu ta thay hấn làm một việc, có lẽ hấn sẽ tốt với ta hơn một chút.”

“Ngươi là ngu ngốc, hấn lừa gạt ngươi.” Phượng Trữ bỗng nhiên hiểu được, Long Tam chắc chắn là tra ra Lam Hồ ở tại đây, liền sử dụng kế dụ hấn xuất hiện, nhưng Long Tam chắc chắn là không biết, trong tay Lam Hồ còn có một đồng lửa bộ dạng giống nường tử của mình giống như đúc:

“Gạt ta? Trên đời này vốn không có bao nhiêu là nói thật, hấn cùng với ta thời gian nhiều thế này, ta tự nhiên là hiểu được hấn, nếu ta cũng có chỗ hữu dụng, hấn sẽ đổi ta tốt một chút: Ta nghĩ qua, so với oán đến oán đi, không bằng tích cực tranh thủ.”

“Sự tranh thủ của ngươi nếu là muốn thương tổn Long Tam, ta hiện tại liền giết ngươi.”

“Ngươi có nghĩ tới hay không, ngươi cùng ta là quan hệ gì?” Nữ nhân kia nói: “Đêm qua ta nghĩ mãi, nói cũng không chừng có lẽ chúng ta là tỷ muội song sinh, trừ bỏ giả thuyết này, không có cách nào khác giải thích vì sao chúng ta giống nhau như vậy.”

“Ngươi thực mơ tưởng, nếu là song sinh tỷ muội, nường sao lại không biết?”

“Ngươi làm sao biết bà ta không biết?” Nữ nhân kia nói, thanh âm lạnh như băng:

Phượng Trữ sửng sốt: “Ngươi ngay cả nường cũng không tin tưởng?”

“Từ nhỏ đến lớn, bà ta dạy ta nói dối cũng không ít, bà ta có thể dạy ta nói dối, chính mình nói dối thì có cái gì thần kỳ?”

Phượng Trữ toàn bộ người cứng lại rồi, bỗng nhiên trong lúc đó, nàng cảm thấy nữ nhân trước mặt này thật đáng thương: “Ngươi sai rồi, trên đời này chắc chắn là còn có thể có thật tình đối đãi.”

“Ta cũng hy vọng có ai có thể đối ta thật tình đối đãi, ta hy vọng Lam Hồ có thể đối với ta như vậy, về sau vẫn có thể đối với ta như vậy.”

“Ngươi hạ thấp chính mình, đối lấy chỉ là sự lợi dụng, làm sao có thể tìm được thật tình?” Trong lời nói Phượng Trữ như kèm một đao, đâm vào lòng của phụ nữ kia, nàng ta trừng mắt nhìn Phượng Trữ, trừng mắt nhìn thật lâu sau, bỗng nhiên nói: “Chúng ta, quả nhiên là tâm ý tương thông.” Nàng ta thật đã hạ thấp chính mình, nhưng nàng ta vẫn cố gắng, lại tìm không thấy thành công, vẫn thất vọng, nhưng là không thể hết hy vọng:

“Ta với ngươi một chút cũng không thông.” Phượng Trữ đoạt lấy chủy thủ của nàng ta, hung tợn nói: “Đừng ép ta giết ngươi.”

“Ngươi không hạ thủ được, ta biết.” Nữ nhân kia lạnh lùng cười: “Liền giống như tối hôm qua ta muốn giết ngươi lại hạ thủ không được: Giữa chúng ta, nhất định là có liên hệ rất thâm rất sâu.”

Phượng Trữ nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng ta, thấy được quật cường cùng không cam lòng, nàng cư nhiên, thật có thể hiểu được lòng của nàng ta: Phượng Trữ cắn chặt răng: “Ta không giống với ngươi.” Nàng ngừng lại một chút, còn nói: “Đừng đi động vào Long Tam, bằng không ta sẽ không bỏ qua ngươi.”

“Vậy ngươi nhóm cũng đừng động vào Lam Hồ, ta chỉ có hấn: Ngươi có biết ta cũng giống với ngươi, đừng ép ta, ta cũng vậy không sợ chết.”

Phượng Trữ run lên, thấp giọng quát: “Biến.”

Nữ nhân kia nhìn Phượng Trữ thật sâu một cái, nói: “Ta thật muốn biết, ngươi rốt cuộc là ai?” Nàng ta nói xong, xoay người đi ra khỏi ngõ nhỏ:

Phượng Trữ tay mềm nhũn, đem chủy thủ vứt xuống mặt đất: Một câu cuối cùng của nữ nhân kia đâm vào trong lòng nàng, “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Phượng Trữ hít sâu, lại hô hấp, nàng nhanh chóng chạy khỏi ngõ nhỏ, nàng muốn lớn tiếng nói cho cái nữ nhân kia, nàng chính là Long Tam phu nhân, là nường tử tốt của Long Tam, cho cái gì Phượng Trữ hay không Phượng Trữ kia gặp quỷ đi thôi:

Nhưng nàng vừa chạy đến bên ngoài, lại rút trở về, lại ghé vào vụng trộm nhìn ra bên ngoài: Cách đó không xa, Long Tam đang hướng về phía bên này đi tới, lại cùng nữ nhân kia mặt đối mặt gặp nhau:

Phượng Trữ thấy Long Tam ôn nhu nở nụ cười, đó là tươi cười khi đối với nàng mới có, hấn đi mau hai bước, đưa tay muốn ôm cái nữ nhân kia, tâm Phượng Trữ cuộn thành một khối, vô cùng đau đớn:

Nhưng ngay sau đó, động tác của Long Tam chậm lại, tươi cười của hấn dần dần biến mất, hấn nhìn chăm chăm nữ nhân trước mặt, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Phượng Trữ?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Suy nghĩ

Một tiếng gọi này, làm cho Phụng Trữ tránh ở trong ngõ nhỏ chỉ cảm thấy máu toàn thân đông cứng, nàng kiểm chế không được, bước nhanh vài bước liền xông ra ngoài, “Long Tam, Long Tam...” Một bên kêu to một bên chạy qua chặn ngang hân ôm lấy:

Tìm Phụng Trữ đập thịch thịch kinh hoàng, cảm giác được Long Tam toàn thân cứng ngắc, lập tức càng cảm thấy hoảng hốt khó chịu: Nàng đối Long Tam nói: “Long Tam, việc này ta còn chưa kịp nói với chàng, ta không phải cố ý...”

Nữ nhân tự xưng Phụng Trữ đột nhiên cười: “Không phải cố ý? Người muốn cùng Long Tam gia nói cái gì? Nói người giả mạo ta như thế nào sao? Nói người là đồ giả à? Người dám thừa nhận sao?” Nàng ta muốn nhìn thấy Long Tam trong lòng cũng phải hoảng hốt, dù sao giả cho hân ba năm, chưa thấy qua sắc mặt hân hoà nhã bao giờ, huống hồ nàng ta cũng đã hồng hạnh ra tường, sinh ra đã loại, mặc kệ nói như thế nào, trong lòng vẫn là có áp lực: Bây giờ nhìn thấy Phụng Trữ giả này hoảng đầu hoảng não lao tới muốn giải thích, nàng ta đột nhiên có một cổ ác ý đến, đồ giả này, dựa vào cái gì mà có thể sống tốt được chứ?

Phụng Trữ nhanh chóng ôm Long Tam thật chặt: “Ta không có giả mạo, không phải!”

Long Tam cúi đầu nhìn nàng, Phụng Trữ không biết nên nói như thế nào, chỉ đành vội vàng gọi: “Long Tam, Long Tam, Long Tam, ta... ta...”

“Nàng lại chạy loạn?” Sắc mặt Long Tam rất cực hoảng xuống, nhưng lại mở miệng nói lời làm cho cả hai Phụng Trữ đều ngây ngẩn cả người:

Long Tam thở dài, đem Phụng Trữ ôm chặt: “Mỗi lần ta không có ở bên một chút, nàng sẽ không biết chạy đi đến đâu?” c-

Nữ nhân tự xưng là Phụng Trữ kia mân miệng, nàng ta vốn nghĩ rằng Long Tam kiểu gì cũng đều nên có chút phản ứng kinh ngạc kịch liệt, nhưng không nghĩ tới hân lại giống như hoàn toàn bình tĩnh không như nàng vậy:

Phụng Trữ há miệng thờ dốt, suy nghĩ theo lời nói của Long Tam, biện bạch nói: “Ta, ta không chạy loạn: Ta muốn tìm chàng, chàng không thấy?”

“Phải không?” Long Tam nhướng mắt, biểu tình bất đắc dĩ giống như nói chuyện với đứa nhỏ nghịch ngợm: “Ta rõ ràng phải hộ vệ ở trong sân thù hộ, hân nên đem những lời ta muốn dặn dò nói cho nàng nghe, tại sao lại cho nàng đi ra? Nàng nói, nàng có phải lại theo cửa sổ trộm đi hay không?”

Phụng Trữ chột dạ bĩu môi, nàng quả thật là như thế: Long Tam lại nói: “Ta có phải đã dặn nàng, nay thân mình không giống với trước kia, không thể chạy hay không? Nàng mới vừa rồi hướng lại đây thế mà lại dám chạy?”

Phụng Trữ cúi đầu, nàng quả thật đã chạy, còn chạy thật nhanh, sợ chậm, nếu chậm, Long Tam bị xúi giục, tức giận với nàng thì làm sao bây giờ?

Suy nghĩ như vậy, Phụng Trữ rất cực nhớ tới chính sự, nàng kéo kéo tay áo của Long Tam: “Long Tam, Long Tam, ngày hôm qua nữ nhân này nói nàng ta là Phụng Trữ, ta, ta, ta...”

“Người là đồ giả!” Nữ nhân tự xưng Phụng Trữ kia ở một bên nhìn Long Tam cùng Phụng Trữ đối thoại với nhau, trong lòng tức giận, nàng ta không thương Long Tam, nhưng đây không phải là nàng ta sai: Nếu năm đó Long Tam đối nàng ta có một phần thân thiết như đối thứ đồ giả này, nàng ta làm sao ở Long gia trải qua cuộc sống cơ khổ khó chịu, lại làm sao mà bị Lam Hồ dụ dỗ ra ngoài? Nếu Long Tam đối nàng ta có nửa điểm ôn nhu, không bỏ mặc nàng ta lúc nào cũng đi xa, làm cho nàng ta cô đơn một mình, nàng ta làm sao lại rơi vào tình thế như vậy?

“Ta không phải!” Phụng Trữ trước mặt Long Tam nói, tuyệt không muốn khí thế so với nữ nhân này yếu đi nửa phần, nàng ôm Long Tam không muốn buông tay, lớn tiếng nói: “Ta không phải giả bộ mạo nhận, ta là bị người Long gia từ bờ sông đem về, ta không có trí nhớ, thân phận trạng huống đều là do người Long gia nói cho ta biết, liền ngay cả tướng công của ta cũng là chấp nhận ta.” Phụng Trữ nói xong, giương mắt nhìn Long Tam, thấy hân cũng không tức giận hoặc là đẩy nàng ra, trong lòng nàng kiên định vài phần:

“Tướng công của người?” Nữ nhân tự xưng Phụng Trữ cười lạnh: “Người không phải là Phụng Trữ, Long Tam gia tất nhiên không phải là tướng công của người!”

Phụng Trữ tâm run lên, nàng sợ chính là chuyện này: Nàng cắn răng, cứng rắn nói: “Ta cho dù không gọi là Phụng Trữ, Long Tam cũng là tướng công của ta: Liền giống như hân không gọi là Long Phi, không phải Tam gia Long gia, hân cũng là tướng công của ta.”

Long Tam vẫn không nói chuyện, hân không biết nên nói cái gì, hân so với Phụng Trữ càng sợ hãi hết thấy được làm sáng tỏ, hân biết bộ dáng hân nên là giả bộ kinh ngạc, hân nên biểu hiện không cảm kích chút nào, không biết làm sao, hân hân là phải biểu hiện giống như lần đầu tiên biết trên đời này có hai Phụng Trữ giống nhau như đúc, nhưng hân giả bộ không được, hân nghe thấy Phụng Trữ nói lời này, lại một chữ đều nói không nên lời, so sánh với nàng, hân là cỡ nào ti bi vô sỉ, hân cảm thấy xấu hổ:

“Người đừng mạnh miệng!” Nữ nhân tự xưng Phụng Trữ bị lời nói của Phụng Trữ làm cứng miệng, nhưng ta nàng chính là nhìn không được muốn dội nước lên: “Người không gọi là Phụng Trữ, làm sao lại là Long Tam phu nhân, thân phận người đang sống là của ta, có cái gì mà đắc ý?”

“Chúng ta vợ chồng ân ái, gia đình hòa thuận, không thể vui vẻ chẳng lẽ muốn khóc nhè sao?” Phụng Trữ một bên tranh luận một bên thật cẩn thận

trộm nhìn thoáng qua Long Tam, mặt hần bình tĩnh cũng đang nhìn nàng:

Phượng Trữ khẽ cắn môi, không dám lại nhìn, đem mặt chui vào trong lòng hần: Long Tam cũng không có đẩy ra, ôm nàng lẳng lặng không nói gì: Hần giương mắt, đối diện ánh mắt cái nữ nhân tự xưng Phượng Trữ kia, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng thật nhiều tư vị:

Sau một lúc lâu, nữ nhân tự xưng Phượng Trữ kia làm như không chịu nổi, xoay người muốn rời đi, Long Tam gọi nàng ta lại: “Lam Hồ ở trong tay ta.”

Nữ nhân kia nhanh chóng xoay người, trừng mắt nhìn Long Tam, hét lớn một tiếng: “Nói dối!”

Long Tam cũng là mặt không chút thay đổi, chỉ cúi đầu đối Phượng Trữ trong lòng nói: “Phượng Nhi, chúng ta trở về đi.”

Phượng Trữ ngẩng đầu, nhìn Long Tam lại nhìn nữ nhân kia, có chút chần chờ, chẳng lẽ không phải nên đem cái gì khuất tất đều nói cho rõ ràng mới đi sao? Không minh bạch như vậy, ghen trong đầu không khó chịu sao?

Long Tam phủ phủ đầu nàng, dịu mắt, nắm tay nàng xoay người bước đi: Nữ nhân tự xưng Phượng Trữ kia trừng mắt nhìn Long Tam hành động, thấy hần lại thật sự tiêu sái như đã định liệu trước, cắn chặt răng, nhanh chóng xoay người chạy mất:

Phượng Trữ quay đầu nhìn nhìn, bỗng nhiên hiểu được:

“Long Tam...” Trong lòng nàng có thiên ngôn vạn ngữ, lại giống như một đoàn loạn ma, không biết nên từ đâu nói lên, gọi tên hần, lại không nói được nữa:

Long Tam nhanh nắm chặt tay nàng, nắm cho đến khi Phượng Trữ cảm thấy đau, nàng nhìn sườn mặt của Long Tam, cắn răng một cái, nói: “Hôm qua nàng ta nói với ta rất nhiều, ta không dám nói cho người, ta sợ người biết ... ta, ta nếu thực không phải Phượng Trữ, ta sợ...”

Nàng trên tay đau xót, quay đầu thì thấy Long Tam dùng ánh mắt thâm trầm phức tạp nhìn nàng: “Phượng Nhi, ta có chút chuyện muốn nói với nàng.”

Phượng Trữ tim đập thật nhanh, nhỏ giọng nói: “Hay là, hay là không cần nói.” Hần là muốn nói, nàng xác thực không phải Phượng Trữ, thân thể của nàng xác thực có phiền toái sao? Hay là muốn nói, nếu nàng không phải Phượng Trữ, vậy cùng Phượng gia còn phải có điều cần giải thích, lần này, không biết sẽ an trí nàng như thế nào?

“Ta có cục cưng, Long Tam.” Nàng dường như khẩn cầu nhìn hần, nàng có đứa nhỏ của hần, có cái chuyện phiền toái gì, có thể về sau lại tính toán hay không?

Long Tam sững sốt, cúi đầu nhìn xem bụng của nàng, phủ tay lên bụng của nàng, hần suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: “Phượng Nhi, nàng là thê tử của ta.”

Phượng Trữ nhìn ánh mắt của hần, nghe hần lại nói một câu: “Theo ta từ cửa thành trở về là nàng, cũng chỉ có nàng là thê tử của ta.”

Nước mắt Phượng Trữ lại ngân ngấn:

Long Tam lấy ngón tay lau đi nước mắt của nàng: “Chúng ta có cục cưng, có cái chuyện phiền toái gì, về sau nói sau: Nàng phải hảo hảo điều dưỡng thân thể, phải vui vẻ, đừng làm cho chính mình lại ngã bệnh.”

Phượng Trữ dùng sức gật đầu, ôm Long Tam không muốn buông tay: Long Tam kéo nàng: “Đi về trước, nàng có phải không ăn cái gì liền chạy đến hay không? Thuốc đã uống chưa?”

Phượng Trữ lắc đầu, đôi mắt Long Tam trừng mắt: Phượng Trữ nhanh chóng làm nũng: “Ta vừa mới quá khẩn trương, hiện tại chân run quá đi không nổi.”

Long Tam lại trừng nàng, Phượng Trữ lại nói: “Mới vừa rồi cảm thấy bụng thật đói.”

Long Tam yên lặng xoay người, ở trước mặt nàng ngồi xổm xuống, Phượng Trữ cắn môi cười trộm, dùng sức nhảy, nhảy lên lưng của hần, ôm cổ của hần: Long Tam nóng nảy, lớn tiếng nói: “Nàng nhảy sao? Nàng còn dám nhảy nữa hả?”

“Đã quên, đã quên, lần tới nhất định sẽ đi.” Bà đầu Phượng Trữ chôn trên vai hần cầu xin tha thứ:

Long Tam “hừ”, nhưng vẫn vững vàng công nàng đi, chậm rãi hướng về chỗ ở: Đi một đoạn, nhỏ giọng nói: “Đợi đến khi thân mình nàng dưỡng tốt rồi, có vài thứ ta lại nói cho nàng.”

“Là không cần nói cho ta sao?”

“Đương nhiên không phải.”

Được đáp án này, Phượng Trữ trong lòng kiên định, Long Tam lại nói: “Nàng cũng không thể giận ta.”

“Đương nhiên sẽ không.”

Long Tam dừng lại cước bộ, nghĩ nghĩ, cuối cùng đem lời nói nuốt trở vào, chỉ nói: “Thời điểm này nàng chỉ cần ăn ngon uống thuốc, hảo hảo nghỉ ngơi,

muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, điều dường thật tốt, chúng ta liền giải quyết đến việc này.”

“Long Tam, nếu ta thật sự không phải là Phụng Trữ, chàng nói phải làm sao bây giờ?”

“Nàng muốn làm sao bây giờ?”

“Dù sao ta còn là thê tử của chàng, chính chàng nói, thê tử của chàng chỉ có ta: Cho nên, cho dù ta không phải Phụng Trữ, ta cũng cũng là thê tử của chàng, không cho chàng dối ý.” Phụng Trữ cắn răng: “Cái người tự xưng là Phụng Trữ kia, còn có Phụng gia, còn có Long gia, còn có không biết sẽ xuất hiện người nào, tất nhiên đều cho chàng đến giải quyết: Dù sao, ta chính là phu nhân của chàng.”

“Vâng, vâng, nàng là phu nhân của ta.” Thanh âm Long Tam bình tĩnh cam đoan: “Ta toàn theo ý nàng.”

Hai người một đường này nói đến nói đi, tất cả đều là này đó không liên quan đến gì hết, thời điểm Phụng Trữ về tới tiểu viện ăn cơm tâm tình mới xem bình tĩnh dần, nàng bắt đầu cảm thấy có cái gì không thích hợp, nhưng trái lo phải nghĩ nghĩ không ra, nàng đem việc này quy kết cho việc hoài cức cức, đầu óc sẽ không dùng tốt:

Long Tam nhìn chăm chăm vào Phụng Trữ uống thuốc, sau đó hộ vệ báo lại, nói là đã đắc thủ: Phụng Trữ lần này lại thông minh, hỏi: “Là bắt được Lam Hồ sao?”

Long Tam gật đầu, dẫn nàng hảo hảo nghỉ ngơi, tự mình muốn đi nhìn một cái:

Phụng Trữ một người ngồi nửa ngày, lại có chút muốn ngủ, nhưng bỗng nhiên linh quang vừa hiện, nàng rốt cục nghĩ tới không đứng chỗ nào: Sau đó lại nghĩ ra, Long Tam dùng nữ nhân tự xưng Phụng Trữ kia mới tìm được Lam Hồ, nay Lam Hồ bị bắt, nữ nhân kia nói không chừng cũng đến đây: Nàng đứng lên, suy nghĩ lại muốn đi xem sao: Vòng đến tiểu viện cách vách kia, vụng trộm trèo tường vào:

Quả nhiên đi vào, chợt nghe thấy thanh âm nữ nhân kia đang mắng to trong phòng: “Long Tam, ngươi là đồ tiểu nhân tì bi!”

Phụng Trữ lặng lẽ đi qua, tránh ở cửa sổ nghe: Nữ nhân kia nói: “Ngươi gạt ta bảo đã bắt được Lam Hồ, lại phái người theo dõi ta.”

“Đa tạ ngươi dẫn đường.” Thanh âm Long Tam thường thường bình bình, không có cảm tình: Phụng Trữ nghe xong, vừa vui mừng lại khản trương, cao hứng hẳn đối với nữ nhân khác tự giữ bình tĩnh, lại khản trương phía sau có thể có cái chuyện xấu gì nàng không tưởng tượng ra được hay không:

Trong phòng im lặng một hồi, Phụng Trữ chỉ nghe thấy thanh âm nữ nhân kia tức giận hít thở, qua một hồi lâu, thanh âm nữ nhân kia ầm ạch nói: “Ngươi đến tốt cùng muốn như thế nào?”

“Lam Hồ tam phiên tứ bận tìm Long gia ta phiền toái, chẳng những suýt nữa hại tánh mạng của ta, còn xông vào Long phủ trộm bảo, càng miễn bàn hẳn vài lần muốn lấy mạng Phụng Nhi, ngươi nói xem, đã bắt được hẳn vào tay, ta còn có thể làm sao bây giờ?”

Nữ nhân kia tỉnh một hồi, làm như ở lo lắng, rồi sau đó là cắn răng nói: “Ngươi đừng hại tánh mạng của hẳn, ta sẽ cùng với hẳn xa chạy cao bay, nương bên kia, Phụng gia bên kia, ta sẽ hỗ trợ du thuyết không hề cùng Long gia khó xử.”

“Phụng Trữ, ngươi dựa vào cái gì cho rằng Lam Hồ sẽ đi theo ngươi? Ngươi dựa vào cái gì cho rằng Phụng gia phu nhân sẽ nghe ngươi bài bố?”

Phụng Trữ tránh ở ngoài cửa sổ trong lòng lộp bộp một chút, quả nhiên a, lúc trước hẳn ở trên đường, gọi nữ nhân đó là “Phụng Trữ”, mà nàng đến đây, hẳn gọi là “Phụng Nhi”

Hắn từ khi nào thì bắt đầu, sửa miệng gọi nàng Phụng Nhi?

Tìm Phụng Trữ đập thịch thịch, chẳng lẽ thực có cái chuyện gì đó phát sinh mà nàng không biết?

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Đối mặt chân tướng

“Ta... Ta cùng Lam Hồ nói như thế nào cũng đã có nữ nhi, hẳn cùng với ta nhiều năm cảm tình, ta hảo hảo khuyên, hẳn tất nhiên là sẽ nghe ta.” Trong phòng cái nữ nhân tự xưng Phụng Trữ kia nói: “Nương ta bên kia, tất nhiên cũng là như thế, dù sao, bà chỉ có ta là nữ nhi...”

Nàng ta lời còn chưa dứt, Long Tam đã đánh gãy nàng ta: “Lam Hồ ở trên tay ta, sống hay chết do ta quyết định, cần gì phải cho ngươi mang đi, thả hồ về rừng? Ngươi nói nương ngươi sẽ nghe lời ngươi, nếu thật sự là như thế, ngươi cần gì phải có nhà mà không thể về?”

Lời này của hẳn chọc đến chỗ đau của nữ nhân kia, nàng ta chửi ầm lên: “Ta có nhà mà không thể về, chẳng lẽ không phải do Long gia các ngươi ban tặng sao? Đúng vậy, lúc trước ta là mang theo mục đích gả vào, các ngươi mọi cách kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn là cưới ta, a, không đúng, là lòn cưới

ta, thực buồn cười, Long Tam gia nguyên ý tự hạ mình là lợn.” Nàng ta dừng một chút, làm như nhớ tới chuyện thương tâm, sau lại tiếp tục nói: “Hôn lễ chịu nhục, đêm tân hôn không thấy tướng công, trên đời này này, có người nào là tân nương như ta không? Ta khóc một đêm, ngày hôm sau lại cần bản không người để ý tới ta, trong phòng hi tự đi, hồng trù đi, Long phủ này không coi ta là người bình thường: Xưa nay ngoại trừ đưa đồ ăn, không hề có người ân cần thăm hỏi chiều cổ, trừ bỏ nha đầu của hồi môn của ta, trong phủ các người đã từng có người đến thăm ta chưa? Đúng rồi, là có đến xem, bất quá là trông coi, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của ta, sợ ta làm ra cái gì bất lợi đến Long gia ...”

“Chẳng lẽ người không phải sao?”

Một câu Long Tam không mang theo cảm tình, rốt cục bức nữ nhân kia rơi nước mắt: “Ta có.” Nàng ta nắm chặt quyền: “Ta là bị trong nhà phó thác đến làm nội ứng: Nhưng ta cũng là một nữ nhân, ta gả cho người, ta đời này sẽ không quay đầu: Cha nương ta có thể tuyệt tình đối ta như vậy, chẳng lẽ ta vẫn cứ ngu ngốc nghe theo sao? Ta lúc trước đã nghĩ, nếu ta thực gả vào được, tướng công chỉ cần tốt với ta một chút, nhà chồng tốt với ta một chút, vì sao ta còn muốn giúp nhà mẹ đẻ ta làm việc này? Ta cũng hy vọng có thể hảo hảo sống, ta cũng là một nữ nhân mong đợi có chỗ dựa cùng hạnh phúc: Nhưng các người cùng cha mẹ đã đối xử với ta như thế nào? Thời điểm ta nhìn con lợn mặc đồ chú rể kia, trong lòng vừa ghê tởm lại phẫn nộ, ta là quá ngây thơ rồi, các người làm sao có thể đối tốt với một nữ nhi của gia đình kẻ thù chứ? Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu cha mẹ thương ta, hủy bỏ hôn sự, dẫn ta đi, ta đây nhất định liều mạng cũng muốn vì bọn họ tìm ra chân tướng hại chết gia gia, nhưng bọn họ không có, bọn họ liền trở mặt nhìn ta cùng một con lợn bá đường như vậy: Cái thời điểm kia, tâm tình của ta, nào có ai quan tâm?”

Phượng Trữ ngoài cửa sổ một tay che miệng, một tay nắm chặt quyền, nữ nhân kia lên án làm cho nàng lạnh run, nước mắt bùng lên, nàng có thể cảm giác được thống khổ cùng oán giận của nàng ta, gấp phách như vậy, đau khổ như vậy, lúc trước thời điểm nàng ở Long gia nghe được có tương tượng qua, khi đó chính là tức giận, nhưng hôm nay nghe người tự mình trải qua kể lại, trong lòng thật sự là cảm thấy vừa buồn vừa đau:

Trong phòng nữ nhân kia còn nói: “Ta còn từng ôm một tia ảo tưởng, ta ở tại Long gia, nếu an phận thủ thường, một ngày nào đó các người có lẽ sẽ đối ta có đổi mới, nhưng là không có: Ta chờ mãi chỉ thấy hạ nhân chỉ trở, là các người vắng vẻ, ngay cả như vậy, nào có thể nào trách ta vô tình vô nghĩa?”

Long Tam nói không ra lời, nếu là lúc trước, hắn sẽ nói này hết thảy đều là Phượng Trữ này tự tìm, làm việc có nhân có quả, nếu không phải Phượng gia bọn họ vô sỉ như vậy, đem tính kế cùng tham lam viết ở trên mặt như vậy, đem nữ nhi nhét vào đem Long gia bọn họ náo loạn long trời lở đất, bọn họ có lẽ cũng không đến mức đối nàng ta như vậy: Mà lúc Phượng Trữ gả vào, kỳ thật cũng không quá lâu đã bắt đầu trăm phượng ngàn kế trộm bảo, liên thường thường ra ngoài tìm vui, Long gia bọn họ cũng không tính là khó xử nàng ta, tối thiểu, bọn họ chính là coi nàng ta như không thấy, cũng không có ngược đãi thương tổn:

Nếu là lúc trước, Long Tam cảm thấy mình đúng lý hợp tình, nhưng nay hắn có Phượng nhi, hắn biết một người trong hoàn cảnh kia nguyên lai cũng sẽ có cách ở chung khác, hắn biết nếu là thật tâm đối đãi, nhất định có thể có điều hồi báo: Mà hắn, cho tới bây giờ nhớ lại cũng chưa từng thật tình đối đãi với Phượng Trữ kia lúc trước, hắn đối nàng ta không tốt, nàng ta tự nhiên cũng sẽ đối hắn không tốt: Cho nên đến tận cùng là nàng ta tự tìm, hay là kỳ thật hắn cũng có trách nhiệm, hắn cảm thấy thật sự là khó mà nói,

Hắn tương tượng nếu lúc trước gả vào là Phượng nhi của hắn, vậy những chuyện xảy ra có còn giống với trước đây không? Phượng nhi nhất định sẽ chỉ vào mũi hắn mắng hắn không phải là hảo tướng công, sẽ lược trọng điểm khiến hắn bồi nàng, thậm chí sẽ khiến phụ mẫu nàng không được thực hiện ý xấu, mọi người cùng nhau hảo hảo thành tâm giải quyết vấn đề:

Đúng rồi, nếu là Phượng nhi của hắn, những chuyện xảy ra sẽ không hề giống với trước đây:

Long Tam nhắm mắt, trong lòng cảm kích Phượng Trữ này lúc trước quả cảm trộm đi bảo vật của Long gia, nếu không phải nhờ nàng ta, hắn sẽ không thấy được Phượng nhi, cũng sẽ không có cơ hội cùng Phượng nhi yêu nhau, trở thành vợ chồng như vậy:

Cho nên nói cho cùng, Phượng Trữ trước mắt này, lúc trước có ngàn sai vạn sai, bên trong cũng có một phần trách nhiệm của Long Tam hắn, đối mặt với lời trách móc của nàng ta, hắn cũng có chút áy náy:

Long Tam thật lâu không nói, cái nữ nhân tự xưng Phượng Trữ kia lại thiếu kiên nhẫn, nói trắng ra là, nàng ta nay lẻ loi một mình, cái gì dựa vào cũng không có, nàng ta không nắm chắc Lam Hồ thật có thể chịu thua cùng nàng ta đi hay không, nàng ta càng không nắm chắc nương của nàng ta có thể nghe theo ý kiến của nàng ta hay không, nàng ta đã không thể quay về Long gia, nhà mẹ đẻ nàng ta cũng không muốn trở lại, vì thế nàng ta còn lại cái gì?

Nàng ta trừng mắt nhìn Long Tam, trong đầu càng nghĩ càng là lo sợ không yên: Cuối cùng cuối cùng thấp giọng khóc nói: “Long Tam gia, ta biết trước đây ta đã làm chuyện sai lầm, nhưng Lam Hồ chung quy cũng là cha ruột của Bảo Nhi, xem như người vì Bảo Nhi, đừng giết Lam Hồ.”

Long Tam vẫn không nói chuyện, nữ nhân kia tiếp tục nói: “Nói cho cùng, Long gia các người vẫn chưa thật sự tổn thất cái gì, cha nương ta bên kia, ta sẽ theo chân bọn họ hảo hảo khuyên giải: Bọn họ hiện tại không phải đang đi tìm bảo sao? Vô luận bảo vật kia là cái gì, vô luận có manh mối giải thích chuyện năm đó hay không, dễ dàng cũng có thể hóa giải trảng ăn oán kia: Còn có, các người tìm đến cái Phượng Trữ giả kia, nương ta cũng là cảm kích, ta cũng sẽ ngăn cản bà ấy lại xuống tay với đồ giả kia, các người có thể an an ổn ổn sống cuộc sống của các người, ta sẽ làm hết những chuyện đó, chẳng lẽ còn không được sao?”

“Nương người xuống tay với Phượng nhi, là vì nàng không phải là người.”

Nữ nhân kia sừng sốt: “Cái gì?”

“Nếu đã phát hiện Phượng nhi không phải là nữ nhi Phượng gia lúc trước gả vào Long gia, sao không mang Phượng Trữ thật đến giáp mặt giảng co? Bà ta bố trí tội danh cho Long gia, đây không phải là cơ hội tốt sao?”

“Ta không rõ.”

“Phượng nhi của ta xác thực không phải là người, nàng là ở Hạ Quốc lớn lên, nàng có sư phụ, có sư huynh đệ muội, nàng có gia sự phải làm, liền một mình đến Tiêu Quốc, ta còn không thể xác định cuối cùng vì sao nàng muốn đến bờ sông hàn kia, chính là ngày nào đó thật là sai sót ngẫu nhiên, người chạy trốn, nàng bị thương rơi vào sông hàn.”

Phượng Trữ kia há to miệng, kinh ngạc nói: “Cho nên các người tính đâm lao phải theo lao, dùng nàng để thế thân ta, gạt cha mẹ ta sao?”

“Không, cái thời điểm kia, chúng ta cũng không biết nàng không phải là người: Cho nên Phượng nhi ngay từ đầu, ở Long gia chúng ta cũng bị không ít uy khuất: Sau lại dựa vào những đoạn ngắn trí nhớ linh tinh của nàng, tìm được một ít manh mối, ta lần theo manh mối tra, mỗi tra được một ít thứ: Nhưng đến thời điểm đó, ta đã yêu nàng ấy, ta lo lắng sự tình lộ ra nàng ấy sẽ bỏ ta mà đi tìm thân nhân chân chính, cho nên ta vẫn gạt nàng ấy.”

Phượng Trữ kia vụn vụn không dự đoán được sự tình là như thế, ngây người ngẩn ngơ, lúc sau chợt cười lạnh: “Long gia các người chính là tiện, Long Tam người gia quả nhiên là vô sỉ: Nhưng là việc này lại nào có quan hệ cùng ta?”

“Nương người biết Phượng nhi không phải người, cũng không dám cho người trở về, ngay cả cha người cũng không thể gặp người, có phải thế không?”

“Hiện tại đúng là thời kì mấu chốt cha mẹ tầm bảo, không cho ta xuất hiện, không làm phức tạp mọi chuyện, cũng là hợp tình hợp lý.”

Long Tam nghe xong lời này chính là cười lạnh: “Không làm phức tạp, lại tìm Lam Hồ hướng Phượng nhi xuống tay, đây là vì sao?”

Phượng Trữ kia há miệng thở dốc, lại không thể nghĩ ra được lời biện bạch hợp lý, vì thế lại nhắm mắt lại: Long Tam nói: “Bởi vì Lam Hồ đối bảo vật vẫn có lòng tham, điểm ấy có thể lợi dụng, cũng bởi vì Long gia chúng ta biết mặt Lam Hồ, cùng hắn có thù cũ, nếu như sự việc đã bại lộ, chúng ta liền sẽ không hoài nghi đến mẹ người.”

Phượng Trữ thực kia mân miệng, không nói lời nào: Long Tam tiếp theo nói: “Bà ta lợi dụng Lam Hồ, để xử lý mọi việc tại đây sạch sẽ, mà người thì, bà ta không muốn người xuất hiện ở trước mặt cha người, tất nhiên cũng là có đạo lý của bà ta.”

“Cái đạo lý gì?”

“Cha người trước mắt, sợ là không chỉ không thể gặp người, ông ta thậm chí còn không biết trên đời này có hai Phượng Trữ bộ dạng giống nhau y hệt, việc này là bí mật trong lòng nương người, là bí mật bà ta giấu diếm cha người đã 20 năm: Người cùng Phượng nhi, sợ là tỷ muội song sinh.”

Phượng Trữ thực thét một tiếng kinh hãi: “Làm sao có thể?” Nàng ta suy nghĩ lại nói: “Không có khả năng, ta là con gái một của cha mẹ, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua bọn họ nói ta còn có một tỷ muội: Chuyện sinh bao nhiêu đứa nhỏ này, nương ta cho dù muốn giấu giếm, chẳng lẽ còn có thể giấu giếm cha ta?”

“Bà ta không là mẹ ruột của các người: Nói cho cùng, hắn là a di của các người, là muội muội ruột của mẹ các người: Việc này chính mồm cha người nói cho ta biết: Năm đó cha người đến Hạ Quốc, cùng nương người mền nhau, thành thân, nhưng sau lại xảy ra khắc khẩu, ông ta liền bỏ lại mẹ ruột của các người trở về Tiêu Quốc: Một năm sau, nương người ôm người tới tìm cha người, nói là nương người hậm hực bệnh nặng, để lại di ngôn đem đứa nhỏ phò thác cho bà ta, để bà ta tới tìm cha người: Cho nên, cha người liền vẫn cho rằng chỉ có một đứa nhỏ, mà nương người làm bạn ở bên người cha người, lại vẫn chiều cổ người, cho nên cha người quyết định thú bà ta làm vợ, lại sợ sau khi người biết việc mẹ ruột sẽ thương tâm và không tha thứ cho ông ta, cho nên che giấu việc mẹ ruột của người với người.”

“Ta không tin.” Thanh âm Phượng Trữ thực có chút run rẩy, “Ta không tin: Người Long gia các người đều âm hiểm giả dối, những chuyện đó đều là người lừa ta.”

“Có phải thật sự hay không, người đi hỏi cha người liền biết.” Long Tam nói: “Bất quá, ta không thể cho người hiện tại làm như vậy, nương người mất nhiều tâm tư như vậy, bày mưu nói dối, sau lưng nhất định có kỳ quái: Ta thực xin lỗi Phượng nhi, giấu diếm nàng ấy lâu như vậy, làm cho ta bị rất nhiều uy khuất, nay ta chỉ có tài cán vì nàng ấy làm, chính là đem thân thể của nàng ấy tìm ra: Nàng lúc trước đến Tiêu Quốc, nói muốn làm việc nhà, chỉ sợ là vì kinh nghiệm này mà đến, ta chắc chắn sẽ làm cho nàng ấy được đền bù như nàng ấy muốn: Cho nên, ta không thể cho người đi tìm cha người bây giờ, nếu làm kinh động nương người, dả thảo kinh xà, bà ta lại bố trí cái lời nói dối gì khác hoặc là bằng chứng giả, chỉ sợ việc này lại có phiền toái.”

Phượng Trữ thực vừa sợ vừa nghi hoặc, nàng ta suy nghĩ, cân nhắc hành động Kiều Ly mấy năm nay, nghĩ đến những lời nói bà ta từng nói, không khỏi thì thào hỏi: “Nàng, nàng thật là tỷ muội của ta?”

“Hai người là ở Hạ Quốc sinh ra, mà Phượng nhi lại là ở Hạ Quốc lớn lên, tuổi hai người giống nhau, dung mạo giống nhau, trừ bỏ tỷ muội song sinh, chẳng lẽ còn có cách giải thích hợp lý khác?”

Lời này của Long Tam làm cho Phượng Trữ kia ngã ngồi ở trên ghế: “Nếu là như thế... Nếu là như thế... Sau lưng nàng ta rét run, nếu sự tình quả thực như thế, kia năm đó đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Nàng ta có chút không dám nghĩ tiếp:

Long Tam nhìn chằm chằm nàng ta, đang định nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng động nước nổ, trong lòng hắn cả kinh, lắc mình chạy ra, liếc mắt một cái liền nhìn đến Phượng nhi của hắn ngồi dưới đất, che miệng đang khóc:

Nàng nghe được bao nhiêu?

Long Tam toàn thân cứng lại, hắn nhìn nàng rơi lệ đầy mặt, tim như bị đao cắt:

“Phượng nhi...” Hần nhẹ giọng gọi, chậm rãi đi qua: Phượng Trữ nhìn thấy hần đến, đơn giản không kềm nén nữa mà khóc thật to, Long Tam nóng nảy, ngồi xổm trước mặt nàng, đưa tay chạm vào khuôn mặt nàng nước mắt là chỗ, lại gọi một tiếng: “Phượng nhi...”

Phượng nhi khoát tay, hung hăng đẩy tay hần ra, tiếp tục gào khóc: Long Tam chân tay luống cuống, không biết nên làm thế nào mới tốt, nhìn nàng khóc nghẹn ngào, vừa đau lòng lại áy náy, rốt cục nhìn không được đưa tay muốn ôm lấy nàng, miệng nói: “Phượng nhi, nàng hãy nghe ta nói...”

Nhưng hần nói còn chưa nói xong, Phượng nhi liền giơ tay lên, “Ba” một tiếng vang thanh thúy, hung hăng cho hần một cái tát: “Người là đại hỗn đản, kẻ đại lừa đảo!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thẳng thắn

Một bạt tai này khiến Long Tam có chút sững sờ, hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ ra tay với hần, nhưng hần rất nhanh phục hồi tinh thần, thò người ra ôm lấy nàng:

“Thực xin lỗi, Phượng Nhi.” Đây là câu duy nhất hiện tại hần có thể nghĩ đến:

Phượng Trữ khóc thật là thê thảm, nàng không thể nào dự đoán được nguyên lai mọi chuyện lại là như vậy, không dự đoán được nguyên lai người nàng tín nhiệm nhất yêu thương nhất lại có thể trở mặt nhìn nàng gắp úy khuất, trở mặt nhìn tâm tình nàng áy náy thống khổ, thời điểm nàng vì những chuyện phát sinh trong quá khứ mà không thể làm được gì, đau khổ giãy dụa, hần lại như người không biết chân tướng không có việc gì cùng nàng ở chung:

Hần lại có thể giả bộ cái gì cũng không biết!

Bất an của nàng, sợ hãi của nàng, với hần mà nói không có chút ý nghĩa gì sao?

Phượng Trữ ức chế không được cảm xúc, khóc khàn cả giọng, thời điểm nàng bày tỏ tâm tình với hần, cùng hần thổ lộ khát vọng, tại sao hần có thể làm như không có việc gì, bình thân ung dung cùng nàng nói: “Không quan hệ, đừng lo lắng, giao cho ta.”

Hần nói giao cho hần, nàng tin, nàng vui vẻ cái gì cũng không để ý, kết quả cuối cùng... Nàng nghĩ đến nàng đã từng làm chuyện xấu, kỳ thật những chuyện đó không có quan hệ với nàng, áy náy của nàng, ưu khổ của nàng, sợ hãi của nàng, thống khổ của nàng, bất quá là kết quả bị nói dối lừa gạt:

Phượng Trữ đẩy Long Tam ra, nhưng hần lại ôm thật chặt, hần gắt gao ôm nàng, vẫn nói thực xin lỗi: Phượng Trữ khóc không còn khí lực, ngồi dưới đất khóc lóc om sòm, dùng chân đá hần, nhưng đá là đá không nổi, thật ra ở trên người hần ẩn vài cái dấu hài:

“Dưới đất lạnh, cẩn thận thân mình.” Long Tam thấy nàng như vậy, tất nhiên là đau lòng, mất chút khí lực đem nàng ôm lấy đến: Phượng Trữ thở không ra hơi, giãy dụa bất động, chỉ một tập trung hô hấp: Long Tam thấy thế, sợ tới mức nhanh chóng ngồi xổm, đem nàng đặt ở trên đùi, đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng nàng, đến khi Phượng Trữ khí thuận, lại một quyền đánh vào ngực hần, Long Tam ngồi không xong, đặt mông ngồi dưới đất: Rơi vào đường cùng, chỉ đành liền ngồi như vậy ôm nàng dỗ:

Phượng Trữ thật đi ra, vẫn nhìn ở một bên, nhìn đôi này xoay đánh dây dưa, nhìn Long Tam như một nam nhân không tiền đồ trên bàn ăn nói khép nép, nước mắt của nàng ta bỗng nhiên cũng trào ra:

Lúc này Long Tam đang lau nước mắt cho Phượng Trữ, lại bị Phượng Trữ cầm lấy tay cắn lên, hần đau đến hít vào, cũng không dám tránh, Phượng Trữ cắn thật, không giống như cắn đùa bình thường: Nàng khốc mắt nhìn đến cái người gọi là Phượng Trữ thật đang hai mắt nhắm lại nhìn bọn họ, nàng trừng mắt, hướng Phượng Trữ kia la lớn: “Nhìn cái gì vậy? Hần là tướng công của ta, là của ta.”

Phượng Trữ thật kia nghe xong lời này khóc lợi hại hơn, dung mạo giống nhau như đúc, vì sao đồ giả kia là có thể lớn tiếng tuyên cáo nàng có tướng công, mà nàng ta lại thật sự lẻ loi hiu quạnh, vô y vô dựa vào:

Phượng Trữ thấy nàng ta khóc lợi hại, lại lớn tiếng khóc theo, ôm chặt Long Tam la lên: “Là của ta, liền là của ta...”

“Hảo, hảo, là của nàng, là tướng công của nàng, không phải của người khác.” Long Tam vừa muốn khóc vừa muốn cười, bàn tay còn đang đau muốn chết:

“Không thích nàng ta, không thích nàng ta...” Phượng Trữ nói năng lộn xộn, cũng không biết chính mình đang nói cái gì:

“Hảo, không thích nàng ta, chỉ thích nàng.” Nàng nói cái gì hần đều đồng ý, giờ phút này thật sự là thê tử lớn hơn trời:

Long Tam ngồi ở trên đất lạnh lẽo thật lâu sau, xem Phượng Trữ làm như không hề từ chối, còn muốn ôm chặt hần, vì thế cẩn thận đem nàng bế lên, xoay người hướng tiểu viện bọn họ đang ở đi đến:

Khi đi ra ngoài hần nháy mắt ra dấu, một hộ vệ canh giữ ở cửa gật gật đầu, chuyển vào trong viện trông giữ Phụng Trữ thật, nhưng hiện tại Phụng Trữ thật không cần trông coi cũng sẽ không chạy, nàng ta nhìn bóng dáng Long Tam ôm Phụng Trữ giả rồi đi như bảo bối, nhất thời bị thương, lại khóc không thể át, vì sao không có người nào sủng nàng ta như vậy, vì sao vốn không có người nào đối nàng ta thật tình như vậy, nàng ta mới là Phụng Trữ, nàng ta mới là Phụng Trữ thật!

Bên này Phụng Trữ cũng còn đang khóc, Long Tam ôm nàng về trong phòng, đặt ở trên giường, Phụng Trữ liền chui sâu vào trong giường, con mắt cũng không nhìn Long Tam: Vừa rồi còn ngao ngao kêu tướng công này là của ta, hiện tại trở về phòng lại giống như không muốn để ý đến hần:

Long Tam biết rõ tính tình của nàng, lập tức cũng không giận, kỳ thật cũng là không dám giận, hần mang khăn ướt lại đây, muốn lau mặt cho nàng, kết quả lại bị Phụng Trữ hung hăng một chưởng đẩy tay hần ra: Long Tam thét lớn một tiếng, nhìn tay của mình, chưởng kia chụp ngay ở chỗ bị thương trên tay hần, Phụng Trữ vụng trộm liếc mắt nhìn tay hần một cái, lại nhanh quay đầu đi chỗ khác, tự nhiên cái gì cũng không biết:

Long Tam thở dài, lại nói một câu: “Thực xin lỗi!”

Phụng Trữ rõ ràng xoay người sang chỗ khác, dùng cái ót đối với hần:

Long Tam lại thở dài, ngồi ở bên giường, đối với phía sau lưng của nàng nói: “Ta biết ta làm là không đúng, nàng giận ta cũng chịu: Nhưng, Phụng Nhi, tâm ta đối với nàng nàng cũng hiểu được, trừ bỏ giấu diếm nàng chuyện này, ta đối đãi nàng như thế nào, nàng cũng biết: Thời gian lâu như vậy, ta cũng luôn luôn do dự gầy dựa, muốn đem sự tình nói cho nàng, nhưng nếu nói ra, nàng bỏ ta mà đi, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta cũng rất sợ hãi!”

Phụng Trữ nghe đến đó, thân mình giật giật, Long Tam thấy thế nhìn không được lặng lẽ đưa tay xoa xoa đầu nàng, kết quả bị Phụng Trữ xoay người lại dùng sức bóp tay hần, lại nhanh chóng xoay người lại không nhìn hần:

Tay Long Tam cứng ở giữa không trung, cuối cùng ngưng ngừng thu trở về, lại tiếp theo nói: “Ta lúc trước rốt cục hạ quyết tâm muốn cùng nàng thẳng thắn, nhưng không nghĩ tới nàng lại vụng trộm chạy tới kỹ viện đòi lại bạc, lời nói của ta, nàng cũng chưa nghe: Sau lần đó, ta liền không có dũng khí, bởi vậy cứ kéo dài kéo dài...”

Hần nói tới đây ngừng lại, Phụng Trữ tĩnh lặng không nhúc nhích, hoàn toàn không cho hần phản ứng: Long Tam thở dài: “Ta đem những ta biết đều nói cho nàng, nàng chớ lại tự giận mình đi!”

Phụng Trữ không nói lời nào, Long Tam vì thế bắt đầu nói: “Từ lúc nàng nhớ ra tên sát thủ mặt dài mắt tam giác kia, ta liền luôn luôn tra xét, nguyên lai hần là người Tuyệt Hồn Lâu, kêu là Lô Duyên: Thời điểm ta cùng với nàng cùng Bảo Nhi ở Phú Dương Thành, thu được tin tức, nói có người Tuyệt Hồn Lâu ở Cửu Giang Huyện bị hại, ta nghĩ tới chuyện Lô Duyên bị giết, vì thế liền đi qua điều tra: Ở nơi đó, ta gặp đại sư huynh của nàng, Niệm Nhất!”

Phụng Trữ thân mình vừa động, nhưng nhìn xuống không xoay người nhìn hần, Long Tam nhếch miệng, tiếp tục nói: “Cái thời điểm kia, chính là đoán, còn chưa có thể xác định, chính là cách nói của Niệm Nhất cùng sự tình có chút trùng hợp, cho nên ta liền nổi lên lòng nghi ngờ, ta hoài nghi nàng không phải là Phụng Trữ thật!”

“Hần đã nói cái gì?” Phụng Trữ cuối cùng mở miệng hỏi:

“Hần nói, hần giết sát thủ Tuyệt Hồn Lâu, là vì báo thù cho sư muội của hần, sư muội của hần rời Hạ Quốc, đến Tiêu Quốc làm gia sự, nhưng thật lâu chưa về, cũng không có tin tức, vì thế hần đi tìm kiếm, phát hiện sư muội của hần bị sát thủ Lô Duyên của Tuyệt Hồn Lâu đánh rớt vào sông hàn, chết không thấy xác!”

Phụng Trữ xoay người lại, lộ ra nước mắt chưa khô, hai con mắt khóc sưng lên, Long Tam đau lòng đưa tay muốn sờ, nàng lại nhanh lùi vào sâu hơn: Long Tam thấy thế ngừng tay, tiếp tục nói: “Sau đó, chúng ta cùng cha nàng cùng đi tìm bảo, nàng bị ám sát, dùng là độc đến từ Hạ Quốc, ta liền tra xét, kẻ sai khiến sau lưng, là Kiều Ly, cũng chính là nương Phụng Trữ: Ta hoài nghi hai người là chị em song sinh, mà Kiều Ly không phải là mẹ ruột của hai người, vì thế ta liền sử kế, giả ý Hạ Quốc bên kia có người đem nàng cướp đi, lưu lại một tờ giấy, trên tờ giấy dùng Hạ văn viết ‘Nữ nhi ta mang đi’, lần này, cha nàng quả nhiên nhượng bộ, vì cứu nàng, kể hết những chuyện cũ của ông ta cho ta nghe!”

Phụng Trữ nghe đến mê mẩn, không khỏi hướng Long Tam đến gần một chút, Long Tam tiếp theo nói: “Cha nàng năm đó vì truy tra chân tướng tổ phụ nàng bị hại, từng đi Hạ Quốc, ở nơi đó, một nữ tử tên là Kiều Linh cứu ông ta, bọn họ yêu nhau rồi thành thân, nhưng cha nàng một lòng muốn báo gia cừu, liền trở về Tiêu Quốc, Kiều Linh không muốn, hai người liền nổi lên xung đột, cha nàng bỏ lại nàng một mình trở về, nhưng không nghĩ tới, Kiều Linh thời điểm kia đang có bầu, đôi này cha nàng cũng chết tâm: Sau qua đã hơn một năm, Kiều Ly mang theo Phụng Trữ tới tìm cha nàng, bà ta là muội muội của Kiều Linh, cùng cha nàng cũng có quen biết: Bà ta nói Kiều Linh từ khi cha nàng đi rồi, cảm xúc liền thật không tốt, sinh đứa nhỏ xong, bệnh cũng vẫn không tốt, vừa oán chính mình lại oán cha nàng, cuối cùng rốt cục sinh tử niệm, liền đem đứa nhỏ giao cho muội muội Kiều Ly nuôi nấng, chính mình một phen hòa thiêu nhà, tự sát!”

Phụng Trữ nghe được há to miệng, vẻ mặt kinh ngạc: Long Tam thấy nàng không hề phát giận, liền nhân cơ hội dùng khăn nhẹ nhàng xoa xoa mặt cho nàng, Phụng Trữ không quản này đó, vội vã hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Bà ấy đã chết sao?”

Long Tam xoa xoa tóc của nàng, đáp: “Kiều Ly nói là đã chết, cho nên cha nàng liền giữ bà ta cùng đứa nhỏ ở bên người: Kiều Ly kia một bên chiếu cố đứa nhỏ, một bên nhúng tay giải quyết chuyện khó khăn giúp cha nàng, dần dần cha nàng đối bà ta ý lại cùng tín nhiệm, thế là bọn họ thành thân!”

“Ta đây đâu? Ta là chuyện gì xảy ra?”

“Cụ thể, ta cũng không rõ lắm, chính là đoán nhớ ngày đó nương nàng cũng không phải tìm chết, ta đã thử Kiều Ly, bà ta rất là chột dạ, hơn nữa nếu như nương nàng thật sự là đem đứa nhỏ phó thác cho bà ta, vì sao bà ta chỉ mang đi một đứa?”

Phượng Trữ nắm chặt quyền, chỉ cảm thấy đầu từng đợt đau, nàng bỗng nhiên dùng sức lắc đầu của mình: “Vì sao ta nghĩ không ra, ta một chút ấn tượng cũng không có, nếu là ta trở về làm gia sự, chắc chắn là biết nguyên do phương diện này, vì sao ta nghĩ không ra, vì sao nghĩ không ra...”

Long Tam cả kinh, vội vàng cầm lấy tay nàng: “Phượng Nhi, đừng như vậy, nàng không nhớ ra việc cũng không phải là ngày một ngày hai!”

“Điều này sao là ngày một ngày hai, này đều đã nhiều năm, tại sao vẫn là ngày một ngày hai?” Phượng Trữ hung tợn rống Long Tam, hiện tại tất cả tức giận đều hướng trên người hắn phát tiết, quả nó có phải có liên quan đến hắn hay không:

“Hào, hào, là ta sai lầm rồi, không phải là ngày một ngày hai, nhưng là sốt ruột cũng không có thể dùng a.”

Phượng Trữ lại trừng hắn: “Chàng nói, chàng còn biết cái gì?”

“Về thân thể của nàng, ta chỉ biết những chuyện đó, ta phải người đi Hạ Quốc tra qua, nhưng là tra không ra Kiều Linh này, trận hỏa hoạn năm đó quả thật là đem hết thầy đều cháy sạch sẽ.”

“Ta đây vì sao còn sống?”

“Ta không biết, ta chỉ biết sư phụ nàng thu dưỡng sáu cô nhi làm đồ đệ, nàng đứng hàng thứ năm, tên của nàng là Hiểu Ngũ.”

“Hiểu Ngũ?” Phượng Trữ thì thào lặp lại: “Ta gọi là Hiểu Ngũ?” Trong đầu của nàng, đối xưng hô này thật là một chút ấn tượng cũng không có: Nàng khê cần môi, chịu đựng xúc động trong đầu:

Long Tam nhìn nàng, đau lòng lại khổ sở, lại nói một câu: “Thực xin lỗi!”

Hiểu Ngũ trừng mắt nhìn hắn, trừng mắt trừng mắt, nước mắt lại bùng lên: “Kẻ đại lừa đảo, chàng là kẻ đại lừa đảo!”

Long Tam hốc mắt cũng đỏ, đưa tay chùi nước mắt của nàng, gian nan nói: “Còn có một việc, cũng là nguyên nhân vì sao ta vẫn gạt nàng!”

Hiểu Ngũ nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp, Long Tam lại thấp đầu, không dám lại nhìn ánh mắt của nàng, tay hắn có chút đau, nắm quyền dùng sức để sự cổ vũ, trầm mặc thật lâu sau rốt cục nói: “Đại sư huynh của nàng, Niệm Nhất, hắn nói, hắn nói...”

“Hắn nói cái gì?”

“Hắn nói, sư muội Hiểu Ngũ của hắn cùng hắn là thanh mai trúc mã, đợi khi nàng xong xuôi gia sự trở về, hắn liền tỏ rõ tâm ý cho nàng hiểu.” Long Tam ngánh thanh âm, mu bàn tay nổi gân xanh bởi vì bàn tay dùng sức nắm tay mà hiện ra đến, hắn không có nghe thấy Phượng Nhi của hắn có đáp lại, nhưng hắn vẫn là nói tiếp, chân tướng này, là hắn thiếu nàng.” Niệm Nhất nói, hắn cùng với Hiểu Ngũ rất tốt, tâm của hắn, tuy rằng chưa nói, nhưng nàng nhất định là cũng hiểu...”

Thanh âm Long Tam càng nói càng nhỏ giọng, hắn thấp đầu hơn nửa ngày, rốt cục cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn nàng: “Chuyện ti bi nhất ta đã làm trong cuộc đời này, đó là chuyện này: Ta lo nàng cũng thực cảm nhận như thế... Ta... hoành đao đoạt ái...”

Hiểu Ngũ hoàn toàn ngốc ở đương trường, không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt, nàng nhìn ánh mắt Long Tam lộ ra thống khổ khẩn cầu, chỉ cảm thấy tâm giống bị một cái tay vô hình bóp chặt, hắn đang sợ hãi, trong ánh mắt của hắn thậm chí ẩn ẩn phiếm thủy quang, đó là, lệ?

Đây là lần đầu tiên Hiểu Ngũ thấy bộ dáng Long Tam rơi nước mắt, Long Tam gia phong lưu phóng khoáng cư nhiên cũng sẽ có lệ nam nhi, đơn giản là vì hắn hoành đao đoạt ái:

“Nàng đừng hận ta, Phượng Nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Bàn bạc đối sách

Hiểu Ngũ trừng mắt nhìn Long Tam, tâm loạn như ma:

Hận hắn? Trong lòng nàng hoàn toàn chỉ có hắn, mấy năm nay, bởi ở bên người nàng, làm cho nàng vui vẻ, làm cho nàng buồn rầu, cho nàng làm nũng, cho nàng phát cáu, cho nàng kiên cường đều là hắn: Cái người Niệm Nhất sư huynh kia, nàng một chút ấn tượng cũng không có:

Nàng hận hắn như thế nào đây? Muốn như thế nào mới có thể hận hắn?

Hiểu Ngũ trong mắt lại đọng đầy nước mắt: Nhưng hắn lại đối xử với nàng như thế này: Nàng càng nghĩ càng là khổ sở, đơn giản lại bụm mặt oa oa khóc

lớn lên:

Long Tam lại nhìn không được, khuynh thân gất gao ôm lấy nàng: Hai người đều là không nói, mãi đến khi Hiểu Ngũ khóc đến hết hơi, chỉ còn lẳng lẳng rơi nước mắt, lúc này mới phát hiện chỗ sau gáy mình cũng ẩm ướt, trong lòng nàng lại để ý, nàng là bị khi dễ mà khóc, hẳn lại là tại sao? Người ta khóc hẳn cũng khóc, muốn vô giúp vui à, không có tiền đồ!

Nàng một tay đẩy Long Tam ra, miệng trách mắng: “Cút ngay!”

Long Tam bị đuổi cũng không đi, chỉ thoáng buông nàng ra nhìn một ít bộ dáng của nàng, thấy nàng khóc mặt mũi lem nhem, đành xuống giường nhúng khăn ướt mang lại đây cho nàng lau mặt: Lần này Hiểu Ngũ không có đẩy ra, nâng mặt cho hắn lau, nhưng là lau xong rồi, lúc hắn muốn ngồi ở bên người nàng, lại bị nàng đẩy ra:

Long Tam cứng người, thối lui cũng không được, tới gần cũng không được, hơn nửa ngày nghẹn ra một câu: “Phượng Nhi, ta biết ta làm sai rồi, khiến nàng bị rất nhiều ủy khuất: Nàng oán ta như thế nào cũng được, hoặc là muốn ta bồi thường như thế nào cũng được, nhưng là, niệm tình ta đối với nàng chân tình một mảnh, nàng, nàng cũng không được rời xa ta!”

“Xa người cái quý ấy: Dựa vào cái gì ta phải rời khỏi a? Trong bụng ta còn có đứa nhỏ của người, ta rời đi làm cái gì? Trách nhiệm của người là phải hầu hạ ta ăn uống tắm giặt, dưỡng mẫu tử chúng ta, ta sao có thể rời đi, đó không phải tiện nghi cho người sao! Không chỉ tiện nghi cho người, mà còn tiện nghi cho nữ nhân khác chiếm chỗ, ta mới không ngốc như vậy!”

Hiểu Ngũ nổi giận đùng đùng rống: “Ta muốn ăn uống cái gì, người đều phải làm ra cho ta cái đó, ta muốn ngủ muốn ồn ào, người cũng phải tùy ý ta, món nợ này ta sẽ nhớ kỹ đó, ta muốn tha thứ người liền tha thứ, thời điểm chưa tha thứ người, người cũng phải hảo hảo bảo vệ ta: Còn có, người không phải thường nói mọi sự có người sao? Kia cái gì, thân thể của ta, mẹ ruột của ta, những việc này người đều phải tra rõ ràng: Nếu là Kiều Ly kia thực đã làm cái chuyện xấu ám muội gì, nếu thật bà ta hại nương ta, ta sẽ không buông tha bà ta!”

Nàng rống lên vài câu liền cảm thấy mệt mỏi, dừng lại hít thở, Long Tam thực chân chó nhanh chóng đưa ly nước, Hiểu Ngũ một hơi uống hết, đưa cái ly trở về, đứng lý hợp tình nói câu: “Còn muốn uống nữa?”

Long Tam nhanh chóng lại ngã một ly đưa qua, Hiểu Ngũ chậm rãi uống hết, có khí lực, tiếp theo nói: “Còn có cái tên Lam Hồ kia, tham lam, ngoan độc, tâm nhân hư hỏng, còn muốn giết ta, không thể thả hắn đơn giản như vậy!”

“Đương nhiên!”

“Hừ!” Hiểu Ngũ trừng mắt: “Nếu ta không đề cập tới, không chừng cái người nói mình là Phượng Trữ kia vừa khóc vừa cầu người, tâm người mềm nhũn liền đem hắn thả!”

“Làm sao có thể?”

“Dù sao ta cũng chỉ đề phòng thôi, mặc kệ trước kia thế nào, mặc kệ ta tên gọi là gì, dù sao hiện tại người là tướng công của ta, trong bụng ta còn có oa nhi của người, cái người Phượng Trữ kia người không được liếc mắt nhìn một cái, cho dù bộ dạng giống ta như đúc cũng không cho nhìn!”

“Hảo, hảo, không nhìn nàng ta!”

“Bộ dạng không giống ta cũng không cho nhìn!”

“Vâng, vâng, cũng không nhìn!”

Hiểu Ngũ tĩnh tĩnh, thanh âm nhỏ xuống dưới: “Còn có sư phụ sư huynh gì đó của ta, người cũng phải giúp ta tìm về!”

Long Tam cứng ngắc, qua một lúc lâu mới đáp một câu: “Được!”

“Làm sao mà kỳ kỳ như vậy, ta ghét nhất là người bày vẽ không thoải mái cho ta xem: Ta cũng không phải là cái nữ nhân hồng hạnh ra tường gì, cho dù trước đây có cái gì, nay ta chỉ theo người, tất nhiên là toàn tâm toàn ý: Chuyện quá khứ đều đã trôi qua, ta tuy là nữ nhi, nhưng cũng là có biết giữ lời hứa, cho dù ngày sau ta nhớ ra cái gì, cũng tuyệt không làm chuyện khó xử đối với người: Người rất tốt với ta, ta tự nhiên đối với người tốt!” Nàng nói đến này, nhớ tới Niệm Nhất sư huynh kia không hề có chút ấn tượng gì, cũng không biết chính mình cùng hắn đến tột cùng là như thế nào, chính mình đã quên hẳn, thật sự là không thể đối mặt với hắn, nàng nghĩ, trong lòng vừa áy náy, lại khổ sở:

Long Tam nhìn nàng, cũng biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, nói: “Chuyện này cùng nàng không quan hệ, hết thấy đều là ta sai!”

Hiểu Ngũ cắn răng, lại thấy nước mắt mơ hồ dâng lên, nàng nghẹn ngào nói: “Sai đều đã sai rồi, người thực có lỗi với hắn, cũng không thể lại thực có lỗi với ta: Chuyện đã qua, kiểu gì cũng không trở lại được!” Nàng nay yêu là Long Tam, lại có cục cưng của hắn, nàng không biết trước đây phát sinh qua cái gì, nhưng nếu thật sự là thực có lỗi với Niệm Nhất sư huynh, cũng chỉ có thể thực xin lỗi hắn:

Long Tam nhìn nàng bộ dáng như vậy, trong lòng biết nói cái gì cũng vô dụng, chỉ có thể lẳng lẳng đứng: Hiểu Ngũ cảm thấy đầu óc lộn xộn, bỗng nhiên òa khóc, Long Tam ngay cả thở dài cũng lặng lẽ, ôn nhu nói: “Đừng khóc, lại khóc mất sẽ hư mắt!”

“Đại hỗn đản, kẻ đại lừa đảo!” Hiểu Ngũ cũng không biết nên nói cái gì, dù sao mắng hắn kiểu đó cũng đúng:

“Hào, là ta không tốt?” Long Tam hoàn toàn không có phản ứng gì, ăn nói khép nép làm người ta giận sôi: “Nàng muốn mắng liền mắng, nhưng đừng khóc nữa, được không?”

“Người nói lời này là gì, khóc hay không khóc là ta có thể không chế sao? Nước mắt cứ trào ra như vậy, ta đây có biện pháp gì chứ? Người vừa rồi còn khóc đó, người có giỏi thì làm cho nước mắt chính mình chạy về đi a.”

Hiệu Ngũ một phen nói đem lời an ủi của Long Tam vứt trở về, hấn sờ sờ cái mũi, không nói nữa: Hiệu Ngũ hút hấp cái mũi, muốn dụi mắt, Long Tam nhanh chóng ngăn lại, dùng khăn nhẹ nhàng xoa xoa cho nàng:

Hiệu Ngũ cũng biết khóc như vậy không phải là biện pháp, trong lòng bắt đầu phiền chán, Long Tam ở một bên không biết nên an ủi như thế nào, hướng chỉ mình vẫn là người đang có lỗi, nay nói cái gì cũng là sai, đơn giản nên cái gì cũng không nói, liền bời ở một bên: Kết quả một lát sau, Hiệu Ngũ lại không hài lòng:

Nàng nói: “Long Tam, trong lòng ta không thoải mái.”

Long Tam nhanh chóng đáp: “Khát hay không, lại uống nước nữa chứ?” Bưng chén nước lại, Hiệu Ngũ uống hết, miệng lại nói: “Uống nước làm sao hết được?”

Long Tam nhất thời tỉnh ngộ, liền thanh nói: “Muốn ăn cái gì, ta đi làm cho nàng.” Hấn cũng không ngần ngại đã trễ thế này, thế nào còn phải tùy vào nàng gọi món ăn:

Nhưng Hiệu Ngũ mặc kệ chuyện đó, nàng cân nhắc một chút: “Muốn ăn đồ ngọt?”

“Ngọt?” Long Tam ở trong đầu nhanh chóng nghĩ ra nguyên liệu nấu ăn có thể sử dụng: “Canh hạt sen được không?”

“Cái kia phải đợi thật lâu.”

“Vậy, mật hãm ngọt cao được không?”

“Rất ngán, muốn ăn canh.”

Long Tam sầu lo, lại hỏi thêm vài dạng, trong lòng nghĩ nếu mình làm không được, thì đến từ lâu bắt đầu bếp đến cũng phải làm ra thứ mà Phụng Nhi của hấn muốn ăn:

Nhưng là hỏi món gì Hiệu Ngũ cũng không có khẩu vị, cuối cùng nói: “Hay làm cháo ngọt tiểu mễ đi?”

“Cứ như vậy?” Long Tam kinh ngạc, ép buộc nửa ngày, nàng lại chọn cái món bình thường nhất đơn giản nhất: Hiệu Ngũ gạt đầu, xuống giường hướng đến bên bàn tròn ngồi xuống, xiêm áo xong xuôi chờ ăn: Long Tam nhanh chóng đi thu xếp cho nàng:

Nhắc tới khẩu vị của phụ nữ có thai, thật sự là không thể nói lý, cháo tiểu mễ này là món Hiệu Ngũ xưa nay không thể nào thích ăn, nhưng hôm nay nàng lại ăn ra mùi ngon, liên tục ăn ba bát lớn mới bỏ qua: Ăn no, rốt cục lại có tinh thần, cũng không lại khổ sở như vậy: Nhưng nàng ở trong phòng đối tới đối lui, bắt đầu tức giận:

“Nàng đang có thai, vẫn là không cần đi như vậy, ngồi xuống tức giận được không?” Long Tam nhìn động tĩnh của nàng, run như cây sậy:

“Khí ra không được, ngồi xuống càng bức hơn, đi như vậy mới có khí thế, người có ý kiến sao?”

“Không dám?” Long Tam về mặt túng quần:

Hiệu Ngũ đi vài bước, nói: “Chuyện Bảo Nhi, ta muốn cùng người Phụng Trữ kia nói chuyện: Nàng ta hiện tại bản thân vô định, tự thân khó bảo toàn, lại cùng một nam nhân hư hỏng như vậy, nàng ta muốn dẫn Bảo Nhi chịu khổ, ta chắc chắn không thuận theo.”

“Nhưng là Bảo Nhi dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của nàng ta...” Long Tam đối Bảo Nhi cũng luyến tiếc, nhưng nếu bàn về đề ý, người ta thật là mẹ ruột của Bảo Nhi:

“Thân sinh cốt nhục thì như thế nào? Người biết không, nàng ta lúc trước tìm tới ta, một chữ cũng không hề hỏi đến Bảo Nhi, không có hỏi Bảo Nhi tốt không, không có hỏi Bảo Nhi cao thế nào, có gầy không, nàng ta một lòng chỉ nhớ thương làm sao để giữ lấy Lam Hồ, thậm chí làm thế nào làm cho Lam Hồ đối nàng ta tốt, nương như vậy, đem đứa nhỏ giao cho nàng ta sao được? Còn có tên Lam Hồ kia, phẩm tính phá hư như vậy, nếu là ngày sau không có tiền, có thể đem Bảo Nhi đi bán hay không?”

Long Tam nhủ mảy, đó thật là vấn đề:

Hiệu Ngũ lại đi qua đi lại vài lần, nói: “Bảo Nhi rất thẹn thùng nhất gan, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã biết nhận thức, nếu là chúng ta đem Bảo Nhi cho Phụng Trữ kia, Bảo Nhi nào hiểu đạo lý cái gì mà mẹ ruột hay không mẹ ruột, Bảo Nhi chắc chắn sẽ nghĩ chúng ta không cần Bảo Nhi nữa, khổ sở trong lòng tất nhiên là không cần phải nói, nếu cái Phụng Trữ cùng Lam Hồ kia đối Bảo Nhi không hề tốt, Bảo Nhi của ta đây phải chịu bao nhiêu ủy khuất, trong lòng sẽ sợ hãi đến mức nào?” Nàng càng nghĩ càng cảm thấy sự tình liền là như thế này, nói: “Không được, dù sao Bảo Nhi là hài tử của ta, ta sẽ không giao ra đâu.”

Long Tam nghĩ nghĩ gật đầu: “Chúng ta đây liền lưu lại Bảo Nhi: Phụng Trữ một lòng nhớ thương Lam Hồ, Lam Hồ lại ở trên tay chúng ta, nàng ta sẽ thuận theo thời.”

“Ta mới mặc kệ nàng ta có thuận theo hay không, hiện nay không phải chúng ta bức bách nàng ta, là bản thân nàng ta không đem Bảo Nhi để ở trong lòng: Cho nên nàng ta chắc chắn sẽ làm như vậy, không thuận theo cũng là làm như vậy: Việc này ta phải cùng nàng ta nói rõ ràng mới được, chẳng lẽ nàng ta còn có thể từ Long gia cướp đứa nhỏ đi bất thành sao? Hơn nữa, Nhị bá chiều cổ Bảo Nhi lâu như vậy, Bảo Nhi nhu thuận khiến người thích như vậy, Nhị bá chắc chắn cũng thích Bảo Nhi, cùng hắn nói đạo lý Bảo Nhi đi rồi chắc chắn chịu ủy khuất, hẳn nhất định cũng luyến tiếc: Có Nhị bá cùng chúng ta bảo vệ, ta cũng không tin nàng ta còn dám theo chúng ta cướp đứa nhỏ.”

Long Tam ở một bên liên tục gật đầu, hiện tại Phụng Nhi nhà hắn nói cái gì cũng đều đúng, hắn nào dám có thường nghị khác: Hơn nữa hắn cũng đã nhìn ra, Phụng Nhi nhà hắn hiện đang tức giận, đầu óc lại rõ ràng thật sự, còn biết dựa vào Long gia quyền thế áp bách người khác, còn hiểu được phải kéo cả Long Nhị xuống nước chung: Long Tam có chút thương tâm, có khi nào nàng vì bảo hộ Bảo Nhi mà không quay đầu rồi khỏi hắn? Trong lòng nàng hắn có quan trọng hay không, hay là Bảo Nhi quan trọng hơn? Hoặc là vì oa nhi trong bụng nàng trọng yếu?

Hiếu Ngũ lại đi qua đi lại một hồi, rốt cục ngừng lại: “Người nói đúng.”

Long Tam sững sốt căng thẳng, trong lòng nghĩ hắn vừa nói cái gì? Chẳng lẽ hắn vừa rồi không cẩn thận nói ra lời trong lòng? Chẳng lẽ ở trong lòng nàng hắn thật là không quan trọng bằng đứa nhỏ?

Kết quả Hiếu Ngũ nói: “Ta càng nghĩ càng cảm thấy cái người Kiều Ly kia có vấn đề, nói không chừng mẹ ruột ta cùng ta đều bị bà ta hại, cho dù không hại, kia cũng nhất định là có ý xấu, nếu nương ta có ý muốn phó thác đứa nhỏ, không lý gì chỉ phó thác một đứa, cho dù phó thác một đứa cho bà ta, đem ta phó thác cho người khác, bà ta chắc chắn cũng biết, nhưng bà ta nói với cha ta chỉ có một đứa nhỏ, trong lòng bà ta khẳng định là có quỷ.”

Long Tam không nói lời nào, chờ nương tử đại nhân cấp chỉ thị, quả nhiên Hiếu Ngũ tiếp theo nói: “Chúng ta nhất định phải bày mưu vạch trần chân diện mục của bà ta.”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chân tướng (1)

Hiếu Ngũ bởi vì khóc lóc náo loạn một ngày, sang ngày thứ hai liền có chút không thoải mái, gấp đến độ khiến Long Tam đảo quanh: Cũng may Hiếu Ngũ luôn luôn là thân cường thể kiện, sành ăn ngủ ngon, nghỉ ngơi mấy ngày sau cuối cùng cũng khôi phục lại:

Đại phu Long Tam tìm đến luôn miệng xác nhận, nói là phu nhân không có việc gì, đứa nhỏ cũng tốt lắm, lúc này Long Tam gia mới xem như yên lòng:

Đã nhiều ngày Long Tam gia tăng xử lý công việc để sau này có thời gian rảnh tay làm việc, cuối cùng công việc thỏa đáng, vì thế dưới sự yêu cầu của Hiếu Ngũ, mang theo Phụng Trữ cùng Lam Hồ, còn có một đám hộ vệ thủ hạ cùng lên đường, trở lại Long phủ ở kinh thành:

Bên kia Kiều Ly cùng Phụng Trắc Quân còn có đám Chung Bác, cuối cùng cũng tìm được nơi để bảo vật: Đó là một cái động trên một ngọn núi nhỏ, cửa động hoàn toàn dùng bùn đất phong kín: Trên triền núi dài mọc đầy cỏ trăm ngày, cho nên dân chúng địa phương gọi nơi này là Bách Nhật sơn, thôn dưới chân núi, cũng gọi là Bách Nhật thôn:

Cửa động vừa nhỏ lại rất ẩn mật, nguyên bản bọn Phụng Trắc Quân vẫn lần tìm không được, ở trên núi loay quanh mấy ngày, không thu hoạch được gì, sau lại nghe người địa phương nói, Bách Nhật thảo không tàn, tình huynh đệ không phai, trong lòng Phụng Trắc Quân đột nhiên rung động một chút:

Ông không có gấp gáp đi tìm, ở dưới chân núi vòng vo mấy ngày, nghe nông hộ dưới núi kể về truyền thuyết của Bách Nhật sơn: Truyền thuyết kể rằng thật lâu trước đây, có hai vị huynh đệ, một người họ Long một người họ Phụng, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, vinh nhục cùng hưởng: Thời điểm đó thế đạo thật không tốt, thổ phi tứ phương, các thôn các hương hội thường thường bị đánh cướp: Hai huynh đệ đều là người tốt, thường thường gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ: Nhưng chỉ có như vậy liền gặp phải phiền toái:

Một ngày đệ đệ cứu một vị lão nhân ở thôn Bách Nhật này, kết quả bị một đám thổ phi trả thù đuổi giết, đệ đệ thân cô thế cô, mảnh hồ nan địch quần hồ, liền bỏ chạy lên núi: Ca ca làm việc trở về, nghe nói việc này liền vội khẩn cấp lên núi cứu, nhưng mọi người trong thôn khuyên hắn, đám thổ phi bày bạ kia thật sự là nhiều người lắm, người người cao thủ, nếu hắn đi chắc chắn sẽ chết: Nhưng huynh trưởng họ Long này kiêu gì cũng không nghe, lưu lại một câu: huynh đệ chúng ta tuy không phải sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm: Dứt lời, liền cầm kiếm hướng lên núi mà đi:

Sau đó thôn dân nghe nói, trên núi, hai huynh đệ cùng đám thổ phi kia đấu ba ngày ba đêm, trên núi máu chảy thành sông, nhiễm đỏ cả đất, đám thổ phi cuối cùng đều bị giết hết, mà hai huynh đệ kia cũng tuyệt mệnh như thế: Thôn dân không có nhìn thấy bọn họ xuống núi, lên núi tìm kiếm, cũng không có tìm được thi thể bọn họ: Nhưng vào đầu xuân năm sau, trên triền núi vốn trụi lủi này, bỗng nhiên mọc ra rất nhiều cỏ trăm ngày, cỏ trăm ngày sức sống rất mạnh, hoa khai không tạ, một hoa tiếp một hoa, dần dần lan tràn khắp triền núi, giống như đùm bọc lẫn nhau, cố gắng hướng về phía trước: Thôn dân đều nói, đó là hồn của hai huynh đệ Long Phụng hiển linh nơi đây:

Từ nay về sau, ngọn núi này liền gọi là Bách Nhật sơn, tên thôn cũng đổi thành Bách Nhật thôn, để kỷ niệm hai huynh đệ trọng tình trọng nghĩa vì liều mình cứu thôn mà chết:

Phượng Trác Quân nghe xong chuyện xưa này, mấy ngày khó ngủ: Ở trong đầu ông tình tứ nhớ lại nhiều lần chuyện phát sinh sau khi phụ thân bị hại oan, phụ thân tuy phần nộ bất đắc dĩ, ghen khuất phần hận, nhưng phụ thân thật sự chưa từng có nói qua một câu lão gia tử Long gia không phải, theo như tính tình phụ thân hòa bạo như vậy, nếu là bị hảo huynh đệ hãm hại cửa nát nhà tan, phụ thân làm sao có thể nhận mệnh xám xịt chạy trốn tới ở nông thôn như vậy?

Phượng Trác Quân trong lòng run lên, nhiều năm như vậy, ông chưa từng có nghĩ tới cái khả năng khác, một lòng nhận định là Long gia kia hại Phượng gia bọn họ, ông một lòng nghĩ muốn báo thù: Long Nhị nói qua, cái người tố cáo Triệu đại nhân kia sau lại bị Long lão gia tử tìm tội xử trảm, lúc ấy Long Nhị nói đây coi như là vì Phượng gia báo thù, mà khi đó trong mắt ông lại nhìn giống giết người diệt khẩu:

Nhân tâm luôn là như thế, luôn hy vọng sự tình sẽ theo như những gì mình nghĩ, bất luận phát sinh cái gì, luôn có biện pháp giải thích thành lý do chính mình muốn: Phượng Trác Quân tròn mắt nhìn đỉnh màn, bỗng nhiên cảm thấy sự tình hoàn toàn vượt qua dự đoán của ông:

“A Ly, bà nói xem, có khi nào sự thật không quan hệ đến Long gia hay không?”

“Hiện tại vẫn chưa tìm được bảo tàng, có kết luận gì vẫn là quá sớm: Đầu năm nay vì tài vì lợi, thân huynh đệ thân phụ tử còn có thể trở mặt đoạt mệnh, huống chi chi là huynh đệ kết nghĩa?”

“Nhưng trên bản đồ kia, mỗi một manh mối đều giống như Bách Nhật thôn này, lưu lại sự tích về tình nghĩa của hai lão nhân gia, ta đi đến bây giờ, bỗng nhiên cảm thấy đây không phải là bản đồ, đây là chặng đường mà lão nhân gia nhớ lại.”

“Phượng lang, đừng nghĩ nhiều, đã đi tới nơi này, cách chân tướng chỉ kém một bước, vô luận đào ra cái gì, tìm ra manh mối, oan khuất của Phượng gia, nhất định có thể tìm ra chân tướng.”

“Thật sự là hi thế trên bảo sao?”

“Nếu không phải thì tại sao làm cho người ta động sát khí muốn chiếm làm của riêng? Kỳ thật càng là bảo bối quý hiếm càng tốt, vật như vậy, điều tra ra càng dễ dàng, hai lão nhân gia làm sao mà có được, lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, nói không chừng có cái ước định hoặc là sự tình gì, có lẽ là bởi vì đây mà liên lụy.”

Phượng Trác Quân không nói chuyện, chỉ nằm ngẩn người, vô luận là cái trên bảo gì, vô luận là từ đâu đến, hai lão nhân gia cả đời này cõi mờ, đồng sinh cộng tử, nếu như cuối cùng đến tuổi già, lại vì bảo vật trở mặt thành thù, đời này biết ăn năn thế nào cho hết? Ông bỗng nhiên có chút không dám tra xét, ông nghĩ ông có chút hiểu được lý do lão phụ một chữ cũng không nói, tình nghĩa cả đời đối lấy phản bội, mặc cho ai đều chịu không nổi đi: Tuyệt vọng cùng cực, hết thảy như tro tàn:

Nhưng là, vì sao phụ thân tựa hồ cũng không có cảm xúc như vậy? Mặc dù khổ cực, phụ thân cũng chưa nói ra một câu oán giận Long gia, không có hận ý, không có tảo bạo, tựa hồ liền thật sự nuốt xuống oan khuất này:

Phượng Trác Quân trăm mối không thể giải, rốt cục lại đi lên núi tìm kiếm bảo tàng, sau lại nhìn đến một chỗ trên sườn núi cỏ trăm ngày mọc đặc biệt âm mật, ông nhớ tới chuyện xưa lưu truyền trong thôn dưới chân núi, vì thế liền đi nhìn kỹ xem, lại nhìn ra manh mối, đất trên vách núi đá này tựa hồ so với nơi khác gỗ hơn một chút, cỏ trăm ngày cũng tựa hồ là có ý trồng lên: Ông do dự một chút, rốt cục động thủ gạt mảng cỏ qua một bên, moi lớp đất bên dưới ra xem, không ngờ đào ra được cửa động:

Chung Bác đi theo bày trận địa tinh thần như sẵn sàng đón quân địch, đang muốn nói muốn đi vào phải cùng nhau vào, vạn nhất ở đây Phượng gia cầm đi cái gì, hẳn phải quan sát cho kỹ: Nhưng Phượng Trác Quân vẫn đứng ở cửa động bất động, chỉ nhìn vách động đen tuyền mà ngẩn người:

Chung Bác châm cây đuốc, vói vào quơ quơ, xác định không có gì nguy hiểm, liền thúc giục nói: “Phượng gia, chúng ta vào đi thôi, sớm một chút xử lý sự tình xong xuôi, ta cũng có cái công đạo với đại ca.”

Hắn phóng một cái đạn khói lên trời, để mọi người cùng đi với Kiều Ly dưới núi đều thấy, nhanh chóng cảm thủng trước đó chuẩn bị cùng lên, đây là vật dùng để chuẩn bị dời bảo vật đi:

Phượng Trác Quân ngẩn người đứng một lúc lâu, rốt cục khẽ cắn môi, mang theo Chung Bác đi vào: Trong động không gian cũng không lớn, người miễn cưỡng xoay nửa người là có thể đi vào, động sâu và dài, nhưng không trống rỗng, cũng không có bài trí gì đó phức tạp: Chung Bác nhìn thấy trên vách động có cây đuốc, liền châm lửa: Lần này mọi vật đều rõ ràng, toàn bộ động rất sạch sẽ, trừ bỏ cuối động có hai cái rương một lớn một nhỏ ngoài ra không còn vật gì:

Đám người Chung Bác ở ngoài động, Kiều Ly cũng không đợi được, cũng lách người đi vào: Bà thấy Phượng Trác Quân nhìn cái rương không nhúc nhích, không khỏi đẩy đẩy ông, Phượng Trác Quân suy nghĩ một hồi, vẫn là không nhúc nhích, lại đòi Chung Bác nói: “Người mở đi.”

Chung Bác không có gì do dự sợ hãi, trách nhiệm của hắn chính là canh giữ bảo vật tìm được, phòng ngừa Phượng gia làm chuyện xấu, hơn nữa cam đoan đưa bảo vật còn nguyên về Long gia trông giữ: Cho nên hắn vừa nghe để cho hắn mở ra, liền nhanh chóng tiến lên, nhìn kỹ xem chung quanh rương cùng thiết kế của khóa rương, xác nhận không có âm khí nguy hiểm, liền dùng đại đao đẩy ra một cái: Đợi một hồi, quả thật không âm khí bay ra, liền thăm dò đi qua xem, nhìn lên, “A” một tiếng kêu sợ hãi, Phượng Trác Quân cả kinh cũng nhanh chóng qua nhìn:

Làm gì có bảo vật nào, trong rương chỉ có hai kiện huyết y, thường thường suốt bãi ở nơi nào: Phượng Trác Quân đứng thẳng bất động đương trường,

trong lòng không biết là cái tư vị gì, hình như thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại hình như có chút thất vọng:

Kiều Ly đứng ở phía sau ông, thấy ông nửa ngày không nhúc nhích tĩnh, nhìn không được tiến lên nhìn xem, vừa thấy thì chấn động, nói: “Đây là cái gì?”

Chung Bác tĩnh mắt nhìn thấy trên đám quần áo lũng nhùng là một khối bài tử, liền lấy lên, thấy rõ chữ trên mặt, đọc lên: “Đồng sinh cộng tử, coi đây là chứng:”

Kiều Ly hừ lạnh: “Nói thật dễ nghe, đồng sinh cộng tử, cuối cùng chết khổ ở nông thôn là Phụng lão gia tử chúng ta, ở kinh thành ngồi hưởng phú quý là Long gia bọn hắn.”

Phụng Trác Quân bỗng nhiên nói: “Ta nhớ ra rồi, nơi cha ta nói nguyên lai là nơi này, nói bọn họ từng ở trên một ngọn núi muốn cùng đám thổ phi đồng quy vu tận, kết quả lúc ấy Trình tướng quân lãnh binh đi ngang qua, đem bọn họ đang hấp hối cứu đi: Thời điểm đó, bọn họ bắt đầu gia nhập quân đội: Cha ta nói, huyết y bọn họ vẫn còn giữ: Không ngờ, là lưu tại nơi này...”

Chung Bác cầm bài tử kia, quay sang, lại nhìn hai kiện huyết y kia, hốc mắt nóng lên: “Hai vị lão gia tử rõ ràng là huynh đệ tình thâm, tại sao các người cứ ồn ào tạo ra thù hận hai nhà?”

Phụng Trác Quân không nói lời nào, giống như lâm vào trầm tư, Kiêu Ly ở một bên lại nói: “Tại sao là chúng ta nháo ra thù hận, việc năm đó, xác thực quả thật đã xảy ra.” Bà ta liếc mắt thấy bên cạnh còn có một rương nhỏ, lấy kiếm đẩy ra: “Cái rương này còn chưa có xem đâu...” Bà nói còn chưa dứt lời, lại ngăn ngắt cả người: Trong rương này lại trống rỗng, chỉ có hai phong thư nằm im ắng:

Kiều Ly lấy lên xem, nhìn nhìn, không nói: Phụng Trác Quân phục hồi tinh thần, từ trong tay bà ta lấy thư xem, thư rất đơn giản, một phong viết: “Đại ca, gian thân tâm địa độc ác, dục gia chi tội, việc này một mình ta đảm đương, không phải ta đã quên lời thề lúc trước, cũng không phải là muốn hãm đại ca vào thế bất nghĩa, chính là nay bất đồng khi xưa, đại ca trong nhà già trẻ lớn bé mấy chục người, chớ cùng ta chịu tai bay vạ gió này, ta cùng với đại ca chặt đứt liên lạc, không phải không nhớ thương đại ca, nhưng việc có nguyên nhân, đại ca nhất định sẽ hiểu tiêu đệ: Chôn củ trọng du, lưu lại thư này, chứng minh lòng ta, nếu đại ca có ngày nào đó nhìn thấy, chớ trách: Ta tuyệt bút như thế, cũng coi như tuân thủ hứa hẹn, huynh đệ chúng ta, đồng sinh cộng tử:”

Phụng Trác Quân xem xong thư này, chấn động trong lòng, ông có chút không dám nhìn một phong thư khác, ông cố gắng hồi tưởng, có một đoạn thời gian, phụ thân rời nhà đi không thấy bóng dáng, ông tưởng là đi thám thính tin tức báo thù, nhưng sau khi phụ thân trở về một chút động tĩnh cũng không có, thân thể ngày càng sa sút, cuối cùng bệnh nằm liệt giường, lần nữa dặn dò ông, cái bảo vật kia, là thứ trân quý nhất cả đời phụ thân:

Khó trách phụ thân chưa bao giờ nói muốn báo thù, khó trách phụ thân chưa bao giờ thăm oán Long gia nửa câu, khó trách phụ thân vẫn nói lời xin lỗi hai mẫu tử bọn họ...

Chung Bác đợi lại chờ, nhìn thấy Phụng Trác Quân bất động, liền đem thư cầm lại đây, phong thư thứ hai lại chỉ đơn giản vài từ: “Hiền đệ, vì huynh đã báo thù cho đệ, tuyệt bút như thế, đồng sinh cộng tử:”

Phụng Trác Quân nghe Chung Bác đọc, rốt cục nhìn không được rơi lệ, khóc một trận, cái gì cũng không có nói, đem này nọ lại thả lại chỗ cũ, hết thay khôi phục nguyên trạng, xoay người đi ra khỏi huyết động:

Đội Chung Bác dập tắt hết đuốc, cùng Kiêu Ly ra hết, Phụng Trác Quân tự tay khôi phục nguyên dạng động khẩu trở lại: Sau đó nhấc vạt áo, bùm một tiếng quỳ gối xuống, hướng tới cái động khẩu bái ba bái:

“Cha, Long thúc, con sai rồi: Con chỉ mù quáng đoán bậy trong lòng, mắt mù, tai điếc, không có nghe cha nói, không hiểu được ý cha, sai lầm chồng chất qua rất nhiều năm: Con khiến cho trong nhà Long thúc gặp rất nhiều phiền toái, con bị thành kiến mờ ám, con sai rồi: Cha, Long thúc, hai người dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ trách cứ con, con nay không có gì dám cãi lại, đội đũa nhỏ sau trăm tuổi, nhất định đến địa phủ cùng nhị vị lão nhân gia giáp mặt thỉnh tội: Từ nay về sau, con sẽ không làm việc như vậy nữa, những gì con thiếu Long gia, nhất định con sẽ hảo hảo bồi thường:” Phụng Trác Quân nói rất nhiều, nói xong, lại dùng lực dập đầu ba cái:

Chung Bác thấy thế, cũng quỳ gối trước động dập đầu, nói: “Hai vị lão gia tử, ta gọi là Chung Bác, là huynh đệ của Long Phi Tam gia Long gia, tình nghĩa chúng ta cũng như thân huynh đệ, ba vị gia của Long gia không đến được, ta cả gan, liền thay bọn họ bái cho nhị vị lão nhân gia ngài ba bái đi:” Dứt lời, còn thật sự dập đầu lạy ba cái, lại nói: “Ta trở về, sẽ đem chuyện nơi này hảo hảo cùng đại ca nói, chắc chắn sẽ không cô phụ khổ tâm hai vị lão gia tử: Hai chữ tình nghĩa, Chung Bác ta nhớ rõ:”

Phụng Trác Quân nhìn Chung Bác hành động, nghe hắn biện hộ cho hai chữ tình nghĩa, nước mắt không khỏi lại rơi xuống dưới: Vài người tại cái động khẩu này lưu luyến một hồi lâu, cuối cùng cùng nhau xuống núi:

Việc đã đến nước này, mọi người đều không có gì hay để nói, vì thế thu thập bọc hành lý, đi vòng vèo hướng Long gia mà đi, việc này đến bước này, Phụng Trác Quân kiêu gì cũng phải đều phải cấp Long gia một cái công đạo: Kiêu Ly mềm giọng an ủi phụ quân, nhưng Phụng Trác Quân trong lòng đầy tâm tư, vẫn rất u sầu: Kiêu Ly cũng sầu mi khổ kiếm, chỉ có bọn Chung Bác họ tinh thần sáng láng, một đường thảo luận Long Phụng công huân, huynh đệ tình nghĩa:

Ngày bọn họ đặt chân một thành cách kinh thành không xa, Kiêu Ly tĩnh mắt nhìn thấy dấu hiệu ven đường, liền tìm có, một mình đi đến khách sạn có dấu hiệu kia, bà ta cùng tiểu nhị nói muốn tìm một phòng đặc biệt có hoa nờ, tiểu nhị hiểu ý, dẫn bà vào một gian phòng:

Kiều Ly vừa mới tiến vào phòng một hồi, cửa chi nha một tiếng mở ra, Phụng Trữ vội tiến vào, một phen cầm tay Kiêu Ly: “Nương, lần này nương nhất định phải giúp ta:”

Kiều Ly nhủ mảy, ném tay nằng ra, ra cửa nhìn xung quanh một hồi, sau đó đóng cửa lại cẩn thận: Xoay người lại, hỏi: “Con tại sao đến đây?”

Phượng Trữ vội vàng nói: “Nương, Long Tam bắt được Lam Hồ, nương mau giúp ta, đem hấn cứu ra.”

“Bắt Lam Hồ?” Kiều Ly cả kinh, lập tức định thần, lại hỏi: “Sự tình là như thế nào, con mau nói xem, còn có, tại sao con đến đây?”

“Ta đi theo Lam Hồ đến Hương Hà trấn, kết quả gặp cái đồ giả kia còn có Long Tam, Long Tam sử kếp, bắt ta cùng Lam Hồ: Sau đó mang theo chúng ta trở lại kinh thành, trên đường, ta nghe được Long Tam nói một câu thu được tín hàm, bên này cũng đang trở lại kinh thành, ta lo lắng sau khi vào Long phủ không thể tiếp ứng cùng hai người, liền dựa vào bộ dáng giống đồ giả kia, tìm cơ hội đã lừa gạt thủ vệ trốn ra: Ta ở chỗ này chờ mấy ngày, cuối cùng cũng gặp được nương.”

“Đồ ngu ngốc nhà ngươi, ngươi đi theo Lam Hồ làm cái gì?”

“Hắn đối ta lúc lạnh lúc nóng, ta không nắm chắc, nương không phải cũng đồng ý chúng ta sao? Ta phải nắm lấy hấn mới tốt.”

“Kia Long Tam đã thấy con sao?”

“Vâng, hấn nói, hấn nói ta cùng với đồ giả kia là tỷ muội song sinh.”

“Tỷ muội song sinh?” Kiều Ly giương mi, nhìn chăm chăm Phượng Trữ:

“Nương, Lam Hồ làm này rất nhiều chuyện bất lợi cho Long gia, Long Tam sẽ không bỏ qua cho hấn: Ta mặc kệ trước đây đã xảy ra cái gì, đó không liên quan đến ta, đời này ta chỉ có Lam Hồ, nương mau giúp ta cứu hấn đi.”

Kiều Ly không nói lời nào, trầm tư một hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Lam Hồ không nói cái gì chứ?”

“Ta không biết, ta chỉ xa xa thấy hấn một lần.” Phượng Trữ gấp đến độ muốn khóc, nằng thật vất vả mới gặp được Kiều Ly, gấp đến độ thảo cứu binh: “Nương, Lam Hồ vẫn nghe lời nương, nương mau nghĩ biện pháp đi, sự tình đã xảy ra, nương bảo ta cùng Lam Hồ nên làm sao bây giờ, chúng ta đều theo ý tứ của nương làm, còn không được sao?”

“Đều nghe ta sao?” Kiều Ly nói: “Long Tam kia, còn nói với con cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phượng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chân tướng (2)

Phượng Trữ nhủ mảy: “Còn có nói cái gì nữa chứ, hấn có bao nhiêu chán ghét ta nương cũng không phải không biết: Hiện tại bọn họ chỉ sợ là đã trở lại Long gia, chờ cha mẹ trở về đâu.”

Kiều Ly không nói, bà ta đi qua đi lại vài bước, sau đó ngồi ở trước bàn:

Phượng Trữ ở một bên chờ bà ta, đợi nửa ngày không thấy nói câu gì, có chút sốt ruột: “Nương, ta biết lần này ta đem lại cho cha mẹ phiền toái không nhỏ, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng: Chỉ cần cứu Lam Hồ ra, về sau ta nhất định đều nghe theo nương, nương nếu cảm thấy ta quấy nhiễu thanh tĩnh của cha mẹ, ta có thể cùng Lam Hồ rời đi, về sau không trở lại nữa.”

Kiều Ly vẫn không nói lời nào, Phượng Trữ không dám lại ầm ỹ, đợi hơn nửa ngày, rốt cục nghe được Kiều Ly nói: “Long Tam tính xử trí Lam Hồ như thế nào?”

Phượng Trữ vội vàng trả lời: “Hấn nói Lam Hồ ba phen bốn bận tìm Long gia phiền toái, lại muốn giết đồ giả kia, cho nên không có nhưng năng tha cho hấn.”

“Hấn muốn giết Lam Hồ sao?”

Phượng Trữ nghe thấy thì nóng nảy: “Nương, hiện tại bọn họ vừa trở về Long gia, nếu có chút sát tâm, cũng không động thủ nhanh như vậy, chúng ta đi cứu vẫn còn kịp: Nương cùng cha mau đến Long gia, chúng ta nội ứng ngoại hợp, nhất định có thể cứu Lam Hồ ra.”

Kiều Ly lại không nói, Phượng Trữ đợi một hồi, thật sự là lại nhin không được, lớn tiếng nói: “Nương...”

“Đừng ầm ỹ! Mới gặp chút việc nhỏ đã la đến la đi rồi!”

“Đây không phải việc nhỏ, thời gian cấp bách, Lam Hồ mệnh ở sớm tối, như thế nào là việc nhỏ?” Phượng Trữ càng nói càng lớn giọng, Kiều Ly vỗ

mạnh cái bàn, tức giận quát: “Lam Hồ, Lam Hồ, ngươi có chút đầu óc nào không đó, hần coi ngươi như rác rưởi, ngươi còn ba ba nhớ kỹ hần làm chi!”

Phượng Trữ nghe thấy cũng nổi giận: “Lam Hồ làm sao chỉ coi ta như rác rưởi? Nương căn bản là không muốn giúp ta có phải không?”

“Ngươi đây là cái thái độ gì?” Kiều Ly giận dữ đập bàn:

Phượng Trữ lui một bước, nhìn chăm chăm Kiều Ly, nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Nương, nếu như nương không giúp ta cứu Lam Hồ ra, đừng trách ta đi tìm cha.”

Kiều Ly mạnh mẽ đứng lên: “Ngươi đây là cái ý tứ gì?”

“Bà không cho ta gặp cha, cũng không phải là sợ phiền nhiễu việc tầm bảo, trong lòng bà có quý có phải hay không? Ta nói tỷ muội song sinh, bà cư nhiên không có phản bác cùng kinh ngạc, ngược lại lần nữa truy vấn Long Tam nói với ta gì đó? Bà sợ cha biết đúng hay không? Cha bây giờ còn nghĩ đến người bên cạnh Long Tam là ta, đúng hay không? Bà sợ ta đi tìm phụ thân, để cho ông ấy nhìn thấy có hai nữ nhi giống nhau như đúc, ông ấy chắc chắn nghi ngờ, đúng hay không?”

“Toàn là nói bậy, cha ngươi cùng ta chỉ có một nữ nhi là ngươi, chẳng lẽ sinh bao nhiêu cái đứa nhỏ cũng không biết sao? Nương đã nói với ngươi, cái đồ kia nhất định là do Long gia tìm đến để đối phó Phượng gia chúng ta, sợ ở trước mặt chúng ta lộ ra, cho nên mới nói ra là mất trí nhớ.”

“Long gia thật đúng là quá giỏi, làm thế nào có thể tìm được hai người giống nhau như đúc chứ?” Phượng Trữ nhìn chăm chăm Kiều Ly cười lạnh: “Ta nghe nói năm đó là bà ôm ta tới tìm cha, rồi cuộc sinh bao nhiêu đứa, cũng không phải là do nương nói bao nhiêu thì tin bấy nhiêu sao? Song sinh vốn rất hiếm gặp, cha nghĩ chỉ có một đứa cũng thực bình thường, nhưng bà vì sao muốn giấu diếm?”

“Hừ, khẳng định là Long Tam kia cùng ngươi nói hươu nói vượn chứ gì? Ngươi hỏi rất hay, ngươi tự ngắm lại xem, nương vì sao phải giấu diếm? Một đứa nhỏ hay hai đứa nhỏ, đối nương có cái ảnh hưởng gì chứ, nương giấu một đứa đi, có chỗ tốt gì?” Kiều Ly một ngón tay chỉ vào trán Phượng Trữ: “Ngươi nghe người khác xúi giục, lại chất vấn nương, cũng không động não suy nghĩ chút gì sao?”

“Ta là đầu óc không tốt, không thể nghĩ ra được tiền căn hậu quả này, nhưng chuyện cũ trước kia cha lại rất rõ ràng: Nương, bà không cho ta gặp ông ấy, nhất định là có nguyên do, ta không ngốc, không muốn quản chuyện xưa của bà, ta chỉ muốn nương cứu Lam Hồ ra, về phần chuyện của nương, ta sẽ làm như không biết, nhưng nếu nương thấy chết mà không cứu, ta cũng chỉ đành hướng cha xin giúp đỡ: Cha nhìn thấy hai nữ nhi, tự nhiên sẽ chấn động, tình tế truy cứu, vô luận nương muốn giấu giếm là cái gì, chỉ sợ đều giấu không được.”

Kiều Ly lạnh nhạt cười: “Hài tử ngốc, còn nói con không ngốc, nương cùng cha cảm tình hơn hai mươi năm, nào có cái gì không hiểu nhau, làm gì có chuyện giấu giếm ông ấy, con nháo đến nháo đi, trừ bỏ làm cho nương bức mình, còn có thể như thế nào? Cái đồ giả kia cùng con bộ dạng giống nhau, nương sơ sơ biết nàng ta là giả, tự nhiên cũng chấn động, chính là sự tình trải qua đã lâu, nương làm sao còn có thể cả kinh nữa: Chuyện cứu Lam Hồ không phải đơn giản như vậy, dù sao nương cũng phải hảo hảo cân nhắc, nghĩ ra cái biện pháp vẹn toàn mới tốt.”

Phượng Trữ nghe xong lời này, nghĩ nghĩ, sắc mặt rốt cục hòa hoãn lại: Kiều Ly kéo ghế dựa, đối nàng nói: “Ngồi xuống.”

Phượng Trữ bĩu môi, đi qua ngồi: Kiều Ly nói: “Ta hỏi con người khác nói gì, đó là muốn biết bọn họ là tính thể nào, mới nghĩ đối sách, nhưng con chỉ có phát cáu cáu kỉnh, như vậy làm sao có thể cứu Lam Hồ ra?”

Phượng Trữ nói: “Nương nói đúng: Vậy nương sẽ giúp ta cứu Lam Hồ sao?”

Kiều Ly gật gù đầu, nói: “Theo như lời nói mới vừa rồi của con, nói vậy Long Tam kia định là biết chúng ta đã phát hiện quý kế hần tìm người giả mạo con, con lại nói xem, hần còn nói gì nữa? Chúng ta cũng có cái phòng bị.”

“Hần nói, hần nói...” Phượng Trữ có chút khó xử, cuối cùng cắn răng một cái, vẫn là nói: “Long Tam nói nương không phải là mẹ ruột của ta, lúc trước không biết vì sao, giết mẹ ruột của ta, đoạt lấy ta, đem ta đưa đến bên người cha.”

“Thui lăm!” Kiều Ly giận dữ: “Toàn là nói bậy: Ta nếu là giết nương con, lại làm sao có thể đem con mang đến đây, mang theo một đứa nhỏ chưa dứt sữa chẳng lẽ là chuyện dễ dàng sao?”

Phượng Trữ có chút kinh ngạc trừng mắt nhìn bà, Kiều Ly thấy thế, ngữ khí dịu xuống nói: “Phượng phượng, ta xác thực không phải mẹ ruột con, ta là di nương của con: Lúc trước cha con nhớ thương gia cừu nghiệp lớn, cho nên ly khai nương con trở lại Hồ Châu ở nông thôn, con nương sinh hạ con, thân mình liền không tốt, bà ấy trước lúc lâm chung liền đem con phó thác cho ta, dặn ta mang con tìm cha con, thay bà ấy chiều cổ con, chiều cổ cha con: Cha con sợ con sau khi biết tình hình thực tế sẽ trách ông ấy sơ sót nương con, cho nên mới cùng ta ước định, không đem việc này nói cho con: Không ngờ cho tới bây giờ lại bị Long Tam lợi dụng đến bịa đặt sự thật, thêm họa cho ta.”

Phượng Trữ nghe xong, cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Nương, những chuyện đó không trọng yếu, cha cùng nương tình thâm nghĩa trọng, Long Tam cho dù có bịa đặt sự thật, cũng sẽ không thực hiện được: Bất quá Lam Hồ hiện tại đang ở trên tay hần, lúc trước nương bảo Lam Hồ giết đồ giả kia, lo việc này cũng sẽ bị Long Tam lợi dụng, cho nên nương nhất định phải giúp ta cứu Lam Hồ ra a.”

Kiều Ly mỉm cười, ngã chén nước cho Phượng Trữ: “Con đứa nhỏ này, thật đúng là sẽ tìm lấy cớ cổ động nương làm việc: Đừng có gấp, trước uống miếng nước, bình tĩnh bình tĩnh, chúng ta hảo hảo thương lượng.”

Phượng Trữ ngửa đầu uống nước, tự mình lại ngã một ly, sau đó hỏi: “Nương có nghĩ ra cái biện pháp gì không?”

Kiều Ly nhìn nhìn nàng, mỉm cười: “Biện pháp ta đã nghĩ ra được một cái.”

Phượng Trữ mừng rỡ: “Nương nói nhanh lên, ta nên làm như thế nào?”

“Chỉ cần con không thấy đâu, Long gia bên kia tự nhiên đại loạn, vậy sẽ không giết Lam Hồ nữa.”

“Ý nương là, giờ phút này ta chạy trốn, Long gia đề phòng ta thêm phiền, vì thế nhất thời sẽ không xuống tay với Lam Hồ, có phải thế không?”

Kiều Ly gật đầu: “Con phải trốn thật kỹ: Trong thành này con đang ngụ ở đâu?”

“Phía sau khách sạn này đi thêm hai ngõ nhỏ nữa, ta sợ bị người khác phát hiện, nên tìm một nơi im lặng ở tạm.”

“Tốt lắm, con dẫn ta đến đó, chúng ta tại đó nói tỉ mỉ.”

Phượng Trữ gật đầu, đi trước rời khỏi khách sạn, Kiều Ly xa xa theo đuôi, đi theo nàng đến phòng nhỏ kia: Phòng nhỏ quả thật rất nhỏ, chỉ có một cái giường nhỏ, một cái bàn nhỏ cùng một cái ghế dựa, ngoài ra không còn vật gì khác: Kiều Ly nhìn, nhủ mày: “Tại sao lại ở nơi như thế này?”

“Ta, ta không có nhiều bạc lắm.” Phượng Trữ nói đến đây, nhân cơ hội đối Kiều Ly nói: “Nương, trên người nương có mang nhiều bạc không, đều cho ta đi.”

Kiều Ly không do dự, lấy túi bạc trên người ra hết, đổ bạc xuống bàn, lại cất cái túi đựng đi: Bà ta vòng ra vòng vào xem kỹ chỗ này, xem xong rồi ngồi ở trên cái ghế duy nhất trong phòng:

Phượng Trữ có bạc, trong lòng tựa hồ cao hứng chút, nàng ngồi ở mép giường hỏi: “Nương, ta phải trốn tới khi nào? Có phải ta liền ở chỗ này chờ, nương cùng cha trở lại Long gia, cứu Lam Hồ ra, sau đó thông tri hân đến nơi đây tới tìm ta hay không?”

“Trốn tới khi nào sao? Đương nhiên là trốn thật lâu thật lâu, trốn đến khi cha ngươi vĩnh viễn không thấy được hai hài tử đứng ở trước mặt ông ấy.” Ngự khí của Kiều Ly có chút quái dị, trong lòng Phượng Trữ lộp bộp một chút:

“Nương lời này là có ý tứ gì? Nương yên tâm, ta sẽ không chạy đi tìm phụ thân, khi Lam Hồ trở lại, ta cùng hân sẽ đi thật xa, ta nhất định sẽ không đi tìm cha.”

“Làm sao ta yên tâm về ngươi được, thoáng không thuận ý của ngươi, ngươi chỉ biết dùng cha ngươi đến uy hiếp ta: Ta chỉ biết các ngươi là nghiệt chủng của bà ta, tất nhiên luôn khắp nơi đối nghịch với ta: Ngươi muốn ta cứu Lam Hồ ra à, làm sao có thể? Lam Hồ không có giết được cái đồ giả mạo kia, còn lưu lại nhược điểm, ta muốn làm là làm cho hân biến mất, làm sao có thể cứu hân ra? Hân chết, ngươi cũng chết, những người có liên quan đều không còn, cho dù Long gia có nói cho cha ngươi cái gì, trừ bỏ đồ ngốc từ mất trí nhớ kia, ai còn có thể chứng minh trước đây đã phát sinh cái gì?” Kiều Ly lạnh lùng cười, nói ra lời nói làm cho Phượng Trữ sợ hãi:

“Nương, đây là cái ý tứ gì?”

“Canh giờ cũng không sai biệt lắm, ngươi rất nhanh liền sẽ biết là có ý tứ gì.” Kiều Ly vừa mới dứt lời, Phượng Trữ lại đột ngột đau đớn, ngã xuống giường:

“Nương, nương, bà, dám, hạ độc...” Phượng Trữ ôm bụng, thống khổ không chịu nổi kêu:

Kiều Ly ở một bên lạnh lùng nhìn, thanh âm bình tĩnh nói: “Ngươi muốn trách, thì phải trách là mình biết quá nhiều.”

Phượng Trữ thở hắt ra: “Nguyên lai mẹ ruột ta thật là do bà giết.”

Kiều Ly bị đâm chọc, lớn tiếng nói: “Đó là cơ hội duy nhất ta mới có thể làm bạn ở bên người Phượng lang: Đáng tiếc bà ta không chịu im lặng mà chết, bà ta lại còn tỉnh lại cướp đứa nhỏ từ tay ta, ta chỉ cướp được ngươi, do cây đuốc ngã khiến bà ta chết cháy.” Bà ta bỗng nhiên một chút: “Không đúng, đứa nhỏ kia không chết, vậy bà ta thì sao?”

Phượng Trữ một bên nhíu mày thở một bên cười lạnh: “Hai người ấy đương nhiên đều không chết, bà giết ta, chẳng lẽ nghĩ có thể thần không biết quỷ không hay sao? Cha sẽ không ngốc như vậy!”

“Cha ngươi đương nhiên không ngốc, cha ngươi chính là rất thiện lương, hân thực khổ, hân cần phải có người bên cạnh hân, chiếu cố hân, làm bạn hân, mà những chuyện đó, ta đều có thể làm được, ta so với nương ngươi càng thích hợp hơn để ở bên cha ngươi.”

Phượng Trữ trên giường đỡ dần, tựa hồ cuối cùng không địch lại độc dược, gầy dựa hồ một câu: “Cả nhà chúng ta có thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho bà đâu.” Nói xong mắt trợn trắng lịm đi:

Kiều Ly bị lời này làm hoảng sợ, khéo như vậy, đúng là lời năm đó Kiều Linh bị nhốt ở trong đám cháy xa xa nguyên rửa bà: Kiều Ly không dám ở lâu, xoay người chạy ra khỏi cửa: Bà cúi đầu vội đi, chợt thấy một người đang đứng chặn trong ngõ nhỏ, bà ta ngẩng đầu thì thấy, không ngờ là Phượng Trữ, sắc mặt Phượng Trữ thật tăm tối, nói: “Bà nghiệm cũng không nghiệm một chút, làm sao có thể xác định ta chết hay chưa? Liền như vậy yên tâm đi rồi sao?”

Kiều Ly quá sợ hãi, theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua phòng nhỏ kia, lại quay đầu nói: “Ngươi không chết sao?”

“Đã chết.” Phụng Trữ đáp thật sự mau, lại nói tiếp: “Không phải đã nói có thành quỹ cũng sẽ không bỏ qua cho bà sao?”

Kiều Ly mặt trắng bệch, nhưng lại không dám đánh bừa, quay đầu tính đi vòng ra phía sau, cũng không dự đoán được vừa quay đầu lại không ngờ nhìn thấy một Phụng Trữ nữa, trong miệng nàng chỉ có một câu: “Thành quỹ cũng sẽ không bỏ qua cho bà, thành quỹ cũng sẽ không bỏ qua cho bà...”

Kiều Ly lên tiếng hét chói tai, lại quay đầu, lại nhìn thẳng vào mặt của Phụng Trữ, bà ta nhìn qua nhìn lại hai bên, quả thật là giống nhau như đúc, xiêm y giống nhau, kiểu tóc giống nhau, ngũ quan giống nhau, thanh âm giống nhau, Kiêu Ly sợ tới mức chân mềm nhũn, lưng dán lên tường, trừng mắt nhìn hai người kia:

Người chặn ở trên đường cái bỗng nhiên nói: “Tốt lắm, đừng niệm nữa, này giờ chỉ nói có một câu, ngươi có phiền hay không?”

Người đứng phía sau trả lời: “Không phiền, chơi khá vui: Ta thấy ta diễn tốt như vậy, cảnh chết giống như thật.”

“Ai cho ngươi giả chết, ngươi hảo hảo đem sự tình hỏi ra hết thì tốt rồi, chết cái gì mà chết? Nhảm chán.”

“Phải chết thì mới giống thật chứ, ngươi xem bộ dáng bà ta hiện tại thế kia, chơi thật vui.”

Kiều Ly chấn động, bỗng nhiên tỉnh ngộ, bà ta vừa muốn nói chuyện, lại nghe Phụng Trữ phía sau nói: “Là chính ngươi không có bản lĩnh, công phu mèo ba chân, sợ ngươi bị bà ta hù hai đao đã chết, lại sợ ngươi thiếu kiên nhẫn lộ sơ hở, cho nên ta mới lên sân đó chứ: Ngươi xem, sự thật chứng minh, ta vừa thông minh vừa có năng lực.”

“Ngươi thực nhảm chán, ngươi diễn thì cứ diễn, tại sao còn muốn xin bà ta bạc?”

“Làm sao không cần, bạc kia hiện tại là của ta, Long Tam nhà ta kiếm tiền rất vất vả, ta phải giúp hắn kiếm được chút nào hay chút ấy.”

Hai nữ nhân cư nhiên không thèm để ý đến Kiêu Ly mà chỉ lo cãi nhau, Kiêu Ly tâm nhát hoảng, cắn răng một cái, lấy chủy thủ hướng Phụng Trữ giả kia đâm đến, trước phải không chế đũa võ nghệ cao, đũa võ nghệ kém xử sau cũng được:

Nhưng bà ta vừa muốn động thủ, lại nghe “Phác” một tiếng, ngay sau đó trên tay đau xót, chủy thủ lại cầm không vững, rơi xuống đất:

Kiều Ly ôm tay, giương mắt thì thấy, Long Tam đang từ trên nóc nhà nhảy xuống: Phụng Trữ giả kia dậm chân hòn dỗi: “Tại sao chàng lại ngăn cản bà ta, bà ta đâm lại đây càng tốt, ta đánh bà ta một chút, danh chính ngôn thuận: Chàng xem, hiện tại bà ta không đánh ta, ta động thủ trước lại không thích hợp.”

“Phụng Nhi...” Long Tam bắt đầu dĩ nhẹ gọi:

Kiều Ly cảnh giác nhìn chằm chằm ba người này, trong đầu vòng vo trăm ngàn hồi, nghĩ nên thoát thân hoặc là tìm lí do thoái thác như thế nào, bà ta đã bại lộ, nhưng bà ta vẫn không quan tâm mấy, chỉ cần Phụng Trữ lang của bà ta vẫn tin bà ta là được:

Phụng Trữ thực còn đang rối rắm vụ tiền bạc: “Vì sao bà ta còn cho ngươi bạc?”

Phụng Trữ giả nhìn Long Tam liếc mắt một cái, Long Tam nhanh chóng đáp: “Trong phòng nhỏ xập xệ có bạc nhiều thế này, không hợp với lễ thường, nếu là có người phát hiện thì thể báo quan, người tra án sẽ nghĩ người chết có quan hệ tới chiếm đoạt tài sản linh tinh gì đó, tuy rằng thủ pháp thô ráp, nhưng sẽ không nghi ngờ đến bà ta, hơn nữa, bà ta không ở khách sạn động thủ, cũng là nguyên nhân này.”

“Toàn là nói bậy, đây đều là quỹ kế của ngươi: Long Tam, ngươi rất ngoan độc, ngươi định chỉ dùng để cái thủ đoạn ác độc gì lừa bịp áp chế nữ nhi của ta, Phụng Trữ lang sẽ không tin của ngươi.” Kiêu Ly bị vạch trần hết thảy, chửi âm lên:

“Còn nghĩ đến nữ nhi nữa ư?” Phụng Trữ thật giả cùng giận dữ, mỗi người một câu cũng mắng lại: “Thời điểm hạ độc tại sao không nghĩ đến nữ nhi a?”

Long Tam rất bình tĩnh, hần đối Kiêu Ly nói: “Ta không cần nhạc phụ đại nhân tin hay không, ta chỉ là đáp ứng Phụng Nhi, nhất định phải đem chân tướng tìm ra: Huống hồ, mọi chuyện xảy ra đều rõ ràng trong mắt, bà nói ông ta có thể tin hay không?”

Kiều Ly chấn động, quá sợ hãi: “Ngươi có ý tứ gì?”

Long Tam lui một bước, phạm vi tầm mắt rõ ràng hơn, quay đầu chỉ về một phương hướng, Kiêu Ly rõ ràng nhìn thấy, ở phía bên kia phòng nhỏ mới vừa rồi Phụng Trữ mang bà đến, Phụng Trữ Quân tựa vào cửa phòng cách vách nhìn qua nơi này, hai mắt đọng đầy nước mắt:

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chân tướng (3)

“Phượng lang!” Kiều Ly không biết là sợ hãi hay là vờ ngớ ngẩn, sau khi kêu một tiếng này, cứng đờ tại chỗ không hề động, hai con mắt nhìn chằm chằm mất Phượng Trác Quân:

Phượng Trác Quân giống như cũng bị đá kích quá lớn, tựa vào khung cửa kia cũng không động. Hai người giống như hai tảng đá, đứng xa xa nhìn nhau:

Hiệu Ngũ không có kiên nhẫn gì, nàng bóp tay răng rắc, rất muốn cho nữ nhân hết thuốc chữa Kiều Ly kia một quyền. Nhưng vừa muốn động, cổ tay liền bị Long Tam giữ lại. Hiệu Ngũ nhếch miệng, có chút mất hứng: “Ta không phải là muốn đánh nhau, ta chỉ là hoạt động cánh tay một chút thôi!”

Long Tam cũng trầm mặt: “Nàng đã hứa với ta cái gì?”

Hứa cái gì? Hứa rất nhiều a, bằng không Long Tam tuyệt đối sẽ không đồng ý nàng giả mạo Phượng Trừ đến lừa Kiều Ly nhận tội: Cái gì mà không được chạy không được nhảy không được ăn uống này nọ, nếu bị tập kích không được động thủ, trước phải né tránh, chờ Long Tam ra mặt để thu thập chắc mọi chuyện vỡ lở cả đồng, cũng may nàng đóng kịch phi thường thành công, quả nhiên làm cho Kiều Ly bại lộ:

Hiệu Ngũ nháo loạn như vậy, Phượng Trác Quân tựa hồ tỉnh táo lại, ông bước chân đi tới, trong mắt tất cả đều là đau đớn, thanh âm bình tĩnh hỏi Kiều Ly: “Người, giết a Linh cùng hài tử của ta?”

Kiều Ly si ngốc nhìn ông ta, cười nói: “Ta không có a, Phượng lang, tỷ tỷ đem đứa nhỏ phó thác cho ta, nhờ ta đi tìm chàng, ta nghĩ đến tỷ ấy chính là tâm tình không tốt, không nghĩ tới tỷ đột nhiên phóng hỏa thiêu phòng ở, khiến mình cũng chết cháy: Ta được tỷ tỷ nhờ cậy, trèo non lội suối, không xa vạn dặm mang đứa nhỏ tới gặp chàng, ta muốn vì tỷ ấy chiếu cố chàng, chiếu cố đứa nhỏ: Những chuyện đó chàng đều biết, chàng còn theo ta trở về Hạ Quốc nhìn xem, không phải sao?”

Bà ta nói như có thật, dường như chuyện tình mới vừa rồi hoàn toàn đều chưa có phát sinh quá, ánh mắt bà ta có chút mê ly, nói lại rất rõ ràng, Long Tam nhíu mày, Phượng Trừ cùng Hiệu Ngũ cũng không hẹn mà cùng lui từng bước, trong lòng đều nghĩ nữ nhân này thật đáng sợ:

Phượng Trác Quân không chịu ảnh hưởng, tiếp tục hỏi: “Người làm sao có thể ra tay như vậy, a Linh đối đãi với người tốt như vậy, cha mẹ mất sớm, là a Linh chiếu cố người đến lớn: Còn có đứa nhỏ, còn nhỏ như vậy, người làm sao có thể hạ thủ được?”

“Phượng lang, chàng không biết, tính tình tỷ tỷ rất xấu, chàng xem, hai người thành thân làm vợ chồng, tỷ ấy không phải đối với chàng cũng quá nhiều yêu cầu sao? Tỷ ấy còn không muốn cho chàng trở về báo thù, ép chàng cái gì cũng phải nghe theo tỷ ấy, tỷ tỷ ích kỷ bao nhiêu, ta sẽ không như vậy, chàng muốn báo thù, ta liền giúp chàng, chàng muốn trọng chấn gia nghiệp, ta liền giúp chàng, chàng làm sinh ý mua bán, trông nom nhà cửa, ta hoàn toàn giúp chàng: Chàng không có ta, làm sao chàng sống được? Chàng rồi ta không được đứng hay không?”

Phượng Trác Quân ngây ngốc trừng mắt nhìn bà ta, nhìn bà ta nhìn như không có việc gì, vẻ mặt thẳng thắn biểu tình thành khẩn, trong lòng nhanh chóng lạnh thấu như băng, Kiều Ly đi lên hai bước, đưa tay nắm lấy tay ông, ôn nhu gọi: “Phượng lang”

Phượng Trác Quân như bị người đâm một đao, mạnh mẽ vùng tay tránh bà ta ra: Kiều Ly ngây ra như phỗng nhìn bàn tay của mình bị hất ra, sau một lúc lâu lại ngẩng đầu cười: “Phượng lang, tỷ tỷ kêu ta mang đứa nhỏ tới tìm chàng, từ khi chàng đi rồi, tỷ tỷ hậm hực nan an, sau lại phát hiện mình có đứa nhỏ, tỷ tỷ mỗi ngày đều mắng chàng, mắng cả chính tỷ tỷ, sau khi sinh đứa nhỏ, lại bệnh nặng không dậy nổi, ta vạn vạn không nghĩ tới tỷ tỷ có tử niệm, khó trách tỷ tỷ muốn đem đứa nhỏ phó thác cho ta: Phượng lang, chàng là cha của đứa nhỏ, ta là di nương của nó, hai chúng ta là thân nhân cuối cùng ở trên đời này của đứa bé, chúng ta nhất định phải hảo hảo nuôi dưỡng nó thành người, chàng có chịu không?”

Về mặt Kiều Ly chờ mong nhìn Phượng Trác Quân, như lúc trước ôm đứa nhỏ mỗi một không chịu nổi xuất hiện ở trước mặt ông, biểu tình sau khi nói hoàn toàn giống với trước đây: Phượng Trác Quân nhìn bà ta, giống chưa bao giờ quen biết, nữ nhân này cùng ông cộng chằm hai mươi năm, vì ông mà phân ưu giải nạn, bày mưu tính kế, nữ nhân chiếu cố trong ngoài hơn hai mươi năm, thế nhưng ông lại cảm thấy mình không hề hiểu bà ta:

“Phượng lang” Kiều Ly lại kêu một tiếng, Phượng Trác Quân lại bùm mặt khóc: “A Linh, a Linh, ta thực xin lỗi nàng, vì sao ta lại rời khỏi nàng, ta là tên hôn dân, ta là tên hôn dân a! Ta không nên đi, ta không nên đi, nàng nói đúng, ta đi rồi nhất định sẽ hối hận, ta hiện tại mới biết được ta có bao nhiêu hối hận, ta thật sự là hôn dân, ta hại nàng, hại con của chúng ta, ta thậm chí ngay cả người nào nên hận người nào nên quý trọng đều nghĩ sai rồi, ta vì sao ngu như vậy, ta vì sao ngu như vậy?” Ông ngã ngồi trên mặt đất, một bên khóc một bên hô “A Linh”:

Kiều Ly có chút mờ mịt, bà quý gối bên người Phượng Trác Quân, xoa vai ông, nói: “Phượng lang, chàng làm sao vậy, tỷ tỷ đã chết, tỷ ấy tự thiêu mình, chàng đừng khổ sở, không trách chàng, là tỷ tỷ luẩn quẩn trong lòng, tỷ tỷ sinh bệnh, ta khuyên rất lâu nhưng không có thể vãn hồi tâm ý của tỷ tỷ, tỷ tỷ đem đứa nhỏ phó thác cho ta, chúng ta cùng nhau nuôi lớn đứa nhỏ được không?”

Phượng Trác Quân nghe vậy lại đau lòng khóc lớn, Hiệu Ngũ ở một bên nhìn, bỗng nhiên đối Long Tam nói: “Nhà các người lúc trước nói ta giả ngây giả dại, xem, trước mắt này mới thật là giả ngây giả dại: Thật muốn đá bà ta hai phát, giả cái gì mà giả?”

Kiều Ly đối những người xung quanh mắt đét tai ngơ, bà chỉ nắm cả người Phượng Trác Quân, còn đang nói những lời như lọt vào trong sương mù, Phượng Trác Quân cũng nhìn không được, hung hăng đẩy bà ta ra hét to một tiếng: “Người cút ngay, làm sao người còn có thể dường như không có việc gì như vậy, người còn mặt mũi không?”

Ông nhắm xong, vừa ngẩng đầu, lại thấy hai nữ nhân đang nhìn bọn họ, Phượng Trác Quân chỉ cảm thấy không còn mặt mũi mà chống đỡ, trong lòng áy náy vô biên: Ông cắn chặt răng, gian nan gọi: “Phượng phượng...” Ông không nhận ra giữa hai người ai là ai, ông thậm chí không biết một đứa trong đó tên là gì?

“Ông tính làm như thế nào?” Hiệu Ngũ chỉ chỉ Kiều Ly, Kiều Ly giờ phút này trong mắt vô định, bị Phượng Trác Quân đẩy ra lại cố gắng lại gần, như một con ngốc ôm lấy Phượng Trác Quân:

Phượng Trác Quân nhìn Hiểu Ngũ, lại nhìn nhìn Kiều Ly, nhất thời nghẹn lời, ông vừa mới biết được chân tướng, ông vừa mới mới chính mắt thấy thê tử mà ông nghĩ tuổi già có thể nương tựa lẫn nhau muốn giết chính nữ nhi của mình, ông nên làm như thế nào? Trong đầu ông loạn thất bát tao, ông nào biết nên làm như thế nào?

Long Tam thay Phượng Trác Quân giải vây, hần đưa tay chỉ Kiều Ly đang ngu ngốc, nói: “Phượng Nhi, nàng cho cha nàng thêm chút thời gian, chúng ta đi về rồi lại bàn.”

Phượng Trác Quân có chút mờ mịt, Long Tam còn nói thêm một lần: “Trở về đi, có một số việc, không cần lập tức quyết định.”

Xác thực có một số việc không cần lập tức quyết định, nhưng không chắc chắn Phượng Trác Quân về thẳng tới Long gia cũng không nghĩ ra nên làm thế nào mới tốt: Theo lý thuyết Kiều Ly xem như kẻ thù sát thê hại nữ nhi, nhưng bà ta hơn hai mươi năm luôn đối xử tốt với mình là chuyện không thể nghi ngờ, muốn nói là không có một chút cảm tình nào, là hoàn toàn không có khả năng:

Huống hồ nói một trận hỏa hoạn đã hại chết Kiều Linh cùng một nữ nhi, nhưng hiện tại nữ nhi còn sống, Kiều Linh lại thế nào đây? Hiểu Ngũ trong đầu hoàn toàn không có ấn tượng gì, Long Tam phải người đi Hạ Quốc tìm hiểu qua, quả thật cũng không có tìm được Kiều Linh: Lần này Phượng Trác Quân lại hỗn loạn, Kiều Linh sống không thấy người chết không thấy xác, Kiều Ly nay lại điên điên khùng khùng, Phượng Trác Quân thống khổ vạn phần, là cừu là hận là oán là tình? Những chuyện đó tra tấn ông cơm nước không màng, đêm không thể ngủ, lập tức liền tiêu tụy gầy yếu:

Phượng Trữ trải qua những biến cố này, cũng có chút tinh thần sa sút, nàng đi thăm Lam Hồ, đem sự tình nói cho hần: Nói về bảo tàng vô cùng trân quý kia, nói về tình cừu của cha mẹ, nàng chỉ hỏi hần: “Ta chỉ muốn đi theo người, người có bằng lòng hay không?”

Lam Hồ có chút do dự, “Ta...” Hần lời còn chưa dứt, Phượng Trữ cũng xoay người bước đi, nàng nói: “Có nửa điểm do dự, ta liền không bắt buộc: Cha ta đã là ví dụ bị kịch rõ ràng, ta không muốn lại giẫm lên vết xe đổ.”

Trong nhóm người này, người duy nhất thoải mái, chính là Hiểu Ngũ, sự tình đều biết được không sai biệt lắm, về phần trí nhớ của nàng, thân nhân của nàng, nàng cảm thấy không cần nóng nảy, hiện tại nàng trong bụng có đứa nhỏ, nàng kiểu gì cũng vì cục cưng làm trọng: Về tới Long phủ, nàng ôm tiểu Bảo Nhi hôn thật nhiều, sau đó mỗi ngày mang theo Bảo Nhi ăn ngủ ngủ ăn, biến thành Long Nhị thực có ý kiến: “Chính người lười thành như vậy cũng không sao, tại sao còn dạy tiểu Bảo Nhi hư theo?”

“Ngủ ăn cơm tản bộ, những chuyện này có chuyện nào là chuyện xấu?” Hiểu Ngũ đương nhiên không phục:

“Bảo Nhi mỗi ngày đều có bài phải học.” Long Nhị hai tay ôm ngực, khẩu khí thật không tốt: “Người không thể một hồi lại dạy Bảo Nhi chỉ biết nhàn hạ.”

Bảo Nhi ở một bên vừa nghe, đầu nhỏ lắc như trống bỏi: “Bảo Nhi không có trộm lười!”

Long Nhị đưa tay cho Bảo Nhi, nói: “Bảo Nhi ngoan, hôm nay nên học vẽ, phu tử nói muốn dạy con vẽ hoa thật là đẹp.”

Bảo Nhi không chút do dự đem tay nhỏ bé đưa cho Long Nhị, sau đó chân nho nhỏ rảo bước chậm chậm, ngoan ngoãn cùng người ta đi, may mà đi tới cửa còn quay đầu đối Hiểu Ngũ nói: “Nương, ta học xong sẽ trở lại chơi cùng nương: Sau này có thể vẽ thật đẹp, nương có thể xem hiểu thư của ta.”

Bé bị mang đi, Phượng Trữ ngây ngốc nhìn cửa, nửa ngày mới phục hồi tinh thần, Nhị bá này rõ ràng đem Bảo Nhi dạy đến ngờ người, viết thư là phải nói là tập viết a, vẽ cái gì mà vẽ?

Long Tam trở về, không thấy Bảo Nhi, còn đang kinh ngạc, phải biết rằng thê tử của hần này từ khi trở về liền ôm Bảo Nhi không chịu buông, hiện tại tại sao không thấy Bảo Nhi?

Hiểu Ngũ nhào lại gần, tố cáo Long Nhị, động tác kia quá nhanh nện dọa cho Long Tam nhảy dựng: “Ai, ai, nàng chậm một chút.” Đem cái sơ hiện mang thai phụ nữ có thai ôm trở về trên giường, nghe nàng nói liên miên cần nhân nói Long Nhị làm thế nào mà cướp Bảo Nhi nhà nàng, làm thế nào dạy Bảo Nhi đến ngu ngốc, Bảo Nhi hôm nay làm cái gì, một hồi nói nửa canh giờ: Giữa lúc nói Long Tam phụ trách dâng, xoa chân, làm đệm dựa, đợi đến khi nương tử đại nhân rốt cục nói đến mệt, lúc này mới đến phiên hần nói:

“Tình trạng của Kiều Ly kia thật không tốt, cha nàng không chịu gặp bà ta, ngày ngày tránh ở trong phòng, Kiều Ly bị giam giữ trong phòng của bà ta, cứ đập đầu vào tường không ngừng, nói gì cũng không phản ứng.”

“Đã chết chưa?” Hiểu Ngũ hỏi:

“Đương nhiên không có.”

“Vậy bà ta chính là đang giả bộ.” Hiểu Ngũ cảm giận nói, sau đó lại nói: “Ta hiện tại tha thứ mọi người lúc trước hoài nghi ta giả ngu, dù sao ta hiện tại cũng là như thế này, ta đã nói nữ nhân phá hư kia là đang giả bộ, như vậy là hết giận.”

Long Tam bật cười, xoa xoa khuôn mặt nàng đang tức giận: “Đại phu nói bà ta như vậy, có lẽ là kinh hách quá độ: Bà ta đối với cha nàng chấp niệm quá sâu, nhiều năm như vậy, nói vậy mỗi một ngày đều sống trong cảm xúc sợ hãi mất đi, nay xuống tay hạ độc sát hại nữ nhi, lại chính mồm thừa nhận chính mình giết tỷ tỷ, bị cha nàng hoàn toàn chứng kiến, bà ta bị khủng hoảng, coi như là hợp tình lý đi.”

“Bà ta bị thế kia một chút cũng không oan uổng, ác độc như vậy, chính là mỗi ngày sợ hãi rất tiện nghi cho bà ta: Cha ta nếu lại cảm thấy bà ta đáng

thương, cả đời này ta sẽ khinh thường ông ta.”

“Ta đi gặp ông ta, ông ta như thay đổi hoàn toàn, cái gì cũng không nói, ta đem tình trạng Kiều Ly nói cho ông ta, ông ta không có phản ứng gì: Chờ đến khi nàng hết giận, nàng đi gặp ông ta đi.”

“Không cần, ta chỉ cần nghĩ đến nương ta lúc trước bị hai người kia hại, ta liền khó chịu.” Hiểu Ngũ càng nghĩ càng không vui, nhảy xuống giường đi đến bàn lấy trái cây ăn:

Long Tam lại nói: “Nói đến nương của nàng, ta có cái tin tức muốn nói cho nàng biết.”

Hiểu Ngũ nhăn nhó sáng lên: “Tìm được bà ấy sao?”

Long Tam lắc đầu: “Có một lão nhân cùng năm thiếu niên, tổng cộng là sáu người, đến Phụng gia ở Hồ Châu, muốn tìm cha nàng, nói là mang theo lời nhắn của Kiều Linh.” Hiểu Ngũ sững sờ, Long Tam hít sâu một hơi, có chút khàn khàn: “Ta hoài nghi, là sư phụ của nàng cùng các sư huynh đệ: Thủ hạ ta an bài ở bên kia, đã mang theo bọn họ hướng đến Long gia.”

Hiểu Ngũ cảm quả táo lại cắn một cái to, nuốt xuống, lầm bầm nói: “Sư phụ ta a, còn có sư huynh đệ...”

“Phụng Nhi...” Long Tam đi qua kéo tay nàng, cũng không thêm để ý trên tay nàng toàn là nước trái cây, hần nói: “Nàng chó quên, nàng là phu nhân của ta, là nương của Bảo Nhi cùng đứa nhỏ trong bụng.”

“Ta còn không quên chàng là kẻ đại lừa đảo đâu.” Hiểu Ngũ dùng sức cho hần hai quyền: “Chàng cứ cầu nhau cần nhẫn nại dài dòng thật sự là đáng ghét, không phải đã nói rồi thôi, chàng hảo nuôi mấy mẫu tử chúng ta, lo cho cuộc sống của chúng ta thật tốt: Chàng cả ngày lo lắng cái gì thế, Kiều Ly bị vạch trần một lần liền bị chấn động đến ngu ngốc, chẳng lẽ chàng cũng vậy?”

“Quý ảm ỉ?” Long Tam cắn cái mũi nàng một ngụm: “Ta nếu là vò vò ngớ ngẩn, ai tới nuôi nàng chứ?”

Hiểu Ngũ đắc ý cười, chui vào trong lòng hần nói: “Ta muốn ăn nhỏ.”

“Hảo, ta sai người đi mua.” Vừa dứt lời, bên ngoài chợt có người đến báo: “Tam gia, ngoài cửa có một lão nhân và năm thiếu niên, tổng cộng sáu người, cầu kiến Phụng lão gia từ cùng Tam gia.”

Long Tam sững sờ: “Nhanh như vậy?” Hiểu Ngũ cũng ngồi thẳng người, tim đập thình thịch, có chút khàn khàn:

“Đi thỉnh Phụng lão gia, nói cho ông ấy là có người từ Hạ quốc mang tin tức đến, bảo ông ấy cần phải ra gặp khách.” Long Tam phân phó nói, hạ nhân lĩnh mệnh đi:

Hiểu Ngũ có chút khàn khàn: “Ta đây thì sao, ta cũng đi: Ta, ta phải đi rửa mặt, tóc cũng phải chải lại, bộ quần áo này không tốt, ta muốn đổi lại một bộ khác.” Nàng bắt đầu xoay quanh, không biết tại sao, thực sự có cảm giác gấp lại thân nhân:

Long Tam kéo nàng: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, ta trước đi xem, nàng chậm rãi chỉnh trang, một hồi nữa hãy qua.”

Long Tam đi rồi, Hiểu Ngũ gọi nha hoàn hỗ trợ, nha hoàn vì nàng chọn một bộ đồ mới, chải đầu, thêm đồ trang sức đơn giản, Hiểu Ngũ nhìn người trong gương kia sắc mặt hồng nhuận, phu nhân hoa mỹ khí sắc thật tốt, bỗng nhiên có chút cảm giác đang nằm mơ:

“Ta là ai?”

“Người là Long gia Tam phu nhân.”

“Trống công của ta đâu? Ta bị bệnh vì sao hần không đến thăm ta?”

Khi đó lo sợ không yên, bất lực, khổ sở, thương tâm tựa hồ đã là chuyện thật lâu thật xa trước đây: Hiểu Ngũ sờ sờ mặt mình, trong mộng này nàng biến hóa thân phận, trong mộng nàng luyện ái sinh con, nàng trong mộng tròn non lợi suốt, nàng trong mộng ra trận giết địch... Cha mẹ của nàng một hồi là thật, một hồi là giả, đứa nhỏ của nàng cũng một hồi là thật, một hồi là giả, liền ngay cả tướng công, thật biến giả đến giả biến thật, mộng này, thật sự là rất kỳ quái:

Hiện tại, đây là cảnh cuối cùng trong mơ, có phải sẽ bị vạch trần hay không?

Hiểu Ngũ sửa lại dung nhan, hướng tới nhà chính tiếp khách đi đến: Xa xa liền nghe được thanh âm vài người nói chuyện, nàng phóng nhẹ bước chân, chậm rãi đi qua:

Trong nhà chính, Phụng Trác Quân nói: “Mọi người từ Hạ Quốc mà đến, đến Hồ Châu tìm ta, là có chuyện gì?”

“Người làm sao chứng minh người chính là Phụng Trác Quân?” Lão giả trong sáu người hỏi, lão ngồi ở ghế trên, năm người trẻ tuổi kia đứng ở phía sau của lão:

Long Tam đáp: “Văn bối có thể chứng minh.”

Lão già lại nói: “Chúng ta không đi theo thủ hạ Long gia các người mà tự đến, sợ trung gian có cái gì sai lệch: Niệm Nhất nói nhận ra người, nói người là vị hiệp sĩ đã từng giúp nó, cho nên chúng ta cũng không giấu giếm, thầy trò chúng ta đường xa mà đến, tất nhiên là sự tình này rất quan trọng, cho nên vạn phần cẩn thận, nếu là không thể xác định thân phận, này nọ chúng ta không thể giao ra.”

Long Tam ngâm miệng, thầm nghĩ lão đã nói quen biết ta, lại không nghe ta chứng minh, là cái tính tình quái đản gì: Hắn liếc mắt nhìn Niệm Nhất đứng phía sau lão nhân một cái, Niệm Nhất hướng hắn bắt mắt cười cười, Long Tam gật đầu, đành nhẫn nhịn lão nhân gia quái dị này:

Phượng Trác Quân nhủ mảy: “Vậy tiền bối muốn ta chứng minh thế nào?”

“Bên cạnh người có hai người có liên quan, một là muội muội của Kiều Linh, Kiều Ly.” Lão nhân kia nói như thế, Phượng Trác Quân gật đầu: “Đúng là có, tiền bối muốn gặp bà ta sao?”

“Hừ, ta gặp ả ta làm cái gì, ta không biết bộ dáng của ả ta.” Lão nhân kia nhắc tới Kiều Ly tựa hồ rất tức giận: “Loại nữ nhân ác độc này, ta không cần gặp!”

“Vậy...”

“Người thứ hai, là nữ nhi của người Phượng Trữ!” Lão nhân ồn ào: “Bộ dáng của nó ta biết, người cho nó đi ra, ta gặp nó, liền biết người không phải là giả.”

Long Tam vừa muốn nói tiếp, lại nghe Niệm Nhất nói: “Hiếu Ngũ...” Mọi người theo tầm mắt của hắn đều nhìn về phía cửa trước, chỉ thấy Hiếu Ngũ ghé đầu vào cửa kia nhìn quanh quất, nàng nhìn thấy mọi người đều hướng nàng mà ngó, không khỏi đỏ mặt, “hắc hắc” cười, hướng Long Tam đi tới:

Long Tam trong lòng khẩn trương, khẩn cấp nắm chặt tay nàng:

Lão nhân phía sau vài người trẻ tuổi nhìn thấy Hiếu Ngũ, lập tức nhỏ giọng nghị luận: “Thật sự giống nhau như đúc nha.” “Giống y như Hiếu Ngũ.” “Không ngờ giống nhau như đúc.”

Lão nhân kia cũng trừng Hiếu Ngũ nửa ngày, bỗng nhiên phát phát tay, phía sau lập tức an tĩnh lại, Niệm Nhất nhẫn nại nhìn cảm xúc kích động, lấy hành lý trên người xuống, từ bên trong lấy ra một cái bình nhỏ cùng một phong thơ:

“Đây là tro cốt của mẹ người cùng thư bà ấy lưu cho các người.” Lão nhân nói đến đây, Niệm Nhất đem này nọ nâng lại đây, đưa tới trên bàn Long Tam cùng Hiếu Ngũ, hắn nhìn hai mắt Hiếu Ngũ thật sâu, lại lui trở về:

Lão nhân cũng không quản người khác phản ứng, cũng không để cho người khác nói chuyện, tự động nói: “Nương người gọi là Kiều Linh, bị cha người vứt bỏ ở tại Hạ Quốc: Bà ấy sinh hai nữ nhi, là một đôi song sinh, một đứa tên là Phượng Trữ, một đứa tên là Phượng Vũ, bà ấy nói là vì một đứa có vẻ im lặng, một đứa có vẻ bướng bỉnh: Di nương của người gọi là Kiều Ly, đại khái người hiện tại đang kêu ả ta là nương đi, ả ta là thân muội muội của mẹ người, tâm địa lại ngoan độc hiểm cò, ả hạ độc khiến nương người mê man, đem hóa thiêu nhà, sau đó ý đồ cướp đi tỷ muội các người, nhưng nương người nửa đường tỉnh lại, đánh nhau với ả ta, cướp được Phượng Vũ, nhưng khi đó căn nhà đã cháy to, Kiều Ly ôm người bỏ chạy, nương người mang theo Phượng Vũ bị nhốt ở trong phòng.”

Hiếu Ngũ biết bọn họ nhận sai nàng thành Phượng Trữ, nhưng chuyên lão nhân này đang nói làm cho nàng rất rung động, nàng chỉ có phản ứng muốn làm sáng tỏ đoạn quá khứ kia, lặng lẽ tiếp tục nghe:

“Nương người cuối cùng mang theo Phượng Vũ trốn thoát khỏi đám cháy, vì che chở đứa nhỏ, trên người bà ấy có nhiều chỗ bị bỏng, còn bị hủy dung: Bà ấy bị thương rất nặng, lại sợ Kiều Ly trở về nhà hại hai mẹ con, vì thế mang theo Phượng Vũ một đường lẩn trốn, ly khai cái địa phương kia: Trên người bà ấy có thương tích, trong người không có gì có giá trị, liền mang theo đứa nhỏ ăn xin mà sống, bà ấy không có tiền trị thương, chỉ trông vào đại phu hảo tâm cho chút dược mang kéo dài mạng, thời điểm bà ấy sắp chống đỡ không nổi, ta vừa vịn đi ngang qua, Phượng Vũ khi đó một phen ôm ta chân đòi ăn, như thế nào cũng không chịu thả ra, ta thấy hai mẹ con thật đáng thương, liền thu lưu hai người: Nhưng Kiều Linh đã là nền sắp tắt, sau khi đem mọi chuyện xảy ra nói cho ta biết, liền qua đời: Bà ấy để lại cho tỷ muội các người mỗi người một phong thư.”

Hiếu Ngũ cúi đầu nhìn xem thư kia, nhìn không được nước mắt chảy xuống, những chuyện đáng thương sự phụ nàng nói này, nàng một chút ấn tượng cũng không có:

Lão nhân tiếp tục nói: “Lúc nương người lâm chung có phó thác ta, muốn ta đem Phượng Vũ nuôi lớn, còn nói đợi đến khi nàng mười tám tuổi, đem chuyện trước đây nói cho nàng, cho nàng đến Hồ Châu tìm cha ruột của nàng, còn muốn đi tìm Phượng Trữ: Ta khi đó đã có bốn đồ đệ, Phượng Vũ vừa vặn là thứ năm, vì thế cái danh là Hiếu Ngũ: Lúc nàng mười tám tuổi năm ấy, ta đem hết thấy đều nói cho nàng, vì thế nàng mang theo thư nương người viết cho người, lên đường tìm người thân: Không nghĩ tới...” Lão nhân nói đến đây, thanh âm nghẹn ngào: “Hiếu Ngũ tính tình luôn bình tĩnh kẻ yếu, nàng ở trên đường ngẫu ngộ tổ chức sát thủ giang hồ Tuyệt Hồn Lâu giết người, ra tay ngăn cản, bị Tuyệt Hồn Lâu ghi hận trong lòng, vì thế ở bờ sông hàn bị giết hại!”

Hắn chỉ chỉ Niệm Nhất: “Đồ đệ này của ta đi ra ngoài tìm nàng, phát hiện nàng mất mạng dưới tay Tuyệt Hồn Lâu, thầy trò chúng ta liền vì nàng báo thù, nàng vẫn chưa làm xong nguyện vọng của nương nàng, chúng ta liền đánh phải đi một chuyến, đến Hồ Châu mới biết được nguyên lai cha người tên vô liêm sĩ này nọ này cùng nữ nhân ngoan độc kia lại còn cầu thả hơn hai mươi năm!”

Cầu thả ả, từ này dùng thật chuẩn, Hiếu Ngũ bỗng nhiên đối lão nhân sự phụ này có chút sùng bái, đó là cha nàng, nàng tuy rằng giận ông ta, nghĩ về ông ta cảm thấy rất uất ức, nhưng nàng không dám mắng, hiện tại lại xuất hiện một sự phụ thay nàng mắng, trong lòng nàng thật vui vẻ:

Hiếu Ngũ vụng trộm liếc mắt nhìn Phụng Trắc Quân một cái, chỉ thấy trên mặt ông ta lúc đỏ lúc trắng, Hiếu Ngũ chớp mắt, hường Long Tam cười cười: Long Tam biết nàng suy nghĩ cái gì, vỗ vỗ mu bàn tay nàng kêu nàng an phận chút:

Lão nhân kia ai cũng không nhìn, lại tiếp tục nói: “Nay chúng ta đưa đến những thứ kia, nói cũng nói rõ ràng: Hy vọng ngươi làm rõ sai trái, chớ nhận cầu tặc là người thân.”

Hiếu Ngũ gật gật đầu, hỏi: “Kiều Ly kia làm sao bây giờ? Nương có nói muốn vì bà ấy báo thù hay không?”

“Báo thù? Nương ngươi nói không cần báo, bà ấy nói lão thiên gia đều nhìn thấu, muội muội ác độc của bà ấy tất không thể chết già.” Lão nhân nói xong liếc mắt nhìn Phụng Trắc Quân một cái: “Ngươi xem tính tình cha ngươi kia, báo cái gì báo, bọn họ khẳng định không có một ngày sống yên: Kiều Linh nói, thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.”

Lão nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Kiều Ly kia hiện tại rốt cuộc có tốt không?”

Hiếu Ngũ lắc đầu, lão nhân cao hứng vỗ chưởng: “Này là được rồi, báo thù cái gì, báo thù còn làm cho ả ta được giải thoát, khiến cho ả ta sống không tốt, làm cho đời này của ả đều khó chịu: Tỷ tỷ của ả khẳng định sẽ không tha cho ả đâu.”

Lão nhân đắc ý đứng lên, ngữ khí thần thái nói chuyện như một đứa nhỏ, Hiếu Ngũ bị chọc cười, kêu: “Sur phụ, ta là...”

Nàng nói còn chưa dứt lời đã bị đánh gãy: “Sur cái gì mà phụ, sur phụ ngươi là ai, đừng chiếm tiện nghi của ta.”

Hiếu Ngũ bị giáo huấn trừng mắt, lớn tiếng nói: “Sur phụ...”

Lão nhân bùng nổ: “Ngươi đứa nhỏ này nói không nghe sao, sur phụ ngươi là ai, ta là ngươi sur phụ của muội muội ngươi, không phải của ngươi, tuy nói cho ngươi không thể nhận cầu tặc là người thân, nhưng cũng không thể chuyển ngay làm người tốt được: Ta thu đồ đệ cũng không phải là tùy tiện thu, không phải đồ đệ ta thì không được kêu sur phụ!”

Lão vừa rít gào xong, lại ngậy ngắn cả người, một nữ nhân từ bên ngoài đi vào, cùng người trong phòng này bộ dạng giống nhau như đúc, vào đến, nhìn thấy vẻ mặt mọi người trong phòng kinh ngạc, hỏi: “Làm sao vậy, nghe nói là có tin tức của nương à?”

Sáu người thầy trò kia cương ở đương trường, Hiếu Ngũ thở dài: “Sur phụ, ta vẫn muốn nói, ta là Hiếu Ngũ.”

“Ngươi là Hiếu Ngũ?” Vài người trăm miệng một lời hỏi, chỉ có Niệm Nhất thấy nàng cùng Long Tam thân mật nắm tay nhau mà sắc mặt trắng bệch:

“Ngươi là Hiếu Ngũ, tại sao lại là Long Tam phu nhân?”

“Nữ nhân kia là ai?”

“Có lẽ người kia là Phụng Trữ, là Long Tam phu nhân thật.”

“Vì sao Hiếu Ngũ trước mặt không phải là Long Tam phu nhân, lại cầm tay của Long Tam gia?”

“Đều câm miệng, ‘Hiếu Ngũ nóng nảy, lớn tiếng nói: ‘Ta mới là Long Tam phu nhân.’ Mọi người hai mặt nhìn nhau, không đợi nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên lại truyền đến thanh âm oa nhi, hô: ‘Nương...’ Sau đó là một nữ oa nhi phấn nộn kéo tay một vị công tử, nghiễm nhiên là nhiên bộ dáng cha và con gái đi vào:

Oa nhi kia vừa tiến đến liền nhào tới Hiếu Ngũ: “Nương, ta về xong rồi.”

Mọi người lại hít vào một cái:

“Làm sao có thể có đứa nhỏ lớn như vậy?”

“Vậy người nào mới là Long Tam gia?”

“Hiếu Ngũ ôm sai người?”

“Tốt lắm, đều dừng: Nghe ta nói.” Hiếu Ngũ thật sự không thể nhịn được nữa, giơ tay lên lớn tiếng kêu, sau đó được mọi người dồn chú ý vào, bỗng nhiên quay đầu đối Long Nhị nói: “Nhị bá, Bảo Nhi thích họa họa, ngươi lại mang nàng đi vẽ một bức đi.”

Long Nhị như rồng mi, âm trầm nói: “Ngươi dám sai ta?”

Hiếu Ngũ không để ý tới hắn, cúi đầu đối Bảo Nhi nói: “Bảo Nhi ngoan nha, lần trước con viết thư cho nương, gà cục cung vẽ thật đáng yêu, con hiện tại lại đi vẽ một bức cho nương xem, được không?”

Bảo Nhi được khen, hưng phấn gật đầu, hỏi: “Nương muốn mấy con gà cục cung?”

Hiếu Ngũ xòe tay, khoa tay múa chân một cái con số năm, còn chưa nói gì, Bảo Nhi đã hoan hỉ chạy về phía Long Nhị: “Nhị bá phụ, mau, mau, chúng ta đi vẽ thôi, nương nói muốn năm mươi con gà cục cung.” Long Nhị đen mặt bị Bảo Nhi tha đi, Hiếu Ngũ giờ nắm ngón tay kia lên, nhỏ giọng nói: “Ta là

muốn nói, năm con là tốt rồi!”

Phượng Trữ ở một bên “Hừ” một tiếng: “Ngu ngốc y chang người!”

“Ai sinh chứ?” Hiểu Ngũ trầm nghĩ đây là mắng ai nhỉ?

Phượng Trữ không cam lòng yếu thế: “Vậy trả lại cho ta!”

“Năm mơ.” Người này rõ ràng nhìn Bảo Nhi một chút cảm tình làm nương cũng không có, còn dám lấy lời này uy hiếp nàng: Nếu là thực muốn có, sợ là nàng ta sẽ khóc cầu nàng đưa trở về:

“Không phải có chuyện muốn nói sao, nhanh nói!” Lão nhân sư phụ ở một bên không có kiên nhẫn, oa oa rống:

Hiểu Ngũ nói nhanh: “Là như vậy, ta mất đi trí nhớ, chuyện trước kia đều không nhớ rõ: Hết thấy sự tình trong đầu, đều bắt đầu từ bờ sông hàn kia...”

Nàng một năm một mười đem sự tình từ đầu tới đuôi nói một lần, lại lược qua một đoạn Long Tam lừa nàng kia, nàng nói đến chính mình cùng Phượng Trữ gặp lại, rồi sau đó Kiều Ly đối Phượng Trữ hạ độc thủ, chân diện mục bị vạch trần:

Mọi người nghe mà thần thức không thôi, Niệm Nhất lâm bẩm: “Nguyên lai hết thấy đều là âm kém dương sai, ta cùng với Long huynh mấy lần chạm mặt, cũng là hoàn toàn không nghĩ tới Hiểu Ngũ ngay tại bên người hân!”

Lời này hân nói với chính mình mà như đâm vào trong lòng Long Tam, Long Tam thấp đầu, dấu đi nội tâm dao động:

“Ta nay, có cục cựa!” Hiểu Ngũ đứng lên, sờ sờ bụng, đối lão nhân sư phụ nói: “Tuy rằng ta đối chuyện quá khứ vẫn là không có nhớ gì, nhưng là ta ở trong này thật sự rất khó, Long gia đều đối ta tốt lắm, Long Tam cùng ta cũng biết lễ, ta là Long Tam phu nhân, nơi này liền là nhà của ta!”

Lão nhân thở dài, liên tục gật đầu: “Như vậy tốt lắm, như vậy tốt lắm: Hết thấy đều là lão thiên gia an bài, nương người trên trời có linh thiêng nhìn được hết thấy, là bà ấy cho người tại cái thời điểm kia tới tìm người thân, liền khéo như vậy, người tìm được lang quân như ý, tỷ muội các người nhận ra nhau, cái ác độc nữ nhân kia bị vạch trần, hết thấy đều có an bài!”

Lão sờ sờ đầu Hiểu Ngũ, mặt lộ vẻ quyến luyến, nhưng vẫn nói: “Nếu sự tình đều đã xong, vậy sư phụ cũng phải đi rồi!”

“Nhanh như vậy sao?” Hiểu Ngũ cùng Long Tam đều kinh ngạc:

Nhưng lão nhân sư phụ trừng mắt: “Mau cái gì mà mau, ta không thích nơi này, nếu không phải vì đem này nợ của mẹ người đưa tới, ta mới không muốn rời Hạ Quốc mà đi đâu: Ta phải đi về, những thứ kia ta ăn không quen, khí hậu ta không thích, người cũng chán ghét!” Lão hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Trắc Quân một cái, sau đó lại mắng một đồng, mang theo vài đồ đệ muốn đi:

Đi tới cửa, lại quay lại: “Không được, ta còn phải liếc mắt nhìn Kiều Ly kia một cái!”

Long Tam đưa lão đi, lão nhìn nhìn Kiều Ly, điên điên khùng khùng kia thật là cao hứng, cười ha ha vài tiếng, hướng Kiều Ly quát lớn: “Mụ la sát, tỷ tỷ người phò thác ta nói cho người một câu, bà ấy nói, thành quỷ cũng không bỏ qua cho người: Nhân quả báo ứng, khổn quả báo ứng!”

Xoay người lại, nhìn đến Phượng Trắc Quân đứng xa xa, cũng lớn tiếng đối ông ta nói: “Người cũng giống vậy! Nhân quả báo ứng, nhân quả báo ứng!”

Lão nhân cảm thấy mỹ mãn tiêu sái, phía sau là Kiều Ly nổi điên tiếng hét chói tai, một tiếng lại một tiếng gọi: “Phượng lang, tỷ tỷ đem đứa nhỏ phò thác cho ta, muốn ta mang nó tới tìm chàng, tỷ tỷ kêu ta thay tỷ ấy chiều cổ đứa nhỏ, chiều cổ chàng, chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng đứa nhỏ thành người, chàng có chịu không?”

Phượng Trữ đứng xa xa, nghe Kiều Ly một lần lại một lần lặp đi lặp lại, nhìn về mặt Phượng Trắc Quân như tro tàn, khẽ cắn môi, xoay người bước đi:

Hiểu Ngũ cùng Long Tam đem sư phụ cùng vài người kia xuất môn, nàng nhìn đại sư huynh Niệm Nhất đầu cũng không quay lại bước đi nhanh, bỗng nhiên trong lòng một trận khổ sở: “Long Tam, ta cũng chưa kịp cùng đại sư huynh nói gì!”

“Nói cái gì, cũng không thể làm cho hân thoải mái được!” Long Tam thanh thanh nói: “Là ta thực có lỗi với hân: Hân quả thật là thích nàng, ngay cả sư phụ nàng cũng biết!”

“Chàng làm sao mà biết lão nhân gia biết?”

“Sư phụ nàng đi vội vã, sợ là vì đại sư huynh của nàng!” Long Tam trong lòng thở dài: “Phượng Nhi, là ta không tốt, chúng ta về sau lại đến Hạ Quốc thăm, nhìn xem có cái gì có thể giúp bọn họ: Lại nói như thế nào, nơi đó cũng là nhà mẹ đẻ của nàng!”

Hiểu Ngũ cười đến vui vẻ: “Ta cũng có nhà mẹ đẻ!” Nàng mừng rỡ ánh mắt loạn loạn: “Đúng rồi, ta còn có tên riêng, ta gọi là Phượng Vũ, tên dễ nghe hơn nhiều, nương ta thật thông minh: Hi hi, ta gọi là Phượng Vũ!”

Kết thúc

Phượng Trữ cuối cùng được Lam Hồ hứa hẹn ở bên nhau, Long Tam phở vồ công của Lam Hồ, cho bọn họ một món tiền, cho bọn họ tự làm chuyện

mua bán:

Phượng Trữ quả nhiên cũng không có tâm tư muốn mang Bảo Nhi theo, nàng ta ốc còn không mang nổi mình ốc, đương nhiên không muốn mang theo một đứa nhỏ: Hơn nữa Long Nhị ngằm tìm Lam Hồ cùng nàng ta nói qua, Bảo Nhi là đứa nhỏ Long gia: Vì thế Phượng Trữ cùng Lam Hồ liền lặng lẽ ly khai:

Phượng Vũ cùng Long Tam thật ra đã thương lượng, chờ Bảo Nhi tròn mười tám tuổi, liền đem chân tướng thân thế nói cho nàng:

Phượng Trác Quân cũng đi rồi, ông ta lưu lại một phong thư, nói ông ta không còn mặt mũi tái kiến cha mẹ, cũng không có mặt mũi gặp hai nữ nhi, vì thế quyết định bốn biển là nhà, làm nhiều việc thiện nhiều tích đức, chuộc lại tội nghiệt trên người: Nhiều năm sau, Phượng Vũ nghe nói có một lão hòa thượng chung quanh làm việc thiện, tướng mạo cực giống như Phượng Trác Quân, hòa thượng đó pháp danh là Niệm Ân:

Kiều Ly vẫn điên đến chết, sau khi Phượng Trác Quân rời đi, Long gia cũng thả bà ta ra, bà ta điên điên khùng khùng, chỉ biết lặp đi lặp lại mấy câu kia, mới đầu còn lúc tỉnh lúc khùng đi theo hành tung của Phượng Trác Quân, nhưng bà ta chưa từng có gặp lại ông ta: Mới đầu Long Tam nghe nói nữ nhân này lưu lạc làm khất cái, về sau lại không nhận được tin tức của bà ta nữa:

Phượng Vũ năm đó sinh được một nữ nhi, bộ dạng cực kì tuần tú đáng yêu, vì thế đặt tên là Long Tiểu, hai năm sau, nàng lại vì Long Tam sinh con trai, đặt tên là Long Dận:

Long Phi Phượng Vũ vợ chồng hai người cảm tình hòa thuận, cho đến hết quãng đời còn lại:

“Đây là sao, vài câu chấm dứt ư? Không biết, dù sao ta có vẻ dài dòng, thích nhiều lời vài câu”

Nhân sinh luôn luôn phát sinh chuyện ngoài ý muốn, luôn luôn có chút chuyện trờ tay không kịp, luôn luôn có chút ụy khuất nan kham, bạn sẽ mơ hồ, sẽ sợ hãi, sẽ phẫn nộ, nhưng là không cần bị lạc mất phương hướng của mình: Nếu dùng thật tình đối đãi, nhất định có thể có điều hồi báo: Cuộc sống như thế, tình yêu cũng là như thế: Bao dung so với oán giận, cừ hận còn mạnh hơn, chân thành cùng bao dung sẽ giúp bạn hạnh phúc:

“Long Phi Phượng Vũ” — kết thúc —

Minh Nguyệt Thính Phong – ngày 9 tháng 6 năm 2011

Ngoại truyện: Long Tam phu nhân học nấu ăn

Phượng Vũ mang thai đã mấy tháng, cũng không biết có phải duyên có trong bụng có cục cưng hay không, mẫu tính của Phượng Vũ thật là tràn lan:

Biểu hiện rõ ràng thứ nhất là thích trang điểm cho Bảo Nhi: Nàng mỗi ngày cướp đoạt một đồng dây cột tóc tiểu trâm ngọc hoa tai, biến đổi cách thức làm tóc cho Bảo Nhi: Bảo Nhi cũng ngoan, một ngày ba lần chải đầu cũng không nháo, vô luận Phượng Vũ cho nàng lần qua lần lại làm kiểu tóc gì, nàng cũng khen giống nhau: coi được!

Cha Long Tam gia của Bảo Nhi cùng nhị bá phụ của Bảo Nhi thật sự là nhìn không được, ai chịu nổi bảo bối trong nhà này không quá hai canh giờ liền biến cái bộ dáng xuất hiện, hai đại lão gia đối Bảo Nhi đồng tình thật sâu, thế là cha Bảo Nhi làm đại biểu, lúc hầu hạ mẹ Bảo Nhi đi ngủ, ôn nhu cùng nàng đàm phán:

“Phượng nhi, nàng xem, Bảo Nhi mỗi ngày trang trang điểm điểm như thế thật không quá thích hợp a, Bảo Nhi mỗi ngày chỉ lo trang điểm chiếm hết thời gian, thời gian đi chơi cũng ít, tiêu oa nhi, chính là thời gian chơi đùa vui vẻ, nàng ép Bảo Nhi suốt ngày ngồi chải đầu, Bảo Nhi nên cùng những đứa trẻ khác khác chơi mới đúng?”

Phượng Vũ mang thai nằm ở trên giường nghiêm túc nói: “Thế nhưng bé gái nào cũng thích trang điểm đó thôi, chàng xem, Bảo Nhi mỗi ngày làm tóc mấy lần, lần nào cũng vui vẻ?”

Long Tam trong lòng thở dài, nghĩ nghĩ, lại nói: “Thế nhưng Bảo Nhi không thể suốt ngày chỉ để thời gian chải đầu a, nàng là nương, nên vì Bảo Nhi hảo hảo tính toán, ngày sau Bảo Nhi trưởng thành, lập gia đình, cũng phải có chuyện của mình làm: Đến lúc đó người nhà chồng hỏi: Bảo Nhi, con biết làm cái gì? Bảo Nhi đáp: biết chải tóc đẹp: Đây chẳng phải là mất mặt sao? Nếu là cái gì cũng không biết làm, khiến nhà chồng không thích, Bảo Nhi bị ụy khuất, nàng không đau lòng sao?”

Phượng Vũ nhú mi, đang muốn nói chuyện, liền bị Long Tam đặt ngón tay lên môi nàng, dừng lại câu chuyện: Long Tam lại nói: “Ta biết nàng muốn nói gì, nếu là Bảo Nhi bị ụy khuất, nàng nhất định phải đòi lại công đạo cho Bảo Nhi có phải không? Thế nhưng nàng nghĩ xem, Bảo Nhi nếu đã gả cho người ta, rất nhiều việc cũng phải tự mình đối mặt, nếu nàng coi mình là chỗ dựa cho Bảo Nhi, chẳng lẽ nàng có thể mỗi ngày canh giữ ở bên người Bảo Nhi được sao? Nàng có lăm thì cũng chỉ có thể dăm ba bữa đi thăm Bảo Nhi, đến lúc nàng trở về, Bảo Nhi một mình ở đó, cũng còn phải nhìn sắc mặt nhà chồng đó thôi: Ta nói chuyện này là có ý, nàng làm nương, cũng nên vì đứa nhỏ mà tính toán, thừa dịp Bảo Nhi tuổi còn nhỏ để học hành, để thời gian nhiều một chút học những thứ hữu dụng?”

Phượng Vũ tự biết Long Tam nói có đạo lý, thế là ngượng ngừng ngâm miệng, nhìn chằm chằm đỉnh màn cả buổi, đột nhiên hỏi: “Cái gì là thứ hữu dụng?”

Long Tam nhất thời đứng hình, vì hắn đột nhiên nhớ tới, Phượng Phượng nhà hắn, dường như ngoại trừ đánh nhau, những thứ bản lĩnh khác cũng không tốt lắm, nếu như hắn nói ra mấy thứ sở trường cô nương phải có, kia không phải là chê nàng không tốt sao?

Long Tam vội vàng nhắm mắt lại, giả bộ ngủ: Lần này một vòng khuyên bảo thất bại, nghĩ không ra cái gì thích hợp để trả lời, hấn đành để lần sau cố gắng:

Phượng Vũ quay đầu lại, nhìn Long Tam mới vậy mà chớp mắt một cái đã ngủ khò, trong đầu để ý, ở bả vai của hấn cắn một ngụm, sau đó đem cánh tay của hấn ôm vào trong ngực, cũng nhắm mắt lại ngủ:

Ngày thứ hai, Long Tam sáng sớm liền đi ra cửa, Phượng Vũ đi tìm Dư nương, nghiêm túc hỏi: “Dư nương nói xem, chuyện gì là có ích với nữ nhi gia?”

Dư nương hỏi lại: “Có ích về mặt nào?”

“Chính là, khi gả cho người ta, có thể làm cho nhà chồng thích.”

Cái đề tài này làm cho tinh thần Dư nương rung lên, ngồi thẳng, cao hứng kéo tay Phượng Vũ tí mỉ nói: “Phu nhân a, người thật là có tâm: Những sở trường mà nữ nhi nên có, đơn giản chính là cầm kỳ thư họa, trù nghệ, một chút nữ công, đương nhiên hiếu kính cha mẹ chồng, kính cẩn nghe theo tướng công, nói dối tông đường, vì phu gia khai chi tán điệp, còn có phẩm tính đoan lương, hiền thực đức nhã cũng là rất cần: Nay cầm kỳ thư họa mấy thứ đâu, là như vậy..., như vậy:”

Phượng Vũ kiên nhẫn nghe xong Dư nương nói nửa canh giờ, rốt cuộc nhịn không được xen mồm: “Dư nương a, ngài còn bỏ sót một cái”

Dư nương sững sốt: “Sót cái nào?”

“Một thân võ nghệ, bảo vệ gia vệ trạch, cũng coi như là sở trường đi.”

“Ách:” Dư nương phục hồi tinh thần, vội vàng mắt bò mới lo làm chuông: “Đúng, đúng, phu nhân nói rất đúng, võ nghệ cũng là sở trường hạng nhất, đương nhiên là tính: Dư nương không có bản lĩnh này, liền quên mất.”

Phượng Vũ nhếch miệng, tâm tình có chút ỉu xiu, Dư nương thấy thế vội vàng khuyên giải an ủi: “Phu nhân nếu là có tâm, ta có thể cùng phu nhân cùng nhau học tập, bất quá bây giờ phu nhân có mang, không thích hợp mệt nhọc, vẫn là đợi đến khi sinh đứa nhỏ ra, phu nhân lại tính toán sau đi.”

Phượng Vũ gật gật đầu, bước đi lung tung suy nghĩ, nguyên lai những thứ nữ nhi cần có để người thích, nàng chuyện nào cũng không biết: Phượng Vũ vừa đi một bên tính toán, cái gì cầm kỳ thư họa, kia học nhiều lắm khó lắm a, dù sao nàng gả cũng đã gả rồi, Long Tam có muốn trả lại hàng cũng tuyệt đối không được, nghĩ như vậy, nàng bình thường trở lại:

Trở lại trong viện, nha hoàn đang bồi Bảo Nhi chơi đùa, Phượng Vũ hướng Bảo Nhi vẫy tay, Bảo Nhi buông đùa chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mồ hôi đầy mặt: Phượng Vũ kéo Bảo Nhi ngồi xuống, lấy khăn ra tỉ mỉ lau lau cho Bảo Nhi, cho nha hoàn cầm nước, bày hoa quả tươi, đợi đứa nhỏ bớt mệt, nghỉ ngơi một hồi, lúc này mới nói: “Bảo Nhi a, nương sau này sẽ không ép con chơi đùa nữa.”

“Kia nương muốn làm cái gì?” Bảo Nhi chớp đôi mắt to ngập nước, nhu thuận hỏi:

“Nương cũng chưa nghĩ ra a, Bảo Nhi muốn làm cái gì?”

Bảo Nhi há mồm ăn một quả nho Phượng Vũ đút, chớp mắt to nghĩ nghĩ, nói: “Bảo Nhi thích vẽ tranh.”

Phượng Vũ vừa nghe xong liền ỉu xiu, không phải nàng chê tiểu bảo bối nhà nàng a, thật sự là những bức tranh Bảo Nhi vẽ, nàng cho tới bây giờ cái nào cũng xem không hiểu:

Bảo Nhi nhìn nhìn Phượng Vũ, hỏi: “Nương không thích vẽ tranh ư? Vậy nương thích gì?”

Phượng Vũ làm nương, vẫn là biết đồ mặt: “Việc nương am hiểu nhất, chính là đánh nhau cùng ăn uống.”

Bảo Nhi nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Cha cùng nhị bá phụ không cho Bảo Nhi học võ, Khánh Sinh ca ca cũng nói có ca ca ấy ở đây, Bảo Nhi không cần học thứ này, Bảo Nhi cũng không thích học võ.”

Phượng Vũ thờ dài, khá là tiếc nuối: “Vậy nương sau này cũng không thể mang theo Bảo Nhi hành tẩu giang hồ, làm một đôi hiệp nữ được rồi.”

Bảo Nhi nghiêm túc gật đầu: “Bảo Nhi cũng không thích làm hiệp nữ.”

Phượng Vũ lại thờ dài một hơi: “Vậy Bảo Nhi còn muốn làm cái gì?”

“Nương còn muốn làm cái gì?”

“Ngoại trừ đánh nhau, nương cũng chỉ biết ăn.”

“Vậy Bảo Nhi bồi nương cùng nhau ăn.”

Bảo Nhi đề nghị làm cho Phượng Vũ trong nháy mắt sáng mắt: “Đúng vậy, không phải còn có một dạng trù nghệ này thôi, đúng đúng, chúng ta đi học thứ này:” Phượng Vũ tìm được mục tiêu, cao hứng nhào qua ôm Bảo Nhi liền hôn vài cái:

Đêm đó, Phượng Vũ đối Long Tam tuyên bố kế hoạch lớn vĩ đại của nàng:

“Trưởng công a.” Giọng Phượng Vũ gọi làm cho tinh thần Long Tam rung lên, này sợ là có đại sự muốn nói:

“Ta cùng Bảo Nhi thương lượng được rồi.” Ân, vẫn là cùng Bảo Nhi thương lượng, Long Tam vội vàng tập trung tinh thần hảo hảo nghe:

“Sau này chúng ta sẽ không chơi chải đầu đôi kiểu tóc nữa.” Nghe được từ “chơi” kia, Long Tam vội vã cẩn thận đề phòng:

“Hai mẹ con chúng ta quyết định hảo hảo học trù nghệ, sau này cơm nước trong nhà chúng ta đều làm hết!”

“...” Long Tam nói không ra lời:

Phượng Vũ đẩy đẩy hân: “Về mặt của chàng thế này là có ý gì?”

“Ách...”

“Chúng ta là rất nghiêm túc, hôm nay Dư nương cũng nói, trù nghệ là bản lĩnh quan trọng nhất của nữ nhi, chàng cũng không phải đã nói, thừa dịp Bảo Nhi tuổi còn nhỏ, hiếu học, mau mau cho Bảo Nhi học vài thứ hữu dụng sao? Hôm nay ta cùng Bảo Nhi thương lượng qua, Bảo Nhi nói thích vẽ tranh, nhưng ta cảm thấy Bảo Nhi vẽ tranh như vậy, gà con cùng quả cầu lông không có gì khác nhau, hân là học không ra cái gì đâu, học trù nghệ vẫn là tốt nhất, sau này làm ra đồ ăn ngon, cực kỳ thực dụng.”

“Kia...”

“Trưởng công đừng lo lắng, hôm nay ta đi tìm canh trù nói chuyện, hai mẹ con chúng ta bây giờ vẫn chưa biết nấu ăn, cơm nước trong nhà này nhất thời vẫn không thể tiếp nhận, chúng ta trước theo canh trù hảo hảo học, đợi đến khi có thể làm cho mình ăn, sau đó mới làm cơm cho cả nhà: Chàng xem coi thế nào?”

Long Tam ngốc nửa ngày, rốt cuộc tìm được thanh âm: “Nàng đã lớn bụng, không nên làm lụng vất vả, không bằng chờ sinh em bé xong hãy tính toán.”

“Không vất vả, không vất vả, chỉ là học vài món một ít, có chỗ nào vất vả chứ: Ta cam đoan, chính là thời gian làm cơm mỗi ngày, mang theo Bảo Nhi ở một bên nhìn nhìn học tập, sẽ không làm mệt bản thân: Ta sẽ chuẩn bị ghế tựa, nước uống, cảm thấy mệt mỏi liền trở về phòng nghỉ ngơi, chàng xem coi thế nào?”

Long Tam nhìn bộ dáng nàng hưng trí ngang nhiên, còn có thể thế nào nữa? Hân giãy giụa rồi cuối cùng nói: “Ta đi cùng canh trù nói một câu đã.”

Ngày thứ hai, canh trù nhìn thấy Long Tam, một phen nước mũi một phen nước mắt: “Tam gia a, trù phòng của tiểu nhân kia làm sao bây giờ a? Phu nhân thỉnh thoảng đến xem thì thôi, bây giờ lại bùng ghế tựa ngồi đó nhìn chăm chăm là chuyện gì a? Tam gia a, ngài xem phu nhân bụng cũng mỗi một ngày lớn, trù phòng thì nhỏ, lại nhiều khói dầu, thật sự là không thích hợp cho phu nhân đến a, nếu là có cái gì đập đầu đụng chạm, tiểu nhân không chịu trách nhiệm nổi a.”

Long Tam thờ dãi, vỗ vỗ vai canh trù: “Canh trù, ta tới là muốn nói cùng ngươi, trước kiên trì mấy ngày, Phượng nhi chính là thích mấy thứ mới mẻ, mấy ngày nữa thì tốt rồi: Tại trù phòng cũng đừng để cái gì mờ lộn cá tanh gì đó, làm mấy thứ đơn giản dễ tiêu, cho hai mẹ con nàng cao hứng, mờ lộn gì đó, sai người khác ở tiểu trù phòng làm.”

Canh trù nghe thấy lời này, biết là không thay đổi được, bày ra biểu tình kia, làm Long Tam cảm thấy áy náy, nhưng hân vẫn phải nói: “Mấy thứ cùng lưng gì đó, dễ đập đầu vướng chân, đều vứt đi, dọn dẹp cho thoáng đảng một chút, cũng phải lau sạch sẽ, đừng để hai người đó trượt chân.”

Canh trù gào khóc kêu to: “Tam gia a, ngài nói đó là trù phòng sao?”

Lại qua hai ngày, Phượng Vũ mang theo Bảo Nhi chính thức tiến vào chiếm giữ trù phòng theo canh trù học tập trù nghệ: Bắt đầu từ ngày đó, món ăn trên bàn Long gia có những biến hóa:

“Vì sao món rau lại nhiều như thế?” Long Nhị về phần ăn uống rất chú ý, một chút không như ý liền mất hứng:

“Hồi Nhị gia, những thứ này là tiểu trù phòng làm ra.”

“Vậy đại trù phòng đâu?”

“Hồi Nhị gia, bốn món này là đại trù phòng làm ra.”

“Mỗi món đều ít như thế sao? Đây là nấu cho người ăn hay là cho chim ăn vậy?”

“Hồi Nhị gia, hôm nay Tam phu nhân cùng Bảo Nhi tiểu thư đến đại trù phòng học nấu ăn.”

Long Nhị nhú mày, nhìn nhìn Long Tam bên cạnh giả câm vờ điếc: “Nương tử của đệ đâu? Bảo Nhi đâu? Tại sao không tới dùng cơm?”

Long Tam bất đắc dĩ, trả lời: “Hai người đó ăn quá no, còn đang tản bộ tiêu thực.”

“Ăn quá no?” Long Nhị nhìn nhìn món trong đĩa kia ít đến đáng thương, hình như đã hiểu:

Tên tiểu phó không nhân lực bên cạnh kia còn đang giải thích: “Canh trừ làm xong món ăn đem ra, Tam phu nhân mang theo Bảo Nhi tiểu thư nói muốn ăn thử, nếm thử xem vị thế nào, kết quả ăn ăn ăn, mỗi món chỉ còn lại một ít như thế: Canh trừ không có biện pháp, đành để tiểu trừ phòng làm nhiều món rau hơn một chút.”

Long Nhị trừng mắt nhìn món rau, Long Tam vui đầu cầm cúi ăn, kẻ ăn vụng là hai bảo bối trong nhà, bọn họ thật đúng là có nói cũng không được:

Nhưng nửa tháng tiếp theo, Phụng Vũ mang theo Bảo Nhi, mượn việc học trừ nghệ, hoàn toàn quét sạch đại trừ phòng tiểu trừ phòng, mỗi ngày ăn no xong liền đi chơi, cũng không ăn trên bàn ăn: Còn lại Long Nhị Long Tam mỗi ngày đều đối diện mấy đĩa món ăn chỉ còn một nửa, này còn chưa tính, hai đại nam nhân nhân:

Nhưng đến một ngày nào đó Long Khánh Sinh về nhà, vừa vào cửa liền hướng Long Nhị Long Tam ôn ào: “Nhị thúc tam thúc, hai người chiếu cố Bảo Nhi kiểu gì vậy? Vì sao Bảo Nhi biến thành hình cầu?”

Bạn đang đọc truyện *Rồng Bay Phụng Múa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.